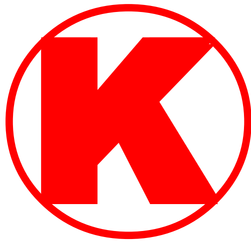

Kansanääni

Nro 1/07
Helmikuu 07 - Maaliskuu -07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
6. vuosikerta

Leivästä on tänäänkin kysymys

Meillä laaja työttömyys on edelleen n. 400.000 pinnassa. Kansantuote on noussut puolella lamaa edeltävään tasoon nähden, mutta työtulojen osuus kansantuotteesta on laskenut reippaasti. Kova talouspolitiikka tuottaa edelleen leipäjonoja jokapäiväistä leipääkin suurempia ongelmia. Yhteiskuntapolitiikan kokonaisvaltainen uudistus on välttämätön. Kuva STP:n ehdokkaan Eero Seppäsen (Oulu no. 2) järjestämästä leivänjakotapahtumasta.

Sivut 3, 4 ja 5

Äänioikeus äänestysoikeuden tilalle

Äänioikeus 100 vuotta sitten antoi työväestölle mahdollisuuden päästä vaikuttamaan asioihin. Tätä oikeuttaan se on käyttänyt menestyksellisesti 80- luvulle saakka. Tänään EU-suomessa meillä on “hajuton ja mauton eduskunta”, jossa ei ole todellista oppositiota. Ylin päättäjä on Bryssel eikä äänestämällä saa muutosta asioihin. Suuret valtionhoitajapuolueet turvaavat asemansa puoluetukijärjestelmän ja pääoman tukeman tiedotusvälineistön avulla. Muutos on saatava tähänkin.

Sivu 2

Yhtä tärkeä kuin leipä on puhdas ympäristö

Ihmisen turvallisuuden ja hyvinvoinnin kannalta olennaisinta on puhdas ympäristö. Voittoja, kilpailukykyä ja kerskakulutusta kasvatetaan tänään ympäristön kustannuksella, mikä on aivan sama kuin ottaa velkaa tulevaisuudelta. STP katsoo, että kansantalouden tuotannon on edistettävä ympäristön puhtauden paranemista. Se kuuluu osana ihmisten elämään, kansalaisten toimeentuloon, elintasoon ja turvallisuuteen. Tarpeetonta kerskakulutusta voidaan rajoittaa. Ihmisen hyvinvoinnin kasvu on turvattava ekosysteemiä vahingoittamatta.

Sivut 12 ja 16

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki helmikuu 2007

Eikö muka ole jakovaraa?!

Nyt Suomen talous on kasvanut itseaiheutetun laman pohjasta jo 15 vuotta. Viime vuosi oli kasvuluvuiltaan ennätyksellinen ja yritykset tahkosivat suurempia voittoja kuin koskaan ennen. Tosin tässä yhteydessä ei viitsitä mainita, että samalla Suomesta vietiin pääomia samoin ennätyksellisesti sekä lakkautettiin tehtaita Suomessa, esim. Voikkaan paperitehdas. Samoin Perloksen ja Elcotekin tuotantoa ollaan siirtämässä muualle.

Joka tapauksessa tämän kapitalistisen voitontavoittelun tiimellyksessä yritykset jakoivat myös osinkoja omistajilleen enemmän kuin koskaan, peräti 11 miljardia euroa. Tosin valtaosa niistäkin taisi mennä ulkomaisille omistajille. Kaikenlaisista veronkevennyksistä huolimatta valtion kassatilanne on kuitenkin kohentunut. Kun samalla maamme terveyden- ja vanhustenhoidon epäkohdat ovat nousseet räikeinä esiin, oikeastaan yksikään puolue ei näin ennen vaaleja kehtaa olla lupaamatta vaalilupauksissaan, että nämä asiat korjataan ja niihin on varaa. Kokoomus on luvannut perusturvaan 1 mrd euroa, Keskusta 1,5 mrd ja demarit peräti 2,4 mrd.

Lupaukset ovat lupauksia ja on aivan varmaa, että heti vaalien jälkeen nämä valtapuolueet eivät tällaisia lupauksia koskaan muista antaneensakaan. Esim. SDP:n lupaukset ovat melkein samoja mitä ne ovat Suomen Työväenpuolueella; erona vain on, että jos STP pääsisi hallitusvaltaan, se myös toteuttaisi lupauksensa.

Oli, miten oli, mutta nyt on valtiovarainministeriöstä saapastellut ulos sen kansantalousosaston ylijohtaja Jukka Pekkarinen, joka täysin avoimin silmin väittää, ettei kansantaloudessa ole yhtään jakovaraa julkiselle sektorille. Ohjeensa tämä tuulimyllyjä vastaan taisteleva nykyajan Sancho Panza, surullisen hahmon ritari, on lukenut suoraan EU:n ohjeistuksesta. Kuulemma meillä taloudellista kasvua vaanii ikääntyminen ja eläkepommi ja myös tehdyt päätökset liikenteeseen vievät julkisen talouden varoja.

Tällaiset virkamiehet tulisi pistää mitä pikimmin kiertoon. Pekkariselle ei tule mieleenkään, että kysymys on poliittinen. Johan on kumma, että jos suomalaiset yritykset jakavat 11 miljardin euron osinkoja omistajilleen, ettei meillä olisi varaa 2,5 mrd. euron panostukseen julkiseen sektoriin, terveyden- ja vanhustenhoitoon. Johan on kumma, jos suomalaiset yritykset saavat viedä voittonsa pois maasta niin, ettei siitä riitä ropoakaan valtiolle ja julkiselle sektorille.

Mutta nämä asiat ovatkin EK:n Antti Herlinin mukaan teollisten tuotantolaitosten ja elinkeinoelämän nykyistä toimintaympäristöä. Siinä ei työntekijöiden ja julkisen sektorin tarpeita kuunnella ollenkaan.

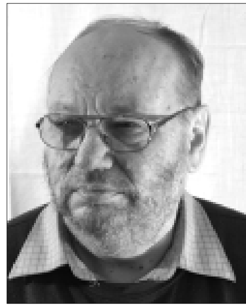
STP menee vaaleihin siksi, että tämä EU-holhous kumottaisiin ja tämä elinkeinoelämän nykyinen toimintaympäristö muutettaisiin työtätekevän kansan etujen mukaiseksi – ennemmin tai myöhemmin.

Pienten puolueiden vaalikeskustelu käytiin 8.2.07. Vähän jäi sellainen tunne, että siinä oli mukana joukko ryhmiä jokaisella laukussaan esitys maan ongelmien ratkaisemiseksi. Omaa luokkaansa olivat oikeistolaiset pienpuolueet, jotka hakivat kannatusta esikuviaankin rasistisimmin ja oikeistolaisin tunnuksin. Mutta omana ryhmänään erottuivat STP, SKP. KTP ja IPU, jotka esittelivät kukin omalla tavallaan selkeää muutosta nykyiseen kovaan yhteiskunta ja talouspolitiikkaan. Ja huomattavaa oli se, että näiden puolueiden tavoitteet olivat hyvin lähellä toisiaan.

Niin oikeita, kuin nämä tavoitteet olivatkin, mikään näistä puolueista ei voi yksin omistaa näitä tavoitteita. Siksi tarvitaan yhteistyötä. “Yhteistyö voimaksi” onkin STP:n oma tavaramerkki. STP itse perustettiin yhteistyöpuolueeksi ja STP on valmis osallistumaan kaikkiin neuvotteluihin poliittisen yhtenäisyyden löytämiseksi talous- ja yhteiskuntapolitiikan nykysuunnan muuttamiseksi työkansan etujen vaatimalla tavalla.

Onko demokratia kehittynyt mihinkään sadassa vuodessa?

Reijo Katajaranta, STP:n ehdokas Kymessä

Jälleen valitaan maallemme eduskuntaa ja vieläpä erityisissä merkeissä. Näissä maaliskuun vaaleissa tulee kuluneeksi 100 vuotta ensimmäisistä ns. vapaista vaaleista, joissa jokainen silloisten ikärajojen mukaan täysi-ikäinen mies ja nainen saivat vetää viivansa äänestyskopissa ja päättää itsenäisesti, mitä asioita eduskunnan tulisi ajaa ja mihin suuntaan yhteiskuntaa kehittää.

Ennen vuotta 1907 vallinneessa sääty-yhteiskunnassa hallitsi raha. Äänioikeus oli vain niillä aatelisilla, papeilla ja porvareilla, joilla oli riittävästi omaisuutta ja rahaa. Köyhillä maattomilla ja säätyihin kuulumattomilla miehillä ei ollut asiaa äänestyskoppiin saati sitten naisilla, joilta semmoinen oli kiellettyä kokonaan. Yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden saamisen piti poistaa tämä demokratiavaje lopullisesti.

Nyt 100 vuotta myöhemmin saatamme todeta, että emme ole päässeet demokratiassamme pitkällekään. Edelleenkin vallitsee suuri raha. Äänestämään kyllä pääsee jokainen, mutta ehdokkaiden läpimenon osalta on keskeistä, kuinka paljon ehdokkaalla ja puolueella on käyttää vaaleissa rahaa. Jos tulevissa maaliskuun vaaleissa aikoo päästä eduskuntaan, vaalibudjetin on oltava viisinumeroinen ja alkaa mieluummin jollain muulla luvulla kuin ykkösellä.

Eduskuntapuolueet ovat turvanneet asemansa jakamalla puolueille kansan yhteisistä verovaroista selvää rahaa. Mutta tämä koskee vain eduskuntapuolueita ja jättää eduskunnan ulkopuoliset puolueet tuen ulkopuolelle. Puoluetuki otettiin mukaan puoluelakiin ja sitä alettiin jakaa eduskuntapuolueille niiden saamien kansanedustajapaikkojen mukaisesti v. 1973. Vuoden 2007 budjettiin sitä on varattu hieman alle 15 miljoonaa euroa. Lisäksi puolueet saavat hallitukselta rahaa kansanedustajien avustajien palkkaamiseen. Rahaa jaetaan myös eduskunnan kanslian rahoista miljoonakaupalla puolueryhmien toimintaan ja sitä jaetaan puolueiden lehtien tukemiseen.

Pelkkä puoluetuki merkitsee yhtä kansanedustajaa kohden rahaa vuodessa vajaat 75.000 euroa ja koko vaalikaudelle hieman alle 300.000 euroa. Rahan tulo puolueille ei kuitenkaan lopu tähän. Puolueet ja kansanedustajaehdokkaat saavat valtion budjetin ulkopuolelta, erityisesti yrityksiltä rahaa, jonka määrää ei edes tiedetä. Jokainen kansanedustajaksi päässyt joutuu tekemään selkoa oman vaalikampanjansa rahoituksesta, paljonko hän on pistänyt likoon omia rahojaan ja paljonko hän on saanut tukea muilta tukijoilta. Jos joku yksittäinen taho antaa tukea enemmän kuin 1700 euroa, on tuen antaja erikseen mainittava. Mutta raportointivelvollisuus koskee vain kansanedustajia, ei puolueita, joten tuen määrä jää puolueiden omaksi salaisuudeksi.

Eduskunnan ulkopuolisten puolueiden syrjintä ei vielä lopu tähän. Maaliskuun eduskuntavaalien osalta YLE:n vaaliohjelmat antavat lähes kaiken tilansa eduskuntapuolueille. Eduskunnan ulkopuolisille puolueille annetaan tilaa marginaalisesti, mutta kuitenkin sen verran, että voidaan sanoa, että sitä on annettu.

Myös monet kunnat ovat alkaneet suosia rikkaita puolueita köyhien kustannuksella. Kun raharikkaat pystyvät tapetoimaan alueidensa valtalehdet mainoksillaan, niin silloin kunnat ovat alkaneet vähentää vaalitaulupaikkojaan. Turussa on menty jopa niin pitkälle, että puolueet joutuvat maksamaan kaupungille yli 800 euroa siitä hyvästä, että saavat asettaa näkyville vaalijulisteitaan. Maamme korkeimpien oikeusviranomaisten olisikin puututtava mitä pikimmin näihin epäkohtiin.

Mikä sitten on tämän rahavallan demokratian seuraus?

Ensinnäkin, eduskuntapuolueet voivat puoluetuilla hankkia ratkaisevan edun eduskunnan ulkopuolisiin puolueisiin verrattuna. Rahalla pystytään ostamaan mainosaikaa ja -tilaa TV:stä ja lehdistöstä. Mitä näissä mainoksissa sanotaan, siitä tuskin ehdokkaat itsekään ovat aina selvillä, koska nämä mainokset ovat useimmiten mainostoimistojen tekemiä. Rahattomat eduskunnan ulkopuoliset pikkupuolueet eivät tässä pyörityksessä pärjää.

Toinen rahavallan demokratian puutteen tunnusmerkki on, että puolueet kuuntelevat herkällä korvalla tukijoidensa toivomuksia. Jos puolue saa sadoin tuhansin tukea joltakin yritykseltä tämän yrityksen toiveet ovat vahvoilla tuen saaneen puolueen käytännön politiikasta päätettäessä.

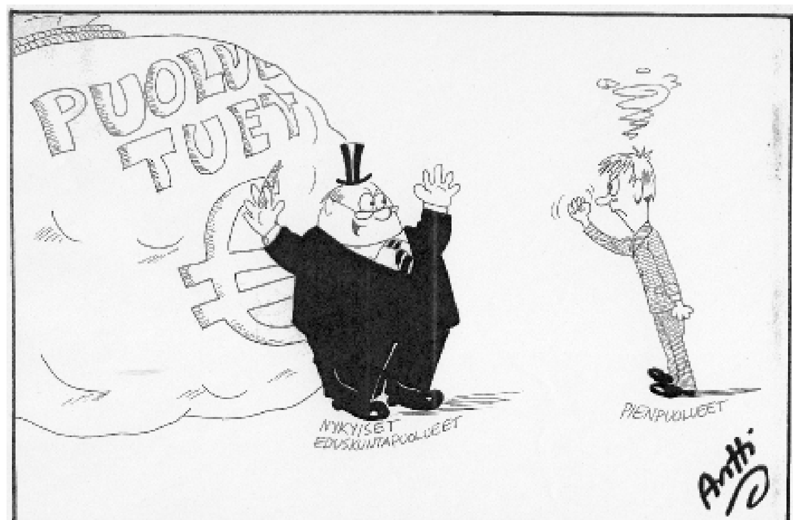
Kolmas seuraus on, että kansanedustajiksi haluavat pyrkivät sinne hyvien palkkioiden ja eläkkeiden takia. Suurin osa nykyisistä kansanedustajista on silkkaa pyrkyriporukkaa, jolle kansanedustajuus ei ole mitään muuta kuin omien etujen ajamista. Kansanedustajat vaihtavat puoluettakin pelkästään sen mukaan, missä puolueessa luulevat pääsevänsä esille parhaiten. He ovat - miellyttääkseen rahoittajiaan, eli päomapiirejä - valmiita myymään ja yksityistämään kaiken, mikä on julkiseen sektoriin kuuluvaa.

Nyt meillä on - sata vuotta 1907 eduskunnan jälkeen - edelleenkin rahavallan eduskunta: hajuton, mauton ja munaton eduskunta, jossa todellista oppositiota ei ole. Kaikki puolueet kuuntelevat suuren rahan ääntä.

Erilaisiin vaalikoneisiin vastanneet ihmiset ovat selvästi painottaneet muutamaa asiaa: julkiset palvelut on säilytettävä, vanhusten hoito on saatava kuntoon, terveydenhuoltoon on palkattava lisää väkeä ja valtiovallan on otettava maan talous paremmin ohjaukseensa työllisyyden takaamiseksi ja tolkuttomien irtisanomisten ja tehtaiden ulosviennin lopettamiseksi. Pystyvätkö nykyiset eduskuntapuolueet vastaamaan kansan toivomuksiin. Valitettavasti vastaus on, eivät.

Tulemme näkemään, jos ei ihmeitä tapahdu, että suurpääoma tulee hallitsemaan maata edelleenkin. Kapitalistinen eliitti tulee jälleen ensi vaalikaudella ohjaamaan ja asettamaan rajat hallitukselle ja eduskunnalle eikä päinvastoin. Kansan kurjistamisen alaarvoinen näytelmä saa jatko-osan, jolleivät äänestäjät vaihda koko eduskuntaa uusiksi.

Reijo Katajaranta

Leivän arvonlisävero tulee poistaa kokonaan

Pekka Tiainen, STP:n ehdokas Helsingissä

Arvonlisävero on EU-vero, joka toimii täysin päinvastoin kuin progressiivinen vero. Kun progressiivinen vero kohdentuu suureneviin tuloihin, niin arvonlisäverosta kantavat raskaimman taakan kaikkein pienituloisimmat sanoo Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen.

17 %:n arvonlisävero tulee poistaa kokonaan välttämättömyyselintarvikkeista,kuten leivästä, vihanneksista, kalasta, maidosta ja ravintorasvoista. 8 %:n arvonlisävero tulee poistaa bussien, junien, metron ja raitiovaunujen lipun hinnoista. Samoin 22 %:n aronlisävero tulee poistaa asumiskustannuksista.

Väitetään, ettei veron poistamisella olisi vaikutusta hintoihin! Sehän on samaa kuin väittää, että veron lisäämisellä ei olisi vaikutusta hintoihin!

Leivän hinnan nousun huomaa jokainen kauppojen leipätiskillä. Höttöleipää saa halvalla, mutta kun katsoo kilohintoja, ne ovat 4-6 euron luokkaa, joskus jopa 11 euroa. Leivän hinta on siten noussut jotain 50 % tai 100 % tai vieläkin enemmän.

Tähän on välttämätöntä puuttua. Veron poistaminen on yksi keino. Ruoan ALV luvattiin EU- jäsenyyden yhteydessä alentaa 14 %:iin. Tätäkään lupausta ei ole toteutettu. Mutta se ei riitä. Nollavero välttämättömyyselintarvikkeille ja joukkoliikenteen lipun hinnoille on oikea ratkaisu.

Arvonlisäveron edeltäjä liikevaihtovero otettiin käyttöön sotaverona, jotta voitaisiin rahoittaa talvi- ja jatkosodan aseet. Silloin vero kohdistui suurempiin yrityksiin. Ne perivät veron kuluttajilta, mutta läheskään kaikkeen kulutukseen vero ei kohdistunut eikä myöskään pienyrityksiin. Vero kohdistui myös teollisuuden rakennuksiin sekä koneisiin ja laitteisiin ja oli siten myös robottivero siltä osin.

Suuri muutos tapahtui 1960-luvun puolivälissä, kun silloinen Ahti Karjalaisen kokoomuksesta ja maalaisliitosta muodostettu hallitus nosti liikevaihtoveroa ja ulotti sen aiempaa enemmän pienempiin yrityksiin, edelleenkään ei kaikkiin. Silloin SKDL ja SDP hävisivät äänestyksessä esittäessään muutoksen torjumista.

Tämä oli yksi iso kysymys, joka pohjusti vasemmistoenemmistön saamisen eduskuntaan vuoden 1966 vaaleissa. Silloin pienyrittäjät äänestivät joukoittain Suomen Kansan Demokraattisen Liiton, SKDL:n ehdokkaita. SKDL rakensi demokraattista liittoa työväen, työtätekevien yrittäjien ja maaseudun viljelijäväestön sekä pienituloisten kansanosan kesken juuri sen mukaisesti, miksi SKDL oli sodan jälkeen perustettu. Ja kannatusta kansalta tälle tuli.

Sitten asiat muuttuivat. Liikevaihtoveroa korotettiin myös sellaisten hallitusten toimesta, jossa olivat vasemmistopuolueet. 1970-luvun laman yhteydessä käynnistettiin niin sanottu elvytyspolitiikka. Se tarkoitti ensisijaisesti verohelpotuksia yrityksille. Yksi tällainen oli liikevaihtoveron poistaminen asteittain ensin tilapäisesti koneilta ja rakennuksilta. Liikevaihtoveron ja arvolisäveron ero on juuri se, että arvonlisäveroa ei peritä yritysten koneista, rakennuksista eikä energiasta ja raaka-aineista. Teollisuuden energian liikevaihtoveron poisto astui kuvaan 1980-luvun puolivälissä. Lopullinen siirtyminen arvonlisäveroon tapahtui vuonna 1995 Suomen EY -jäsenyyden osana. Samalla arvonlisäveron piiriin otettiin pienyrittäjät, jotka aiemmin olivat siitä vielä vapaat, ja arvonlisävero ulotettiin torikaupan tuotteisiin, asumiseen (sähkö, lämpö, vesi, huoltomaksut), partureihin, kampaamoihin, elokuva- ja urheilu- ja tanssitapahtumien lippuihin jne. Silloin luvattiin, että ruoan ALV alennettaisiin, mutta näin ei ole kuitenkaan tehty.

Silloin, kun Suomen EY-jäsenyyttä perusteltiin 1990-luvun alussa, työllisyyshyötyjä perusteltiin sillä, että arvonlisäveron saattaminen samalle tasolle kuin muualla alentaa meillä valmisteilla ollutta arvonlisäveroa. Tämä puolestaan alentaisi hintoja, vähentäisi palkkapaineita ja siten parantaisi yritysten kilpailukykyä ja työllisyyttä. Silloinen Valtion Taloudellisen Tutkimuslaitoksen VATT:n esittämä perustelu haudattiin pian kuten myös vuonna 2006 esitetty tulos, että arvonlisäveron alennus vaikuttaisi hintaa alentavasti hyvin merkittävästi.

1980-luvun alussa SKDL:n piirissä oli sellainen hanke, että liikevaihtoverolla rahoitettaisiin työnantajamaksun alentamista työllisyyden hyväksi. Väitettiin, että liikevaihtovero ei kohdistu välttämättömyystavaroihin. Tein silloin Tiesitkö tämä veroista? - vihkosen ja siihen laskelmat. Niillä osoitin, että liikevaihtoveron korotus kohdistuisi nimenomaan pienituloisiin, koska se nostaisi välttämättömyyshyödykkeiden hintoja.

Arvonlisävero on tulonjaon kannalta epäoikeudenmukainen. Tuloverona peritään sitä suurempi osa tuloista, mitä suuremmat ovat tulot. Vero on siten progressiivinen. Arvonlisävero peritään kulutuksesta. Pienituloinen käyttää kulutukseen ja asumiseen tulonsa, suurituloinen vain osan. Siksi suurituloinen maksaa arvolisäveroa vain osasta tuloja, pienituloinen käytännössä koko tulosta. Siksi arvonlisäveron osuus tuloista on sitä suurempi mitä pienemmät ovat tulot. Vero on siksi progressiivisen vastakohta, sitä kutsutaan regressiiviseksi.

Tästä syystä vasemmistolaiseen ajatteluun on vuosikymmenien ajan kuulunut se, että verot tulisi periä ensisijaisesti tulo- ja varallisuusveroina tai sitten sellaisina välillisinä veroina, jotka eivät kohdistu välttämättömyyshyödykkeisiin. Johdonmukainen askel palaamiseksi vasemmistolaiseen, sosiaaliseen ja demokraattiseen ajatteluun on arvonlisäveron poistaminen välttämättömyyshyödykkeiltä. Rahoitus on perusteltua hoitaa palauttamalla varallisuusvero suuriin tuloihin ja omaisuuksiin. Suhtautuminen tähän asiaan on tärkeä politiikan vedenjakajakysymys.

EY -jäsenyyden jälkeen asiassa ei päästy eteenpäin. Siihen vaikuttaa se, että nettomaksu EU:lle maksetaan käytännössä välttämättömyyshyödykkeiden arvonlisäverotuotoista. Siihen vaikutti myös se, että Iiro Viinanen ja Sauli Niinistö valtiovarainministereinä vastustivat arvonlisäveron alennuksia, kuten Katainenkin tänä päivänä. Näin vaikka jopa esimerkiksi Thatcherin Englannissa arvonlisäverovapaus välttämättömyyshyödykkeillä oli paljon laajempaa kuin meillä. Myöskin asiassa vaikeutta aiheuttaa se, että vihreät vaatiessaan kulutuksen rajoittamista eivät osaa katsoa asiaa tulonjaon kannalta, eli että välttämättömyyshyödykkeiden arvonlisävero on nykyisellään köyhien EU-vero. Se on sillä tavalla toimiva, että köyhät eivät välttämättä huomaa, miten heitä (meitä) verotetaan ja tämä osaltaan nostaa leivän hintaa. Nykyisen hallituksen aikaan on saatu vähän liikuttua asiassa siten, että korjaus-, parturi- ja kampaajapalveluiden arvonlisäveroa kokeiluna alennettiin ja aivan pienemmillä yrityksillä on porrastettua alennusta ALV:ssa.

Välttämättömyyshyödykkeet tulee vapauttaa ja pienyritysten kohdalla vapautusta tulee laajentaa paljon nykyistä enemmän ainakin alle viiden työntekijän pienyrityksissä.

Pekka Tiainen

Kurjuutta ja kyyneliä

Kuljemme kohti kahta suurtapahtumaa. Kansaa villitään kaiken maailman alkuja esikarsinnoilla, jotka huipentuvat itse euroviisupippaloihin. Mutta ennen sitä kansa on saatava villiintymään ennen kevätpäivän seisausta. Siinä sitä on työmaata.

Työmaata riittää, kun poliitikot ovat vanhat lupauksensa unohtaneina menettäneet luottamustaan. Siksi kansaa on vaikea saada uurnille ja varsinkin, kun he taas lupaavat asioita, jotka he olisivat voineet hoitaa jo aikapäiviä. Onneksi eduskuntapuolueille on todellisia vaihtoehtoja. Ikävä vain, että ne eivät ole tavoitteidensa yhdenmukaisuudesta huolimatta yhdistäneet voimiaan. Siitä huolimatta vaihtoehtojen ääni on saatava kuulumaan. Vain se lisää vaihtoehtojen kannatusta ja saa herrojen housut tutisemaan!

❑ ❑ ❑

Koko maailma vannoo sen nimeen, että Amerikan Yhdysvallat, USA on todellinen suurvalta – ainoa supervalta. Mutta minkälainen? Kun sitä katsoo tarkemmin, mieleen hiipii ajatus savijaloilla seisovasta jättiläisestä.

USA suuruus perustuu propagandaan ja Hollywoodin luomaan mielikuvaan ja siihen, että sillä on pieni äärettömän rikas kapitalistien joukko. Se hallitsee maailmaa muiden aivojen keksinnöillä ja patenteilla. Se hallitsee ja riistää maailmaa ulkomaille sijoitettujen ja suurelta osin ulkomailla syntyneiden pääomien turvin. Se on kahminut ja kahmii haltuunsa maailman energia- ja raaka-ainevaroja. Se sijoittaa tehtaitaan eri puolille maailmaa ja riistää niiden palkkatyöläisiä. Sen etuja turvaa sotakoneisto, jolla on miehistä pulaa, mutta mieletön tuhovoima.

Mielikuva supervallasta muuttuu, kun tarkastelee USA:n taloutta. Sen taloudessa on valtava kaksoisvaje. Kauppataseen alijäämä on ollut vuosittain jo useita vuosia 500 - 700 miljardia dollaria. Vienti on tuontia pienempi, joten ulkomainen tuonti on maksettu velkarahalla. Sen valtion velka on jo 8 555 miljardia dollaria, 73 prosenttia bkt:stä ja 77,5 prosenttia sen omien lopputuotteiden arvosta. Ja velka kasvaa joka päivä 1,66 miljardia dollaria.

Sillä on muitakin vakavia heikkouksia. Esimerkiksi Suomeen verraten USA:n (2005) työn tuottavuus työtuntia kohden on yli 11 prosenttia pienempi. Normaalin vakinaisen työvuoden pituus on lyhyiden lomien vuoksi 2 080 tuntia, joka on 18 prosenttia pidempi kuin meillä. Pätkätyöläisten osuus työvoimasta oli 50 prosenttia. He tekivät töitä keskimäärin 906 tuntia vuodessa ja saivat keskipalkaksi 12 dollaria (9,60 e) tunnissa. Työttömiä oli 4,5 prosenttia joten pätkätyöläisten ja työttömien osuus koko työvoimasta oli 54,5 prosenttia, meillä 53,2 prosenttia. Sen vankilalaitos on väestöön suhteutettuna koko ihmiskunnan historian suurin. Vankiloissa kituu noin 2 miljoonaa vankia.

USA:ssa ei ole Suomen tapaista sosiaaliturvaa ei terveyden- eikä sairaanhoitoa. Julkista ensiavun tasoista sairaanhoitoa saavat (Medicaid) vain kaikkein köyhimmät esim. työvoimasta syrjäytyneet. Myös 65 vuotta täyttäneillä on oikeus julkiseen sairaanhoitoon (Medicare). Muut joutuvat turvautumaan työnantajan yksityisiltä vakuutusyhtiöiltä ostamaan sairausvakuutukseen tai maksavat hoidon rahalla. Jos yksityinen ihminen ostaa normaalin sairausvakuutuksen, sen hinta on 250 - 300 dollaria kuukaudessa.

Suomen ja 15 EU-maan väestöstä 65 vuotta täyttäneitä on 17 - 18 prosenttia. Pääasiassa terveyden- ja sairaanhoidon puutteiden vuoksi USA:ssa alle 65 vuotiaiden kuolleisuus on erittäin korkea. Vanhoihin EU-maihin verraten USA:ssa kuolee ennenaikaisesti yli 15 miljoonaa ihmistä. Siksi 65 vuotta täyttäneiden osuus väestöstä on vain 12,4 prosenttia.

❑ ❑ ❑

Suomessa on aina ihannoitu ja apinoitu USA:ta. Siksi Suomen kapitalisteilla ja sen liepeissä roikkuvilla poliitikoilla on ainainen päänsärky. Heille sen aiheuttaa valittu ns. hyvinvointiyhteiskunnan malli, joka turvaa syntymälahjana kaikille sosiaaliturvan, terveyden- ja sairaanhoidon. Päänsärkynsä lieventämiseksi heidän omistamansa poliitikot on komennettu niiden kimppuun. Niitä onkin leikattu sekä piilukirveellä että juustohöylällä. Ja homma jatkuu.

Viimeinen ruokottomuus oli, kun eduskunta hyväksyi kuntauudistuksen puitelain. Siihen sisältyy terveyden- ja sairaanhoidon raju heikennys. Terveysasemien määrää on jyrkästi vähennettävä. Puitelain mukaan yksi terveysasema 20 000 asukasta kohden riittää. Voi arvioida, että laajassa ja harvaanasutussa maassa väestöstä puolen ellei kahden kolmasosan matkat terveysasemille muuttuu kohtuuttoman pitkäksi. Sillä on kaksi seurausta. Ensinäkin lääkäriin pääsy lapsiperheille, vammaisille ja vanhuksille, saattaa muodostua mahdottomaksi. Toiseksi se saattaa synnyttää joillekin alueille tilaisuuden yksityiselle lääkäriasemalle, jonka palvelut maksavat maltaita.

Tammikuussa tehdyn gallupin mukaan (HS 21.1.07) väestöstä yli yhdeksänkymmentä prosenttia pitää seuraavan eduskunnan tärkeimpinä asioina sairaan- ja vanhustenhoitoa. Niinpä puitelain hyväksyneet eduskuntapuolueet ovat hätääntyneet ja siksi ne lupaavat, että nämä asiat pannaan kuntoon ja rahaa satsataan. Kuka uskoo moista takinkääntöä?

❑ ❑ ❑

Että eduskuntapuolueet pysyisivät pinnalla, ne luottavat suuren rahan voimalla käytävään vaalikampanjaan. Puolueet tietävät, että valheellisten lupausten jankuttaminen kaikissa meediossa saa ne näyttämään tosilta. Tästä niillä on kokemusta!

Demokratiassa kaikilla pitäisi olla vaaleissa samat mahdollisuudet. Mutta ei, ei ole. Eduskuntapuolueet panostavat vaalikampanjoihinsa vähintään 5,8 miljoonaa euroa, josta valtio maksaa 2,5 miljoonaa (43 %). Tällä rahalla saa monen ihmisen äänestämään omaa etuaan vastaan. Onko tämä demokratiaa, kun todellisten vaihtoehtojen budjetit ovat yhteensä korkeintaan kymmenneksen eduskuntapuolueiden budjeteista?

Nyt, kun kuljemme kohti eduskuntavaaleja, olisi itse kunkin muisteltava, mitä meille on viimeisen viidentoista vuoden aikana luvattu ja mitä on saatu. Puheet pääomien, kaupan ja ihmisten ihanasta liikkumisen vapaudesta on aiheuttanut vain työn vähenemistä ja köyhyyden lisääntymistä – kurjuutta ja kyyneliä!

Kai Kontturi

Tavoitteena täystyöllisyys, tehokkaita toimenpiteitä tarvitaan

Eero Seppänen on organisoinut Kainuun ja Pohjois-Savon alueilla laajalti ilmaista leivän jakelua yhteistyössä paikallisten kauppiaiden kanssa. Ja tarjonta kelpaa niinkuin kuvasta näkyy.

Työttömien työnhakijoiden määrä oli tammikuussa 2007 244 000. Vuoden 1993 joulukuussa työttömiä työnhakijoita oli 537 000. Tähän nähden lasku on erittäin suuri. Myöskin ollaan aika lähellä sitä, että työttömyys on puolittunut siitä, kun Lipposen ensimmäinen hallitus aloitti. Silloin työttömiä työnhakijoita oli vuoden 1995 huhtikuussa 475 000.

244 000 työtöntä työnhakijaa on edelleen erittäin paljon. Kun tähän lisätään työttömyyseläkeläiset noin 45 000, työttömien lukumääräksi saadaan noin 290 000. Erilaisten työhallinnon toimien piirissä on 85 000 henkilöä ja heidät mukaan lukien niin sanottu laaja työttömyys on 375 000 henkilöä. Toimenpiteissä on työtä työllisyystuilla, työvoimakoulutusta, vuorottelupaikkaan työllistettyjä sekä työmarkkinatuen työharjoittelua. Monet toimet ovat työttömien kannalta mielekkäitä ja toivottuja vaihtoehtoja työttömyydelle, mutta joukossa on myös sellaisia, joita kritikoidaan ja myös aiheellisesti. Näiden lukujen lisäksi työnhakijoita, jotka eivät ole työttömyysluvussa, on muutamia kymmeniä tuhansia eri kuukausina. Osa on työssä ja hakee työtä. Osa on esimerkiksi opiskelijoita, jotka ottaisivat työtä, jos saisivat.

Työttömyys ei vaikuta vain työttömiin itseensä, vaan perhe, lapset, puoliso, kokevat sen vaikutukset jo puhtaasti taloudellisen toimeentulonsakin kannalta. Myös vuoden mittaan paljon suurempi joukko ihmisiä on työttömänä jossain vaiheessa kuin työttömien työnhakijoiden lukumäärä kertoo. Tämä johtuu siitä, että 60 %:lla työttömistä työnhakijoista työttömyyden kesto on nykyisellään alle puoli vuotta. 15 %:lla se on puolesta vuodesta vuoteen. Noin joka neljännellä työttömällä työnhakijalla työttömyys kestää yli vuoden. Kun työttömyyksistä suuri määrä on lyhytaikaisia, se merkitsee, että vastaavasti suuri joukko eri ihmisiä on työttömänä jossain vaiheessa vuoden mittaan. Esimerkiksi vuonna 2005 oli 557 000 eri ihmistä työttömänä työnhakijana työvoimatoimistoissa vuoden jossain vaiheessa.

Työttömyysluvut ovat siten alentuneet, mutta ovat yhä sietämättömän korkeita. Työttömyys on tältä kannalta yhteiskunnan keskeinen ongelma, joka tulee ratkaista. Ja vaikka työttömyys alenee ja vaikka aleneminen on jopa nopeutunut, se aleneminen on edelleen tuskallisen hidasta. Työttömyyden puolittaminenkaan ei tapahtunut neljässä vuodessa, vaan siihen tarvittiin 12 vuotta eli kolme hallituskautta yhden sijaan. Alenemisen nopeutuminen näkyy siinä, että viimeisen vuoden aikana työttömien työnhakijoiden lukumäärä on laskenut 37 000:lla.

Tärkeää on se, että työllisyys on parantunut. Laman pohjalukemista työllisten määrä on kasvanut 400 000:lla. Varjopuolena asiassa on, että edelleen ollaan 50 000 työpaikkaa jäljessä 1990-luvun lamaa edeltäneen tason. Samalla työikäinen väestö on noussut ja työllisten määrän olisi oltava 180.000 nykyistä korkeampi, että työllisten osuus työikäisistä olisi lamaa edeltänyt. Tosin työikäinen väestö tulevaisuudessa alenee ja siksi pienempikin työllisten lisäys nostaa työllisten osuuden työikäisistä lamaa edeltäneelle tasolle.

Toinen asiaa varjostava seikka on, että työllisistä on määräaikaisia tai osa-aikaisia 550 000 eli joka neljäs. Osa-aikaisista 30 % sanoo tekevänsä osa-aikatyötä kokoaikatyön puuttumisen takia. Määräaikaisista 70 % haluaisi pysyvän työsuhteen. Työllisten lisääntymisestä huolimatta kansantaloudessa tehtyjen työtuntien määrä on alempi kuin ennen 1990-luvun lamaa. Silloin työtunteja tehtiin 4,4-4,5 miljardia, nyt 4,1 miljardia.

Kansantuote on lamaa edeltäneeseen verrattuna noussut 46 %. Huonona puolena tässä taas on, että työtulojen osuus kansantuotteesta on jäänyt lamaa edeltänyttä alemmaksi ja kasvaneita pääomatuloja on virrannut maasta pois enemmän kuin Suomeen on tullut investointeja ulkomailta. Suomalaisten yritysten ulkomailla olevien työpaikkojen määrä on kasvanut 10 vuodessa 150 000:sta 350 000:een osittain siten, että työpaikkoja on siirretty, suurimmaksi osaksi ulkomaille suuntautuvien investointien takia. Ulkomaisten yritysten työpaikat Suomessa ovat lisääntyneet vähemmän.

Pekka Tiainen

Avoin kirje Japanin suurlähetystölle

Kommunistien Liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman on kirjeen allekirjoittaja. Hän on STP:n ehdokkaana Uudellamaalla.

Herra Hitoshi Honda
Suurlähettiläs
Japanin Suomen Suurlähetystö

Helsinki

Arvoisa herra suurlähettiläs,

Kommunistien Liito ry. tahtoo lähestyä teitä koskien Japanissa toimivaa japaninkorealaisten yhdistystä Chongryonia. Kommunistien Liiton tietoon on viime aikoina tullut ne provokatiiviset teot ja iskut joita Japanin poliisi ja ääri-oikeistolaiset piirit ovat toteuttaneet Chongryonia ja Japanissa asuvia etnisiä Korealaisia kohtaan.

Mm. 27.marraskuuta Japanin poliisin yksiköt hyökkäsivät Chongryonin päämajaan Tokiossa hajottaen paikkoja ja uhkaillen järjestön toimihenkilöitä. Syinä näihin brutaaleihin toimiin on esitetty "Chongryonin huumekytköksiä", "rahanpesua" ja "biologisten aseiden tukiohjelmaa". Syytökset ja hyökkäykset ovat kuin halvasta b-luokan toimintaelokuvasta. Erona niihin on kuitenkin se, ettei Japanin poliisilla ole ollut esittää ainuttakaan todistetta näiden syytösten tueksi ja hyökkäykset korealaisten tiloihin ovat olleet erittäin raakoja.

Kommunistien Liitto on saanut tietoja myös Japanin hallituksen toimista Korean Demokraattisen Kansantasavallan lipun alla purjehtivaa Mangyongbong 92-matkustaja-alusta vastaan. Massiiviset ratsiat ja matkustajien ahdistelu on ollut lähes säännöllistä. Jälleen, yhtään mitään laitonta aluksesta ei ole löytynyt.

Huolestuneena Korealaisten kohtelusta Japanissa Kommunistien Liitto vaatii:

1. Japanin poliisia lopettamaan perusteettomat hyökkäykset ja vainot Korealaisia kohtaan.

2. Japanin hallitusta panemaan kuriin ne oikeistolaiset ja taantumukselliset ryhmät, jotka ovat mm. syyllistyneet japaninkorealaisten pahoinpitelyihin ja heidän omaisuutensa tärvelemisiin,

3. Japanin hallitusta lopettamaan vihamielisen suhtautumisensa Chongryoniin ja

4. luomaan ystävällismieliset suhteet Chongryoniin ja parantamaan japaninkorealaisten ihmisoikeuksia ja elinoloja.

Kommunistien Liitto esittää nämä vaatimukset kaikessa yksimielisyydessää. Toivomme teidän maanne korkeimpana edustajana Suomessa välittämään asiamme Japanin hallitukselle ja ryhtyvän toimiin nykyisen tilanteen parantamiseksi.

Porvoossa 20. tammikuuta 2007
Kommunistien Liitto ry.
Kalevi Wahrman
Puheenjohtaja

Hallitus ei ole parantanut työllisyyttä

Työvoima lisääntyi nopeammin kuin työpaikat

Hallitus etunenässä ja muut perässä riemuitsevat ja paukuttelevat henkseleitään. Sanovat, että Suomella menee lujaa. Työministeri Filatov (sd) vakuuttaa vakavissaan, että hallituksen tavoite työllisyyden parantamiseksi ja sadantuhannen uuden työpaikan luomisesta on lähes kokonaan toteutunut. Totta vai tarua?

Kymmenkunta vuotta sitten työllisyyden tärkeimmäksi osoittimeksi nostettiin työpaikkojen määrä. Se oli vapaakauppaan liittyvä poliittinen ratkaisu. Sillä politiikkojen on helppo pelata. Tästä näyttönä Tilastokeskuksen 26.1.07 tilasto, jonka mukaan hallituskaudella on syntynyt 71 000 uutta työpaikkaa, joka on hallituskauden kasvuna 3,0 prosenttia. Hallitus ministeri Filatovin johdolla on ummistanut silmänsä siltä, että samaan aikaan työvoiman määrä on kasvanut 38 000 hengellä. Näin nettokasvu on vain 33 000. Senkin hallitus ja Filatov autuaasti unohtavat, että keskimääräinen työvuoden pituus on lyhentynyt. Hallituskauden aikana työtuntien määrä – ja niistä saatu palkka! – on vähentynyt 1 686 tunnista 1 660 tuntiin, 1,6 prosenttia.

Saman tilaston mukaan viime vuonna työvoimaa oli 2 648 000, joista työllisiä 2 444 000 ja työttömiä 204 000. Näin työttömyysaste oli 7,7 prosenttia. Tilastojen lähempi tarkastelu osoittaa, että todellisuus on toisenlainen. Työtunnit saadaan nykykäytännön mukaan ihmisiltä kyselemällä ns. työvoimatutkimuksella. Se otettiin käyttöön 1998. Tämä uusi menettely on antanut aivan villejä tuloksia. Mm. työtuntimäärä kasvoi 5,3 prosentilla. Tilastoihin tuli mukaan haamutunnit. Että nykyisestä työtuntitilasta saadaan todelliset tunnit, siitä on vähennettävä haamutunnit, keskimäärin 5,1 prosenttia tuntien kokonaismäärästä. Uuden käytännön mukaan työtuntitilastot muuttuvat niin tiuhaan, että muutosten perässä on lähes mahdotonta pysyä. Heinäkuussa viime vuonna kerrottiin, että 2005 töitä tehtiin 4 107 miljoonaa tuntia, mutta nyt uusimman 26.1.07 tilaston luku on 4 000 miljoonaa tuntia. Kun samalla kerrotan, että 2006 tehtiin 4 055 miljoonaa tuntia, saatiin lasku nousuksi. Heilahtelut ovat siis merkittäviä.

Kun pidetään kiinni viimeisimmistä tiedoista ja kun niistä vähennetään haamutunnit, saadaan viimevuoden todelliseksi työtuntimääräksi 3 848 miljoonaa tuntia. Koko sen ajan, kun Suomessa on tehty 40-tuntista työviikkoa, keskimääräinen henkilötyövuoden pituus on ollut 1 765 tuntia. Kun työvuoden tunneilla jaetaan tehdyt, todellisten tuntien määrä, saadaan tulokseksi 2 180 000 tehtyä työvuotta joten työttömyysvuosien määräksi tulee 468 000. Jo tämän mukaan työttömyysaste on 17,7 prosenttia.

Hallituskaudella todelliset työtunnit lisääntyivät 1,4 prosenttia, 52 miljoonaa tuntia. Se on noin 30.000 työvuotta. Samalla kuitenkin työvoima lisääntyi 34 000 hengellä, joten työllisyys heikkeni 4 000 työvuodella. Hallituksen puheet sadastatuhannesta uudesta työpaikasta osoittautuivat jo alun alkaen pelkäksi yritykseksi tehdä oikeaoppinen silmänkääntötemppu.

Eikä tässä kaikki. Meillä on jo iät ja ajat sitten hyväksytty petollinen tapa laskea työvoima määrä. Viimeisen Tilastokeskuksen tilaston mukaan työikäisistä eli 15 - 64 vuotiaista työvoimaa on 2 648 00 henkeä, 74,7 prosenttia. Todellisesta työvoimasta työvoimaan kuulumattomina on poistettu työstä syrjäytetyt eli työttömyys- ja muut työn puutteen vuoksi ennenaikaiselle eläkkeelle siirretyt. Esimerkiksi Tanskassa työvoiman osuus työikäisistä on yli 80 prosenttia. Se näyttääkin oikealta. Vuonna 2006 työikäisiä oli 3 564 000. Siitä oli työkyvyttömiä 269 400, opiskelijoita ja päätoimisia kotiäitejä jne. 439 800. Näin työvoimaa oli 2 836 800 henkeä. Se on 80 prosenttia työikäisistä. Tälle joukolle pitäisi olla työtä yli 5 007 miljoonaa tuntia. Viime vuonna siitä puuttui noin 1 158,8 miljoonaa tuntia, 23,1 prosenttia!

Tilastokeskuksen viimeisen tilaston mukaan voi laskea, että vakinaisia, täysipäiväisissä työsuhteissa oli 46,7 prosenttia työvoimasta. 53,2 prosenttia oli osa- tai kokoaikaisesti työttömänä ja osa työstä syrjäytettyinä työttömyys- tai työn vähenemisen ja loppumisen takia ennenaikaisella eläkkeellä. Pätkätyöläisiä oli 1 231 900. Määrä kasvoi 42 000 hengellä, 3,5 prosenttia. Töitä he tekivät keskimäärin 1 071,3 tuntia ja olivat työttöminä 693,7 tuntia. 278.500 henkeä oli vailla työtä tai ennenaikaisella eläkkeellä. (Katso Taulukko) Viimeksi mainittu ryhmä supistui 24 000 hengellä, 7,9 prosenttia.

Työttömyyden kirouksesta ei päästä ellei tuotannon omavaraisuutta nosteta takaisin nykyisestä alle seitsemästätoista prosentista aikaisempaan yli viiteenkymmeneen prosenttiin ja ellei pääomien liikkeille – nollasta alkanut pääomien viennin määrä ylittää jo nyt reippaasti tuotantovälineiden arvon! – aseteta selkeitä rajoja ja vaatimuksia niiden palauttamiseksi takaisin kotoisiin investointeihin. Myös tulonjakoa on muutettava. Viimevuonna osinkoja maksettiin yli 11 miljardia euroa. Niistä suurin osa viedään pois maasta ansiottomana ansiona ulkomaalaisille pääomasijoittajille. Jos tuo osinkopotti olisi jaettu kaikkien työssä olleiden kesken, siitä olisi riittänyt bonusta jokaiselle 4 231 euroa. Mieti sitä!

Pääministeri Vanhasen (kesk) hallituksen ja työministeri Filatovin (sd) johdolla hallituskauden todellinen työllisyys on heikentynyt, kun todellinen työvoima kasvoi työpaikkojen määrän kasvua nopeammin. Jos Suomella menee taloudellisesti lujaa, niin suomalaisilla menee kurjasti. Näillä tuloksilla hallitus ei voi henkseleitään paukutella. Päinvastoin. Todelliset tulokset ja hallituksen roskapuheet työllisyyden paranemisesta vaativat sen naulaamista häpeänpaaluun!

Kai Kontturi

Työvoiman käyttö 2006

Työsuhde	1000 henkeä: Työttömyys	1000 henkeä: Työvoima	Tehty työtuntia: milj.tuntia	Tehty työtuntia: hlövuosi	Työssäolo kesto kk	Eläkettä kertyy kk	Työvoimasta %
Yrittäjät		278,4	710,0	2 550,3			9,8
Vakinaiset		1 048,0	1 818,3	1 735,0	12,0	540,0	36,9
Muut							
- työlliset	1 231,9		1 319,7	1 071,3	6,5	294,0	43,4
- työttömät, yli vuoden	89,7						
- syrjäytetyt*	188,8	1 510,4					53,2
Työvoima		2 836,8	3 848,0	1 356,5			100,0

* Työttömyyseläkkeet, eläkejärjestelyin irtisanotut ym. syrjäytetyt

Lähde: Tilastokeskus, oikaisut ja korjaukset Kontturi

Säädettävä hoito/palveluturvalaki

Rosa-Maria Kyrönlahti-Keskivaara on STP:n ehdokas Helsingissä.

Terveydentilan, yksinäisyyden ja pienituloisuuden takia on paljon väliinputoajia, jotka eivät tiedä oikeuksistaan eivätkä jaksa perätä niitä. Sosiaalivirastot eivät useinkaan tarjoa asiakkaalleen sosiaaliasiamiehen puhelinnumeroa, jotta hän voisi sitä kautta selvittää kaikki oikeutensa.

Hakukaavakkeiden täyttäminen on usein niin vaikeaa, että se jää kesken. Omakohtaistakin kokemusta on! Tämä täyttämisen keskeyttäminen johtaa helposti siihen, että päättäjät ja virastot voivat todeta, ettei erilaisia tarpeita ja tarvitsijoita ole kuin pieni määrä. Näin rahaa jää käyttämättä.

Kaikki neuvontapalvelut olisivat parhaiten tavoitettavissa terveysasemien yhteydessä.

Olisi keskitytttävä enemmän lakisääteisten peruspalvelujen turvaamiseen. Pieniä terveysasemia ei saa enää sulkea, koska nykyisetkään eivät pysty vastamaan tarpeeseen. Ei leikkauksia henkilökuntaan, vaan mieluummin vakinaistettava henkilökuntaa lisää. Palvelutalotyyppistä asumista kehitettävä eikä vähennettävä. Kuntouttavaa toimintaa pidettävä yllä, jotta omatoimisuus ynnä muu sellainen elämänlaatu säilyisi mahdollisimman pitkään. Niinsanottua hyvinvointivaltiota ei saa ajaa enempää alas. Kotona asumista pitää tukea kaikin keinoin viimeiseen asti. Tämän vuoksi on kotisairaanhoitoa, kodinhoitoapua ja omaishoitajien työtä tuettava kunnissa valtion määrärahoin. Määrärahat on suhteutettava kunnan kokoon, asukasmäärään ja ikäjautumaan. Edellä kuvatut toiminnot tuovat uusia työpaikkoja ja vähentävät pitkäaikaissairaanhoidon tarvetta. Näin myös tulisi tilaa kaikille pitkäaikaissairaanhoitoa tarvitseville.

Vaikeavammaisilla oltava subjektiivinen oikeus henkilökohtaiseen avustajaan.

Vähätuloisten asemaa parannettava

Eläkkeiden on seurattava palkkakehitystä. Pieniin eläkkäisiin tarvitaan tasokorotus. Osa-aika- ja pätkätyöläisten asemaa on parennettava. Vapautus verotuksesta 1000 euroa brutto ansaitseville eläkeläisille ja pätkä/osa-aikatyöntekijöille. Varsinkin Helsingin alueella tällä tulotasolla ei selviä ilman että on haettava jotain tukea, varsinkin jos on asuntolainaa ja perhettä elätettävänä, tai jos joutuu käyttämään omaa autoa työvälineenä. Eläkkeellä olevat pienituloiset tuskin selviävät lääke- , terveydenhoito , ruoka- ja asumiskustannuksista tällä summalla.

Koko Suomi pidettävä asuttuna

Jopa kaupunkilaisjärki sanoo, ettei etelään/kausvukeskuksiin saati Helsinkiin mahdu kaikki eivätkä kaikki haluakaan. Niinpä maakuntiin tulee rakentaa asuntoja eikä alasajaa olemassa olevia palveluja, julkista liikennettä, terveydenhoitoa, maanviljelyä eikä pienyrittämistä. Näin menetellen verotulot sieltäkin tulisivat yhteiseen talouteen.

Tasavertaisuus

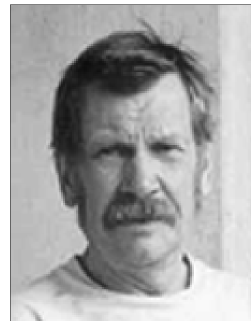
Tasavertaisuus luvataan Suomen perustuslaissa. Kansalaisten ja kansalaisliikkeiden on kuitenkin valvottava, että tasavertaisuus toteutuu, esimerkiksi seksuaalisille vähemmmistöille, vammaisille, vanhuksille, maahanmuuttajille, sairaseläkeläisille ja yksilöille, ettei erilainen syrjäytyminen enää jatku. Myös elämänlaadun , oikeuksien ja palkkaerojen tasavertaisuutta on valvottava ja säädettävä tarvittavaessa lakeja.

Ei myydä Suomea pois

Pidetään jäljellä olevat ns valtionyhtiöt Suomessa. Valtion tulee valvoa niiitä kuten aiemmin. Nostetaan suuromistajien varallisuusveroa. Ruuan ja julkisen liikenteen arvonlisänveroa pitää alentaa tuntuvasti. Kehitetään bioetanolin valmistusta ja jatkojalostusta valtion tuella ja pyritään myös näiden tuotteiden vientiin ja täten myös hyödytettäisiim maaseutua ja voitaisiin välttyä kuudennelta ydinvoimalalta.

Taasen on kulunut neljä vuotta. Pienituloisille, vanhuksille, sairaseläkeläisille ja vammaisille annettuja lupauksia ei ole pidetty. Minä ja monet muut olemme varteenotettava vaihtoehto!

Hallituksen purettava leipäjonot

Esa Hermonen, STP:n ehdokas Kymessä.

Sinänsä tarpeellinen ruokajakelu / leivän jako on paisunut sellaisiin mittoihin., joka ei sovi hyvinvointivaltioon. Näin on jatkunut yli kymmenen vuotta, ja tilanne vain pahenee päättäjien saamattomuuden vuoksi. Jos tällä hetkellä lähes 9 000 saa ruoka-apua kuukausittain, paljonko heitä on tulevien eduskuntavaalien alla pelkästään Myllypurossa?

Seitsemän prosentin. asumiskustannusten omavastuuosuuden poistaminen vähentää hakijoiden. määrää, mutta sekään ei pitkälle auta ja on sitä kosmeettisesti. Tarvitsemme kunnon uudistuksia.

Valtapuolueilla ei olisi varaa ylimielisyyteen, varsinkin kun monet ehdokkaat ennen vaaleja kalastavat köyhien ääniä ollakseen muka köyhien puolella, tekemättä kuitenkaan vaalien jälkeen asialle yhtään mitään. Ruokajakelun laajentaminen on, kaksinaismoraalinen ja lopulta hyvin epäeettinen. 1980-luvulla ruoka/leipäjonoja ei Suomessa ollut, käteen jäi palkasta suhteessa enemmän, sekä eläkeläiset tulivat paremmin toimeen ja muuttoaalto ja rikollisuus olivat paremmin hallinnassa.

Ketään pakolaista ei kuitenkaan saisi karkottaa Suomesta ilman vakavaa syytä. Hekin ovat lähimmäisiämme. Työsuhteet olivat ennen enemmän vakinaisia, eikä halpa pätkätyöruletti pyörinyt hullun lailla. Pätkätyö johtaa aikanaan köyhyyspommiin ihmisten jäädessä eläkkeelle, jos yleensä monikaan näistä vanhaksi elää.

Eräs antiikin filosofeista on todennut, ettei kukaan saisi ansaita neljä kertaa enemmän kuin toinen kapinan välttämiseksi. Nyt vuonna 2.007 tuloerot ovat huimat sekä varallisuuserot ovat enemmän kuin satakertaiset, ja valtaeliitti siunaa kaiken hymistelyllään.

Tänä kauniina helmikuun aamuna ennen vaaleja hyräilen hiljaa vanhaa keskiaikaista virttä 440: "Nyt viekas vilppi täällä on noussut kunniaan, on valhe vallan päällä ja vääryys voimassaan".

Äänestäkää maalisvaaleissa Suomen Työväenpuoluetta!

Esa Hermonen

Tuumasta toiseen

Juhani Tanski, STP:n puheenjohtaja on ehdokkaana Pohjois-Savossa

Vaalitaisto on käynnistynyt toden teolla. Kähinät aloitti Elinkeinoelämän keskusliitto, joka kutsui meidät Savon ja muutaman Pohjois-Karjalan ehdokkaankin Kuopioon käskynjakoon. **Peter Fagernäs** ja neljä muuta EK:n huippujohtajaa kertoi, millaista politiikkaa meidän tulee ajaa – varsinkin ja erityisesti jos eduskuntaan yllämme.

Ennen käskynjakoa lehdissä kerrottiin, että EK haluaa voimakasta panostusta uuteen energiateknologiaan. Esitin tästä kannanotosta lämpimän kiitoksen Fagernäsille ja sanoin sen merkitsevän upeata käännöstä EK:n linjauksissa. Ilmaisin iloni siitä, että EK luopuu ajamasta vanhaa saastuttavaa hiili-, öljy- ja uraanivoimaa ja että panostus uusiutuviin energioihin luo vientimahdollisuuksia ja työtä meille.

EK:n herrat palauttivat minut maan pinnalle kertomalla, että EK panostaa hiileen, öljyyn, ydinvoimaan ja myös puhtaisiin, kotimaisiin, uusiutuviin lähteisiin. Kysyin myös investoinneista Suomeen. Maamme on viime vuosina ollut tutkimusten mukaan maailman ensimmäiseksi tai toiseksi kilpailukykyisin maa. Halusin tietää, ovatko suomalaiset ja ulkomaiset sijoittajat tyhmiä vai eivätkö he tunne näitä selvityksiä, kun kaikki ovat viimeiset 12 vuotta vieneet pääomansa vähemmän kilpailukykyisiin maihin. Utelin, mitkä ovat tuon tutkimuksen arviointikriteerit: ovatko ne suurtyöttömyys, huonot palkat ja irtisanomisen helppous ja kuluttomuus työnantajille.

Kuuntelin vastauksen tarkkaan, mutta en sitä ymmärtänyt. Jatkan ponnistuksiani ko. tutkimusten kriteerien selvittämiseksi..

❑ ❑ ❑

Kirjoitan tätä samana päivänä kun ”vasemmisto”-liiton EU/Nato-pikkulotat **S-A Siimes** ja **Anne Huotari** ovat viimeistä päivää eduskunnassa – Siimes kertoi olevansa viimeistä päivää em. puolueen jäsenenä. Onnittelut puolueelle: uskon, että puolueen seuraava eduskuntaryhmä ei voi olla yhtä EU-nationalistis-militaristishenkinen kuin nykyinen.

❑ ❑ ❑

Vaikka pikkulottajoukossa tapahtuukin harvennusta, laatu ehkä korvaa määrän. Vihreiden eduskuntaryhmän lottakomentaja Ulla Anttila, joka Tarja Cronbergin rinnalla taisteli pontevasti sen näkemyksen puolesta, että EU-taistelujoukkojen toimia ei tule rajoittaa kansainvälisen lain mukaisiin eli YK:n hyväksymiin operaatioihin, valmistelee sotatieteen laitokselle väitöskirjaansa.

❑ ❑ ❑

Olen käynyt tällä viikolla neljässä paneelikeskustelussa Kuopio-Iisalmi –akselilla ja menin ystävänpäivän aamuna Radio Suomen Uutisaamu-ohjelmaan kertomaan puolen tunnin haastattelussa puolueestamme. Tunnustan kironneeni karkeasti – hyi minua! –kun vt. uutispäällikkö Sakari Kilpelä kertoi viisi minuuttia ennen lähetyksen alkua, että **Olavi Mäenpää** tulee samaan lähetykseen.. Kiitin häntä ystävänpäivän yllätyslahjasta!

❑ ❑ ❑

Pulinatuokioihin valmistautuessani selailin lehtiarkistoani. Silmään osui jutun pätkä vuodelta 1995:

Puolueiden puheenjohtajat vastasivat 5.3.95 Savon Sanomien kysymykseen “Miten säästätte lapsilisämenoista?” seuraavasti:

P. Lipponen: “Lapsiperheiden toimeentulosta ei voida tinkiä”.

S. Niinistö: “Lapsilisiin en minä enkä kokoomus halua tehdä rakenteellisia heikennyksiä. Säästöjä saatetaan tehdä esim. jäädyttämällä nimellinen tukitaso”.

P. Haavisto: “Lapsilisiä ei pidä leikata eikä panna verolle”.

O. Norrback: “Mahdollisimman vähän”.

C. Andersson: “Nykyisistä lapsilisistä ei säästetä”.

MTV3:n vaalikeskustelussa 10.2. Lipponen, Niinistö, Haavisto ja Andersson ilmoittivat vastustavansa lapsilisien leikkauksia ja verollepanoa.

Lipponen vimmastui pari viikkoa vaalien jälkeen hallitusneuvotteluissa keskustan. ja kokoomuksen liian pienistä säästöehdotuksista: “Nyt ei pitäisi tarjota enää vaaliohjelmia, vaan esittää pitemmälle meneviä säästötoimia”. Viikon päästä ärähdyksestä hallitusohjelma julkistettiin. Lapsilisien leikkaus oli ensimmäinen Lipposen I kirjosieppohallituksen toimenpide.

Löysin toisen leikkeen, jonka oli pariin maakuntalehteen kirjoittanut joku **J. Tanski.** Otsikkona oli ”Vaalilupausten unohtamisen sietämätön keveys”. Juttu jatkui: ”SDP:n eduskuntavaalijulistus lupasi: ´Kansalaisten tuella sitoudumme seuraavan vaalikauden aikana ...alentamaan työttömyyden alle puoleen nykyisestä´. Vasemmistoliitto lupasi täystyöllisyyden vuoteen 2000, jos puolueen keinoja, kuten kuuden tunnin työpäivä, käytetään. Ohjelman mukaan nuoriso- ja pitkäaikaistyöttömyys poistuu 1998. Hallituksen ohjelman mukaan ´Talouspolitiikan päätavoite on työttömyyden puolittaminen vaalikauden aikana´.”

Kaivoin netistä demarien, vasurien, kepun, kokoomuksen ja vihreiden vaaliohjelmat. Ilokseni havaitsin, että puolueet pitävät edelleen kiinni vuosien 1991, 1995, 1999 ja 2003 työllisyystavoitteistaan ja lisäksi vaativat pohjoismaisen hyvinvointivaltion kehittämistä, pienten eläkkeiden, työttömyysturvan ja opintotuen nostamista sellaiselle tasolle, että sosiaaliluukulla ei tarvitse käydä. Sehän on tarkoitettu vain viimesijaiseksi toimeentulon turvaksi.

Entinen pääministeri Kalevi Sorsa totesi takavuosina, että äänestäjien poliittinen muisti on kolme kuukautta. Meillä puoluejohtajilla se lienee noin kolme viikkoa vaaliuurnan sulkeutumisesta.

❑ ❑ ❑

Vannoin ja vakuutin vaalipaneeleissa Kuopiossa ja Iisalmessa, että puolueemme ei missään tapauksessa osallistu hallituksiin, joiden ohjelma on päinvastainen kuin puolueohjelmamme, joka löytyy KÄ viime numerosta ja netistä os. tyovaenpuolue.org. Ehdokkailta kyseltiin suhtautumista puoluekuriin. Ilmoitin kannattavani johtamassani puolueessa tiukkaa kuria sen puolesta, että mahdolliset kansanedustajamme pitävät kiinni ohjelmallisista lupauksistamme. Samalla ilmoitin jyrkästi vastustavani sellaista uusliberaalipuolelden puoluekuria, joka rankaisee niitä edustajia, jotka varoituksista huolimatta pitävät kiinni puoleensa äänestäjille antamista lupauksista.

Juhani Tanski

Perustoimeentulo turvattava kaikille!

Esko Luukkonen, STP:n ehdokas Turusta

Vaaleja ennen aina kaikki nykyiset Eduskunta- ja Hallituspuolueet lupaavat monta hyvää parannusta vähävaraiselle kansanosalle. Vaalien jälkeen köyhä kansanosa on useita kertoja tullut huomaamaan, että eduskunta- ja hallituspuolueiden lupaukset ja teot ovat ristiriidassa keskenään. TEOT JÄÄVÄT LUPAUKSIKSI!

Nykyiset Eduskunta- ja Hallituspuolueet eivät ole antaneet mitään parannusta vähävaraisille tällä vaalikaudella. Nykyinen eduskunta ja hallitus lupasivat, että heidän tärkein tehtävänsä on työttömyyden puolittaminen. Vanhanen ja Heinäluoma ovat nyt hyvin usein todenneet, että työttömyys on saatu pudotettua 320.000:n. On jo puhuttu työttömyyden pudotuksesta jopa 250.000:n. Molemmat luvut ovat täyttä valhetta! Työttömyys on pysyvästi ollut 700.000 sitä asti, kun Suomi liitettiin EU:hun.

Työttömyys käy miljoonassa vuosittain, eikä se ole laskenut, kun huomiomme piilotyöttömät ja pätkätyöläiset. Täysin turhaa sanoa, että työttömyys on laskenut ja puhua, että työpaikkoja olisi tullut lisää. Ainoastaan pätkätöitä on tullut lisää, joten valhetta on puhua työttömyyden laskemisesta, koska pätkätyö on aivan sama, kuin 60-luvulla oli hätäaputyö. Se on siis aivan sama, mutta nimeä on vain kaunisteltu.

Pätkätyöläinen saa käteen 628,40e, jolla hän ei elä. Kun hän maksaa vuokran, niin millä maksaa ruoan ja muut laskunsa? KELAN peruspäivärahaan oikeutetulle työttömälle jää käteen 377-383?/kk. On täysin väärin ja kohtuutonta, että Suomessa elää n.600 000 ihmistä alle Euroopan köyhyysrajan! KELAN peruspäivärahaa saavia työttömiä on 120.000. Lisäksi on opiskelijoita, sekä tosi suuri joukko eläkeläisiä, jotka elävät alle köyhyysrajan.

Tavalliset ihmiset ymmärtävät, että ihmisten tulee saada työtä. Työstä on saatava kunnon palkka, jolla työläinen pystyy maksamaan asumismenot, ruoan, laskut ja vaatteet. Silloin rahaa jäisi muuhunkin käyttöön. Jokaisen kansalaisen perusturvan kuuluisi olla 1200/kk käteen, niin työttömille, opiskelijoille, eläkeläisille, kuin muillekin vähävaraisille.

Valtion ja kuntien töitä on yksityistetty ja eri työpaikkoja on myyty ulkomaille. Tämän johdosta valtiolle ja kunnille on syntynyt lisää velkaa. Siitä huolimatta valtio, kunnat ja suuryritykset ovat saaneet rosvota itselleen kansalle kuuluvia tuloja. Työläisten työllään luomaa vaurautta ei ole jaettu kansalle oikeudenmukaisesti.

Jokaisen tulee lähteä äänestämään, koska ilman äänestämistä EI TULE MUUTOSTA! Äänestämällä muutoksen puolesta pitää rohkeasti äänestää SUOMEN TYÖVÄEN PUOLUETTA STP:tä!

Olen aina ajanut ja puolustanut vähävaraisten etuja ja niin tulen jatkossakin tekemään!

Esko Luukkonen, Turku
Suomen Työväenpuolue STP rp.

STP:n vaatimuksia

- ❑ **Perustuslaillinen oikeus työhön taattava jokaiselle työtä haluavalle – pitkäaikaistyöttömyyden hoitamiseen varoja niin paljon , että se saadaan ratkaistua**
- ❑ **terveys- ja vanhuspalveluihin 20.000 uutta työpaikkaa**
- ❑ **arvonlisävero poistettava kokonaan leivästä ja muista välttämättömyystarvikkeista sekä joukkoliikenteestä**
- ❑ **minimipalkka lakisääteisesti 7,5 e /t. ja 1300 e/kk.**
- ❑ **200 e/ kk korotus pieniin eläkkeisiin, työttömyyspäivärahoihin ja opintotukeen sekä vanhempain- ja sairauspäivärahoihin verottomana**
- ❑ **Velkavapautus pankkien väärinkohtelemille ja ulosoton kohteeksi joutuneille**
- ❑ **Bioenergiasta vaihtoehto**
- ❑ **Koko maa pidettävä asuttuna**
- ❑ **Ei Natolle, Ei EU:n perustuslaille**
- ❑ **Suomen itsenäisyys turvattava**

STP:n asema ja paikka työväenliikkeessä

Kuva Forssan kokouksesta v.1903. Tuossa kokouksessa alkuperäinen Suomen Työväenpuolue päätti radikalisoitua ja otti nimekseen Suomen Sosialidemokraattinen puolue. Reilun vuosisadanjälkeen radikalismi on kokonaan hävinnyt ja demarista on tullut kapitalistin paras kaveri. Nykyinen STP pyrkiikin palauttamaan työväenliikkeen alkulähteilleen.

Heikki Männikkö on STP:n ehdokkaana Lapissa.

Perustimme STP:n työkansan yhteistyöjärjestöksi. Tavoitteemme on yhdistää laajat kansankerrokset poliittisen muutoksen aikaansaamiseksi nykyiseen kovaan talouspolitiikkaan. STP on monessa mielessä uusi voima poliittisella kartalla. Vaikka STP:llä ei ole omaa historiaa, on sillä laaja menneisyys, koska se omistaa koko työväenliikkeen historian. STP on vastaus työkansan vaatimuksiin löytää ulospääsy nykyisestä raa'asta yhteiskuntapolitiikasta.

Työväestö muodostaa kansan

Työväestöön kuuluvien palkansaajien osuus yhteiskunnassa on tänään yli 80 % eli suurempi, kuin koskaan aiemmin. Työväenluokan rakenne on kuitenkin viime vuosikymmeninä rajusti muuttunut. Perinteisen tehdastyöväestön, maa- ja metsätaloudesta toimeentulonsa saavien, rakennustyöläisten yms. määrä on laskenut. Tilalle ovat tulleet palveluammatit ja perinteiset ammatit ovat kokeneet perinpohjaisen muutoksen. Ulkonainen olemuksen muutoksesta huolimatta, työväestön suhde pääomaan ja työnantajaan ei ole muuttunut miksikään. Edelleenkin palkansaajaväestö luo kapitalistien omistamissa laitoksissa työllään kaiken yhteiskunnassa tuotetun uuden arvon. Siinä missä järjestäytynyt työväestö aiemmin kykeni pakottamaan työnantajat oikeudenmukaisempaan tulonjakoon, on palkansaajien aseman heikentämisestä tehty tänään yritysten kilpailukykyä lisäävä tekijä.

Yhteisenä voimana pääomaa vastaan

Alusta saakka on työväestö järjestäytynyt puolustaakseen asemaansa kapitalisteja vastaan. Marx ja Engels loivat tieteellisen perustan työväestön järjestäytyneelle toiminnalle ja työväenluokka otti tavoitteekseen kommunistisen yhteiskunnan muodostamisen. Meillä Suomen Työväenpuolue perustettiin v. 1899 työväenyhdistysten 3. edustajakokouksessa. Silloin sen ohjelma ei ollut sosialistinen, mutta ohjelmaan kuuluivat vapaat ja suhteelliset vaalit, 8- tunnin työpäivä, työsuojelun kehittäminen, työväenvakuutus, koulupakko, progressiivinen verotus, sukupuolten välinen tasa-arvo, asutustoiminnan tehostaminen yms. Näillä esityksillä työväestö esiintyi yhteisenä voimana pääomapiirejä vastaan. Tavoite oli yhteiskunnan demokratisoiminen sekä työ- ja viljelijäväestön aseman selkeä parantaminen. Demokraattiset ja sosiaaliset uudistukset asettuivat ennen sosialistisia uudistuksia.

Yhteisrintamataktiikka

Teollisuusyhteiskunnan kasvu joudutti työväenluokan kasvua ja 1800-luvun lopulta saakka myös Suomessa työväestö ja viljelijäväestö alkoivat tajuta itsensä yhteiskunnallisena voimana. Työväenluokan ja pääomapiirien luokkataistelun kärjistyminen johti jo 1800 luvun lopulla työväenluokan hajaantumiseen mm. marxilaiseen ja reformistiseen suuntaukseen, jota teollisuusmaissa on jatkunut meidän päiviimme saakka. Työväenluokan voima riitti kuitenkin pystyttämään yli 80 vuodeksi sosialistisen maailmanjärjestelmän, johon tukeutuen työväestö kaikkialla maailmassa kykeni pakottamaan työnantajapiirejä sosiaalisiin uudistuksiin. Näinä vuosikymmeninä kävi kuitenkin selväksi, että monistakin syistä johtuen työväenliike ei kyennyt poliittiseen yhtenäisyyteen yhteiskunnallisen taistelun alueella. Tästä johtuen marxilaista yhteiskuntateoriaa soveltaen maailman työväenliikkeen piirissä syntyi yhteisrintamapolitiikka, jolla ideologisista eroista huolimatta eri kansankerrosten välille pyrittiin luomaan poliittisia liittoja kansan taloudellisen ja sosiaalisen hyvinvoinnin sekä rauhan puolesta. Tiedämme, että tämän politiikan merkittävä saavutus Suomessa oli SKDL.

Ensisijalla demokraattiset uudistukset

Mikä sitten STP:ssä muistuttaa näitä edeltäjiään Suomen Vanhaa Työväenpuoluetta ja SKDL:llää? Vanha työväenpuolue yhdisti koko työväenluokkaa ja pienviljelijäväestöä mikä on myös STP:n ajatus. SKDL:stä pyrittiin muodostamaan erilaisten kansaa edustavien voimain demokraattinen yhteistyöjärjestö.

Tämä on myös STP:n tavoite. STP:n kuten aiemmin SKDL:nkin välittömiin tavoitteisiin ei sisälly sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen, vaan ensisijaisesti yhteiskunnan demokraattiset ja sosiaaliset uudistukset, jotka katsomme nykytilanteessa lähimmäksi yhteiskunnalliseksi tavoitteeksi. Toinen syy tähän on, että nykyisessä yhteiskunnallisessa tilanteessa, jossa työväenliike on kyetty lyömään lähes hajalle, sosialistinen arvomaailma ei ole palkansaajia yhdistävä tekijä, vaan se voi olla ainoastaan yhteiskunnan valtaeliitin kustannuksella tapahtuvat sosiaaliset ja taloudelliset uudistukset.

STP on enemmän

Tärkeintä on kuitenkin nähdä, että STP on vielä enemmän, kuin mikään edellä mainituista tavoitteista antaa ymmärtää. Tuotantoelämän muutosten johdosta myös palkansaajaväestö on kokenut rakennemuutoksen uusien ammattien tullessa perinteisten ammattien tilalle, eivätkä nämä työväenliikkeen uudet kerrokset ole aina tiedostaneet asemaansa osana työväenluokkaa. Osin näistä syistä johtuen myös työväenluokan rakentama sosialistinen yhteiskunta joutui maailmanlaajuisesti ottamaan askelia taaksepäin. Tämän jälkeistä aikaa on työväenliikkeen piirissä leimannut syvä voimattomuus ja hajanaisuus. Tärkein tehtävämme on saada palkansaajaväestö tajuamaan itsensä jälleen työväenluokkana ja toimimaan sen mukaisella tavalla. Se on ainoa tie yhteiskunnan todelliseen muutokseen.

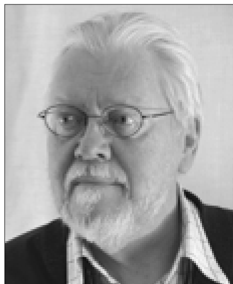
STP on luonteeltaan ekososiaalinen

Tänään yhdeksi keskeiseksi yhteiskunnalliseksi ongelmaksi nousevat ympäristökysymykset, ilmastonmuutos yms. Markkinavoimien hallitsemassa yhteiskunnassa tärkein tavoite on suurten yritysten kilpailukyvyn säilyttäminen ja kulutuksen lisääminen. Kilpailukykyä ylläpidetään leikkaamalla kansan elintasoa ja rasittamalla ympäristöä. Niinpä suurituloisten kulutusta ja yritysten kilpailukykyä on kasvatettu ottamalla luonnolta velkaa, joka on maksettava takaisin. STP näkee tehtäväkseen kehittää kansantaloutta tavalla, jossa tuotantoelämää ja hyvinvointia kehitetään niin, että se edistää samalla ympäristön tilaa. Tällainen hyvinvoinnin ja ekologisen turvallisuuden yhdistäminen voi tapahtua vain poliittisesti yhtenäisen työkansan toimesta.

Nämä STP:n tavoitteet määräytyvät yhteiskunnan ja työväenliikkeen tämänhetkisistä keskeisimmistä ongelmista ja suuntautuvat vain historiallisesti lähitulevaisuuteen. Nämä tavoitteet saavutetaan varmasti ja silloin työväenliikkeen eteen asettuu tehtävä katsoa edemmäs tulevaisuuteen, mihin me emme vielä tässä vaiheessa voi nähdä.

Heikki Männikkö

Ihminenkö viisas?

Hannu Kautto, STP:n ehdokas Uusimaa, Espoo

Vuosituhannen kysymys on: homo economicus vai homo sapiens? Taloudellinen ihminen - ihminen taloudellisena toimijana - on nykyään käännettävä latinasta uusliberalistiseksi ihmiseksi. Valintani on sen sijaan viisas - ajatteleva ja järkeilevä - ihminen, joka on myös työkaluja ja tekniikkaa käyttävä seppäihminen.

Muita viisaan ihmisen piirteitä ovat leikkivä ihminen ja valtavasti lukenut monien kirjojen ihminen. Viisas ihminen tarvitsee tervettä taloudellisuutta. Näistä kehittyy myös poliittinen ihminen, joka pyrkii hoitamaan kansan asioita parhain päin.

Terveysrintaman seminaarissa 1980-luvulla etevä kirvesmies totesi, että taas meitä suomalaisia konsennetaan, kun oli kysymys jostain suuren luokan huononnuksesta, joka sai suurten ja keskisuurten puolueiden hyväksynnän. Tätä huononnusta en muista, mutta mieleeni jäi osuva sana "konsentaa", jolla kirvesmies tarkoitti konsensukseen pakottamista. Se on lähellä autoritaarista hallintoa ja johtamista. Consensus merkitsee: yhteisymmärrys, yksimielisyys, sopimus, yleinen mielipide, yleinen tapa. Tässä yhteydessä kysymys oli luokkien yksimielisyydestä.

Vertaus samassa veneessä olemisesta on yleinen ilmaus työväen luokan ja omistavan luokan yksimielisyydestä. Kun venettä tarkastellaan lähemmin, huomataan, että alamaiset (heidän pitäisi olla kansalaisia) soutavat ahkerasti ja taitavasti. Tarkemmin katsottuna veneessä on vapaamatkustajia, jotka eivät souda, vaan nauttivat kyydistä ja korjaavat alamaisten työn hedelmät. Vapaamatkustajat ovat kapitalisteja, heidän lakeijoitaan ja juoksupoikiaan, kuponginleikkaajia ja muita loisia.

YLE on hallituksen radio ja televisio; MTV3 on pääoman televisio. Porvarillinen lehdistö perusti aikanaan Suomen Tietotoimiston STT, jonka uutisia kaikki lehdet julkaisevat. Helsingin Sanomat myötäilee USAn johdon politiikkaa, ja monet lehdet seuraavat Helsingin Sanomia. Lähes kaikki viestintävälineet syrjivät vaaliohjelmissaan eduskunnan ulkopuolisia puolueita. Kolmea suurinta puoluetta hehkutetaan. Näin ajattelemattomat alamaiset aivopestään yksimielisyyteen, ja pääoma voi jatkaa ahneena, itsekkäänä ja omahyväisenä saalistustaan.

Mielestäni kunnon journalismiin kuuluu kaikkien puolueiden tasapuolinen kohtelu. Hyvän lehtimiestavan mukaan on arvosteltava asiallisesti eduskuntaa ja hallitusta sekä annettava niiden toimista todellisuuden mukaista tietoa. Näin ihmiset saisivat rakentavaa tietoa, pystyisivät perustellusti vaatimaan hyvinvointivaltion palauttamista ja ihmisarvoista, riittävää ja oikeudenmukaista toimeentuloa jokaiselle. Tietämättömyys ja tuntemattoman pelko johtavat ihmisen pahaan oloon.

Helsingin Sanomien pääkirjoitus vaati Suomen liittymistä NATOon. Tälle sanon jyrkästi EI. NATO on sotilasliitto, ja sen jäsenyys vaarantaisi Suomen turvallisuuden. Suomen on pysyttävä rauhan puolella. Suomen pitäisi irtautua EUn nopean toiminnan joukoista, sillä ensin poikamme maalla, merellä ja ilmassa, sitten poikamme mullan alla. Kuinka välinpitämättömiä useimmat kansanedustajat ovat? Kysykää, kuka heistä lähettää poikansa EU-sotajoukkoihin.

Valtamedia on jo hankkimassa kuudetta ydinvoimalaa. Suomi ei tarvitse lisää ydinvoimaa, vaan energiaa on säästettävä. On rakennettava uusiutuviin energialähteisiin perustuvaa energian tuotantoa kuten tuulivoimaloita. Saksassa tuulienergian osuus on jo lähes kuusi prosenttia. Energiayhtiöt ja teleliikenne on kansallistettava. Energian hinnalla keinottelu on lopetettava. Julkista joukkoliikennettä on parannettava.

Television mukaan elintarvikkeiden hinnat eivät ole nousseet paljonkaan. Tämä ei pidä paikkaansa peruselintarvikkeiden osalta. Leivän ja monen peruselintarvikkeen hinta on noussut kymmeniä prosentteja vuodesta 1995. Samoin asumiskustannukset, joukkoliikenne, terveys- ja sosiaalipalvelut, sähkö ja polttoaineet. Arvonlisävero on poistettava peruselintarvikkeilta ja joukkoliikenteeltä.

Koska opiskelu on työtä, on opintotukea korotettava runsaasti. Kansaneläkkeitä on nostettava reilusti. Työttömyysturvaa on kasvatettava muhkeasti. Kansainvälisiä asioita ei sovi unohtaa. Kehitysyhteistyömäärärahat on vihdoin korotettava 0,7 prosenttiin BKTsta. Kehitysapu on suunniteltava huolellisesti yhteistyömaan edustajien kanssa. Pois uskonnolliset ja rotuennakkoluulot kotona ja ulkomailla!

On myös osoitettava, mistä saadaan rahoitus vaadituille menojen lisäyksille. Jos yritysten tuloverotusta ja luonnollisten henkilöiden pääomatulojen verotusta kiristetään, saadaan helposti kolmisen miljardia euroa. Valtionverotuksen progressiota tulee jyrkentää ja kunnallisvero on muutettava progressiiviseksi, jotta kunnat selviävät velvoitteistaan. Pörssin osakekauppoihin on palautettava leimavero eli varainsiirtovero, jolloin hankitaan näppärästi keinottelusta ja omanvoitonpyynnistä vähintään pari miljardia euroa yhteiskunnalliseen käyttöön. Varallisuusvero on palautettava.

Hannu Kautto
Uudenmaan STP-ehdokas
Espoosta

STP:n ehdokkaat edus

Helsinki

Paavo Heikkinen vanhempi ammattimies

Helsinki

Teuvo Kasurinen kirvesmies

Helsinki

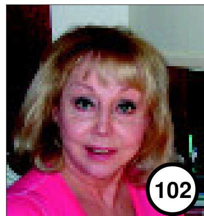
Rosa-Maria Kyrönlahti-Keskivaara, luovan toiminnan ohjaaja

Helsinki

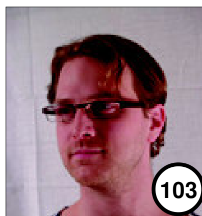
Matti Laitinen (kom) ATK-kouluttaja, kirjailija

Helsinki

Liisa Paakkolanvaara, dipl.kosmetologi, pienyrittäjä

Helsinki

Janne Rahikainen puuseppä, rakennusmies

Suomen Työväenpuolue STP rp. lähtee nyt ensimmäistä kertaa e ehdokasta. Onko se paljon vai vähän? Mielestämme se on hyvä alku kuin vain näissä vaaleissa. Se, että emme vielä saaneet enempää onko se taas joku uusi kommunistinen puolue? Onko se joku viher olemassa olevat puolueet ja vaihtoehdot kelpaa?

Suomen Työväenpuolue ei ole mikään näiden kysymysten ol muutoksen aikaansaamiseksi kaikki nykyisen oikeistolaisen p työtätekevät yhteiskuntapiirit .

STP:n tavoitteena on luoda tulevaisuudessa laaja työtätekevän ka valtaa vastaan. Siksi STP ei sulje toiminnastaan pois mitään vaihto kannattavat suuntaukset. Pyrimme yhdistämään työväenluokan sa tai minkälaiseksi SKDL aikoinaan perustettiin. Olemme sananmukai valtaosaa, kaikkia omalla työllään eläviä työläisiä, maanviljelijöitä, pi Emme todennäköisesti pääse pitkän tähtäimen tavoitteisiimme vie koska tiedämme ettei muuta tietä suomalaisen yhteiskunnan uudi

Olemme erittäin tietoisia, että vain kaikkien työtätekevien ja p nykymeno voidaan muuttaa. Tässä mielessä pyrimme vaaliliittoihin saimme aikaiseksi. Pohjois-Savossa syntyi STP:n, SKP:n ja KTP:n v että aletaan vähitellen ymmärtää, ettemme yksittäisinä itseensä kä

Helsinki

Ville Rahikainen elintarviketyöläinen

Helsinki

Martti Salomaa merkonomi

Helsinki

Pentti Seppänen rakennusmies

Helsinki

Antti Siika-aho tstovirkailija,opiskelija

Helsinki

Heikki Sipilä valtiot. maisteri

Helsinki

Esko Sulavuori kirvesmies

Helsinki

Pekka Tiainen, taloustiet. tri, neuvotteleva virkamies

Uusimaa

Hannu Kautto, laboratorioinsinööri, Graafisen tekniikan lisensiaatti

Uusimaa

Kalevi Wahrman herastuomari, häradsdomare

Uusimaa

Jaakko Muilu tutkimusinsinööri, pääluottamusmies

Uusimaa

Jouko Nevalainen koneenhoitaja

Uusimaa

Esko Koivisto muurari

Uusimaa

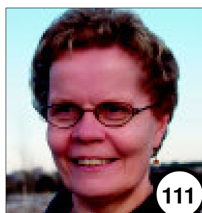
Timo Nieminen apulaistutkija

Varsinais-Suomi

Jaakko Huhtala kirvesmies

Varsinais-Suomi

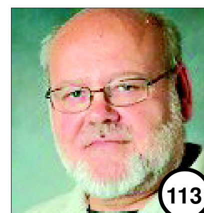
Anne Luukkonen merkonomi

Varsinais-Suomi

Esko Luukkonen virastomestari

Varsinais-Suomi

Esa Salomaa peruskoulun opettaja

Satakunta

Anita Salve'n hoitoapulainen

Koko työtätekevän kansan

uskuntavaaleissa 2007

kertaa eduskuntavaaleihin. Saimme listoillemme koko maassa 39 yvä alku uudelle puolueelle, jonka tavoitteet ovat paljon pidemmällä nempää ehdokkaita todistaa vain ihmisten epäluuloista. Kysytään, ku viherpiipertäjien puolue? Mitä ihmettä se oikein yrittää? Eivätkö

ysten olettamista vaihtoehdoista. STP:n tehtävänä on yhdistää laisen politiikan tuloksena vasaran ja alasimen väliin joutuneet

kevän kansanosan liittoutuma vastavoimaksi nykyistä suuren rahan n vaihtoehtoisia ideologioita paitsi selvästi rasistiset ja nykymenoa okan samalla tavoin kuin se oli yhtenäinen reilut 100 vuotta sitten anmukaisesti Suomen Työväenpuolue. Puolustamme yhteiskunnan lijöitä, pienyrittäjiä sekä heidän lisäkseen eläkeläisiä ja opiskelijoita. mme vielä näissä vaaleissa, mutta me emme jätä asiaamme tähän, an uudistamiseen ole.

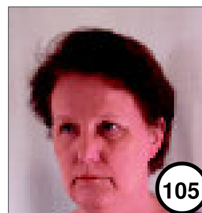
vien ja pienituloisten yhteiskuntaryhmien yhteistyöllä maamme iliittoihin mm. SKP:n, KTP:n ja IPun kanssa. Vain yhden vaaliliiton a KTP:n vaaliliitto. Se on kuitenkin historiallinen avaus. Se osoittaa, eensä käpertyneinä kuppikuntina saavuta mitään.

Pohjois-Karjala

Matti Orava
ravintolatyöntekijä

Vaasa

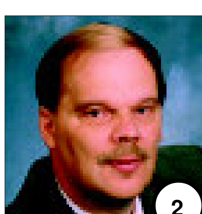
Tarja Männikkö
eläkekäsittelijä

Keski-Suomi

Matti Wahrman
autonkuljettaja

Oulu

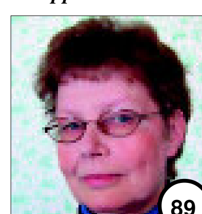
Eero Seppänen
rantaneuvos, kirjailija

Lappi

Heikki Männikkö
työteknikko, puheenjohtaja

Lappi

Kaija Siippainen-Wahrman, erikoissairaanhoitaja

Häme

Anja Saarikko
kirjanpitoyrittäjä

Häme

Juhani Lavikainen
perhepäivähoitaja

Pirkanmaa

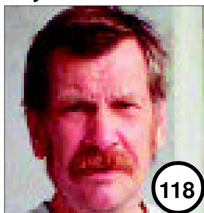
Risto Koivula
diplomi insinööri

Kymi

Esko Auervuolle
betoniraudoittaja

Kymi

Esa Hermonen
laillistettu hieroja

Kymi

Reijo Katajaranta
päätoimittaja

Etelä-Savo

Juho Haavisto
digit. kuvankäsittelijä

Pohjois-Savo

Wäinö Pietikäinen
maanalaisen kuljettaja

Pohjois-Savo

Juhani Tanski
ATK-suunnittelija

Terveydenhoito tänään

Tiedetään, että terveydenhoidossa tehdään ja on tehty lukuisia hoitovirheitä tai jätetty sairaita ihmisiä tutkimatta. Omalla kohdallani kävi näin. Kävin heinäkuussa 2001 peräsuolen verenvuodon takia Lahden terveyskeskuksessa, missä tutkiva lääkäri totesi "Verenvuoto selvitettävä, syy ei ole pukamaperäinen."

Sain lähetteen tähystykseen. Lääkärin lausunnossa todettiin, että suolen limakalvolla on yksi polyyppi ja kolme suurehkoa pukamaa (kasvainta). Tähystävä lääkäri ei ottanut solunäytettä kasvaimista, niin kuin olisi pitänyt tehdä. Vastaus tähystyksestä meni terveyskeskukseen ja asia jäi siihen!

Viiden vuoden aikana valitin useammalle terveyskeskuslääkärille silloin tällöin esiintyvästä verenvuodosta. Minulle vastattiin: "Teillä on peräpukamia, joita tässä vaiheessa ei leikata."

Lokakuussa 2006 menin terveyskeskukseen vaatimaan lääkäriltä lähetettä erikoislääkärille. Terveyskeskuslääkäri tutki minut ja väitti vielä lokakuussa 2006: "Teillä on peräpukama, jossa on varsi." Sain työllä ja vaivalla lähetteen erikoislääkärille, kirurgille, joka tutkimuksissaan totesi: "Ei täällä ole pukamia, vaan kasvaimia, jotka sitten solunäytteessä todettiin syöpäkasvaimiksi!

Suuri hoitovirhe oli se, että kasvaimia ei leikattu pois vuonna 2001. Nähtävästi silloin ne olivat vielä hyvänlaatuisia. Tätä mieltä oli lääkäri. Syövän takia jouduin Pikonlinnaan 5-viikon rajuun sädetykseen ja solusalpaajahoitoon, jota annettiin joka päivä. Hoidon sivuvaikutukset, kipu ja särky ovat olleet rajuja hoidon jälkeen. Taisi jäädä elämänikuinen seuranta ja henkinen painajainen.

Syöpähoidot ovat kalliita hoitoja, rahaa palaa yhteiskunnalta kuin myös potilaalta. Näin meillä Suomessa. Kysymyksessä on yksi hoitovirhe muiden joukossa. Hoidon taso on laskenut. Yksi syy on säästöt terveydenhoidon kustannuksissa. Esim. Lahti säästi terveydenhoidon määrärahoista vuonna 2006 neljä miljoonaa euroa, mikä tarkoittaa, että sen rahan edestä jätetään sairaita ihmisiä hoitamatta!

Tällaista on kolmen valtapuolueen ajama kapitalistinen markkinatalous. Terveydenhoidossa on menossa uusjako:
- rahaa tuhlataan tyhjänpäiväiseen roskakulttuuriin, eliittiurheiluun ja palkitaan suuria voittoja tuottavia yrityksiä valtion, siis meidän, verovaroilla. Yritykset sitten jakavat lopputilejä työläisilleen ja vievät työpaikat ulkomaille. Sitten hankitaan USA:sta hyökkäysohjuksia - onkohan tähänkään hankintaan olemassa eduskunnan lupaa?

Hoitovirheistä pitkä ja ongelmallinen valitustie on seuraava: **Korvauksista** vastaa **terveydenhuollon oikeusturvakeskus**, valitusoikeus on edelleen eduskunnan asettamalle **vakuutusoikeudelle**. **Muistutus** hoitovirheistä tehdään **lääninhallituksille**.

Aina pitää valittaa, muutosta ei muuten tule tähän menoon.

Anja Saarikko
STP:n
kansanedustajaehdokas
Lahdesta

STP esittäytyy Turun torilla

STP Turun torilla la. 10.3.07 klo 09-00-11.45.

Tilaisuudessa puhuvat STP:n Varsinais-Suomen ehdokkaat Anne Luukkonen (Turku), Esko Luukkonen (Turku) sekä Jaakko Huhtala (Taalintehdas,Dragsfjärd). Paikalla myös STP:stä Juhani Tanski ja Heikki Männikkö.

Jaetaan Kansan ääni- lehteä sekä muuta vaalimateriaalia. Tervetuloa

san yhteistyöllä voitamme!

NKP:n pääsihteeri Sergei Skvortsov Kommunistien Liiton vieraana

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen pääsihteeri Sergei Skvortsov vieraili puolisoineen Suomessa Kommunistien Liiton vieraana 26.-28. tammikuuta. Matkansa aikana hän tutustui Helsinkiin, vieraili Tampereella ja Lenin museossa sekä tapasi suomalaisia kommunisteja.

Puheenvuorossaan kommunistien Liiton jäsenille ja ystäville Helsingissä 28.1.2007 NKP:n pääsihteeri Sergei Skvortsov ilmaisi tyytyväisyytensä Suomen matkansa tuloksiin: "Haluan ensinnäkin kiittää isäntiämme vieraanvaraisuudesta. Meillä on ollut hyvä ja asioita valaiseva ohjelma. Olemme hyvin tyytyväisiä matkaamme ja saamaamme kohteluun".

Skvortsov esitteli mikä puolue NKP on: "Meiltä kysytään, miksi puolueella on tällainen nimi, vaikka Neuvostoliittoa ei enää olekaan? Vastaamme, että sosialismin rakentamiseksi tarvitaan tällainen puolue. Nyt NKP:llä on puolueorganisaatioita Venäjän lisäksi mm. Latviassa, Liettuassa, Valko-Venäjällä, Ukrainassa, Moldovassa ja Uzbekistanissa, mutta keskeisin organisaatio on tietysti Venäjällä".

Tilaisuudessa käytiin neuvotteluja tulevasta toiminnasta ja molemmat puolueet korostivat yhteistyön edelleen jatkamisen tärkeyttä. Puolueet korostavat sosialismin rakentamisen edellytyksenä todellisen demokratian palauttamisen tärkeyttä hyvinvoinnin jakamiseksi oikeudenmukaisesti kaikille ihmisille. Monissa Etelä-Amerikan maissa tapahtunut myönteinen poliittinen kehitys nähtiin tärkeänä myös maailman laajuisesti.

Yhtenä aiheena käsiteltiin mahdollisuutta järjestää internetissä toimiva kommunistien yhteinen keskustelufoorumi ja tietotoimisto, jonka keskeisenä tavoitteena olisi yhdistää kommunistinen liike arvioimaan kommunistisen ja työväenliikkeen teoreettisia ja käytännön valmiuksia järjestää tämän päivän maailmassa työväenluokan kapitalisminvastaista luokkataistelua.

Vieraat tutustumassa Tampereen Lenin-museoon. Vasemmalta Jelena Skvortsova, Sergei Skvortsov ja museon johtaja Aimo Minkkinen.

Sergei Skvortsov: "On vahvistettava vallankumouksen subjektiivista tekijää"

Sunnuntaina 28.1.07 Helsingissä pidetyssä tilaisuudessa Sergei Skvortsov esitelmöi Kommunistien Liiton jäsenille. Alustuksessaan hän käsitteli Venäjän nykytilannetta, Venäjän kommunistisen liikkeen tilaa sekä kommunistisen liikkeen toimintataktiikkaa.

Taloudellisesta tilanteesta Venäjällä

Hallituksen antamat viralliset tilastotiedot Venäjän taloudesta ovat epäluotettavia. Niiden mukaan kansantalous kasvaa kohisten ja kansan elintaso nousee. Todellisuudessa näin ei ole. Virallisesti inflaatio on 10%, mutta todellisuudessa se on n. 25-30%. Tällä tavalla tilastojen mukaan pyritään todistelemaan, että elintaso nousee, kun se todellisuudessa laskee.

Suurelta osin Venäjän teollisuus on raunioina. On teollisuuslaitoksia, joissa tuskin on edes seiniä ympärillään. Talouden kasvuluvut perustuvat muutamaan teollisuuden alaan, öljyalaan, paperi- ja kemialliseen teollisuuteen sekä puolustusteollisuuteen. Tosiasiassa esim. puolustusteollisuus on nyt vain 1/10 Neuvostoliiton aikaisesta.

Talouden tilanteesta johtuu, että Venäjällä on olemassa vahvoja yhteiskunnallisia jännitteitä, mutta protestiliikkeiden toiminnallisuus ei ole vielä voimakasta. Se on kuitenkin kasvamassa. Esim. Itä-Karjalassa oli Kontupohjan tapahtumien johdosta hallituksen politiikkaa vastustava 5000 ihmisen kokous ja mielenosoitus alueella, jonka koko väestö on n. 600.000. Se on mielestäni paljon, kuvitellaanpa vaikka että Helsingissä saataisiin kokoon 5000 ihmisen kokous hallituksen politiikkaa vastaan.

Aikaisemmin on myös ollut yksittäisiä protesteja, esim. nälkälakkoja, mutta ne ovat koskeneet jotain tiettyä yksityistä asiaa. Nämä uudet protestit ovat sen sijaan uudentyyppisiä ja kohdistuvat suoraan viranomaisten ja hallituksen politiikkaa vastaan. Tämä merkitsee, että kehitys on menemässä vallankumouksen suuntaan. Vuoden mittaan on ollut eri kaupungeissa mm. eläkeläisten protesteja, joihin on osallistunut yhteensä yli miljoona ihmistä.

Valtakoneistoa pelottaa

Tämä kaikki on merkinnyt sitä, että hallintokoneisto on alkanut pelätä näitä protestiliikkeitä. Se on joutunut antamaan periksi joissakin kysymyksissä, mutta yleislinjana on edelleenkin kansan elinehtojen kurjistaminen.

Valtakoneiston politiikkaa eivät vastusta vain poliittinen vasemmisto, vaan myös keskusta ja jopa poliittinen oikeisto. Syynä on demokratian vastainen kehitys Venäjällä. Se näkyy mm. poliittisten puolueiden toimintaedellytysten rajaamisena, jonka tuloksena yhä harvemmat puolueet voivat osallistua vaaleihin.

Vaaleihin voi osallistua vain puoluelistojen kautta. Tästä syystä virallisten puolueiden ulkopuolisten liikkeiden on käytännössä mahdotonta osallistua vaaleihin. Nykyisten puoluelakien mukaan vaaleihin voi osallistua vain sellainen puolue, jolla on 50.000 jäsentä. Puolueiden on kuitenkin esitettävä jäsenistään kaikki mahdolliset henkilötiedot osoitteineen ja puhelinnumeroineen. Mutta ei vielä tämäkään riitä. Allekirjoittaneelle itselleen tapahtui, että hänen puoluejäsenyytensä kiellettiin sillä perusteella, ettei hänen nimikirjoituksensa ollut aivan samanlainen kuin passissa oleva. Hallituksella on näin ollen lukemattomia keinoja estää sellaisten puolueiden virallistaminen, jotka se katsoo uhaksi itselleen.

Epävakaa Putinin hallinto

Mutta nykyinenkään Putinin hallinto ei ole vakaa. Putinin hallintotapa on vertikaalista ylhäältä alas hallitsemista. Hallitus esittää Putinin kannatusluvuksi 71%, mutta todellisuudessa kannatusluku lienee noin 25-30%. Kun Putin lähtee presidentinvirastaan seuraavissa presidentinvaaleissa, hallinnosta tulee vieläkin epävakaampi. Putinin ympärillä on nyt ryhmiä, joilla on erilaisia taloudellisia intressejä keskenään. Kaksi tärkeintä ryhmittymää ovat varapääministeri **Medvedevin** ryhmittymä ja puolustusministeri **Ivanovin** ryhmittymä. Kumpikaan ei ole henkilökohtaisilta ominaisuuksiltaan vahva. He edustavat kahta eri ryhmittymää, jotka taistelevat keskenään. Putinin jälkeen taistelu tulee edelleen aktivoitumaan. Ristiriita näiden ryhmien välillä on johtanut poliittisiin murhiin. Todennäköisimmin myös Politkovskajan ja Litvinenkon murhat ovat osa tätä valtataistelua. Mahdollista on, että vielä tulee enemmänkin näitä murhia.

Muutos Venäjällä on välttämätön

Tiedämme historiallisen materialismin ja talousteoreettisen historian pohjalta, että tällaisessa tilanteessa ristiriidat porvariston sisällä voimistuvat ja tähän tilanteeseen liittyvät myös nämä protestiliikkeet. NKP on mukana organisoimassa näitä liikkeitä.

Vallankumous Venäjällä on lähes välttämätön. Nykyinen hallitus on epävakaa ja hallinnon muutokselle on laajaa kannatusta. Putinin kannatus on nyt matala ja hänen seuraajiensa kannatus tulee olemaan vieläkin matalampi. Nämä seuraajat odottelevat tukea ulkomailta, mutta tuskin sitä saavat, syynä poliittiset murhat, petokset ja korruptio. He voivat saada tukea armeijalta tai poliisilta, mutta Putin on epäsuosittu armeijan piirissä. Vain 7% upseeristosta kannattaa Putinia ja poliisissa kannatus ei ole sen korkeampi. Putinin seuraajilla kannatus tulee olemaan vielä matalampi.

Uudelle suunnalle on olemassa pari vaihtoehtoa: Se voi olla Ukrainan tapainen "oranssi" vallankumous. Mutta kun ihmisten mielialat ovat kuitenkin koko ajan vasemmistolaistuneet, siitä voi tulla myös "punainen" vallankumous.

Tapahtumat etenevät kuitenkin eri vaiheissa. Ensin on olemassa vallankumouksen demokraattinen vaihe ja vasta sen jälkeen voidaan puhua mahdollisesta siirtymisestä sosialistisiin uudistuksiin.

Vallankumouksellinen liike on vielä heikko

Vallankumouksella on nyt olemassa objektiiviset tekijät, mutta ei subjektiivista tekijää. Venäjällä ei ole tällä hetkellä olemassa vahvaa kommunistista puoluetta. Zjuganovin puolue, Venäjän Federaation Kommunistinen puolue, ei ole sellainen. Se on opportunistinen puolue, jossa on yhtä aikaa mukana sosialidemokratiaa lähellä olevia ja vasemmistolaisia. Todellinen mahdollisuus vallankumoukselle olisi ollut Venäjällä v. 1998, jolloin vallitsi yhtä aikaa taloudellinen kriisi ja sosiaalinen romahdus, mutta VFKP meni mukaan koalitiohallitukseen ja vakautti tilanteen porvariston hyväksi.

Sitten meillä on olemassa fundamentalistisia kommunistisia puolueita kuten Andrejevan, Tjulkinin ja Anpilovin puolueet. Tjulkinin puolueella oli 1990-luvun alussa lähes 70.000 jäsentä, mutta nyt tuskin tuhat. Näiden fundamentalististen puolueiden virheenä on, että heidän puheensa ja ajatuksensa ovat jääneet 1930-luvulle, eivätkä he osaa arvioida nykyisen globaalin maailman vaatimuksia kommunististen liikkeen osalta. He menevät puhumaan työväestölle vanhoin fraasein, mutta työläiset eivät ymmärrä heitä eivätkä seuraa heidän perässään.

Meidän puolueeseemme NKP:hen sen sijaan on alkanut tulla mukaan nuorisoa. Nuoriso on alkanut kiinnostua politiikasta. Ennen vuotta 2005 sellaista ei tapahtunut. Heitä on paljon Venäjällä ja Baltian maissa. Oletan, että heillä tulee olemaan kasvava rooli tulevaisuudessa.

Jossakin vaiheessa Venäjällä tulee kysymykseen myös eri kommunististen puolueiden yhdistäminen. Viimeisten 15 vuoden aikana onkin ollut useita yrityksiä yhdistää näitä puolueita, mutta se on tähän mennessä osoittautunut mahdottomaksi. Ei ole ollut mahdollista yhdistää fundamentalisteja, revisionisteja ja ortodoksi-marxilaisia. Päinvastoin, melkein kaikki kommunistiset puolueet ovat hajonneet: Andrejevan puolue kahteen kertaan, Tjulkinin puolue kahteen kertaan ja Zjuganovin puolue kerran. Kuitenkin eri kommunistisilla puolueilla on edelleenkin toiminnallisia yhteyksiä keskenään. Meidän puolueemme NKP rakentaa yhteistyötä tällä hetkellä kahden eri puolueen kanssa. Toinen on Venäjän Federaation Sosialidemokraattinen puolue, joka on selvästi vasemmistolainen puolue ja toinen puolue on Venäjän Sosialistinen Innovaatio, joka on marxilais-leniniläinen puolue. Tavoitteena ei ole yhteinen puolue. Tärkein päämäärä tässä yhteistyössä on koota yhteen voimia tärkeiden sosiaalisten ja työtätekevien etuja ajavien uudistusten taakse.

Toimitus

Sergei Skvortsov ja Kommunistien Liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman vaihtamassa lahjoja Helsingin tilaisuuden päätteeksi.

Venezuela vuonna 2007

Matti Laitinen (kom)
STP:n ehdokas Helsingissä

Presidentti Hugo Chávez kajautti virkaanastujaisissaan 10.1.2007 Fidel Castron kuuluisaksi lanseeraaman iskulauseen: "Sosialismi tai kuolema". Hän lupasi samassa yhteydessä, että Venezuela siirtyy sosialismiin vuoteen 2013 mennessä. Hänen mukaansa sosialismi – ei kapitalismi – on ainoa keino taata hyvinvointi ei ainoastaan Venezuelassa vaan myös koko maailmassa.

Bolivaarisen vallankumouksen syventäminen aloitetaan 1990-luvulla yksityistettyjen valtionyhtiöiden kansallistamisella. Suuryritysten nykyisille omistajille maksetaan yhtiöistä käypä markkinahinta. Mikä estäisi Venezuelan nykyistä kongressia kansallistamasta maansa avainalojen teollisuutta, jos aikaisemmin valtapitäneet hallitukset ja parlamentit ovat jo kyenneet myymäänkin sen pois?

Enemmistö venezuelalaisista pitää Chávezia parhaimpana presidenttinä, joka heillä kautta aikojen on ollut. Hänen kaudellaan on rakennettu enemmän siltoja, rautateitä, sairaaloita, oppilaitoksia, valtateitä ja asuntoja kuin koskaan aikaisemmin.

Bolivaarisen vallankumouksen uudet tavoitteet

Bolivaarinen vallankumous on astunut uuteen laadulliseen vaiheeseen, jossa sen luonne on muuttumassa demokraattisesta sosialistiseksi. Prosessin tärkeimmiksi tehtäviksi ovat asettuneet:

1) Venezuelan talouden avainsektorien kansallistaminen

2) Porvarillisen valtion purkaminen ja sen korvaaminen vallankumouksellisella valtiolla, joka perustuu työläis- ja kansanneuvostojen valtaan

3) Bolivaarista vallankumousta johtamaan tarkoitetun **Venezuelan Yhdistynyt Sosialistinen Puolueen** (PSUV) perustaminen.

1. Venezuelan talouden avainsektorien kansallistaminen

Venezuelan presidentti Hugo Chávez ilmoitti 8.1.2007, että maan sähköntuotanto ja teleliikenne suunnitellaan kansallistettaviksi. Hän sanoi, että nämä kaksi alaa ovat "strategisia sektoreita", joiden tulee olla kansan käsissä. Kyseessä ovat tässä vaiheessa yhtiöt Electricidad de Caracas ja C.A. Nacional Telefonos de Venezuela (CANTV). Lisäksi Orinocolla toimivia ulkomaisia öljy-yhtiöitä otetaan valtion hallintaan. Ne ovat investoineet alueelle 17 miljardia dollaria.

Vallankumouksen tavoitteena on myös itsehallinnollisen asenteen omaksuneen Venezuelan keskuspankin vallan lopullinen nujertaminen. Keskuspankin uudeksi johtajaksi on nimitetty entinen finanssiministeri **Nelson Merentes**.

2. Porvarillisen valtion purkaminen ja sen korvaaminen vallankumouksellisella valtiolla, joka perustuu työläis- ja kansanneuvostojen valtaan

Venezuelan uuteen hallitukseen nimitettiin 13 uutta ministeriä. Tämä merkitsee bolivaarisen vallankumouksen siirtymistä enemmän vasemmalle. Maan varapresidentti **Jose Vicente Rangel** korvattiin chavistojen vasemmistolaisemmalla vaihtoehdolla **Jorge Rodriquezilla.** Tämän samanniminen isä toimi 1970-luvulla Sosialistisen Liiton historiallisena johtajana, joka kuoli kidutukseen salaisen poliisin käsissä. Rangelin eron syynä pidetään sitä, että hän vastusti julkisesti Caracasin yksityisen golfkentän pakkolunastusta sosiaalisempaan käyttöön.

Presidentin vanhempi veli **Adán Chávez** pestattiin opetusministeriksi. Tämä vallankumouksen tärkeä luottomies on toiminut aikaisemmin Kuuban suurlähettiläänä, maareformin vetäjänä ja presidentinkanslian päällikkönä.

Chávezin hallituksen kansanvallan, osallistumisen ja sosiaalisen kehityksen ministeriksi nimitettiin Venezuelan kommunistisen puolueen politbyroon jäsen **David Velásquez.** Hän toimi aikaisemmin Kansalaisten osallistumisen, hajasijoituksen ja alueellisen kehityksen pysyvän komission johtajana. Hän on myös parlamentin jäsen.

Maan uudeksi työministeriksi kutsuttiin trotskilaisia edustava **José Ramón Rivero**. Hän toimi aikaisemmin ay-johtaja valtion omistamassa alumiinitehtaassa – Venalumissa. Hän edustaa parlamentissa Bolivaarista Työläisrintamaa (FBT). Hän sijoittuu poliittisesti maan suurimman ammattiliiton **UNT**:n (Kansallinen työläisten liitto) vasempaan laitaan. Valintaan liittyy Chávezin oma julkituotu luottamus Trotskin "jatkuvaan vallankumoukseen".

Lev Trotskin käsityksen mukaan: "Sosialistisen vallankumouksen päätökseen saattaminen kansallisissa puitteissa on mahdotonta. Yksi porvarillisen yhteiskunnan kriisin perussyistä on siinä, että sen luomat tuotantovoimat eivät enää tyydy kansallisvaltion puitteisiin. Tästä johtuvat imperialistiset sodat ja toisaalta utopistinen ajatus Euroopan Yhdysvalloista. Sosialistinen vallankumous alkaa kansallisella areenalla, laajenee kansainväliselle ja toteutuu yleismaailmallisella areenalla. Näin ollen sosialistisesta vallankumouksesta tulee jatkuva sanan uudessa, laajemmassa merkityksessä: se päättyy vasta uuden yhteiskunnan lopullisesti saavutettua voiton koko meidän planeetallamme." (Lev Trotski, Jatkuva vallankumous, s.134, Tammi 1970).

3. Venezuelan Yhdistyneen Sosialistisen Puolueen perustaminen

Hugo Chávez ilmoitti 18.12.2006 liittolaispuolueilleen, että Venezuelaan olisi syytä perustaa sosialismin rakennustyötä varten uusi puolue – Venezuelan Yhdistynyt Sosialistinen Puolue (**PSUV**). Hänen käsityksensä mukaan Venezuelassa tarvitaan yksittäisen erillisen puolueen sijasta väittelyfoorumia, koska "meidän ei pitäisi kuvitella sosialismia valtiona, jonka me saavutamme jonain päivänä maagisen taiteen keinoin… Sosialismi on päivittäisen rakennustyön prosessi."

Chávezille ja hänen tukipuolueelleen Viidennen Tasavallan Liikkeellä (MVR) on siunaantunut useita poliittisia liittolaisia. Osa näistä ovat jo pitkään toimineita vasemmistolaisia puolueita kuten Venezuelan Kommunistinen Puolue (PCV), Isänmaa kaikille (PPT), Me kykenemme (PODEMOS) sekä joukko uudempia pienpuolueita, jotka myös kannattavat Chávezia. Näitä ovat mm. Venezuelan Kansanliitto, Tupamaros, Vallankumouksellinen Keskiluokka ja Liitto-puolue.

Viime presidentinvaaleissa MVR liittolaisineen sai 62,9 % annetuista äänistä, jotka jakaantuivat seuraavasti: MVR **41,7 %**, PCV, PPT ja PODEMOS yhdessä **14,5 %** ja loput **7%** jakaantuivat 20 pikkupuolueen kesken. Kaikki vallankumousta tukevat puolueet voivat liittyä uuteen puolueeseen. Ne puolueet, jotka eivät halua liittyä PSUViin, heille ei suoda mahdollisuutta osallistua maan hallitukseen.

Chavista-liike on jakautunut maltillisempaan ja radikaalimpaan siipeen, joista jälkimmäisellä on suurempi kannatus kansanjoukkojen keskuudessa. PSUVin perustamisen tavoitteena on myös murentaa vanhan puoluekentän valtapyramideja sekä niissä ilmenevää korruptiota ja byrokratiaa sekä jakaa todellista valtaa kansalaisjärjestöjen ja – liikkeiden aktivisteille. Uuden puolueprojektin toteuttamiseen ja rakentamiseen on rekrytoitu nelisen miljoonaa kansalaista.

Sosialismin rakentamisen viisi moottoria Venezuelassa

1) Presidentin valtaa vahvistetaan, jotta tämä voisi säätää sosialismia edistäviä lakeja asetusteitse. Tämä koskee etenkin yksityisen pääoman etuja ajamaan säädettyjen lakien muuttamista ja kumoamista.

Latinalainen Amerikka vasemmistolaistuu. Kuvassa vasemmalla Venezuelan presidentti Hugo Chávez ja oikealla Brasilian vasemmistolainen presidentti Lula da Dilva

Venezuelassa on rajoitettu maatilojen kokoa, talonpojille on luovutettu valtion maata ja joutomaata on pantu uusjakoon. Taantumuksellinen lainsäädäntö on rajoittanut v. 2001 käynnistetyn laajan maareformin toteutumista, koska opposition vaikutus maan oikeusjärjestelmässä on edelleen suuri. Tämä on omalta osaltaan hidastanut maanjakoa ja estänyt maareformin säännösten voimaantuloa.

2) Bolivaarisen perustuslakia uudistetaan. Presidentin kahden toimikauden rajoitukseen on tehtävä muutos, jotta Chávez voisi jatkaa tehtävässään vuoden 2012 jälkeenkin. Perustuslain pykälät 302 ja 303 poistetaan, koska ensimmäinen ei huomioi maakaasuvarojen valtiollista hyödyntämistä ja toinen sallii valtion öljy-yhtiön PDSVA:n osittaisen yksityistämisen.

3) Venezuelassa toteutetaan vuoden 2007 aikana oppilaitoksissa, kaduilla, maaseudulla ja kaikenlaisissa asutuskeskuksissa **maankattava koulutusohjelma**, joka käsittelee moraalia, politiikkaa, taloutta ja yhteiskuntaa. Todennäköisesti tätä kulttuurivallankumoukseen liittyvää projektia tulee johtamaan opetusministeri Adán Chávez (ML).

4) Toteutetaan vallan geometria, joka sisältää uuden yhteiskunnallisen, taloudellisen ja poliittisen vallan jaon kansallisella kartalla (maan poliittis-alueellinen jako sekä keskustelu liittoalueiden ja kaupunkien luomisesta). Maan kuntajako on osoittautunut järjettömäksi, koska osa niistä on väestöltään tai pinta-alaltaan liian suuria tai liian pieniä.

5) Yhteisöllisen vallan kasvattaminen (yksi tärkeimmistä vallankumouksen moottoreista). Vuoden 2006 aikana on perustettu yhteensä 16 000 yhteisöneuvostoa, jotka koostuvat asuinalueensa 200–400 perheestä. Maaseudulla yhdyskuntaneuvosto koostuu vain 100 perheestä. Yhtenä ajatuksena on ollut luoda näistä osallistuvan demokratian perusyksiköistä yhteisöneuvostojen liittoja, jotka voisivat lopulta syrjäyttää olemassa olevia valtiorakenteita. Niistä kehkeytyisi ajallaan tulevaisuuden yhteiskunnan perussoluja.

Presidentti Chávezin neuvonantajan **Marta Harneckerin**, joka toimii maan sosiaalisen kehityksen ja osallistumisen ministeriössä, mukaan: "Chávez tietää, että tulevaisuuden sosialistista yhteiskuntaa ei voida luoda, jos kaikkein nöyrimmät, köyhimmät ja riistetyimmät ihmiset eivät osallistu tähän prosessiin."

Matti Laitinen

Lähteet: Associated Press / KOMINFORM, MosNews / KOMINFORM, NYT, GLW, http://venezuela.elmilitante.org, www.venezuelanalysis.com, Venezuela information office (www.veninfo.org), Hands off Venezuela-verkosto, Eva Golinger ja Marta Harnecker.

Turvallinen ja arvokas vanhuus

Erikoissairaanhoitaja Kaija Siippainen-Wahrman on ehdokkaana Lapissa

Suomi on niin rikas maa, että sillä on varaa huolehtia meidän vanhuusväestöstämme.

Jokaisella vanhuksella tulee olla mahdollisuus valita kodin, palvelutalon, vanhainkodin ja terveydenhuollon välillä. Vanhuksella on oikeus kodin muutostöihin, kotiapuun ja sairaanhoitoon, kuntoutukseen ja mahdollisuus päästä hoitoon välittömästi.

Tasa-arvon on toteuduttava asuinpaikasta ja tulotasosta riippumatta.

Arvokkaaseen kuolemaan kuuluvat kivuttomuus, toisen ihmisen läsnäolo ja vakaumuksen ja kulttuuritaustan kunnioittaminen.

Yksinäisyys aiheuttaa pelkoja, varmuus avunsaannista turvallisuutta.

Vanhuksella on oikeus ja viisaus vaikuttaa ympäröivään yhteiskuntaan. Vanhukset ovat rakentaneet meille kaikille nykyisen yhteiskunnan, Vanhuus on voimavara, ei rasite.

Kylli-täti sanoi: "Minä olen vanhus. Minusta vanhus on kaunis sana".

Kaija Siippainen-Wahrman
Erikoissairaanhoitaja

Ilmasto muuttuu ihmisen toiminnan seurauksena

Tässäkö tulevaisuuden kuva? Pilkkijät joutuvat tyytymään laituriin, kun jäätä ei ole. Kuva on Porvoon Hamarista tammikuulta 2007.

Pari viikkoa sitten ilmestyi järjestyksessään neljäs YK:n asiantuntijanpaneelin arvio ilmaston muutoksesta. Raportti vahvistaa sen, että kasvihuoneilmiö etenee ja ilmasto muuttuu ihmisen toiminnan seurauksena enemmän kuin aikaisemmin arveltiin.

Raportin mukaan on selvää, että hiilidioksidi-, metaani- ja typpioksidipitoisuudet ovat lisääntyneet ilmakehässä ihmisen toiminnan seurauksena. Esimerkiksi hiilidioksidin, joka on kaikkein tärkein ihmistoiminnasta syntyvä kasvihuonekaasu, pitoisuus on kasvanut ilmakehässä esiteollisen aikakauden 280 ppm:sta vuoden 2005 379 ppm:ään. Keskeinen päästölähde on fossiilisten polttoaineiden käyttö. Toinen lähde on maankäytön muutokset, esim. metsien vähentyminen.

Sitten kolmannen asiantuntijapaneelin raportin, ihmislähtöisen lämpenemisen mekanismit on ymmärretty paremmin ja tulosten luotettavuus on kasvanut. 1800-luvun puolivälistä lämpötila on kohonnut 0,76 astetta. Arktisilla alueilla lämpötilan kohoaminen on ollut kaksi kertaa niin suurta kuin keskimäärin. Myös sademäärissä on havaittu kuluneen sadan vuoden aikana merkittäviä muutoksia. Sademäärä on lisääntynyt Pohjois- ja Etelä-Amerikan itäosissa, Pohjois-Euroopassa sekä Pohjois- ja Keski-Aasiassa. Kuivumista tapahtuu Sahelinin alueella, Välimeren alueella, etäisessä Afrikassa ja eteläisessä Aasiassa. Muutoksia on tapahtunut myös syklonitiheydessä (hirmumyrskyt).

Sademäärien muutokset vaikuttavat merien suolaisuuden kehitykseen eri tavoin eri leveyspiireillä. Samoin meren pinnan odotetaan kohoavan lämpenemisen seurauksena.

Tulevaisuudessa lämpötilan odotetaan kohoavan 0,2 astetta vuosisadassa. Vaikka kasvihuonekaasupäästöt rajoitettaisiin vuoden 2000 tasolle, lämpötilan kohoaminen olisi 0,1 astetta vuosisadassa. Jos kaasupäästöt jatkuvat entisellään, vaikutukset ilmastoon ovat todennäköisesti suuremmat, kuin vielä 1900-luvulla ennustettiin. Arvellaan, että sadassa vuodessa merenpinta kohoaa 0,2 metristä 0,5 metriin riippuen siitä, kuinka nopeaa keskilämpötilan kasvu on. Vaikka kaasupäästöt stabilisoitaisiin välittömästi, merenpinnan kohoaminen jatkuisi vielä pitkään.

Raportin tulokset ovat hyvin merkittäviä, sillä nyt on päästy kohtuulliseen yhteisymmärrykseen siitä että ilmasto lämpenee ihmisen toiminnan seurauksena. Lämpeneminen on myös kohtuullisen merkittävää. Kokonaan toinen asia on sitten, mihin toimenpiteisiin ryhdytään ilmaston muutoksen hillitsemiseksi.

Tarvitaan uusi ilmastosopimus

Kioton ilmastosopimus, joka oli merkittävä askel ilmaston muutoksen pysäyttämiseksi, tarvitsee jatkoa. Maailman suurin saastuttaja USA, joka ei ole mukana ilmastosopimuksissa, ei ole Bushin kaudella edistänyt toimia ilmaston muutoksen hillitsemiseksi. Taustalla on varmasti Bushin vaalikampanjan rahoittajina toimineet öljy-yhtiöt, jotka ovat kiistäneet tähän saakka ihmisen toiminnan aiheuttavan ilmaston lämpenemistä. USA:n ohella monet kehitysmaat jäivät tämän sopimuspaketin ulkopuolelle.

Jatkossa tarvitaan ilmastosopimus, johon kaikki maailman valtiot sitoutuisivat. Käytännössä rikkaiden teollisuusmaiden olisi osallistuttava ilmaston muutoksen torjuntaan kehitysmaissa, koska niiden omat varat eivät siihen riitä. Kansainvälisille yrityksille olisi pystyttävä asettamaan samat ilmastovelvoitteet riippumatta siitä, missä maassa ne toimivat. Todennäköisesti tämä edellyttää merkittäviä muutoksia maailmanjärjestyksessä. Politiikan suuntaa on muutettava!

Juha Kieksi / KÄ

Haluan olla palauttamassa hyvinvointia Suomeen

Liisa Paakkolanvaara, ehdokas, jolla on ajatuksia, kokemusta ja mielipiteitä

En halua Suomea mukaan globaaliin varusteluun, jonka ammottavaan kitaan menee määrättömästi rahaa. Oma puolustus on tärkeää.

Yritysjohtajien jättiosingot on lopetettava. Pääomaverolla tasoitettava tuloeroja.

Pienipalkkaisille, pätkätuloisille ja pienituloisille eläkeläisille on tarjottu pitkään vain kurjuutta.

Media on kyllä täynnä elämänohjeita hyvän olon saavuttamiseksi. Niiden mukaan kurjuus ja köyhyys lakkaavat, kun syöt hyvin, laihdutat, et polta etkä juo liikaa.

Minimipalkka ja –eläkkeet on nostettava 1500 euroon kuukaudessa ja kansalaispalkka kaikille. **Näin parannetaan kansalaisten ostokykyä ja saadaan yhteiskunnan pyörät pyörimään.**

Julkiset palvelut on säilytettävä. Tämä on arvokysymys. Terveydenhuolto saadaan toimimaan koko maassa, kun lääkärit, jotka saavat koulutuksen verorahoilla, suorittavat kahden - kolmen vuoden työrupeaman ennen kaikkea syrjäseuduilla, jonne on vaikeaa saada lääkäreitä. Tämä aika voisi nollata opintolainat. Kunnat voisivat lisäksi antaa myös omia etuja näille lääkäreille. Lääkäreiden ammattitaito monipuolistuisi. Voipa olla, että joku jäisi asumaan kehäkolmosen ulkopuolelle huomattuaan, kuinka elämän- ja elintaso on siellä parempi. Luonto löytyy läheltä ja inhimillisiä ihmisiä asuu ympärillä.

Samaa lääkettä suosittelen muihin kunnan ja valtion vaikeasti täytettäviin virkoihin. Varsinkin itse syrjäseuduilta lähteneet nuoret varmaan mielellään palaisivat opintojen jälkeen kotiseudulleen.

On tärkeää säilyttää koko Suomi asuttuna, mutta asumiseen tarvitaan myös asunto. Asunnottomuus on räikeä häpeäpilkku näillä leveysasteilla. On arvovalinta järjestää asunnottomien asiat kuntoon.

Olen sitä mieltä, että JOKA ÄIJÄLLE PARAKKI.

Olen myös sitä mieltä, että jos valtio investoi johonkin teollisuuslaitokseen, olisi sovittava esim. toiminnan sukupolven mittainen kesto ja säilyttäminen jossakin muodossa tai muutoin investointituen joutuisi palauttamaan ja maksamaan sakkoja.

Työntekijöille on taattava elämän rakentamisen mahdollisuus ja turvallisuus työpaikalla ja paikkakunnalla, johon he ovat sitoutuneet. On lopetettava rahan lappaminen lapiolla ulos Suomesta.

Suomen on säilytettävä vähintään 50 prosentin omistus keskeisiin valtion yrityksiin.

Pienten yritysten arvonlisävero tulisi kokonaan poistaa. Turhan byrokratian lakkauttaminen toisi kasvuvoimaa ja intoa yrityksen kehittämiseen ja työntekijöiden palkkaamiseen.

Opintotuen korottaminen on välttämätöntä. Valtiontalouden hyvistä vuosista osa työntekijöille ja eläkeläisille!

Nuorissa on Suomen tulevaisuus

Anne Luukkonen, STP:n ehdokas Turussa

Liittymisemme EU:hun merkitsi kaikkien sosiaali- ja terveydenhoitopalveluiden sekä vanhustenhoidon heikkenemistä tosi paljon. Nyt työttömyys lisääntyy koko ajan ja hinnat nousevat, mutta palkat, eläkkeet ja kaikki sosiaaliedut ovat huomattavasti alentuneet. Suomessa moni elää sen vuoksi Euroopan köyhyysrajan alapuolella. Erityisesti opiskelijat ovat vanhusten ja eläkeläisten lisäksi joutuneet kärsimään Suomen EU-politiikasta.

Kaikkien tulisi saada ammattia ja koulutusta vastaavaa kokopäiväistä työtä! Koulunsa ja opiskelunsa päättäneet voivat aloittaa kesätyöllä ja sitten heidän tulisi saada vakituista työtä.

Pätkätöillä ja työnharjoitteluilla ei pidä "keinotella", vaan ne pitää poistaa. Osa-aikaisella työllä perheellinen, eikä opiskelijakaan pärjää nykyisin. Eikä niistä kerry/kartu eläkettä niin paljon, että sillä tulisi toimeen.

Arvonlisävero nostaa ruoan, käyttötavaroiden hintoja ja eri maksuja huomattavasti ja vaadin arvolisäveron poistamista.

Koulunkäynti- ja opiskelumahdollisuus Suomessa säilytettävä kaikille lapsille. Halukkaille ja lahjakkaille nuorille tulee olla mahdollisuudet jatkaa opiskeluaan. Suurperheisten vanhemmilla ei ole mahdollista kouluttaa kaikkia lapsiaan, jos aiotaan laittaa koulut uudelleen maksullisiksi. Peruskoulut on hyvä sosiaalietu Suomen kouluissa, eikä sitä pidä antaa pois ennen EU:ta saavutetuista eduista! Ei siis lukukausimaksuja, vaan tukea opislijoille opintotukea korottamalla!

Koulujen lakkauttaminen aiheuttaa sen, että opetustasot tulevat heikkenemään oppilaiden määrien lisääntyessä luokissa ja useammissa kouluissa. Opettajatkin ovat huomanneet sen ja toisena asiana on heidän työttömäksi joutuminen. Koulujen yhdistämisen ja lakkauttamisen johdosta opettajien työttömyys lisääntyy huomattavasti, jolloin koulumatkat pitenevät ja palvelut heikkenevät eri kunnissa jälleen.

Opettajia on myös osa- ja määräaikaisissa töissä tänä päivänä. Heistä on suurin osa perheellisiä ja heillä heikkenevät tulot, etuudet ja eläketurvat paljon kokopäivätoimeen verrattuna. He joutuvat sen vuoksi vaikeuksiin.

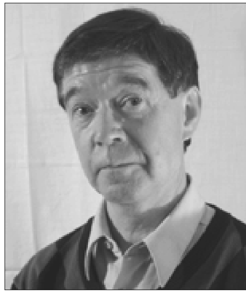
Eläketurva tulee kaikille säilyttää! Opettajat, kuten muutkin osa- ja määräaikaisessa työssä olleet kansalaiset ovat joutuneet työttömäksi. Silloin moni ei ole pystynyt maksamaan asuntonsa eri kustannuksia. Heistä on useampi perhe joutunut myymään asuntonsa ja muuttamaan vuokra-asuntoon. Tunnen yhden opettajan, joka on joutunut myymään talonsa ja muuttamaan vuokra-asuntoon perheensä kanssa. Seurauksena on tullut erilaisia vaikeuksia pienituloisille työttömäksi joutuneille ihmisille.

Määrä- ja osa-aikaisessa työssä olleet työntekijät, eivät pääse ansiosidonnaiselle työttömyyspäivärahalle, koska niistä tunneista ei kerry tarpeeksi päiviä. Pätkätyöt pois! AKAVAN ja muiden SAK:n alaisten ammattiliittojen pitäisi palauttaa ja parantaa jäsenmaksunsa maksavien jäsenten etuja. Opetusministeriön pitää saada muutos tähän ja vaatia, ettei Suomessa heikennetä opettajien työoikeuksia eikä nuorten opiskelumahdollisuuksia ja sosiaalisia etuja! Opintotukien korottaminen lisää ja vahvistaa kiinnostusta, niin silloin opiskelijat innostuvat ja saavat pitää oikeutensa opiskeluun! Ketään ei saa syrjiä, niin ei kukaan joudu hunningolle, eikä jää työttömäksi. **IRTI EU:STA! ERI SOSIAALI- JA OPINTO- JA KOULUTUSTUKIA** tulisi korottaa. **SUOMEN EI PIDÄ LIITTYÄ NATOON**!

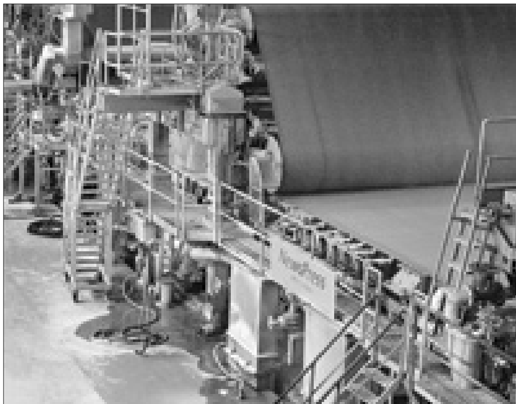
Nuorissa on Suomen tulevaisuus! Äänestäkää nuoret! ja katsokaa, että äänestätte oikein! Kannatan rauhaa ja raittiutta! Tulen ajamaan nuorten ja kaikkien vähävaraisten etuja!

Anne luukkonen
STP:n eduskuntavaaliehdokas Turusta

Työväen yhteisrintamalla työpaikkojen hävittämistä vastaan

Esko Koivisto **Timo Nieminen**
Molemmat STP:n ehdokkaita Uudellamaalla

Kansaninväliset kapitalistiset sijoittajat omistavat Suomenkin teollisuudesta valtaosan ja päättävät puolestamme, onko meillä teollista tuotantoa vai ei tai siirretäänkö tuotanto halpamaihin. Kuvassa yksi Haminan Summan tehtaan paperikoneista.

Työväki kyykytettävänä

Mitä se on, kun tehtaita suljetaan Suomessa, työläiset saavat lopputilin ja työ siirretään vieraisiin maihin? Se on ihmistä vihaavaa, maapallonlaajuista kapitalismia!

Isänmaa myytävänä

Mitä se on, josta liikemaailman Talouselämä-lehti valittaa pääkirjoituksessaan käsitellessään Sampo Pankin myyntiä tanskalaisille(1): "Suomalaiset ottavat kuitenkin mieluummin rahaa heti kuin rakentavat suomalaista yritysperintöä. Näin menivät Cultor, Sonera, Merita, Instrumentarium, Hackman ja monet muut."? Se on Suomea ja isänmaata halveksivaa omistajuuden ryöstökäyttöä!

Kannattava suomalainen teollisuus ajetaan alas

Matkapuhelinjätti Nokia teki juuri huipputuloksen myymällä ennätysmäärän halpoja puhelimia Aasian markkinoille. Langaton tekniikka on tarjonnut köyhienkin maiden ihmisille huokean puhelimen, ja jo aikaisemmin Kiinan ja Intian kasvavien markkinoiden takia on perustettu puhelintehtaita näihin maihin.

Myös yhteistyökumppaneina toimivat alihankkijat kuten Elcoteq ja Perlos ovat tehneet samoin!

Muutama vuosi sitten maailma näytti Suomesta katsoen ruusuiselta! Euroopassa myytävät puhelimet tehtiin Suomessa, Amerikassa myytävät Amerikassa ja Aasiassa myytävät Aasiassa.

Suomalaisten elektroniikkatehtaitten työntekijät saattoivat tuntea aitoa ylpeyttä synnyinmaansa kuorestaan puhjenneen kukoistuksen aikaansaajina.

Ongelmaksi suomalaisille tämä tilanne muodostui siinä vaiheessa, kun Kiinaan perustetuissa tehtaissa ei enää valmistettukaan puhelimia pelkästään kiinalaisille ja Intiassa intialaisille, vaan maailman kaikissa maissa myytävien puhelimien valmistus alkoi tapahtua yksinomaan köyhissä maissa. Seuraus on ollut, että Suomessa elekroniikkatehtaat lopettavat toimintansa, ja työ siirretään sinne, missä palkkataso on alhainen. Elcoteqista ja Perloksesta on Suomeen jäänyt vain johto ja tuotekehitys, työläisiä ne eivät enää kaipaa!

Teollisuus ja pieni maa

Pienen maan teollisuus joutuu kasvaessaan hyvin pian muuttumaan vientiteollisuudeksi. Kotoiset lähimarkkinat eivät alkuunkaan riitä ostamaan tuotannon sellaista määrää, että sillä voisi menestyä. Siksi yritysten on ollut välttämätöntä löytää tuotannolleen uusia ostajia ulkomailta.

Teollistamisen alkuaikoina vientikauppa nähtiin kotimaan hyväksi ja kansantalouden parhaaksi koituvana toimintana, jonka ainoa tarkoitus oli vahvistaa Suomessa tapahtuvan erikoistuotannon mahdollisuuksia. Pieni maa voi kilpailla maailmalla vain erikoisosaamisellaan ja olemalla askelen edellä kilpailijoita.

Uudenmalliset siirtomaat

Nykyisin entiset siirtomaat ovat rakentaneet yhteiskuntaansa, liikenneverkkoja on kehitetty ja ihmisten koulutustaso on alkanut muistuttaa kehittyneiden teollisuusmaiden koulutustasoa. Näissä oloissa, joissa vaatimattomaan kansantuloon yltävien valtioiden kansalaiset elävät, ei ulkomaisille tehtailijoille juuri vaatimuksia aseteta. Alhaiset palkat tehtailijoiden kotimaan valuutassa laskettuna sekä työ- ja ympäristölainsäädännön puute merkitsevät mitättömiä tuotantokustannuksia.

Osa perinteisten teollisuusmaiden tehdastyöstä on jo siirtynyt köyhiin maihin, ja maailmanlaajuista kauppaa käyvien suuryritysten johtohenkilöt miettivät koko ajan mitä lisää näihin maihin kannattaisi siirtää.

Työtätekevien ahdinko

Kun yhdessä maassa kapitalistit ovat onnistuneet viemään työpaikat köyhiin maihin on tapahtunut ketju<-reaktion omaisesti muidenkin kapitalististen maiden tuotannon siirtäminen näihin maihin. Kehittyneiden maiden kapitalisteille on tärkeämpää köyhien maiden hyväksikäyttö kuin kehitysavun antaminen.

Aivan samoin kuin rikkaissa maissa vielä jokin aika sitten, ei köyhissäkään maissa eliitti ole jättänyt mitään sattuman varaan. Kehitysmaiden eliitin väkivaltakoneisto pitää yllä rautaista kuria ja pyrkii tukahduttamaan alkuunsa työläisten kaikkinaiset yritykset järjestäytyä ammattiliittoihin.

Työväki kokoamaan voimansa

Työläiset voivat vauraissa maissa tehdä paljonkin oman asemansa kohentamiseksi työnantajien hyökkäyksen edessä! Samalla he taistelullaan tulevat auttaneeksi tovereitaan köyhissä maissa.

Kun ammattiyhdistysten järjestäytynyt työväki kaikkialla maailmassa alkaa yhteistyön niin sillä voimalla voidaan globaali kapitalismi laittaa järjestykseen. Tässä on ratkaisun avain!

Työväki etujaan puolustamaan

Pääomien maastaviennille pitää asettaa tuntuva vero ja kieltää voitollisia yrityksiä käyttämästä irtisanomisia keinona omistajien pääomasijoitusten arvon kasvattamiseen.

Vastikkeettoman rahan jakaminen yrityksille ja niiden johtohenkilöille on johtanut vain keinotteluun ja tuhlailuun.

Siitä on mitä pikimmin päästävä eroon! Tuotantolaitokset, jotka aiotaan viedä maasta pois on otettava valtion haltuun!

Ammattiyhdistysliike ja vasemmistolainen työväenliike yhteisrintamaan

Poliittisen vasemmiston, ammattiyhdistysliikkeen ja edistyksellisen kansalaistoiminnan voiman kasvattaminen on perusedellytys muutokselle.

Tärkein tehtävä on kansallisten voimavarojen suuntaaminen pitkäkestoisella tavalla tuotannon valtiollisen sektorin uudelleen rakentamiseen.

Kovan kilpailun maailmassa pienen maan on erityisesti huolehdittava koko kansalle annettavasta korkeatasoisesta koulutuksesta.

Tarvitaan päättäväistä otetta yhteisrintaman rakentamiseksi. Astu johtoon - Työläinen!

Esko Koivisto &
Timo Nieminen

Viite(1) Talouselämä nro 40, 24.11.2006

Kysymys Sotasyyllisyydestä

Ville Rahikainen, STP:n ehdokas Helsingissä.

Suomen poliittiset johtajat olivat välirauhan aikana suuressa Saksan ja Neuvostoliiton välisessä ristipaineessa. Ne päätökset, jotka Rytin ympärille ryhmittynyt pieni poliittisten päättäjien ryhmä eli sotakabinetti tekivät tuon paineen alla, johtivat meidät ensin Saksan vanaveteen ja sitten suoraan sotaan. Kysymys onkin siitä, että voidaanko tämä ryhmä myös vetää vastuuseen päätöksistään.

Vedottaessa siihen, että Suomen poliitikot eivät voineet tietää sitä, että heidät tullaan myöhemmin tuomitsemaan sodan aloittamisesta, on muistettava, että Kansallissosialistisen Saksan poliittiset ja sotilaalliset johtajatkaan voineet tietää, että heidät voidaan tuomita sodan aloittamisesta. Ja kuitenkin Kansallissosialistisen Saksan poliittiset ja sotilaalliset johtajat nimenomaan tuomittiin Nurbergin kansainvälisessä oikeudessa "taannehtivasti" rikoksistaan.

Taannehtivasta laista syntynyt mutina herättää tietenkin ajatuksen siitä, että olisi ollut vain helpompaa luovuttaa sotasyylliset Moskovaan vastaamaan rikoksistaan. Mutta silloin ohitetaan se tosiasia että NL antoi Suomelle mahdollisuuden tuomita itse omat sotasyylliset silläkin uhalla että se muuttuisi Leipzigin oikeuskäsittelyn kaltaiseksi farssiksi (jossa tuomittiin ensimmäiseen maailmansotaan johtaneet saksalaissyylliset).

Mikä aiheuttikaan sodan

Tietenkin voidaan vedota 25.6. – 41 pommituksiin, mutta silloin tarkoituksellisesti ohitetaan pommituksiin johtaneet syyt eli kuka päästikään koirat takaovesta sisään.

Se, että luovutimme Lapin saksalaisille sotatoimialueeksi, mahdollisti samalla sodanjohdollemme muodostaa etelässä riittävän voimakkaita hyökkäysvoimia. Saksalaisten sitten itse lähdettyä hyökkäykseen sekä Sallassa että Petsamosta kohti Muurmanskia, osoittaa minkälaisissa " puolustuksellisissa tehtävissä" saksalaiset Lapissa olivat.

Pommitukset osoittivat siten, että Neuvostoliiton sotilaallinen johto tiesi mitä Suomessa suunniteltiin, mutta samalla pommitukset tarjosivat Suomen poliittiselle johdolle tekosyyn julistaa itse sota. Lopuksi on muistettava, kuinka Suomen laajennettuaan "puolustustoimintaansa" AKS:n 20 vuotta vanhan unelman perään (eli siis Itä-Karjalaan), ymmärrettiin ulkomaillakin mistä Suomen " puolustussodasta" tai " erillissodasta" oli tosiasiassa kyse.

Mitä tulee rajoihin

Tarton rauhan (1920) lisäksi Suomen eduskunta on hyväksynyt myös Moskovan rauhan (1940) ja Pariisin rauhan (1947) ja se tekee Moskovan ja Pariisin rauhojen näkemykset rajoista yhtä pitäviä kuin Tartonkin rauhan rajanäkemykset. Koska Pariisin rauhan sopimukset ovat edelleen voimassa, niin sen sopimuksen rajanäkemykset osoittavat, kuinka aiheettomia puheet "Venäjän hallussaan pitämistä suomalaisalueista" ovat.

Sotasyyllisyys tuomioiden purkamisen vaikutukset

Pro Karelian ihmetellessä, miksi sotasyyllisten jälkeläiset ovat olleet haluttomia palauttamaan isoisiensä "kunniaa", niin kannattaa huomata ettei saksassakaan Hitlerin, Himmlerin, Göbbelsin ja muiden Kansallissosialistisen Saksan tuomittujen kellokkaiden jälkeläiset muodosta sitä pitkää jonoa jota Suomessa pitäisi nyt muodostua. Aivan kuten siis Nürnbergin tuomiotkin, sotasyyllisten tuomitseminen maassamme muistuttaa nykyisiä politiikkojamme siitä, että myös heidät voidaan tuomita, jos he harhautuvat Ryti-Tannerilaiselle sotapolitiikalle. Mikäli Suomi päättää pyyhkiä sotasyyllisten verisen kilven ja antaa maailmalle merkin siitä että se on taas henkisesti valmis ottamaan osaa tuleviin "Barbarossiin", niin kuvittelisin sen vaikuttavan jotenkin itäisen naapurimme näkemyksiin Suomen "rauhantahtoisuudesta".

Ja lopuksi: On omalla tavalla omituista että samaan aikaan kun Suomen Eduskunta käytännössä mitätöi 5.12. -06 kansallisen itsenäisyytemme, jatkaa Pro-Karelia näpertelyään Karjala & Sotasyyllisyys kysymysten parissa.

Ville Rahikainen

Vaalitapaaminen Taalintehtaan torilla

Jaakko "Jaska" Huhtala

(SuomenTyöväenpuolue) ja

Stig "Stigu" Österberg

(Itsenäisyyspuolue)

järjestävät yhteisen tilaisuuden la. 24.2.2007 klo 10.00 alkaen Taalintehtaan torilla.

Jaska ja Stigu puhuvat ja vastailevat kysymyksiin. Jaossa molempien vaalimeteriaalia sekä pientä purtavaa.

Tervetuloa

Sovitaanko paikallisesti?

Viime vuosina ovat työnantajat kiristäneet otettaan työpaikoilla. Se näkyy erityisen selvästi luottamusmiesten perusteettomina työsuhteen purkuina ja irtisanomisina. Työnantajan kannalta hankalaksi koetuista luottamusmiehistä on haluttu eroon silläkin uhalla että laittomista potkuista on jouduttu maksamaan kymmenien tuhansien eurojen korvaukset.

Näitä luottamusmiesten irtisanomisjuttuja on tälläkin hetkellä vireillä eri oikeusasteissa pilvin pimein. Lähes poikkeuksetta työnantajan todetaan antaneen potkut laittomin perustein, mikä ei kuitenkaan tarkoita sitä että potkut saanut saisi työpaikkansa takaisin. Käytännössä se tarkoittaa, että työura on tällaiselta "hankalalta" ihmiseltä ohi.

AY- kentällä on reagoitu vaatimalla luottamusmiesten irtisanomissuojaan parannusta. On vaadittu lakipykälää, jonka perusteella työnantaja ei pääse luottamusmiehestä eroon ennen kuin oikeudessa (työtuomioistuimessa) on asia käsitelty ja todettu työsuhteen purkuun tai irtisanomiseen olevan perusteet. - Se on hyvä vaatimus.

Työnantajat ovat ryhtyneet vaatimaan myös paikallisen sopimisen lisäämistä. Teknologiateollisuus ry on julkaissut viiden kohdan tavoitteet, jotka sen mukaan tulevat muodossa tai toisessa eteen tulevissa sopimusneuvotteluissa. Työnantajaliiton tavoitteena on yleissitovuuden romuttaminen! "Työtä pitää voida teettää ehdoilla, jotka takaavat yrityksen kilpailukyvyn ja kannattavuuden". Ja "monistetut sopimusmallit ja pysäyttävät perälautamallit joutavat pois".

Työehtosopimus on juuri se perälauta, jolla Suomessa on määritelty minimipalkkataso. Työpaikkakohtaisesti, siis paikallisesti, on sitten sovittu palkoista ja muista työehdoista, jotka menevät TES:n "yli".

Tasasuurista yleiskorotuksista tulisi myös päästä teknologiateollisuus ry:n mielestä irti. Sen mielestä pitäisi siirtyä esimiesten tekemään henkilöstön palkkojen kannustavaan määrittelyyn ja että kannustavuuden näkökulmasta olisi tarkasteltava koko palkkaa! Työaikaa pitäisi myös voida pidentää ja lyhentää kysynnän mukaan. Yhdeksänkymmentä vuotta vanha kahdeksan tunnin työaikalaki joutaisi siis työnteettäjien mielestä romukoppaan!

Ylityökorvaukset ovat Suomessa kuulemma EU:n kalleimmat eivätkä ne ole työntekijänkään etu. Eikä tässä vielä kaikki: Työpaikoilla ja yksilöillä pitää olla mahdollisuudet sopia nykyistä pitemmistä työajoista ja työajan tasoittumisaika pitäisi muuttaa vuotta pidemmäksi. "Välilliset työvoimakustannukset" ovat myös kalliita. Työnantajan kela- maksu, keskituntiansion käyttö ja palveluvuosilisä ovat poistettavien asioiden listalla. Sairauspoissaolojen kustannuksia pitäisi vähentää.

Työnantajat eivät suinkaan ole tyhmiä. He ymmärtävät, että jos nuo edellä mainitut vaatimukset menevät läpi, niin työpaikat muuttuvat jatkuvaksi taistelutantereeks,i jossa armoa ei pyydetä eikä anneta. Jatkuvat lakot ja muut taistelut työläisten ja työnteettäjien välillä vasta kalliiksi tulevatkin. Siksipä teknologiateollisuus ry vaatii: "työrauhan varmistamiseksi laittomia työtaisteluja tulisi ehkäistä ennalta nykyistä tehokkaammin. Se tarkoittaa mm. hyvityssakkojen korottamista sekä seuraamusten suhteuttamista aiheutettuihin vahinkoihin. Teknologiateollisuus haluaa mm. että laittomiin lakkoihin osallistuneiden työntekijöiden on korvattava menetetty työaika jälkikäteen tehtävällä työllä"

Jokainen työelämää vähänkin tunteva tietää mihin nuo työnteettäjien vaatimukset toteutuessaan johtaisivat. Jos joku sattuisi ne ohittamaan olankohautuksella, niin kehottaisin häntä ostamaan menolipun Bangladeshiin, Botsvanaan tai johonkin muuhun kurjalaan josta työnteettäjät ovat ottaneet mallia vaatimuksiinsa.

Mikä on AY- liikkeen johdon vastaus näihin mielettömyyksiin?! Metalliliiton Ahjo lehti(nro 3,1 helmikuuta 2007)julkaisi nuo yllä mainitut teknologiateollisuus ry:n vaatimukset ilman minkäänlaista kritiikkiä tai kommenttia. Ei ole liiton puheenjohtaja **Vuorenmaakaan** hiiskunut sanaakaan, ainakaan julkisuudessa. Sen verran on Vuorenmaa esiintynyt julkisuudessa, että on "vaatinut" paikallisen sopimisen lisäämisen ehdoksi luottamusmiesten työsuhdeturvan ja toimintaedellytysten parantamista. Kyllä luottamusmiesten työsuhdeturvan toimintaedellytysten parantaminen kelpaa, mutta paikallista sopimista ei tarvitse yhtään lisätä. Paikallisesti voidaan sopia jo nyt lähestulkoon mitä tahansa ja pienemmillä työpaikoilla ollaan kusessa niiden "sopimisten" kanssa. Jos työnteettäjien vaatimuksille annetaan periksi, niin siinä ei luottamusmiesten toimintaedellytysten parantamiset paljon paina. Jotenkin näyttää siltä, että Vuorenmaa yrittää kumartaa yhtä aikaa AY-kentän vaatimuksille luottamusmiesten irtisanomissuojan parantamisesta ja työnteettäjien vaatimukselle paikallisen sopimisen lisäämisestä.

Myös SAK:n puheenjohtaja Lauri Ihalainen niputti puheessaan 27.1.2007 paikallisen sopimisen ja luottamusmiesten aseman parantamisen:...."SAK on linjannut, että paikallista sopimustoimintaa voidaan hallitusti kehittää, mutta sen edellytyksenä on luottamushenkilöiden aseman parantaminen."

Ihalaisen puheessa oli myös terävä huomio maailman palkansaajien oikeuksista. Hän lausui näin: "Kaiken perustana on toimiminen yhteiskunnassa, joka pohjaa oikeusvaltioon, demokratiaan ja oikeuksiin neuvotella, sopia ja tarvittaessa työtaistella. Nämä oikeudet eivät ole tänäkään päivänä täysimittaiset maailmanlaajuisesti tarkasteltaessa, eivätkä edes Euroopassa kaikilla palkansaajilla"…Eivät ole ei. Ihalainen ei ole huomannut, ettei ole työtaisteluoikeuksia Suomessakaan. Lakkosakkoja rapsahtaa heti kun duunarit puolustavat oikeuksiaan työnteettäjien mielivaltaa ja suoranaisia laittomuuksia vastaan. Niistä laittomuuksista kun ei sitten työnteettäjille muita sanktioita tulekaan.

Paperiliitto ja sen ammattiosastot saivat yhteensä parinsadantuhannen euron sakot UPM:n Voikkaan tehtaan sulkemispäätöksen jälkeen puhjenneista mielenosoituslakoista. Tämä miljardivoittoja takova yritys on vienyt kansallisomaisuutta maasta, heittänyt tuhansia ihmisiä pellolle ja kehtaa vielä viedä ammattiosastot ja liiton työtuomioistuimeen! Eikö leivättömän pöydän ääreen pitäisi viedä Voikkaan tehtaan lopettamisesta päättänyt UPM:n hallitus? Mukana lopettamispäätöstä oli tekemässä myös presidentti **Martti Ahtisaari**, tuo maailman kuulu rauhanrakentaja ja demokratian matkasaarnaaja.

Viime aikoina on näitä tehtaiden lopettamis- ja YT-neuvottelu uutisia tullut lähes päivittäin. Perlos lopettaa tehtaansa Joensuussa ja Kontiolahdessa. Myös Perloksen duunareita odottaa työtuomioistuin. M-real ilmoitti vähentävänsä satoja jne. Mikäli teollisuuspamppujen puheisiin on uskominen, niin samanlaisia uutisia tullee lisää kiihtyvällä vauhdilla.

Jos työläiset eivät pian nouse pistämään hanttiin työnantajille ja esitä omia oikeutettuja vaatimuksiaan reiluista palkankorotuksista ja muista ns. laadullisista asioista, niin on pelättävissä että ainakin osa työnantajien törkeistä ja loukkaavista vaatimuksista menee TUPO pöydässä läpi. Vastineeksi AY-liikkeen johto "taistelee" luottamusmiesten asemaan jotakin kosmeettista parannusta, jota sitten mainostetaan suurena voittona.

Nykyään puhutaan paljon tulokseen perustuvista palkkausjärjestelmistä. Näitä puheita ovat esittäneet niin työnantaja- kuin työntekijäjärjestöjenkin edustajat. Useilla työpaikoilla on paikallisesti tulospalkkauksesta sovittu. Allekirjoittaneella ei ole mitään tulospalkkausta vastaan, joten miten olisi, jos me tässä maapalloistuneessa maailmassa tekisimme Suomea koskevan paikallisen sopimuksen ja kansallistaisimme pankit, vakuutuslaitokset, energiayhtiöt ja kaikki yli 30 henkeä työllistävät yritykset nyt heti ja pienemmät kioskit vasta viidestoista päivä ja antaisimme työtätekevien haltuun heidän tekemänsä työn tulokset?

Markku Nieminen

Lähes tuhat vuotta samassa veneessä

Wäinö Pietikäinen on STP:n ehdokkaana Pohjois-Savossa.

Sanonta samassa veneessä olemisesta on vanha ja sitä on eri muodoissa käytetty tuhansia vuosia. Yhteistä sanonnalle on kuitenkin ollut, että on yritetty vaihtelevalla menestyksellä höynäyttää köyhempiä ihmisiä.

Äskettäin kävi Ruotsin ulko- ja puolustusministerit tapaamassa suomalaisia virkaveljiään. Siinä toisteltiin perinteistä sotilaallista yhteistyötä ja ulkoministeri Tuomioja esitti sotilaallisen yhteistyön tiivistämistä. No, kyllähän sillä on vanhat perinteet. Ruotsalaiset käytivät rosvoretkillään Lappiin ja Savoon hämäläisiä "Pirkan hiihtäjiä". Erilaisissa sodissa suomalaiset saivat maksaa kalliin hinnan "samassa veneessä olosta", jossa suomalaiset soutivat ja ruotsalaiset pitivät perää. Tuhoisimpia olivat 30-vuotinen sota ja Kaarle XII seikkailut. Viime mainituissa ainakin kolme Pietikäistä kuoli.

1918 ruotsalaiset palkkasoturit olivat mm. Tampereen valtauksessa. Ruotsalaiset tuhosivat pari kylää Tampereen tienoilla omakätisesti. Ainoastaan Espanjan sisällissodassa ruotsalaiset ja suomalaiset kunniallisesti ja rohkeasti puolustivat siellä tasavaltaa.

Ennen talvisotaa oli aktiivinen yhteistyö maiden suojeluskunnilla ja valtiopoliisilla. Talvisodan aikana Ruotsi luovutti runsaasti sotakalustoa Suomen armeijalle. Lisäksi lähetettiin noin 8.000 sotilasta kenraali Walleniuksen komentoon. Julkisuudessa ei kerrota, että oliko aikomuksena käyttää näitä joukkoja vallankaappaukseen Ruotsissa. Joukot eivät missään tapauksessa osallistuneet merkittävästi sotatoimiin. Heitä kaatui noin kaksi sataa, kun suomalaisia kaatui noin 15.000. Myös jatkosodassa ruotsalaiset esiintyivät yhteistyössä suomalaisten natsien kanssa. Sodan jälkeen noin 2.000 sotarikollista sai turvapaikan siellä ja Stella Polaris-jutussa toimitettiin kaikki Neuvostoliiton vastainen vakoiluaineisto Ruotsiin.

Sodan jälkeen rahoitettiin antikommunistista toimintaa mm. Ruotsista. Tunnetuin tapaus oli kun neljä sosiaalidemokraattia salakuljetti rahaa Suomeen.

Kyllä sitä on ollut sotilaallista -ja poliittista yhteistoimintaa ja sitä on motivoitu yhteisellä vihollisella ja siinä on sitten saaneet kaikki kokea molempien maiden kommunistit samalla viimeisen sadan vuoden aikana.

Järkeväkin yhteistoimintaa on ollut kansalaisjärjestö tasolla. Siitä mainittakoon Toivo Antikaisen puolustaja Gunnar Brantig. Yhteistyö Espanjan tasavallan puolustamisessa ja Tukholman atomiaseiden vastainen vetoomus 50-luvulla oli suuri menestys.

Olen aina ollut pohjoismaisen yhteistyön kehittämisen puolesta rauhan puolustamisessa.

Wäinö Pietikäinen

Pohjoismaista hyvinvointiyhteiskuntaa puolustettava ja parannettava

Esko Koivisto on STP:n ehdokkaanna Uudella maalla.

Ammattiyhdistysliikkeen syntyhistoria on peräisin tuotannon teollistamisen alkuajoilta. Kyetäkseen puolustamaan oikeuksiaan, saadakseen aikaan parannuksia elinoloihin ja tavoitellessaan osaansa työn tuottavuudesta työtätekevän väestön oli opittava ymmärtämään solidaarisuuden ja yhteistyön merkitys edunvalvonnassa. Niinpä nykyisinkin rakentajien on liittouduttava kaikkien niiden tahojen kanssa, jotka ovat halukkaita puolustamaan ja parantamaan niin rakentajien kuin kansan enemmistönkin etuja.

Euroopan Unionin perustuslaki viimekädessä merkitsee Suomessakin omasta talouspolitiikasta luopumista ja maamme täysivaltaisuuden ja itsenäisyyden hävittämistä. Tätä pääoman tarpeista lähtevää talouspolitiikkaa on Suomen valtaeliitti asettunut kannattamaan, ja seurauksena siitä kansalliset lait on harmonisoitu EU-lainsäädäntöön.

Valta-eliitin toimet tänä aikana, jolloin on oltu Euroopan Unionissa, ovat olleet rajuja. Joka taholta tulee niin sanottuja uudistuksia, oikealta nimeltään huononnuksia. Pätkä- ja määräaikaistyöstä on tullut pysyvä ilmiö, ja työlainsäädännön heikentäjinä toimivat työnvuokraajat. Työurakat tuleekin saattaa pääurakoitsijan suoritettavaksi, jolloin vastuuvelvollisuus on selvä ja valvonta helpompaa. Työntekijöitä vuokraavat firmat on poistettava työmailta, koska vuokraukselle ei ole mitään perusteita. Rakennuttajien aikatauluja on väljennettävä, koska se lisää myös työturvallisuutta!

Liiton palkallisten työntekijöitten voimin ei edunvalvonnan tarpeeseen voida vastata, vaan tarvitaan koko jäsenistön voima! Eikä Euroopan Unionin rattaiden eteen valjastettuja markkinavoimia vastaan kykene jäsenkuntakaan puolustautumaan yksin. On siis löydettävä yhteistyöhaluisia liittolaisia, jotka ovat valmiita puolustamaan pohjoismaista hyvinvointiyhteiskuntaa yhdessä jäsenten kanssa.

Tällöin saadaan voittojen kasvusta kertyneet rahat kiertämään kotimaahan.

Parasta ja pitempiaikaista tulosta saavutetaan, kun edunvalvonnasta kamppailua käydessämme samalla käymme myös kamppailua Suomen irrottamiseksi Euroopan Unionista. Näin saavutetaan pysyvämpi tulos.

Tänä aikakautena ammattiyhdistysliike ei voi olla vain palkasta kamppaileva järjestö, koska osan palkkaa muodostavat sosiaalietuudet ja hyvä elinympäristö. Julkiset palvelut tulee säilyttää julkishallinnon alaisuudessa, koska yksityistäminen ei tuo mitään lisäarvoa eikä takaa hyvää palvelua.

Rahavirtojen suuntaa on muutettava ja voittoja verotettava! Armeijan määrärahoja on pienettävä ja rahat ohjattava julkisten palvelujen säilyttämiseen ja parantamiseen! Ei aseita eikä sotilasliittoja vaan asuntoja ja parempaa sosiaaliturvaa sekä yhteiskunnallisesti tuotettuja peruspalveluja!

Euroopan Unionista irrottautuminen on "kaiken a ja o"! Rajoillemme on saatava sellainen suoja, että voimme estää rahan menemisen maasta pois ja saada uusinvestoinnit kotimaahan! Tuotantolaitokset on säilytettävä Suomessa ja voittorahoille on säädettävä investointipakko Suomeen! Pääomatulot ja voitot ovat kasvaneet ennätyslukuihin, ja niistä rakentajien on saatava oma osansa!

Esko Koivisto

Tukea Kansan äänelle

Heikki Männikkö 50,00 e, Hannu Kautto 60,00 e, Juha Kieksi 20,00 e, Eira Kärki 25,00 e, Kalle Wahrman 10,00 e, Wäinö Pietikäinen 15,00 e, Esko Auervuolle 20,00 e, Eero Hakso 40,00 e, Armeijaton Suomi 10,00 e, Reijo Katajaranta 10e, Esko ja Anne Luukkonen 20e.

OKO 554114-227966

Tarja Männikkö 60 v.

Tarja Männikkö syntyi 60 vuotta sitten Kauhajoella 2.3.1947. Vanhemmat toimivat aktiivisesti työväenliikkeessä. Lapsuudenkodista työväenaate Tarjaan syvään juurtuikin. Lapsesta hän saakka toimi ensin pioneereissa ja nuorisoliikkeessä Seinäjoella ja sitten Helsingissä nuorisoliikkeessä ja 1970-luvun alusta kommunistisessa puolueessa ja demokraattisissa naisissa.

Lapsuuden kodissa kuten Helsingissäkin omassa kodissa on pidetty lukemattomat kokoukset ja suunniteltu moninaisia työväenliikkeen asioita ja tehtäviä. Isä oli metalli sorvaaja ja työskenteli ensin Kaskisissa metallipajalla ja sitten VR:n Seinäjoen veturivarikolla. Toiminnan miehenä isä (Kauko Mäenpää) oli organisaattorina SKDL:n ja SKP:n järjestöissä sekä ay-liikkeessä niin, että pokka piti vaikeissakin tilanteissa työläisen puolesta. Lapsuuden muistoista Tarjalle on jäänyt mieleen mm. yleislakko -56. Silloin isän kanssa mentiin Kaskisten torille soppatykille, jossa lakkolaisille jaettiin perunasoppaa ja "ai miten hyvää tuo soppa olikaan".

Kirjanpitotaitoisena Tarja on hoitanut monien järjestöjen taloutta. Ensimmäisen taloudenhoitajan "postin" Tarja sai jo 15 vuotiaana Seinäjoen nuoriso-osastossa. Lukemattomien rahankeräysten, arpajaisten, myyjäisten, ruokailujen (vaikka kumoisena ruuanlaittajana Tarja ei itseään pidäkään) ja kahvinkeittojen organisointi on tapahtunut Tarjan toimesta. Myyjäisillä ja kirpputoreilla on rahoitettu toimintaa. Tarjan mielestä on turha puhua suunnitelmista suulla suuremmalla, ellei myös puhuta, miten suunnitelmat rahoitetaan. Tässä asiassa Tarjan mielestä on tovereilla aina ollut suuremmat puheet, kuin mihin rahkeet taloudellisesti riittää. Rahan hankintaa järjestöille Tarja on organisoinut koko järjestöelämänsä ajan.

Järjestöelämä on aina pyörinyt työväenlehden ympärillä. Ensimmäinen kosketus työväenlehteen Tarjalla oli, kun kotiin Kaskisissa tuli Työkansan Sanomat, jota Tarja luki (vaikkei vielä osannut lukeakaan) potalla istuessaan. Lehti oli aina oikein päin hänen käsissään, vaikka isä sen antoikin väärinpäin. Vähän vanhempana sitten luettiin Kansan Uutista ja Vaasan piirin lehteä Kansan ääntä. Järjestöriitojen seurauksena Tiedonantajan hyväksi tehtiin pitkään työtä. Kolmaslinjalaisuuden myötä tuli kuvioihin uudelleen Työkansan Sanomat, jonka puolesta Tarja työskenteli vuosikaudet. Kun sitten jälleen esiin nousivat erimielisyydet yhteisrintamapolitiikan kehittämisestä, erotettiin Tarja muiden mukana Kommunistisesta Työväenpuolueesta. Tämän jälkeen perustettiin Kansan ääni, jonka puolesta Tarja tekee nyt työtä ja hoitaa tietenkin lehden taloutta.

Tarjan panos käytännön järjestötyössä on mittava. Demokraattisissa naisissa Hermannin Naisten puheenjohtajana hän on toiminut yli 30 vuotta. Hermannin Naiset toimii ehkä ainoana perusjärjestönä kuin muistona tuosta kunniakkaasta Suomen naisten demokraattisesta liitosta, joka väkisin lopetettiin.

Puoluetyössä Tarja on toiminut koko ajan, ensin SKP:ssä Tiedonantajaliikkeen piirissä, sitten Kommunistisessa Työväenpuolueessa erottamiseen saakka ja sitten Kommunistien Liitossa. Puoluejärjestöissä hän on toiminut tietenkin taloudenhoitajana, mutta myös muissa tehtävissä sekä ollut esim. monissa nimienkeräyksissä puolueen hyväksi aina ensimmäisten joukossa. Demokraattisissa naisissa on ollut rauhantyö hänelle aina tärkeää ja niinpä -70 luvulla ja -80 luvun alussa Tarja järjesti monia solidaarisuuskeräyksiä kadulla monien maiden hyväksi. Hermannin Naisilla oli kummina Chilessä kadonneen vangin omaiselle, jota tuettiin joka vuosi taloudellisesti.

Tarja on tehnyt leipätyönsä ns. uusien työväenammattien piirissä pankki- eläke- ja vakuutusalalla. Täällä hän on toiminut ammatillisen järjestäytymisen puolesta. Useita vuosia hän toimi työpaikkansa luottamusmiehenä, sekä toimi yhtenä moottorina yhden merkittävän ammattiosaston perustamisessa.

Järjestötyössä muut harrastukset jäävät usein vähemmälle. Tarjan mieliharrastuksia ovat sienestäminen, lukeminen ja mökkeily. Mutta mieleisin harrastus, ompeleminen, on saanut paljolti väistyä järjestötöiden johdosta.

Tänä päivänä Tarjan toiminta keskittyy Kansan äänen ja sitä tukevien järjestöjen ympärille sekä juuri perustettuun Suomen Työväenpuolueeseen, jonka eduskuntavaaliehdokkaana Tarja on Vaasan piirissä numerolla 105.

Kansan ääni toivottaa Tarjalle hyvää syntymäpäivää.

Toimituksen haastattelu

SFT toimii

SFT: n vuosikokous perjantaina 6. huhtikuuta klo 12.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään sääntömääräiset vuosikokousasiat.

Tervetuloa

Tarja Männikkö 60 vuotta 2.3.2007

Raika Kontturi
Kai Kontturi
Juho Haavisto
Heikki Männikkö
Reijo Katajaranta
Riitta Auervuolle
Esko Auervuolle
Bertta Laine
Timo Kangasmaa
Juhani Tanski
Hannele Salava
Liisa Paakkolanvaara
Rosa –Maria Keskivaara
Ingrid Hämäläinen
Elina Virkkala
Oiva Lavonen
Markku Nieminen
Kalevi Wahrman
Jaakko Muilu
Timo Nieminen
Maija Heinämäki
Paavo Heikkinen

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Tapahtumia

Hermannin Naisten vuosikokous ma. 19.3.2007 klo 18.00 Hermannin kerholla. Esillä sääntömääräiset vuosikokousasiat ja muita ajankohtaisia asioita.

Tervetuloa
Johtokunta

EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunnan kokous ma. 2.4.2007 klo 18.00 Hermannin kerholla. Käsitellään vaaliarvio ja siitä aiheutuvia tehtäviä, kevätkauden muita tehtäviä kuten vappuvalmisteluja sekä vuosikokousvalmisteluja.

Tervetuloa kokoukseen

EU:n Vastaisen Kansanrintaman vuosikokous pidetään keskiviikkona 18.4.2007 klo 18.00 Hermannin kerholla Helsingissä os. Hämeentie 67. Käsitellään sääntömääräisten vuosikokousasioiden lisäksi mm. seuraavia asioita: Loppukevään tehtävät, vappuvalmistelut sekä STP:n työn kehittämisestä järjestöllemme aiheutuvat tehtävät..

Tervetuloa
Toimikunta

Uudenvuoden tervehdys
Tampere
Martti Satri

Kansainvälisen naistenpäivän tilaisuus
torstaina 8.3.2007 klo 18.00
Hermannin kerholla, Hämeentie 67
Tilaisuudessa käyttävät puheenvuoron Suomen Työväenpuolueen helsinkiläiset ehdokkaat: Pekka Tiainen (110), Rosa-Maria Kyrönlahti-Keskivaara (100) ja Liisa Paakkolanvaara (102) sekä Hämeestä Anja Saarikko (104).

Ohjelmassa konnaköööri ja Bertta Laine, SFT:n tervehdys
Kahvitarjoilu **Tervetuloa joukolla tilaisuuteen**

Järjestää: Hermannin Naiset, Sodan ja Fasismin Vastainen Työ sekä Suomen Työväenpuolue

STP:n tilaisuuksia Kymissä

STP:n ehdokkaat Kymessä vastavoimaksi markkinavoimille
* Esko Auervuolle 117
* Esa Hermonen 118
* Reijo Katajaranta 119

Ovat tavattavissa

Haminassa
perjantaina 2.3. klo17
Cafe Coho
Isoympyränkatu 17

Karhulassa
perjantaina 9.2. klo 17.00
Ravintola Martina
Karhulantie 35

Voitto uraanista?

Uudellamaalla uraanikaivoshankkeita vastustava kansalaislike on tässä esittelemässä vaatimuksiaan eduskunnalle. Artikkelin kirjoittaja on kuvassa valkopukuisena keskellä.

KTM antoi päätöksensä tammikuussa uraanivaltaushakemuksista. Kansalaiset riemuitsivatkin hylkäämispäätöksestä, sillä se osoittaa, että kansalaistoiminnalla voimme vaikuttaa meitä koskeviin asioihin. Ilahduttavaa ministeriön päätöksen perusteluissa on, että siinä on havaittavissa lain tulkintaa modernimpaan suuntaan.

Valtaushakemus kaatui kuitenkin vain muotoseikkoihin, ja Arevalla on oikeus valittaa päätöksestä 45 päivän kuluessa. Lisäksi valtausta voi hakea uudelleen jokin muu yritys lyhyesäkin ajassa, jollei Arevan mahdollinen valitus mene läpi. Ennakkotapaus on Kuusamosta, missä myös hylättiin hakemus muotoseikkojen perusteella, ja jo parin kuukauden kuluttua jokin toinen yritys oli kiinni alueessa ja hakemassa valtausta. Uraanin hinta on maailmanmarkkinoilla nyt huipussaan, mikä lisää kiinnostavuutta näillä alueilla.

Näyttääkin siltä, että tämä viivytys sattui paremmin kuin hyvin näin vaalien alla, eikä voi välttyä ajatukselta, että kyseessä on vain vaalikikka. Näin ehdokkaiden ei tarvitse kommentoida tätä kiperää asiaa eikä heitä voi syyttää puheiden perumisesta.

Uutta kaivoslakia käsittelevän työryhmän piti saada esityksensä valmiiksi joulukuussa -06. Sittemmin pahoiteltiin, että se ei valmistu ko. hakemuksia käsiteltäessä. Nyt saamme kuulla, että lain valmistelu siirtyy taas ensi syksyyn. Oikeaa tahtoa lain ajankohtaiseen uudistamiseen ei näytä olevan. Eikä viimeisimmän työryhmän mietinnössä juuri mikään ollut oleellisesti muuttunut. Mitkä ovat ne syyt, jotka jatkuvasti estävät kaivoslain uudistamista? Onko yritysmaailmalla niin suuri sananvalta, että yksilö jää jalkoihin?

KTM:ää on kritisoitu sen kaksoisroolista uuden kaivoslain valmistelijana, koska se on myös yritysmaailman edustaja. Kummallista oli myös sen edustajien ristiriitaiset lausunnot ennen päätöstä. Järkevämpää ja oikeudenmukaisempaa olisi siirtää lain valmistelu oikeusministeriölle, kuten on jo ehdotettukin.

Viimeaikainen keskustelu valtamedioissa on ollut kumman vaimeata. Uraaninvastaisia kirjoituksia ei ole julkaistu, ei ainakaan johtavassa lehtimediassa (paikallislehdet tosin ansaitsevat kiitoksen tällä saralla). Sen sijaan lehdissä lukee paljonkin ilmaston lämpenemisestä ja ydinenergian tarpeesta "vihreänä" vaihtoehtona. Ihmetyttää tämä ydinenergian "saasteettomuus", kun sen seurauksena muodostuu valtavat määrät radioaktiivista jätettä, joka vain pakataan siisteihin paketteihin jälkipolville. Onko ajatuksena "poissa silmistä, poissa mielestä"? Lisäksi ydinvoimalat päästävät meriin ja ilmastoon n. 80 % energiastaan vesihöyrynä, mikä myös lisää kasvihuoneilmiötä. Kioton sopimusta tehtäessä eräät tahot halusivat vesihöyryn lisättävän yhdeksi kasvihuoneilmiön aiheuttajaksi, mutta siihen ei suostuttu. Siten ydinvoimalat voitiin jättää pois keskustelusta ilmaston lämpenemisestä.

Dokumentintekijä Kari Mokko oli tehnyt ohjelman aboriginaalien maille tehdyistä uraanikaivoksista. Ohjelmassa tuli ilmi, miten kaivosta perustettaessa alkuperäisväestöä oli riistetty ja heidän tietämättömyyttään käytetty hyväksi, mikä on tietenkin todella epäoikeudenmukaista. Tilanteemme täällä "sivistyneessä" länsimaassa ei kuitenkaan eroa tuosta riistosta, vaikka me asukkaat tiedämmekin noista monista haitoista ja haluamme vastustaa. Kaivoslaki antaa mahdollisuuden polkea perusoikeuksia ja viedä maan omistajan jalkojen alta. On myös väärin, että Pohjois-Suomi ajatellaan sellaiseksi äärialueeksi, johon voi huoletta perustaa uraanikaivoksen.

On valtavasti esimerkkejä siitä, miten uraanikaivoksia ei ole pystytty hoitamaan asiallisesti. Useat ongelmat esim. säteilystä näkyvät vasta monien vuosien kuluttua ja tiedetään, että uraanikaivokset ovat aiheuttaneet paikallisia ympäristökatastrofeja Ranskassa, Afrikassa ja Pohjois-Amerikassa. Yhä toiminnassa olevat kaivokset altistavat pahimmillaan kymmeniä tuhansia ihmisiä normaalia suuremmille säteilyannoksille. Sitä paitsi jätteiden säilytys on todella kallista puuhaa, ja saattaa jäädä, tosin mahdottomana taakkana, yhteiskunnan harteille. Päättäjien olisi jo korkea aika katsoa aidosti tulevaisuuteen ja panostaa kestävän kehityksen energiamuotoihin, esim. aurinko- ja tuulienergiaan (ironista on, että Suomi on johtavimpia tuulivoimaloiden valmistajia, mutta Suomessa niitä ei juuri lainkaan käytetä). Hajautettujen energiamuotojen etu on myös se, etteivät ne ole niin haavoittuvia kuin ydinvoima sään ääri-ilmiöiden yleistyessä. Hyvä esimerkki tästä haavoittuvuudesta oli Ruotsin tilanne, missä ihmiset olivat ilman sähköä yli viikon, kun jakelua ei saatu kuntoon. Myös merivesien nousu säänvaihteluiden vuoksi aiheuttaa ongelmia, koska voimalat ovat Suomessa merien rannoilla. Pienimuotoisemmat energialähteet hajautettuina eivät johtaisi niin kokonaisvaltaiseen katastrofiin.

Energiaa voidaan myös tuntuvasti säästää, jos aidosti haluamme vähentää kasvihuoneilmiötä. Turun Sanomien artikkelissa 1.11.06 todettiin, että EU maiden energian käytöstä n. 20 % on pelkkää tuhlausta, ja se saataisiin kuriin helpoilla ratkaisuilla. Jo 14 %:n säästöillä voisimme alentaa ilmaston lämpenemistä kiihdyttävän hiilidioksidin päästöjä 780 miljardilla tonnilla vuoteen 2020 mennessä. Oman tarkastelunsa vaatii tietenkin myös halvan tavaran halu, sillä Kiina-ilmiö on myös saasteongelmassa avainasemassa.

Tällä hetkellä emme siis voi kuin odotella tapahtumien etenemistä. Ja jos ja kun valtausta haetaan uudelleen, kansalaisten on aika lähettää lausuntoja KTM:ään omien oikeuksiensa puolustamiseksi. Taistelu siis jatkuu!

Jaana Seppänen
Länsi-Uudenmaan ja Varsinais-Suomen uraanikaivoshankkeita vastustavan kansanliikkeen jäsen

Demarien vaalilupaukset

Demarit ovat esittäneet vaalilupauksensa, jotka on syytä kirjata, jotta niiden toteutumista voidaan myöhemmin seurata. Demarit lupaavat vaalikaudelle:

- **hyvinvointipalveluihin lisää rahaa 2,4 mrd. euroa**
- **100.000 uutta työpaikkaa**
- **poistaa nuorisotyöttömyyden kokonaan.**
- **lupaavat lisätä hoivapalveluihin puuttuvat 20.000 työntekijää.**

Tuo 2,4 mrd euroa on noin neljäsosa siitä määrästä, mikä 90-luvulla valtion budjetista leikattiin ja joita rahoja ei ole koskaan sinne takaisin palautettu.

Saapahan nähdä miten SDP:n lupauksille käy. Luvatessaan he eivät sano, mistä he aikovat ottaa rahat lupauksiinsa. Todennäköisesti he yrittävät jälleen käydä köyhän kukkarolla, koska suurpääomalta he sitä eivät ota. Ruokkivaa kättä he eivät pure. Lopputulos lienee se, että koska pääomien verotusta ei nosteta, lupaukset jäävät lupauksiksi. Mutta ovathan ne jälleen kerran tulleet kirjatuiksi.

Oma elämäntapa ja ilmastomuutos

Martti Salomaa on STP:n ehdokkaana Helsingissä

Helsingin Sanomat (04.02.07) kirjoittaa, että keskivertosähkönkäyttäjä Helsingissä käyttää 1937 kilowattituntia sähköä vuodessa ja vastaava Espoossa yli 2300 kwh/vuosi. Luettuani tämän uteliaisuudesta kaivoin esille Helsingin Energian sähkölaskun yhteydessä lähettämän useamman vuoden kulutuslukemat. Näin, että oma sähkönkulutukseni on pyörinyt tuolla 1000 kwh kieppeillä vuosi.

Minulla ei ole taulutelevisiota, ei astianpesukonetta, ei tietokonetta. Luetteloa voisi jatkaa, mutta on tietysti selvää että yksinasuva ei tarvitse sähköä siinä määrin helpottamaan kuin perheellinen. En myöskään omista autoa enkä kesämökkiä. Käytän julkista liikennettä. En juuri osta uusia tavaroita, käytän niitä, mitkä toiset heittäisivät kaatopaikalle. Tässä tulee varsin selväksi, että minun takiani ei Helsingin keskustaan tarvitse rakentaa parkkiluolia, kun en Stockmannilla käy edes bussillakaan.

Koska käytän huomattavan osan tavaroista yli 20 vuoden ikäiseksi, niin tästä päästään siihen, että miksi ihmisten pitää olla töissä 8 tuntia ja enemmänkin päivässä. Jos kulutamme vähemmän ja käytämme ostamiamme hyödykkeitä pitempään, niin kyllähän tämä korreloi suoraan työpaikkoihin jotka ovat tuotannossa ja kokoonpanossa. Palvelualojen työpäivän pituus pitää käsitellä erillisenä kysymyksenä.

Rupeaa masentamaan kun Vihreiden osaamisen ylivoimaisuus ympäristöasioissa on poikinut punavihreää puoluetta, sinivihreää puoluetta, ikivihreää puoluetta jne.

Vihreistä tuli kuitenkin puolue puolueiden joukkoon ja kun heidän puheenjohtajansa kaahaa citymaasturilla vaalipaneeliin, niin olisin itse mielelläni mukana, varsinkin jos halutaan se ottaa esille mitä itse voisin tehdä? Nämä elämäntavat minulla oli jo silloin kun Koijärvellä ei ensimmäinenkään mies ollut kettingeissä.

Martti Salomaa
STP:n ehdokas Helsingissä

Tulevan Vapun merkeissä keräämme jälleen työväenliikkeen perinteiden mukaisesti Vapputervehdyksiä lehdellemme. Tue lehteämme tervehdykselläsi ja kerää listalle toveriesikin tervehdykset ja lähetä ne lehdellemme 15.4. mennessä.

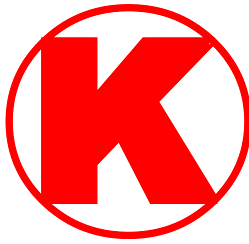
Vappuna Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys järjestää jälleen perinteisen poliittisen marssin. Samoin Kansan äänen julkaisijajärjestöt järjestävät Vappujuhlan. Näistä enemmän seuraavassa huhtikuun numerossamme.

Vapputervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 15.04.2007 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

Kansan ääni

Nro 2/07

Huhtikuu 07 - Kesäkuu -07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €

6. vuosikerta

Tulevaisuus rakennetaan työkansan yhteistyöllä

Vaaleissa äärioikeisto ja populistinen oikeisto etenivät. Meillä valtionhoitajapuolueet ajavat samaa kansanvastaista politiikkaa. Vuorollaan tästä saivat kärsiä hallitusvastuussa olleet SDP ja Kepu. Tulossa ovat entistäkin kovemmat ajat. Muutosta esittäneet pienpuolueet (STP, KTP, IPU, SKP) eivät kyenneet esittämään uskottavaa vaihtoehtoa. STP:n piirissä näemme, että muutos nykyiseen edellyttää kansan yhdistymistä yhteisen poliittisen ohjelman taakse. Hallitus jakoi myös eduskuntapuolueille runsaasti rahaa. Julkisella rahalla kustannetut mainostelineetkin sijaitsivat usein paikoissa (kuva), joissa ihmiset eivät niitä pääse näkemään.

Sivut 2,5 ja 6

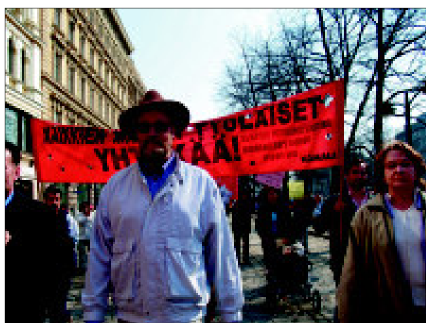
Saksa valmistelee suurpääomalle perustuslakia

Kansan mielipiteestä piittaamatta eduskunta hyväksyi 5.12.06 EU:n perustuslain ratifioinnin. Näin päättäjät osoittivat mitä suurinta halveksuntaa kansan enemmistön mielipidettä kohtaan. Tällä teollaan Suomi auttoi seuraavaa EU:n puheenjohtajamaata Saksaa herättämään henkiin pääomapiireille tarpeellisen perustuslain. Äskettäin liittokansleri Merkelin johdolla hyväksyttiin Berliinissä EU:n 50-vuotisjuhlakokouksessa ns. Berliinin julistus, joka antaa Saksalle oikeuden aloittaa perustuslain uudelleen valmistelut. Ja tästä paperista Euroopan kansojen ei anneta enää äänestää. Tehtävä on käydä poliittista taistelua näitä taantumuksen suunnitelmia vastaan.

Sivu 7

Työkansa kokoaa rivejään vappuna

USA:n politiikan vuoksi uhka maailmanrauhalle kasvaa. Sosiaalinen turvattomuus ja taloudellinen hätä koskettavat jollain tavalla lähes jokaista suomalaista. Pääomapiirien vaatimukset Suomen Nato- jäsenyydestä ja ja osallistumisesta Naton nopean toiminnan joukkoihin herättävät laajoissa kansalaispiireissä suurta huolta. Äskettäisten eduskuntavaalien tuloksena paine työkansan perusoikeuksia vastaan tulee entisestäänkin kasvamaan Näiden asioiden vuoksi vappumielenosoituksilla tulee tänä vuonna olemaan entistä suurempi merkitys. Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry. kehottaakin kaikkia osallistumaan työväen perinteisiin vapputapahtumiin omilla paikkakunnillaan.

Katso Takasivu

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki huhtikuu 2007

Ulkopoliittisen linjamme muutos vie kohti sotaseikkailuja

Hallituksen 19.4. antama Vanhasen II-hallituksen ohjelma on 70-sivuinen kooste politiikan eri alueilta. Se on jokseenkin ympäripyöreästi kirjoitettu, eikä tietenkään sisällä enää vaalien alla annettuja lupauksia.

Yksi mielenkiintoinen osa-alue ohjelmassa on ulko- turvallisuus ja puolustuspolitiikkaa koskeva osio. Nyt hallituksen kokoonpano on Kokoomuksen myötä sellainen, että siellä istuu ja vaikuttaa Suomen Nato-kiihkoisinta väkeä, jos ei oteta lukuun demarien oikeistosiipeä, Liisa Jaakonsaarta, Martti Ahtisaarta ja muita heidän kaltaisiaan.

Jopa presidentti on todennut hallitusohjelmasta, että ulko- ja turvallisuuspolitiikka eivät uuden hallituksen aikana tule muuttumaan. Tämä varmasti pitää paikkansa, koska on päivänselvää, että kaikki suuret eduskuntapuolueet (valtionhoitajapuolueet) ajavat samaa yhteistä linjaa. Niin Tuomioja kuin presidenttikin ovat pitkin matkaa esiintyneet Nato- kriittisinä t. suorastaan Naton vastustajina. Nyt kuitenkin Erkki Tuomiojan mukaan Suomi ja Ruotsi ovat yhdessä sopineet voivansa osallistua Naton nopean toiminnan joukkojen operaatioihin. Asiasta on neuvoteltu Ruotsin puolustusministerin tammikuisesta suomenvierailusta saakka.

Hallitusohjelmasta selviääkin, etteivät Suomen rajat kerta kaikkiaan enää hallitukselle riitä. Tässä muutamia lainauksia ohjelmasta: ”Suomi toimii aktiivisesti osana kansainvälistä yhteisöä kantaen osansa maailmanlaajuisesta yhteisvastuusta ja huolehtien omista vaikutusmahdollisuuksistaan.”. ”Suomi edistää transatlanttista yhteistyötä Yhdysvaltojen ja Kanadan kanssa politiikan, talouden ja turvallisuuden aloilla niin kahdenvälisesti kuin EU:n kautta.”. ”Hallitus edistää Suomen valmiuksia osallistua kansainväliseen kriisinhallinnan tehtäviin tiivistämällä yhteistyötä sotilaallisten ja siviilivoimavarojen käytössä sekä vahvistamalla siviilikriisihallintaa. Suomi pyrkii antamaan merkittävän panoksen kansainväliseen kriisinhallintayhteistyöhön”. ”Sotilasliittoutumiin kuulumaton Suomi ylläpitää ja kehittää kansallista puolustusta ja uskottavaa suorituskykyä, osallistuu täysipainoisesti EU:n yhteiseen turvallisuus- ja puolustuspolitiikkaan ja kriisinhallintayhteistyöhön, kehittää rauhankumppanuutta Naton kanssa ja säilyttää mahdollisuuden hakea Naton jäsenyyttä”. ”EU:n ja Naton yhteistyön kehittäminen on tärkeä osa Euroopan turvallisuus ja puolustuspolitiikkaa. EU:n taisteluosastoista saatavat kokemukset muodostavat pohjan harkittaessa osallistumista NRF-toimintaan”.

Vielä viime marraskuussa Tarja Halonen vielä kielsi Suomen voivan osallistua tällaiseen Nato- yhteistyöhön.

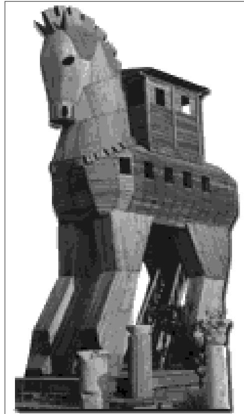
Hallitus kyllä puhuu kauniisti myös demokratian ja ihmisoikeuksien turvaamisesta, mutta kaikki tämä vain pohjustaa ajatusta, että kyllä Suomenkin sotilaiden olisi mentävä maailmalle aseiden kanssa ”ihmisoikeuksia” mutta ennen kaikkea suomalaisten kapitalistien etuja puolustamaan. Hallitus myös lupaa valmistella uuden turvallisuuspoliittisen selonteon, jossa mm. Natoa ja muuta sotilaallista liittoutumista tarkastellaan uudelleen.

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että Suomi muuttaa ulkopoliittista linjaustaan eikä ole enää liittoutumaton maa. Sosialidemokraateilta tämä on suuri petos äänestäjiä kohtaan.

Nykyisestä politiikasta olemme jo aiemmin todenneet nykyisen EU- käytännön olevan sellainen, että vahtia vaihdetaan, mutta yhteisestä sopimuksesta politiikka ei muutu. Tässäkään tapauksessa demarit eivät voi hallituksen ulkopuolisina vetää itseään ulos vastuusta, koska he ovat itse valmistelleet tällaisen poliittisen siirron.

Maamme historiallinen kokemus osoittaa ainoastaan puolueettomuuden ja sitoutumattomuuden parhaiten turvaavan turvallisuutemme. Nyt tältä tieltä lopullisesti poiketaan ja samalla asetetaan Suomi osalliseksi kaikkiin niihin konflikteihin, joihin Naton sotaretket johtavat. Samalla tämä linjanveto pakostakin muuttaa naapurimaidemme suhtautumista meihin. Päätöksentekijät ottavat vaarallisen askeleen, jolla on kauaskantoiset seuraukset.

Kokoomus Troijan puuhevosena

Eduskuntavaaleissa Kokoomus saavutti suuren vaalivoiton mediakampanjoinnillaan. Ääniä puolueelle tuli lähes 100.000 lisää verrattuna edellisiin v. 2003 eduskuntavaaleihin. Edustajapaikkoja tällä vaalitoloksella tuli 10 lisää. Puolue esiintyi vaaleissa ”Suomen toivona”, joka lupasi kaikkien muiden puolueiden tavoin parantaa hoitoalan tilannetta ja vanhusten asemaa. Lisäksi puolue suitsutti, että myös se on ”työväenpuolue” ja että ”vastakkainasettelun aika on ohi”. Nyt vaalien jälkeen lupauksia on selitelty uudelleen. Niinistön mukaan he eivät oikeastaan mitään luvanneet. Kaikki riippuu talouden ”jakovarasta”.

Kokoomuksen toiminnasta eräänlaisena todellisuutta peittävänä kulissina tulee mieleen n. 1200 ennen ajanlaskun alkua sodittu Troijan sota ja taru sen ratkaisseesta puuhevosesta. Useimmat varmasti ovat kuulleet tarinan Troijan puuhevosesta. Ensin troijalaiset ryöstivät Spartan kauniin prinsessan Helenan ja veivät hänet Troijaan, joka sijaitsi jossakin nykyisen Turkin rannikoilla. Tästä koko Kreikka suuttui ja lähti yhteisvoimin hakemaan Helenaa takaisin. Troijaa piiritettiin ja sitä saarrettiin kymmenen vuotta, mutta tuloksetta. Sitten Odysseus laati taktiikan: Rakennetaan iso puuhevonen ja annetaan se troijalaisille lahjaksi. Troijalaiset todennäköisesti vievät puuhevosen kaupunginmuuriensa sisäpuolelle. Juoni oli, että hevosen sisään oli sijoitettu joukko Kreikan parhaita sotureita. Juoni toimi. Troijalaiset raahasivat puuhevosen kaupungin sisälle. Sitten alkoivat juhlat, jossa troijalaiset joivat päänsä täyteen. Kun troijalaiset olivat tolkuttomassa humalassa, miehet puuhevosen sisältä tulivat ulos, aukaisivat kaupungin portit ja päästivät kreikkalaiset kaupunkiin sisälle. Nämä murskasivat Troijan joukot ja polttivat kaupungin.

Kokoomus toimi vaaleissa kuin Troijan puuhevonen. Se toimi puuhevosena kapitalisteille. Kokoomus tarjoili hyviä lupauksia ja ”Suomen toivoa”, mutta kun vaalit olivat ohi ja ”oli saatu hevonen kaupungin sisään” alkoi heti tapahtua. Kokoomuksen taustavoimana olevat kapitalistit ja muut pääomapiirit ryömivät esiin koloistaan. Tämä pääoman linjaus tuli esille kyllä jo ennen vaalejakin. Valtiovarainministeriön raportissa jo helmikuussa kansantalousosaston ylijohtaja Jukka Pekkarinen totesi, että ”ilmassa on nyt merkkejä ”huumasta”, joka muistuttaa lamaa edeltänyttä aikaa, 1980-luvun loppua.” Pekkarisen mukaan talouden ylikuumeneminen on todellinen, eikä mitään jakovaraa edes ole”. Pekkarista säesti valtiosihteeri, demari Raimo Sailas, jonka mukaan ns.” jakovaraa on miinus kaksi miljardia euroa”.

Heti vaalien jälkeen ”puuhevosesta” ryömi esiin Elinkeinoelämän valtuuskunnan toimitusjohtaja Sixten Korkman, joka EK:n pomojen tavoin vaati ay-liikkeen vaikutusvallan lähes murskaamista. Korkmanin viesti oli, että laajoista tupo-sopimuksista on päästävä eroon ja sopimukset olisi solmittava vain työpaikkakohtaisesti, jollei peräti työntekijäkohtaisesti. Tupoja voidaan Korkmanin mukaan edelleenkin tehdä, mutta niissä sovittaisiin tasaisten yleiskorotusten sijaan vain työpaikoille hajautetusta palkanmuodostuksesta. Samalla työnantajat vaativat myös Kataisen suulla, että "laittomat lakot" on lopetettava lakkosakkoja roimasti korottamalla.

On helppo arvata, mitä tapahtuisi, jos mentäisiin työpaikkakohtaisiin tai peräti henkilökohtaisiin sopimuksiin ja vielä edelleenkin rajoitettaisiin lakko-oikeutta. Silloin vallitsisi puhdas työnantajan mielivalta. Työntekijän ”pärstäkerroin” nousisi arvoon arvaamattomaan. Työntekijöiden joukkovoima työpaikoilla olisi eliminoitu. Työntekijöiden palkat ja työolosuhteet eivät enää olisi kapitalistisessa kvartaalitaloudessa ”kilpailukyvyn esteenä”. Suomi ajautuisi syvälle luokkayhteiskunnan loputtomaan suohon.

Kokoomuksella ei ole porvarillisena luokkapuolueena tietenkään mitään tätä vastaan. Se kyllä luopuu joustavasti lupauksistaan hoitoalan parannuksiin. Parannukset vanhusten hoitoon menevät siinä samalla, koska ”talouden kasvu ei ole riittävä eikä jakovaraa ole”.

Vaaleissa vaihtoehtoina oli myös useita vasemmistolaisia pikkupuolueita, joiden vaatimuksena oli tulonjaon uusjako. Se merkitsee kapitalistien kukkarolla käymistä. Nyt saadun vaalituloksen mukaan uusjako onkin tulossa, mutta vain väärään suuntaan. Rikkaat rikastuvat yhä enemmän ja köyhät köyhtyvät yhä enemmän. Eli käydäänkin jälleen kerran köyhän kukkarolla.

Troijan sodassa 1200 v. ennen ajanlaskun alkua puuhevosella hämättiin kansaa ja päästettiin piru irti. Nyt Kokoomus oli vaaleissa osana aivan samanlaista taktiikkaa. Äänestävä kansa juopui Kokoomuksen lupauksista ja mainonnasta. Sen lupauksillaan ja mielikuvapropagandallaan saavuttama voitto päästi kapitalistit uusiin asemiin ja paransi suuresti heidän mahdollisuuksiaan sortaa työläisiä, eläkeläisiä ja opiskelijoita mielensä mukaan.

Ei tarvitse olla melkoinenkaan ennustaja, kun sanoo, että vastakkainasettelun aika ei ole ohi vaan edessä. Eipä ole maailma paljoakaan muuttunut 3200 vuodessa.

Reijo Katajaranta

Näinhän sitä vaaleissa kävi. (Antin piirros ennen vaaleja.)

Yliopistoja "uudistetaan" menneeseen aikaan

Ns. Sailaksen työryhmän lääkkeet yliopistojen "uudistamiseksi" vievät yliopistoja menneisyyteen ja tulevat lisäämään yhteiskunnan luokkaeroja. Kaikki työryhmän professorit ovat kyllä oman alansa eksperttejä, mutta - aivan tyypillisesti, eivät osaa ottaa huomioon minkäläisessa maailmassa eletään ja että opiskelijoiden on myös hankittavfa elantonsa voidakseen opiskella.

"Uudistus" on sana, jota professorit Bengt Holmström, Seppo Honkapohja, Olli Kallioniemi, toimitusjohtaja Martti Mäenpää, akatemiaprofessori Leena Palotie ja kansleri Kari Raivio ovat käyttäneet puhuessaan tarpeesta tehdä Suomalaisesta yliopistolaitoksesta käyttäjilleen maksullinen ja tuloshakuisempi.

Käsite "yliopistouudistus" kuitenkin kalskahtaa hieman oudolta, sillä ehdotetut muutokset ovat selvä askel kohti säätyaikaista, nykyisin vielä esim. Isossa-Britanniassa voimassa olevaa yliopistojärjestelmää kohti. Parempi nimitys tälle kaikelle voisi olla vaikkapa "yliopistotaantumus".

Kuuden viisaan ryhmän mielestä yliopistot pitäisi panna aidosti kilpailemaan rahoituksestaan ja ottamaan käyttöön lukukausimaksut, mikä heidän mielestään tulisi yhteiskunnalle huomattavasti edullisemmaksi ja tehostaisi opiskelijoiden valmistumista nopeammin oppilaitosten penkeiltä. Lukukausimaksuja hoidettaisiin heidän mielestään parhaiten erilaisten opintosetelien, stipendien yms. avulla. Jo tämäkin kannustaisi heidän mielestään opiskelemaan ahkerammin ja tehokkaammin.

Yliopistojen halutaan tänä päivänä seuraavan yleistä trendiä: -mikä tahansa palveluja tai hyvinvointia edistävä asia on muotoiltava voittoa tekeväksi laitokseksi. Yliopistotaantumuksen puolestapuhujat tahtovat viedä yliopistolaitoksen 2000-luvulle, jotta se pystyisi paremmin vastaamaan "globalisaation ja ajan hengen haasteisiin".

Suomi on perinteisesti ollut kaikilla mittareilla laskettuna koulutuksen kärkimaita. Kaikille ilmainen koulutus on yksi suomalaisen hyvinvointivaltion peruskivistä ja sen ansiosta meitä on aina maailmalla kiitelty. Sen sijaan esim. Yhdysvalloissa yliopistot ovat maksullisia ja koulunpenkille pääsevät vain ne, joilla on todella paljon rahaa. Tällainen järjestelmä jakaa ihmiset pahasti. Yliopistotaantumuksen tukijat ovatkin ihaillen katsoneet niitä maita, joissa yliopistot ovat maksullisia. He näkevät maksullisuuden tehokkuutta ja laatua edistävänä tekijänä.

Raha ja viisaus eivät yleensäkään ole sama asia: -yliopistotaantumus karsii kouluista pois ne, jotka mitättömän opintotukensa höysteeksi joutuvat käymään töissä. Suurin osa opiskelijoista ei ole syntynyt "kultalusikka suussa" ja heidän opiskelunsa venyy pitkäksi nimenomaan välillä tehtävien töiden takia. Ne, joilla on ollut varaa keskittyä pelkästään opiskeluun, ovat valmistuneet huomattavasti nopeammassa ajassa.

Siirtyminen maksulliseen yliopistoon ja tulostehokkuuteen karsisi pois köyhemmät opiskelijat. Se karsisi myös ne, jotka ovat esim. vaihtaneet kesken opiskelujensa tiedekuntaa ja näin heidän opintonsa ovat venyneet. Maksullinen ja voittoa tuottava yliopisto laittaa myös opiskelijansa valtavan paineen alle. Yliopiston idea on kouluttaa tulevaisuuden osaajia, ei rahalla mitattavia tuotteita.

Yliopistotaantumus tai kaavailut pääkaupunkiseudun alueen korkeakoulujen yhteisestä "huippuyliopistosta" ovat täysin absurdeja. Sivistystä ja koulutusta ei luoda bisneksen avulla. Maksullisen koulujärjestelmän maissa kansalaiset ovat syvästi jakaantuneet ja perusoikeus koulutukseen on varattomille pelkkä kaukainen haave. Eräiden suomalaisten suunnitelmat viitoittavat tätä tietä. Koko kansan yliopistojen alasajo on osa tietoista hyvinvointiyhteiskunnan romuttamista. Maksullinen yliopisto ja yksityiset eliittikoulut jakavat ihmiset tehokkaasti kahden kerroksen väeksi.

Antti Siika-aho
varapuheenjohtaja
Suomen Työväenpuolue

Kansan äänen Vappujuhla

Heti marssin ja Kaisaniemen puiston juhlan jälkeen
Vapunpäivänä alkaen noin klo 13.30
Hermannin kerholla, Hämeentie 67
Avaus: Timo Kangasmaa (SFT)
Vappupuhe: Heikki Männikkö
Tervehdys: Nozar Nazari (Iranin Kommunistinen puolue)
Ohjelmassa Konnakööri, Bertta Laine, ym.
Buffetista löytyy nakkeja ja perunasalaattia, kahvia ja voileipiä,
Järj. Kansan äänen julkaisijajärjestöt, STP, Hermannin Naiset

Riistäjän ruoska selkäämme soittaa...

Niinistö-Katainen hokivat ihan hengästymiseen saakka, että vastakkainasettelun aika on ohi. Siinä sitä oli ihmettelemistä, mikä kumman vastakkainasettelu? No nyt kun vaalit ovat menneet, siihenkin tuli vastaus. Nämä oikeistolaisista oikeistolaisimmat tarkoittivat porvaripuolueiden jonkinlaista keskinäistä nokittelua. Se vastakkainasettelu on ohi.

Porvaripuolueet saivat vaalivoiton, kun äänestäjäparat kuvittelivat, että porvareista oli tullut demariporvarit korvaava ihan oikea "työväenpuolue". Nyt kun vaalit voittivat porvaripuolueet vihreät, ruotsalaiset, keskusta ja kokoomus, he ovat naamat aurinkoina käyneet yhteisen porvarihallituksen rustaamiseen.

Hallitusohjelman rustaamisesta ei kansalle annettu mitään tietoa. Kaikki pidettiin salassa. Ainoa tieto oli, että neuvotteluissa oli kivaa, tosi hauskaa. Kukaan ei narissut. Toki asioista oli näkemyseroja, mutta minkälaisia, kuka niitä esitti ja miksi. Ne halutaan pitää salassa, ettei kansa pääsi konnuuksien vuoksi kenenkään kimppuun. Kaikki istuvat yhdessä ja yhteistuumin uudessa porvarihallituksessa.

Hallitusneuvottelut viittaavat siihen, että se haluaa siirtyä uuteen aikaan. Aikaan, jossa mikään ei ole niin sanotusti läpinäkyvää. Kaikki asiat hoidetaan suljetuissa hämärän peittämissä äänieristetyissä kabineteissa. Kun kaikelle kansalle ei anneta tietoja ennakkoon, se ei myöskään osaa eikä voi varautua hallituksen tuleviin uusiin kurjuutta lisääviin suunnitelmiin.

Tätä kirjoitettaessa hallitusohjelmaa ei ole julkaistu, mutta ne tiedon muruset, joita on esitelty, viittaavat ja viittaavat yksiselitteisesti siihen, että meillä "taviksilla" on edessä entistä kovemmat ajat. Vaalilupaukset ovat jo menneen talven lumia.

❑ ❑ ❑

Edellisen hallituksen konkreettisena tavoitteena oli satatuhatta uutta työpaikkaa. Virallisen Tilastokeskuksen tilaston mukaan niitä syntyi 71.000. Samaan aikaan työvoima kuitenkin lisääntyi 38 000, joten nettona voi pitää 33 000 uutta työpaikkaa, jotka nekin ovat pätkä- ja silpputöitä. Niiden palkoilla ei elä. Kun otetaan huomioon väkisin työvoimasta syrjäytetyt, niin viimevuoden päättyessä työtunteja puuttui, yhteensä 1.149 miljoonaa. Työttömyysvuosina se on 657. 000. Virallinen työttömyysaste on 7,7 prosenttia, mutta tämän mukaan oikea on 23,9 prosenttia.

Tämän karmeuden tietävät myös porvarihallituksen takapirut. Siksi hallitusohjelmaan on silmänlumeeksi kirjoitettu 100.000 uutta työpaikkaa. Se ei kuitenkaan ole hallituksen tavoite. Se on vain porvarihallituksen harhautus, kuvitteellinen mahdollisuus, mikäli elinkeinoelämä, so. suurpääoma, saa kaikki sata hyvää ja tuhat kaunista. Ja saahan se!

Porvarihallitus on näköjään hyväksynyt Kokoomuksen surkuhupaisan väitteen, että kahtiajaon aika on ohi, vaikka kyse on vain vanhasta porvarien keskeisestä jaosta kepu- ja kokoomusporvareista. Suomalaisen yhteiskunnan kahtiajako, luokkajako on selvempi ja syvempi kuin aikoihin. Se ei heitä liikuta pätkän vertaa.

Porvarihallitusta ei liikuta vähääkään se, että 69,8 prosenttia väestöstä saa tuloja keskimäärin alle 1 000 euroa kuukaudessa. Kurjan keskiansion syynä ovat työttömyys, kurjat palkat ja eläkkeet sekä sosiaaliturvan jatkuvat leikkaukset. Porvarihallitusta ne eivät kiinnosta, sille riittää, että tulonsaajien 28,5 prosenttia, joka sai keskimäärin 3000 euroa kuukaudessa, pärjää jotenkuten. Porvarihallitusta kiinnostaa ennen muuta suurkapitalistien 1,4 prosenttia, joiden tulo oli keskimäärin 7.700 euroa ja aivan erityisesti se tulonsaajien 0,4 prosenttia, joiden tulot ylittää 27 000 euroa kuukaudessa. ja joiden tulojen ja rikkauden kasvua hallitus haluaa kaikin keinoin auttaa ja tukea. Viis muista!

❑ ❑ ❑

Palkkatyöläisten ja sen mukana koko väestön riisto ja nöyryyttäminen on saanut aivan uskomattomat mittasuhteet. Tänä päivänä "riistäjän ruoska selkäämme soittaa" kovemmin kuin koskaan. Siitä huolimatta vasemmistokin sulkee siltä silmänsä. Riisto, alistaminen ja nöyryyttäminen ovat kadonneet vasemmiston kielenkäytöstä. Puhumattakaan siitä, että riiston kovenemisen estämiseksi tehtäisiin jotain todellista. Miksi rivoa riistoa vastaan ei kukaan rakenna barrikadeja? Pitääkö vasemmisto riiston kovenemista, väestön nöyryyttämistä ja luokkavastakohtien jyrkentymistä oman pesän, hyvinvointivaltion likaamisena?

Mutta, voiko sellaista liata, jota ei enää ole? Yli miljoonaa palkkatyöläistä riistetään pätkä- ja silpputöillä, joista saa vuoden keskipalkkana 900 euroa kuukaudessa. Häikäilemättömän riiston lisäksi heitä nöyryytetään juoksuttamalla päivärahojen ja toimeentulotukien perässä ja työantajalta toiselle töitä anelemassa. Tuskin yksikään heistä enää muistaa tai tietää mitä tarkoittaa ns. hyvinvointivaltio.

Myös vakinaisessa työsuhteessa olevia palkkatyöläisten elämää varjostaa jatkuva potkujen pelko. Suuri enemmistö kuvittelee, että sen kanssa on vain elettävä, siksi sitä ei kannata eikä haluta edes ajatella. Sen sijaan potkujen uhan vähentämiseksi raadetaan entistä lujemmin, tehdään pidempää päivää ilman ylityökorvauksia jne. loputtomasti.

Vastakkainasettelun aika ei ole ohi. Porvarihallitus tulee entisestään syventämään kapitalistien ja muun väestön vastakkainasettelua. Haluamme tai ei, luokkaristiriidat kasvavat ja kärjistyvät. Vaikka suuri enemmistö ei ole omista karvaista kokemuksistaan huolimatta vielä huomannut, se joutuu uhraamaan kapitalismin ahneuden alttarille ihmisyytensä, terveytensä ja perheensä – elämänsä!

Vappuna mieltä osoittamaan – lippu korkealle!

Kai Kontturi

Kuntapuitelaki ei palvele kuntalaisia - valtion lopetettava kuntien kurittaminen

Vuosisatoja kirkko sijaitsi päivämatkan päässä jokaisesta taloudesta. Nyt tämä hallintomalli halutaan rikkoa. Se on järjetöntä siksi, ettei se tuo hyötyä kunnille eikä kuntalaisille. Säästöt syntyvät henkilöstön karsimisesta ja palveluiden heikentämisestä. Se on tarpeellista vain EU-organisaatiolle.

Eduskunta hyväksyi jokin aika sitten hiljaisuudessa kuntapuitelain. Lähitulevaisuudessa tämä puitelaki perkaa koko kuntakentän perinpohjaisesti ja muuttaa perinteisen suomalaisen kuntajaon perusteellisesti. Merkittävyydestään huolimatta, eduskuntapuolueet eivät ole tahtoneet pitää ääntä asiasta: vaalien alla oli parempi pitää asia pimennossa kuin puhua siitä avoimesti.

Ensisijaisesti Pohjoisen ja Itä-Suomen alueita koskettava kuntapuitelaki ei ole jossain ministeriön aivoriihessä syntynyt hyvä idea maamme kuntakentän olosuhteiden ja palveluiden parantamiseksi. Kuntapuitelaki on tulos täysin epäonnistuneesta kunta- ja aluepolitiikasta. Viimeiset hallitukset ovat leikanneet kunnilta miljardeja samaan aikaan, kun niille on valtion taholta lyöty entistä enemmän vastuuta mm. sosiaali- ja terveyspalveluissa. Viimeiset 10-15 vuotta harjoitettu politiikka on rampauttanut kunnat pahasti ja kuntapuitelailla yritetään nyt säälittävästi korjata tilannetta.

Kuntapuitelaki ei missään nimessä tuo hyötyä kunnille ja vielä vähemmän kuntalaisille. Kuntien yhdistymisistä syntyvät säästöt tulevat pääasiassa henkilöstön rajusta karsinnasta ja hallintojen tiivistämisistä. Tämä ei missään nimessä edesauta kuntalaisten jäämistä kotiseudulleen tai palvele peruspalveluiden laadukkuutta. Puitelain määräämä 20.000 asukkaan kuntaraja perusterveydenhuollon ja sosiaalitoimen tehtävien ylläpitämiseksi keskittää nämä palvelut ja vie ne kauas käyttäjien ulottumattomiin. Erityisesti tämä koskettaa vanhusväestöä ja niitä, joiden omaisia on esim. saattohoito-osastoilla.

Henkilöstön supistamisen kautta saatavien säästöjen lisäksi kuntapuitelain myötä myös palveluiden yksityistäminen käy entistä helpommaksi: - enää ei tarvita usean eri kunnan pamppuja päättämään esim. siivouspalveluiden yksityistämisestä, vaan päätös voidaan kätevästi toteuttaa yhden suuren kunnan päättävissä elimissä. Kuntapuitelaki ei suoranaisesti mainitse palveluiden yksityistämistä/ ulkoistamista, mutta edesauttaa sitä huomattavasti.

Kuntien supistaminen kaventaa erityisesti kunnallista kansanvaltaa. Suurempia kuntayksiköitä muodostettaessa yksittäisen kuntalaisen ääni katoaa helposti vallan käytäville. Kuntapuitelain myötä virkamiehillä on myös mahdollisuus kasvattaa vaikutustaan ja kasata itselleen valtaa - esim. viiden kunnan yhteenliittymässä ei enää tarvita viittä kunnan, - hallinto, -teknistä, -sivistys ja perusturvajohtajaa.

Kuntapuitelaki on täysin väärä lääke kuntien nostamiseksi ahdingosta. Valtion tulee ottaa enemmän vastuuta itselleen ja lisätä huomattavasti kuntien valtionapuja. Rahasta tämä asia ei ole kiinni, sillä rahaa kyllä löytyy kun vaan uudelleen osataan jakaa. Tätä linjaa Suomen Työväenpuolue noudattaa politiikassaan. Samaan aikaan, kun voitot vaan kasvavat ja valtio jouduttaa palveluiden yksityistämistä, kunnat pakotetaan nostamaan veroäyrinsä äärimmilleen ja näin jouduttamaan maaseudun autioitumista, tuottavien työpaikkojen karkaamista ja kuntalaisten "pakkomuuttoa" suuriin kaupunkikeskuksiin. Tämä kehitys ei ole suurtenkaan keskusten mm. pääkaupunkiseudun etu, sillä hillitön muutto ja tulokkaiden sosiaaliset ongelmat ovat huomattavasti kasvaneet.

Kuntien on saatava vapaasti yhdistyä, muodostaa uusia peruspalvelupiirejä tai perustaa uusia kuntia - jos vain sen tarpeelliseksi näkevät. Kuntapuitelaki pakottaa kunnat epämuodostuneisiin yhdistymisiin, jotka eivät palvele kuin suuren rahan etua.

Yhdistämiset eivät saa vaarantaa kunnallista kansanvaltaa, henkilöstön asemaa tai perus- ja sivistyspalveluita. Näitä asioita on entisestään kehitettävä, korostettava ja niihin on suunnattava varoja. Vain näin Suomi voidaan pitää tasapuolisesti asuttuna ja ihmisen oma ympäristö mahdollisimman mukavana asua.

Antti Siika-aho
Haapajärvi

Satavuotiaan SAK:n seuraavan sadan vuoden haasteet

Markku Nieminen

Sata vuotta sitten, 15-17.4.1907,kokoontui Tampereelle 365 ammattiosastojen ja liittojen lähettämää edustajaa perustamaan Suomen ammattijärjestön SAJ:n. Paljon on maailma niistä ajoista muuttunut ja paljon on silloisen SAJ:n tavoitteista saavutettu, tärkeimpinä työlainsäädäntö ja yleissitovat työehtosopimukset. Ilmaiseksi ei ole mitään tullut, vaan kaikki mitä on saavutettu, on ollut kovan työn ja taistelun takana. Moni ay-aktiivi on joutunut antamaan henkensäkin duunareiden oikeuksia puolustaessaan.

Jos olivat haasteet ja tavoitteet v.1907 kovat, niin vähintään yhtä kovaa tulee luokkataistelu olemaan seuraavallakin satavuotiskaudella. -Miten estää työpaikkojen häipyminen halvemman työvoiman maihin ja – ennen kaikkea, miten estää Suomea tulemasta halvan työvoiman maaksi?

Palkkatulojen osuus kansantulosta oli ennen lamaa 60%.Nyt niiden osuus on pudonnut 40 prosenttiin. Pääomatulojen osuus on vastaavasti noussut. Siinä onkin syy massatyöttömyyteen ja yhä piteneviin leipäjonoihin. Palkkatulojen osuutta on reilusti nostettava nykyisestä, muuten saamme sanoa lopulliset hyvästit hyvinvointiyhteiskunnalle.

Siinä sitä riittääkin puurtamista seuraavaksi sadaksi vuodeksi. Yksin ei ay-liike, eikä varsinkaan sen johto siihen kykene. Kuten kuluneenkin sadan vuoden aikana, tarvitaan tulevaisuudessakin paitsi duunareiden sitkeää kamppailua työpaikoilla, myös poliittisen työväenliikkeen radikaalia toimintaa.

Ensimmäinen haaste

Yritykset jakoivat vuoden 2004 voitoista omistajilleen osinkoja kahdeksan miljardia euroa. Sama tahti jatkui ja seuraavana vuonna osinkojen määrä ylitti niin ikään 8 miljardia, joka oli kaikkien aikojen Suomen ennätys. Kaikki ennätykset menevät joskus rikki, niinpä nämäkin ennätykset ovat historiaa. Viime vuoden voitoista Suomalaiset yritykset jakoivat osinkoja peräti 11 miljardia!!!

Se on valtava rahasumma. Kännykän laskimesta loppuu kapasiteetti 9,999999999 miljardin kohdalla.-11 miljardia! Kapitalistit saivat 30 prosentin kuoppakorotuksen edelliseen vuoteen verrattuna. Mitä ne vielä valittavat? Eikö muka yritystoiminta kannata?

Nykyiset työehtosopimukset päättyvät 30.9.2007. Nyt on SAK:lla näytön paikka. Työläisten on saatava oma osansa yritysten kasvavasta jakovarasta. Turha on kenenkään väittää ettei rahaa ole. Siis 30 prosentin palkankorotus työläisille nyt heti!

Jotenkin näyttää siltä että ay-liikkeen johto ei näihin vaatimuksiin yhdy. Se suorastaan vaikenee ja torppaa kaiken keskustelun ökykapitalistien pohjattomasta ahneudesta. Tästä on hyvänä, vai pitäisikö sanoa pahana esimerkkinä SAK:n eduskuntavaalien äänestysaktiivisuuskampanjaa varten tilaama mainos, josta nousi suuri kohu. Mainoksen tarkoituksena oli herättää keskustelua tulonjaon vääristymisestä ja äänestämisen tärkeydestä. Kun sitä keskustelua sitten syntyi, niin mainos vedettiinkin pois! Porvarit tietysti hermostuivat, kun mainoksessa möhömahainen kapitalisti mässäili lihapatojen ääressä ja ilkkui tyhmiä työläisiä jotka eivät edes äänestä. SAK:n nilkeiltä meni pupu pöksyyn kun porvarit älähtivät. Heillä ei ollut rohkeutta eikä varmaan haluakaan käydä keskustelua, jossa olisivat lopulta joutuneet myöntämään, että ovat itse osaltaan syypäitä tuloerojen kasvuun, työttömyyteen ja leipäjonoihin. Eikä sen paremmin SDP:n kuin Vasemmistoliitonkaan johdolta haluja asialliseen keskusteluun löytynyt. Em. tahot varoivat visusti "vastakkainasettelua". Globaalille riistokapitalismille ei näet heidän mielestään ole vaihtoehtoa!

Tulevissa tupo-neuvotteluissa on aivan varmasti esillä ns. paikallisen sopimisen lisääminen, joka käytännössä tarkoittaa yleissitovien työehtosopimusten purkamista. Työnantajat ovat mankuneet viime aikoina että sopimukset ovat "jäykkiä" ja estävät heidän mielestään suurin piirtein tuotannon kokonaan. SAK:n jäsenliitot näyttävät nostaneen kädet ylös näiden työnantajien vaatimusten edessä. Vai onko joku kuullut yhdenkään liittopomon sanovan, ettei paikallisen sopimisen lisäämisestä neuvotella.

Työläisten on esitettävä omat vaatimuksensa palkkojen reilusta korottamisesta ja torjuttava työnantajien yritykset murtaa työehtosopimusten yleissitovuus. Kamppailu ensi syksynä solmittavien sopimusten tasosta ja suunnasta on työpaikoilla aloitettava pian ja painetta on saatava niin liittoihin kuin työnantajiinkin päin

Tätä kirjoittaessa vappuun on aikaa reilu viikko. Nostakaamme vapunpäivän tilaisuuksissa ja mielenosoituksissa esille oikeutetut vaatimuksemme ja evästyksemme ay-liikkeen neuvottelijoille ja näyttäkäämme työnantajien törkeille ja ihmisarvoa loukkaaville palkan alennus- ja tes:n purkuvaatimuksille kansainvälisiä käsimerkkejä! Kun miljoonaosinkoja ja optioita kuittaavat öykkärit kehtaavat valittaa huonoa kohtaloaan meille, jotka heidän miljoonansa ovat selkänahastaan repineet, niin eikö meillä ole muka oikeutta antaa samalla mitalla takaisin?

Lopuksi esitän vetoomuksen. Hyvät Toverit: Ryhtykäämme yhteiseen rintamaan työnantajia ja porvareita vastaan, oikeudenmukaisemman, inhimillisemmän maailman puolesta!

Markku Nieminen

Hallitusohjelmassa hyviä työllisyystavoitteita, mutta työllisyyspolitiikan kurssi tarpeen korjata

Työttömiä eduskuntatalon portailla osoittamassa mieltään hallituksen työllisyyspolitiikkaa vastaan.

Pekka Tiainen:

Vanhasen II-hallituksen ohjelma on nyt tiedossa. Ennen vaaleja annettuja lupauksia siitä ei juuri löydy. Ohjelma on kirjoitettu niin pyöreästi, että kaikenlaiset poliittiset manööverit jäävät mahdollisiksi. Olennaista onkin, minkälaista politiikkaa tehdään tavoitteiden hyväksi. Johtavatko toimenpiteet tavoitteisiin? Kenenkään intressissä ei ole, että työllisyyden nostamisen ja työttömyyden alentamisen tavoitteissa epäonnistuttaisiin ja tässä suhteessa on syytä toivoa, että tavoitteissa onnistuttaisiin - näiden asioiden hyväksihän sitä toimimme itse kukin. Kysymys onkin siitä, onko hallitus kykenevä tässä ja onko sen talouspolitiikka sellaista, että voidaan onnistua.

Positiivisella puolella on se, että verokevennyksiä ei ohjelman mukaan rahoiteta menoleikkauksin, vaan verokevennysten ja lisämenojen yhteissumma on 3,1 miljardia euroa. Tältä kannalta hallitusohjelma on voimakkaasti työllisyyttä elvyttävä edellyttäen, että sen vaikutus ei myöhemmin vesity vastakkaissuuntaisilla toimilla. Puhtaasti työllisyyden kannalta ohjelman rakenne ei ole paras mahdollinen varsinkaan, koska osa verokevennyksistä tuhlautuu tarpeettomasti suurten tulojen tuloverokevennyksiin. Palkkojen korotukset syksyn tulokierroksella toisivat ostovoimaa ja työllisyyttä. Näin ei kuitenkaan tapahdu, jos tavallisten palkansaajien tuloverokevennysten vastapainoksi syksyn tulokierroksesta tulisi palkankorotusten osalta nollalinja. Tulokierroksella tulisi vahvistaa aluksi vähintään 7,5 euron minimipalkka, jota tulevaisuudessa nostetaan.

Myönteistä hallitusohjelmassa on, että ruoan arvonlisäveroa alennetaan 17 %:sta 12 %:iin. Tätä on pidettävä työväen ja demokraattisen liikkeen voittona, koska ruoan arvonlisäveron alentaminen on ollut vaatimuksena vuosien ja vuosikymmenien ajan. Tämä on kuitenkin vasta yksi askel: välttämättömyyselintarvikkeista tulee poistaa arvonlisävero kokoaan samoin kuin joukkoliikenteen lipun hinnoista ja muista välttämättömyysasioista.

Myös korotuksia opintotukiin luvataan, kuten eläkkeisiin 20 euroa. Korotukset ovat kuitenkin pieniä ja esimerkiksi työttömät jätetään ilman korotuksia. Työttömien työllistämistä ja koulutusta ollaan vieläpä vähentämässä. Siten vaikka työllisyyden parantamisessa onnistuttaisiin edes osaksi, vaikutus työttömyyden alentamiseen hallitusohjelman toimien seurauksen heikkenee. On pelättävissä, että työttömyydessä tullaan jäämään paljon ohjelmassa esitettyä korkeampiin lukemiin.

Työllisyystoimissa on tapahtumassa suuri muutos. Viime aikojen ratkaisuissa ja alkuvuoden kaavailussa toimia on päätetty lisätä koskemaan 103 000 henkilöön työministeriön osalta ja tavoitteena 120.000 henkilön taso, jotta saataisiin vihdoinkin hoidettua pitkäaikaistyöttömyys. Uuden hallituksen ohjelmassa toimenpiteitä ollaan supistamassa 12.000:lla ja kustannusten nousu huomioon ottaen jopa 17.000:lla 83.000 henkilöön toimien piirissä. Tämän ja työministeriön yhdistämisen kauppa- ja teollisuusministeriöön työ- ja elinkeinoministeriöksi on pelättävissä johtavan jälleen kerran vaikeuteen työttömyyden ratkaisemisessa. Onkin tärkeä toimia sen puolesta, että työllisyysmäärärahoja lisätään eikä vähennetä.

Sosiaali- ja terveydenhuollon palkankorotuksiin ei ohjelmassa ole lisävarauksia. Sosiaali- ja terveyspalvelut tulevat olemaan muutenkin iso kysymys, koska ongelmia on koko ajan ja eläköitymisen jatkuessa palvelutarve kasvaa. Muutoinkin on pelättävissä, että palkankorotukset pyritään maksamaan henkilöstöä vähentämällä.

Perintöveron poisto pienissä alle 20 000 tai 25 000 euron perinnöissä on paikallaan. Tämä ja nuorten ja pitkäaikaistyöttömien työllistämistä olisi kuitenkin perusteltua rahoittaa palauttamalla varallisuusvero suuriin tuloihin ja omaisuuksiin.

Tarpeellista on vähentää Suomen nettomaksuosuutta EU:lle (EU:lle maksettavat miinus EU:lta saatavat noin miljardia euroa vuodessa). Ohjelmassa on NATO-yhteistyö, vaikkei liittymistä. Tärkeää on torjua liittyminen ja tärkeää on poistaa budjetista EU:n nopean iskun joukkojen perustamiseen varatut varat ja varat, joilla valmistellaan Suomen osallistumista NATO:n nopean iskun joukkoihin ja siten sotatoimiin maamme rajojen ulkopuolella ensi kerran sen jälkeen, kun suomalaisia sotilaita vietiin hyökkäykseen Neuvostoliiton alueelle toisessa maailmansodassa.

Erillinen vaalituki eduskuntapuolueille luvataan poistaa. Puolue- ja lehdistötukea luvataan nostaa kumpaakin 90 000 euroaan vuodessa per kansanedustaja. Se merkitsee 36 miljoonaa vuodessa. Korotusta on 10 milj. euroa.

Vanhasen toisen hallituksen ohjelmassa kirjataan mahdolliseksi:

- Työpaikkojen määrä voi kasvaa 80 000 – 100 000 hengellä
- Tällöin työllisyysaste nousisi 72 %:iin. Pitkän aikavälin tavoite työllisyysasteelle on 75 %. Työllisyysaste tarkoittaa työllisten suhdetta väestöön 15-64-vuotiaissa.
- Työttömyyden väheneminen kestävästi alle 5 %:n tasolle.

Numeraaliset luvut vastaavat osapuilleen vetämäni Työvoima 2025-raportin tavoitteellista kehitystä. Siinä tuotiin esiin, että suurten ikäluokkien lähestyessä 65 ikävuotta, se alkaa vaikuttaa työvoimaan osallistuvuuteen alentavasti näissä ikäryhmissä. Samoin talouskasvun ja työllisyyden voimakas buumivaihe tasoittuu sekä kansainvälisen talouden epätasapainottomuudet ja Yhdysvaltain velkaantuminen vaikuttavat hidastavasti pitkään jatkuneeseen voimakkaaseen maailmantalouden kasvuun. Edelleen Suomessakin kasvu hidastuu kuluvan vuosikymmenen puolivälin lukemista. Euro on vahvistunut jo 50 % ja se tekee pahaa jälkeä muun muassa metsäteollisuuden työllisyyteen. Siten 80 000 - 100 000 työllisen lisäys vaatii erittäin tehokasta työllisyyspolitiikkaa.

Työvoima 2025-raportissa työllisyyden muutos on tavoitteellisessa kehityksessä 95.000 vuosina 2006-2011 viidessä vuodessa ja 2007-2011 70.000. Tässä vaikuttaa se, että vuoden 2006 lopulla työllisyys nousi hyvin voimakkaasti, mikä nosti vuoden lopun ja myös hallituskauden alun lähtötason hyvin korkeaksi verrattuna vuoden 2006 keskiarvoon. Voisi sanoa, että alkavan nelivuotiskauden lisäyksestä osa toteutui tavallaan jo etukäteen.

Työllisyysasteen nousu 72 %:iin perustuu siihen, että 70.000 – 100.000 vastaisi työllisyysasteessa 71,5 - 72,5 % ja 72 % asettuu tähän keskelle ja antaa asiasta oikean viestin, joskin aivan näin korkealla pääseminen on hyvin vaativaa. Työvoima 2020-raportissa vuoden 2003 alussa tavoitteellisessa kehityksessä kasvu oli 71 %, mutta onnistuminen 100.000:n tavoitteessa ja arvio tilanteesta johti siihen, että tavoitteellisuutta nostettiin lähelle 72 % Työvoima 2025-raportin tavoitekehityksessä.

Pitkän aikavälin tavoite työllisyysasteelle 75 % perustuu samoin Työvoima 2025-raporttiin, kuten jo

jatkuu sivulla 6....

Ilmastonmuutos muuttaa miljoonien ihmisten elämää

Tässä karmea näkymä Etelä-Saharan kuivuuden seurauksista - kuollutta karjaa. Jos ja kun ilmasto lämpenee, samanlaisia kuvia tulee näkymään yhä enemmän. Ja niitä seuraavat uudet kansainvaellusten aallot ja niiden myötä sodat ja levottomuudet ympäri maailmaa.

Ilmastonmuutoksen voimistuminen muuttaa monin tavoin elämää eri puolella maapalloa. On mahdollista, että tulevaisuuden maapallo on hyvin paljon epävakaampi paikka – miljoonat ihmiset jotuvat lähtemään kodeistaan ympäristöolosuhteiden muuttuessa. Ongelmiin löydettävät ratkaisuja mahdollisimman pian.

Ilmastonmuutoksen voimistumista pidetään aikakautemme suurimpana ympäristöuhkana. Hiljattain ilmestyi YK:n ilmastoraportti, jossa hahmoteltiin ilmaston muutoksen seurauksia. Ilmastonmuutoksen syitä on selvitetty mm. Kansan äänen aikaisemmissa numeroissa.

Merenpinnan nousu häätää ihmisiä kodeistaan.

Lämpenemisen myötä valtamerien pinnan arvioidaan kohoavan 10 – 90 senttimetrillä seuraavan sadan vuoden kuluessa. Pinnan nousulla voi olla tuhoisa vaikutus alaville rannikkoalueille. Monet Tyynen ja Intian valtameren atolleilla sijaitsevat saarivaltiot, ja matalat kalkkikivisaaret esimerkiksi Karibialla, ovat vaarassa menettää merkittävän osan pinta-alastaan kuluvan vuosisadan jälkipuoliskolla. Esimerkiksi suurin osa Tuvalusta sijaitsee vain noin metrin korkeudella merenpinnasta.

Rannikoiden eroosion lisäksi pieniä saarivaltioita uhkaa mm. vesivarojen hupeneminen ja maatalousmaan väheneminen. Näiden valtioiden sopeutumiskyky on yleisesti heikko ja haavoittuvuus suuri. Ongelma koskee kymmeniä miljoonia ihmisiä.

Vähäinenkin merenpinnan nousu riittää häätämään miljoonia ihmisiä kodeistaan, koska noin puolet maailman väestöstä asuu rannikkoalueilla. Mumbai, Shanghai, Tokio, Jakarta ja New York sijaitsevat kaikki hyvin lähellä rannikkoa. Metrin merenpinnan nousu hukuttaisi kuudenneksen Bangladeshista, jonka väestöstä puolet asuu alle viiden metrin korkeudella merenpinnasta.

Merenpinnan nousulla on myös muita haittavaikutuksia. Tulvat lisääntyvät ja suolaisen veden tunkeutyminen sisämaahan pilaa pohjavettä ja viljelymaita.

Merenpinnan nousun vaatimat toimenpiteet rannikkoalueilla tulevat kalliiksi. OECD:n mukaan metrin merenpinnan nousu vaatisi Yhdysvalloissa lähes 160 miljardin dollarin edestä sopeutumistoimia.

Sadot pienenvät jo nyt köyhillä alueilla

Sadot pienenevät useimmilla trooppisilla ja subtrooppisilla alueilla lämpötilan nousun takia ja niillä keskileveysasteen alueilla, missä lämpötilan nousu on keskimääräistä suurempi. Kuivuus pahenee erityisesti Keski-Aasiassa, Välimeren alueella, Australiassa ja eteläisessä Afrikassa.

Yhä useammat ihmiset altistuvat vakaville taudeille, kuten malarialle ja koleralle. Lisäksi ihmisiä kuolee yhä enemmän kuumuuden aiheuttamaan stressiin. Myös kulkutaudit lisääntyvät.

Edessä uusi kansainvaellus

Kymmet ja sadat miljoonat ihmiset menettävät pahimmassa tapauksessa elämisen edellytykset omilla asuinsijoillaan tulevien vuosikymmenten ja –satojen aikana. Tilanne on kaksijakoinen. Rikkaissa maissa veden nousua voidaan torjua moninaisin keinoin – tosin se maksaa miljardeja euroja. Mutta köyhissä maissa ihmisillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin muuttaa pois. Kun samaan aikaan aavikoituminen leviää on edessä nälänhätiä ja yhä voimakkaammaksi tuleva kilpailu puhtaasta vedestä ja ruuasta.

Jos ihmisillä ei ole lainkaan toivoa tulevaisuudesta, on se omiaan lisäämään rikollisuutta ja terrorismia. On siis hyvin todennäköistä, että kuilu rikkaiden ja köyhien välillä kasvaa entisestään tulevaisuudessa. Tämän seurauksena on väistämättä sotia ja lisääntyvää poliittista epävakautta. Länsimaat ovat vastaamassa tähän omalla tavallaan, lisäämällä sotilaallista varustaumista ja "kriisinhallintavalmiuksia", mikä on tietenkin epäoikeudenmukainen ja väärä tapa.

Muutos on mahdollinen

Jotta ilmastonmuutoksesta aiheutuvien ongelmien kustannukset voitaisiin jakaa tasaisesti tarvitaan perustaavaa laatua olevaa muutosta talouteen. Niin kauan kun maailmantalous perustuu lyhytnäköiseen voitontavoitteluun, ei kaukana tulevaisuudessa näkyviin ongelmiin voida vastata silloin kun se olisi tehokkainta. Resurssien suuntaaminen tällaisessa tilanteessa järkevästi ei ole mahdollista muualla kuin sosialistisessa suunnitelmataloudessa.

KÄ/Juha Kieksi

Vaalit 2007- Miten tässä näin kävi?

Tässä ihmetellään Turun torilla joukolla STP:n vaalitavoitteita, joista tärkeimpiä on vaatimus "Työpaikat turvattava". Lisöksi vaatimuksena oli, että "Kansanäänestys EU:n perustuslaista, allekirjoita vetoomus". Meillä oli vaaleissa käytössä hyvät tavoitteet, mutta vain vähän julkiduutta esim. Ylen vaaliohjelmassa. Nyt vaalien jälkeen voimme ihmetellä Ylen yksipuolisia vaaliohjelmia ja eduskunnan jakamaa puoluetukea yleensä.

Eduskuntavaalien tulos on kaikkien tiedossa: Kokoomuksen huikea menestys ja SDP:n yhtä huikea romahdus. Tämä tuskin selittyy esim. oikeusministeri Leena Luhtasen miehen töppäyksillä. Asioilla lienee pidempi historia ja tausta. EU-kaudella EU-maiden hallitukset ja parlamentit joutuvat ajamaan samaa talouspolitiikkaa, jolle ei katsota olevan vaihtoehtoja.

Käytäntö on johtanut siihen, että vallitsevaa kovaa talouspolitiikkaa harjoitetaan vuorotellen, toisten ollessa hallituksessa ja toisten "oppositiossa". Talouspolitiikan ollessa jo ennalta määrättyä markkinavoimien tahdon mukaiseksi, vaalitaistelun aikana puhutaan yleensä toisarvoisista asioista puuttumatta olennaiseen. Kansan tyytymättömyyden odotetaan kanavoituvan siten, että kulloisetkin hallitusvastuuta kantavat saavat turpiinsa ja "oppositio" pääsee vuorollaan jatkamaan siitä, mihin edellinen hallitus lopetti.

Oikeistopolitiikka kaatoi SDP:n

SDP:n tappio selittyykin puolueen samaistumisena kovaan uusoikeistolaiseen EU-politiikkaan, jossa se on mennyt jopa Kokoomuksesta oikealta ohi. SDP:n ollessa hallitusvastuussa jo 12 vuotta, on sinä aikana poistettu omaisuus- ja varallisuusvero, työelämä on muuttunut suurelta osin pätkätöiksi ja nuoriso menettänyt tulevaisuuden näköalansa. Vaikka suuryhtiöiden voitot ovat olleet suuremmat kuin koskaan, ei vastaava kehitys ole näkynyt ihmisten arjessa. Päinvastoin. Julkista sektoria on yksityistetty, lääkäriasemat ovat menossa pörssiin ja vanhukset on jätetty hyvin monessa tapauksessa heitteille. Tämä politiikka menee pääsääntöisesti nyt eduskunnasta pois jääneen Paavo Lipposen johtaman SDP:n piikkiin.

SDP yritti ennen vaaleja muuttaa kurssiaan vasemmalle, mutta se ei ollut uskottavaa. Lupaukset olivat hyviä, mm. 20.000 uutta työpaikkaa ja 2,5 mrd. euroa vanhustenhoitoon ja perusturvaan, mutta ristiriita lupausten ja tekojen välillä oli liian räikeä. Miksi SDP ei hoitanut asioita paremmin menneen 12 vuoden aikana? Lisäksi SDP teki vaalien alla aivan tökeröjä virheitä. Puolueen kanta ruoan arvolisäveroon on käsittämätön ja selittyy vain SDP:n halulla ajaa maaseutua alas. Samoin käsittämätön oli puolueen kanta opiskelijoiden opintotukeen, joka ei ole noussut 14 vuoteen. Tässäkin tapauksessa on ollut kyse siitä, että opintotuki maksetaan valtion verovaroista. Mutta eihän valtiolla ole varoja, kun SDP ei halua suurin surminkaan käydä kapitalistin kukkarolla. Demari on ollut kapitalistin paras kaveri.

Hallitus myös piti käsiään taskussa ulkopuolisen tarkkailijan tavoin kun esim. Voikkaan paperitehdas päätettiin kansanvälisten sijoittajien tarpeista lopettaa. Tämä näkyy myös Kuusankosken äänestystuloksesta. Ennen paikkakunta oli totaalisesti demarivaltainen yli 55% kannatuksellaan. Näissä vaaleissa demarit saivat Kuusankoskella totaalisesti turpiinsa. Vähennystä äänisaaliissa oli peräti 13.1%.

Demarien politiikan tuloksena äänestysprosentti jäi alas 67.9 prosenttiin, mikä sinällään merkitsee perinteisille "työväenpuolueille", myös Vasemmistoliitolle, heikompaa tulosta.

"Rahalla saa ja hevosella pääsee"

Kokoomuksen vaalivoitto saattoi olla joillekin yllätys, mutta "rahalla saa ja hevosella pääsee", kuten vanha sanonta kuuluu. "Oppositiopuolueena" kokoomuksella ei ollut mitään menetettävää. Sen johto osasi toimia taitavasti. Niinistön imagosta saatiin tehtyä lähes Batman, joka Robinin eli Jyrki Kataisen kanssa saa kaikki asiat kuntoon. Tämä meni kansaan kuin häkä ja Niinistö sai Uudeltamaalta huikeat yli 60.000 ääntä. Kokoomuksen vaalivoitossa tulee jälleen esille, mitä rahavalta merkitsee demokratialle. Puoluetuki - tälle vuodelle 15 miljoonaa euroa jaettuna kansanedustajien määrän mukaan - tuli toki kaikille eduskuntapuolueille. Näillä rahoilla eduskuntapuolueet pystyivät peittämään kaikki tiedotusvälineet, joskus tuntui, että jopa taivaankannekin omilla vaalimainoksillaan. Kokoomus oli tässä mainostamisessa erityisen hyvin esillä, koska se saa arvattavasti eniten tukea myös yrityksiltä.

Oikeistopopulismi ei ole vaihtoehto

Varsinkin köyhät ja vasemmiston kannattajat jättävät tällaisessa tilanteessa äänestämättä, koska he kokevat, että vaihtoehtoa ei ole. Kuitenkin seurauksena tästä "vaihtoehdottomuudesta" äänet ohjautuvat myös yhden asian puolueille sekä populistisille oikeistopuolueille, kuten mm. Euroopassa viime aikoina on nähty. Meillä tästä esimerkkinä näissä vaaleissa oli Perussuomalaisten puolue. Se antaa itsestään kuvan EU-kriittisenä puolueena, mutta ei oikeasti esitä vaihtoehtoa nykymenolle. Kovalle oikeistopolitiikalle tällaisten puolueiden saama kannatus on vaaratonta, koska se ohjaa äänestäjien tyytymättömyyden täysin väärille urille.

YLE ja valtiovalta suosivat räikeästi suuria puolueita

Tässä vaiheessa eduskunnan ulkopuolisten puolueiden tulisi ottaa yhdessä esille myös puoluerahoitus. Tosiasia on, että kun nämä pienpuolueet eivät saa euron euroa puoluetukea, eduskuntapuolueet ehdottoman varmasti tulevat myös tulevaisuudessa jyräämään rahallaan kaikki eduskunnan ulkopuoliset puolueet ja pyrkivät estämään eduskunnan ulkopuolella syntyneiden oppositioliikkeiden pääsemisen eduskuntaan. Nyt puoluetukea jaetaan valtion budjetin mukaan hieman alle 15 miljoonaa euroa plus kaikki lehdistötuet ym. tuet päälle. Kun äänioikeuttaan vaaleissa käytti 2 773 000 äänestäjää, saadaan yhden äänen hinnaksi 5,40 euroa. Jos tämä puoluetuki jaettaisiin äänimäärien perusteella, olisi tuki esim. STP:lle saamansa 1765 äänien perusteella n. 9500 euroa vuodessa. Sillä sentään pienikin puolue kehittäisi monta "projektia". Yhtä räikeästi toimi kansalaisten yhteisesti kustantama YLE. Sen vaaliohjelmissa pääsivät lähinnä esille kolme eduskunnan suurinta puoluetta ja pienet puolueet saivat minimaalisen siivun ohjelmaajasta. Kun jokaiselle eduskuntapuolueelle annettiin oma esiintymisaika valtakunnallisissa ja alueläheteksissä, niin eduskunnan ulkopuolisille puolueille annettiin yhteinen ohjelma-aika, jossa kukin ryhmä sai joitain minuutteja tavoitteidensa esittelemiseksi.

Myös SKP ja KTP kärsivät tappion

Eduskunnassa on edelleenkin kahdeksan puoluetta, mutta eduskunnan ulkopuolisia pienpuolueita oli kymmenen. SKP:llä oli "hyvä ehdokaslista", mutta tästä huolimatta puolue menetti koko maassa 2813 ääntä. Myös KTP menetti 900 ääntä saaden nyt 2007 ääntä. Vaalitulos osoitti, että SKP:n ja KTP:n kaltainen puolue ei nykytilanteessa voi muodostaa pohjaa joukkopuolueelle. SKP:n osalta on mainittava Helsinki, jossa sen kannatus kohosi 2052 äänellä ollen nyt 4995. Onnistuneen ehdokasasettelun tuloksena kulttuuripiireissä tunnettu räppäri Steen1 toi puolueelle yli 1800 ääntä. On kuitenkin muistettava, että tällaista tilannetta on säännöllisesti vaikea uusintaa. Ja mitä olisikaan tapahtunut, jos SKP olisi aivan oikeasti saanut kansanedustajan? Eduskuntaan olisi mennyt Steen1, ei Hakanen.

STP nousi "maailmankartalle"

STP oli ensi kertaa vaaleissa ja siksi mahdollisuutemme laajaan vaalityöhön oli rajoitettu. STP:n osalta 1765 ääntä oli hyvä tulos ja muodostaa kelvollisen lähtökohdan liikkeen kehittämiselle tulevaisuudessa. STP on nyt "maailmankartalla" ja siellä se pysyy. Puolueen peruskonsepti on erinomaisen hyvä. Tavoitteenamme on yhteistyöjärjestö, jossa järjestöjen ja liikkeiden ohella myös yksittäiset henkilöt voivat olla jäseninä vaikuttamassa. Tavoitteena on, että STP:n piiriin voisi hakeutua mitä erilaisimpia järjestöjä, jotka kuitenkin jakavat samat tavoitteet - yhteiskunnan uudistaminen työtätekevän kansanosan eduista lähtien. STP sai kannatusta tasaisesti koko maassa, sielläkin missä emme kyenneet tekemään minkäänlaista vaalityötä. Tämä osoittaa valistuneiden äänestäjien huomanneen liikkeen mahdollisuudet muodostaa vaihtoehto nykyiselle oikeistopolitiikalle.

Muutos kuuluu koko kansalle

Eduskunnan ulkopuolisista puolueista SKP, IPU, STP ja KTP esittivät selkeästi vaihtoehtoa nykyiselle politiikalle. Vaalit osoittivat, että yksikään näistä puolueista ei yksin kykene omistamaan näitä tavoitteita. Ne ovat koko kansan yhteisiä tavoitteita ja siksi niiden puolesta tulee muodostaa yhteinen poliittinen liike. STP muodostettiin tällaiseksi yhteistyöjärjestöksi ja siksi STP on valmis osallistumaan kaikkiin keskusteluihin yhtenäisyyden löytämiseksi talous- ja yhteiskuntapolitiikan nykysuunnan muuttamiseksi työkansan etujen vaatimalla tavalla.

Toimitus

.....jatkoa sivulta 5

Hallitusohjelmasta....

neljä vuotta aiempaan Työvoima 2020-raporttiin. Silloin tuotiin esille se, että pääseminen 75 %:iin vuonna 2011 vaatisi vuosien 2003 - 2007 100.000 työllisen lisäksi 180.000 vuosina 2007-2011, mitä ei pidetty mahdollisena. Kun suuret ikäluokat liukuvat 65 ikävuoden rajan 2010-luvun alkupuoliskolla, työikäinen väestö vähenee. Silloin työllisyysaste, joka on työllisten suhde työikäisiin alle 65-vuotiaisiin, nousee. Siksi 75 %:n työllisyysaste sisältyi tavoitteelliseen kehitykseen 2010-luvun puolivälissä tai vähän sen jälkeen. Siten se voi tulla kysymykseen asetettaessa työllisyystavoitetta vuonna 2011 vuosille 2015 - 2017 edellyttäen, että seuraavalla nelivuotiskaudella päästään lähelle 72 %.

Alle viiden prosentin tavoite työttömyydessä vuodelle 2011 oli Työvoima 2020-raportissa vuoden 2003 alussa ja pidemmällä aikavälillä 3 – 4 %, mahdollisesti alempikin, joskin jatkuva rakennemuutos tekee sen vaikeaksi. Työvoima 2025-raportissa alettiin käyttää tavoitteena 4 % ja samalla viestittiin, että alle 5 %:akin on välitavoite, ei taso johon jäätäisiin.

Yhteenvetona, jos onnistutaan pääsemään 80.000 – 100.000 työllisen lisäykseen tai lähelle tätä, lähelle 72 %:n työllisyysastetta ja 5 %:n alittavaan työttömyysasteeseen, tavoitteen asettamisessa seuraavalle kaudelle vuosille 2011-2015 alkaa tulla kysymykseen 74-75 %:n työllisyysaste vuonna 2015 tai että työllisyys lähenee 75 %, työttömyysasteen painaminen 4 %:iin ja sen alle sekä se, että työikäisten vähenemisestä huolimatta työllisyys edelleen nousee eikä ainakaan alene. Työllisten lukumäärää ja työllisyysastetta toisaalta kasvattaa osa-aikaisten määrän lisäys. Todennäköistä on, että osa 80 000 – 100 000 työllisen lisäyksestä, jos siihen päästään, toteutuu siten, että osa-aikatyöllisyys edelleen lisääntyy.

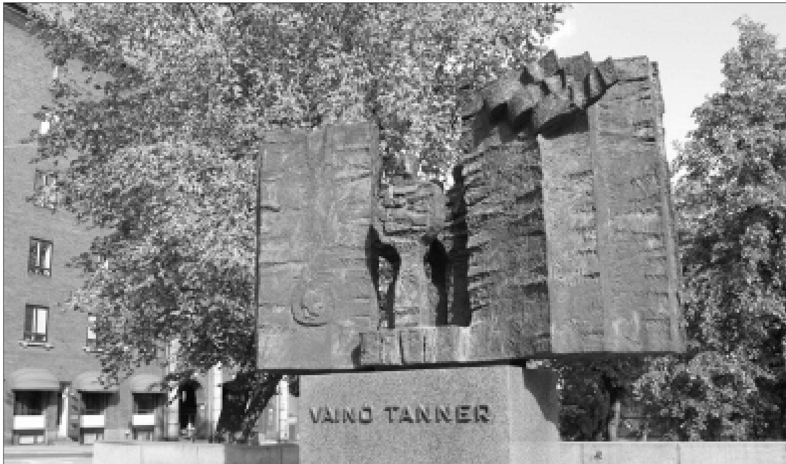
Työvoima 2025-arviossa lausutaan myös huoli kasvun hidastumisesta. Se heijastuu siten, että peruskehityksessä työllisyys ei juurikaan nouse ja myös valtiovarainministeriön arviossa nousu on vain 20 000 henkilöä. Laskusuhdanteenkin riskiä arvioidaan ja tuodaan esiin tarve varautua myös siihen, että yleiskehitys muuttuu huonommaksi.

Jos hallituskokoonpano olisi jokin toinen ja vaikkapa SDP ja Vasemmistoliitto olisivat hallituksessa, todennäköisesti tavoitteellinen kehitys hahmoteltaisiin suunnilleen samalla tavoin kuin tässä. Tai sanotaan vaikka niin, että jos kyseessä olisi Pekka Tiaisen hallitus, kirjaisin tavoitteet tähän tapaan. joskin laittaen lukuihin enemmän konkreettista sisältöä ja painottaen työttömyyden alentamista nopeammin ja tehokkaammin sekä sitä, että saadaan hyvin työpaikkoja ja ratkaistaan määräaikaisuuden ongelmia. Syy tavoitteiden samankaltaisuuteen on, että ne nojaavat vetämääni Työvoima 2025-raporttiin.

Pekka Tiainen

SFT:n kuulumisia

Talvisota, osa 2

KuvassaTannerin patsas entisen Elannon pääkonttorin vieressä lähellä Hakaniemeä. Hän puhui idän vaarasta ja sotaan joutumisen väistämättömyydestä. Kuitenkin Tanner ja muut herrat itse suunnittelivat sotansa ja tuomittiin aivan oikeutetusti sotarikollisina

SFT:n kuulumisia
Timo Kangasmaa

Viime vuoden viimeisessä numerossa, käsiteltiin talvisotaa ja sen ympärillä tapahtuneita asioita. Jatkakaamme sen tarkastelua edelleenkin. Viime kerralla pääsimme helmikuun 1940 puolelle, hetkelle jolloin saatiin tieto Saksan ilmoituksesta Suomen hallitukselle. Edellinen jaksohan loppui seuraavaan tapahtumaan:

Heikki Ylikangas kirjansa ”Tulkintani talvisodasta” sivulla 184 jatkaa seuraavasti: “Ragnar Nordström, jonka muistelmat ovat tulleet vasta ulos postuumina vasta 1990- luvulla Neuvostoliiton sorruttua, vahvistaa Göringin viestin ja lisää siihen tärkeitä yksityiskohtia. Hänen ystävänsä T. M. Kivimäki oli kertonut Göringin sanoneen, ettei merkitse mitään, vaikka Viipuri ja Sortavala menetettäisiinkin, kun vain Suomen itsenäisyys säilyisi ja kansa säästyisi perikadolta. Miehitettyä Suomea uhkaisivat väestönsiirrot ja tuhoamisleirit. Tapaamisen päätyttyä Göring saattoi Kivimäen eteiseen, otti tätä kädestä kaksin käsin ja sanoi: ”Muistakaa, että teidän on tehtävä rauha millä ehdoin tahansa. Takaan, että kun lyhyen ajan kuluttua lähdemme sotaan Venäjää vastaan, saatte kaiken takaisin korkoineen.””

Nykyisten julkisuudessa liikkuvien tietojen mukaan tuon ilmoituksen käsittely oli lievästi sanoen erikoista maamme silloisessa hallituksessa. Erikoiseksi käsittelyn tekee pääministeri Rytin ja ulkoministeri Tannerin puuhat.

Mutta palataanpa ajallisesti aikaan ennen kun tuota Saksan Suomelle antamaa ilmoitusta tarkemmin käsittelemme.

Ohto Mannisen ja Kauko Rumpusen toimittaman kirjan ”Murhenäytelmän vuorosanat - Talvisodan hallituksen keskustelut” - teoksen sivulta 173 selviää seuraavaa: 4.12.1940 “Saksa katsoi nyt aiheelliseksi varoittaa Ruotsia liittymästä sotaan Suomen puolelle. Tämän takana oli ajatus, että länsivaltain joukot siinä tapauksessa pääsisivät Ruotsiin. J. K. Paasikivi kirjasi 4.12.1940 muistiin saamiaan tietoja: “Saapui sähkösanoma Tukholmasta. Günther kertonut Erkolle, että eilen oli hänen luonaan käynyt Wiedin prinssi, joka oli kysynyt onko perää että suomalainen virallinen lähetystö on käynyt vaatimassa Ruotsin osanottoa sotaan Suomen puolella. Tämä merkitsisi Saksan virallista mukaantuloa. Samaan aikaan oli Saksan sotilasasiamies kenraalimajuri Uthman ollut armeijan päällikön adjutantin luona ja puhunut uhkaavassa äänensävyssä samasta asiasta sekä myös Ententen joukkojen lähettämisestä pohjoiseen ja sanonut, että Saksa tulee kohtaamaan vihollisensa siellä, missä ne ovat. Uthman oli ollut kutsuttuna Weizsäckerin luo Berliiniin. Molemmille oli vastattu, että Ruotsi ei muuta asennettaan. Paasikivi jatkaa päiväkirjamerkinnäsään aprikoiden: “Mitä mahtaa edellä olevan sähkösanoman sisältö oikein tietää? Se näyttää merkitsevän

1) että Saksa ei salli, että Ruotsi sekaantuu virallisesti Suomen sotaan.

2) Jos Ranskan tai Englannin joukkoja tulee Suomeen, niin Saksa lähettää joukkojaan Venäjän avuksi niitä vastaan. 3) Tietääkö se myös sitä, että Saksa tahtoo nyt saada Suomen - Venäjän sodan lopetetuksi ja tekee sen ‘Suomen avustamisen merkeissä’ S.o. sanoo avustavansa Suomea, pelastavansa Suomen, mutta sillä ehdolla, että Venäjä saa mm. Hangon? Jotain näyttää Berliinissä olevan tekeillä.”

Näihin aikoihin oli jo avattu neuvotteluväylä rauhansopimuksesta Neuvostoliiton kanssa. Neuvotteluväylän avaaminen oli tapahtunut Suomen puolelta. Rouva Wuolijoki oli lähetetty hallituksen sisäpiirin toimesta Tukholmaan. Sisäpiirin muodostivat lähinnä Ryti ja Tanner. Rouva Wuolijoki oli vuoden 1940 tammikuun aikana tapaillut Tukholmassa Neuvostoliiton suurlähettiläs Madame Kollontayta. Eli tammikuusta 1940 alkaen oli Suomella keskustelu- ja neuvottelukosketus Neuvostoliittoon rauhansopimuksen merkeissä. Neuvottelut pidettiin visusti suurelta julkisuudelta salattuna.

Tilanne sotarintamalla muuttui koko ajan. Helmikuun alusta oli Neuvostojoukot voimistaneet sotatoimiaan rintamalla. Valmisteltu suurhyökkäys alkoi 11.2.1940. Hyökkäyksen painopiste oli Summan ja Lähteen suunnalla. Näiden taistelujen seurauksena, ylipäällikkö teki päätöksensä Suomen joukkojen vetäytymisestä Länsi-Kannaksella 5-20 kilometriä pääaseman takana olevaan keskeneräiseen väliasemaan. Ylipäällikkö antoi käskynsä vetäytymisestä 15.2.1940. Käsky tarkoitti käytännössä, että tuo paljon puhuttu Mannerheimin linja murtui.

Teoksessa Murhenäytelmän vuorosanat sivulla 190 kirjoitetaan seuraavaa: “14.12.1940 Hyökkäyksen alkaessa Suomen ulkoministeri matkusti Tukholmaan pyytämään apujoukkoja. Hän palasi illalla 13.2. Tukholmasta ja kertoo 14.2. Paasikivelle matkastaan:

1. Rauhan asia. T oli aikaisemmin kuullut, mitkä ovat venäläisten ehdot. Kollontai oli käynyt Güntherin luona ja ilmoittanut, että ne ovat seuraavat: a) Hanko, b) koko Karjalan kannas, c) osa Laatokan pohjoispuolella olevaa aluetta, d) Ahvenanmaasta Venäjä on valmis keskustelemaan Ruotsin kanssa. Günther oli sanonut KollontaiIle, että hän ei esitä näitä ehtoja Suomelle, koska ne ovat niin ankarat. G oli ne ilmoittanut yksityisesti Erkolle, joka kertoi ne Tannerille. Günther ei esittänyt ehtoja T:lle, sanoi ainoastaan, että Kollontai oli käynyt hänen luonaan.

2. Kahden armeijanosaston lähettämisestä Suomeen oli Tannerille ilmoitettu, että se on mahdotonta. Se olisi Ruotsin valtiopäivien asia eikä menisi siellä läpi.

3. Tanner oli huomauttanut, että meidän täytyy silloin saada apua länsivalloilta ja että silloin tulee kysymykseen sotaväen läpikulku Ruotsin ja Norjan kautta. Siihen oli [Günther] vastannut, että Ruotsi ei tule sellaista läpikulkua sallimaan.

4. Ranska ja Englanti ovat vakavasti päättäneet auttaa Suomea. Luin Gripenbergin kirjeen, jossa hän kertoi käynnistään Halifaxin luona. H oli vakavasti ilmoittanut tämän. Hän kuitenkin sanoi intervention riippuvan a) yleistilasta, b) Ruotsin ja Norjan asenteesta, c) jossain määrässä Saksan asenteesta (??). Tanner katsoi tämän avun voivan tulla kysymykseen vasta keväällä.”

J. K. Paasikivi lisäsi päiväkirjaansa vielä seuraavia ajatuksia: (“Ehtiikö apu meille? Eilen illalla venäläiset murtautuneet Kannaksella läpi entisen rintaman). (Pian meidän nähtävästi on ratkaistava: a) teemmekö rauhan venäläisien ehdoilla, joissa arvatenkin on tinkimisen varaa, vai

2) yhdymmekö länsivaltoihin ja antaudumme kaikkiin niihin vaaroihin ja epävarmuuksiin, jotka se tuo mukanaan.)”

Eräs mielenkiintoinen piirre on hallituksen toiminnassa se, että vuosia myöhemmin julkaistussa kirjassa Murhenäytelmän vuorosanat on 23.2.1940 alkanut ajanjakso otsikoitu seuraavasti: “Vastaamisen vaikeus: rauhankontakti hallituksen tietoon.” Käytännössähän tuo otsikko tarkoittaa, että rauhankosketuksia oli käyty vähintään kuukauden ajan hallituksen sisäpiiriläisten toimesta Neuvostoliiton kanssa ennen kuin niistä kerrottiin koko hallitukselle. Oma lukunsa oli sitten se, että millaisia tietoja hallitukselle annettiin.

Pantakoon merkille, että Mannerheim antoi jälleen 27.2.1940 uuden vetäytymiskäskyn. Nyt vetäytyi armeija paljolti vielä linnoittamattomaan taka- asemaan linjalle Viipuri - Tali - Näätälä - Kaltovesi - Vuoksi.

Aikakirjojen mukaan näyttäisi siltä, että 23.2.1940 ulkoasiainvaliokunnan kokouksessa, Ryti selitteli vielä Ruotsin ja länsivaltojen antamasta avusta. Sen jälkeen Ryti selostuksessaan kertoi Neuvostoliiton rauhanehdoista. Teoksen ”Murhenäytelmän vuorosanat” mukaan Tanner ilmoitti seuraavaa ulkoasiainvaliokunnalle: “On puhuttu rauhan mahdollisuudesta. Ylläpidetty hienoa lankaa, jolla tunnustellaan, mitä vastapuoli asioista ajattelee. Ruotsin ulkoministeri oli tiistaina tiedustellut Moskovassa, voisiko edustajia molemmista maista keskustella asiasta. Nyt oli vastaus tullut. Rauhan perusteet oli eilen ilmoitettu ministeri Assarssonille ja tänään klo 6 oli Erkko kuullut ne. Minimiehdot ennen keskusteluihin ryhtymistä ovat: Hanko, Karjalan kannas ynnä Viipuri, Laatokan koillispuoli ynnä Sortavala. Muut alueet olivat valmiina tyhjentämään. Sitä paitsi vaativat puolustusliittoa Venäjän kanssa. Venäjä ei usko länsivaltojen antavan Suomelle apua. Ellei Suomi nyt hyväksy näitä ehtoja, asetetaan Suomelle ensi kerralla uusia vaatimuksia.

Tässä on tiedot, nyt on meidän määriteltävä kantamme. Asia on kehittynyt siihen vaiheeseen, että siitä mielestäni on virallisesti neuvoteltava ulkoasiainvaliokunnassa. Sitten on asia saatettava valtioneuvoston muiden jäsenten ja eduskunnan ulkoasiainvaliokunnan tietoon.”

Välittömästi edellä olevan Tannerin sanojen jälkeen muistiinpanot jatkuvat seuraavasti: “Pääministeri ilmoitti puhelimessa Berliinistä kuulleensa, että prof. Kivimäki juuri oli käynyt Göringin puheilla. Häntä oli kehotettu viipymättä matkustamaan Ruotsiin, koska Saksasta ei uskalla puhelimessa keskustella niin salaisista asioista.”

Tilanne näytti olevan hallituksessa hyvin sekava edellä mainittujen muistiinpanojen pohjalta arvioiden. Kuka salasi ja mitä ja keneltä. Mutta katsotaanpas mitä tästä vaiheesta sanoo Heikki Ylikangas kirjassaan ”Tulkintani talvisodasta”. Kirjan sivulla 18 kirjoittaa Ylikangas, että kolme päivää Summan ja sitä tietä Mannerheim-linjan murtumisen jälkeen, eli 15.12.1940, ulkoministeri Väinö Tanner esitti valtioneuvoston kokouksessa murheellisen yhteenvedon vallitsevasta tilanteesta. Tanner sanoi, että ehkä oli piankin turvauduttava länsivaltojen apuun ja sitä kautta “liukua suursotaan, jonka lopputulos ratkaisisi Suomenkin kohtalon.”

Ylikangas kirjoittaa sivulla 181 seuraavasti: “Tanner siis ilmoitti kantansa koko hallitukselle. Hän teki sen hyvin tietäen, että huhut Suomen kallistumisesta länsiavun pyytämisen kannalle alkaisivat välittömästi levitä. Se kuitenkin oli Rytin ja Tannerin tarkoituskin. He todella kokeilivat länsikortin tehoa, ei vain Neuvostoliitton vaan - mitä ei ole aikaisemmin havaittu - nimenomaan Saksan suuntaan.

Tanner otti hoidellakseen Saksan Helsingin-lähettilään. Ryti lähetti oitis Kivimäen, nyt jo kolmannen kerran, Berliiniin. Kivimäki sai tehtäväkseen paljastaa saksalaisille suoraan, mitä Suomen hallitus aikoi tehdä. Koska Berliiniin tuli jo päivä Kivimäen saapumisen jälkeen eli 17.2. von Blücherin huolestunut raportti hänen keskustelustaan Tannerin kanssa, ovet korkeimpien päättäjien toimistoihin aukenivat Kivimäelle heti.

Jatkuu seuraavissa numeroissa

Pistelakkoja Ruotsin rakennustyömailla

Ruotsin Rakennustyöväenliitto asetti lakkoon Peab rakennusfirman noin 40:llä rakennustyömaalla. Lakkolaisten määrä on aluksi noin 800. Jos sovintoa ei synny, niin 27.4 asetetaan noin 1500 rakennusmiestä lakkoon John Mattsonin, NCC ja Skanskan työmailla.

Lakon alkaminen huomioitiin radiossa merkittävästi, mutta lehdistössä oli jo sensuuri iskenyt. Radiossa työnantajaliiton toimitusjohtaja Bo Antoni ihmetteli, että sopua ei syntynyt. Hänelle kynnyskysymys oli sopimusoikeuden rajoittaminen, koska eihän se nyt ole sopivaa, että ammattijärjestön toimihenkilöitä parituhatta luuhaa työpaikoilla. Hän totesi, että EU-tuomioistuinkin on todennut työnantajien olevan oikeassa sopimusoikeuden tulkinnassa. Siis klassinen asetelma työväenluokka kansainvälistä pääomaa vastaan.

Rakennusliitto lienee kuitenkin pohjustanut sopimusluonnosta luottamushenkilöiden ja nokkamiesten kokouksissa. Voidaan alustavasti olettaa, että lakko pitää. Perinteisesti Ruotsissa ei juuri esiinny rikkureiden käyttöä, koska se lisäisi luokkavihaa. Lakkosakkoja ja muita keinoja on kyllä käytetty ahkeraan. Rakennusalalla on ulkolaisen orjatyövoiman käyttö Ruotsissa yleistä, koska se on EU:n hyväksymä.

Kyseinen lakko osoittaa, että EU:ta vastaan voidaan taistella, vaikka valta-asetelmat eivät suosi työväenluokkaa.

Wäinö Pietikäinen

Työväenpolitiikkaa työväen ja ...

Vapputervehdykset 2007

Intimiteettisuojan takia emme julkaise tervehdyksiä verkkosivuilamme.

...luonnon ehdoin

Lämmin kiitos STP:n ehdokkaille, vaalityöntekijöille ja äänestäjille

Juhani Tanski

Vaalikampanjamme onnistui. Pääsimme aloittamaan vaalityöt vasta syyskuussa, kun yhdistysrekisteri hyväksyi puolueemme nimenmuutoksen. Toiminnan organisointiseminaari ja liittokokous ja siihen liittyvä tiedotus loi hyvän pohjan ehdokashankinnalle.

STP perustettiin Muutos99-kampanjan innoittamana ja se haluaa kehittää uusliberalistisen politiikan vastustajien yhteistyötä. Meillä oli edellisissä kunnallisvaaleissa toimiva ja hyvän tuloksen Helsingissä ja Lahdessa saavuttanut vaaliliitto. Sovin SKP:n puheenjohtaja Yrjö Hakasen kanssa jo viime vuoden keväällä samoista lähtökohdista ponnistavasta vaaliliitosta Helsingissä ja ajatus oli, että liittoihin pyritään muuallakin, missä meillä on ehdokkaita.

Liittokokouksen tiedotteessa kerroimme puolueen uudesta nimestä, yhteisrintamaluonteesta ja siitä, että asetamme ehdokkaat koko maahan. Tiesimme, että voimavarojemme vähäisyydestä johtuen vaalityön kohdistaminen koko maahan tuo meille vähemmän ääniä kuin keskittämällä ponnistukset meille vahvempiin piireihin tuottaisi.

Reaktio lehdistötiedotteeseemme oli täydellinen yllätys. Olin arvellut, että Työväenpuolue-nimi aiheuttaisi polemiikkia demarien taholta – olihan demarien juoksupoika Matti Viialainen esittänyt SDP:n ja Vasemmistoliiton yhdistämistä sen nimen alle. Olin ällistynyt, kun saimmekin kritiikkiä aivan toiselta taholta. Tiedonantajassa oli kirjoitus, jonka mukaan muutaman viime kunnallisvaalien ehdokkaan valitseminen puoluehallituksen merkitsee puolueen ”valtausta”. Lähetin lehden kolmeen juttuun oikaisut, joista yksi julkaistiin. KTP:n Työkansan Sanomien pakinassa väitettiin, että STP:n johto määrittää puolueen linjan keskustalaiseksi – jonnekin kepun ja vihreiden tienoille. Oikaisuani ei julkaistu.

Pyrimme joidenkin SKP:n ja KTP:n piirien kanssa vaaliyhteistyöhön vielä ehdokasasettelun viime hetkilläkin, mutta liitto saatiin aikaan vain Pohjois-Savossa. Vaalin tulokseen sillä ei sinänsä ollut vaikutusta, mutta monia synergiaetuja liitto tarjosi: säästimme polttoainetta jakaessamme vaalijulisteita maakuntaan koordinoidusti ja käydessämme paneelikeskusteluissa ympäri vaalipiiriä – sen sijaan, että olisimme ajelleet jonossa kuin köyhän talon porsaat. Ja ennen kaikkea vaalityö oli yhdessä mukavaa!

Yhteispeli ei meilläpäin rajoittunut pelkästään vaaliliittolaisiin – jonkin verran yhteispeli toimi myös vihreiden, Itsenäisyyspuolueen (IPun) ja Köyhien Asialla -porukan kanssa.

Onnistuimme melko hyvin puolueemme yhteistyöjärjestöluonteen esittelyssä. Asiaa helpotti se, että ihmiset joka puolella tulivat kysymään: ”Eikö näitä pikkupuolueita, jotka ajavat samoja asioita, voisi yhdistää!”

Olemme heittäneet viimeisen parin vuoden useitakin keskustelualoitteita vasemmistolehdille ja –ryhmille aiheesta “Tarvitaanko Suomeen työväenpuoluetta?”. Nyt vaalien mentyä alkaa näkyä merkkejä joukkopuolue-pohdinnoista.

Kolmissa edellisissä vaaleissa meillä oli kattavat vaaliliitot, joista kokemukset olivat positiivisia. Edellisissä eduskuntavaaleissa olimme liitossa IPun kanssa ja Muutosvoimat Suomen äänimäärä oli suurempi kuin IPun ja STP:n yhteenlaskettu äänisaalis näissä vaaleissa. V. 2000 ja 2004 kunnallisvaaleissa meillä oli vaaliliitot SKP:n kanssa: ilman vaaliliittoja puolueidemme ehdokkaat tuskin olisivat menneet valtuustoon Helsingissä ja Lahdessa.

Äänestäjät ovat sikäli järkeviä, että he eivät tue ehdokkaita, jotka kykenevät vain keskinäiseen nahisteluun silloinkin, kun pitäisi tehdä vaalityötä. Äänestäjät tietävät, ettei minkään pienryhmän ehdokkaiden läpimeno ole varmaa. Kun he havaitsevat, että pienpuolue ei tosissaan yritä kerätä vaaliliittoa, he tulkitsevat, että puoluejohto ei puheistaan huolimatta aidosti tavoittele kansanedustajan/kunnanvaltuutetun paikkaa.

KTP:n ja SKP:n tölväisyt ja penseys vaaliliittoihin aiheuttivat meille pientä haittaa, mutta asiattomat kirjoitukset STP:stä ja omaan nurkkaan kyyristyminen aiheutti sekä SKP:lle että KTP:lle itselleen suurta vahinkoa.

Kokonaisäänimäärämme (1.765) ei kerro kaikkea vaalituloksesta. Tavoitteemme ei ollut äänten maksimointi vaan puolueen nimen ja joukko-/rintamapuolueluonteen esittely koko maassa. Toimme tavoitteemme esille ja saimme ääniä kaikissa vaalipiireissä maalta ja kaupungeista. Loimme hyvän pohjan puolueen kannattajakorttien keruulle ja organisaation rakentamiselle. Vaalitulos on upea startti ensi vuoden kunnallisvaalityölle.

Kiitokset kaikille kannattajillemme!

Juhani Tanski
STP:n puheenjohtaja

Berliinin julistus ihmisten perusoikeuksia vastaan

Toiminta EU:n perustuslakia vastaan jatkuu edelleenkin, vaikka Suomen eduskunta menikin sen viime joulukuussa ratifioimaan. Nyt Saksa yrittää pumpata perustuslakia uudelleen henkiin. Suomessa on edelleenkin johdonmukaisia EU:n ja sen perustuslain vastustajia. Tässä heistä yksi, IPun puheenjohtaja Antti Pesonen magafoneineen.

Touko- kesäkuussa 2005 Ranskan ja Alankomaiden kansat järjestivät omistajapiireille pelonsekaisia hetkiä tyrmäämällä kansanäänestyksissä EU:n perustuslakiluonnoksen. Näissä äänestyksissä kansan kielteinen suhtautuminen EU:n perustuslakiin johtui EU:n politiikasta, EU-jäsenyyden seurauksista, julkisen sektorin yksityistämisestä ja alasajosta, kapitalistisesta kvartaalitaloudesta, jossa tehtaita lopetetaan ja työntekijöitä irtisanotaan vain sijoittajaomistajien ahneuden tyydyttämiseksi.

Ranskassa tämä kiteytyi silloin kysymykseen EU:n palveludirektiivistä. Nähtiin, että puolalainen putkimies tulee tekemään työt puolalaisilla työehdoilla ja palkoilla, jolloin ranskalaista putkimiestä ei enää tarvita.

Voittojen kasvattamiseksi pääoma tarvitsee perustuslain

Näiden kansanäänestysten jälkeen monet EU:n vastustajat ja EU-kriittiset henkilöt huokaisivat helpotuksesta toteamalla perustuslain kuopatuksi kun kaksi näin merkittävää EU:n jäsenvaltiota on sen kansanäänestyksessään kaatanut.

Toisaalta me EU:n Vastaisessa Kansanrintamassa silloin totesimme, että markkinavoimat tarvitsevat perustuslain tehostaakseen työtätekeviin kohdistuvaa riistoa. Juuri näiden kapitalistiselle myönteisten, mutta työtätekeville kielteisten ominaisuuksiensa vuoksi perustuslaki on pääomapiireille välttämätön, eivätkä he tule luovuttamaan tässä kysymyksessä. Alusta saakka oli selvää, että kamppailu EU:n perustuslakikysymyksessä oli luokkataistelua työkansan ja markkinavoimien välillä.

Suomi Saksan ja EU:n mallioppilas

Esimakua tästä saatiinkin jo Suomen EU- puheenjohtajakauden aattona, kun eduskunta 12.5.06 käsitteli hallituksen tiedonantoa EU:n perustuslaista ja pyysi hallitusta valmistelemaan esityksen perustuslain ratifioimiseksi. ainoastaan Keskustan Neittaanmäki teki silloin selkeän esityksen seuraavasti: “Eduskunta ei hyväksy EU:n perustuslakisopimuksen sisältöä, sopimuksen ratifiointiin ei Suomessa ryhdytä, ja sopimus alistetaan neuvoa antavaan kansanäänestykseen, jos hallitus kuitenkin päätyy esittämään sen ratifiointia”. Kansan selvästi osoittamasta vastustuksesta huolimatta eduskunta ratifioi perustuslain mielenosoituksellisesti itsenäisyyspäivän aattona 5.12.06. Tällä eleellään Suomi EU:n silloisena puheenjohtajamaana halusi tukea nykyistä puheenjohtajaa Saksaa, sen pyrkimyksessä EU:n perustuslakisopimuksen elvyttämiseen. Samalla eduskunta tietoisesti pilkkasi kansan mielipidettä.

Saksa saa aloittaa “uuden sopimuksen” valmistelut

EU-kriittisten tahojen ennakoimalla tavalla liittokansleri Merkel onkin valmistellut perustuslain elvyttämistä. Asiakirjasta ei käytetä nimitystä perustuslaki vaan “uudistettua yhteistä perustaa”. Maalishuhtikuun vaihteessa pidetyssä EEC:n (EU:n) 50- vuotisjuhlakokouksessa hyväksyttiin asiakirja “Berliinin julistus”, jossa jäsenvaltioiden edustajat **yksimielisesti** sitoutuvat luomaan EU:lle tämän “yhteisen uudistetun perustan” v. 2009 EU:n parlamenttivaaleihin mennessä. Tämä täynnä “hyviä fraaseja” oleva julistus ei sido tässä vaiheessa ketään, mutta Saksalle oli hyvin tärkeätä saada aikaan sopimus nopeasta aikataulusta. Tällä päätöksellä EU:n puheenjohtajamaa Saksa voi aloittaa perustuslaillisen sopimuksen nopean valmistelun, jota eivät sido Ranskan ja Hollannin kielteiset kansanäänestykset eivätkä Englannin, Puolan tai Tshekin kriittiset asenteet.

“Uusi sopimus”, josta ei kansa saa äänestää

Kuten EU-kriittiset voimat ovat ennakoineet, tämä uusi “sopimus” vaikkakin typistettynä, tulee sisältämään kaikki vanhaan hylättyyn lakiluonnokseen sisältyvät keskeiset ja kansalle kielteiset kohdat. Tässä vaiheessa Saksan edustajat ovat jo tavanneet EU:n jäsenmaiden edustajia, joiden kanssa on pyritty raivaamaan pois luonnoksesta sellaiset kysymykset ja sanamuodot, jotka voisivat estää jäsenmaiden parlamenttien hyväksymästä “sopimusta” ilman kansanäänestystä. Mahdollisesti seuraavalla Portugalin puheenjohtajakaudella voisi EU:n hallitusten välinen konferenssi hyväksyä esityksen jäsenmaiden parlamenteille. Vanha “jo kertaalleen kuopattu” sopimus esitettäisiin EU:n parlamenteille, mutta nyt niin, että siitä ei kansa saisi äänestää.

Luokkataistelua kaikilla tasoilla

Tänään EU:n alueella ovat voimistuneet hyökkäykset ihmisten perusoikeuksia, kuten työpaikkoja, palkkoja, sosiaaliturvaa ja näihin liittyvää lainsäädäntöä vastaa. koko EU:n alueella pääomapiirit pyrkivät siirtämään työehdoista sopimisen suoraan työpaikoille. Kaikki perusoikeudet koko EU:n alueella ovat uhattuina. Tämä ilmenee mm. Ruotsin oikeistohallituksen toiminnassa sekä Suomen uudessa hallitusohjelmassa. Samaten etenee EU:n militarisointi ja yhteys Natoon. Tämän oikeiston etenemiseen perustuvan liikkeen johdossa esiintyy nyt jälleen EU:n talouden mahtimaa Saksa.

Se on luokkataistelua kaikilla tasoilla. Se on Euroopan suurporvariston vyörytystä maanosan työkansaa kohtaan, jolle ainoan vastavoiman voi muodostaa työkansan järjestäytyminen taisteluun oikeuksiensa puolesta

Heikki Männikkö

Saksan demareilla uusliberalistinen puolueohjelma

Meillä Suomessa sekä myös naapurissamme Ruotsissa demarit kärsivät raskaan vaalitappion. Paremmin ei taida mennä myöskään Saksan demareilla. On yleiseurooppalainen ilmiö, että vasemmisto säilyttääkseen "yhteiskuntakelpoisuutensa" tukee porvarien politiikkaa. Seuraukset näemme. Työväen vaihtoehdon puuttuessa äänestäjät kaikkoavat. Tässä Nina Hagerin Unsere Zeitissa (19/1-2007) Saksan demarien uutta puolueohjelmaa käsittelevässä artikkelissa osoitetaan miten "Sosiaalinen demokratia" on korvannut Saksan sosiaalidemokraattisen puolueen ohjelmassa sosialismin. Artikkelin on saksasta suomentanut Wäinö Pietikäinen.

Saksan sosialidemokraattien suuri nimi oli 1960 ja -70-luvuilla Berliinin kaupungin pormestari ja sittemmin Saksan Liittokansleri Willy Brandt. Vaikka SPD olikin miehittäjien luomus kommunismia vastaan, Brandt jollakin tavoin loi uskottavuutta sosialidemokratiaan. Tässä hän polvistuu Varsovassa 2. maailmansodan uhrien muistomerkillä.

Vuoden vaihteessa SPD teki viimeistäänkin takinkäännön uusliberalismiin, tuodessaan julkisuuteen uuden puolueohjelmaluonnoksensa.

On huomattavaa, että SPD on "lisenssipuolue", joka sai toimintaoikeudet länsivaltojen miehittämillä alueilla ja puolueen tehtävät määriteltiin miehittäjien piirustusten mukaan. Nämä "lisenssioikeudet" koskivat myös ammattiyhdistysliikettä ja laajemminkin saksalaista yhteiskuntaa. Haluttiin välttää samanlainen vallankumouksellinen tilanne, joka oli syntynyt ensimmäisen maailmansodan jälkeen. Sodan jälkeen SPD:n suurimmat rahoittajat olivat Krupp ja Deutsche Bank. Nyt on siis siirrytty yksi askel lisää oikealle. Tuoreeltaan ohjelmaluonnokseen otti kantaa suurpääoman lehti "Die Zeit", jolla oli helppo tehtävä rauhoittaa lukijoitaan, että eihän tässä ole kysymys muusta kuin SPD:n ja globaalin kapitalismin kumppanuudesta.

Sosialidemokratian poliittinen ohjelma on muotoutunut lähtien Gothan v. 1875 ohjelmasta ja Erfurtin marxilaisesta ohjelmasta v. 1891. Vielä Heidelbergin ohjelma vuonna 1925 sisälsi kapitalismin kritiikkiä ja vaatimuksen yhteiskunnallisesta omistuksesta. Tunnuksena oli tasa-arvo ja riistosta vapaa yhteiskunta.

Vuoden 1959 Godesburgin ohjelmassa murtuivat perinteet. Kapitalisteista tuli kumppaneita. Kuitenkin vielä vuonna 1999 esiintyi puolueessa "vanhoillisia" sosiaalidemokraatteja kuten Diether Dehm, Kurt Neumann ja Andreas Wehr. He sanoivat, ettei suuyritysten vaikutus yhteiskunnassa ole demokratian kanssa sopusoinnussa. Heidän kantansa oli, että tekninen kehitys on antanut mahdollisuuden yhteiskunnan kehittämiseksi oikeudenmukaiseksi. Kapitalismi ei ole pystynyt siihen. Se on vain johtanut sotiin, joukkotyöttömyyteen ja inflaatioon ja turvattomuuteen. He vetosivat Godesburgin ohjelmaan, jossa vielä mainitaan yhteisomistus. Godesburgin ohjelmaa voi pitää vasemmistolaisena verrattuna tekeillä olevaan ohjelmaan.

Jäähyväiset Berliinin ohjelmalle

Kun vilkaisee Berliinin ohjelmaa vuodelta 1999, niin ei siitä tule viisaaksi. Susanne Gaschke kirjoitti silloin Die Zeitissa, että "jos SPD:n kotisivuilla klikkaa hakusanan periaateohjelma, niin näyttöpäätteessä on tyhjää". Ehkä olisi pidemmällä tähtäyksellä viisasta pitää vuoden 1999 Berliinin ohjelma salaisena. Onhan siitä jo kulunut kohta 10 vuotta.

Mitä jännittävää ja salattavaa sitten "Berliinin paperi" sisälsi? Dehm, Neumann ja Wehr kirjoittivat, että siinä oli ekologisia, feministisiä ja sosialistisia näkemyksiä. Perinteisessä lauseessa: "Mitä sosiaalidemokraatit haluavat"? ohjelma puhui antikommunismin lisäksi naisten tasa-arvosta, maailman rauhasta, elinkelpoisesta ympäristöstä ja sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta yhteiskunnassa. Siinä painotettiin, että me tahdomme rauhaa. Konflikteja ei tule ratkaista sodilla eikä kilpavarustelulla. Ihmisarvoinen elämä on tavoitteena. Aseistariisuntaa vaadittiin ja maailmanlaajuista joukkotuhoaseiden kieltoa. Oikeudenmukaista maailmankaupan järjestelyä vaadittiin, siten että Aasian, Afrikan ja Latinalaisen-Amerikan kansat saisivat kehittyä omilla ehdoillaan. Tarvittaisiin uutta talousjärjestelmää, joka takaa luonnon säilymisen myöskin tuleville sukupolville. Samalla todettiin, että rahan ja vallan keskittyminen on uhka ihmiskunnalle. Historiallinen kokemus on osoittanut, että kapitalismia ei voi paikata, vaan tulee saada uusi talousjärjestelmä. Tulee pyrkiä luokattomaan yhteiskuntaan.

Berliinin ohjelmassa itsestään selvänä pidetään, että "SPD:ssä on useita uskonsuuntia". Heitä kuitenkin yhdistää perusarvot ja tavoitteet. Demokraattinen sosialismi on sisällöltään kristillinen, humanistinen filosofia ja tukeutuu marxilaiseen oppiin ja työväenluokan kokemuksiin. Tarvitsemme laajaa liittoa reformeille. Tuloksiin tulisi pyrkiä valistustyöllä. Jää nähtäväksi, että onnistutaanko probleemivyyhti oikein muotoilemaan.

SPD:n problemaattinen uusi historiallinen vaihe

Nyt on ohjelmavaliokunta nojannut puoluehallituksen käsitykseen uuden puolueohjelman luonteesta tammikuun 6.-7. pitämässään kokouksessa Bremenissä. Tätä tulevat jatkossa asiantuntijat ja konferenssit puimaan. Ohjelma lyödään lukkoon Hampurin puoluekokouksessa 26.-28. lokakuuta 2007. Kurt Beck katsoo SPD:n olevan uuden aikakauden kynnyksellä ja siksi tarvitaan uusia muotoiluja.

Uuden ohjelmaluonnoksen esipuheessa mainitaan mm. seuraavaa: "Tärkeät teemakysymykset ovat käsillä. Minkälaisessa yhteiskunnassa me haluamme elää? Miten voidaan globalisaatiossa vaikuttaa sosiaalisesti? Kuinka voimme globalisaatiossa varjella hyvinvointia ja luontoa? Mitä turvallisuustoimia me tarvitsemme myrskyisässä kehityksessä maailmassa? Ohjelmassa pyritään korostamaan SPD:n tavoitteita vapauteen, oikeudenmukaisuuteen ja solidaarisuuteen hurjaa vauhtia muuttuvassa kehityksessä. "Hampurin ohjelmalla SPD suuntaa 21 vuosisataan". Mitä vastauksia puolueohjelma tulee antamaan?

Tässä voidaan vain muutamiin aspekteihin kiinnittää huomiota ."SPD:ssä. liittyvän yhteen naiset ja miehet, erilaiset maailmankatsomukset, vakaumukset, uskonnolliset näkemykset ja erilaiset taustat.

Tämä muistuttaa Godesburgin ohjelmaa vasemmistopuolueesta vuonna 1959. Se on huomioinut mielialoja ja mielipidevirtauksia. Siinä on mukana kristillisyys, humanismi ja valistus sosialismista, ammattiyhdistysliikkeestä, naisliikkeestä ja uusista sosiaalisista liikkeistä. Marxilainen historia ja yhteiskuntaoppi ei ole enää mukana. Marxilainen perinne on myös muissa kohdissa täysin poistettu. Tämä käy täysin selväksi, kun uuden yhteiskunnan luonnetta kuvataan. Missään kohdassa ei mainita talouselämän lainalaisuuksista ja suhteesta poliittisiin oloihin. Ainoana yhteiskunnallisena ongelmana nähdään globaalisten pääomaliikkeiden puuttuva kontrolli. Finanssipääoma saa integraation kautta kohonneita voitonmahdollisuuksia. Siitä on seurauksena, että nopeiden voittojen toivo vähentää pitkän tähtäyksen investointeja ja aiheuttaa työttömyyttä. Tämä muoto globalisoinnista pitää sisällään sen, että omistava luokka rikastuu ja niihin, jotka maksavat laskut. Ohjelma haluaa oikeudenmukaista globalisointia. Kuitenkin katsotaan, että kasvuvauhtia ja pääomavirtoja voidaan ohjata ja siihen olisi suuret mahdollisuudet.

Aikaisempaa varovaista kapitalismin kritiikkiä ei enää näy, vaan joissakin kohdissa puhutaan "vapaudesta ja demokratiasta". Lisäksi ohjelmaluonnos sisältää propagandistisia iskulauseita siellä täällä, kuten "perusarvo, vapaus, oikeudenmukaisuus ja solidaarisuus".

Sosiaali- ja poliittiset ongelmat nähdään vain yksittäistapauksina, niillä ei ole yhteiskunnallista taustaa. Aseistariisunta ei saa enää näkyvää osaa. Ohimennen mainitaan vain, että "SPD on rauhanpuolue Saksassa ja Euroopassa". Perinteisiä saksalaisia rauhantermejä ei löydy kuten: "Saksan maaperältä ei saa enää alkaa sotaa", jokainen muotoilu hyökkäyksestä ja ehkäisysodasta on poissa eikä se ole ihme, kun Saksan armeija jo tänä päivänä toimii eri maissa.

"Sosiaalinen demokratia" on korvannut sosialismin

Yhteiskunnallisena tavoitteena mainitaan, että "SPD haluaa kaikkien kansalaisten osallistumista yhteiskunnan asioihin ja se olisi kansalaisten perusoikeus". Yhteiskuntaa voidaan parantaa solidaarisella toiminnalla. Tämän päämäärän suhteen olemme yksimielisiä. Kaikkien ihmisten tulee voida elää vapaana, ilman riistoa ja väkivaltaa ja sortoa. Tunnustamme historiallisen aatteen perusarvoista yhteiskunnassa ja se on demokraattinen sosialismi. Se ei ole dogmi eikä lopullinen muoto, vaan visio vapaasta, oikeudenmukaisesta ja solidaarisesta yhteiskunnasta.

Siinä oli puolueen nostalgiaa menneestä ajasta. Mutta sitten on puolue kääntänyt takkinsa ja on nyt täysillä mukana uusliberaalissa politiikassa ja ideologiassa, vaikkakin nyt haluttaisiin kaikki tehdä "sosiaalisemmin ja oikeudenmukaisemmin". Tämä heijastuu käsityksenä SPD:stä suuren koalition puolueena. Siihen vain lisätään käsite "sosiaalinen demokratia". Ajan hengen mukaan koko ajan sosiaalinen demokratia voittaa alaa. Globalisaation aikakausi on inhimillinen. Käytäntö muodostaa demokraattisen politiikan. Aikamme muutokset edellyttävät, että mennään virran mukana, tai, että pidetään kiinni perusarvoista. Joko me sallimme, että rikkaiden ja köyhien erot kasvavat, tai me pyrimme luokkakeroja vähentämään. Näin me haluamme sisään 21 vuosisadalle.

Me haluamme globalisaatiota vapaudessa, oikeudenmukaisuudessa ja solidaarisuudessa. Siksi meidän tulee voittaa poliittista valtaa. Se edellyttää vastuuntuntoa Euroopassa ja yhteiskunnassa. Haluamme politiikkaa arvojen luomiseen. Se on mahdollista laadullisen kasvun kautta perusteena hyvinvoinnin kasvu, työtä kaikille ja luonnollinen elämä. Tulevaisuuden sosiaalisen markkinatalouden täytyy aktiivisesti hakea uusia markkinoita ja reilun kilpailun hengessä. Tekninen kehitys ihmisen palveluksessa hyödyttää yhteiskuntaa. Haluamme huolehtivaa sosiaalivaltiota, joka turvaa itsenäisen ja turvallisen elämän. Haluamme hyödyntää kaikilla aloilla aktiivisten ihmisten suurta potentiaalia.

Tämä on sosiaalisen demokratian aate 21 vuosisadalle. Siinä ei ole vastakkain asettelua talouden ja ympäristön välillä, ei valtion ja kansalaisten välillä, ei kilpailun ja solidaarisuuden välillä. Se voittaa kaikki vastakkainasettelut ihmisten hyväksi.

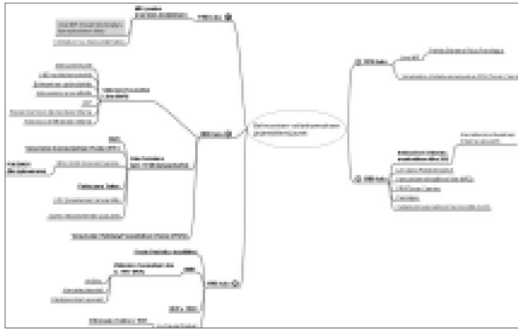
Muutoin voidaan mainita, että työnantajataholla olisi toivottu vieläkin pidemmälle meneviä linjauksia. Oikeistopuolueen CDU:n puoluesihteeri olisi kaivannut vielä selvempiä linjauksia ettei sosiaalista demokratiaa väärin ymmärrettäisi. Siitä hän kertoi artikkelissa Frankfurter Allegemainessa. Hän antoi ymmärtää, ettei kumppanuus ole ikuista SPD:n kanssa.

Keskusteluja käyty SKP:n ja Kommunistien Liiton kesken

SKP:n ja Kommunistien Liiton valtuuskunnat tapasivat vaalien jälkeen. Keskusteluissa käsiteltiin mm. vaalien jälkeen syntynyttä tilannetta sekä kommunistisen ja työväenliikkeen yhteistyön kysymyksiä. SKP:n puheenjohtaja Yrjö Hakanen ja Kommunistien liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman pitävät koko vasemmiston yhteistä vappumarssia tärkeänä etenkin nyt, kun porvarihallituksen muodostaminen voimistaa oikeiston vyörytystä ja Nato-hankkeita. Erityisen tyytyväisiä he ovat siitä, että vaalien jälkeen käydyt keskustelut johtivat myös siihen, että SKP:n Helsingin piiri, STP, KTP ja kommunistiset nuoret ovat yhdessä järjestämässä marssin jälkeen Kaisaniemen puistossa pidettävää työväen ja nuorison vappujuhlaa.

Kommunistien voimien kokoaminen yhteisen puolueen puitteisiin on tärkeää kommunistisen liikkeen voimistamiseksi. Vahva kommunistinen puolue tarvitaan myös laajan oikeiston ja suurpääoman vastaisen liiton rakentamiseksi, Hakanen ja Wahrman korostavat.

Venezuelaan tarvitaan vallankumouksellinen puolue

Venezuelan Yhdistynyt Sosialistinen puolue yhdistää kymmeniä ja taas kymmeniä poliittisia liikkeitä yhteen demokraattiseksi rintamaksi ja työläisten vallan varmistamiseksi. Suomalaisessa työväenliikkeessa typeryys sensijaan jatkuu ja jatkuu. KTP ei edes suostunut vastaanottamaan STP:n vapputervehdystä lehteensä!

Hugo Chávez ilmoitti 18.12.2006 liittolaispuolueilleen (23 puoluetta), että Venezuelaan olisi syytä perustaa v. 2007 loppuun mennessä sosialismin rakennustyötä varten uusi puolue – Venezuelan Yhdistynyt Sosialistinen Puolue (PSUV). Se ei olisi enää pelkkä vaalipuolue. Chávezin oman arvion mukaan: ”Vallankumous tarvitsee yhdistyneen puolueen, ei aakkossoppaa. Se tulee olemaan kansan ja vallankumouksen poliittinen työväline, joka on sosialismin – ei ryhmien tai lahkojen – palveluksessa… Se ei ole kopio mistään olemassa olevasta organisaatiosta…

Puolueen tehtävänä on tuottaa taisteluideoita sosialistista projektiamme varten. Tämän vuoksi jokaisen jäsenen on opiskeltava, luettava, keskusteltava sekä jaettava tietoa ja painettua materiaalia.”

Leniniläisessä puolueteoriassa kommunistinen puolue määritellään työväenluokan etujoukoksi, ts. sen edistyneimmäksi, tietoisimmaksi osaksi, joka pystyy johtamaan työväenluokan taisteluun kapitalismin kukistamiseksi ja sosialismin rakentamiseksi. Puolueen johtavan osan julistaminen ei tietenkään riitä, se on valloitettava teoilla. Samasta syystä johtuen Venezuelan vallankumouksessa tarvitaan uudentyyppinen – vallankumouksellinen – puolue. PSUV muistuttaa toimenkuvaltaan ja olemukseltaan leniniläistä puolueapparaattia.

Liittolaispuolueiden konservatiiviset uraohjukset eivät siirry automaattisesti PSUVin johtoon. Valtaa on tarkoitus siirtää maan osallistuvan demokratian perusyksiköille eli yhteisöneuvostoille, jotka ovat korvanneet bolivaariset piirit. Kaikki vallankumousta tukevat puolueet voivat liittyä uuteen puolueeseen. Ne puolueet, jotka eivät halua liittyä PSUViin, niille ei suoda mahdollisuutta osallistua maan hallitukseen. Puolueen perustamisessa on kysymys myös bolivaarisen liikkeen sisällä taistelusta reformistien ja vallankumouksellisten välillä.

PSUV:in rakentaminen käynnistynyt

Uuteen puolueeseen oli liittynyt maaliskuun loppuun mennessä 2 400 jäsentä. Huhtikuun 19. päivänä 10 000 uutta jäsentä vannoo jäsenvalansa. Tavoitteena on 70 000 jäsentä. Ensimmäinen puoluekokous pidetään 15.8.2007. Liittolaispuolueista 12 on jo hyväksynyt PSUViin sulautumisen. PPT, PODEMOS ja PCV empivät vielä liittymistään, koska ne haluavat saada ensin sen puolueohjelman jäsenkäsittelyynsä. PSUViin liittyminen saattaa johtaa myös näiden puolueiden hajoamiseen.

PSUV:n järjestörakenteen suunnitteluun on nimitetty teknillinen komitea, johon kuuluvat varapresidentti **Jorge Rodríguez**, entinen varapresidentti ja ministeri **Diosdado Cabello** (MVR), opetusministeri **Adán Chávez** (MVR), entinen ravitsemusministeri ja Francisco Miranda –rintaman johtaja **Lina Ron** (UPV = Venezuelan kansanliitto) sekä Portuguesan osavaltion kuvernööri **Antonia Muñoz** (MVR).

Luottamus kansanjoukkoihin saavutetaan vain teoilla

Bolivaarisen vallankumouksen kaikille kansalaisille takaama ilmainen koulutus ja terveydenhoito ovat olleet avaimia Chávezin saavuttamaan menestykseen. Kolmelle miljoonalle kansalaiselle on suotu pääsy lukutaito- ja koulutuskampanjoiden piiriin. Työttömyys on puolittunut. Slummeihin ja takapajuloihin on perustettu omat terveyskeskuksensa. Venezuelan 26-miljoonaisesta väestöstä 29,1 % on 0-14-vuotiaita. Väestön keski-ikä on vain 26 vuotta. Ikärakenteesta johtuen valta ohjautuu sen käsiin, kuka saa osakseen nuorison ja perheellisen aikuisväestön kannatuksen. Yhteiskunnan luokkarakennetta kuvaa se, että venezuelalaisista 87 % asuu kaupunkitaajamissa ja valtaosa heistä on työtätekeviä ja tulevia työtätekeviä ihmisiä. Ennen Chávezin valtaantuloa kansalaisista 80 % eli köyhyydessä ja 20 % vauraudessa. Hänen valtakaudellaan maan köyhyys on puolittunut. Valtion kauppaketju Mercal vastaa 50 % maan elintarvikehuollosta ja –jakelusta.

Vallankumousta ei suorita kommunistinen tai mikään muukaan puolue tai ay-liike vaan työväenluokka ja sen liittolaiset. Mikään puolue sinällään ei voi olla yksinään mikään vallankumousrintama. Se ei voi myöskään nimittää itseään omatoimisesti vallankumouksen johtajaksi, sillä johtoasema on aina ansaittava. Oikeassa oleminen ei johda vielä minnekään, jos puolueelta puuttuu laaja joukkojen kannatus. *Antonio Gramscin* mukaan työväenluokan hegemonian (johtavan aseman) pystyttäminen yhteiskunnassa vaatii työväenluokalta kykyjä ja taitoja johtaa, organisoida ja liittää yhteen kansanjoukkoja. Henkisellä ja moraalisella vaikutuksella on valtava osuus hegemonian saavuttamisessa.

Bolivaarinen sosialismi

Hugo Chávez on luonnehtinut Venezuelan sosialistista projektia indo-venezuelalaiseksi, kotikutoiseksi, kristilliseksi ja bolivaariseksi. Toisaalta hän ei tyydy utopistiseen sosialismiin, koska ”se ei tarjonnut käytännön ratkaisuja". Vasta **Karl Marx** ja **Friedrich Engels** loivat tieteellisen sosialismin teesit Kommunistisessa Manifestissaan. He ehdottivat ratkaisun perustaksi yhteiskunnan taloudellisen mallin muuttamisen. Se on perusasettamuksemme aikoessamme rakentaa todellisen sosialismin. Siksi meidän täytyy sosialisoida talous mukaan lukien maa-alueet ja luoda uusi tuotantotapa.”

Chávezin avustajan **Marta Harneckerin** mukaan bolivaarinen vallankumous taistelee korvatakseen ns. edustuksellisen demokratian todellisella osallistuvalla ja osallistumista kannustavalla demokratialla, jossa ihmiset alkavat hallita omaa elämäänsä, yhteisöään ja maataan. Bolivaarisessa sosialismin visiossa on yhtymäkohtia **Che Guevaran** ja **Fidel Castron** esittämiin ajatuksiin.

Kuubalainen tutkija **Carlos Tablada** kirjoitti v. 1991 kirjassaan ”Chen taloudellisen ajattelun luovuus”: ”Che ei katsonut taloudellista kehitystä itsetarkoitukseksi. Yhteiskunnan kehityksellä on mielekkyyttä vain silloin, kun se palvelee ihmisen – miehen ja naisen – kehitystä, vapauttaa heidän luovuutensa ja vetää heidät pois itsekeskeisyydestä. Siirtyminen vapauden valtakuntaan on matka minusta meihin. Eikä sosialismi voi suorittaa tällaista siirtymää kapitalismin jättämillä tylsillä työkaluilla, kuten Che asian ilmaisi. Me emme voi edetä kommunismiin, jos elämä sosialismissa on organisoitu kuin susien välinen kilpailu, kuten oli laita aikaisemmissa luokkayhteiskunnissa.”

Kuuban ja Venezuelan väliset suhteet ovat olennainen osa Venezuelan vallankumousta. Castron ja Chávezin läheinen ystävyys on myös hyvin tärkeää tälle prosessille. Useita hallinnollisia ongelmia on ratkaistu korkeimmalla tasolla. Rakentaessaan sosialismia maa tarvitsee muitakin valtioiden kokemusta. *Lukutaito-, terveys- , asunto- yms. kampanjat* syntyivät kuubalaisten aloitteesta, koska venezuelalaiset itse eivät ymmärtäneet niiden tärkeyttä.

Bolivaarisen sosialismin ideologia koostuu nykyvaiheessaan marxilaisesta kapitalismikritiikistä, leniniläisestä valtio- ja puolueteoriasta, trotskilaisesta jatkuvasta vallankumouksesta, gramscilaisesta työväenluokan hegemoniasta, kominterniläisestä yhteisrintamataktiikasta, gueavara-castrolaisesta uuden sosialistisen ihmisen ajatuksesta ja osallistuvasta demokratiasta, katolisesta vapautuksen teologiasta sekä kansallista itsenäisyyttä ja imperialismin vastaisuutta korostavasta bolivarianismista.

Matti Laitinen

Suomen tilastokeskus tehtailee “omia kansanmurhia”...

Otava on julkaissut rouva Jung Changin varsin kummallisen Mao-kirjan, joka löytyy myös internetissä osoitteesta http://www.otava.fi/kirjat/tieto/fi_FI/?book_id=2907&subcategory_id=1

Lainaan erästä keskustelua: Jung Chang “arvioi” seuraavin perustein 38 miljoonan Kiinan kansalaisen kuolleen “nälkiintymisen ja ylityön uhreina” “Suuren harppauksen” aikana. Tämä kuva asiasta perustuu seuraavalle laskelmalle. Kiinalaiset demografit (väestötieteilijät) ovat todenneet, että vuosikuolleisuus neljän vuoden aikana 1958 - 1961 oli 1.20 %, 1.45 %, 4.34 % ja 2.83 %, vastaavasti.

1.2% on sama kuin Suomessa tällä hetkellä syntyvyys ja kuolleisuus. Väestö kasvaa maahanmuuton verran. Vain 4.34% on poikkeuksellinen, mutta sääkatastrofien ja kulkutautien aikana ei mahdoton. Jos kuolleisuus olisi koko ajan tuo, niin keskimääräinen elinikä olisi sen käänteisluku, alle 25 vuotta.

Huonokuntoiset ihmiset kuolivat “luonnonkulttuureissa” usein juuri luonnonkatastrofien ja muuttoliikkeiden aikaan, jolloin levisivät myös kulkutaudit. Ei ole pitkä aika kun näin oli vielä Suomessakin. Tämä edellyttää, että mullistuksia ovat edelyttäneet poikkeuksellisen matalat kuolleisuusluvut, ja nämä myös seuraavat niitä tilanteiden mentyä ohi. Lapsia ei hankita katastrofien aikaan entiseen tapaan, mikä voimistaa väestövaikutusta. Keskimääräinen vuosikuolleisuus kolmena vuonna välittömästi ennen ja jälkeen “nälänhädän” olivat 1958: 1.08%, 1962: 1.0% ja 1963: 1%. Jos vakiona pysyvän väestön syntyvyys ja kuolleisuus ovat tätä, niin väestön keskimääräinen elin/kuoliniän on oltava 1/(1/100v), eli 100 v.!

Tuo on selvästi ollut maailman toiseksi alhaisin vuosikuolleisuus 1950-luvulla, tietääkseni vain yksi maa, nimittäin SUOMI, pääsi siitä alle, kuolleisuus oli 9 promillea, 0.9%! Tämä johtui siitä, että se oli ollut sotavuosina useita promilleja jonkin aikaa. Kyseessä oli niin Suomessa kuin Kiinassa poikkeuksellisen suuren kuolleisuuden jakson jälkeinen poikkeuksellisen matala kuolleisuus, jota jatkui noin 10 vuotta. Siihen vaikutti myös antibioottien tulo, ja erityisesti Kiinassa terveydenhuollon ulottuminen ensi kertaa kaikkiin väestökerroksiin.

“Normaali kuolleisuus” on 1/K, jossa K on keskimääräinen kuolinikä, sillä mikään väestö ei voi kasvaa eikä vähetä loppumattomasti, sen pitää saavuttaa tasapaino, ja se taas riippuu em. tavalla oletusarvoisesta eliniästä. Suomen nykyisellä 12 promillen syntyvyydellä pitää keskimääräisen eliniän olla 81,3 vuotta jotta väestö ei vähenisi. Jos keskimääräinen elinikä on 60v., on sitä vastaava stabiilin väestömäärän takaava syntyvyys/kuolleisuus 17 promillea, eli 1.67 %

Jos Changin laskelmat korjataan vaikkapa tälle lukemalle, niiltä putoaa kokonaan pohja. Hänen “kommunismin uhrinsa” ovat “syntymättä jääneitä” kun “normeiksi” otetaan suurin esiintynyt erittäin poikkeuksellinen syntyvyys, ja pienin, erittäin poikkeuksellinen kuolleisuus! “

Suomen Tilastokeskus pistää kuitenkin “väestötiedesivuillaan” rouva Changistakin tasan puolet “paremmaksi”, tunnetulla “metodilla”, joka löytyy internetistä sivulta http://www.stat.fi/tup/verkkokoulu/data/vt/10/05/index.html

“Kun 1949 kommunistinen puolue tuli valtaan, uskottiin Kiinassakin, kuten monissa muissakin maissa, että väestönkasvu kiihdyttää taloudellista toimintaa. Vuonna 1958 aloitettu talouden kohentaminen “Suurella harppauksella” tyrehtyi taloudelliseen lamaan, jonka seurauksena Kiinassa koettiin nykyhistorian pahin nälänhätä. Nälänhädän seurauksena kuoli noin 30 miljoonaa ihmistä ja on arvioitu, että sama määrä lapsia jäi syntymättä. Väestökatastrofin jäljet näkyvät vieläkin Kiinan ikäpyramidissa.” Changin mukaan ne “30 miljoonaa” (tai sanotaan, että tuo osuus “38 mlj:sta...) uhria koostuivat jo jotakuinkin kokonaan älyttömällä laskentamenetelmällä saaduista “SYNTYMÄTTÄ JÄÄNEISTÄ”!!

Tuo syntyvyyden putoaminen muutamaksi vuodeksi osuu 12 vuoden päähän vallankumouksesta, ja sille on ainakin kaksi todella painavaa muuta syytä kuin huonot ilmat ja jokin epäpopulaari hallituksen joukkokampanja.

1. Naiset, jotka olivat pitkien sotien jakson ja vallankumouksen jälkeen aloittaneet “lisääntymistalkoot”, olivat olleet ALOITTAESSAAN 20 - 30-vuotiaita, ja nyt he olivat 30 - 40 -vuotiaita, ja heidän perheensä oli “täynnä” lapsia. Muutama seuraava edellisen yhteiskunnan kasvattama vuosiluokka oli jatkanut perinnettä.

2. Mutta nyt lisääntymisikään 20-vuotisiksi tulivat työt, jotka oli lapsiavioliiton sijasta pistetty 12-vuotiaina tai nuorempina kouluun ja ammattioppiin, ja jotka osasivat hyödyntää yhteiskunnan tarjoamia uusia mahdollisuuksia. He eivät suin päin lähteneetkään “talkoisiin”, ainakaan kaikki heti.

Oli tullut kerralla voimaan kolme tehokkainta tunnettua väestönkasvun pudottajaa: tyttöjen koulutus, uskontojen otteen heltiäminen väestöstä ja avioero, ja vielä neljäntenä terveydenhuollon ja uusien lakien myötä abortti.

Tällaistako on “suomalainen väestötieteellinen asiantuntemus”?

Suomen on sanouduttava irti Euroopan neuvoston järjettömästä “kommunisminuhripäätöksestä”, joka on pelkkää edellä osoitetunlaista kiinalais-ja venäläisvastaista etnistä sotapropagandaa!

http://www.nakokulma.net/index.-php?topic=10871.msg269487;topicseen#msg269487

Risto Koivula

WTC-tornit poltettiin alas bensiinillä, eikä räjäytetty

Syyskuun 11. 2001 iskuista WTC:n torneihin New Yorkissa on syntynyt jos minkäkinlaisia salaliittoteorioita. Salaliitto taustalla varmasti olikin, mutta mitä suurimmalla todennäköisyydellä sitä johti Osama Bin Laden. Tätä mieltä on kirjoittajamme dipl. insinööri Risto Koivula, joka on erityisesti perehtynyt metallirakenteisiin.

Tiedonantaja 23.03.07 kommentoi otsikolla "Muhammedin tunnustukset" "uutista", että Guantánamon vankileirillä pidettävä "al-Qaidan kolmanneksi merkittävin johtaja" Khalid Sheikh Muhammed olisi tunnustanut syyskuun 11. päivän 2001 terrori-iskut.

Muhammed "tunnusti" sotilaspaneelille paitsi "olevansa vastuussa" syyskuun 11. päivän operaatiosta A:sta Ö:hön, myös murhayritykset Bill Clintonia ja Jimmy Carteria vastaan ja pitkän listan iskuja, joihin hän joko oli osallistunut tai joita hän oli suunnitellut, niin että listalta jäivät Tiedonantajan mukaan puuttumaan lähinnä vain John F. Kennedyn murha ja hirmumyrsky Katrinan aiheuttaminen. Selvää on, että tuollaiset "tunnustukset" ovat höpölöpöä.

Monissa maissa tunnustukset ilman muuta näyttöä eivät riitäkään tuomioon, mm. Suomessa. Oikealla syyllisellä ei kuitenkaan yleensä ole vaikeuksia todistaa itseään syylliseksi yksityiskohdilla, jotka vain todellinen syyllinen voi tietää. Bodomin tai Kyllikki Saaren murhat lienee Suomessa "tunnustanut" luokkaa parikymmentä julkisuudentavoittelijaa ja muuta aikojen saatossa, ja juovuspäiten lipsautetut "tunnustukset" päälle, esimerkiksi jonkun uhkailemiseksi.

Tiedonantajan päätoimittaja Susi nimittää al-Qaidan syyttämistä WTC-iskusta "viralliseksi salaliittoteoriaksi". Osamakin saattaisi tietysti olla oikea tai väärä tunnustaja.

Hän on kuitenkin ainoita henkilöitä maailmassa, jolla olisi ollut sekä asiantuntemuksensa ja yhteyksiensä että käytettävissään olevien alun perin jenkeiltä ja saudeilta Afganistanin sotaan liittyen vohkaistujen rahallisten resurssien puolesta mahdollisuus olla todellinen ja perimmäinen syyllinen. Hänellä olisi ollut siihen myös rivi toisiaan täydentäviä motiiveja, päällimmäisenä kosto entiselle työnantajalleen/toimeksiantajalleen. Kuten TA:kin toteaa:

" Al-Qaidan perustivat Neuvostoliittoa ja sen tukemaa Afganistanin hallitusta vastaan taistelemaan tunnetusti CIA sekä Pakistanin tiedustelupalvelu ISI. "

Sitä vastoin seuraavat TA:n tiedot eivät pidä yhtä todellisuuden kanssa, vaan ovat osa älytöntä disinformaatiopakettia, jota CIA jostakin ainakin eurooppalaiselle käsittämättömästä syystä levittää itse itsestään:

Virallinen salaliittoteoria on aste asteelta murentunut

Tuoreimpia iskuja sitä vastaan ovat todisteet, joiden mukaan niin WTC:n kaksoistornit kuin lentokoneiden törmäykseltä kokonaan säästynyt WTC 7 sortuivat kontrolloitujen räjäytysten seurauksena. Tuo teoria on todistettu VÄÄRÄKSI eikä oikeaksi.

Oli perimmäinen syyllinen sitten Osama, Bush itse, Hirohito/Akihito (tornit suunniteltiin aikanaan Japanissa, ne olivat silloin maailman ainoa tällä meknismin sortumaan/purettavaksi suunnitellut rakneteet), Schröder/Kohl/Merkel (Saksa ei ilmeisestikään ilmoittanut CIA:lle havaitsemaansa al-Qaida-solujen lisääntynyttä aktiivisuutta, eikä välittänyt omalta osaltaan edes Egyptin tiedustelupalvelun vastaavaa havaintoa), Sharon/Mossad (provokaatiomotiivi), Saddam/KhatamiAhmadinejad/al-Assad, Putin, Hu Jintao, Vincente Fox (Mexikon silloinen presidentti), Jean Chretien (Kanadan silloinen pääminsteri), Olof Persson, Karhukopla tai Tarja Halonen, niin nuo rakenteet POLTETTIIN ALAS nestemäisellä polttoaineella, EIKÄ RÄJÄYTETTY!

Rakennukset oli suunniteltu sortumaan juuri siten kuin ne sortuivat, jos ne esimerkiksi tulipalon tai pommituksen vaikutuksesta kuitenkin sortuvat.

Rakennuksen ulkoseinät ottivat vastaan vain tuuli- ja stabilointikuormia, kaiken hyötypainon kantoi rakennuksen ns. ydinpilaristo. Teräs on materiaali, joka murtuu viime kädessä kuumenemalla myös räjäytettäessä, se ei ole lasia, betonia eikä tiiltä jotka murtuvat iskusta.

Rakennuslehdessä 19/2006 uuden WTC-tornin suunnittelija John Hollyday käsittelee WTC-tornien tuhoa, ja toteaa, että "ainoa asia, missä suunnittelussa olisi ollut parantamisen varaa, oli rakenteiden palosuojaus". New Yorkin World Trade Center oli mitoitettu huolella niin tuulikuormia kuin suurimpien lentokoneiden törmäystäkin vastaan. Jälkeen päin tehtyjen analyysien mukaan edes se valtava palokuorma, joka palavista lentokoneista muodostui, ei olisi riittänyt sorruttamaan rakennuksia. Vallitsevan käsityksen mukaan tornien yläpään ja tyven ristikoiden tuenta petti, minkä jälkeen liittorakenteisia välipohjalaattoja alkoi hajota, ja rakennetekninen yhteys tornin yläpään ja tyven välillä katkesi. "Tulipalotilanteiden ymmärtämys on nykyisin varmaan parempi kuin ennen terrori-iskua. Myös palosuojaus tehtäisiin nykyisin hieman paremmin."

Eli kriittinen tekijä olisi ollut ns. vinositeet, "reevaukset", joihin kovalla tuulella muodostuu suuret vetojännityskuormat. Vedolla kantavina ne ovat vähemmän massiivisia kun puristuksella kantavat pilarit. Jos nuo reevaukset katkeavat yhdeltäkin sivulta, niin yläpuolinen osa pääsee ikään kuin pyörähtämään pystyakselinsa ympäri "muutaman piirun", mikä tarkoittaa senttejä välipohjalaatan ja ulkoseinän kiinnityksessä ja yhdessä muiden vaikutusten kanssa aiheuttaa, että liittorakenteinen välipohjalaatta ei toimi rakennuksen stabiloijana niin kuin pitäisi.

Ne ovat kuitenkin aivan välittömästi ulkoseinärakenteen alla, osana ulkoseinää, ja NIIDEN RÄJÄYTTÄMINEN NÄKYISI VÄLITTÖMÄSTI ULOS JA ULKOPUOLELTA, ja kukin räjähdys mm. roiskauttaisi muutaman kymmnen neliötä lähimpiä ikkunoita lasinsirpalesateena ympäri lääniä!

Tiedonantaja vetää yhteen: " Nyt meidän halutaan uskovan, että ihmemies Muhammed muun muassa:

– onnistui lamauttamaan FBI:n terrorisminvastaiset tutkimukset ennen syyskuun 11. päivää;

– onnistui järjestämään syyskuun 11. päiväksi USA:n asevoimien sota- ja terrorisminvastaiset harjoitukset, jotka sekoittivat ilmapuolustuksen toiminnan niin, että se ei pystynyt puuttumaan tapahtumiin millään tavalla;

– onnistui asentamaan kolmeen vartioituun WTC-torniin räjähdyspanokset; "

– kehotti jalomielisesti Pentagonin johtavia virkailijoita välttämään lentämistä liikennekoneilla 11.9.;

– järjesti ennen syyskuun 11. päivää pörssissä ennätysmäisen keinottelun 11. päivän onnettomuuskoneiden omistajayhtiöiden osakkeilla; "

Tämä viimeisin jos mikä viittaa Osamaan, jolla on paitsi monumenttirakentajan myös valuuttakeinottelijan koulutus ja työkokemus Britanniasta. Ja paljon miljardeja. Niitä kerrotaan hänen käsiensä kautta kulkeneen Afganistanin sodassa dollareissa 28 kpl.

Tiedonanataja on "unohtanut", että komunismista ja kapitalismista voittaa (Leninin mukaan) se, joka paremmin edistää/vähemmän jarruttaa OBJEKTIIVISTA TIEDETTÄ, koska TUOTANTOVOIMIEN KEHITYSEDUT ovat hänen mukaansa edistyksen objektiivinen kriteeri. (Sosialidemokratian kaksi taktiikkaa vuoden 1905 - 1907 vallankumouksessa, loistokirja)

http://www.marxists.org/archive/lenin/works/1907/agrprogr/index.htm

http://www.tiedonantaja.fi/uutiset.php?juttu=070323ue02

Risto Koivula

Kim Il Sungin syntymän 95-vuotispäivää muistettiin Tukholmassa ja Helsingissä

Toveri Kim Il Sungin syntymän 95-vuotispäivää juhlistettiin Tukholmassa 13.4. KDKT:n suurlähetystön järjestämällä vastaanotolla. Vastaanotolla oli edustajia Suomen, Ruotsin, Norjan ja Tanskan Korea-ystävyysseuroista, Juche-aatteen opintoryhmistä sekä kommunistisista puolueista. Juhlapuheissa korostettiin Kim Il Sungin merkittävää roolia Korean vapautumisessa, työssä Korean kansan hyväksi sekä työssä Korean niemimaan vakauttamiseksi ja yhdistämiseksi. Suomen valtuuskunnan juhlapuheen piti Juche-aatteen opintoyhdistyksen varapuheenjohtaja Antti Siika-aho.

Lauantaina 14.4. järjestettiin Helsingissä seminaari Kim Il Sungin syntymäpäivän merkeissä (Kuva seminaarista). Seminaarissa kuultiin alustukset Kim Il Sungin elämän vaiheista (Juha Kieksi), Korean demokraattisen kansantasavallan kansainvälisistä suhteista (Antti Siika-aho) sekä korean nykyisestä talouellisesta ja polittisesta tilanteesta (Heikki Sipilä). Seminaarin käytännön järjestelyistä vastasivat Suomi-Korea-seura sekä Juche-aatteen opintoyhdistys.

KÄ/Juha Kieksi

USA vapautti tunnetun terroristin

Havanna, 21.4. (Prensa Latina) Kaikki 118 maailman sitoutumattomien maiden liikkeen (Non Aligned Movement, NAM) jäsenmaata yhtyivät julkilausumaan, jossa tuomitaan jyrkästi kuubalaissyntyisen kansainvälisesti tunnetun terroristin ja rikollisen **Luis Posada Carrilesin** vapauttaminen. NAM-järjestön julkilausuma annettiin kuubalaiselle medialle lauantaina 21.4.

Carriles on syyllistynyt suureen määrään terrori-iskuja ja rikoksia, joista pahin yksittäinen tapaus oli kuubalaisen matkustajakoneen räjäyttäminen matkustajineen Venezuelan ilmatilassa vuonna 1976.

Tässä mielenosoittajat vaativat USA:ta luovuttamaan Louis Posada Carrilesin Venezuelaan tuomittavaksi rikoksistaan.

Carriles on ollut yhdysvaltalaisessa turvasäilössä sillä muodollisella perusteella, että hän oli saapunut maahan laittomasti.

Tosiasiassa yhdysvaltalaisviranomaiset ovat suojelleet Carrilesia ja nyt lopulta kokonaan vapauttaneet hänet. Vapauttamispäätöksen on tehnyt yhdysvaltalainen tuomioistuin.

NAM vaatii julkilausumassaan Yhdysvaltoja luovuttamaan Carrilesin Venezuelaan kärsimään hänelle siellä langetettua vankeustuomiota Venezuelan esittämien lakiin perustuvien vaatimusten ja niiden kansainvälisten sopimusten mukaisesti, jotka Yhdysvallat itsekin on allekirjoittanut.

NAM tuomitsee terrorismin sen kaikissa muodoissa

Prensa Latina / KOMINFORM

Venäjän paikallisvaalit - tulevien Federaation parlamenttivaalien harjoitus

Kuva Sergei Skvortsovin tammikuiselta vierailulta. Kuvassa vasemmalta Kommunistien Liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman, Jelena Skvortsova, NKP:n ensimmäinen sihteeri Sergei Skvortsov ja Kaija Siippainen-Wahrman.

Maaliskuun 11. Venäjällä pidettiin maan 14 alueella paikallisvaalit, joita on syyttäkin pidetty tämän vuoden joulukuussa pidettävien Venäjän parlamenttivaalien "pukuharjoituksena". Mitään sensaatiomaista ei tapahtunut: valtapuolue "Yhtenäinen Venäjä" on näennäisesti saanut 46 % äänistä, "Kommunistisen puolueen" opportunistit saivat 16 % ja vastikään muodostettu valevasemmistolainen "Rehti Venäjä" -puolue 15% jne.

Ottaen huomioon, että asiantuntijoiden mukaan Venäjällä vaaleissa 15 - 20 % äänistä on väärennettyjä, kaikki nämä numerot eivät heijasta todellisuutta. Jotakin ne kuitenkin merkitsevät - sitä, että joulukuun parlamenttivaaleissa tulokset tulevat olemaan jokseenkin samat.

Uusi piirre maaliskuun "vaaleissa" oli juuri hieman aikaisemmin perustetun "Rehti Venäjä"-puolueen osallistuminen niihin - viranomaiset ovat päättäneet luoda Venäjälle kaksipuoluejärjestelmän. On jopa sanottu, että tämä olisi presidentti Putinin henkilökohtainen toivomus. Kaikkina Putinin hallintovuosina viranomaiset ovat yrittäneet rakentaa elinkelpoisen poliittisen järjestelmän yrittäen hyödyntää Putinin alkuperäistä kansansuosiota. Todellakin, jos otetaan vertailukohdaksi hänen vanha, sairas ja jatkuvasti humalassa oleva edeltäjänsä Boris Jeltsin, Putin näytti hyvinkin vetovoimaiselta. Tämän lisäksi hänen ensimmäisinä hallintovuosinaan joidenkin kansanryhmien, kuten eläkeläisten, elintaso on selvästi parantunut.

Alussa viranomaiset yrittivät toteuttaa jonkinlaista "puolentoista" puolueen järjestelmää, jollainen vallitsi mm. Meksikossa vuosia. Tätä tarkoitusta varten luotiin valepuolue nimeltä Yhtenäinen Venäjä, jolla ei ole vieläkään selkeää poliittista ohjelmaa. Tämän puolueen toiminnan asiallinen tarkoitus on kaventunut vain presidentti Putinin ehdottoman tukemiseen, ja Putinia on taas suoraan sanoen vaikea nimittää oikeaksi poliitikoksi. Kuitenkaan yhteiskunnan sosiaalisen ja taloudellisen tilanteen rappeutumisen oloissa politiikkaa on vaikea perustaa Putinin tukemiseen, joka vielä tulee eroamaan virastaan pian. Ja, kuten edellä jo kerrottiin, jos väärennettyjä ääniä Yhtenäinen Venäjä -puolueelle on jokaisessa vaalissa 15% - 20%, jopa Kremlin hallitsijoille tulee selväksi, ettei tällainen tule toimimaan. Niinpä viranomaiset ovatkin jälleen alkaneet ajaa kahden puolueen järjestelmää.

Viime vuonna toinen sellainen puolue perustettiin, ns. Rehti Venäjä, joka selittää olevansa vasemmistolainen puolue. Kuitenkin tämän puolueen näkymät ovat uhkapeliä. Tärkein asia on, että tämän puolueen perustaminen on saanut aikaan suurta sekasotkua paikallisten viranomaisten mielissä. He eivät nyt ymmärrä keitä heidän tulisi tukea. Itse asiassa kaksipuoluejärjestelmä edellyttää rehellisiä vaaleja, jollaisia Venäjällä ei ole ollut aikoihin. Jos vaalien voittaja joka kerta on keskuksen nimeämä, asiat tulevat liian monimutkaisiksi ja voivat mennä vikaan milloin tahansa - ja entisenä virkamiehenä minä ymmärrän tämän oikein hyvin!

Kaikkina näinä vuosina viranomaiset eivät olleet vain sidottuja puolueeseen, vaan he olivat myös suljettuina pois politiikasta, myös hallitukselle lojaalista oppositiosta. Nyt tämä prosessi on käytännössä viety loppuun. Federaation parlamenttivaaleihin voivat ottaa osaa vain rekisteröidyt poliittiset puolueet. Kuitenkin puolueen rekisteröiminen ilman Putinin hallinnon tiukkaa kontrollia on mahdotonta. Ei riitä, että puolue kerää 50.000 kannattajan kaikki henkilötiedot, vaan on myös todistettava puolueorganisaatioiden olevan toiminnassa yli 40:llä Venäjän alueella. Tulos on mielestäni ilmeinen, jos pitäisi luoda nollasta yli 50.000 jäsenen puolue, se ei ole helppoa. Esimerkiksi muutamia päiviä sitten Venäjän Sosialidemokraattinen puolue hajotettiin, vaikka sillä oli toimintaa 44 alueella, mutta ei saanut viranomaisilta rekisteröitymistään läpi ensimmäiselläkään alueella.

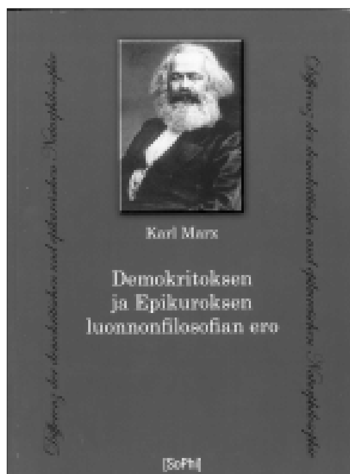
Mutta myös rekisteröidyn puolueen ehdokas voidaan poistaa ehdokaslistalta milloin tahansa ja syitä näihin poistamisiin on tullut yhä enemmän ja enemmän. Viime vuonna Yhdistynyt Venäjä -puolueen kansanedustajat säätivät kolmeen kertaan vaalilakien koventamisen puolesta. Esimerkiksi vaalilippujen hylkääminen on mahdollista, jos ehdokasta syytetään "ääriliikkeeseen" kuulumisesta - kukaan ei tosin tiedä, mitä se merkitsee, mutta juuri siksi kaikkien äänten hylkääminen on mahdollista. Nyt ollaan päästy tilanteeseen, jossa vaaliehdokkailla ei ole mitään oikeutta edes kritisoida toisiaan. Niinpä vaaleista onkin tullut pelkkä farssi.

Kuitenkin gallup-kyselyjen mukaan noin 60% kansalaisista toivoo Neuvostoliiton ja sosialismin palauttamista, 62% katsoo, että nykyinen Venäjän valtio puolustaa vain rikkaiden etuja - Putinin hallintokauden alkaessa tämä prosenttiluku oli 40. Vain 18% luottaa Yhtenäinen Venäjä -puolueeseen.

Mikä olisi vaalien tulos, jos vaalit olisivat rehelliset? Luulen, ettei ainakaan edulliset "valtapuolueille", Yhtenäiselle Venäjälle ja Rehdille Venäjälle.

Sergei Skvortsov
NKP:n ensimmäinen sihteeri

Nuori Marx lähtöviivalla

Karl Marx- seura ja Minerva Kustannus Oy ovat kustantaneet ja julkaisseet Marxin vuosina 1840 ja -41 laatiman väitöskirjan Demokritoksen ja Epikuroksen luonnonfilosofian ero. Kirjan on suomentanut ja varustanut selityksen Jukka Heiskanen.

Kirjan suomennos on painettu v. 2005 ja sen aikaansaaminen on ilman muuta melkoinen kulttuuriteko. Lisäksi Heiskanen on kirjoittanut kirjaan mittavan esipuheen. Marxin väitöskirja hyväksyttiin Jenan yliopistossa 15.4.1841.

Väitöskirjasta ei tosin ole olemassa täydellistä kopiota, vaan siitä on muutama luku hävinnyt teille tietymättömille. Tälle seikalle emme mahda mitään, mutta tällaisenakin väitöskirja avaa mielenkiintoisen ikkunan, ei niinkään itse aiheeseensa, vaan Marxin omaan kehityshistoriaan.

Marx luki ensin vuoden oikeustiedettä Bonnissa, mutta siirtyi sieltä Berliiniin opiskelemaan filosofiaa. Täällä hän törmäsi nuorhegeliläisiin. Vaikka Hegel oli kuollut jo v. 1831 hänen vaikutuksensa jatkui tuolloin vielä voimakkaana koko Saksassa. Hegel oli aikanaan paitsi luonut omat filosofiset pääteoksensa, mutta sen lisäksi hän oli myös luennoinut Berliinissä filosofian historiasta, etenkin antiikin filosofeista.

Tämä näkyy Marxinkin väitöskirjassa - antiikin filosofit hallitaan. Tutkiessaan antiikin filosofeja Marx törmää ongelmiin objektiivisesta ja subjektiivisesta totuudesta sekä idealismin ja materialismin vastakohtaisuudesta. Nämä vastakkaisuudet tulevat esille erityisesti Demokritoksen ja Epikuroksen erilaisissa tulkinnoissa atomeista, ajasta ja taivaankappaleista.

Vaikka molemmat filosofit ovat periaatteessa materialisteja, he tulkitsevat ympärillä olevaa maailmaa eri tavalla. Epikuros on sillä kannalla, että totuus on lopulta subjektiivinen. Asiat ovat sellaisia kuin ne aisteillamme koemme. Epikuros otti myös etäisyyttä uskontoon ja jumaliin; ne ovat olemassa jos ovat, mutta eivät vaikuta ihmisten tekemisiin.

Demokritos puolestaan edellyttää, että totuus on olemassa objektiivisesti tiedostamme riippumatta, mutta siitä me emme taas tiedä mitään, koska olemme aistiemme varassa. Marx itse oli väitöskirjaa tehdessään vielä ajattelultaan idealismin kannalla aina Feuerbachin 1841 kirjoittaman kirjan Das Wesen des Christentums (Kristinuskon olemus) ilmestymiseen saakka.

Tutkiessaan antiikin filosofien argumentteja Marx käyttelee Hegelin kehittämiä filosofian metodeja, jossa filosofian kategorioilla kuten olemus, ilmiö, mahdollisuus, laatu, määrä ym. kategorioilla on merkittävä osuus.

Marxin väitöskirjassaan esittämät näkemykset fysikaalisesta maailmasta - atomista, ajasta ja avaruudesta - ovat täysin merkityksensä menettäneitä suhteessa tämän päivän tieteen käsityksiin. Marx ei pääse pähkäilyissään atomista juuri alkua pidemmälle. Hän pysyttäytyy kokonaan antiikin filosofeissa ja heidän käsityksissään eikä ota huomioon luonnontieteissä, etenkin kemiassa jo Marxin omanakin aikana tapahtuvaa kehitystä. Hän ei esim. edes osaa asettaa kysymystä alkuaineiden ja atomien välisestä yhteydestä, eli sitä että eri alkuaineilla atomien rakenne on erilainen. Mutta tämähän selvisikin myöhemmin vasta 1800-1900 lukujen vaihteessa Ernst Rutherfordin ja Nils Bohrin ym. ansiosta, kun löydettiin atomin sähköiset varaukset, mm. elektronien olemassaolo, ja nykyinen käsitys atomista syntyi. Sellainen oheisvaikutus väitöskirjalla kuitenkin varmasti oli, että se helpotti Marxin omaa siirtymistä idealismista materialismiin.

Marx piti väitöskirjaansa jokseenkin viimeistelemättömänä ja suunnitteli sen parantelua, mutta tuo hanke jäi kesken, koska eteen ilmestyi aivan uudenlaisia yhteiskuntakehitykseen liittyviä haasteita ja tutkimuskohteita.

Marxin väitöskirja ei vielä ollenkaan anna viitteitä siitä, mitä hän myöhemmin tulisi tekemään. Kun tarkastelee pelkästään Marxin väitöskirjaa, niin sen mukaan hänen tulevaisuutensa viittaisi lähinnä esimerkiksi lupaavaan fyysikon uraan. Ei tullut Marxista fyysikkoa vaan vallankumouksellinen yhteiskuntatieteilijä ja kansantalousmies.

Marxin on väitöskirjansa jälkeen piankin täytynyt kokea suuren murroksen ajattelussaan, koska hän jo pari vuotta myöhemmin oli hahmottelemassa historiallisen materialismin perusteita. Hän oli tässä välissä omaksunut materialismin ja oivaltanut yhdistää sen Hegelin dialektiikkaan. Hän oli mm. Rheinische Zeitung-lehteä toimittaessaan törmännyt tosiasiaan, ettei hegeliläisellä käsityksellä oikeudesta maailmanhengen korkeimpana olennoitumana ollutkaan perustaa. Lait olivat ihmisen säätämiä ja turvasivat raadollisesti yleensä hallitsevan luokan etuoikeuksia.

Marxin väitöskirjaa voi tilata Minerva Kustannus Oy:ltä (www.minervakustannus.fi). Sitä on myynnissä myös esim. Tampereen Lenin-museossa.

Reijo Katajaranta

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Yhteisrintaman välttämättömyys

Vaalitulos on johdonmukainen seuraus jo pidemmän aikaa kestäneestä oikeistovyörytyksestä. Se on myös osoitus ihmisten heikosta poliittisesta orientoitumiskyvystä hahmottaa eri poliittisten organisaatioiden taustalla piilevät eturyhmittymät. Se todistaa myös median massiivisesta, manipuloivasta vaikutuksesta kansalaisiin, sitä hallitsevien kapitalististen etujen äänekkäänä puolustajana. Mutta ennen kaikkea se on surullinen osoitus suomalaisen poliittisen kentän vasemman laidan organisatorisesta ja ideologisesta rappiotilasta.

On aika vakavissaan ryhtyä miettimään syitä ja keinoja tilanteen muuttamiseksi, sillä objektiiviset yhteiskunnalliset kehitystendenssit osoittavat karulla tavalla myös jatkuvasti kasvavan tarpeen aikaisempaa ryhdikkäämmälle vasemmistopolitiikalle.

Osaamme luonnollisesti osoittaa virheitä ja heitellä hyvin perusteltuja syytöksiä luokka-antagonistejamme kohden. Huomattavasti vaikeampaa on sen sijaan kyky terveeseen itsekritiikkiin ja muutoksiin totutuissa toimintatavoissa. Kun nyt on käynyt selväksi se, ettei olennaisia muutoksia hurjassa uusliberalistisessa politiikassa tule ensi vaalikauden aikana tapahtumaan, pikemminkin päinvastoin, on selvää että myös sen väistämättä aiheuttamat yhteiskunnalliset ristiriidat tulevat kärjistymään. Se miten näihin vastataan, nousee tärkeäksi kysymykseksi. Varmaa kun on myös se, että todella vasemmistolaisen politiikan ja arvojen 'kysyntä' tulee lisääntymään ihmisten eriarvoistumisen ja pahoinvoinnin seurauksena.

Sirpaleisen ja tilkkutäkkimäisen laitavasemmiston yhdistäminen yhteisesti neuvoteltujen ja sovittujen tavoitteiden ja tunnusten alle, tulee asettaa ensisijaiseksi tehtäväksi alkavalla vaalikaudella. Laajapohjaisen sosialistisen yhteisrintaman luominen edellyttää kykyä arvioida omien tekemisten ja ratkaisujen virheet, niitä kaunistelematta mutta kuitenkin turhia ja hedelmättömiä syytöksiä vältellen. Lisäksi tämä edellyttää halua unohtaa jonninjoutavat erimielisyydet eri puolueiden ja järjestöjen välillä.

Kaikesta ei tarvitse olla samaa mieltä, mutta vallitsevat olosuhteet ja odotettavissa oleva lähitulevaisuus edellyttävät sitä, ettei myöskään takerruta pikkuasioihin. Ylikorostuneelle järjestöhygienialle ei saa antaa periksi suurempien tavoitteiden edessä. Kaikin tavoin tulee pyrkiä keskusteluihin niin ideologisella kuin käytännöllisellläkin tasolla, yli puolue- ja järjestörajojen.

On syytä vakavasti miettiä myös organisoitumista ja toimintatapaa. Ensisijaisesti näkisin järkeväksi muuttaa niitä joustavammaksi toimimaan kansalaisjärjestökentässä, sen puitteissa. Tällöin tärkeimmäksi tavoitteeksi tulee informaation levittäminen ja vaihtoehdon tarjoaminen ihmisille, vallitsevaa hegemoniaa vastaan. Siihen ei tarvita joka paikassa näkyviä puoluetunnuksia tai alati toisteltavaa lyhennettä. Asia ennen organisaatiota, mutta 'Värkki' on saatava kuntoon vastaamaan paremmin aikaa. SKP, KTP, STP, KomNL, MTL, SL, VAS, VANU. Uskottavuus ei ainakaan voi enää olennaisesti vähentyä, jos harvalukuiset voimat saadaan edes jotenkin kasattua yhteiseen rintamaan, yhteisen asian puolesta.

Vastustaja on kaikille sama.

Mikko Niemi
Kotka

Tekeekö eduskunta todella työtä suomalaisten parhaaksi?

Presidentti Halonen sanoi edellisen eduskunnan päättäjäisissä, että eduskunta tekee ja on tehnyt työtä suomalaisten parhaaksi hyvinvointia edistäen. Tämä väite ei kyllä ihan pidä paikkaansa. Naurettava väite!

Esimerkiksi työttömyys on viime vuosina lisääntynyt rajusti ja työpaikkoja on siirtynyt ulkomaille halvan työvoiman maihin. Lisäksi he ajavat EU:n etuja eivätkä välitä suomalaisten eduista.

Näiden asioiden perusteella voi sanoa, että kansanedustajat eivät todellakaan aja suomalaisten asioita. Eiväthän kansanedustajat ole välittäneet kansalaisten mielipiteistä esim. EU-asioissa mitään.

Eduskunta ei tosiaankaan tee työtä suomalaisten parhaaksi, vaan suomalaisten päänmenoksi.

Vaikka todellista muutosta vaativat puolueet eivät vieläkään päässeet eduskuntaan, niin ovat ne kuitenkin tulevaisuuden toivoja. Nyt muutosvoimia vahvistamaan!

Juha Forss
Lahti

Ironiaa, parodiaa vai kotimaista komediaa?

SAK:n hyllyttäessä vaalimainoksensa tuli eittämättä mieleen otsikon kysymys. SAK:n ja sosialidemokraattien sijoittajasiipi ja yrittäjä fraktio vetäisi porot nokkaansa, kun Ay-liikkeen vähempiosaiset kyhäsivät mainoksen, jossa oli niin paljon rehellisyyttä Suomen 600000 köyhästä, ruuasta ja äänestämättömyydestä, että hirvitti.

Yrittäjien mielestä SAK sanoi mainoksessa pahasti ja he taas Perloksenkin tapauksessa hyvästi. Näin paikallisesti mieleni istuttaa Lohtanderin paikalle Porvoossa toimivan kokoomuslaisen kunnallispoliitikon Grönmanin, mutta yhtäläinen tyytyväisyys huokuu SAK:n johtajista, Matti Tukiaisesta ja kaimastaan Viiaisesta. Sanomattakin on selvää, että Etelärannassa, EK:n päämajassa tapahtumaketju taipuu ilkikuriseksi ironiaksi. Tottelihan torppari taas kerran isännän ääntä ja syö edelleenkin omasta pöydästään mikäli siinä syötävää lienee.

Hannu Ikonen
kaupunginvaltuutettu
Sitoutumaton Porvoo 2009 ryhmä

Uusi hallitus

Suurpääoman hallitusneuvottelufarssi on ohi. Kuten Taina West totesi Arto Nybergin vieraana, niin kaikilla neuvottelijoilla oli kivaa. Neuvottelut pidettiin sammutetuin lyhdyin, etteivät "sopimattomat ulkopuoliset" päässeet vaikuttamaan tärkeisiin asioihin. Vain kerran Matti Vanhanen höläytti, että kepu tahtoo ulkoministerin paikan, mutta luuta-antti Jyrki Katainen taustalobbareineen ja -painostajineen riisti tämänkin kepulta. Sopivia neuvottelijoiden jaloissa pyöriviä "neuvovia" lobbareita olivat erilaisten työnriistäjäjärjestöjen (kauniisti: elinkeinoelämän) kokomustat hääräjät. Farssiteatterissa pistäytyivät EVA, PTT, PT, Etla, VM, pankkiirit, ekonomistit, liikaset, sailakset ja muut.

Joudun turvautumaan jenkkihuudahdukseen Holy Shit! - Pyhä Paska! He tekivät farssin itse, ja huvinäytelmäkirjailijat jäävät työttömäksi. Vihreillä on lupa ja oikeus äänestää ydinvoimalapäätöstä vastaan, mutta pysyä silti hallituksessa. Vesilain muuttaminen edellyttää kaikkien neljän hallituspuolueen yhteistä päätöstä. Sinivihreälevät istuvat kokoomuksen polvella. Puolustusministeri yliluuta-antti Jyri Häkämies pyrkinee NATOon. Jyrki Katainen kiitteli hallitusohjelmaa, joka on kuin kokkareiden periaateohjelma.

Härmän eduskunnassa on useita rikollisia. Entinen rikolliskansanedustaja Tony Halme ehti tienata hyvän eläkkeen. Rikollisia pujahti ministeriksikin. Viestintäministeri Suvi Lindén myönsi 2002 suuren apurahan osittain omistamalleen golfkentälle. Maa- ja metsätalousministeri Sirkka-Liisa Anttila syyllistyi 1960-luvulla perättömän lausuman antamiseen tuomioistuimessa. Asuntoministeri yliluuta-antti Jan Vapaavuori tuomittiin pahoinpitelystä ja varkaudesta 1980-luvulla sekä rattijuopumuksesta 2001. Miksi Suomessa rikollisuus on ansio politiikassa?

Ulkoministeri Ilkka Kanerva on discohile, naistenmies, eliittiurheilun kannattaja ja sotaintoinen kapteeni. Ulko- ja turvallisuuspoliittiselle linjalle saatiin freesi muotoilu, josta seuraa Suomen osallistuminen kansainväliseen kriisinhallintaan. Kanerva katosi Sydneyn kisoista vuonna 2000 kolmeksi päiväksi ja löytyi 500 kilometrin päästä aboriginaalikylän alkuasukasmajasta lannevaate yllään. (Päivää myöhemmin katosi naisten pikajuoksumaajoukkue.) Poliisin löytämä Kanerva kysyi sekavassa mielentilassa Suomen suurlähetystön virkailijalta: "Kui mää tääl ole? Onk kisa jo ohi?" Australian matka sai Kanervan ymmärtämään, että hän on aito åbo-originaali. Sitten häntä hoidettiin Sydneyn keskussairaalan psykiatrisella osastolla.

Ellei huhtikuun 1. päivä olisi jo kaukana takana luulisi, että Iken vitsinimitys ulkoministeriksi olisi aprillia. Hyssälandia sai alamaisten äänestyksen mukaisen hallituksen, jonka kanssa on kestettävä. Kiristäkää vyötä! Töllöuutisissa väitettiin, että kokoomus on kepun apupuolue. Kyllä tilanne on päinvastainen: muut hallituspuolueet ovat kokoomuksen apupuolueita, ja meillä on suurpääoman kokoomushallitus. Rötösherroja suominut "rosvot kiinni"- Isä Vennamo (Sirkka, Minä ja Pekka) väitti, että kyllä Suomen kansa tietää. Mutta mitä se tietää, ihmettelee

HaKa
alemman palkkausluokan mapitusinsinööri, toivottaen kaikille suurta työväenjuhlaa Vappua

Poijaat perkeleet

Vaalirintamalta kuuluu sekä hyviä että huonoja uutisia.

Ensin hyvät uutiset: Ilta-sanomien pääkirjoitus 21.3. -07 yritti kääntää todellisuuden ylösalaisin lohduttelemalla demareita siitä, kuinka heidän pitäisi olla ylpeitä 16-vuotisesta oikeistopolitiikan seuraamisesta ja samalla pääkirjoitus evästi demareita siitä kuinka vaalitappio oli seurausta yrityksestä ratsastaa punaisella vaatteella. Mutta kuinka ollakaan... samaisen lehden sivulla 8 Voikkaan tehtaan pääluottamusmies ehdotti vaaliprotestin syyksi UPM:n Voikkaan ja Kymin tehtaiden irtisanomisia. Toisin sanoen protestia juuri sitä demarien oikeistopolitiikkaa vastaan, josta demareiden nyt pitäisi Ilta-sanomien pääkirjoituksen mukaan olla ylpeitä. Demareiden vaalitappio ei siis välttämättä johtunutkaan heidän valitsemastaan vaalimainonnasta, vaan vaalimainonnan antaman viestin ja demareiden harrastaman politiikan välisestä kuilusta. Vaikka Voikkaan tehtaan pääluottamusmies suhtautui SAK:n vaalimainokseen diplomaattisesti, tuskin oli demareiden vaalikannatusta nostattanut se, ettei SDP pystynyt pitämään oikeistojunttaansa aisoissa SAK:n "mässäilevä porvaristomme"-mainoksen suhteen. Ensimmäisen kerran 16 vuoteen duunarit uskaltautuivat kapinoimaan ja sillä ääni siirtymällä olisi voinut jo jotain saada aikaan. Mutta sitten tulevatkin huonot uutiset: 16 vuoden jälkeen duunarit eivät enää erota protestia huonosta vitsistä. Onko protestia se että osoittaakseen kaapin paikkaa demareille, äänestetään kokoomusta joka kuitenkin edustaa ja toimittaa samaa oikeistopolitiikkaa? Tietenkin Perussuomalaisilla oli ollut viime vaalikaudella liian pieni kannatus voidakseen vaikuttaa silloin asioihin. Kuitenkin PS:n saavutukset näkyivät paremmin erään PS kansanedustajan sekoiluina iltapäivä-lehtien lööpeissä paremmin kuin puolueen saavutuksina Arkadianmäellä.

PS:llä on nyt hyvä mahdollisuus kalastella pettyneiden duunarien ääniä, mutta se vaatisi selvästi tiukemman linjan ottamista työnantajiin ja itse ainakin epäilen vahvasti ettei PS:llä ole rohkeutta & selkärankaa asettua uhkaksi omistajakerrokselle.

Houston, we got a problem

Maamme työväenliike vaatii nyt perinpohjaista uudistumista

Eduskuntavaaleissa vähävarainen kansanosa sai takkiin. Olemme saaneet oikeistohallituksen, joka merkitsee sitä, että suurpääoman verotus laskee ja tavallisen kansalaisen verot kiristyvät, hinnat nousevat, kaikki sosiaaliedut heikkenevät, työttömyys kasvaa ja pätkätyöt lisääntyvät.

Tästä huolimatta Vappuna ei esim. Varsinais-Suomessa Vasemmistoliitto ja SKP kykene neuvottelemaan muiden pienpuolueiden kanssa yhteistyöstä. Ainoa mahdollisuus olisi toimia kaikki yhdessä joukkovoimalla.

Suomen kansalaisille tulisi saada kaikki menetetyt edut takaisin. Ilman joukkovoimaa ei kansalaisia saada hereille ja uudelleen toimintaan taistelemaan etujemme puolesta. Kaikille olisi toimeentulo turvattava, sitä ei ilman yhteistä joukkovoimaa tule. Tämän johdosta tulee Suomen työttömyys ja muu köyhyys lisääntymään, jos emme joukkovoimaa saa koolle. Kansa on saatava hereille! Siitä ei tule mitään, jos kaikki olemme erillään toisista, emmekä kykene taistelemaan yhteisistä eduistamme.

Esko Luukkonen
Turku

Isänmaallinen uutinen!

Boris Jeltsin on kuollut kuului uutisista 23.4-07 syvästi kommunistisessa kodissani, tämä aiheutti ilon kiljahduksen eikä katto ollut pysyä paikoillaan, sillä tämä nyt jo kuollut "mies" on yksi niistä jokaisen työläisen ja kommunistin kotimaan Neuvostoliiton kavaltaneista pettureista. Hän petti miljoonat ja taas miljoonat neuvostoliittolaiset samoin kuin NKP:n, tuon jokaisen kommunistin Äidin.

Siis petturi on poissa. Lämpimät onnittelut sen johdosta koko entisen Neuvostoliiton kansoille ja kommunisteille kautta maailman!!! Toverillisin terveisin:

Jorma Talikka
Janakkala

Tukea *Kansan äänelle*

Vuokko Kangas 18,00 e; Juha Kieksi 30,00 e; Reijo Katajaranta 30,00 e; Jaakko Muilu 20,00 e; Hannu Kautto 90,00 e; Raika ja Kai Kontturi 100,00 e; Riitta ja Esko Auervuolle 50,00 e; Pasi Ranki 10,00 e; Anne ja Esko Luukkonen 65,00 e; Heikki Männikkö 50,00 e; Armeijaton Suomi 10,00 e: Jouko Nevalainen 40,00 e; Juha Forss 10,00 e; Eira Kärki 25,00 e; Erkki Mäki 100,00 e; Hannele Salava 20,00 e; Kalevi Wahrman 10,00 e; Tarja Männikkö 15,00 e.

OKO 554114-227966

INKUN YRTTIPALSTA

Pienen tauon jälkeen, jatkan tällä palstalla tietoutta Suomen luonnossa kasvavista kasveista. Vuorossa ovat nyt leskenlehti ja kanerva.

Leskenlehti

Leskenlehti kasvaa kosteilla savimailla, ojanvarsilla yms. kaikkialla maassamme. Käytettäväksi kelpaavat nuoret lehdet pinaatin ja kaalin tapaan ruoaksi, lehdet rohdokseksi.

Kesäkuussa kerätään nuoria lehtiä, huuhdotaan, leikataan hienoiksi suikaleiksi ja käytetään kuten pinaattia, mieluimmin nokkosen, savikan ym. kasviksien kanssa yhdessä muhennokseen, keittoihin jne. Kokonaisia lehtiä voi käyttää leskenlehtikääryleiksi. Suuret puhtaat leskenlehdet kiehautetaan suolavedessä pehmeiksi ja valmistetaan kääryleiksi samoin kuin kaalikääryleetkin. Täytteenä voi käyttää riisiin ja silputtuun sipuliin sekoitettuna jauhelihaa, sieniä, kasviksia ym.

Rohdokseksi kerätään täysikasvuisia puhtaita lehtiä Lehtiruodit poistetaan ja kuivataan yksitellen.

Kukista voi tehdä esim. simaa. Kukat kerätään ilman vartta.

Kanerva

Kanerva on varpukasvi, joka kasvaa kaikkialla karuimmassakin maaperässä. Kanerva kelpaa rehuksi, teeksi ja rohdoksi, harjoiksi ja luudiksi, vuoteen pehmikkeeksi ja värjäykseen (koko kasvi).

Kanerva kukkii heinä-, elokuussa ja on mehiläishoitajille tärkeä hunajakasvi. Kanervahunaja on väriltään tummaa ja juoksevaa, mutta hyvänmakuista. Kukkivat versonlatvat ovat hyvää teeainesta.

Rohdoksi käytetään useimmiten kanervankukkateetä, jolla on rauhoittava ja unta antava vaikutus ja jota pidetään hyödyllisenä sekä reumaattisissa sairauksissa sekä munuais- ja rakkovaivoissa.

Kanervaa voi käyttää myös taikinan jatkeena esim. ruisjauhoihin sekoitettuna ja leipoa leiväksi. Kukkaa voi laittaa myös harsopusseihin tyynyn alle, se antaa hyvän unen. Kanervasta saa yhdessä ruusun terälehtien kanssa hyvää ihovoidetta. Ihovoiteeseen käytetään puolet kanervaa ja puolet ruusun terälehtiä, molemmat kuivattuna ja ne uutetaan öljyyn (kylmäpuristettua öljyä, sanotaan neitsytöljyksi). Jämät voi käyttää sitten vaikka jalkakylpyyn.

terveisin Inkku

Marxilaisen filosofian opintopiirit Hämeenlinnassa jatkuvat Hämeenlinnan Sivistys- ja Kulttuurityö ry:n tiloissa, Parolantie 6. Maanantaina 7.5. aiheena kommunistinen yhteiskuntajärjestelmä.

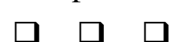
Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistyksen vuosikokous tiistaina 22.5.klo 18.00 Kirveskerholla, Mäkelänkatu 8. Tervetuloa jäsenet.

SFT toimii

Vappuaamuna 1.5. kokoonnumme klo 9.00 Helsingin Eläintarhassa sijaisevalle Luokkasodan Punaisten kansalliselle muistomerkille, jossa laskemme kukat. SFT:n edustajana puhuu **Seppo Harjunpää.**

Muistomerkiltä lähdemme suoraan Hakaniemeen, josta vappumarssi lähtee Rautatientorille ja Kaisaniemen puistoon 11.00. Kaisaniemen puiston Vappujuhlan jälkeen Kansan äänen vappujuhla Hermannin kerholla klo 13.30.

Kokoonnumme keskiviikkona 9.5.2007 Myllypuron ostarilla klo 17.00. Sieltä jatkamme Kivikossa olevalle Neuvostosotilaiden muistomerkille, jossa laskemme kukkalaitteen. Järjestöliput mukaan.

STP:n hallituksen kokous torstaina 3.5. klo 18.00 Männiköillä, Vellamonkatu 6 A 1. Käsitellään edsukuntavaalien tulosta ja liittokokousvalmisteluja.

Tapahtumia

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston vuosikokouas pidetään Hermannin kerholla, Hämeentie 67 maanantaina 21.5. klo 18.00. Käsitellään vuosikokoukasiat. Ajankohtaisesta poliittisesta tilanteesta alustaa **Kalevi Wahrman.**

Tervetuloa jäsenet ja ystävät

KTP:n Helsingin piirijärjestö ry:n vuosikokous maanantaina 21.5. Hermannin kerholla, Hämeentie 67 klo 19.00. Käsitellään vuosikokousasiat

Tervetuloa

EU:n vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous ja samalla järjestäytymiskokous pidetään Hermannin kerholla, Hämeentie 67, keskiviikkona 16.5. klo 18.00.

Käsitellään mm. alkukesän tehtäviä, EU:n perustuslain vastaista tiedotuskampanjaa, STP:n järjestäytymiseen liittyviä tehtäviä, sekä ajankohtaisia poliittisia kysymyksiä. Alustaa **Reijo Katajaranta**

Kokous pidetään laajennettuja, joten paikalle voivat tulla kaikki yhdistyksen jäsenet ja sen toiminnasta kiinnostuneet.

Mielenosoitus EU:ta ja EU:n perustuslakia vastaan

..ja Suomen itsenäisyyden puolesta Voiton päivänä (Unionistien Eurooppa-päivänä) 9.5.2007. Kokoontuminen mielenosoitusmarssiin Senaatintorille klo 16.00, josta marssi lähtee klo 16.30 Kiasmalle, jossa Hyde Park-luonteinen mielenosoitustilaisuus.

Järjestää EU:n vastaiset ja kriittiset järjestöt

STP:n Liittokokous

STP:n Liittokokous kokoontuu lauantaina 26.5. klo 11.00 -16.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67.

Kokouksessa käsitellään liittokokousasiat, puolueen organisoitumisen kysymyksiä, sääntömuutosta ja keskustellaan periaateohjelmasta.

Tervetuloa jäsenet ja kaikki asiata kiinnostuneet Kahvitarjoilu

Hallitus

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään la-su 2 - 3.6.2006 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero ei ole vielä tiedossa. Tarvitsemme lisää uutta tavaraa myyntipöytään.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara vastaanotetaan. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 050- 432 0777 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantai-aamuna klo 7.30.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin tukeneet toimintaamme.

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 2.5.2007 ja
-30.6.2007
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Vappusta mielenosoitus työn puolesta

Helsingin Työväen Vappumarssitoimikunnan ja nyttemmin yhdistyksen sitkeän työn tuloksena nähdään tanä vappuna sellainenkin ihme, että myös demarit ja Vasemmistoliitto marssivat. Sitä, että kaikki vasemmistolaiset porukat marssisivat yhdessä samassa marssissa ei ole nähty varmaankaan 60-vuoteen! Vappujuhlat sensijan ovat edelleenkin jakaantuneet kahdeksi juhlaksi.

USA:n voimistuvan imperialistisen politiikan vuoksi maailmanrauha on nyt uhatumpi kuin aikoihin. Samaten eriarvoisuutta sekä sosiaalista turvattomuutta ja taloudellista hätää lisäävä EU- suuntautunut, kova talouspolitiikka koskettaa jollain tavalla lähes jokaista suomalaista. Pääomapiirien ja korkeimman sotilasjohdon yhä äänekkäämmät vaatimukset Suomen Natojäsenyydestä ja pyrkimys kriisinhallintalain avulla kytkeä Suomi pääomapiirien sotilaallisiin seikkailuihin herättävät laajoissa kansalaispiireissä suurta huolta.

Äskettäin maassamme pidettyjen eduskuntavaalien tuloksena valtaan nousivat entistäkin kovemmat oikeistovoimat. Paine työkansan perusoikeuksia vastaan tulee entisestäänkin kasvamaan Näiden asioiden vuoksi vappumielenosoituksilla tulee tänäkin vuonna olemaan entistäkin suurempi merkitys. Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry. kehottaakin kaikkia osallistumaan työväen perinteisiin vapputapahtumiin omilla paikkakunnillaan.

Olemme nyt "Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry "

Helsingin Työväen vappumarssitoimikunta turvasi perinteisen vappumielenosoituksen järjestämisen Helsingissä vuodesta 1995 lähtien. Kaikki eivät tästä kuitenkaan pitäneet ja vappumarssitoimikunnan työtä yritettiin vuosien varsilla useasti "kampittaa". Viime vuonna tämä johti tilanteeseen, jossa vappumarssiyhdistys joutui asemansa turvaamiseksi rekisteröitymään yhdistykseksi. Syntyi "Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry.". Samalla kuitenkin perinteinen yhteinen vappujuhla ja vappumarssi viime vuonna hajosivat.

Perinteinen työväen vappumarssi

Tänä vuonna SAK:n 100-vuotisjuhlan johdosta sekä kärsityn vaalitappion pelästyttäminä myös SDP ja Vasemmistoliitto ovat päätyneet vappumarssin järjestämiseen. Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys kehottaa osallistumaan perinteisillä muodoilla tähän työväen yhteiseen vappumarssin tänä vappuna. Puhumme perinteisestä vappumarssista siksi, että markkinavoimat ja hallituspiirit pyrkivät kaupallistamaan vapunvieton pelkästään markkinahumuksi ja karnevaaliksi yhtenä tarkoituksenaan ehkäistä nykyisen työväenvastaisen politiikan arvostelu. Perinteinen vappumarssi on mielenosoitus pääomapiirejä ja nykyistä hallituspolitiikkaa vastaan. Suomelle EU-jäsenyys on ollut tuhoisa. Siksi me vappujulistuksissa vaadimme toteutettavaksi seuraavia asioita: (1) Terveydenhuollon yksityistäminen lopetettava- julkiset palvelut säilytettävä yhteiskunnalla. (2) Työsuhdeturvaa parannettava. Työpaikkojen ulosliputus estettävä. (3) Suomi irti sotilasliitoista - maamme puolueettomuus turvattava. (4) Eläkeläiset irti köyhyysloukusta - Eläkkeet sidottava palkkaindeksiin. (5) Ympäristökatastrofi estettävä - Suomi edelläkävijäksi.

Yhteinen muistotilaisuus punaisten muistomerkillä

Vapunvieton aloitamme kokoontumalla aamulla klo 09.00 yhteiseen muistotilaisuuteen Helsingin eläintarhaan Valtakunnalliselle punaisten muistomerkille. Yhteiseen tilaisuuteen osallistuvat Kansan äänen-, STP:n, SKP:n ja KTP:n järjestöt. Järjestöliput mukaan.

Vappumarssi Hakaniemestä

Vappumarssia varten kokoonnumme vappuaamuna klo 10.00 Hakaniemeen. Siellä kohotamme ylös näkyvät tunnukset: "Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys", "Kaikkien maiden proletaarit liittykää yhteen" sekä "Sotaa vastaan". Ryhmittäytykäämme niiden taakse. Vappumarssi Hakaniemen torilta kohti rautatientoria lähtee klo 11.00.

Työväen ja Nuorison Vappujuhla

Yhteinen työväen ja nuorison vappujuhla Kaisaniemen puistossa (Kansallisteatterin puoleisessa päässä) alkaa heti vappumarssin jälkeen n. klo 12.00. juhlassa puhuvat **Antonio Lopes** (kansainvälisen rakennustyöväen liiton sihteeri, Brasilia), **Tiina Sandberg** (SKP), **Pekka Tiainen** (STP), **Hannu Harju** (KTP) sekä maahanmuuttajien edustajana **Soran Zaki** (Sumoko). Juhlassa esiintyvät mm. **Lauri Maijala** ystävineen sekä trubaduuri **Lassi Mettälä**. Työväen ja Nuorison vappujuhlan järjestävät yhdessä Helsingin Vappumarssiyhdistys (STP, KTP, Kommunistien Liitto, EU:n vastainen Kansanrintama, Hermannin naiset yms.), SKP:n Helsingin piirijärjestö, Helsingin Kommunistiset Nuoret sekä suuri joukko muita työväen- ja kansalaisjärjestöjä.

Tervetuloa kaikki mukaan.

Vappujuhla Hermannin kerholla

Heti Kaisaniemen Vappujuhlan jälkeen alkaa Hermannin kerholla n. klo 13.30 Kansan äänen julkaisijajärjestöjen, Hermannin Naisten ja STP:n yhteinen vappujuhla. Tässä juhlassa esiintyvät mm. Bertta Laine ja konnakööri. Puheenvuoroja pitävät: Tervehdyspuhe; Timo Kangasmaa ja vappupuhe Heikki Männikkö ja ulkomaalaisten tervehdys Nozar Nazari Iranin Kommunistisesta puolueesta. Saatavilla hernekeittoa ja hyvä kahvipöytä. Tervetuloa kaikki tähän yhteiseen juhlaan.

Esko Auervuolle
Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry:n puheenjohtaja

Vapauttakaa Mahmud Salehi heti!

Viimeisten tietojen mukaan Iranin islamilaisen hallituksen poliisi on pidättänyt Iranin työväenliikkeen merkittävän aktivistin Mahmud Salehin maanantaina 9. huhtikuuta. Saquezin kaupungin vetoomustuomioistuimen tuomion mukaan hänet on välittömästi pidätetty ja viety tuntemattomaan paikkaan tiukkoja turvallisuusmääräyksiä noudattaen.

Islamilainen oikeus on haastanut oikeuteen ja tuominnut vankeuteen Mahmud Salehin, Jalal Hosseinin, Mohsen Hakimin ja monia muita työväenliikkeen aktivisteja Saquezissa syytettyinä kansainvälisen työväenliikkeen mielenosoituspäivän, Vapunpäivän mielenosoituksen järjestelyistä v. 2004. Nyt samojen syytteiden perusteella Mahmud Salehi on jälleen tuomittu vuodeksi vankeuteen, koska hänellä oli allaan aikaisempi vankeustuomio 3-vuoden koeajalla ja koska hän oli kiivaasti haukkunut poliisin toimintaa tämän toimipaikalla.

Mahmud Salehi ja muut aktivistit Saquezissa olivat juuri valmistelemassa Vapunpäivän juhlia kansainvälisten kriteerien ja työväen kansainvälisten oikeuksien mukaisesti ja heitä tukivat Saquezin kaupungin rauhaa rakastavat ihmiset, Iranin työläiset ja muut vasemmistolaiset voimat ja järjestöt kansainvälisellä tasolla.

Pidättämällä nämä tunnetut aktivistit ja työväenliikkeen johtohenkilöt Iranin islamilainen hallinto vain paljastaa huolensa työväenluokan voimistuvasta taistelusta. Islamilainen hallinto yrittää luoda pelon ilmapiirin estääkseen Vapunpäivän juhlinnan Kurdistanissa ja muualla Iranissa.

Vapunpäivän juhlinta on itsenäisen työväenliikkeen ehdoton ja tunnustettu oikeus. Iranin hallinto ei voi riistää työläisiltä tätä heidän perustavaa oikeuttaan pidättämällä Mahmud Salehin jälleen kerran.

Rauhaa rakastavat, vasemmistolaiset, ammatti- ym. työväenjärjestöt!

Ilman mitään epäilyjä meidän velvollisuutenamme Iranin työväenluokkana, rauhaa rakastavina ja työväenliikkeen kannattajina on tuomita Mahmud Salehin pidätys ja vangitseminen sekä ponnistella lujasti ja ehdottomasti hänen vapauttamisekseen vankilasta. Täten me kutsumme kaikkia työväenliikettä tukevia järjestöjä kuten myös koko maailman vapautta puolustavaa mielipidettä liittämään yhteen voimansa ja ponnistuksensa ja vaatimaan hellittämättömästi Mahmud Salehin vapauttamiseksi ja muiden vuoden 2004 Saquezissa Vapunpäivänä tuomittujen tuomioiden kumoamiseksi.

* Me tuomitsemme päättäväisesti Mahmud Salehin, iranilaisen tunnetun työväenliikkeen aktivistin pidätyksen.

* Me työväenliikkeen tukijat vaadimme Mahmud Salehin välitöntä vapauttamista.

Iranin Kommunistisen puolueen ulkomailla toimiva neuvosto
9. huhtikuuta 2007

Viro yrittää kirjoittaa uudelleen toisen maailmansodan historiaa

Moskova, 20.4. (Venäjän ääni) — Viron hallitus päätti torstaina siirtää kaikki sotilashautausmaat puolustusministeriölle, mikä sallii ministeriön itsenäisesti päättää, poistetaanko neuvostoliittolaisille Tallinnan vapauttajalle omistettu monumentti ja muutetaanko Natsi-Saksaa vastaan taistelleiden sankareiden hautapaikkoja.

Odottamatta hallituksen päätöstä Viron puolustusministeri on jo antanut määräyksen kaivaa esiin sotilashautoja Tallinnassa alkaen huhtikuun lopusta, ja fasismin vastaisen taistelun sankareiden monumentin purkaminen voi tapahtua seuraavana voiton merkkipäivän aattona.

Virossa monet ihmiset ovat eri mieltä hallituksen politiikan kanssa ja Tallinnan kaupungin virkailijat ovat avoimesti hallituksen suunnitelmaa vastaan. Tallinnan kaupunginjohtaja Edgar Savisaar vei asian jopa oikeuteen esittäen, että hallituksen suunnitelmien toteuttaminen voi johtaa vakaviin seurauksiin sekä kaupungin että valtion tasolla.

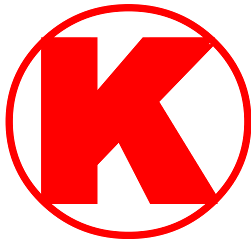
Valitettavasti oikeus oli toista mieltä. Viron puolustusministeriö on päättänyt pitää salassa neuvostoliittolaisten vapauttajasotilaiden monumentin purkamisen ehkäistäkseen yleisön voimakkaan negatiivisen reaktion. Venäjän ulkoministeri Sergei Lavrov kommentoi tätä politiikkaa seuraavasti:

"Tämä on pyhäinhäväistystä; sellaisten ihmisten muistoa häväistään, jotka vapauttivat Euroopan fasismista. Laajemmasta geopoliittisesta näkökulmasta tällä teolla on pitkäaikaisia vaikutuksia toisen maailmansodan historian uudelleenarvioimisessa. Siksi seuraukset voisivat olla todellakin hyvin vakavia," varoitti Lavrov.

Päätökseen tehdä monumentin purkamisesta valtiosalaisuus Lavrov sanoi, että ehkä Viron viranomaisilla on ilmeisesti jotain salattavaa. Tämä ei ole ainoa todiste Viron yrityksestä vääristää historiaa, mukaan lukien koko toisen maailmansodan kulku.

Äskettäin on hyväksytty laki, jonka mukaan laskettaessa virolaisten eläkettä huomioidaan Hitlerin SS-divisioonan vapaustaistelijoiden palvelusaika, mutta hylätään palvelusaika Puna-armeijassa. Nykyisten Viron hallitsijoiden pyrkimys luoda pikaisesti Venäjän vastaisia asenteita millä hinnalla hyvänsä estää heitä näkemästä niitä hirvittäviä julmuuksia, joihin Saksan natsit syyllistyivät.

Venäjän Ääni / KOMINFORM

Kansanääni

Nro 3/07
Kesäkuu 07 - Elokuu -07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
6. vuosikerta

Tulevaisuus rakennetaan työkansan yhteistyöllä

Alkaneet TES-neuvottelut, sekä oikeistohallituksen toimet mm. päivähoito- ja asuntokysymyksissä antavat ymmärtää, että tulossa ovat entistäkin kovemmat ajat. STP:n piirissä katsomme, että oikeansuuntainen muutos edellyttää työkansan yhdistymistä yhteisen poliittisen ohjelman taakse. Siksi STP pyrkii muodostumaan työkansaa yhdistäväksi demokraattiseksi liitoksi. Tästä ja Suomen politiikasta yleensäkin STP esitti arvionsa Vappuna.

Sivut 2, ja keskiaukeama

Hallitus iskee päivähoitoon ja asumiseen

Oikeistohallitus aloitti työnsä kaavailemalla alkajaisiksi 0-maksuluokan poistamista lasten päivähoidosta. Tämä kostautuisi heti vähävaraisimpien perheiden lapsille. Samoin hallitus ilmoitti lopettavansa Aravalainat, "koska niitä ei enää kysytä". Jo aikaisemmin hallitukset ovat rakentaneet juonen pitämällä Aravakorot pankkilainoja korkeampina. Tällä on pyritty siihen, että kaikki asunnot saatetaan markkinoiden armoille, sillä vastoin pankkilainoja aravaehtoihin sisältyi määräaikainen myyntikielto. Pidemmällä tähtäimellä hallitus tavoittelee siirtymistä kokonaan markkinavetoiseen omistusasuntokäytäntöön.

Sivu 4

STP:n kannattajakortteja kerätään kadulla

STP kerää 5000 tarvittavaa kannattajakorttia päästäkseen takaisin puoluerekisteriin. Nykyisen työtätekeviä ihmisiä kohtaan kovan ja kansanvastaisen politiikan muuttamiseksi vastaamaan tavallisen kansan - palkansaajan, yrittäjän, viljelijän, eläkeläisen, opiskelijan tai työttömän - etua, tulee näiden väestöryhmien muodostaa poliittinen liitto. STP haluaa rakentaa näitä laajoja kansalaispiirejä yhdistävän liiton, johon yksityiset ihmiset ja heitä edustavat järjestöt voivat tasa-arvoisina liittyä. Kuvassa Esko Auervuolle kerää kortteja sekä keskustelee maailman menosta Helsingin Itäkeskuksen Tallinnan aukiolla.

Sivu 6

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki kesäkuu 2007

Rahaa jaettavana

Ay-liikkeen sopimusneuvottelut ovat alkaneet reilusti etuajassa. Tähän lienee syynä se, että työnantajapuoli irtisanoutui heti vaalien jälkeen tupo-sopimuksesta. Työnantajat haluavat työpaikkakohtaisia sopimuksia, jopa henkilökohtaisia sopimuksia, joihin he eivät halua valtiovaltaa millään tavoin väliin. Oikeiston voitettua vaalit EK katsoi, että nyt heillä on erityisen hyvä mahdollisuus vyöryttää omia tavoitteitaan mm. luottamusmiesten asemasta läpi sopimusrintamalla.

Ay-liike on hyväksynyt tilanteen ja lähtenyt tekemään liittokohtaisia sopimuksia. Tätä on auttanut se, että kapitalistinen Suomen talous on ollut jo pitkään voimakkaassa kasvussa ja yritykset ovat tahkonneet järjestään ennätysvoittoja. Tällaisessa tilanteessa liittojen tulisi tietysti käyttää suotuisaa tilannetta hyväkseen työntekijöidensä palkkojen korottamiseksi.

Ensimmäisenä sopimuksen ehti tehdä Kemianliitto, se ns. ”avasi pään”. Kemianliiton sopimus on pituudeltaan kaksi vuotta ja kahdeksan kuukautta. Siihen kuuluu kolme palkankorotusta, joiden yhteisvaikutus on lähelle 9%. Sopimuksen alkuun kuuluu vielä erityinen kertakorvaus, jonka suuruus riippuu alasta; muovin- ja kemian teollisuudessa se on 240 euroa kun taas maakaasu- ja petrokemian alalla se on 305 euroa. Tehdystä sopimuksesta voidaan sanoa, että 9% korotus tällaisessa tilanteessa on täysin alimitoitettu. Se ei vielä muuta yhtään yhteiskunnallista tulonjakoa palkkatulojen suuntaan, ja tämä tilanteessa, jossa mm. hinnat ovat vahvassa nousussa, erityisesti asuntojen hinnat. Palkkavaatimukset tulee asettaa paljon korkeammalle.

Kemianliiton jälkeen liikkeelle lähti Metalliliitto vakaana aikomuksenaan ylittää Kemianliiton sopimuksen taso. Puheenjohtaja Vuorenmaa selvitti, ettei Metalli aio vertailla tavoitteitaan Kemian kanssa, mutta heidän tavoitteidensa pohjalla on vain se tilanne, että metallialan yrityksillä on mennyt erityisen hyvin.

Julkinen sektori ja kaupan ala sensijaan jättävät sopimustensa hieromisen syksymmälle. Ne ovat naisvaltaisia aloja, joiden suhteen erityisesti muistetaan hoitoalalle ennen vaaleja annetut lupaukset 500 euron korotuksesta.

Heti Kemianliiton sopimuksen jälkeen alkoi ilmestyä jarrumiehiä, erityisesti nykyinen Suomen Pankin pääjohtaja Erkki Liikanen, joka vaati ”palkkamalttia” ja pieniä korotuksia, jottei talous ylikuumenisi ja inflaatio yllättäisi. SAK:n Ihalainen ei ole tähän pistänyt pahemmin vastaan.

Kuitenkin liittojen tulee nähdä, mikä maailmassa on tällä hetkellä todellinen tilanne. Kapitalisteilla on nyt niin paljon rahaa ”ettei paskalle taivu”. He eivät enää tiedä mihin pääomiaan sijoittaisivat - todelliseen tuotantoon he eivät halua sijoittaa, vaan kaikenlaisiin optioihin ja johdannaisiin.

Avainasemassa on myös Vanhasen hallitus. Sen olisi kipottava valtion kassaan verovaroja suuryrityksiltä, sillä ilman sitä julkisen sektorin ja hoitoalan palkankorotukset jäävät haaveeksi. Kokoomus kuitenkin voitti vaalit, joten rikkaiden kukkarolla käynti tuskin toteutuu ja hoitoala ja muut naisvaltaiset alat jäävät taas pienille korotuksille.

Tuore uutinen on, että Kone Oy:n Antti Herlinin osakesalkku on kasvanut yli miljardin. Ammattiliioilla olisi nyt näytön paikka, mutta siihen ne eivät näytä pystyvän, vaikka rahaa olisi jaossa - ja paljon.

PARANNUKSIAKO LUOTTAMUSMIESTEN ASEMAAN JA TYÖSUHDETURVAAN?

Viimeaikoina on AY-liike vaatinut luottamusmiesten työsuhdeturvaan parannuksia. Syy näihin vaatimuksiin on ollut se, että työnantajat ovat purkaneet laittomasti luottamusmiesten työsopimuksia. Kuuluisin tapaus sattui syksyllä 2004 kun Tamperelainen Tamglas oy antoi pääluottamusmiehelle potkut, joiden syynä ei ollut mikään muu kuin, että kyseinen pääluotto piti tiukasti edustamiensa duunareiden puolta.

Potkut johtivat laajoihin lakkoihin, joihin osallistui kymmeniä tuhansia työläisiä. -Työtuomioistuin tuomitsi Tamglassin maksamaan potkut saaneelle kymmenien tuhansien eurojen korvaukset, irtisanomisajan palkan ja oikeudenkäyntikulut. Sama instanssi tuomitsi myötätuntolakkoihin osallistuneet ammattiosastot lakkosakkoihin!

EK:n nokkamies tahtoo osaavia luottamusmiehiä

EK:n hallituksen puheenjohtaja Antti Herlin puhui järjestönsä kevätkokouksessa 24.5.2007 tähän tapaan: ”Vastuullinen luottamusmies rakentaa tänä päivänä aktiivisesti yrityksen menestystä. Menestyvä yritys on myös henkilöstön etu. Jokaisella henkilöstöedustajalla pitäisi olla ymmärrystä yritystoiminnasta liiketaloudellista osaamista sekä hyvät johtamis-, neuvottelu ja vuorovaikutustaidot. Ilman näitä taitoja sekä rohkeutta ja halua aktiiviseen työskentelyyn luottamusmiesten toiminta rajoittuu lähinnä siihen, että he valvovat perinteiseen tapaan sopimusten ja säädösten soveltamista työpaikoilla.

- Sopimustoiminnan siirtyminen kohti yritystasoa vaatii luottamusmiehiltä laaja-alaisuutta ja kykyä nähdä toiminnallisia kokonaisuuksia .Kyvykkäiden henkilöiden löytäminen on haaste ammattiyhdistysliikkeelle, mutta se on tärkeä kysymys myös uusiin toimintamalleihin valmistautuville yrityksille.

- Elinkeinoelämän kannalta on tärkeää, että yrityksessä on osaavat ja vastuulliset luottamusmiehet. Tällaiset henkilöstön edustajat pystyvät työskentelemään yritysjohdon kanssa menestyksellisesti yrityksen tavoitteiden saavuttamiseksi. Elinkeinoelämä on valmis jatkamaan AY -liikkeen kanssa keskusteluja toimista, joilla voidaan vahvistaa luottamusmiesten asemaa ja edistää uudentyyppistä luottamusmiesroolia.

-Samassa yhteydessä on käsiteltävä myös luottamusmiesten asemaa ja vastuuta työrauhan takaajina. Tätäkin roolia on vahvistettava, sillä laittomia lakkoja on edelleen paljon. Vuonna 2006 EK:n jäsenyrityksissä toimeen pannuista lakoista 99 prosenttia oli laittomia. Näissä lakoissa menetettiin yhteensä 85 000 työpäivää.”

Vastuulliset ja vastuuttomat

Joihinkin Herlinin toiveisiin voi yhtyä. Esimerkiksi siihen että luottamusmiehillä pitää olla liiketaloudellista osaamista, hyvät johtamis- ja neuvottelutaidot, sekä rohkeutta ja aktiivisuutta.

Niitä tarvitaan viimeistään siinä vaiheessa, kun yksityinen pääomien ja tuotantovälineiden omistus lakkautetaan. Mitä tulee siihen, että luottamusmiehet valvovat sopimusten ja säädösten soveltamista ja toteutumista työpaikoilla, se johtuu siitä, ettei heidän aikansa juuri muuhun riitä, koska työnantajat eivät niitä sopimuksia ja lakeja noudata. Hiihtäjä karpaasi Mika Myllylä sanoi jotenkin niin, että urheilussa kaikki on sallittua mikä ei ole erikseen kielletty. Työelämässä näyttää olevan sallittua sekin mikä erikseen on kielletty. Kun lakien ja sopimusten rikkomisesta ei seuraa sanktioita niin työnantajat niitä myös surutta rikkovat. Suurin osa, 99 prosenttia, Herlinin mainitsemista ”laittomista” lakoista pannaan toimeen juuri siksi, että työnantaja on ensiksi itse ryhtynyt laittomuuksiin.

Herlin voisikin peräänkuuluttaa vastuullisuutta järjestönsä edustamien yritysten johtajilta, jotka täysin vastuuttomasti ulkoistavat, lomauttavat, vähentävät väkeä ja päälle päätteeksi vievät koko yrityksensä ”kiinaan”. Samoin Herlin voisi kuuluttaa osaamista yritysjohtajilta. Miten he esimerkiksi voivat laskea kannattavaksi sen, että maksavat toiselle yritykselle sen vuokraamista työntekijöistä, vaikka yhden vuokratun työntekijän hinnalla saisi palkattua kaksi oman yrityksen palvelukseen? Luottamusmiehet eivät tällaisia osaamattomuuteen perustuvia vastuuttomuuksia edes esitä. Eiväthän ne olisi henkilöstön, sen vuokratunkaan etu, ei edes yrityksen etu.

Herlinin puheet siitä, että paikallisen sopimisen lisääntyminen vaatii luottamusmiehiltä laaja-alaista kykyä nähdä toiminnallisia kokonaisuuksia, tuntuu kummalliselta. Siellä missä kaksi luottamusmiestä kokoontuu, keskustellaan aina siitä, että työnantajan edustajilta puuttuvat noiden Herlinin mainitsemien ominaisuuksien lisäksi myös halu- ja kyky sopia työehdoista.

EK:n pamppu on suunnannut puheensa vikasuuntaan tässäkin asiassa. Kummallinen on myös Herlinin vaatimus työrauhaa turvaavista luottamusmiehistä! Hän itse asiassa vaatii että työnantaja valitsisi luottamusmiehen, jonka velvollisuus olisi vahtia sen etuja eikä suinkaan työntekijöiden!

Työehtosopimusneuvottelut ovat vielä(12.6-07) kesken kemianteollisuutta lukuunottamatta. Tässä vaiheessa ei ole vielä tietoa miten luottamusmiesten asema ja työsuhdeturva on niissä edistynyt.

Toivottavasti duunariliittojen neuvottelijat eivät ole antaneet herliniläiselle ”uudentyyppiselle” luottamusmieskäsitteelle periksi.

Markku Nieminen

Piileekö johdannaismarkkinoiden paisumisessa maailmanlaajuisesti riski kasvulle ja työllisyydelle

Hedge- rahastojen eli suojausrahastojen toiminta on noussut laajan huomion kohteeksi jopa siinä määrin, että asia oli käsittelyssä mm. G8-ryhmän kokouksessa Rostockissa kesäkuun alussa. Suomennos suojausrahasto antaa mielikuvan riskeiltä suojautumisesta, jossa on kuitenkin tavoitteena saada suuria voittoja nopealiikkeisellä toiminnalla sekä toiminnalla, joka on vapaata rahoitussektorin jäykkyyksistä ja sääntelystä.

Suojausrahastojen toiminnan ydinaluetta ovat johdannaiset, joka sisältää sen, ettei kaupata osakkeita, hyödykkeitä ja valuuttaa tai muita kohde-etuuksia, vaan kaupankäynti kohdistuu oikeuksiin ja velvollisuuksiin tehdä näitä kauppoja. Vaikka Hedge-rahastot ovat johdannaismarkkinoiden tärkeitä toimijoita, ne eivät ole ainoat, vaan johdannaistoimintaa toteuttaa laajasti koko rahoitussektorin ja toimijoina ovat myös yritykset, eläkerahastot ja yksityiset kansalaiset.

Johdannaistoiminta on paisunut viime vuosina moninkertaiseksi aiempaan verrattuna. Tämä on ollut osa pääomamarkkinoiden kasvua globalisaation myötä. Kyse on sopimuksista, joissa on kaksi osapuolta, ostaja ja asettaja, jolta ostaja ostaa johdannaistuotteen, mutta asettaja ottaa kantaakseen velkariskin. Asettajan saama johdannaisen hinta ei ole tämän tuloa vaan velkaa, jonka ominaisuus on, että velkasumma muuttuu kohde-etuuden hinnan muutoksen myötä.

Johdannaismarkkinoiden laajuus

Bank of International Settlementsin, BIS:n, vuoden 2006 lopun tilanteesta saatavien tilastotietojen mukaan (BIS, 5.6.2007, Internet-sivut) johdannaissopimukset olivat summaltaan 446 402 miljardia dollaria vuoden 2006 lopussa, kun summataan muut kuin markkinoilla vaihdettavat johdannaiset. Markkinoilla on vaihdettavia johdannaisia 70 512 miljardia dollaria eli 15,8 % kaikista johdannaisista. BIS:n tilaston mukaan muita kuin markkinoilla vaihdettavia optioita oli 375 890,4 miljardia dollaria, mutta tiedotteessa he mainitsevat luvun 415 000 miljardia, jolloin summaamalla tähän markkinoilla vaihdettavat johdannaiset liikutaan vuonna 2007 noin 500 000 miljardin dollarin suuruusluokassa. Kyse on kohde-etuuksien summasta, ei johdannaisista maksettavista hinnoista. Kohde-etuus on esimerkiksi osake, josta ei tehdä kauppaa, vaan esimerkiksi optio, joka antaa mahdollisuuden tehdä kaupaa osakkeella. Optioista maksetaan esimerkiksi 5 % osakkeen arvosta, mutta summa vaihtelee erittäin paljon riippuen mistä on kyse.

BIS:n lukujen perusteella muista kuin markkinoilla vaihdettavista optioista osakkeisiin kytkeytyviä oli 2 %, valuuttajohdannaisia 10,8 %, korkojohdannaisia 77,7 %, hyödykejohdannaisia 1,8 % ja luottojohdannaisia 7,7 %. Johdannaisista optioita oli 101 894,7 miljardia dollaria eli reilu viidennes kaikista johdannaisista.

Mielikuvan saamiseksi, mitä luvut pitävät sisällään, niitä voi verrata tuotantoon. Yhdysvaltain kansantuote on noin 12 000 miljardia ja se on noin viidennes maailman tuotannosta. Maailman tuotantona voidaan vertailun vuoksi käyttää summaa noin 60 000 miljardia dollaria (9000 dollaria per asukas). Jos maailman varallisuus, kun siihen lasketaan pääomakanta ja maa- ja vesialan arvo, on 5-7-kertainen verrattuna tuotantoon, maailman varallisuuden arvo olisi noin 300 000 – 400 000 miljardia dollaria.

5-7-kertaisuus esimerkkilaskelmassa perustuu siihen, että Suomessa kansallisvarallisuus oli runsaat 5-kertainen verrattuna kansantuotteeseen 1960-luvun taitteessa, kun Suomen per capita-tuotanto oli samaa suuruusluokkaa kuin maailman per capita-tuotanto 2000-luvun alussa, ja vajaa 20 vuotta myöhemmin kansallisvarallisuuden suhde tuotantoon oli noussut suunnilleen 7-kertaiseksi.

Koska maailman varallisuuden rakenne on hyvin erilainen kuin Suomen kansallisvarallisuuden, luvut ovat tässä vain esimerkinomaisia. Ne antavat mielikuvaa siitä, että liikutaan samoissa suuruusluokissa kuin puhuttaessa koko maailman varallisuudesta. Lukujen vertailussa on kuitenkin tarpeen ottaa huomioon se, että esimerkiksi osakkeiden arvo sisältää odotusarvoa, joka nostaa niiden arvon suuremmaksi kuin pääomakanta ja muu varallisuus nykyhetkellä.

Edellä tuli esille, että BIS:n tilastoissa optioiden summa oli vuoden 2006 lopussa 101 894,7 miljardia dollaria. Tästä markkinoilla vaihdettavia optiosopimuksia oli 44 800 miljardin arvosta. Summien suuruus on sellaista luokkaa, että ne kuvaavat sopimusten sisältämien kohde-etuuksien arvoa. Johdannaisista maksettavien hintojen, preemioiden, summat eivät siis ole näin suuria: optioissa esimerkiksi mahdollisesti 1/20 kohde-etuuksien summasta. Silti kyseessä ovat valtaisat summat.

Perusongelma on siitä, että johdannaisten alkuperäinen tarkoitus on ollut suojautua hintojen vaihtelulta. Nyttemmin niillä saattaa olla päinvastoin vaihtelua lisäävää vaikutusta sen lisäksi, että ne jakavat tuloja uudelleen valtavalla vipuvaikutuksella. Vipuvaikutus tulee etenkin niistä johdannaisista, joiden hinta on sidottu kohde-etuuden hintaan. Esimerkiksi jos Nokian osakkeen arvo on 20 euroa ja tähän tasoon asetetun option euron, option asettaja (myyjä) hankkii, jos osakkeen hinta jää alle 21 euroa (20+1). Jos osakkeen hinta sen sijaan nousee 10 % 22 euroon, option hinta nousee pelkistetyssä esimerkissä 2 euroon eli 100 %. Jos osakkeen hinta nousee 20 % 24 euroon, option hinta nousee eurosta neljään euroon. Jos sijoitus on 10 000 euroa, se muuttuukin 40 000 euroksi. Tämä raha siirtyy asettajan (myyjän) taskusta ostajan taskuun. Jos maailman mitassa kyse vipujohdannaissijoituksissa on miljardeista ja kymmenistä miljardeista ja tuhansista miljardeista, näkee helposti, mitä tapahtuu, jos osakkeiden tai muiden kohde-etuuksien hinnat muuttuvat yllättävästi. Siitä oli kyse myös esimerkiksi Fortumin johdon optioissa. Siinä hyötyjänä oli johto ja asettajana (myyjä) Fortum, joka tällä tavalla maksoi johdolle.

Asiaan kytkeytyy erittäin monitahoisia kysymyksiä, mutta niihin voidaan palata. Laajempien häiriöiden mahdollisuus on olemassa.

Pekka Tiainen

Pekka Tiainen selvittää pääoman liikkeitä STP:n liittokokouksessa.

Oletko valmis?

Maailma on menossa lujaa vauhtia päin helvettiä. Ihmisiä tapetaan siksi, että maailman öljy-, kaasu- ja muut maaperän rikkaudet yritetään kahmia yksiin, jenkkien käsiin. Silloin aseina ovat tankit ja pommit. Mutta ihmisiä on myös siksi, että harvat voisivat rikastua. Silloin aseina ovat puute ja kurjuus. Ihmisille ei anneta työtä, leipää, ei asuntoja eikä hoitoa.

Venäjällä on mahtavat maaperän rikkaudet. Jenkit haluavat päästä niiden omistajaksi. Kun se ei enää tunnu onnistuvan dollareilla, harkitaan toisia tapoja. Siihen viittaa USA:n halu saartaa Venäjää etelästä ja lännestä sotilastukikohdilla. Toisaalla ja samanaikaisesti kahtiajakoa köyhiin ja rikkaisiin kiihdytetään kaikissa kapitalistien hallitsemissa maailman maissa.

Globaali yhteiskunnallinen levottomuus lisääntyy. Sitä varten on rakennettava voimakkaat kriisinhallintajoukot. Lisäksi jokaisen maan on vahvistettava omia poliisi- ja joukkojenhallintakykyjään. Siksi kapitalistissa maissa myös kapitalismin äärimmäisen muodon elementit vahvistuvat. Työttömyydessä rypevässä Euroopassa fasistiset oraat kasvavat. Julkeana esimerkkinä on Viro. Tiettävästi fasismin ja Hitlerin SS-joukot kukistaneen neuvostoarmeijan veteraanien eläkkeet on lakkautettu ja myönnetty SS-veteraaneille.

Suomen osalta toinen maailmansota päättyi 4.9.1944 Stalinin sanelemaan raskaaksi sanottuun välirauhasopimukseen. Siihen asti Suomi oli puolifasistinen. Vielä sodan viimeisenä päivänä pantiin toimeen viimeinen kommunistin teloitus. Vasta välirauhansopimus muutti tilanteen. Siinä määrättiin, että kommunistit, ay-aktiivit ja muut rauhanpuolustajat on vapautettava keskitysleireistä ja vankiloista. Myös kaikki fasistiset ja puolifasistiset, mm. Suojeluskunnat ja Lotta-Svärd-järjestöt, on lakkautettava.

Vuonna 1947 välirauhasopimus sinetöitiin Pariisin rauhansopimukseksi. Mutta vuonna 1992 Suomi julisti yksipuolisella päätöksellä sen sotilaalliset rajoitteet mitättömiksi. Se oli paljon se. Niinpä Suojeluskunnan tyttäret, Lotta-Svärd, ovat jo nyt, viidenkymmenen vuoden maanalaisuuden jälkeen, nousseet julkisuuteen. Jää nähtäväksi onko se pirulle annettu pikkusormi, joka lopulta vie koko käden. Nouseeko jonain päivänä myös Suojeluskunta tai sen tapainen perillinen?

❑ ❑ ❑

Pelko spontaaneista yhteiskuntarauhan häiriöistä on aiheellinen, sillä epätoivoisten osa-aika- ja pätkätyöläisten sekä työttömien määrä, työn puute, kasvaa koko ajan. Sitä kapitalistit eivät kuitenkaan halua suurin surminkaan myöntää. Siksi he pakottavat kaikki yksityiset ja julkiset laitokset valehtelemaan.

Työministeriö on julkaissut ulkonäöltään ja kooltaan komean työpoliittisen tutkimuksen "Työvoima 2025". Se kuitenkin törmäsi Tilastokeskukseen, joka on EU:n käskystä ja kapitalistien hartaasta toivomuksesta ottanut uudeksi tavaksi "tieteellisesti" vääräentää kansantalouden elintärkeitä tietoja. Sen vanhoihin tapoihin on kuulunut tuottavuutta alentava BKT, uusiin kuuluu työtunnit ja työlliset. Niiden ansiosta nykyhetki ja tulevaisuus saadaan näyttämään todellisuutta ruusuisemmilta.

Tämän tutkimuksen keskeinen viesti on, että vuonna 2030 työttömiä on 86 000 ja työttömyysaste 3,2 prosenttia. Tähän hienoon näköalaan takertuvat kaikki viralliset ja vähemmän viralliset tahot, poliitikot ja ilmeisesti myös ay-johtajat, sillä tutkimus lupaa kaikille töitä ja toimeentuloa. Tuskin ketään kiinnostaa, paljonko tutkimuksessa on väärennöksiä.

Yhteen oleelliseen kohtaan voi varauksin yhtyä. Tutkimuksessa arvioidaan tuotannon kasvavan runsaan kahdenkymmenen vuoden aikana keskimäärin 2,2 prosenttia vuodessa. Se voi olla lähellä totuutta, mutta loppu on puhdasta huijausta. Työtuntien määrää on kasvatettu haamutunneilla. Toteutuneisiin ja vuosia myöhemmin korjattuihin tilastoihin on ilmestynyt 8 - 10 prosenttia tekemättömiä tunteja. Näihin lihotettuihin työtunteihin on laskettu tuotannon kasvua vastaava 2,2 prosentin tuottavuuden kasvu. Siten vuoden 2030 tuntien määräksi on saatu 4 077 miljoonaa työtuntia.

Tutkimus kertoo myös, että näin työllistyy 2 585 000 henkeä, mutta vuoteen 2005 verraten henkilön työvuosi lyhenee vähin erin 1 577 tuntiin eli 137 tunnilla. Kun kaavamaisesti laskien puolet työllisistä tekee normaalin työvuoden, niin toinen puoli koko ajan menettää työaikaa, joka on lopulta 274 tuntia. samalla he menettävät sitä vastaavan palkan. Näin on tämänkin mukaan selvää, että työläisten enemmistön kurjuus lisääntyy pikku hiljaa koko ajan ja varmasti.

❑ ❑ ❑

Todellisuus on tätä tutkimusta ilmiselvästi paljon karumpi. Kun tutkimuksen vuoden 2005 työtunneista vähennetään äärimmäisen varovasti haamutunnit, niin työmäärä oli silloin enintään 3 921 miljoonaa tuntia. Ja lisäksi, kun kapitalisteille työn tuottavuus on lähestulkoon elämän ja kuoleman kysymys, sen on kasvettava tuotantoa nopeammin. Jos kuitenkin hyväksytään ajatus, että vastaisuudessa tuottavuuden kasvu on selvästi aikaisempaa hitaampaa, esimerkiksi vain 2,8 prosenttia vuodessa, niin silloin vuonna 2030 tuotantoon riittää 3 387 miljoonaa tuntia, 1 919 000 työvuotta ja työttömyyteen haaskantuu 1 327 miljoonaa tuntia, 752 000 työvuotta. Sen jälkeen työttömyysaste on julmat 28,2 prosenttia!

Tälle kehitykselle porvaripuolueet eivät voi eivätkä halua tehdä mitään. Sen sijaan ne tukevat sellaista kehitystä, että harvat voivat rikastua. Sillä ei ole väliä, että se lisää köyhyyttä ja kurjuutta, joka on spontaanien levottomuuksien ja fasismin kasvualusta.

Nykyinen oikeistolaistunut, porvaripuolueiden hallitsema maailma on menossa lujaa vauhtia päin helvettiä. Oletko valmis?

Kai Kontturi

0-maksuluokka tulee säilyttää

Hallitus aloitti köyhien kyykyttämisen samantien. Päivähoidon 0-maksuluokan poistamisesta ei ollut mitään merkintää enempää hallituksen kuin Kokoomuksenkaan ohjelmissa. Kuitenkin joku sadisti sen esityslistalle toi. Tällaisia sadisteja löytyy nykyhallituksesta paljon.

Hallituksen kaavailema päivähoidon nollamaksuluokan poisto osoittaa suurta välinpitämättömyyttä ja asiantuntemattomuutta vähävaraisten perheiden tilanteesta. Hallituksen edustajat ovat esittäneet maksuttoman kokopäivähoidon poistamisen ohjaavan vanhempia hoitamaan itse omia lapsiaan sen sijaan, että heidän lapsensa olisivat kokopäivähoidossa.

Vanhasen edellisen hallituksen aikana sosiaali- ja terveysministeriö sekä Kuntaliitto teettivät selvityksen (Väinölä 2004) kotivanhempien lasten päivähoidosta. Tästä selvityksestä ilmenee, että perheet, joissa on kotona oleva vanhempi, eivät ole homogeeninen joukko, vaan lapsen päivähoidolle on monenlaisia lapsen hyvää kehitystä turvaavia perusteita. Selvityksessä kerrotaan esimerkiksi sairaan sisaruksen kotihoidosta, maahanmuuttajien kotouttamisesta, pätkätyöstä ja hoitopaikan menettämiseen kohdistuvasta pelosta. Selvityksestä ilmenee myös, että päivähoitohenkilöstön arvioiden mukaan kotona olevien vanhempien lapset ovat päivähoidossa keskimäärin neljä päivää viikossa ja 6,5 tuntia päivässä. Kokonaiskäytön keskiarvo on tällöin 26 tuntia viikossa, mikä ylittää vain tunnilla osapäivähoidon 25 viikkotunnin rajan. Tämä kertoo enemmänkin päivähoidon joustamattomuudesta kuin vanhempien haluttomuudesta hoitaa lapsiaan.

Nollamaksuluokan poistaminen kostautuisi ennen kaikkea vähävaraisten perheiden lapsille.

Hallitukselle yksinhuoltajan lapsilisän 10 euron korotus on "merkittävä summa" mutta 20 - 30 euron maksukorotus on edustaja Timo Kallin mukaan "pieni, kuvaannollinen summa". Tällä pienellä kuvaannollisella summalla lapsi syö kuitenkin monta ateriaa. Päivähoitomaksujen korotukset tekisivät työnteon entistä kannattamattomammaksi vähävaraisille. Yksinhuoltajien työllisyys on laskenut vakavasti laman jälkeen. Katja Forsenin tutkimuksen mukaan he kuitenkin tekevät mieluummin työtä kuin nostavat toimeentulotukea, siitä huolimatta että työtä tekemällä menettävätkin sosiaalipoliittisia tukiaan.

Kannustinloukut koituvat paitsi perheiden, myös työnantajien tappioksi. Erityisen mielenkiintoista hallituksen aikeissa on se, että nollamaksun poistaminen, myös poikkeukset huomioiden, loukkaa vähävaraisten perheiden lasten subjektiivista päivähoito-oikeutta. Miksi rikkaan perheen lapsella tämä oikeus olisi, mutta köyhiltä se halutaan poistaa? Subjektiivinen päivähoito-oikeus antaa perheelle mahdollisuuden punnita erilaisia vaihtoehtoja oman, yksilöllisen tilanteensa kannalta. Vähävaraisten perheiden taloudelliset ja sosiaaliset ongelmat vaativat laaja-alaista paneutumista ja oikein ajoitettua tukea. Päivähoito on ennaltaehkäisevää lastensuojelutyötä parhaimmillaan - ja edullisimmillaan.

Bodil Rosengren
Yksinhuoltajien ja Yhteishuoltajien liitto

Asumisesta markkinavoimien myllerryskenttä??

Uusi porvarihallitus aloitti toimintansa räväkästi, lopettamalla aravalainoitettujen asuntojen tuotannon. Miten tämä sitten sopii yhteen hallitusohjelman kanssa, jossa luvataan "hallituksen edistävän jokaisen mahdollisuutta tarpeitaan ja toiveitaan vastaavaan asumiseen".

Tämä on kauniisti kirjoitettu, mutta tarkoittanee sitä, että asumisesta ja etenkin vuokra-asumisesta ei enää haluta vastata yhteiskunnan toimesta. Tässä mielessä maamme politiikka poikkeaa rajusti siitä käytännöstä, mikä on muualla Euroopassa, jossa keskustellaan siitä, että asuminen tulee käsittää yhtenä ihmisen perusoikeutena. Kansan äänen toimitus kävi asiasta pitkän puhelinkeskustelun Vuokralaisten Keskusliiton järjestö- ja koulutuspäällikön **Ilpo Eerolan** kanssa. Keskustelun tuloksena syntyivät seuraavat muistiinpanot:

Asuntopolitiikkaa ohjattu markkinavetoiseen suuntaan

Perusteluna sille, miksi hallitus aikoo lopettaa arava-lainojen myöntämisen hallituspiirit sanovat, että kukaan ei käytä näitä lainoja. Tämä tietenkin on totta, mutta se johtuu siitä, että hallitus on pitkään pitänyt aravalainojen korot huomattavasti tavallista pankkilainaa korkeampana. Tästä johtuen kunnallista yms. muuta, kuin omistusasuntotuotantoa on rahoitettu edullisempien vaihtoehtojen kautta. Asuntopolitiikka on ollut jo edellisten hallitusten toimesta (mm. Vanhasen hallituksen) "tuuliajolla". Vasemmiston hampaattomuus näkyy siinä, että Suvi-Anne Siimeksen vastatessa hallituksessa asuntoasioista lopetettiin asunto-oikeus ja pidettiin aravakorot korkealla. Asuntopolitiikkaa on leimannut linja, jossa ihmiset pakotetaan omistamaan asuntonsa. Aravaehtoihin on kuulunut rajoitus, että markkinoille joutuvat yleishyödylliset aravalainoitetut asunnot pidetään mahdollisimman pitkään vuokra-asuntoina. Taasen Aravarahoituksesta luopumisella tavoitellaan sitä, että kaikki asunnot ovat markkinoilla kaupan markkinahintaan.

Tavoitteeksi markkinavetoinen omistusasuminen?

Tällä kehityksellä on tuhoisat näkymät. Tiedetään, että islantilaiset kiinteistöyhtiöt ostavat meiltä kokonaisia taloja. Varmasti ne eivät tule harjoittamaan tänne yleishyödyllistä asuntotuotantoa, vaan käärimään mahdollisimman paljon voittoja. Kyse on köyhän kansanosan kurjistamisesta. Tämä koskee myös niitä ihmisiä, jotka eivät halua sijoittaa elämäntyötään pelkästään asunnon hankintaan, tai niitä nuoria ensiasunnon hankkijoita, joilla ei ole varaa ostaa omistusasuntoa. Kaikkia näitä pakotetaan kalliiden omistusasuntojen hankintaan.

Tärkeintä on turvata kohtuuhintainen asuminen

Hallituksen asunto-ohjelmaan sisältyy useita asuntopoliittisia erityisohjelmia ja linjauksia. Ehkä tärkein tulossa oleva projekti on asuntokannan korjausrakentamisohjelma. Siitä on tulossa hallituksen periaatepäätös, jossa määritellään tavoitteet ja valtion panostus. Myös Rakennusliitto on vaatinut valtakunnallista asuntokannan korjausrakentamisohjelmaa. Hallitus lupaa tarkemmista asuntopoliittisista toimenpiteistä ja rahoituksesta päätöksiä jo kuluvan vuoden aikana. Hallituskaudella luvataan asuntopoliittista toimenpideohjelmaa, jossa kiinnitetään huomiota vuokra-asuntojen riittävyyteen, tonttipulaan ja pitkäaikaisasunnottomuuden vähentämiseen. Ohjelmia on tulossa, mikä on hyvä asia, koska asuntotuotannossa on kyse pitkäjännitteisestä asiasta. Mutta kuten päätös Aravalainojen lopettamisesta osoittaa, tämän hallituksen linjaukset eivät lupaa hyvää. Ne ovat muotoilultaan epätarkkoja sekä yleisiä ja niistä puuttuvat määrälliset ja konkreettiset tavoitteet. Asukkaiden kannalta tärkein tavoite olisi turvata kohtuuhintainen asuminen ja vuokra-asumisen aseman arvostuksen nostaminen. Pelkona kuitenkin on, että meillä Suomessa asumista ajetaan markkinavoimien myllerryskentäksi.

Toimitti Heikki Männikkö

Syyllistyykö Suomen poliittinen johto kansanmurhiin?

Puolustusvoimain komentaja amiraali Kaskeala antoi 25. toukokuuta julkisuuteen lausunnon, jonka syy oli suomalaisen sotilaan kuolema Afganistanissa tienvarsipommin räjähtäessä.. Kaskealan mukaan Suomen osallistuminen noin 100 sotilaan vahvuisella osastolla Afganistan-operaatioon perustuu yhä haluun auttaa maan jälleenrakentamista.

"Meidän tehtävämme on auttaa afganistanilaisia rakentamaan se yhteiskunta jälleen jaloillensa, ja siinä tarvitaan ulkopuolista apua", Kaskeala painotti.

Ylimmän sotilasjohtajan kanta yli 5 vuotta jatkuneeseen "rauhanturvaamiseen" on vähintäänkin kysymyksiä herättävä. Mikä on se yhteiskunta ja olotila, johon afganistanilaisia yritetään palauttaa? Onko avun antaminen paremminkin "apuun pakottamista"? Mitään epäselvyyttä ei liene sen seikan suhteen, että kukaan Afganistanissa ei kutsunut entisiä siirtomaavaltoja: Yhdysvaltoja ja Britanniaa suorittamaan maassa välittömiä sotatoimia, vielä vähemmän saattamaan sitä sotilaallisen miehityksen alaiseksi.

Puolustusvoimain komentajan olisi syytä tutustua vaikkapa hänen omien alaistensa laatimaan, suomalaisille rauhanturvaamistehtäviin hakeutuville tarkoitettuun Afganistanin historiaan ennen julkista esiintymistä. (http://www.mil.fi/rauhanturvaaja/operaatiot/isaf_historiakatsaus.dsp?printable=1&)

Toisaalta on niin, että korkeassakin virassa olevan sotilaan epäkiitollinen tehtävä on tukea ylimmän valtiojohdon linjaa, oli se sitten todellisten tavoitteiden kannalta miten peiteltyä tahansa.

Afganistanin 28 miljoonainen väestö, niin eripurainen ja epäyhtenäinen kuin se on ollutkin, on kuitenkin lähes yksimielisesti USA:n ja sittemmin Nato-johtoista miehitystä vastaan. Jopa farssimaisissa presidentinvaaleissa miehittäjän sätkynukeksi asetettu presidentti Hamid Karzai on viime joulukuussa vedonnut afganistanilaisiin, jotta nämä eivät enää auttaisi Natoa miehitysvallan ylläpitämisessä.

Vuoristoinen ja vaikeakulkuinen, Suomen pinta-alaa noin kaksi kertaa suurempi Afganistan sijaitsee strategisesti keskeisellä paikalla Iranin, Kiinan, Pakistanin ja entisten neuvosto-tasavaltojen: Turkmenistanin, Uzbekistanin ja Tadzikistanin ympäröimänä.

Yhdysvallat aloitti jo v. 2002 Kiinaa vastaan suunnatun ohjusjärjestelmän rakentamisen Afganistaniin. Näin Yhdysvallat pyrkii estämään Kiinaa koskaan nousemasta uhkaksi itselleen, mikä USA:n konservatiivisissa piireissä tarkoittaa Kiinan kieltäytymistä noudattamasta USA:n ja muiden johtavien kapitalististen maiden sille sanelemaa talouspolitiikkaa.

Samaa tarkoitusta palvelee USA:n Afganistanin sodan varjolla perustama pysyvä sotilastukikohta Kiinan rajalla entisen Kirgisian neuvostotasavallan alueella.

Iranin painostamiseksi ja täysimittaisen sodan astinlaudaksi tarkoitettu lentotukikohta Neemrozessa eteläisessä Afganistanissa ei jätä myöskään epäilyksen sijaa USA:n perimmäisistä tavoitteista.

Osallistumalla, vaikka vain välillisestikin, Afganistanin miehitykseen Suomi on sitoutunut kovaan suurvaltapolitiikkaan ja samalla raakaan siirtomaasotaan. Suomalainen kriisinhallintajoukko Afganistanissa tulisikin mitä pikimmin vetää pois toiminta-alueiltaan ja kotiuttaa Suomeen!

Minne Suomi on ajautumassa?

Suomen poliittinen johto, Sosialidemokraattisen puolueen johto etunenässä, on ollut ajamassa Suomea anastussotiin, joissa ei köyhempien maiden väestöä säästetä.

Puolueettomuuspolitiikka ja YK:n suojissa tapahtuva kansojen rauhanomainen rinnakkaiselo on sysätty syrjään talouselämän oikeistolaisten vaikuttajien vallattua itselleen valtiovallan kapitalismin maailmanlaajuisten allianssien taloudellisella ja poliittisella avustuksella.

Verukkeeksi varustautumiselle ei kelpaa edes kuviteltu Venäjän uhka. Eversti(evp) Pekka Visuri on todennut aivan hiljattain, että kuviteltu uhka Venäjän taholta Suomea kohtaan on perustunut irrallisista tiedoista tehtyihin virhetulkintoihin. Mitä ilmeisimmin Suomi varustautuukin sotimaan kaukana kotimaasta!

Tälle kaikelle on kuitenkin olemassa vaihtoehto

Kuuluisa suomalainen rauhanaktivisti Helena Kekkonen on kehottanut suorittamaan pieniäkin rauhantekoja! Tekoja on monenlaisia ja kaikki ne johtavat yhdessä muutokseen. Rauhantyön pitkäjänteisyys vain on tärkeää!

Täydellisesti Suomi irti Nato:sta!
Ystävyyttä yli rajojen!

Esko Koivisto &
Timo Nieminen

Helsinki harjoittaa väestövastuuttomuutta

Vuosina 1994 -1997 toimeentulotukea saavia kotitalouksia oli Helsingissä vuosittain noin 55 000. Tuensaajien määrä oli supistunut v. 2006 noin 20 000 taloutta pienemmäksi. Saajien määrän vähentymisessä herättää ihmetystä etenkin se, kun yleisesti tiedetään tuloerojen maassamme kasvaneen kiivaasti kuin sienet sateella ja että maassamme asuu 600 000 köyhyydessä elävää ihmistä. Valtaapitävien on helppo mätkiä ja väheksyä vähävaraisia ja puolustuskyvyttömiä ihmisiä, koska he harvemmin lyövät takaisin.

Leipäjonot eivät poistu Helsingin katukuvasta, vaikka laman jälkeistä nousukautta on jatkunut jo toistakymmentä vuotta. Kuva Helsinginkadulta.

Helsingissä työskentelee ainoastaan kaksi sosiaaliasiamiestä. Toinen heistä on osa-aikainen ja toinen kokopäiväinen sosiaaliasiamies. Heidän asiakaslaissa määritelty tehtäväkenttänsä on laaja käsittäen sosiaalihuollon kaikki toiminta-alueet. Heidän työtehtävänsä jakaantuvat kolmeen pääalueeseen: yksittäisten asiakkaiden auttamiseen, sosiaaliviraston toimintatapoihin ja rakenteisiin vaikuttamiseen sekä asiakkaiden asemaa edistävään yhteiskunnalliseen toimintaan osallistumiseen.

Hirviönpesä nimeltä Helsinki

Sosiaaliasiamiesten Helsingin kunnanhallitukselle 7.5.2007 toimittaman selvityksen mukaan pääkaupungin sosiaalihuollon asiakkaita kohdellaan kehnosti ja heidän oikeutensa toteutuvat huonosti. Sosiaaliasiamiesten laatima raportti todentaa meille sen tosiasian, että Suomi on jakautunut sisäisesti kahteen erilliseen valtioon – vaurauden ja köyhyyden valtakuntiin. Niistä toisen hyvinvoinnin mittayksikkönä on maksimi ja toisen taas minimi. Seuraavassa kerrotaan, kuinka vähäosaisia kansalaisia pompotellaan ja kohdellaan tylysti sekä kuinka yhteiskunta siirtää velvoitteitaan muille tahoille. Kokoomuksen hallitsemassa Helsingissä sosiaalihuollon eettiseksi koodiksi on muotoutunut periaate – älä neuvo, vaan nöyryytä ja pompota.

Asiakaspalvelu surkeata

Sosiaaliasiamiesten mukaan v. 2006 aikana sosiaalihuollon asiakkaiden asema ja heidän saamansa palvelu näyttäytyi yhä huolestuttavampana. ”Asiakkaat kertoivat yhteydenotoissaan säännöllisesti siitä, ettei heidän yksilöllisiä elämäntilanteitaan huomioida riittävästi heille tehdyissä päätöksissä. Asiakkaat kertoivat toistuvasti myös vaikeuksistaan tavoittaa heidän asioitaan hoitavia työntekijöitä sekä vaikeuksistaan päästä tapaamaan näitä työntekijöitä. Asiakkaat toivat säännöllisesti esille myös sen, ettei heitä oltu neuvottu tai ohjattu riittävästi asioidensa hoitamisessa tai selviytymisessään.”

Vastuuta sysätään muille

Asiakkaan asialla –selvityksen mukaan: **”Näyttää siltä, että yhä useampi taloudellisissa vaikeuksissa elävistä asiakkaista joutuu kääntymään kirkon diakoniatyön puoleen ja hakemaan ruoka-apua. Näin myös silloin, kun asiakkailla olisi selkeästi ollut oikeus myös toimeentulotukeen, mikäli päätöksenteko olisi järjestetty asiakaslähtöisemmin ja työntekijät olisivat perehtyneet asiakkaan avuntarpeeseen kokonaisvaltaisesti ja joutuisasti. ”**

Kohtelu törkeää

Sosiaalihuollon asiakkaita potkitaan virkailijalta ja paikasta toiseen. ”Yhä useammin asiakkaat toivat esille yhteydenotoissaan työntekijöiden töykeän kielenkäytön ja asiakkaiden syyllistämisen heidän vaikeista elämäntilanteistaan. Asiakkailta saadun palautteen perusteella näyttää siltä, että sosiaalivirastossa toteutetut henkilöstö- ja tehtävärakennemuutokset sekä v. 2005 organisaatiouudistus ovat etäännyttäneet työntekijöitä yhä enemmän asiakkaiden avun ja tuen tarpeesta. Myös sosiaaliviraston arvomaailman muuttumisesta kovemmaksi asiakkaitaan kohtaan tulee viitteitä.”

Pitkäaikaisasiakkaitten palvelu heikentynyt

Vielä 90-luvulla sossun asiakkailla oli mahdollisuus kohdata sosiaalityöntekijä kuukausittain. ”Nyt kaikilla asiakkailla ei ole tätä mahdollisuutta, koska sosiaalityön ns. painopiste kohdistuu nuoriin alle 25-vuotiaisiin sekä tulottomiin asiakkaisiin. Tämän takia mm. useat pitkäaikaisasiakkaat jäävät tämän sosiaalityön ja tuen ulkopuolelle, vaikka sitä tarvitsisivat ja itse toivoisivat. Myös sosiaaliviraston omassa raportissa todetaan, että pitkäaikaisasiakkaiden kanssa vuorovaikutus on kaikkein puutteellisinta eikä maahanmuuttajien avuntarpeita tunnisteta vielä riittävästi.”

Toimeentulotuen alikäyttö

Tutkimusten mukaan toimeentulotuen alikäyttö on Suomessa merkittävää. Syitä sen hakematta jättämiseen on useita. ”Käyttöä vähentää mm. tietämättömyys järjestelmästä, riittämättömät tiedot tuen saannin ja sen myöntämisen perusteista. Hakemukseen tarvittavien tositteiden määrä tai pelko yhteiskunnan elätiksi leimautumisesta voi estää tuen hakemisen. Kun tuen hakemiseen liitetään lisäksi nöyryyttäviä piirteitä, kontrollia sekä väärinkäytösten epäilyä, tukea haetaan vähemmän. Tutkimuksen mukaan valtaosa tuen alikäyttäjistä määrittyy köyhiksi ja suurimmalla osalla heitä on myös taloudellisia vaikeuksia. Toimeentulotuen alikäyttö on siten suuri haaste kansalaisten tasavertaisuuden ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden näkökulmasta. Jotta tuki kohdistuisi heille, joille se on tarkoitettu, tuen alikäyttöä tulisikin aktiivisesti pyrkiä vähentämään eikä päinvastoin (Kuivalainen, Yhteiskuntapolitiikka 72(2007):1).”

Sosiaaliviraston säästötoimenpiteet ja kovenevat arvot

Toimeentulotuki ei ole mikään kultainen kädenpuristus yhteiskunnalta. Sen perusosa riittää juuri ja juuri kattamaan ne kotitalouksien menot, jotka perusosalla on tarkoitus kattaa. Mitä pidempään kansalainen joutuu elämään toimeentulotuen varassa, sitä laihemmaksi kuihtuu hänen rahapussinsa. Niukinta toimeentulotuen suoma kulutustaso on tutkimusten mukaan yksinasuvien kohdalla.

Vähävaraisten ihmisten taloudellisen ja sosiaalisen tilanteen kannalta on käsittämätöntä, että sosiaalivirastossa ehdotettiin maaliskuussa 2007 ennaltaehkäisevän toimeentulotuen lakkauttamisesta kuluvalta vuodelta. Sosiaaliviraston johdossa tehtiin talouden sopeuttamiseksi seuraava ehdotus: ”Vuoden ensimmäisen ennusteen mukaan budjetoitujen määrärahojen ylitys toimeentulotuen osalta on 2 miljoonaa euroa. Sopeutukseksi esitetään ehkäisevän toimeentulotuen myöntämisen lakkauttamista. Ehkäisevään toimeentulotukeen on budjetoitu 2,3 miljoonaa euroa, josta on käytetty 200 000 euroa.”

Laissa mainitun kokonaisen etuuden lakkauttaminen ei ole lain mukaista eikä vastaa eduskunnan tahtoa lisätä ehkäisevän tuen käyttöä erityisesti sosiaalityön välineenä.

Kaupungin ja sosiaaliviraston perustehtävät asiakkaiden parhaaksi

Selvityksen mukaan: ”Sosiaaliturvaetuuksien, etenkin perusturvaetuuksien (esim. työmarkkinatuki ja kansaneläke) taso ja ostovoima ovat jääneet jälkeen yleisestä palkka- ja kustannustason kehityksestä. Jos perusturvaetuudet palautettaisiin v. 1993 tasolle suhteessa palkkatasoon, niitä jouduttaisiin nostamaan noin 30 %. Käytännössä väliaikaiseksi tarkoitetusta toimeentulotuesta, on tullut muiden etuuksien paikkaaja. Suomi eroaa useimmista muista Euroopan maista kasvavan tulokuilun ja pienituloisiin kohdistuvan lisääntyvän tarveharkinnan maana.”

Kunnan tarkoituksena on tuottaa tarvittavia palveluja asukkailleen. Kunnan etu ei voi siten poiketa sen asukkaiden edusta. Suomen perustuslain mukaan julkisen vallan on turvattava jokaiselle riittävät sosiaali- ja terveyspalvelut ja myös turvattava niiden toteutuminen.

Perustuslain 19 §:n mukaan jokaisella, joka ei kykene hankkimaan ihmisarvoisen elämän edellyttämää turvaa, on oikeus välttämättömään toimeentuloon ja huolenpitoon. Kysymyksessä on jokaiselle kansalaiselle kuuluva subjektiivinen oikeus, jonka mukaan julkisen vallan on myös turvattava jokaiselle riittävät sosiaali- ja terveyspalvelut ja edistettävä väestön terveyttä.

”Perustuslain 22 §:n mukaan julkisen vallan on turvatta perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteuttaminen. Tätä voidaan pitää perustuslain supersäännöksenä, jonka perusteella jokaisen virkamiehen yleisenä velvollisuutena, niin valtion kuin kunnan palveluksessa, on perus- ja ihmisoikeuksien aktiivinen edistäminen.”

Vammaispalvelut

Vammaispalvelulain mukaisen kuljetuspalvelun ongelmat alkoivat jo v. 2002. Ongelmat eivät ole ratkenneet vieläkään. Niin vammaiset kuin vammaisjärjestöjen edustajat ottivat yhteyttä v. 2006 sosiaaliasiamiehiin. ”Vuoden 2006 alussa apulaisoikeuskansleri Jaakko Jonkka totesi, että Etelä-Suomen lääninhallituksen on perusteltua valvonta ja ohjausvelvollisuutensa mukaisesti pyrkiä varmistamaan, että vammaispalvelulain mukaista kuljetuspalvelua koskeva järjestelmä toimii Helsingissä myös käytännössä lain edellyttämällä tavalla.”

Vanhuus tulee liian usein yksin

”Iäkkäiden ihmisten kanssa keskusteltaessa tuli selvästi ilmi heidän yksinäisyytensä ja turvattomuutensa. Ystäväpiiri on voinut harventua, lapset asuvat toisella paikkakunnalla tai eivät ehdi käymään tai heitä ei ole. Vanhukset usein toteavat, että he tuntevat ”sekoavansa” koska eivät voi puhua kenenkään kanssa tai eivät pääse ulos asunnostaan. He kertoivat kokevansa sanojen ja puhekyvyn häviävän, kun katsovat vain passiivisesti televisiota. Usein vanhukset ovatkin alakuloisia ja itku on ollut herkässä myös puhelinkeskustelun aikana.”

Matti Laitinen

Lähde: ASIAKKAAN ASIALLA: **Mitä asiakkaat kertovat yhteydenotoillaan?**

SELVITYS HELSINGIN SOSIAALIASIAMIESTEN TOIMINNASTA VUONNA 2006

Lilli Autti & Marja-Terttu Soppela 7.5.2007

Suomen Työväenpuolue STP uudistuu yhteistyöjärjestöpuolueeksi

Suomen Työväenpuolue STP ry:n liittokokous pidettiin sunnuntaina 26.5. Kokouksessa päätettiin mm. puolueen uusista säännöistä, joissa puolueen tarkoituspykälässä ilmaistaan ajatus siitä, että ”STP on Suomen työtätekevää kansaa edustavien kansalaisten ja kansalaisten ja yhteisöjen yhteistyöjärjestö, jossa jäseninä olevat järjestöt ja puolueet säilyttävät sääntöjensä ja periaatteidensa mukaisen itsenäisyyden. Sen mukaisesti puolueen tarkoituksena on koota yhteen laajoja työtätekeviä ja työstä välillisesti toimeentulonsa saavia kansalaispiirejä edustavia, kriittisesti markkinatalouteen suhtautuvia ja ekologisista arvoista kiinnostuneita järjestöjä, puolueita ja ihmisiä sekä luoda yhteinen poliittinen ohjelma yhteiskunnan muuttamiseksi vastaamaan laajojen työtätekevien kansankerrosten etuja.”

Sääntöuudistuksen lisäksi kokouksessa puhuttiin paljon vaadittavien 5000 kannattajakortin keräämisestä. Siitä todettiin, että keräys on kova urakka, jossa kuitenkin onnistumme, kunhan suhtaudumme asiaan riittävän määrätietoisesti. Tavoitteenamme on kerätä kortit ”hyvän sään aikana”, koska talvipakkasessa kerääminen on paljon ikävämpää ja hankalampaa.

Kokous hyväksyi myös kielteisen kannan Suomen osallistumisesta kaikenlaisiin Naton tai EU:n johtamiin sota-operaatioihin. Siihen ei riitä edes selittämällä osallistuminen rauhanomaiseksi. Näihin operaatioihin osallistuvia joukkoja ei voida naamioida miksikään ”rakennusprikaateiksi”, koska USA:n, Naton tai EU:n vastustajien mielestä suomalaiset prikaatit ovat yhtä lailla samaa sotajoukkoa kuin varsinaiset aseelliset sotaa käyvät joukot. Tämä tuli surullisella tavalla esille äskettäin Afganistanissa, missä suomalainen sotilas sai surmansa.

STP:n puheenjohtajana jatkaa Juhani Tanski Kuopiosta. Varapuheenjohtajiksi valittiin Pekka Tiainen Helsingistä, Jaakko Muilu Vihdistä ja Antti Siika-aho Haapajärveltä. Puoluesihteeriksi valittiin Heikki Männikkö Helsingistä.

Muut hallituksen jäsenet ovat: Reijo Katajaranta, Helsinki, Timo Nieminen, Karkkila, Kalevi Wahrman, Porvoo, Esko Koivisto, Vantaa, Esko Auervuolle, Helsinki ja Matti Laitinen, Helsinki. Hallituksen varajäsenet: Anja Saarikko, Lahti, Esko Luukkonen, Turku, Timo Kangasmaa, Helsinki, Jouko Nevalainen, Vantaa, Paavo Heikkinen, Helsinki, Janne Rahikainen, Helsinki

STP:n kannattajakortteja kerätään kadulla

STP on aloittanut puoluerekisteriä varten 5000 tukikortin keräyksen. Varsinkin pääkaupunkiseudulla keräysryhmiä näkyy katukuvassa päivittäin. Tämä on meille tärkeä kampanja; keräämme tukikortit ja teemme poliittista selvitystyötä kertomalla välttämättömyydestä luoda työkansalle oma poliittiseen muutokseen pyrkivä voima. Katutyön yhteydessä käymme mielenkiintoisia keskusteluja. Tieto STP:n luonteesta ja tehtävistä kun ei ole yleisesti tiedossa. Suuri keskusteluhalukkuus onkin merkki kasvavasta muutoshalukkuudesta. Keskustelun tuloksena nimi kannattajakorttiin yleensä heltiääkin.

Tässä on tukikorttien keräys käynnissä Porvoossa. Kerääjät: vesemmalla on Kalevi Wahrman Porvoosta ja oikealla Eira Kärki Vantaalta. Keskimmäinen henkilö on juuri allekirjoittanut kannattajakortin.

Vain tavallisia ihmisiä

Yksi useasti kuultuja kysymyksiä on, että "keitä tunnettuja ihmisiä STP:n joukkoon kuuluu"? Lievää pettymystä voimme aistia kuulijassa kerrottuamme, että toistaiseksi joukossamme ei ole "isoja julkkuja". Suhtautuminen muuttuu kerrottuamme, että STP toimii nykyisen kovan talouspolitiikan muuttamiseksi vastaamaan työtätekevän kansanosan etua. Siksi onkin epätodennäköistä, että kansanedustajat, virkamiehet yms, jotka ovat hankkineet asemansa nykyisen yhteiskuntapolitiikan palveluksessa, vaarantaisivat asemaansa vaatimalla muutosta työtätekevän kansanosan lähtökohdista.

Kerromme katuyleisölle STP:n aktivistien olevan järjestötyössä hyvinkin pitkään toimineita tavallisia ihmisiä, jotka katsovat, että muutosvaatimuksen tulee lähteä tavallisesta kansasta.

Työkansa on yksi joukko

Kuulemme myös usein, että "puolueenne nimeen sisältyvä 'työväenpuolue' ilmaisuna karkottaa ihmisiä, koska valtaosa palkansaajista ei koe kuuluvansa työväestöön". Monestakin syystä monet todella kavahtavat sanaa "työväki", mutta emme anna kysyjille periksi. Kerromme, että tänäänkin kaikki tuotteet syntyvät työstä ja suurin osa kansastamme (yli 80 %) kuuluu palkkatyöväestöön. Palkansaajaväestöllä on yhteinen etu puolustettavanaan. STP:n lähtökohta on, että kaikkien palkansaajien tulee toimia yhtenä joukkona. Muutos parempaan saavutetaan, kun työpalkasta toimeentulonsa saavat heräävät puolustamaan yhteistä asiaansa yhtenäisenä joukkona.

Eivätkö entiset työväenpuolueet kelpaa?

Usein pysähtyvät keskustelemaan Vasemmistoliiton ja SDP:n kannattajat kysymällä "miksi entiset eivät kelpaa". Kerromme miten kansanvallan tilalle on tullut rahan valta, joka pakottaa koko poliittisen järjestelmän ajamaan etujaan. Myös SDP ja Vasemmistoliitto ovat mukautuneet osaksi tätä valtakoneistoa. Toimiminen tätä vastaan veisi heidät törmäyskurssille hallitsevan koneiston kanssa ja tällaista riskiä he eivät uskalla ottaa. Poliittisella kartallamme ei ole liikettä, joka kykenisi asettumaan vastavoimaksi markkinavoimien ylivallalle. Siksi olemme luomassa STP:tta. Lähes 100 prosenttisesti keskustelukumppanimme myöntävät, että näin he itsekin ovat ajatelleet ja ovat tyytyväisiä kuullessaan asian nyt muidenkin suusta.

Valtaosa ohikulkijoista pitää omituisena sitä, että pienet puolueet eivät voi olla yhteistyössä. Kerromme, että tavoitteemme on muodostaa entisen SKDL:n tapaan työkansaa edustavien järjestöjen ja kansalaisten liitto, jolla on yhteinen poliittinen ohjelma työkansan aseman parantamiseksi.

Nyt te olette oikealla asialla

Kaikista keskustelijoista valtaosa myöntää, että "nyt te olette oikealla asialla" ja toivottavat työlle menestystä. Hyvälle asialle saa tukea ja monet myöntävät odottaneensa jotain tällaista. Useasti paikalle tulee jonkun porvaripuolueen jäsen, joka sanoo, että "tuohon minä haluan osallistua". He ilmoittavat, etteivät ole tyytyväisiä oman puolueensa toimintaan ja haluavat yhteiskunnallista keskustelua. Myös monet "vanhojen työväenpuolueiden" kannattajat kirjoittavat kortin samasta syystä. Suurin ilo on huomata nuorten aktiivisuus, joita kannattajakortin kirjoittajista on valtaosa. He allekirjoittavat käsityksemme nyky-yhteiskunnasta ja mikä antaa uskoa tulevaisuuteen.

Tehtävä kuuluu meille kaikille

Meillä on iso tehtävä kerätä STP:lle tarvittavat kannattajakortit. **Tässä työssä pyydämme kaikkien tukea.** Kuten kadulle voi kortteja kerätä omassa lähi- ja tuttavapiirissä. Siellä tulevat vastaan samat kysymykset, kuin katuyleisönkin keskuudessa. **Kortit on tarpeellista täyttää huolellisesti.** Keräystyön tueksi olemme ottaneet Kansan äänen kesänumerosta isomman painoksen, jota voimme käyttää keräystyön tukena. Lähiviikkoina toimitamme keräystyön tueksi STP:n tiedotuslehden **"Vapaa Sanan".** Lähetämme kaikille tarvittaessa Kansan äänen ja Vapaa Sanan irtonumeroita sekä kannattajakortteja.

Kerätyt kortit voi lähettää STP:n osoitteeseen: PL 700, 00101 Helsinki. Lisätietoja ja keräysohjeita asiasta antavat mm. seuraavat toverit: Kalevi Wahrman: 040-5523099, Reijo Katajaranta: 040- 5643205, Heikki Männikkö. 050- 5884159, Juhani Tanski: 040- 7641163.

Toimitus

Takinkääntäjän muotokuva

Matti Tapani Viialainen (*1953 Leppävirta) on takinkääntäjien takinkääntäjä. Hän eteni 1970 Etelä-Savon Teiniyhdistyksen piirisihteeriksi koettuaan 1969 "taistolaisen herätyksen" ja toimittuaan Vietnam-solidaarisuustyössä. Tiedossani ei ole, lahjoiko hän koululaisia lakritsipatukalla kouluvaaleissa kuten vihreiden Pekka Sauri (lähde koulukaveri).

Viialainen yleni 1972 Satu Hassin (tuolloin teiniliittolainen ja myöhemmin Sosialistisen opiskelijaliiton SOL "taistolainen") värväämänä Suomen Teiniliiton järjestösihteeriksi ja 1973 Suomen demokraattisen nuorisoliiton SDNL koulupoliittiseksi sihteeriksi. Viialainen kohosi 1974 Teiniliiton puheenjohtajaksi ja otti Esko Ahon liiton Keski-Pohjanmaan piirisihteeriksi. Liittokokouksessa 1975 "taistolaiset" jyräsivät Viialaisen tämän ollessa valmis myönnytyksiin muille poliittisille ryhmille. Opetusministeri Marjatta Väänänen (tosi mies kuin rautarouva Golda Meir) jäädytti Teiniliiton valtionavun, ja järjestö lakkasi 1976.

Viialainen tuli 1977 ylioppilaaksi, toimi Varusmiesliitossa, taksvärkkitoiminnassa ja muissa tehtävissä kunnes selvitti välinsä "taistolaisten" kanssa, irtautui heistä ja meni mukaan Liikkeen 88 työvaliokuntaan. Se ajoi Suomen kansan demokraattisen liiton SKDL sosialistia Kalevi Kivistöä (oli ehdokkaana jo edellisissä presidentin vaaleissa) presidentiksi. Liike 88 perustettiin 1987, ja siihen tuli ihmisiä myös SKDLn ulkopuolelta. Demokraattinen vaihtoehto DEVA oli erotettu SKDLsta pari vuotta aiemmin eikä liittynyt Liikkeeseen 88, vaan valitsi ehdokkaakseen Jouko Kajanojan. Liike 88 johti osaltaan SKDLn ja Suomen kommunistisen puolueen SKP lakkauttamiseen ja Vasemmistoliiton perustamiseen. (Ele Alenius toi 1967 sosialismin (joka erosi SKPn sosialismista) SKDLon, vaikka SKDL oli yhteistyöjärjestö tai -puolue.)

Seuraavaksi tapaamme Viialaisen Vasemmistoliiton puoluesihteerinä 1990-95. Ilmeisesti "taistolaismenneisyyden" vuoksi hänet syrjäytettiin puoluesihteerin toimesta. Viialainen oli 1990-luvun alussa Suomen EU-jäsenyyden kannalla yhtenä harvoista vasemmistoliittolaisista. Hän ajoi Vasemmistoliiton ja Suomen sosialidemokraattisen puolueen SDP yhdistämistä ja perusti 2005 yhdistyksen Vasemmisto yhteen.

Viialainen oli 1995-96 Yrjö Sirolan säätiön puheenjohtaja ja 1996-2000 Eurooppalaisen Suomen toiminnanjohtaja sekä 2000-07 Suomen ammattiliittojen keskusjärjestön SAK apulaisjohtaja. Hän erosi 2006 Vasemmistoliitosta, kun "vasemmiston" yhdistäminen epäonnistui, ja oli eduskuntavaaleissa 2007 SDPn ehdokkaana. Viialainen valittiin 2007 Etelä-Savon maakuntajohtajaksi päihittäen Ruralia-instituutin johtajan valtiotieteiden tohtorin Pirjo Siskosen. Viialainen teki gradutyönsä SKPn 14. edustajakokouksesta ja siihen johtaneesta kehityksestä sekä valmistui 2005 valtiotieteiden maisteriksi.

Viialainen oli 1980-81 kolmannen parlamentaarisen puolustuskomitean jäsen, 1989-90 parlamentaarisen puolustuspoliittisen neuvottelukunnan jäsen, kävi 2002 maanpuolustuskurssin ja on puolustusministeriön vapaaehtoisen maanpuolustustyön neuvottelukunnassa 2006 alkaen. Hän on vääpeli eikä ikänsä puolesta päässe enää kertausharjoituksiin. Ehkä hänet ylennetään vielä omistavan luokan erinomaisen nöyrän palvelijan ansioista sotilasmestaajaksi ei kun -mestariksi.

Viialainen pakinoi lehtiin Uutispäivä demari, Savon Sanomat, Rakentaja ja Kansan Uutiset. Hän pilasi ja tuhrasi painovärillä paperia niin, että se kelpaa vain ikkunan ja lattian pyyhkimiseen kuten Helsingin Sanomat, mutta ei takapuolen pyyhkimiseen. Viialainen arvelee, että NATO olisi hyvä selkänoja, kun mitä tarpeellisin talousyhteistyö Venäjän kanssa tiivistyy.

Hiljattain Viialainen kehotti Kotimaa-lehdessä työväenliikettä pyytämään kirkolta anteeksi sisällissodan kirkon vastaisia terroritoimia, koska punaiset surmasivat kuusi kirkkoherraa ja neljä kirkon apulaista. Miksi Aarne Saarinen, Ele Alenius, Arvo Aalto tai Suvi-Anne Siimes eivät ole pyytäneet anteeksi? Kirkko on harjoittanut henkistä terroria siunaamalla valkoisen terrorin joukkohautoihin kasattuja uhreja monen ateistisen vakaumuksen vastaisesti mm Tammisaaressa vankileirillä kuolleiden siunaus 1993. Kangasalan joukkohautaan haudatut vainajat siunattiin 2007. Kaikki kaatuneiden omaiset eivät olleet ilahtuneita kirkon omavaltaisista otteista. Pappienkin teloittamissa vainajissa oli paljon sellaisia, jotka eivät halunneet olla missään tekemisissä pappien ja kirkon kanssa. (Kaikkien tuli kuulua kirkkoon 1922 asti.)

Punakapinako kuten Viialainen väitti? Työläiset ryhtyivät luokkasotaan Etelä-Suomen omistavaa luokkaa (kartanonomistajia ja tehtailijoita) ja heidän lakeijoitaan (virkamiehiä ja sivistyneistöä) vastaan tavoitteena vallankumous. Venäläinen upseeri Mannerheim sai eteläpohjalaiset sotimaan herrojen puolesta valehtelemalla, että taistellaan ryssiä vastaan. Aluksi riisuttiin 28.1.1918 venäläisiä varuskuntia aseista eikä pahempaa vastarintaa esiintynyt. Eteläpohjalaiset suojeluskuntajoukot käännettiin etelään valheella, että ajetaan ryssät sieltä pois. Pohjalaiset kiihoitettiin ja erehdytettiin väärään sotaan. Valheen peittämiseksi valkoinen Suomi otti ideologiakseen hehkuvan ryssävihan. Vapaussodasta ei ollut kyse, sillä Lenin tovereineen myönsi 31.12.1917 Suomelle itsenäisyyden, jonka keskuskomitea vahvisti 4.1.1918. Heikki Ylikangas suosittelee nimitystä sisällissota. Kansalais- tai veljessota ovat huonoja nimityksiä, sillä usein luokkasodassa taistelee ulkomaalaisia joukkoja.

Monenlaista takinkääntöä mahtuu Viialaisen elämään. Laskin peräti yhdeksän eri tyyppistä takinkääntöä. Yhteenvetona Matti Viialainen on muuttunut "taistolaiskäännynnäisestä" sosialidemokraattiseksi koiraksi, joka heiluttaa häntäänsä kaikille ja nuolee jokaista (lukuunottamatta luokkakantaisia). Viialainen on luvannut jättää puoluepolitiikan.

Hannu Kautto

Kansainvälinen asbestiseminaari Helsingissä

Sosialistinen Terveysrintama järjesti 28. -29. huhtikuuta 2007 kansainvälisen asbestiseminaarin Kirjan talossa Helsingissä. Edustajia oli Australiasta, Kyprokselta, Kreikasta, Brasiliasta, Meksikosta, Portugalista, Ranskasta, Englannista ja allekirjoittanut Ruotsista ASBESTKAMP 85:n edustajana.

Stakes järjesti päivää aikaisemmin oman seminaarinsa Hanasaaressa, johon ottivat osaa Kansainvälisen rakennusliiton edustajat, jotka olivat myös Kirjan seminaarissa mukana.

Yhteensä osanottajia oli noin 50. Tiedottaminen seminaarista oli puutteellista. Sattumalta sain tiedon ja ilmoittauduin välittömästi. Toinen kummallisuus oli valtameedioiden poissa olo. Minun lisäksi vain pari muuta on kirjoittanut Suomessa seminaarista.

Tyypillinen tilannekuva seminaarista. Tärkeää asiaa puhutaan monia eri kansallisuuksia edustavien toimesta ja tulkkaus toimii. Tilaisuus oli kirjoittajamme mielestä onnistunut ja hyödyllinen.

Paikalla oli parista potilasjärjestöstä edustajia. Heillä oli kuitenkin vain muutaman vuoden kokemus. Koska asbestisairauksia ei ole laajemmin tutkittu lukuunottamatta erilaisia syöpämuotoja, niin minulla oli suuri vaiva selittää, että virallisilla selityksillä ei ole kovinkaan suurta arvoa.

Kokousjärjestelyt oli hoidettu erinomaisesti. Tulkkaus oli ammattimaista ja viidellä kielellä. Siitä kiitokset järjestäjille.

Tri Pirjo Autio kertoi kymmenien vuosien karmeista kokemuksista asbestipotilaiden tutkimuksista. Hänen heikkoutenaan oli, ettei hän tuntenut kuntoutusta sillä tavalla, kuin minä. Olen saanut itse kuntoutusta Saksassa ja voin vakuuttaa, että elämän laatu- ja pituus ovat selvästi parantuneet. Tauti sinällään on parantumaton. Kuitenkin myös lääkäreillä on tapana viipaloida asbestisairaudet. Sanotaan, että pleuraplack ei vaikuta keuhkojen toimintaan. Se on selvää potaskaa. Röntgenlöydöksessä pleuraplack ei merkitse, että asbestia olisi vain siinä paikassa. Asbesti aiheuttaa jäykkyyttä keuhkokudoksissa vaikka se ei näkyisikään. Verenkierto- ja aineenvaihdunta häiriöt ovat yleisesti jääneet vaille huomiota.

Seminaarin aineistossa oli Suomen lakeja ja tilastoja koskien asbestia. Lainsäädännössä oli huomioitu asbestin ohella erioniitti, jonka terveyshaitat ovat samankaltaiset. Erioniitti luonnossa on vulkaaninen kevytkivi, joka kelluu vedessä. Tätä kuplakiveä käytetään mm. suodattimissa. Kuitenkin wollastoniitti oli "unohdettu". Se aiheuttaa samanlaisia sairauksia kuin asbestikin. Syy unohdukseen on se, että wollastoniittia mainostettiin hyvänä asbestin korvikkeena mutta totuus on toinen. Samalla tavalla mainostettiin aikoinaan vuorivillaa hyvänä asbestin korvikkeena. Kuitenkin jäljet olivat ehkä vielä karmeammat. Tanskassa tehdyn tutkimuksen mukaan itsemurhat vuorivillapotilailla ovat 6000% suurempia kuin keskiverto tanskalaisilla. Olisi mielenkiintoista tietää syy. Voisin arvailla, että kun ihmisen mielentila häiriintyy serotonin-kortisoli epätasapainosta, niin kun kortisoli muodostuu munuaisissa, niin sen runsaus saattaisi selittää synkkämielisyyden.

Seminaarissa Australian edustaja kertoi hyvistä kokemuksista, joita siellä oli saatu korvaavien aineiden käytöstä. On luonnollista, että luonnon villa ja selluloosa eivät voi olla yhtä vaarallisia, kuin asbesti.

Ranskan edustaja puolestaan kertoi heillä käydyistä menestyksellisistä kampanjoista, joissa panostettiin puretun asbestin kuljetukseen ja loppusäilytykseen. Siksi ranskalaisia asbesti- tehtaita on siirretty Puolaan.

Lainopillisesta puolesta esitelmöi SAK:n entinen pääjuristi. Hänen esityksessään en havainnut mitään huomauttamista. Siinä oli paikallaan myös latenssiajat. Ne ovat suomalaisten tutkimusten mukaan 2-40 vuotta. Seminaarin papereissa oli virheitä, niin että latenssiaika olisi 20-40 vuotta. Arjo Suonperä kokeneena juristina tiesi, miten työnantajat kieroilevat latenssiajoilla päästäkseen juridisesta ja moraalisesta vastuusta.

Seminaari hyväksyi julkilausuman asbestin globaalisesta kieltämisestä. Jonkinlaisia kieltoja on 40 maassa jo. Mielestäni olisi voitu huomioida, että Ruotsissa purkua riittää ainakin 200 vuotta eteenpäin ja että lähes kaikissa Ruotsin kaivoksissa on sivukivissä asbestia.

ASBESTKAMP 85 mielestä pitäisi tuomita asbestirikolliset vankeuteen. Ruotsissa on jo valmis laki "yleisesti vaarallisesta rikoksesta" max 10 kuritushuonetta(allmän farligt brott). Siinä on vain yksi "mutta", koska vain syyttäjä voi haastaa asbestirikolliset.

Wäinö Pietikäinen
ASBESTKAMP 85:n toiminnanjohtaja

Tupo-teatteri pyörii jälleen

Kuva terveydenhoitoalan työntekijöiden mielenosoituksesta Narinkkatorilla Helsingin Kampissa 14.11.2006, jolloin työntekijät voimallisesti vaativat parempia palkkoja itselleen.

Tulopoliittisia sopimuksia on Suomessa tehty 1960-luvun lopulta. Ensimmäinen varsinainen tulopoliittinen kokonaisratkaisu (tupo), joka perustui kolmikantaan, (ammatilliset ja työnantajien keskusjärjestöt sekä hallitus) tehtiin vuonna 1969 valtakunnansovittelija Keijo Liinamaan johdolla (Liinamaa I).

Tupo ratkaisujen olennaisena osana on ollut työehtosopimuksien lisänä lainsäädäntö- ja veroratkaisuja, joilla työnantaja on ostanut ja saanut pieniä palkankorotuksia.

Ammattiliitot ovat kyllä jo aikaisemmin ulkoparlamentaaristen toimintaperiaatteitensa mukaisesti painostaneet maan hallituksia erilaisiin sosiaalisiin uudistuksiin.

Tupojen syntymiseen vaikutti 60-luvun loppupuolen kehittynyt poliittinen tilanne.

Ratkaiseva tekijä oli "eheyttäminen" vuonna 1966. Silloin SDP:n ja SKP:n johdolla TPSL syrjäytettiin SAK:n johdosta ja tilalle nostettiin SDP. Tämä johti lopulta SDP:n yksinvaltaan SAK:ssa. Se myös rapautti SAK:laisen ay-liikkeen merkitystä työläisten ulkoparlamentaarisina vaikuttajajärjestöinä. Aikaan liittyi myös suuntautuminen länsi-integraatioon.

Sopimus ay-jäsenmaksun ja työttömyyskassamaksun perimisestä työnantajan toimesta turvasi liittojen talouden, mutta samalla vähensi riippuvuutta jäsenistä. Voidaan sanoa. että tupot ovat olleet Eteläranta kympin patruunoiden ja sosialidemokraattien erityisessä suojeluksessa. Puheissa sekoitetaan usein kolmikantaan perustuva tulopoliittinen kokonaisratkaisu ja keskitetty- ja kokonaisratkaisu. Keskitetyssä työehtosopimustavoitteissa liitot ja keskusjärjestöt sopivat yhdessä vaatimuksista. Yhteisesti sovitut vaatimukset voivat sisältää myös sosiaalisia ratkaisuja. Luonteeltaan niiden pitäisi edustaa rahamääräisiä korotuksia ja solidaarista linjaa.

Miksi Eteläranta kympin patruunat nyt kesken sopimuskauden ilmoittivat luopuvansa tulopoliittisesta kokonaisratkaisusta, on asia mitä ei voi ohittaa pohtimatta mihin sillä pyritään. Ovatko patruunat arvioineet pystyvänsä eduskuntavaalien jälkeisessä oikeistolaistuneessa ilmapiirissä paremmin heikentämään työehtoja, pudottamaan palkkoja, heikentämään luottamusmiesten asemaa ja hajottamaan ay-liikettä? Onko tarkoitus patistaa oikeistohallitusta hyvinvointivaltion suojaverkkojen nopeampaan purkamiseen?

Tupo-aika on ollut kapitalisteille tuottoisaa. Pääomatulot ovat kasvaneet räjähdysmäisesti ja palkkatulojen osuus pienentynyt. Vaikka tuottavuus on kasvanut ja Suomi "rikastunut", niin samaan aikaan eläkkeet, lapsilisät, opintotuet, työttömyyskorvaukset jne. ovat itse asiassa alentuneet. Mihin kapitalistien edustajat Eteläranta kympissä pyrkivät? Mitä ja kenen kanssa he ovat kabineteissa työläisten päänmenoksi sopineet?

Mistä kertoo se, että jotkut liitot ovat tekemässä sopimuksia, vaikka edellisistä sopimuksista aikaa on reilusti jäljellä? Tehty kemian sopimuksen palkankorotus on prosenttilinjainen. Kemia on tehnyt mm. öljynjalostuksen osalta sopimuksen, jonka pituus on 2v 7 kuukautta ja korotus keskimäärin 3 prosentin vuositasoa. Kahden viimeisen vuoden korotuksiin sisältyy 0,4 prosentin paikallliserä, josta puolesta yrityksen johto voi päättää. Entä lausumat missä työnantajalle varataan neuvotteluoikeus palkkojen pienentämiseksi? Missä on solidaarinen palkkapolitiikka, missä liittotason sopimusten "suuret" palkankorotukset?

Työläisten keskuudessa toivottiin vielä kevään kuluessa, että porvarihallituksen suurten vaalilupausten, yhtiöiden jättivoittojen ja miljardiosinkojen aikana ammattiliittojen johto ja ainakin SAK olisivat aloittaneet kunnon työehtokamppailun. Aikaa olisi ollut yhteisen keskitetyn sopimuksen valmisteluun. Siinä tavoitteena olisi pitänyt olla yhtiöitten jättivoittojen mukaiset palkkojen korotukset, luottamusmiesten oikeuksien ja aseman parantaminen, vuosi työajan lyhentäminen ja vaatimusten solidaarisuus. Olisi vaadittava hallitukselta arvonlisäveron poistamista elintarvikkeilta ehdolla, että ne siirretään hintoihin, eläkeindeksin korjausta ja pohjoismaisen hyvinvointivaltion turvaverkon vahvistamista.

Kalevi Wahrman
Porvoon teletyöntekijöiden toimikunnan jäsen

Yhteistyö on avain po

Helsingissä Vappu oli sikäli historiallinen, että ensimmäistä ke työväenliikkeen osat demareista anarkisteihin. Yhteiseen juhlaan vaalitappionsa haavoja Helsingin Rautatientorilla kun taas S puistossa.

Tällä aukeamalla julkaisemme Pekka Tiaisen Kaisaniemen juhlas Hermannin kerholla Kansan äänen järjestöjen yhteisessä Vappuj Seppo Harjunpään Vappuaamuna Eläintarhassa vuoden 1918 luo SFT:n nimissä pitämän puheen.

Pekka Tiainen

Vappuaamun uutisissa kerrottiin, että Viron hallitus on kieltänyt Vapun ja voiton päivän 9.5. mielenosoitukset. Sellaiseksi emme saa päästää tilannetta Suomessa kuin nyt Tallinnassa. Tärkein johtopäätös Tallinnan viime päivien tapahtumista on vuoropuhelun aikaansaaminen, jonka avulla aikaansaadaan Viron itsenäisyyttä vahvistavat ratkaisut siten, että eri kansanryhmien oikeuksista ja sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta huolehditaan. Sydämemme on Viron kansan, niin eestiläisen enemmistön kuin venäläisen vähemmistön puolella. Meillä ei ole vähäisintäkään syytä lähteä mukaan vastakohtien yllyttämiseen eri väestöryhmien ja näkemysten välillä. Haluamme rakentaa ystävyyden siltaa Suomen ja Viron kansojen välille. Samoin haluamme rakentaa ystävyyttä Suomen ja suuren naapurimaamme Venäjän kansojen välille ja vahvistaa kansojen ystävyyden siteitä Pohjoismaihin ja koko ympäröivään maailmaan. Se on meidän tapamme rakentaa kansainvälisyyttä kunnioittamalla kansojen oikeuksia ja puolustamalla samalla omaa oikeuttamme kansalliseen olemassaoloon, kieleemme ja kulttuuriimme.

On tärkeää, että yhdessä me suomalaiset, virolaiset, latvialaiset ja Ruotsi ja Tanska ja muut Euroopan kansat torjumme Euroopan Unionin perustuslain, koska se riistää kansoilta oikeuden päättää omista asioista omassa maassa. Osavoitto on se, että perustuslaista ollaan poistamassa kohta, jolla Euroopan Unionin lait asettuvat kansallisten lakien yläpuolelle. Tämä ei kuitenkaan riitä. Perustuslailla, vaikka sen nimikin muutettaisiin, kaapataan jälleen 50 eri yhteiskuntapolitiikan osa-alueella valta Brysselin enemmistöpäätösvallan piiriin. Perustuslain nimeä aiotaan muuttaa. Nimen muutoksen tarkoitus on kuitenkin tehdä mahdolliseksi sen hyväksyttäminen Ranskan ja Hollannin ja muiden maiden parlamenteissa ilman, että tarvitsisi järjestää uutta kansanäänestystä.

Suomalaisten poikien ja tyttöjen, nuorten miesten ja naisten, lähettäminen ase kädessä sotimaan Euroopan Unionin ja NATO:n nopean iskun joukoissa on tapa kytkeä meitä EU:n militaristiseen ulottuvuuteen. Hallitus poisti ohjelmastaan liittoutumattomuuden ja kirjasi siihen, ettei Suomi kuulu sotilasliittoihin. Se mahdollistaa sotilaallisen liittoutumisen syventämisen ilman, että toistaiseksi ollaan sotilasliittojen jäseniä. Muutos on periaatteellinen. Suomen tulee palata sotilaallisesti liittoutumattomaksi ja asia tulee kirjata Suomen perustuslakiin, jotteivät satunnaiset hallitusenemmistöt voisi tehdä tässä vaikeasti korjattavaa vahinkoa Suomen hyvälle maineelle sotilaallisesti liittoutumattomana maana. On hyvä, että Virossa ja Baltian maissa keskustellaan irtautumisesta NATO:sta sillä on tarpeen, että naapurisuhteita rakennetaan yhteistyön pohjalta, ei vastakkainasettelun pohjalta. Se, että NATO pystyttää ohjusjärjestelmää Venäjän rajoille kertoo, että Venäjällä on aito syy huoleen. Emme halua, että Eurooppaa jaetaan uudelleen kahtia.

Meidän tehtävämme ei ole ase kädessä ampumalla EU:n tai NATO:n joukoissa edistää suurvaltojen etuja humanitaaristen ja demokratian arvojen edistämisen nimissä, kuten Yhdysvaltain uuskonservatiivit Georg Bushin ja Cheneyn johdolla ovat tehneet hyökkäämällä Irakiin. Jos olisimme NATO:ssa, nuoremme olisivat nyt ase kädessä ampumassa henkensä kaupalla Irakin shioja ja sunneja ja Afganistanissa talebanien kannattajia, kuten nyt esimerkiksi virolaiset noihin maihin lähetyt joutuvat tekemään vastineeksi NATO:n luvatuista turvallisuustakuista. Suomi tulee irrottaa tällaiselta sotilaallisen liittoutumisen tieltä. Meidän viisas valintamme on olla siltojen rakentaja kansojen välillä, koska pienenä kansana historiamme kokemuksesta tiedämme, että voiman käyttöön rakentuvassa maailmassa tulisimme olemaan vain suurvaltojen pelinappula, jollaiseksi nyt Viro on joutumassa. Kansojen ystävyyteen nojaavaan kansainvälisyyteen rakentuvassa maailmassa pienillä kansoilla on samat oikeudet kuin suurilla ja eri kansojen kieli- ja kulttuuriperintö on rikastuttamassa maailman kulttuuria sen sijaan, että pienet kansat vähitellen hävitettäisiin maan päältä. Suomelle sopii toimia välittäjänä EU:n ja Venäjän huonontuneissa suhteissa, kuten myös Yhdysvaltain ja Venäjän heikentyneissä suhteissa, mutta emme voi paikkaamme tällä tavoin ottaa, jos pilaamme maineemme sotilaallisella liittoutumisella. Meidän on tärkeä huolehtia, että koskaan ei tältä ilmasuunnalta kohdistu Venäjään minkäänlaista turvallisuusuhkaa emmekä anna NATO:n käyttää lentokenttiämme , satamiamme ja teitämme. Tällä tavoin myötävaikutamme myös siihen, että Venäjä ei koe mitään tarvetta vahvistaa turvallisuuttaan luoteisilla alueillaan ja myötävaikutamme rauhanomaisen yhteistyön kehittämiseen.

Suurin todellinen kansalaiseen kohdistuva turvallisuusuhka on sosiaalinen eriarvoisuus, työhön, opiskeluun ja toimeentuloon liittyvät monet kysymykset ja kansalaisten oikeuksien loukkaaminen. Oikeusjärjestelmässämme on monia hyviä puolia, mutta oikeuslaitoksemme on monin tavoin halvaantunut kansalaisten oikeuksien puolustamisen kannalta. Esitys lautamiesten karsimisesta alimmassa oikeusasteessa ja luvan vaatiminen hovioikeusvalituksissa ja siten kansalaisten oikeuksien heikentäminen kustannussyistä murentaa osaltaan yrityksiämme rakentaa oikeusvaltiota.

Merkittävä saavutuksemme on, että vuosikausien vaatimuksemme ruoan arvonlisäveron alentamisesta on toteutumassa. Se ei riitä. Arvonlisävero tulee poistaa kokonaan leivältä ja välttämättömyyselintarvikkeilta sekä joukkoliikenteen lipun hinnoista ja kulttuuri- ja kansan liikuntatapahtumien lipun hinnoista.

Viimeisellä tulokierroksella ayliikkeen johto alentui siihen, että rikkaat vapautettiin varallisuusverosta. Uusi hallitus on kirjannut ohjelmaansa porsaanreiän, jolla jättiomaisuudet vapautetaan vielä perintöverosta siten, että ostamalla maata voi siirtää omaisuuden perintöverottomasti ja luotaisiin uutta maaaatelistoa, kun taas työllään asuntonsa hankkineet joutuisivat alarajan korottamisesta huolimatta edelleen maksamaan perintöveron. Hallituksen tulee poistaa esityksestä tällainen porsaanreikä.

Kansaneläkeläisiltä sen sijaan poistettiin perusosa vaikka ihmiset maksoivat kansaneläkevakuutusmaksua koko työikänsä saadakseen kansaneläkettä. Juristien tulisi sanoa ääneen, että kysymys on sopimusrikkomuksesta, joka vakavalla tavalla on järkyttänyt luottamusta siihen, että asiat ovat niin kuin niiden luvataan olevan.

Kansalaistoiminnan ja opiskelijaliikkeen saavutus on se, että opintotukiin ollaan pitkään vuosikausien toiminnan tuloksena saamassa edes jonkinlainen korotus. Työttömät ovat kuitenkin jäämässä ilman päivärahan tasokorotuksia eikä lapsilisiä yhdeltä ja kahdelta lapselta aiota korottaa. Perustuslakiin tulee palauttaa aiemman perustuslain 6 §:n mukainen valtion vallan velvollisuus järjestää työttömille työtä sen sijaan, että nyt työllisyyteen osoitettuja varoja ollaan karsimassa.

Tärkein tehtävämme, meidän kaikkien, meidän jokaisen, on nyt rakentaa kansalaistoimintaan rakentuvaa demokraattista ja työväen yhteistoimintaa, johon kutsumme mukaan ihmisiä yli perinteisten puoluepolitiikan raja-aitojen. On tärkeää toimia yhdessä yhteisten tavoitteiden puolesta, vaikka näkemyksissä olisi eroja ideologian, historian, uskonnon tai muissa tärkeissä kysymyksissä. Niistä meidän on tärkeää käydä rakentavaa keskustelua yrittäen ymmärtää toistemme ajattelua toimien kuitenkin yhdessä rauhan, kansanvallan, kansalaisten oikeuksien, työn ja toimeentulon, paremman ympäristön, sotilaallisen liittoutumattomuuden ja maailman kansojen välisen rauhan ja ystävyyden puolesta.

Seppo Harjunpää
Eläintarha

Toverit

26.01.1918 punainen lyhty nousi Työväentalon torniin merkiksi luokkasodan alkamisesta. Seuraavat neljä kuukautta vuodatettiin verta, jonka määrää porvarihistoria tänäkään päivänä ei suostu tunnustamaan. Ei tunnusteta kaikkia katoamisia, teloituksia, keskitysleireihin vientejä, tauteihin ja nälkään kuolleita. Ei kerrota nöyryytyksistä, punaorvoista ja punaleskistä.

Toverit! Tänään lasken punaisen ruusun isoisäni Matias Harjunpään muistolle, murhattu raukkamaisesti heinäkuun 10. 1918 Kuolemanjärven Jääsken kylässä Harjunpään torpan pihalle vaimonsa Maria Harjunpään ja kolmen tyttären ja 3 vuotiaan äitini solmien edessä.
Tämä murha oli osoitus siitä piittaamattomasta suhtautumisesta työväestöön, moraalista, joka vei Suomen valtion vuosikymmeniä myöhemmin fasistiseen liittoon.

Fasismi on alhaisimpia muotoja, jolla luokat saadaan toisiaan vastaan! Lähinaapureissa sosiaalisesti epävarmat olosuhteet ovat nostaneet hakaristejä ja natsi-lippuja ja organisoitumista fasistisiksi ja rasistisiksi väkivaltakoneistoiksi, joiden kohteena on erilaiset etniset ryhmät.

Tallinnan puna-armeijan muistomerkin siirto ja historiallisten tosiasioiden kieltäminen on vastaus kysymykseen Miksi! Miksi Tallinnan uudessa historian museossa on natsi-lippuja ja natsi-asepukuja, mutta ei valokuvia Viron keskitysleireistä?

Toverit! Olkaamme tänään esimerkkinä omine banderollitunnuksinemme ja puheinemme rauhan, solidaarisuuden ja imperialismin vastaisuudessa sekä päättäväisyydestä ja yhtenäisestä kansaa kokoavasta voimasta.

politiikan muutokseen

mäistä kertaa 60 vuoteen yhteiseen marssiin osallistuivat kaikki n juhlaan ei silti vielä päästy. Demarit ja Vasemmistoliitto nuolivat n taas STP, SKP ja KTP pitivät yhteisen juhlan Kaisaniemen

men juhlassa pitämän puheen sekä lyhennelmän Heikki Männikön sä Vappujuhlassa pitämästä puheesta. Kolmantena julkaisemme n 1918 luokkasodan valtakunnallisella punaisten muistomerkillä

Heikki Männikkö
Hermannin kerho

Vaaliarviot ohi maalin kuin humalaisen tikanheitto

Eduskuntavaalit ovat takana ja on vaaliarvion aika. Vappuaattona vasemmiston tappiosta keskustelivat radiossa mm. Pekka Saarnio, Sinikka Sokka ja Jorma Bergholm. Pekka Saarnio valitti, että "Kokoomus ratsastaa nyt Tupolla, eikä vasemmisto kykene luomaan enää uutta". Jorma Bergholm totesi, että "kapitalismi ei ole ihmiskasvoista silloin kun se saa toimia pidäkkeettömästi, mutta valta on kuitenkin sillä, joka hallitsee ihmisen unelmia" todeten edelleen, että "Kokoomuksella oli unelma rikastumisesta ja Vihreillä unelma puhtaasta ympäristöstä, mutta vasemmistolla ei ollut minkäänlaista unelmaa. Olemme kuulleet joka suunnalta näitä silmät kiinni ammuttuja ajatuksia, jotka osuvat järkiään ohi maalin, kuin humalaisen tikanheitto. Ehkä jotain oivallusta oli Sinikka Sokalla, kun hän arveli niin vasemmiston kuin oikeistonkin tavoittelevan samanlaista maallista mammonaa niin, että henkinen jää taka-alalle ja vasemmisto ei mitenkään erotu taustastaan.

Miten Heinäluomasta tuli oppositiojohtaja?

Vaaliarviota tehdessä olisi nyt syytä huomata miten nopeasti Heinäluomasta tuli "oppositiojohtaja" ja miten nopeasti Kokoomus perui vaalilupauksensa sairaanhoitajien 500 euron palkankorotuksista. Tämä vain osoittaa, että nykyinen käytäntö sallii valehtelun ja, että valtionhoitajapuolueet ovat kansan edessä täysin kyynisiä ja tunteettomia. He tuntevat selustansa turvatuiksi ja pitävät varmana sitä, että vuorollaan kukin nousee oppositiosta hallitukseen jne. Ja he varmistavat tämän vielä sillä, että livauttavat valtion kassasta kullekin valtionhoitajapuolueelle sievoisen rahasumman.

Tavoitteena kaksipuoluejärjestelmä?

Mutta tässä piilee selviä vaaroja. Kuten olemme huomanneet Ruotsin esimerkistä, äärioikeiston ollessa hallitusvastuussa, katsovat työnantajat mahdolliseksi kahmaista itselleen mahdollisimman paljon sen varalta, että äänestäjät jo seuraavissa vaaleissa valitsevat uudet vallanpitäjät. Ja kyllä meidän se on myönnettävä, että kyllä nykypolitiikassa löytyy aste-eroja. Hallitusvastuussakaan demarit eivät voi ajaa aivan yhtä härskiä oikeistopolitiikkaa. Tällä hetkellä on suuri vaara, että kapitalistit ajavat lävitse työehdoista sopimisen työpaikoilla, heikentävät työeläkkeitä, liittävät Suomen Natoon yms. Tämä on tänään reaalinen vaara. Toinen reaalinen vaara on, että kapitalistisen rahavallan puristuksessa reformistinen vasemmisto kutistuu niin pieneksi, että se ei voikaan enää koskaan palata "Valtaistuimelle". Ilmeisesti niin Ruotsissa, kuin Suomessa ja Venäjälläkin pääomapiirit pyrkivät tilanteeseen, jossa koko vasemmisto lyödään ja synnytetään Amerikan tapaan kaksi puhtaan oikeistolaista valtionhoitajapuoluetta, jotka vuorottelevat hallituksessa ja oppositiossa.

Demarit valinneet puolensa

Tässä yhteydessä en voi olla nostamatta esiin sitä nykypolitiikan tapaa toimia, jonka luulisi osoittavan miten valtionhoitajapuolueet pelaavat samaan pussiin. Demarit ovat Halosen ja Tuomiojan äänellä uskotelleet meille torjuvansa ajatuksen viedä Suomi Natoon. Kuitenkin vähän ennen vaaleja Tuomioja neuvottelee Ruotsin oikeistohallituksen kanssa sopimuksen siitä miten maat yhdessä voivat osallistua Naton nopean toiminnan joukkojen operaatioihin, vaikka Tarja Halonen koko ajan on kieltänyt tällaisen mahdollisuuden. Julkisuudessa he eivät mainitse sanallakaan siitä, että uudessa hallitusohjelmassa Suomi muuttaa ulkopoliittista linjaustaan. Samaan koriin on laitettava se miten demarivetoinen hallitus ratifioi EU:n perustuslain ja petasi uudelle EU:n puheenjohtajamaalle Saksalle mahdollisuutta elvyttää EU:n perustuslaki. Ei ole epäilystäkään siitä millä puolella Demarit, Kepu ja Vihreät seilaavat.

Haemme vaihtoehtoa kovalle kapitalismille

Alussa siteeraamieni Sokan, Bergholmin ja Saarnion arvioissa mielestäni Sokka oivalsi hämärästi jotain siitä, että vasemmiston tappion syytä etsittäessä tulee mennä nykypolitiikan ulkopuolelle. Toisin sanoen, kun valevasemmisto ja oikeisto keskustelevat pelkästään budjetin suomissa raameissa ja pysyvät siinä, ovat hyväksyneet nykyisyyden, kapitalismin. Näistä raameista tulee mennä ulos. Vaihtoehdon etsiminen kovalle kapitalismille ja EU-suuntaukselle korostuu nyt kun olemme käyneet yhdet vaalit Suomen Työväenpuolueen leivissä ja vaalitulos osoitti selkeästi, että ratkaisumme oli oikea. Työväenluokan yhteisrintaman tarpeellisuuden ymmärtää järkevä ihminen pelkällä maalaisjärjellä, mutta kyllä sille löytyvät vankat tieteelliset perustelut. Näkemyksemme mukaan, vaikka kansainvälinen työväenliike koki väliaikaisen tappion kapitalismin vastaisessa luokkataistelussa, niin ei meidän työväenluokan tieteellinen yhteiskuntakäsityksemme ole kokenut minkäänlaista tappiota. Lyhyesti sanottuna 80-luvun lopun tappiossamme oli kyse tuotantovoimien kehityksessä tapahtuneesta hyppäyksellisestä muutoksesta emmekä kyenneet siirtämään perinteiseen tehdastuotantoon kehittynyttä sosialismia tarpeeksi nopeasti uuteen tuotantotekniikkaan perustuvaan sosialismiin. Mutta se ei merkitse sitä, etteikö kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen taktiikka yhteisrintaman rakentamiseksi ollut oikea. Kansanrintaman välttämättömyys johtuu siitä, että lähin tavoite joukkojen kokoamiseksi meillä ei nykyisessä kovan kapitalismin oloissa voi olla sosialismi vaan yhteiskunnan demokratisoiminen ja taistelu yhteiskunnallisten uudistusten puolesta.

Demokraattinen joukkoliike sopeutettavissa historian käänteisiin

Äskettäin Kommunistien Liiton toimesta lähetimme Kommunistisen Nuorisoliiton liittokokoukselle tervehdyksen, jossa käsittelimme yhteisrintaman kehittämisen kysymyksiä seuraavasti: "Monia meistä askarruttaa luonnollisesti kysymys, miten tällainen demokraattinen joukkoliike palvelee työväenluokan pitkän aikavälin tavoitetta sosialismin kehittämiseksi. Me kommunistit näemme tämän asian seuraavasti: vaikka demokraattisen joukkoliikkeen tavoite ei olekaan tässä vaiheessa välittömästi sosialistinen yhteiskunta, niin demokratian toteuttaminen ja ylikansallisen suurpääoman syrjäyttäminen yhteiskunnallisesta päätöksenteosta asettaa ennemmin tai myöhemmin kysymyksen, miten joukkoliikkeen saavutukset turvataan? Työväenliikkeen kokemus osoittaa, että ainoa keino turvata joukkoliikkeen saavutukset on siirtää politiikan suuntaa sosialistiselle uralle ja varmistaa, että suuri pääoma ei enää koskaan pääse valtaan. On nähtävä, että yhteiskuntakehityksen tällaisessa vaiheessa joukkojen valmius tällaiseen ratkaisuun on myös kypsynyt. Meidän tulee nähdä myös se mahdollisuus, että yhteiskuntakehitys ei kuljekaan ennakoitua "rauhallista kehityssuuntaa", vaan se kriisiytyy nopeasti ja yllättäen. Tällaisessakin tilanteessa kapitalismin kriisin kääntäminen vallankumoukselliseksi tilanteeksi onnistuu parhaiten vain, jos ovat valmiina laajat yhteydet työtätekevään kansaan. Ja tätä mahdollista tilannetta palvelee tällä hetkellä laajan demokraattisen joukkoliikkeen kehittäminen.

Vallankumousta ei suorita puolue vaan kansa

Puhuessamme suurpääoman vastaisen yhteisrintaman välttämättömyydestä, meille sanotaan monilta suunnilta, että yhteisrintama kyllä, mutta vain vasemmistolaisten voimain kesken. Kansan äänen numerossa 2/07 mm. Venezuelan vallankumouksellisen puolueen rakentamista koskevassa artikkelissa Matti Laitinen totesi: " Vallankumousta ei suorita kommunistinen tai mikään muukaan puolue tai ay-liike vaan työväen-luokka ja sen liittolaiset. Näin asia on. Käsite "Vasemmisto" ei sano vielä mitään. On löydettävä voima, jonka työväenluokka ja kansa ottaa omakseen ja tässä taistelussa jokaisen on ansaittava oma paikkansa. Tätä liikettä olemme lähdössä luomaan. Meillä alkaa lähipäivinä iso voimainkoetus kannattajakorttien keräämiseksi STP:lle puoluerekisteriin merkintää varten. Ja tämän työn yhteydessä meidän tulee kyetä selittämään ihmisille se uusi linja, jolla koetamme murtaa markkinavoimien ylivaltaa.

Hyvät toverit

Porvarit ovat vahvoilla, mutta ajan merkit osoittavat, että rajut yhteiskunnalliset muutokset ovat ovella. Oikea ajatus konkreettisista tehtävistä löytyy kyllä meiltä. Olemme luoneet sille perustaa viimeisten vuosien aikana Kansan äänen kirjoituksissa sekä STP:n asiakirjoissa. Me lähdemme nyt kadulle selvittämään muutoksen välttämättömyyttä. Ja siinä samalla luomme muutokseen johtavaa liikettä. Se on nyt oikeasti meistä kiinni mihin suuntaan kehitys lähitulevaisuudessa kääntyy.

TALVISOTA 3

Aikaisemmissa osissa on kerrottu, että Saksa oli ilmoittanut Suomelle: Tehkää rauha millä ehdoilla tahansa. Saatte kaikki takaisin Saksan voitettua sodan.

Heikki Ylikangas kirjassaan 'Suomi ja Saksa talvisodasta välirauhaan' esittää sivulla 185 kysymyksen: "On kysyttävä, miksi Göring antoi viestinsä juuri tuolloin kuin antoi? Mikä haluttu olisi tuntenut Tanskan tai Norjan oloja. Heikki Ylikangas kirjoittaa kirjansa sivulla 187: "Hänen pitikin tuntea ennen kaikkea Suomi ja sen olosuhteet. Miksi? Luultavasti

Sortavalan kaupunki tulessa helmikuussa 1940. Tätähän se sota tuottaa: kuolemaa, kärsimystä ja aineellisia tuhoja. Sota ei kuitenkaan ole mikään luonnonvoima, vaan ihmisten itsensä aiheuttama. Olkaamme tulevaisuudessa viisaampia ja pitäkäämme Suomi erossa kaikista sotaseikkailuista.

Eräs mielenkiintoinen seikka on se, että näyttäisi siltä, että osa viestin sisällöstä jätettiin kertomatta koko hallitukselle. Näyttäisi siltä, että Göringin antaman viestin loppusanat: "Saatte kaiken takaisin Saksan voitettua sodan", jäivät vain Rytin, Tannerin ja Kivimäen tiedoksi. Esimerkiksi J. K. Paasikivi ei viittaa noihin sanoihin kirjoissaan.

Heikki Ylikangas näyttää olevan käsityksessä, että asiassa salailtiin. Myöskään talvisodan hallituksen keskusteluista julkaistussa kirjassa ei näy mainintaa tuosta Göringin lähettämän viestin loppuosasta.

Virallinen historiankirjoitus selvittää kovin auliisti, että Ranska ja Englanti eivät auttaneet Suomea talvisodassa. Eräitä syitä siihen, etteivät ne laskeneet joukkojaan maihin oli muun muassa se, että Suomi tiedusteli apua, mutta koskaan se ei esittänyt virallista avunpyyntöä.

Toinen syy on se, että Ruotsi halusi pysyä irti sodasta niin pitkälle kuin mahdollista. Mikäli Ruotsi olisi sallinut maaperällään Englannin ja Ranskan sotajoukkojen kuljetukset, olisi Saksa aloittanut mitä todennäköisimmin sotatoimet Ruotsin maaperällä. On muistettava, että Ruotsin malmi oli tärkeätä kauppatavaraa Ruotsin ja Saksan välisessä kaupassa.

Suomessa taasen Ranskan ja Eng1annin joukot olisi tiettävästi sijoitettu Lappiin, josta suomalainen sotaväki olisi saatu siirrettyä etelämmäksi. Lapissa englantilaisia ja ranskalaisia olisi houkutellut tuo sotateollisuuden tärkeä raaka-aine Petsamon nikkeli. Aivan oma lukunsa on sitten ajatus, jos maahamme tu1leet Englannin ja Ranskan sotajoukot olisivat yhtyneet sotaan Suomen rinnal1a Neuvosto1iittoa vastaan.

On muistettava, että Ranska ja Eng1anti eivät tuolloin vie1ä muodostaneet Neuvostoliiton kanssa 1iittoutumaa. Ranskan ja Englannin po1iittinen ajatusmaailma oli vielä, että Neuvostoliiton sosialistinen järjeste1mä on saatava kaatumaan. Saksa taasen varoi samanaikaisesti toisen rintaman aukeamista eli sotaa Neuvostoliiton kanssa. Tuo tilanne olisi ollut sotilaallisesti hankala hallittava.

teki sen ajankohtaiseksi? Olihan T. M. Kivimäki ollut tarjolla kutsuttavaksi valtakunnanmarsalkan luokse miltei yhtämittaisesti joulukuusta 1939 lähtien. Tähän saakka Kivimäen tie oli kääntynyt pystyyn, minkä vuoksi se nyt laskeutui ja puheille pääsy järjestyi?

Oikean vastauksen jäljille päästään perehtymällä saksalaisiin lähteisiin. Saksalaiset jouduttivat tehokkaasti jo joulukuusta 1939 asti vireillä ollutta "Weserübungia", Norjan ja Tanskan miehitykseen tähtäävää operaatiohanketta. Valmistelu irrotettiin OKW:n (pääesikunnan) a1aisuudesta oman erillisen esikunnan johdettavaksi. Sen päälliköksi nimitettiin 1.2.1940 kenraali **Nikolaus von Falkenhorst,** joka määrättiin suoraan Hitlerin alaiseksi. Tätä hanketta leimasi huippuunsa viety kiireellisyys.

Edelleen selviää Heikki Ylikankaan kirjasta, että Nikolaus von Falkenhorst kutsuttiin sähkeellä 20.2.1940 Reiniltä Hitlerin luokse. Hän ilmoittautui kello 12.00 päämajassa Hitlerille ja sai viisi tuntia aikaa luonnostella ensimmäisen suunnitelmansa Norjan miehittämiseksi. Hänen piti olla vielä samana päivänä kello 17.00 antamassa Hitlerille selontekonsa.

"Pöllämystynyt. von Falkenhorst etsi ensimmäisen berliiniläisen matkatoimiston, josta hankki Norjan matkaoppaan perehtyäkseen edes äärimmäisen pintapuolisesti tuohon hänelle entuudestaan tyystin vieraaseen maankolkkaan", kirjoittaa Heikki Y1ikangas kirjansa sivulla 185.

Edellä mainitut tapahtumat ovat omiaan nostamaan uusia kysymyksiä. Miksi tehtävään valittiin henkilö joka ei ole käynyt. Norjassa eikä tunne sen paremmin maata taikka maan oloja? Eikö Suur-Saksan armeijasta olisi löytynyt tehtävään henkilöä, joka tuntee Norjan yhteiskunnan ja satamat sekä tiestöä ja olosuhteita?

20.2.1940 päämajan tiedotteessa mainittiin, että "Johtaja haluaa puhua kenraali Falkenhorstin kanssa Suomen-tuntijana". Näin ollen ei ollut välttämätöntä, että tehtävään todella siksi, että tarvittiin Suomen tuntijaa Norjan miehityksen toteuttajaksi. Se seikka, että von Falkenhorst oli vuonna 1918 nuorena upseerina osallistunut kenraali von der Goltzin Suomen retkeen, saattoi vaikuttaa asiaan, koska se oli tuottanut hänelle tarkoitettua sotilaallista kokemusta.

Kurt von Tippelskirch kertoo II maailmansodan historiassaan kenraali Nikolaus - von Falkenhorstin nimittämisestä 21.2.1940 seuraavaa: "Falkenhorstin valinta on saattanut johtua siitä, että jo tällöin ajatettiin Suomea, joka parhaillaan taisteli Neuvostoliittoa vastaan. Suomen suhteen Hitlerin mielipide näihin aikoihin alkoi muuttua Suomen osoittaman taistelutahdon ja -taidon takia. Falkenhorst oli nimittäin Suomessa tunnetumpi kuin kukaan toinen aktiivipalveluksessa olevista kenraaleista. Hän oli ollut taistelemassa Suomessa vuonna 1918, oli ollut vastaanottamassa marsalkka Mannerheimia Leipzigin taistelun 300-vuotisjuhtissa ja käynyt Saksan sotavoimien edustajana onnittelemassa marsalkkaa tämän täyttäessä 70-vuotta ja vuonna 1938, jolloin hän oli pitänyt puheen Messuhallissa."

"Todettakoon vielä, että von Falkenhorst liittyy Barbarossasuunnitelman varhaisimpiin konkreettisluontoisiin esivaiheisiin. Lokakuun puolimaissa 1940 hän toimitti Mannerheimille tarkan kyselyn tieoloista ja sotilaallisista valmisteluista Pohjois-Suomessa. Hämmästynyt Mannerheim myöntyi pyydetyn selonteon antamiseen saatuaan siihen luvan poliittiselta johdolta."

Mitkä asiat vaikuttivat helmikuussa 1940 Saksan strategian nopeaan hyppäykseen? On kysyttävä, mitä sellaisia tekijöitä oli Suomessa läsnä, jotka antaisivat uskottavan selityksen Saksan menettelylle?

Heikki Ylikangas antaa vastauksia kirjansa sivulla 189: "Sellaisia löytyy.. Summa oli murtunut 12.2. ja suomalaiset olivat 17.2. lähtien vetäytymässä väliasemaan, joka alkoi sekin heti kupruilla. Saksan lähettiläs Helsingissä **Wipert von Blücher** korosti 17.2.1940 ulkoministeri Tannerille, että Suomi ei voisi pitkään enää pitää puoliaan ja että ulkomaiset aseet ja vapaaehtoisapu eivät enää riittäisi. Mikään ulkomaa ei asettuisi avoimesti Suomen puolelle tai ryhtyisi välittäjäksi. Näin Blücher koetti taivutella Suomea pikaiseen rauhaan. "Herra Tanner totesi melankolisesti, että minä puhun hänelle vain surullisia asioita, ja hän olisi toivonut, että minä toisin hänelle ilahduttavan tiedon. "Blücher ehdotti Paasikiven lähettämistä Moskovaan, koska saksalaisten tiedossa oli venäläisten epäluottamus Tanneria kohtaan. Kreml vihasi Tanneria työväenluokan petturina, koska hän oli Moskovan katsannossa johtanut suomalaiset työläiset sotaan "työläis- ja talonpoikaisvaltiota" vastaan.

Tannerin ja Blücherin keskustelusta meni sähke välittömästi Berliiniin. Siitä oli luettavissa ulos kolme merkityksellistä asiaa: suomalaiset alkoivat olla epätoivoisessa tilassa, apua oli jostain saatava ja vaarassa oli, että avunpyyntö kohdistuisi länteen. Hermostuneisuus Saksan leirissä kasvoi. Kun suomalaiset Summan murtumisen jälkeen joutuivat perääntymään ylivoimaisen vihollisen painaessa herkeämättä päälle, huhu Suomen johdon turvautumisesta ulkoiseen apuun luonnollisesti levisi kuin itsestään. Niitä ruokkivat vaikean tilanteen paljastaminen hallitukselle 15.2.1940, ja Tannerin toteamus, jonka mukaan muuta keinoa kuin lännen sotilasapu ei näyttänyt olevan jäljellä. Nämäkin tiedot alkoivat kiertää maailmaa.

Keitosta sakeutti voimakkaasti T. M. Kivimäen Berliinissä 19.2.1940 Franz Weizäckerille antama ilmoitus, jonka mukaan ahdistetun maan oli pakko ottaa apua sieltä, mistä saisi. Niinpä sitten Saksan Helsingin lähettiläs Wipert von Blücher kysyi (tai oikeammin pantiin kysymään) 20.2.1940 suoraan Tannerilta, aikooko Suomi tosiaan ottaa vastaan apua Saksan vihollisilta. Tanner vastasi tavalla, joka lisäsi lähettilään epäluuloja. Lähettiläs näet kertoo: "Tanner selitti, että hän ei voisi vastata tekemääni kysymykseen. Olin pitkän aikaa vaiti antaakseni hänelle tilaisuuden korjata vastaustaan. Hän ei tehnyt elettäkään siihen suuntaan.

Näin erittäin ystävällisen tunnelman vallitessa hänen toimestaan aloitettu keskustelu päättyi jäätävästi."

Todettakoon tähän tämän osan lopuksi, että 22.2.1940 saatu Göringin viesti niveltyy Saksan pohjoiseen strategiaan. Viestin tehtävänä oli mitä selvimmin estää epätoivoon vaipuneita suomalaisia turvautumista länsivaltain apuun. Viestissään Saksa paljasti tulevat aikeensa Neuvostoliiton suhteen. Viestin avulla raotettiin tulevaisuuden verhoa sen verran, että Helsingissä rauhoituttiin. Toisin sanoen Suomen hallitus sai kuulla sen, mitä se eniten toivoi kuulevansa.

JATKUU

Kommunistien Liitto ja Belgian Työväenpuolue kävivät keskusteluja 8.-9. kesäkuuta Brysselissä

Antti Siika-aho ja Catherine Dijon

Kommunistien Liiton Antti Siika-aho ja Belgian Työväenpuolueen Kansainvälisen osaston vastaava Catherine Dijon keskustelivat järjestöjensä tilanteesta ja yhteisistä aiheista useiden tuntien ajan kahden päivän aikana. Siika-aho selosti Dijonille kommunistisen - ja työväenliikkeen tilaa Suomessa, sen historiaa ja tulevaisuudennäkymiä. Hän mm. kertoi Suomen Työväenpuolueen syntyhistoriasta, sen taktiikasta, periaateohjelmasta ja tarkoituksesta.

Catherine Dijon esitti Belgian Työväenpuolueen johdon lämpimät terveiset Kommunistien Liiton ja Suomen Työväenpuolueen jäsenille.

Hän selosti lyhyesti Belgian Työväenpuolueen taustaa ja mm. tapaamisen aikaan meneillään olevia parlamenttivaaleja. Aiemmin kunnallisvaaleissa BTP oli menestynyt hyvin. Belgian Työväenpuolue on ainoa belgialainen vasemmistolainen puolue, joka edustaa sekä flaameja että vallooneja ja sillä on varsin suuri vaikutusvalta ammattiyhdistysliikkeessä.

Dijon myös esitti Kommunistien Liitolle kutsun osallistua ensi vuonna vuosittaiseen Kansainväliseen Kommunistien Seminaariin Brysselissä.

Tapaamisessa keskusteltiin myös mm. EU:sta, Natosta ja monopolien vaikutusvallan kasvusta Euroopan laajuisesti. Molemmat osapuolet tuomitsivat EU:n militarisoimispyrkimykset sekä pyrkimykset runnoa torsoksi jäänyt EU:n perustuslaki Saksan johdolla uudelleen päivänvaloon.

9. Kesäkuuta Antti Siika-aho esitti Kommunistien Liiton puolesta tervehdyksen "kuusi tuntia Palestiinalle" solidaarisuustapahtuman osanottajajärjestöille. Tässä yli 2000 henkeä vetäneessä tempauksessa Belgian Työväenpuolue oli yksi tapahtuman pääjärjestäjistä.

Antti Siika-aho
Haapajärvi

Suomalaisvierailu KDKT:hen

Suomi-Korea ystävyysseuran kahdeksanhenkinen ryhmä vieraili Korean demokraattisessa kansantasavallassa (KDKT) 14.-21.4.2007. Vierailun ajoitus mahdollisti osallistumisen kansallisen merkkipäivän, presidentti Kim Il Sungin syntymän 95-vuotispäivän juhlallisuuksiin.

Matkan organisoijana ja asiantuntevana matkanjohtajana toimi seuran puheenjohtaja, dosentti **Esko H. Koskinen.** Hän lienee Suomen paras Korean demokraattisen kansantasavallan tuntija, sillä hän on vieraillut maassa usein ja asunutkin siellä kaksi vuotta toimiessaan YK:n alaisen Maailman Ruokaohjelman (World Food Program) asiantuntijana.

Matkaan lähdettiin perjantai-iltana 13.4. Finnairin suoralla lennolla Pekingiin, josta jatkoimme Air Koryolla Pjongjangiin. Meitä oli vastaanottamassa oppaamme herra Ri ja tulkkimme herra Pong, sekä autonkuljettajamme, joka vei joukkomme Mitsubishi-pikkubussilla halki juhla-asuisen Pjongjangin suoraan Mansu-kukkulalla sijaitsevan presidentti Kim Il Sungin monumentille. Laskimme komean kukkakorin seuramme tervehdyksenä tämän koko Korean kunnioittaman johtajan pronssipatsaan eteen hänen syntymänsä 95-vuotispäivän aattona. Jatkuva virta korealaisia ja ulkomaisia delegaatioita toi muistomerkille kukkakorinsa..

Sunnuntai 15.4. on Koreassa suuri kansallinen juhlapäivä, auringonpäivä ja kunnioitetun johtajan Kim Il Sungin syntymäpäivä. Saimme kunnian vieraille hänen mausoleumissaan Kumsusanin muistopalatsissa, jossa tutustuimme myös eri valtioiden hänelle myöntämiin kunniamerkkeihin. Matkamme jatkui vallankumouksen marttyyrien hautausmaalle, joka sijaitsee Taesongin alueella, Pjongjangin korkeimmalla ja kauneimmalla vuorella. Vallankumouksen marttyyrien hautausmaalle on haudattu myös Kim Il Sungin ensimmäinen puoliso Kim Jong Suk, KDKT:n nykyisen johtajan, pääsihteeri Kim Jong Ilin äiti. Palattuamme kaupungin keskustaan pysähdyimme Riemukaarelle, joka on pystytetty Japanin miehityksestä vapautumisen kunniaksi paikalle, jossa Kim Il Sung tervehti kansaansa 20 vuotta kestäneestä taistelusta palatessaan vuonna 1945. Graniittinen riemukaari valmistui Presidentti Kim Il Sungin 70-vuotispäivän kunniaksi vuonna 1982, ja se on kymmenisen metriä korkeampi kuin Pariisin riemukaari.

Koko Pjongjangin kaupunki on rakennettu uudestaan Korean sodan (1952-1953) jälkeen, jonka aikana kaupunki tuhoutui. Uudelleenrakentamisen suunnitelmallisuus ja selkeys ilmenee muistomerkkien ja rakennusten sijoittelussa, monumentaalisina aukkoina ja tilavina katuina. Kaupungin keskustan luonnonkaunista sijaintia Potong- ja Taedongjokien risteyksessä korostavat katuja reunustavat kirsikkapuurivit ja rantapuistot.

Pjongjangin kaupungin alueella asuu noin 2,7 miljoonaa ihmistä. Korean demokraattisessa kansantasavallassa valtio tarjoaa asunnon ja ilmaisen koulutuksen kansalaisilleen. Pääkaupungissa asunnot ovat enimmäkseen kaksioita, joiden parvekkeilla usein viljellään kukkia ja vihanneksia, esimerkiksi tomaattia, salaattia ja kimchin valmistuksessa tarvittavaa chiliä. Korealaisilla on kotieläiminä usein myös kanoja ja kaniineja, joille käydään keräämässä ruohoa pihoilta ja syrjäisemmiltä viheralueilta. Tästä lienee saanut alkunsa tiedotusvälineissä viljelty myytti ruohoa syövistä pohjoiskorealaisista. Korean niemimaan luonnossa toki kasvaa useitakin syötäväksi tai lääkkeeksi kelpaavia villiyrttejä ja vihanneksia.

Ilotulitus Kim Il Sungin aukiolla 15.4.2007.

Seuraava kohteemme oli kaupungin keskustassa kohoava näkyvä maamerkki, 170 metriä korkea graniittinen Juche-aatteen torni. Juche-aate on Kim Il Sungin kehittämä, marxismi-leninismiin perustuva korealaisen sosialismin teoria. Juche-aatteen keskeisimmät periaatteet ovat riippumattomuus politiikassa, omavaraisuus taloudessa ja itseluottamus kansallisessa puolustuksessa. Nousimme hissillä tornin 150 metrin korkeudessa olevalle parvekkeelle, josta on ainutlaatuinen näkymä Pjongjangin kaupunkiin. Tornin alaosaan on kiinnitetty kivilaattoja tervehdyksenä monesta eri maasta, Suomestakin on mukana sekä yksityishenkilöiden että yhdistysten laattoja.

Illan hämärtyessä siirryimme Kansalliskirjaston portaille katsomaan valtavaa, Kim Il Sungin aukiolle ja lähikaduille levittyvää suuren johtajan syntymäpäiväjuhlaa. Ilta alkoi mahtavimmalla koskaan näkemälläni, musiikin säestämällä ilotulituksella. Aukio täyttyi kymmenistä tuhansista juhlapukuisista tanssijoista; miehistä ja naisista, jotka esiintyivät tarkan koreografian mukaisesti musiikin säestyksellä ja valtavien lähirakennusten katoille asennettujen valonheitinten loisteessa. Tunnin mittainen esitys päättyi Kim Il Sungille omistettuun syntymäpäivälauluun ja, jos mahdollista, vielä aloitustakin komeampaan ilotulitukseen.

Kolmen vallankumouksen satahehtaarisella näyttelyalueella kerrottiin kansan saavutuksista ideologian, tekniikan ja kulttuurin saroilla. Nämä kolme teemaa ilmenevät myös Korean työväenpuolueen tunnuksessa, johon kuvattu sirpin ja vasaran lisäksi myös sivellin henkisen työn symbolina. Saturnuksenmuotoisessa elektroniikkateollisuuden esittelyhallissa näimme multimediaesityksen KDKT:n avaruustutkimuksesta.

Tutustuimme vierailumme aikana myös käytännön tehdastyöhön tekstiilitehtaassa. Tuotteista osa meni kotimaan markkinoille, osa vientiin lähinnä Etelä-Koreaan, josta ne edelleen myydään (mm. Pierre Cardin-merkkisinä, valmistusmaana Korea) Yhdysvaltoihin. Tehtaassa tehdään kahdeksan tunnin työpäivää kuutena päivänä viikossa. Tehtaan yhteydessä on ruokala, opintosali, liikuntasali ja valmiiden tuotteiden esittelytila.

Vierailumme viralliseen ohjelmaan kuului kaksi illallista paikallisen Korea-Suomi-seuran johtohenkilöiden kanssa. Illallisilla keskusteltiin ystävyysseuratyöstä ja tulevista tavoitteistamme kohteliaiden maljapuheiden kera.

Matkaohjelmaamme kuului tutustuminen Kansainvälisen ystävyyden näyttelyyn Myohyang-vuorella, vierailu Kim Il Sungin korean-sodanaikaisessa komentopaikassa Konjirin alueella, tutustuminen amerikkalaiseen vuonna 1968 siepattuun vakoilulaiva Puebloon sekä retki Nampon satamakaupungin kautta Länsimeren padolle, joka rakennettiin vuosina 1981-1986 estämään suolaisen meriveden nouseminen vuorovesi-ilmiön vaikutuksesta Taedongjoen alajuoksulle. Kahdeksan kilometriä pitkän padon päällä kulkevat sekä rautatie, maantie että jalkakäytävät. Sulkujen kautta pääsevät kulkemaan 2000-50000-tonniset alukset. Joen suistoalueella olevaa, aiemmin meriveden peittämää maata on huuhdeltu makealla vedellä ja puhdistetut alueet on otettu viljelykäyttöön.

Itselleni ammatillisesti mielenkiintoisin tutustumiskohde oli Kimchaekin teknisen yliopiston elektroninen kirjasto. Upouuden kirjastorakennuksen varustelutaso häikäisi. Kirjasto on yliopiston opiskelijoiden, opettajien ja tutkijoiden käytössä. Kirjastoluetteloa voi selata ja käyttää tietoaineistojen hakuun ala-aulan lukuisilla päätteillä, lisäksi muutama pääte on sijoitettu lukusaleihin. Kimchaekin yliopisto on erikoistunut tietotekniikkaan, lisäksi siellä opiskellaan luonnontieteitä ja useita teknisiä tieteitä mm. kemiantekniikkaa. KDKT:ssa panostetaan voimakkaasti tietotekniikkaan ja ohjelmointiosaaminen on kasvanut erääksi merkittävistä vientialoista.

Ajatuksia herätti matkan aikana pohjoiskorealaisten vaatimaton elämäntapa ja yhteiskunta, jossa toisin kuin meillä länsimaissa, elämänarvot eivät perustu kerskakulutukselle ja tuhlaamiselle. Isänmaan ja yhteisön hyväksi toimiminen sekä työn arvostus antavat ihmisille sen elämisen tarkoituksen ja mielekkyyden, jonka puuttuminen näkyy valitettavan usein länsimaisen kaupungin katukuvassa.

Kaija Sipilä,
FT, informaatikko
Helsinki

Pääsihteeri Kim Jong Ilin 43-vuotista uraa Korean Työväenpuolueessa muistettu

Kansansa suuresti arvostamat johtajat Kim Il Sung ja Kim Jong Il.

19. kesäkuuta Korean Demokraattisessa Kansantasavallassa muisteltiin Korean Työväenpuolueen Pääsihteerin Kim Jong Ilin työväenpuolueen keskuskomitean palvelukseen astumisen 43. vuosipäivää.

V. 1964, valmistuttuaan Kim Il Sungin yliopistosta Pjongjangista Kim Jong Il kutsuttiin Työväenpuolueen virkailijaksi ja siitä lähtien hän on lakkaamatta toiminut Työväenpuolueen eri tehtävissä yli 40 vuoden ajan. 1960-luvulla kansainvälinen tilanne oli erittäin tulenarka ja tuolloin USA liittolaisineen uhkasi monin eri tavoin KDKT:n oikeutta toimia suvereenina, sosialistisena maana. Yhdessä Korean Työväenpuolueen tuolloisen pääsihteerin Presidentti Kim Il Sungin kanssa Kim Jong Il johti Korean Sodan jälkeistä jälleenrakennusta ja KDKT:sta muodostuikin pian vauras ja erittäin kehittynyt kansantasavalta. Vuonna 1972 hänet valittiin puolueen keskuskomitean jäseneksi. Tuolloin Kim Jong Il alkoikin kiinnittää suurta huomiota Marxismi-Leninismin ja sen korealaisen muodon, Juche-aatteen teoreettiseen kehittämiseen ja soveltamiseen sosialistisessa rakennustyössä.

V. 1980 puoluekokouksen jälkeen hän yhdessä Presidentti Kim Il Sungin kanssa johti Korean Työväenpuoluetta. Presidentti Kim Il Sungin yllättävä poismeno 1994 ja sitä seuranneet, maata koetelleet luonnononnettomuudet koettelivat Korealaisia paljon. Tultuaan valituksi Työväenpuolueen pääsihteeriksi 1997 Kim Jong Il aloitti urakan vaikeiden aikojen ylipääsemiseksi ja tämän ansiosta Korealaiset työskentelevätkin tänään ahkerasti voimakkaan sosialistisen valtion puolesta. Bushin nousu valtaan ja USA:n entisestään kasvaneet sotilaalliset provokaatiot Korean Niemimaalla eivät kuitenkaan ole lannistaneet korealaisia. Kim Jong Ilin lanseeraaman Songun (Armeija ensin) -politiikan nimissä Korealaiset ovat kyenneet säilyttämään riippumattomuutensa ja jatkamaan työtä paremman tulevaisuuden puolesta. Korean Työväenpuolueen johdolla korealaiset ovat lujittaneet vakaumustaan ja uskoaan paremmasta huomisesta huolimatta äärimmäisen räjähdysalttiista kansainvälisestä tilanteesta, jota imperialismi entisestään kiihdyttää ympäri maailmaa.

Antti Siika-aho

Saksan G8-kokouksen vastatapahtuma

Nuori "mellakoitsija" yrittää ilmeisesti heittää kivellä Nato-harjoitettuja mellakkapoliiseja?

Kesäkuun alussa G8-maat (USA, Kanada, Japani, Iso-Britannia, Ranska, Saksa, Italia sekä Venäjä) pitivät huippukokouksensa Saksan Heiligendammissa. Johtavien imperialististen maiden johtajat hiovat vuosittain linjojaan, joita he ajavat koko maailmaa koskevissa talouselimissä, kuten WTO:ssa.

Samalla viikolla järjestettiin läheisessä Rostockin kaupungissa G8-kokouksen vastatapahtuma. Sen teemoja olivat sodan, köyhyyden ja ilmastonmuutoksen vastustaminen sekä Afrikan ongelmat. Osallistuin kuuden päivän ajan seminaareihin, keskusteluihin ja mielenosoituksiin Rostockissa ja sen lähistöllä.

Vastatapahtumassa oli väkeä laajalti ympäri maailman. Mukana oli vasemmistopuolueita, Saksan vihreä puolue, sodanvastaisia järjestöjä ja kehitysyhteistyöjärjestöjä. Järjestäjinä oli lisäksi Maan Ystävät, Greenpeace ja Attac sekä kirkon kriittisiä ryhmiä. Kirkko luovutti tilojaan ilmaiseksi vastatapahtuman tilaisuuksiin. Rostockin satamassa oli myös Uusi tuuli ry:n purjelaiva Estelle, jonka tiloissa järjestettiin työryhmien keskusteluja.

Tapahtumassa tähdennettiin, että tämän rikkaiden maiden foorumin ei pidä antaa päättää maailman ihmisten asioista epädemokraattisesti, ilman minkäänlaista valtuutusta ja ihmisiä kuulematta. Vastatapahtumassa vaadittiin G8-mailta tekoja ilmastonmuutoksen torjumiseksi - ei pelkkiä lupauksia. G8-maat tuottavat valtaosan maailman hiilidioksidipäästöistä. Afrikan maiden ja muiden kehitysmaiden osalta vaadittiin lupausten lunastamista velkataakan helpottamiseksi sekä Afrikan Aids-tilanteen parantamiseksi. Uhkaksi todettiin myös Yhdysvaltain Tshekkiin ja Puolaan suunnittelema ohjuskilpihanke.

Koska G8-maat eivät kysy muun maailman mielipiteitä linjatessaan tulevaisuuden talouspolitiikkaa, kokouksista vietiin viesti siitä, että ihmisille on oikeus osallistua itseään ja maapallon tulevaisuutta koskeviin päätöksiin. G8-maat ovat suurimpia ja rikkaimpia teollisuusmaita, jotka huippukokouksissaan linjaavat etujensa mukaista talous- ja maailmanpolitiikkaa kysymättä muun maailman mielipidettä. Nämä maat hallitsevat WTO:ta, Maailmanpankkia ja Kansainvälistä valuuttarahastoa, joiden rakennesopeutusohjelmat ovat edellyttäneet kehitysmailta ja muilta lainarahan hakijoilta yksityistämisiä, veronalennuksia ja sosiaaliturvan alasajoa ehtona lainojen myöntämisille.

Suurmielenosoitus

Lauantaina 2. kesäkuuta osallistuin suureen vastatapahtumaviikon avausmielenosoitukseen. Marssi kulki kaupungin keskustan läpi satamatorille. Saksan poliisin mukaan mielenosoitukseen osallistui vain 30000 ihmistä, järjestäjät arvioivat väen määräksi 50-80 000. Jos poliisin arvio pitäisi paikkansa, olisi Rostockissa ollut 1 poliisi 2 mielenosoittajaa kohti! Poliiseja oli näet 16 000.

Joukkokokous satamatorilla oli upea: väki kuunteli puheita ja musiikkia, katseli lavaesiintyjiä, istuskeli rauhallisesti eväitä nauttien. Samaan aikaan jossain kaukana pieni mustahuppujen ryhmä nahisteli poliisien kanssa. Suomen mediassa väitettiin, että osa mielenosoittajista "aloitti… organisoidusti pullojen ja kivien heittelyn poliisia kohti" (HS 5.6.). Joukosta heitettiin yksi (1) kivi poliiseja kohti, mikä oli signaali poliisien sinappikaasu- , kyynelkaasu- ja vähän myöhemmin vesitykkihyökkäykselle. Poliisi provosoi tilannetta monien mielestä tarpeettomasti myös jatkuvalla helikopteripartioinnilla.

Minusta näytti, että poliisi pyrki saamaan sotaharjoituksen – mellakkapoliisit vastaan aseeton, mieltä osoittava väkijoukko. Nato on järjestänyt tällaisia harjoituksia useita, mm. Säkylässä.

Kiintoisa oli poliisin tiedotussotaharjoitus. Kävin lauantain suurmielenosoituksen jälkeen netistä katsomassa poliisin tiedotteen, jonka mukaan 400 poliisia ja 70 mielenosoittajaa oli loukkaantunut. Sunnuntaina tiedote oli noin 400 poliisia ja 600 mielenosoittajaa ja kymmeniä vakavasti loukkaantuneita. Minä ja muut paikalla olleet tiesivät jutun liioitelluksi. Sanomalehdet kertoivat tapahtumista ja maanantaina poliisi antoikin uudet tiedot: muutamia kymmeniä oli loukkaantunut ja kaksi oli sairaalassa.

Maailman mahtavimmat G8-maat saarrettuina

G8-kokous ei päässyt sopuun ilmaston muutoksesta, tuesta Afrikan maille eikä mistään muustakaan. Lupaus 60 miljardista Afrikan maille muistuttaa edellistä, Lontoon G8-kokouksen päätöstä kehitysavun kaksinkertaistamisesta - mutta todellisuudessa apu laski.

Lupaus vähentää CO2 -päästöjä kuuluu samaan kategoriaan, se luvattiin toteuttaa v 2050 mennessä. Ketään ei voi syyttää petoksesta - yksikään lupaajista ei ole silloin elossa. Saksan Angela Merkel vakuutti ennen kokouksen alkua: "Ilman lukuja en lähde Heiligendammista". Hän joutui lähtemään tuloksetta ja tekeytyi silti tyytyväiseksi!

Tyytyväiset mielenosoittajat

Myös G8-kokouksen vastustajat kokoontuivat Rostockiin 8.6. iltapäivällä loppumielenosoitukseen. Järjestäjät olivat enemmän kuin tyytyväisiä Heiligendammin osittaisen piirityksen onnistumiseen. He valittivat vain poliisin kovista otteista.

Ensi vuonna G8:n huippukokous järjestetään Japanissa ja vuotta myöhemmin Italiassa.

Juhani Tanski
STP:n puheenjohtaja

Säästyykö Iran hyökkäyksestä?

Kaikki alkoi kuusi vuotta sitten. Silloin kapitalistista maailmaa kiersi romahduksien aalto. Muutaman vuoden sisällä kriisi iski tsunamin tavoin vuorotellen Japanissa, Kaukoidän muissa maissa, Venäjällä, Brasiliassa ja otti vauhtia iskeäkseen metropoleihin, USA:n ja Euroopan keskuksiin. Finanssiglobalisaation ympyrä oli sulkeutumassa.

Kapitalismi oli yhtäältä onnistunut voittamaan vähän lisää aikaa, mutta toisaalta samaan aikaan se oli globalistanut työihmisten ja nuorison vastarintaakin. Seattlen mielenosoituksia seurasi Praha, Göteborg ja Genova. Kaikki merkittäviä, kansainvälisiä ja erittäin väkivaltaisia. Kapitalismin kannalta jotain radikaalia kannattaisi tehdä ja nopeasti. Uuskonservatiivien toimesta 1990-luvulla keksitty uusi suunnitelma Yhdysvaltojen uudesta vuosisadasta (Project for the new American century) alettiin ottaa käyttöön.

Sitten tuli terrori-iskut New Yorkiin ja Pentagoniin ikään kuin tilauksesta. Pian USA:n pommittajat olivat tyhjentämässä tuhoisaa lastiaan ja tappoivat silmittömästi Afganistanin siviilejä. Talebanit syöstiin vallasta mutta Afganistania ei pystytty valloittamaan. Edelleenkään siellä ei hallita kuin pääkaupunkia vain ja sitäkään ei kokonaan. Aikaa ei ollut paljon, nimittäin maailma odotti Bushin invaasioita kuin janoinen odottaa vettä. Diktaattoreita piti kaataa ja joukkotuhoaseita tuhota. Lähi-idässä ja Keski-Aasiassa piti järkyttää jäljelle jäänyttä vakausta saavuttaakseen sitä uudestaan ja uusilla ehdoin. Uusi järjestys pakotti kiirehtimään seuraavan kohteen, Irakin kimppuun.

Valheiden koneisto käynnistettiin ja kotimaassa alettiin kaventaa kansalaisoikeuksia. Kansalaisista oli tullut vihollisia. Avattiin Guantanamo selittämällä, että ilman tätä meidän päiviemme Autchwitzia, kansallinen etu oli vaarassa. Talousgurut vakuuttivat, että Yhdysvallat pystyvät käymään kaksi ja jopa kolme sotaa yhtä aikaa. Pahuuden akseli oli joka tapauksessa lyötävä. Kuitenkin Irak osoittautui imperialismille ylitsepääsemättömäksi esteeksi huolimatta siitä, että jenkkien vanha ystävä Saddam oli syösty vallasta. Ennen Irak toimi vastapainona Iranin vallalle. Irakissa syntyneen kaaoksen vuoksi, enää Irak on onnistunut yhdistämään Iranin Syyriaan ja siitä eteenpäin Libanonin kautta välimereen. Viimeinen epätoivoinen yritys kääntää tätä prosessia itselleen edullisemmaksi oli viime kesällä kun hyökättiin Libanoniin. Siinä jouduttiin turvautumaan imperialismin aluepoliisiin, sionismin apuun. Koettuaan tappioita Libanonissakin imperialismin naruja liikuttavat isokenkäiset pamput alkoivat empiä suhteessa Iranin operaation onnistumisen mahdollisuuksista.

Maailma on epästabilisoitu ja uutta järjestystä ei ole vielä näkyvissä. Maailman kohtaloista päättävä eliitti alkoi hermostua. Näköalat olivat loppuneet ja toivo päästä umpikujasta pois vähäistä. Näissä olosuhteissa yritys näyttää Iranille hampaita ei tuottanut tuloksia. Libanonin fiaskon jälkeen uhkailut Irania vastaan kuulostivat farssilta. Nyt brittisotilaiden nöyryyttämisen jälkeen fyysinen hyökkäys Iraniin näyttäisi enemmän itsemurhayritykseltä. Tarkoista ja loppuun asti ajatelluista hyökkäyssuunnitelmista huolimatta hyökkäystä on lykätty toistuvasti.

Jos terrorismin vastainen sota on elinkaarensa täyttänyt, niin silloin imperialismi ajattelee seuraavaa vaihetta. Takertuminen vanhan strategian yksityiskohtiin ei auta. Tämä sota on hävitty ja seuraava on aloitettava mitä pikimmiten. Vanhan strategian viitekehykseen kuuluvat seikat purkautuvat vähitellen. Rumsfield on uhrattu ja pian on Wolfowitzinkin vuoro. Seattlen vuoden 1999 pidätetyille mielenosoittajille maksetaan korvausta "vapauden riistämisestä" ja Guantanamoa aletaan tyhjentää. Viimeisten tietojen mukaan EU:n ulkoministeri Solana aloittaa diplomaattiset neuvottelut Iranin kanssa siitä, että uraanin rikastuslaitoksia voidaan osittain sallia.

Yhä useamman amerikkalaisen vaikutusvaltaisen miehen kannanotto käskee jättäytymään pois Iranin sodan seikkailusta, koska se voi olla kohtalokkaan vaarallinen operaatio. Kansallinen tiedustelun ja arvioinnin laitos, NIE (National Intelligence Estimate) toteaa 16 muun tiedusteluviraston kanssa, että sota on hävitty eikä samassa muodossa sitä kannata jatkaa. Brezinski sanoi, että jos Iraniin hyökättäisiin, saisi unohtaa kaikki puheet maailman hegemoniasta. Entinen Clintonin ministeri, professori Robert Rich, Henry Kissinger ja jopa sotahaukka John Bolton olivat samalla aallonpituudella. Ei isku Iraniin kannata.

Tämä ei tarkoita, että Iran on säästynyt hyökkäykseltä. Tosiasia on se, että siihen tarvitaan uusia eväitä, uusia perusteluita, uutta johtoa, uutta liittoutumaa ja uusia provokaatioita, siis uutta strategiaa. Kissingerin mukaan Ranskan vaalit, vanhan EU:n hylätyn perustuslain uudelleen lämmittäminen ja vanhalla mantereella esiintyvän luokkataistelun rauhoittaminen ovat edellytyksiä siihen, että uutta järjestystä alueella syntyisi pian. Euroopassa luokkataistelu on sen verran kärjistynyt, ettei kenelläkään ole varaa palata Iranin soraretkeltä takaisin häviäjänä.

Uusi ratkaisu ongelmaan on löydettävä pian, sillä syyt, jotka pakottivat imperialismia tälle tielle pätevät vieläkin. Kaikki ilmaisimet osoittavat, että hyökkäystä Iraniin ei tulisi nyt heti, vaikka suunnitelma tästä on ollut valmiina viime kesäkuusta lähtien. Uusi strategia on kuitenkin tulossa, mutta vie vähän aikaa ennen kun kaikki liittolaiset ovat siihen orientoituneita.

Sota Irania vastaan voi viipyä muutaman kuukauden, muttei missään nimessä vuosia. Kuvio on oltava valmiina USA:n presidentinvaaleihin mennessä.

Kapitalismi on häviämässä terrorismin vastaisen maailmansotansa ja tällä on merkittäviä ja tuhoisia seuraamuksia. Imperialismin tappiot eivät johda johonkin rauhantilaan automaattisesti. Kun tappio Vietnamissa kävi ilmeisemmäksi, imperialismi hyökkäsi Kambodzhaanja Laosiin. Nykyään tappiostaan huolimatta, tai ehkä sen vuoksi, imperialismi hyökkäsi Libanoniin ja lietsoo jatkuvasti sisällissotaa niin siellä kuin Irakissa ja Palestiinassa. Kapitalismin rakenteellinen kriisi pakottaa Yhdysvaltoja uuden militarismin ja uuden imperialistisen sodan polulle. Sota on keino kontrolloida voimasuhteet niin ulkomailla kuin kotimaassa.

Ainoastaan joukkojen vastarinta ja vallankumous voi - kumottuaan kapitalismin - luoda rauhaa maailmaan . Nyt olosuhteet ovat siihen otollisia. Yhteiskunnallista levottomuutta esiintyy kaikkialla ja sodanvastaiset mielialat ovat lisääntyneet. Tuleva aika todistaa, että tämän päivän imperialismi ei synnytä vain sotia, vaan myös käynnistää uudelleen vallankumousten aikakauden.

Dimitris Mizaras

Tallinnan Pronssisotilas oikeisto-nationalistien hyökkäyksen kohteena

Neuvostosotilaan patsas tässä vielä vanhalla paikallaan. Patsaan alle oli haudattu useita 2. maailmansodan uhreja, joiden hautarauhaa myös patsaan siirtäminen loukkasi.

Eestin pääkaupungin Tallinnan keskustassa on jo vuosikymmenien ajan sijainnut neuvostosotilaiden - ja vapauttajien patsas, joka on saanut kansan keskuudessa nimen "Pronssisotilas". Ihmiset toivat patsaalle kukkia joka vuosi Voiton päivänä 9. toukokuuta, joka on natsisaksasta saadun voiton muistopäivä.

Kuitenkin oikeistonationalistiset puolueet, jotka ovat tulleet valtaan Eestissä, ja jotka ovat poliittisesti niiden eestiläisten seuraajia, jotka olivat sodassa Saksan natsiarmeijan hyökkäyksen puolella, olivat päättäneet pistää patsaan olemassaololle lopun - huolimatta että kaikkien mielipidetiedustelujen mukaan yli puolet Tallinnan väestöstä (mukaan lukien alkuperäisen eestiläinen väestö) kannattivat patsaan säilyttämistä entisellä paikallaan.

Koska Tallinnan kaupungin johto ei hyväksynyt Pronssisotilaan poistamista, Eestin parlamentti sääti lain, jonka mukaan kysymys siirtyi Eestin keskushallinnon ratkaistavaksi. Eestin parlamentin oikeistolaisten kansanedustajien naurun säestyksellä pääministeri Andrus Ansip vieläpä loukkasi kaatuneiden muistoa nimittämällä patsasta "juoppojen ja rosvojen patsaaksi". Illalla 26. huhtikuuta poliisin erikoisjoukot hajottivat erityistä voimaa käyttäen väkijoukon, joka yritti estää patsaan siirtämisen, mutta aamunkoitteessa 27. huhtikuuta patsas oli poistettu. Omituisena yksityiskohtana mainittakoon, että poliiseja oli käsketty poistamaan nimilaattansa sukunimineen heidän univormuistaan niin, ettei väkijoukolle suotaisi mahdollisuutta painostaa erikseen niitä poliiseja, "joilla ei ollut eestiläistä sukunimeä". Todellisuudessa tällainen määräys antoi luvan näille univormuihin pukeutuneille gangstereille harjoittaa mitä tahansa laittomuuksia ja mielivaltaa ilman pelkoa joutumisesta siitä oikeudelliseen vastuuseen ja ilman, että heitä olisi edes tunnistettu.

Protestimielenosoitukset kehittyivät epäjärjestykseksi, joka kesti useita päiviä (tai paremminkin öitä) Tallinnassa ja joissakin muissa Eestin kaupungeissa. Protestoijat rikkoivat ikkunoita, sytyttivät autoja palamaan, ryöstivät kauppoja jne. Pidätettyjen määrä arvioidaan sadoiksi, haavoittuneet noin tusinaksi ja yksi, joka oli Venäjän kansalainen sai surmansa näissä tapahtumissa.

Eestin viranomaisten shokeeraava käytös oli johdonmukaista jatkoa heidän tavoitteestaan poistaa maasta kaikki muistot maan sosialistisesta aikakaudesta. Miksi he päättivät poistaa muistomerkin juuri nyt? Todennäköisimmin siihen on useampia syitä. Ensimmäiseksi - patsaasta oli muodostunut viimeinen sosialismin ajan symboli ja myös työväenluokan symboli. Äskettäin eestiläinen lehdistö nosti kirjoituksissaan esiin hälytysmerkkejä, joissa varoitettiin, että patsaalle alkoi vuosi vuodelta kerääntyä enemmän ihmisiä mukaanlukien alkuperäisiä eestiläisiä. Toinen syy on Venäjän ja lännen suhteiden huononeminen ainakin sanoissa. Eestin oikeisto on päättänyt, että tällaisessa tilanteessa he voivat toimia aivan vapaasti kuten haluavat. Ja todellakin, huolimatta siitä, että tällainen toisen maailmansodan muiston loukkaaminen (sodassa olivat liittoutuneita länsimaat ja Neuvostoliitto) on tapahtunut EU:n alueella. Molemmat sekä USA ja EU ovat ilmaisseet täydellisen tukensa Eestille vain vaimeasti mumisten jotain "sodassa kaatuneiden muistomerkkien suojelusta". Mutta yleisesti ottaen kuitenkin EU:n olisi tarpeellista reagoida toisella tavalla. Nyt on selvää, että hyväksyttyään Baltian maat jäsenikseen, EU on saanut samalla jatkuvan jännityksen lähteen. Tähän asti EU on jotenkin viitannut venäjää puhuvan kansanosan oikeuksien loukkauksiin - ei päättävänä elimenä ongelman ratkaisemiselle vaan pikemminkin poissaolemisellaan ratkaisun hakemisesta. Mutta nyt on jo vaikeata vakuuttaa, että "kaikki 'bantumme' ovat onnellisia (kuten Etelä-Afrikan viranomaiset viittasivat mustaan väestöön apartheidin aikoina).

Tietenkään venäläisväestön jatkuva nöyryyttäminen ei voi jatkua loputtomiin. Pronssipatsaan poistaminen on toiminut katalysaattorina. Märkäpesäke on vihdoin puhjennut. Ongelmat, jotka saivat ihmiset kaduille, eivät olleet vain muistomerkistä johtuvia ongelmia. Ne ovat merkittävän kansanosan syrjimisestä johtuvia ongelmia.

Nyt Eestin 1,5 miljoonasta ihmisestä 200.000:lla ei ole asuinmaansa kansalaisoikeuksia. Ja nyt emme puhu mistään tilapäisistä työntekijöistä, jotka tänään tulevat ja huomenna lähtevät. Ei, vaan jotkut heistä ovat asuneet Eestissä jopa 50 vuotta tai enemmän saavuttuaan Eestiin toisen maailmansodan jälkeen (tosiasiassa Eesti oli tuolloin jälkeenjäänyt maatalousvaltio, joka tarvitsi kehittyäkseen erilaisia spesialisteja). Asia on niin, että vastakohtana sanokaamme vaikka Liettualle, joka Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen antoi kansalaisuuden jokaiselle, joka sillä hetkellä asui Liettuassa, Eestin kansalaisuuden saivat vain sellaiset henkilöt, jotka tai joiden vanhemmat tai esivanhemmat olivat olleet Eestin kansalaisia v. 1940. Ja niin syntyi aikaisemmin ennekuulumaton käsite maailmassa kuin "ei-kansalainen" ("non-citizen"), joista monet olivat syntyneet ja eläneet koko ikänsä Eestissä.

Saadakseen Eestin kansalaisuuden on läpäistävä eestin kielen koe. Mutta sellaisen kokeen läpäiseminen on vaikeaa ja epätodennäköistä. Syynä ei ole se, että venäjän ja eestin kielet eroavat toisistaan paljon, vaan myös kokeen ylimitoitetut vaatimukset. Esimerkiksi on pakko kirjoittaa eestiksi kokonainen tarina tai tutkielma esim. aiheesta ulkomaiset sijoitukset. Selvää on, ettei kirjoittamiseen tottumaton työläinen ikinä selviä sellaisesta kokeesta edes silloin kun tutkintakomissio pyrkii olemaan objektiivinen (jota sattuu harvemmin). Mutta myös, jos tarvittava tutkimus on suoritettu, venäjänkieliset - joita on Eestissä kolmasosa - eivät pääse mihinkään korkeampiin virkoihin. Myös ne venäläiset, valkovenäläiset, ukrainalaiset, juutalaiset, joilla on Eestin passi, joutuvat jatkuvasti syrjinnän kohteiksi. Venäjän kieltä, jota puhuu kolmasosa kansasta, myös syrjitään eikä sillä ole mitään virallista asemaa.

Lyhyesti vielä Venäjän viranomaisten toimista: Paitsi uhkaavista sanoista ja pro-Putin nuorison roistomaisesta Eestin suurlähetystön saartamisesta, joka on tuottanut suurta harmia Venäjälle, viranomaiset eivät ole tehneet mitään. Ei edes Venäjän suurlähettilästä pyydetty takaisin Venäjälle! Mutta tässä ei ole ihmeteltävää, koska eräiden tutkijoiden mukaan Venäjän hallinnon huippujohtajilla on suunnattomia sijoituksia Baltian pankeissa. Tietenkään he eivät halunneet sahata oksaa, jolla istuivat.

Kuitenkaan, huolimatta Moskovan suoranaisesta petoksesta, Eestin viranomaiset eivät onnistuneet murtamaan ja uhkailemaan venäläistä yhteisöä. Päinvastoin, näiden tapahtumien tuloksena se on tiivistänyt rivejään. Näyttää siltä, että myös Eestin viranomaiset ovat sen ymmärtäneet. Joka tapauksessa Pronssipatsas siirrettiin hyvin nopeasti uudelle paikalle alkuperäiselle jalustalleen ja Eestin presidentti ja hallitus laskivat sille seppeleensä. Viimein Eestin pääministeri Ansipin oli alistuttava jonkinlaiseen anteeksipyyntöön selittäessään sanomalehti Postimeesin artikkelissa, että "hän on aliarvioinut pronssipatsaan arvon ja merkityksen Eestin venäläiselle väestölle", ja on myös esittänyt anteeksipyynnön, että hän "on sanonut jotain yliampuvaa".

On varmaa, että nämä ovat vain tyhjiä sanoja, ja on hyvin epätodennäköistä, että oikeistonationalistit muuttaisivat politiikkaansa. Mutta jos näin ei tule tapahtumaan, he tulevat kohtaamaan hyvin vakavia ongelmia. Apartheid Euroopan keskellä ei voi kestää kauaa - varsinkaan, kun "bantukansa" on viimeinkin herännyt ja noussut puolustamaan oikeuksiaan.

Sergei Skvortsov
NKP:n ensimmäinen sihteeri

Vanha meno jatkuu SKP:ssä

SKP:n ohjelmakeskustelu aloitettiin Tiedonantajan Teoria- ja Politiikka liitteessä (8.12.06). Siinä kerrotiin puolueen eväitä puolueohjelman päivitykseen. Luimme lehden hyvinkin tarkasti. Kirjoitimme Kansan äänen numerossa 6/06 seuraavasti: "Voisi melkein olettaa, että monikaan SKP:n piirissä ei tule saamaan paljonkaan irti tällaisesta jupinasta. Kun yhteiskunta on tänään kuin tarjottimella selkeälle marxilaiselle analyysille, niin ihmetellä sopii, miksi sitä ei käytetä Olisikin mielenkiintoista kuulla SKP:n johdolta itseltään, kun pelkkä julistautuminen joksikin ei riitä, että millä perusteilla SKP pitää itseään marxilais-leniniläisenä puolueena".

SKP:n edustajakokous pidettiin 9.-10.6.2007. Kokouksen alla huhtikuun lopulla SKP:n ja Kommunistien liiton edustajat tapasivat keskustelujen merkeissä. Silloin annettiin puheenjohtajien Yrjö Hakasen ja Kalevi Wahrmanin lausunto, jossa todettiin, että "kommunistien kokoaminen yhteisen puolueen puitteisiin on tärkeää kommunistisen liikkeen voimistamiseksi". Kommunistien Liiton puolelta ymmärsimme asian siten, että yhteinen puolue syntyy, kun syntyy yksimielisyys puolueen teoreettisista perusteista.Edustajakokousteeseissään SKP ehdottaa, että "SKP:n ja KTP:n välisillä yhteisillä keskusteluilla valmistellaan molempien puolueiden jäsenten päätettäväksi ehdotus voimien yhdistämisestä SKP:n puitteissa". Siinä sitä ollaan! Tähän SKP:n KTP:lle tekemään ehdotukseen sisältyy sama vanha viesti, että kaikki SKP:hen ilman keskustelua yhteisestä teoreettisesta ja ideologisesta perustasta.

SKP:n edustajakokouksen alla olimme näkevinämme viitteitä, että SKP:ltä tulisi jonkinlainen ehdotus yhteisrintaman rakentamisesta. Ennakkoon arvioimme, että mahdolliseen ehdotukseen suhtaudutaan vakavasti. SKP:n edustajakokous hyväksyi asiakirjan "Aloite yhteistoimintaan porvarihallitusta vastaan". Siellä lukee: "Me kommunistit esitämme keskusteluja yhteisistä tavoitteista ja yhteistoimintaa sosialidemokraateille, Vasemmistoliitolle ja muille politiikan suunnan muutosta haluaville". Kaikki tietävät, että mainitut tahot eivät tällaiseen syöttiin tartu. Esityksestä puuttu kokonaan se, miten yhteistyö tehtäisiin. Kommunistien liitto katsoo toiminnassa olevan kaksi tasoa: työ omassa puolueessa ja työ joukkojärjestöissä. SKP:lle tämä näyttää olevan vaikeaa. Se pyrkii itse kehittymään joukkoliikkeeksi. Kaikki kokemukset viittaavat siihen, että tälle ajatukselle ihmiset eivät lämpene. Jos SKP tulisi mukaan työtätekevien yhteisrintamaan, tulisi SKP:n itse ryhtyä kommunistiseksi puolueeksi ja silloin kommunistien yhteistyön kehittäminenkin saisi vauhtia.

Tiedämme, että SKP:n piirissä ei siedetä työksnsaa yhdistävän STP:n kehittämistä. STP on avoin kaikille työkansaa rehellisesti edustaville järjestöille, eikä sen piirissä ole päätetty mitään sellaista, joka muodostuisi esim. SKP:n mukaantulolle kynnyskysymykseksi. SKP:n edustajakokous ei päättänyt mistään uudesta linjauksesta. Entinen meno jatkuu. Saattaa olla, että kokouksen puitteet olivat mieltä ylentäviä ja jotkut saattoivat kuvitella, "että nyt mennään lujaa". Arki on kuitenkin edessä ja kädet ovat yhtä tyhjät kuin aiemminkin.

Heikki Männikkö

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Vielä vaaleista

Hiljattain käydyissä eduskuntavaaleissa vasemmisto hävisi historiallisella tavalla. Tuon esiin niitä näkemyksiä, joihin itsekin voin yhtyä sekä samalla yritän pohtia, kuinka tästä eteenpäin. Nyt hävisimme kaikki vasemmistopuolueet, isot ja vähän pienemmät. Jos emme pysty uudistumaan ja muuttamaan toimintatapojamme, niin kohta ei ole jäljellä kuin pieniä vasemmistopuolueita ja sirpalepuolueita. STP:n vaalitulos alle 2000 ääntä on huono ja siitä on myös vaikea jatkaa tästä eteenpäin. Mutta kriisi on kaikissa muissakin vasemmistopuolueissa SDP mukaanlukien.

Käytyjen vaalien perusteella olisi suotavaa että ensimmäiseksi luovutaan toisten vasemmistopuolueiden kokopäiväisestä arvostelusta ja aletaan jokainen vasemmistopuolue kiinnittää huomiota omiin tekemisiin. Alkaa jo ärsyttää välillä Kansan Uutisten pääkirjoitusten lukeminen, joissa löydetään suuria linjavikoja milloin demareista, milloin Vihreistä, sen sijaan että tunnustettaisiin että nämä puolueet osaavat jotkut asiat paremmin.

Missä on vasemmistopuolueiden itsekritiikki? SDP on tehnyt oikean päätöksen perehtyä vaalitappion syihin perinpohjin, Vasemmistoliitto on todennut että hävittiin. Minkä johtopäätöksen tekevät STP, SKP ja KTP? Onko järkeä jatkaa enää sirpalepuolueina, jos itsekin tiedetään, että ilman merkittäviä periaatteellisia uudistuksia kannatuksen kasvun mahdollisuuksia ei ole.

STP:ta rasittaa lukkiutuminen liiallisesti vanhaan työväenliikkeen aatepohjaan, pitkät ja puuduttavat kokoukset, arkielämän ongelmien sivuuttaminen, koska teorioiden käsittely kokouksissa vie liikaa aikaa sekä omien ongelmien analysoinnin laiminlyöminen. Tässä vain muutamia syitä miksi toimintamme ei kiinnostusta herätä.

Suurimpana yksittäisenä ongelmana on nähtävä aktiivien kommunistinen tausta. Jotta STP olisi luonteeltaan yhteistoimintajärjestö tai -puolue, niin mukana tulisi olla myös yleisdemokraatteja sekä pienipalkkaista toimihenkilöryhmittymää, joka ei halua aatteellisesti sitoutua jäykästi.

Kävin keskusteluja äänestäjien kanssa ja usein tuli ilmi, että äänestäjälle STP on sama asia kuin jokin pieni kommunistinen puolue.

On johtopäätösten aika. Teemmekö asiat samalla tavalla vuodesta toiseen vai lähdemmekö uudistusten tielle.

Parempi lienee lähteä uudistamaan heti eikä vasta siinä vaiheessa, kun koko maasta tulee alle 100 ääntä.

Martti Salomaa

Salomaan kritiikin johdosta

Oheisessa kirjoituksessaan toveri Martti Salomaa (sai Helsingissä STP:n listalla yli 100 ääntä) toteaa, että "välttääksemme kohtalon jäädä pelkäksi sirpalepuolueeksi tulee STP:n kyetä uudistumaan ja muuttamaan toimintatapojaan". Tässä kirjoittaja on varmasti oikeassa. STP:tta on lähdetty kehittämään työkansaa edustavien järjestöjen liittona. Sen piiriin on jo siirtynyt erilaisista "järjestöllisistä kulttuureista" toimijoita. Löytääkseen oman paikkansa yhteiskunnassa tulee STP:n löytää sille kuuluva uusi toimintakulttuuri. Se merkitsee sitä, että kaikkien tulee kehittää itseään myös henkilökohtaisella tasolla. Tämä on STP:n yksi lähiajan kovimmista haasteista.

STP:n kritiikissä tulisi nähdä, että emme ole isojen puolueiden suhteen mitenkään yhteismitallisia. Tavoitteemme on nostaa kansan keskuudesta vastavoima nykypolitiikkaa vastaan ja väkisinkin joudumme olemaan aluksi pieniä ja "taistelemaan tuulimyllyjä vastaan", koska tällaista voimaa yhteiskunnassa ei löydy valmiina. SDP ja Vasemmistoliitto eivät enää pyyteettömästi aja työkansan asiaa. Ne ovat antaneet alistaa itsensä nykyisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan raameihin. Näiden "raamien" ylittäminen veisi heidät törmäyskurssille kovien markkinavoimien kanssa ja tätä riskiä he eivät uskalla ottaa. Siksi yhteiskunnassa tulee suorittaa perusremontti. Kasvavat voitot tulee suunnata yhteiskunnan kokonaisvaltaiseen kehittämiseen ja pääomapiirien tulee tyytyä nykyistä huomattavasti pienempään voittoon. STP näkee välttämättömäksi yhteiskuntamme perinpohjaisen uudistamisen eikä siksi voi suostua SDP:n tai Vasemmistoliiton kanssa linnarauhaan.

On myös todettava, etteivät suuret "vasemmistopuolueet" ole aidosti vaalitappionsa syitä puineet. Mukauduttuaan markkinavoimien saneleman politiikan raameihin, ovat ne laskeneet poliittiset aseensa ja todelliset teot jäävät näpertelyn asteelle. Kansa ei tänään edes huomaa porvaripuolueiden ja "isojen vasemmistopuolueiden välistä eroa". Onko ihme, että kärsivät vaalitappion?

STP on toiminut nyt vajaan vuoden. Toimintamme perusajatus on luoda työkansaa edustava laaja liitto voidaksemme pysäyttää esim. perusturvaverkoston alasajon ja luoda pohjaa yhteiskuntaelämän muutokselle. Yhdymme kritiikkiin, että emme ole onnistuneet nopeassa tahdissa löytämään joukkoomme mm. "yleisdemokraatteja sekä pienipalkkaisia toimihenkilöryhmiä". Nopeaa etenemistä nykytilanteessa emme voi odottaakaan. Nykyinen räikeä globaali politiikka tuskin murtuu pelkästään maamme työkansan voimin, vaan siihen tarvitaan laajempaa kansainvälistä liikehdintää. Se on prosessi, joka kypsyy ja jossa me olemme mukana.

On kysyttävä mikä sitten olisi vaihtoehto, jos emme tyydy aluksi olemaan "pelkkä sirpalepuolue". Se voi olla vain samaistuminen nykypolitiikan kannattajiin. Jos haluamme todella jotain muuttaa, on kannatuksen kasvu löydettävä muutoksen lähtökohdista. STP on nykytilanteessa jotain uutta, emmekä ole ollenkaan "tekemässä asioita entisellä tavalla tai lukkiutuneet vanhaan aatepohjaan". On ehdottomasti hyväksyttävä ajatus, että lähdetään uudistusten tielle siinä suhteessa, miten viemme ajatuksen muutoksen välttämättömyydestä ja laajasta työkansan demokraattisesta yhteisrintamasta ihmisten tietoisuuteen.

Toimitus

Kansan ääni kuuluviin myös Jämsänkoskella

Täällä Jämsän jokilaaksossa ei ole keskustelun aiheena Irakin sota tai ilmastonmuutos. Väittelyn, kinastelun, valehtelun, juonittelujen ja erilaisten lehmäkauppojen kohteena on ollut jo yli kymmenen vuotta Jämsänkosken liittäminen Jämsään. Koska asia liittyy laajemmin koko Suomeakin koskeviin käytäntöihin ja muutoksiin haluan kertoa asiasta tarkemmin.

Liittymisestä järjestettiin ensimmäinen kansanäänestys v.1995. Silloin ylivoimainen enemmistö oli itsenäisyyden säilyttämisen kannalla. Tulos oli hävinneelle puolelle järkytys ja suuri sellainen. Olihan liitospuolella paikallislehtien propagandatuki. Valtalehti Keskisuomalainen propagoi asian puolesta unohtaen kuitenkin kertoa mitä hyötyä liitoksesta olisi ollut Jämsänkoskelaisille. Useista eri tahoille osoittamistani pyynnöistä huolimatta en ole noita hyötytietoja saanut vieläkään.

Olen esim. kysynyt UPM:n johtaja Jussi Pesoselta paljonko paperin myyntihinta nousee jos se valmistetaan Suur-Jämsässä eikä Jämsänkoskella? Kysyvälle vaan ei vastata jostain syystä.

Hävitty kansanäänestys jätti monelle paljon hampaankoloon ja hetkeäkään ei kuviteltu asian olevan loppuunkäsitelty. Muutama kyläpoliitikko heitti hanskat tiskiin kun asiat eivät rullanneetkaan suunnitellusti. Viime kunnallisvaaleissa vain harva ehdokas ilmoittautui kuntaliitoksen kannattajaksi, heidän kannatuksensa romahti.

Myyräntyö Jämsänkosken itsenäisyyttä vastaan kuitenkin jatkui kaiken aikaa. Myyräntyön johdossa on ollut peräti kaupunginjohtaja. Lienee Suomenkin mitassa harvinaista. Muutakin harvinaista on Jämsänkoskella. Lukuisten loikkausten, omien ryhmien perustamisen ja takin kääntöjen jälkeen Jämsänkosken valtuuston koostumus on aivan muuta kuin äänestäjien vaaleissa ilmaisema tahto oli. Siksi ei valtuustolla ole mielestäni ainakaan moraalista oikeutta liittää meitä mihinkään kuntaan. Tosin moraali ei ole suuressa arvossa ei kylä eikä valtakunnan politiikassa.

Liitosasia Jämsään nytkähti liikkeelle kun kolme kepulaista saatiin kovan painostuksen jälkeen liitosmyönteisiksi. Kepu pettää aina osoittautui taas ajankohtaiseksi. Itsenäisen kunnan lopettaminen on sen suuruusluokan asia, ettei sitä voi jättää 15 pelurin ratkaistavaksi. Siksi Jämsänkoskella kerätään nimiä kansanäänestystä vaativaan adressiin. Se on taas liitostahot saanut takajaloilleen jopa raivonpuuskiin. Alueelta jostain syystä eduskuntaan valittu SDPn Tuula Peltonen on hauskuuttanut yleisöä epäilyksellään äänestyksen tarpeellisuudesta. Kun Kuorevedellä, Korpilahdella ja Nurmossa ei ole noudatettu kuntalaisten tahtoa niin Jämsänkoskella ei kannattaisi äänestää, menee rahaa hukkaan ja ennenkaikkea kansa voisi äänestää väärin.

Peltosen ajatusmaailmaa muotoillen voisin vaatia eduskuntavaalit lopetettaviksi koska niissä kuitenkin taas valitaan 200 idioottia säätämään Brysselin määräämiä lakeja. Kansalaisten mielipiteitten ylikävely ja halveksunta oli yksi syy SDP:n rökäletappioon vaaleissa. Tuula Peltosen kaltaiset edustajat takaavat tappioiden jatkuvuuden.

Yleisesti ottaen en vastusta tarpeellisia kuntaliitoksia, niitäkin Suomessa on tehty ja tehdään. Jämsänkosken liitos Jämsään olisi käytännössä pakkoliitos ja se ei toisi motivoituneita kuntalaisia Jämsään. Tuoreen tutkimuksen mukaan Jämsän alue kurjistuu tulevaisuudessa Jyväskylän ja Tampereen välissä. Fysiikan lait ovat edelleen voimassa eli kahden köyhänliitosta tulee yksi köyhä.

Yhteistoimintaa pitää luonnollisesti jatkaa. Ei kuitenkaan samanlaista kuin v.1918 silloin nimittäin Jämsänkosken tehtaan työläisiä ammuttiin Jämsän kirkon kellotapulissa. Tapahtumista Jukka Rislakki kertoo kirjassaan Kauhun aika.

Pieni kuntakin voi olla toimiva ja hyvin toimeentuleva jos sillä on pätevä kunnanjohtaja ja asiansa ja tehtävänsä sisäistäneet virka ja luottamusmiehet. Petäjävesi ja Kinnula ovat Keski-Suomessa esimerkkeinä toimivista yhteisöistä.

Reino Welling
Jämsänkoski

Hyvät pienpuolueiden ja yhdistysten hallitukset

Vaalit on jälleen käyty ja tulos entisenlainen. Muutoksia pienpuolueiden osalta parempaan suuntaan ei ole 15 vuoteen tapahtunut. Uskon sen johtuvan siitä, että ihmiset eivät koe teistä mitään puoluetta vaihtoehtona, koska EU vastaisuus on jakautunut niin moniin ja pieniin ryhmiin. Suuri syy on myös siinä, että ihmiset eivät uskalla äänestää ketään teistä, koska syyttelette ja haukutte toistuvasti toisianne. Äänestäjille tulee pelko ja ahdistus koska eivät tiedä, että mikä nyt se oikea EU:n ja NATO vastainen puolue on.

Te luotte uhkakuvia äänestäjille sillä, että syyttelette toinen toisianne ja pelottelette sillä, ettei toista EU:n vastaista puoluetta pidä äänestää vaan minua minua... NYT viimeistään pitää ajatella Suomen eikä vain omaa etua. Eikö EU ja NATO vastaisuus ole samoin siitä ajatteleville yhteistä? Siksi täytyy unohtaa pienet vastakkainasettelut pienten puolueiden välillä, pyrkiä ja eteenkin RYHTYÄ kaikin keinoin yhteistyöhön (ei kokoomuskaan ole hajautettu). Seuraavat vaalit menevät täysin saman kaavan mukaan, jollei yhdentymistä tapahdu! Kaikilta menee varat mutta kukaan ei pääse vaikuttamaan asioihin. Siksi ehdotan yhteistyön edistämiseksi mm. sitä, että ryhdytte yhdistämään lehtiänne esim. siten, että jokaiselle ryhmälle tulee omat sivunsa samoihin kansiin. Sillä helpolla tavalla kuluja ja samalla lehden levikki nousee.

Tällä hetkellä olen jakanut - useamman pienen ryhmän lehteä postilaatikoihin. Paljon helpompaa on keskittää voimiaan yhden todellisen vaihtoehtoisen lehden jakoon. Ja kun lehti olisi monimuotoinen, niin myös tilaajia alkaisi varmasti ilmestyä enemmän. Myös yhtenäistä EU-vastaista joukkoa on paljon helpompi tukea, eikä rahat mene hukkaan. EU kriittisyyttä saadaan lisättyä vain sillä, että yhteistyötä tehostetaan huomattavasti ja yli puoluerajojen. Valmistautuminen seuraaviin vaaleihin täytyy aloittaa jo nyt. Muuten olemme jälleen myöhässä. Kannatus kasvaa vain yhteisvoimin! Yhteinen vihollinen on EU ja NATO, ei suurista asioista samoin ajattelevat pienpuolueet. Koen työni menevät hukkaan, mikäli yhdentymistä ei tapahdu. Aikaa ei ole yhtään hukattavaksi!

Esko Rintala
EU ja NATO vastainen kansalaisaktiivi
Uusikaupunki

Porvarihallitus on pääsemässä vauhtiin

Vaalilupausten vähitellen unohtuessa hallituspolitiikasta ja kansalaisten mielistä alkaa 100-prosenttinen porvarihallituksemme päästä sille varattuun tehtäväänsä, eli sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja hyvinvointivaltion viimeisten rippeiden hävittämiseen. Lyhyen ajan sisällä tehtiin päätös nollamaksuluokan poistamisesta päivähoidossa, sekä arava-asuntotuotannon täydellisestä lopettamisesta.

Molemmat päätökset heikentävät suoraan ja välittömästi kaikkein heikoimmassa asemassa olevien kansalaisryhmien oikeuksia ja etuja. Tämä heikennyksien sarja tulee valitettavasti saamaan jatkoa. Aikaa on todennäköisesti 4 vuotta. Tällä menolla jälki 4 vuoden kuluttua tulee olemaan suurinpiirtein samanlaista, kuin Etelä-Afganistanilaisessa kylässä Naton täsmäiskun jälkeen.

Nyt kannattaakin todella seurata sitä, mihin yhteiskuntamme on menossa. Kurssia kannattaa lähteä muuttamaan ennenkuin tilanne on muuttunut katastrofaaliseksi. Porvarihallitus on kansanvastainen hallitus, jonka ainoa isäntä on suurpääoma. vain ja ainoastaan kansalaisten joukkovoima voi estää yhteiskuntamme luisumisen amerikkalaismalliseen vastuuttomuuden ja voitontavoittelun hallitsemaan barbariaan.

Jani Poimala

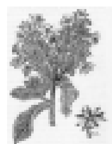
Tukea Kansan äänelle

Paavo Heikkinen 40,00 e; Reijo Katajaranta 10,00 e; Eira Kärki 30,00 e; Esko Auervuolle 50,00 e; Juha Kieksi 10,00 e; Hannu Kautto 20,00 e; Juha Koivisto 10,00 e; Juhani Tanski 500,00 e; Heikki Männikkö 50,00 e; Tarja Männikkö 207,70 e; Kalevi Wahrman 10 e ja Wäinö Pietikäinen kerännyt lippaalla 82,30 e.

OKO 554114-227966

Inkun yrttipalsta

Tällä kertaa vuorossa ovat purasruoho ja pujo.

Purasruoho (kurkkuyrtti)

Purasruoho on vanha yrttitarhojen kasvi, joka on meillä paikoin villiytynyt. Se voi kasvaa suureksi metrin korkuiseksi. Se on yksivuotinen, mutta siementää runsaasti ja esiintyy joka vuosi yhä runsaampana.

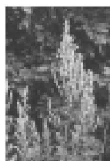
Purasruohon mehevien lehtien maku on kurkun tapainen ja ne sopivat erinomaisesti salaatiksi karheudestaan huolimatta. Lehdet leikataan hyvin hienoiksi suikaleiksi. Siniset kukat ovat syötäviä ja niitä voidaan käyttää salaatin koristeiksi. Kukat ovat myös kauniin näköisiä drinkin koristeina jääpaloissa.

Jo keskiajalla pidettiin purasruohoa terveellisenä, masennustiloja torjuvana.

Pujo eli maruna

Pujo kasvaa tiheinä, korkeina ryhminä pihoilla, tienvierillä ym. yleisenä aina Pohjois-Pohjanmaalle saakka. Varsi on ruskeanpunainen, kantikas ja lehdet ovat päältä tummanvihreät ja alta harmaanvalkoiset. Kukkamykeröt ovat ruskeankeltaiset.

Jo varhain keväällä marunan nuoria hyvältä tuoksuvia lehtiä voi käyttää mausteena keittoihin ym. hienoksi silputtuna. Parhaita ovat nuoret versot leikattuina juuri ennen kukkimista ja käytettyinä likaruokien valmistamiseen.

Marunaa on käytetty jo vuosisatoja hanhien ym. lintujen täytteeksi ruoaksi valmistettaessa. Sitä käytetään myös sianpaistiin ja metsänriistaan, jolloin paistettavaan lihaan hangataan muserrettua marunaa. Kastikkeisiin ja salaatteihin ei marunaa käytetä.

Maruna on terveellinen mauste, jota kannattaa varata talveksi kuivaamalla juuri kukkaan puhkeavia hentoja versoja. Väitetään, että kuivattu maruna päänaluseen pantuna vaikuttaisi unta antavasti.

Pujo uutettuna mieluummin hyvänlaatuiseen öljyyn on parasta jalkavoidetta.

Kesäterveisin Inkku

Bilderbergin kokouksessa turkissa verovaroin?

Maailman poliittisen-, bisnes- ja mediaeliitin salaseura Bilderberg-ryhmä piti julkisuudelta tarkoin varjellun kokouksensa Turkissa 1.6-3.6.Suomesta kokoukseen osallistuivat valtiovarainministeri Jyrki Katainen, ulkoministerin poliittinen valtiosihteeri Teija Tiilikainen, Evan hallituksen puheenjohtaja Jorma Ollila ja Ylen uutisten vastaava päätoimittaja Atte Jääskeläinen. Kysynkin menikö salaseura-matka veronmaksajien kukkarosta, entä onko asiallista ministerien ja heidän sihteeriensä hiippailla hämärän rajamailla toimivien salaseurojen salaisissa kokouksissa, mutta erityisen huolestunut olen koko kansan Yleisradion vastaavan päätoimittajan paikalla olosta ja ilmeisesti vielä lupavaroin tukituttamassa rehellistä uutistoimintaa???

Jorma Talikka
Janakkala

SFT toimii

SFT kokoontuu sunnuntaina 23.09.2007 Punaisten muistomerkille Santahaminassa. Kokoonnutaan Herttoniemen Metroasemalla klo 11.00 Apteekin puoleisella katutasolla. Ilmoittaudu 15.09.-07 mennessä Timo Kangasmaa puh. 0405858508 ja Esko Auervuolle puh. 0407073576. Matka tehdään henkilö-autoilla.

❑ ❑ ❑

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous Hermannin kerholla, Hämeentie 67 torstaina 30.8. klo 18.00. Käsitellään STP:n kannattajakorttikeräyksen yhdistyksellemme tuomia tehtäviä ym. ajankohtaisia kysymyksiä. Käsitellään kysymys yhdistyksen liittymisestä STP:n jäseneksi.

Tapahtumia

STP:n Helsinki-ryhmän kokous

torstaina 23.8.07 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. klo 18.00 - 20.00. Käsitellään STP:n toiminnan järjestämistä sekä Helsingin kunnallisvaalivalmisteluja. Tervetuloa

STP:n järjestöjen ja Kansan äänen syysseminaari

Sairaus- ja Tapaturmainvalidien lomakodissa Hauholla Vähäjärven kurssikeskuksessa lauantaina 29.9.07 klo 10.00. Käsitellään STP:n valtakunnallisen toiminnan järjestämistä, puolueen rekisteröitymiseen ja muuhun toimintaan liittyviä kysymyksiä. Varatkaa jo tässä vaiheessa aika seminaariin osallistumiselle. Tarkemmat tiedot seuraavassa lehdessä.

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään seuraavan kerran syyskuussa Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Tarkka aika ei ole vielä tiedossa. Pyydämme jälleen Kansan äänen kannattajilta lisää uutta tavaraa myyntipöytään.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita, kahvinkeittimiä tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara vastaanotetaan. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun välttämättömään toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 050 432 0777 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantai-aamuna klo 7.30.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin tukeneet toimintaamme.

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 20.06.2007
- 15.08.2007
klo 19.00-19.30

Kesiviikkona 20.6. keskustelemme STP:n kannattajakorttien keräystyöstä saaduista kolemuksista.

Olkaa kuulolla.

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

EU:ta vastaan voiton päivänä

Euroopan unioni on aivan tarkoituksellisesti sijoittanut Eurooppa-päivänsä Voiton päiválle 9.5. Voiton päivä merkitsee, että Hitlerin Saksa lyötiin lopullisesti 9.5.1945. Sitä sietää juhlia. Sensijaan Eurooppa-päivässä ei ole mitään juhlimista, kuten Antti Pesonen alla huomauttaa. Kuva EU:n vastustajien mielenosoituksesta 9.5.2007 Eduskuntatalolla. Kuvassa hyvin tunnettu kasalaisaktivisti, Asbestkamp-85- yhdistystä vetävä Wäinö Pietikäinen. Hänen paidassaan lukee suomennettuna, että asbesti tappaa.

"EU:ssa ei ole mitään juhlimista"

Voitonpäivänä 9.5.07 (unionistien "Eurooppa-päivänä") järjestivät EU:n vastaiset ja EU-kriittiset järjestöt, sekä rauhanjärjestöt mielenosoitustilaisuuden eduskuntatalolla. Tilaisuuden puheenvuoroissa arvosteltiin voimakkaasti valtiovallan pyrkimyksiä EU:n perustuslain elvyttämiseksi sekä toimia liittää maamme Nato:n jäseneksi. Samalla muistutettiin, että demokratia meillä on muuttunut lähinnä omaksi irvikuvakseen.

Demokratia muuttunut irvikuvakseen

EU:ssa ei ole mitään juhlimista, totesi **Antti Pesonen**: "Joudumme todistamaan tänä päivänä kansanvallan eli demokratian alennustilaa – näennäisdemokratiaa. Demokratian tulisi merkitä sitä, että kansalaiset saavat päättää. Ei sitä, että heidät saadaan päättämään jostakin. Ilman avointa julkista keskustelua ei ole toimivaa, aitoa demokratiaa. Ja niitä meillä ei ole. Ns. edustuksellinen demokratia on muuttunut demokratian irvikuvaksi. Eduskunnasta on tullut valtapuolueiden johdolla suuren rahan pikku apulainen. Hallituspuolueet pyrkivät varmistamaan riippumattomuutensa äänestäjistä korottamalla ensi töikseen puoluetukea 44 prosentilla. Näin on hoidettu tulevien vaalien rahoitus ja EU-politiikan jatkuminen kansalaismielipiteestä riippumatta.

EU-politiikkaan on sisäänrakennettu vallan ja pääomien keskittäminen sekä voimavarojen siirtäminen julkiselta sektorilta yksityiselle. Tämä ei ole luonnon laki, vaan EU:n taustavoimien työn tulosta. Siksi ei ole yllätys, että eriarvoisuus ja köyhyys lisääntyvät riippumatta siitä miten taloudessa menee. Köyhdyttäminen on EU:n harjoittamaa rakenteellista väkivaltaa."

Rahavallan demokratiaa

"EU-demokratiaan" kiinnitti huomiota myös **Reijo Katajaranta** todeten sen olevan rahavallan demokratiaa: "Ensitöikseen eduskunta hyväksyi itselleen palkankorotuksen. Puoluetukia eduskuntapuolueille nostettiin 12 miljoonasta 18 miljoonaan. Kun saman verran rahaa jaetaan eduskuntapuolueiden lehdistölle, on tukisumma yhteensä valtavat 36 miljoonaa. Näin rahavalta varmisti, ettei päätöskoneisto yski sitä vastaan, eikä Eduskuntaan muodostu todellista oppositiota suuren rahan etuja vastaan.

Viime vaaleissa 8 rahalla voideltua eduskuntapuoluetta sai kaikista äänistä 98% kun taas 10 eduskunnan ulkopuolista rahatonta puoluetta saivat yhteensä vain 2% äänistä. Julkisuudesta 98% tuli eduskuntapuolueille ja tästäkin suurin osa kolmelle valtapuolueelle. Eduskunnan ulkopuoliset pienpuolueet saivat Yleltä huomiota tuskin ollenkaan tai ehkä sen 2%. Jos puoluetuen poistaminen ei nyt ole realistista, niin realistista olisi sen jakaminen vaalituloksen mukaan tasaisesti kaikille vaaleissa saadun äänimäärän mukaan eikä saatujen kansanedustajien mukaan".

"Saksa jälleen peräsimessä"

Ranskan ja Hollannin tyrmätessä EU:n perustuslain huokasivat monet helpotuksesta. Oli kuitenkin selvää, että suuret pääomapiirit tarvitsevat EU:lle perustuslain turvatakseen jatkossakin voittojensa kasvattamisen totesi **Heikki Männikkö**: "Tämän todistivat oman maamme hallituspiirit ratifioimalla EU:n perustuslain mielenosoituksellisesti itsenäisyyspäivän aattona viime vuonna. Tässä Suomi asettui tukemaan Saksan tavoitetta EU:n perustuslain elvyttämiseksi. Merkelin johdolla äskettäin Berliinissä antoivat EU:n johtajat Saksalle oikeuden aloittaa uudelleen perustuslain valmistelut, josta nyt käytetään nimitystä "yhteinen uudistettu perusta". Tiedossa on, että tämä uusi sopimus tulee sisältämään "pehmennetyssä muodossaan" kaikki ne asiat, jotka olivat jo hylätyssä sopimuksessa, mutta tästä eivät Euroopan kansat saisi äänestää. Oikeistoaalto lyö läpi Euroopan. Tavoitteena on vahvistaa Natoa, heikentää palkkoja, työehtosopimuksia ja sosiaaliturvaa. Oireellisesti tämän liikkeen johdossa komeilee pääomapiirien mahtimaa Saksa. Euroopan pääomapiirien vyörytys maanosan työkansaa kohtaan voidaan torjua vain siten, että työkansa järjestäytyy taisteluun oikeuksiensa puolesta".

Vastauksia hallitukselle esitettyihin kysymyksiin ei ole saatu

Pyrkimyksiin elvyttää EU:n perustuslaki puuttui myös **Lea Launokari**: "Merkel on lähettänyt EU:n jäsenmaiden hallituksille perustuslain muuttamiseeen liittyviä seuraavanlaisia kysymyksiä: Kuinka koette mahdollisuuden käyttää toisenlaista terminologiaa ilman että perustuslain juridista sisältöä muutetaan; mitä mieltä olette, jos perustuslakitestistä jätetään pois EU:n tunnukset ja mitä mieltä olette muutamien jäsenmaiden ehdotuksesta jättää pois artikla, jossa sanotaan että unionin perustuslaki on ensisijainen jäsenvaltioidensa oikeuteen nähden? Kysymykset osoittavat Merkelin ääretöntä piittaamattomuutta, välinpitämättömyyttä kansalaisia kohtaan. Ei todella uskoisi valtion päämiehen yrittävän näin halvoilla ja yksinkertaisilla tavoilla ostaa EU:lle perustuslakia. On myös kansalaisten aliarvioimista, ettei tällaisesta asiasta informoida tiedotusvälineissä eikä anneta kansalaisille mahdollisuutta ottaa osaa keskusteluun. Jotkut Tanskan, Ruotsin ja Suomen EU-kriittiset järjestöt ovat myös pyytäneet hallituksiltaan vastauksia samoihin kysymyksiin. Ne tuli antaa 4.5. mennessä sekä Merkelille että kansalaisjärjestöille. Tietääksemme emme ole vielä saaneet vastauksia.

Suomen innokkuutta olla mukana EU:n militarisoinnissa osoitti viime vuonna pikaisesti hyväksytty kriisinhallintalaki, joka korvasi vanhan rauhanturvalain. Tässä muutetussa kriisinhallintalaissa luvataan ilman YK:n mandaattia lähettää Suomen sotilaita EU-joukkojen mukana taistelemaan ympäri maailman. Lain tarkoituksena on myös, että suomalaisilla joukoilla on täsmälleen yhtä suuret valtuudet kuin muillakin, eli myös Nato-joukoilla. Näin Suomi toimii kuten EU:n perustuslaki olisi jo voimassa unohtaen, että Suomi on edelleen YK:n täysivaltainen jäsen ja sen pitäisi siksi noudattaa YK:n sopimuksia."

EU USA:n ja Venäjän riepotuksessa

EU:n merkillinen asema valtioliittona korostuu äskettäin julkisuuteen tulleen USA:n ohjustorjuntahankkeen myötä. Sen mukaan USA aikoo sijoittaa Puolaan ja Tshekkiin ohjustorjuntajärjestelmän: Tshekkiin rakennettaisiin huippumoderni tutka-asema ja Puolaan taas sijoitettaisiin torjuntaohjuksia. Kaikki tämä tapahtuisi USA:n johdon mukaan Pohjois-Korean ja Iranin mahdollisten ohjushyökkäysten torjumiseksi. Puola ja Tshekki kuuluvat USA:n nimittämiin "uuden Euroopan maihin" - entisiin sosialistisiin maihin, jotka ovat rähmällään USA:n suuntaan - erotukseksi "vanhan Euroopan maista", kuten Ranskasta ja Saksasta, jotka ovat suhtautuneet kriittisesti Bushin sotahankkeisiin.

Huomionarvoista hankkeessa on se, että USA käyttäytyy aivan kuin EU:ta ei olisi olemassakaan. Se ei neuvottele EU:n kanssa vaan EU:n yksittäisten jäsenmaiden kanssa, joissa on sosialismin kaatamisen jälkeen vallassa patataantumukselliset ja äärioikeistolaiset hallinnot. Työrukkasenaan USA käyttää Natoa, ja myös sitä niin kuin Natossa ei muita maita olisikaan. Tällä tavalla USA on hajottamassa EU:n lisäksi myös Natoa.

Venäjä puolestaan reagoi ohjustorjuntahankkeeseen aivan päinvastoin. Se koki USA:n hankkeen suunnatuksi itseään vastaan. Venäjä nosti päävastuuseen EU:n, jonka olisi omalla alueellaan sentään osattava päättää, mitä siellä tehdään tai mitä ei. Niinpä sen viesti EU:n suuntaan oli, että jos sallitte ohjustorjuntahankkeen alueellenne, niin Venäjän on pakko alkaa suunnata omia ohjuksiaan EU:n alueelle. Venäjä kokee USA:n hankkeen horjuttavan vakavasti rauhaa Euroopassa. USA:lle Venäjä puolestaan esitti, että sijoitetaan tutka-asema Tshekin sijasta venäläisten ylläpitämään tukikohtaan Azerbaidzaniin ja pistetään ohjukset Turkkiin.

Näin EU on Venäjän ja USA:n välissä kuin harakka tervatulla katolla. Jos pyrstö irtoaa tervasta niin jää nokka kiinni ja päinvastoin. Tämäkin konflikti osoittaa, että Suomen tulee pysytellä erillään niin Natosta kuin EU:n joukoistakin, olivatpa ne sitten nopeita tai mieluummin hitaita.

Siprin tilastot osoittavat oikean "roistovaltion"

Tukholman Kansainvälisen Rauhantutkimuslaitoksen SIPRI:n (Stockholm International Peace Research Institute) vuoden 2006 tilastot osoittavat jälleen kerran, että todellinen roistovaltio maailmassa on USA eikä mikään muu. Asevarusteluun tuhlatut rahat ovat karmeaa tuhlausta ja ne osoittavat kuka haluaa hallita maailmaa imperialismin keinoin riistääkseen muita kansoja.

Maailmassa käytettiin v. 2006 asevarusteluun kaiken kaikkiaan yht. 1158 miljardia dollaria. Suurimmat asevarustelijat olivat USA 528,7 miljardia dollaria (46% maailman asevarustelumenoista), Iso-Britannia 59,2 mrd. (5%), Ranska 53,1 mrd. (5%), Kiina 49,5 mrd. (4%), Japani 43,7 mrd. (4%), Saksa 37 mrd. (3%), Venäjä 34,7 mrd. (3%).

Vertailun vuoksi Suomen menot olivat nyt v. 2006 dollareina jo 2,8 mrd., kun luku v. 2001 oli vielä 2,1 mrd.

USA:n asevarustelu ja sotamenot ovat siis melkein puolet koko maailman asevarustelumenoista. Tätä Bush perustelee sillä, että on käytävä terrorismin vastaista sotaa. Tosiasiassa USA käy sotaa hallitakseen yksin maailmaa ja sen raaka-aine - ja kauppamarkkinoita.

Nyt on Suomessa on peloteltu Venäjän ja Kiinan nousevilla sotilasbudjeteilla. Venäjä aikookin varapääministeri Sergei Ivanovin mukaan satsata asevarusteluun ja armeijansa ajanmukaistamiseen vuosina 2007 - 2015 yht. 31 mrd. dollaria. Nyt sormi suussa ihmetellään, että Venäjän varustelumenot ovat nelinkertaistuneet vuodesta 2001. Tässä ei haluta nähdä sitä tosiasiaa, että Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen Venäjän asevarustelumenot myös romahtivat aivan pohjalukemille ja sieltä on ollut vain yksi tie, ylöspäin.

Venäjä ja Kiina varustautuvat siksi, että voisivat olla edes jonkinlaisena vastavoimana USA:n tolkuttomalle pullistelulle. Suomen ei tarvitse olla huolissaan enempää Venäjästä kuin Kiinastakaan. Sensijaan USA:n suhteen huoli on enemmän kuin aiheellinen. Pitää muistaa, että myös Nato on vahvasti USA-johtoinen.

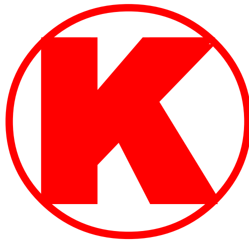
Ihmetelkääs tätä!

UPM Kymmenen toimitusjohtaja ja Metsäteollisuus ry:n puheenjohtaja Jussi Pesonen kertoo 6.6. Hesarissa, että "julkinen valta ei saa sekaantua metsäteollisuuteen". Hänen mukaansa "julkisen vallan kaikkinaiset väliintulot estävät liiketoiminnan kestävää kehittämistä."

Lukekaa Pesosen sanoma vielä toiseen kertaan. Sehän tarkoittaa, että metsäteollisuus haluaa asettua maamme poliittisen vallan yläpuolelle! Metsäteollisuus siis haluaa irti kaikista yhteiskunnallisista vastuistaan ja velvoitteistaan, työllisyydestä ja verojen maksamisesta ym.

Jussi Pesoselle on sanottava, että hänellä asiat ovat heittäneet häränpyllyä. Teollisuus on yhteiskuntaa varten eikä päinvastoin.

Pesonen on sama UPM:n toimitusjohtaja, joka vuosi sitten lakkautti Voikkaan yli 100 vuotta vanhan paperitehtaan saaden aikaan toista tuhatta työtöntä ja uhkan koko paikkakunnan tulevaisuuden ylle.

Kansanääni

Nro 4/07
Syyskuu 07 - Lokakuu -07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
6. vuosikerta

Hallituksen lupaukset vaalihuijausta - Kansa vaatii muutosta

Hallituksen lupaukset osoittautuvat vaalihuijaukseksi. Samaan hengenvetoon, kun sairaanhoitajille luvataan tasokorotuksia, vaaditaan muualla vastaavasti leikkauksia. Valtionapua luvataan kunnille vain vastaavia menojen leikkauksia vastaan ja kuntien valtionosuuksiin esitetään leikkauksia. Hallitus leikkaa työllisyysmäärärahoja, korottaa terveyskeskusmaksuja, sähkö- ja polttoaineveroja. Edelleen esitetään aravajärjestelmän lakkauttamista, mikä karsii vuokra- asuntoja. Hallituksen linjaa vastaan osoitti alkukesällä mieltään Yksinhuoltajien ja yhteishuoltajien liitto. Yksinhuoltajien ja Yhteishuoltajien liitto järjesti mielenosoituksen 0-maksuluokan poistamista vastaan 31.5.07, josta kuva.

Sivut 2-3 ja 7

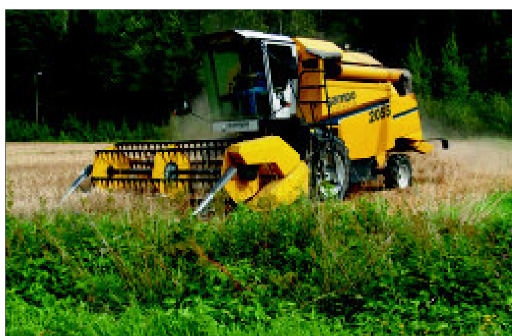
Työkansa on yksi- siksi STP

STP:n kampanja puolueen rekisteröimiseen tarvittavan 5000 kannattajakortin keräämiseksi on loppusuoralla. Olemme esiintyneet näkyvästi vaihtoehdon puolesta nykyistä kovaa talouspolitiikkaa vastaan sekä palkansaajia, eläkeläisiä, työttömiä, pätkätyöläisiä, koululaisia, opiskelijoita, viljelijöitä ja yrittäjiä yhdistävän laajan demokraattisen liiton puolesta. Tällaista liittoa tarvitsemme nyt, kun myös "perinteiset työväenpuolueet" ovat mukautuneet nykypolitiikan raameihin. Kadun viesti on selvä. Kaikkien työkansaan kuuluvien väestöryhmien tulee yhdistyä puolustamaan yhteistä asiaansa kovia markkinavoimia vastaan. Kuvassa Antti Siika-aho kampanjoimassa Tampereen asemalla.

Sivu 8

Ruoka kallistuu – nälkä lisääntyy

Ilmastonmuutosta voimme pitää tänään yhtenä yhteiskuntakehityksen vaikeimmista haasteista ja ongelmista. Sen vaikutukset näkyvät tänään monin tavoin hyvin kielteisesti. Monien syiden kautta se nostaa myös elintarvikkeiden hintoja. Paine nostaa elintarvikkeiden hintoja syntyy myös niiden kulutuksen lisääntymisestä sekä teollisuuden ja kaupan ahneudesta pyrkiä lisäämään voittojaan elintarvikkeiden kallistumisen varjolla. Tämän torjumiseksi tulisi pysäyttääviljelymaan eroosio, siirtyä enemmän kasvispitoiseen ruokavalioon ja saattaa elintarviketuotantoa hallitsevat yritykset yhteiskunnalliseen kontrolliin. Tulevaisuudessa on kyettävä kovan markkinatalouden sijaan yhteiskuntaelämän sääntelyyn.

Sivu 8

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki syyskuu 2007

Puolustusministeri Jyri Häkämies puhuu päättömiä

Kokoomus on vaalivoittonsa jälkeen päättänyt ottaa ulko- ja puolustuspolitiikan hoitamisen itselleen. Sekä ulkoministeri Ilkka Kanerva ja puolustusministeri Jyri Häkämies ovat ruvenneet kalistelemaan miekkojaan ja luomaan sotaa palvelevia uhkakuvia. He ovat olleet tervetulleita vieraita USA:n johdolle puolustaessaan USA:n sotapolitiikkaa ja pyrkiessään kaikin keinoin viemään Suomea Natoon.

Viimeisin sammakko saatiin puolustusministeri Jyri Häkämiehen suusta, kun tämä esitelmöi USA:n ulkopolitiikan asiantuntijoille, että "Suomella on kolme pääasiallista turvallisuuspoliittista haastetta. Ne ovat Venäjä, Venäjä ja Venäjä" ja lisäsi vielä, että "on varmistettava, että ruuti on kuivaa oman maamme puolustamiseksi, jos alueellinen koskemattomuutemme tai jopa kansakunnan olemassaolo tulee uhatuksi." Häkämies näki suurena uhkana Venäjän aseistautumisen ja suurvalta-aseman pönkittämisen.

Kysyä sopii, kuinka hyvin Häkämiehen puhetta on hallituksen ja presidentin kanssa valmisteltu. Veikkaus on, ettei ollenkaan. Häkämies puhuu siis vain omalla ja Kokoomuksen suulla, joilla ei ole mitään tekemistä Suomen virallisten kantojen kanssa. Suomi voi olla hyvissä suhteissa Venäjän kanssa, kunhan rakennamme sen kanssa rauhaa, emmekä luo äärimmäisen provosoivia sotaa lietsovia uhkakuvia.

USA on joka tapauksessa edelleenkin ylivoimaisesti suurin uhka maailmarauhalle. Sen osoittavat Tukholman Kansainvälisen Rauhantutkimuslaitoksen SIPRI:n tilastot, joita esittelimme jo edellisen numeromme takasivun palkissa.

Niiden mukaan maailmassa käytettiin v. 2006 asevarusteluun kaiken kaikkiaan yht. 1158 miljardia dollaria. Suurimmat asevarustelijat olivat USA 528,7 miljardia dollaria (46% maailman asevarustelumenoista), Iso-Britannia 59,2 mrd. (5%), Ranska 53,1 mrd. (5%), Kiina 49,5 mrd. (4%), Japani 43,7 mrd. (4%), Saksa 37 mrd. (3%), Venäjä 34,7 mrd. (3%).

USA:n asevarustelu ja sotamenot ovat siis melkein puolet koko maailman asevarustelumenoista. USA käy sotaa hallitakseen yksin maailmaa ja sen raaka-aine- ja kauppamarkkinoita. Viimeisten sadan vuoden aikana USA on ollut osallisena yli sataan sotaan tai aseelliseen konfliktiin.

Nyt sanotaan, että Venäjän varustelumenot ovat nelinkertaistuneet vuodesta 2001. Tässä ei haluta nähdä sitä tosiasiaa, että Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen Venäjän asevarustelumenot myös romahtivat aivan pohjalukemille ja sieltä on ollut vain yksi tie, ylöspäin.

Venäjä ja Kiina varustautuvat siksi, että voisivat olla edes jonkinlaisena vastavoimana USA:n tolkuttomalle pullistelulle. Suomen ei tarvitse olla huolissaan enempää Venäjästä kuin Kiinastakaan. Sensijaan USA:n suhteen huoli on enemmän kuin aiheellinen. Pitää muistaa, että myös Nato on vahvasti USA-johtoinen.

Kokoomusjohdon hengenheimolaisineen olisi syytä muistaa, että Venäjä on meidän naapurimaamme. Historiallinen kokemuksemme osoittaa, että vain puolueettomuus ja liittoutumattomuus voi taata turvallisuutemme. Olisi anteeksiantamaton virhe tehdä naapuristamme vihollinen sitoutumalla USA-johtoiseen Natoon.

Kataisen ja Vanhasen ....

Kapitalistisessa taloudessa hallitusasemassa olevilla porvaripuolueilla on valtion talouden suhteen eräänlainen kaksoisongelma. Toisaalta pitäisi pitää julkinen talous mahdollisimman pienenä, ettei niiden takia tarvitsisi kerätä lisää verovaroja etenkään pääomista, suurista tuloista ja omaisuuksista. Jos köyhä kansa julkisia palveluja haluaa, niin maksakoon niistä itse.

Satsaukset julkiseen terveydenhoitoon, koulutukseen, asuntotuotantoon, työllisyyteen jne. ovat rikkaan yläluokan mielestä täysin hyödyttömiä. Nämä toiminnot pitäisi heidän mielestään yksityistää ja saada yksityisen voitontavoittelun kohteiksi. Ongelman toinen puoli on, että budjetissa pitäisi ottaa huomioon oma kannattajakunta. Kataisen budjettiesityksessä tavalliselle kansalle on vain joitakin merkityksettömiä hämäyksiä. Kaikki ennen vaaleja annetut, ja edes jotenkin vaikuttavat lupaukset on unohdettu.

Kataisen budjetin loppusumma on elokuun lopussa pidetyn budjettiriihen jälkeen 43,1 mrd. jossa on ylijäämää noin 2 mrd. Ylijäämä aiotaan käyttää valtion velkojen lyhentämiseen.

Hallitus jättää kaikki eduskuntavaalien edellä annetut lupaukset talouden suhdanteiden varaan. Tämä siksi, että jos lupaukset aiottaisiin todella lunastaa, se vaatisi lisää verovarojen keräämistä jopa suurrikkailta kapitalisteilta ja siitähän kepukokoomus kavahtaa kuin ruttoa.

Kataisen mukaan hoitoalaan satsataan vain, jos jotkut ihmeen suhdanteet sen sallivat. Nyt mm. vaativaa työtä tekevien sairaanhoitajien palkkoihin ei rahaa riitä. Kunnille luvattuja valtionapuja voidaan antaa vain, jos kunnat ensin karsivat menojaan, vähentävät kustannuksiaan siis työvoimaansa. Miten tämä sitten sopii kansan vaatimuksiin hoitoalan henkilöstön lisäämisestä? Ei mitenkään. Vaarana on Kataisen mukaan talouden ylikuumeneminen ja inflaatio. Siksi hallituksen mukaan korkeasuhdanteessa ei voida antaa rahaa julkiselle sektorille, sillä suhdanteet voi*si*vat muuttua huonommaksi. Ja kuten kokemuksesta muistetaan, niin matalasuhdanteissa ei ole varaa. Lopputuloksena on, että Kataisen budjetissa paljastuu vaalilupausten vertaansa vailla oleva huijaus, suoranainen petos. Näin toimii keskustalaisen Vanhasen ja kokoomukselainen Kataisen politiikka.

Kataisen budjettiesitys palkitsee Kokoomuksen äänestäjiä

Omiaan Vanhanen-Kataisen budjetti palkitsee. Siitä on herännyt kysymys, kuinka pitkää jatkuu etuoikeutetun luokan vapauttaminen veroista? 1990-luvun alussa yritys-, pääoma- ja osinkovero alennettiin puoleen. Lisäksi omaisuusvero on poistettu kokonaan. Nyt uusin budjetti sisältää mm. perintöveron poistamisen yrityksiltä ja maatiloilta ja perintöveron alarajaa nostetaan 3400 eurosta 20 000 euroon.

Eläketulojen verotusta kevennetään välillä 13 000e - 30 000e vuodessa palkkatulojen verotuksen tasalle. Tämä vaikuttaa eniten suurempiin eläkkeisiin, joiden saajat ovat usein Kokoomuksen kannattajia. Pienet eläkkeet (alle 13 000 euroa vuodessa), joilla on suurin tarve, jätetään kokonaan ilman verohelpotuksia.

Kakkosasunnoille budjetti esittää 250e kuukausittaista verovähennystä, jos toinen asunto sijaitsee työpaikkakunnalla. Siitä ilmeisesti seuraa 2.asuntojen kysynnän kasvu ja vuokrien nousu. Se johtaa melko varmasti uuteen asuntokeinotteluun. Ostetaan kakkosasunto työpaikkakunnalta, mutta vuokrataan se ja otetaan verovähennyksestä tuleva hyöty vuokranantajalle, joka useimmissa tapauksissa ja taas on piinkova porvari ja kokoomuslainen.

Budjettiesityksessä puolustusministeriön hallinnonala nielee yht. 2 225 miljoonaa euroa. Siinä olevat asemäärärahat ovat nousseet viimevuotisesta 581 miljoonasta 700,5 miljoonaan. Oikeistolainen sotapolitiikka ja nato-intoilu saavat innokasta jatkoa uudelta hallitukselta.

Kansan kurmuuttaminen

Budjetin toinen puoli on köyhän kansan kurmuuttaminen. Se näkyy julkisen sektorin kuristamisena. Sille ei edelleenkään anneta lisää rahaa. Päinvastoin, kun hallitus edellyttää mm. terveyskeskusmaksujen korottamista, toimeentulotuen pienentämistä, lasten päivähoidon 0-maksuluokan kaventamista. Vv-ministeri Katainenhan yritti ensin poistaa sen kokonaan, mutta sai vastaansa sellaisen vastalauseiden ryöpyn, että hanke ei taida onnistua aivan kokonaan.

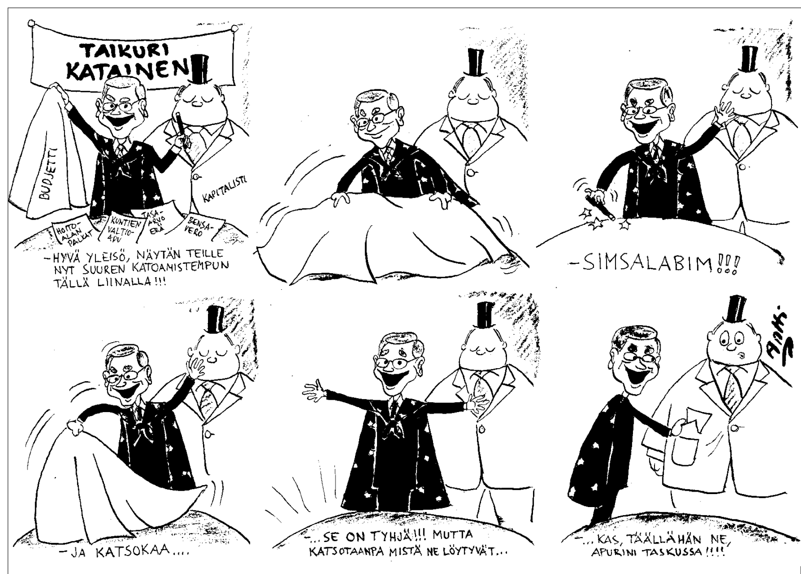
Edelleen hallitus nostaa energiaveroja. Sähkö- ja polttoaineverot nousevat. Bensiinin vero nousee 4,46 senttiä ja dieselin 3,94 senttiä litralta. Erityisesti dieselöljyn verojen nosto on saanut aikaan vastustusta, koska se nostaa monia elintärkeitä hintoja, kun liikenteen liput, kauppojen tavarainkuljetukset ja asuntojen lämmitys kallistuvat. Vaikka eläkkeitä verovähennyksin parannettaisiin, niin hyöty jää monelle nollaksi, kun hallitus ottaa edun takaisin vaatimalla mm. terveyskeskusmaksujen nostamista. Alkoholin verotusta nostetaan väkevien osalta 15 % ja mietojen osalta 10 %. Se tuo rahaa valtion kassaan, mutta ei poista alkoholin kulutuksen kasvusta aiheutuneita ongelmia.

Vaikka koko kansan oikeustaju vaatii panostusta julkiseen terveyden-, sairaan- ja vanhustenhoitoon, niin Kataisen budjetti esittää kuntien valtionosuuksien pienentämistä 15,5 miljoonalla. Edelleen hallitus esittää aravajärjestelmän lakkauttamista sen sijaan, että se uudistettaisiin alkuperäistä tarkoitusta vastaavaksi. Lakkauttaminen vähentää edelleen vuokra-asuntotuotantoa ja edistää kovan rahan asuntotuotantoon.

Budjetti esittää työllisyysmäärärahojen pienentämistä. Tuki siirretään yrityksille pienipalkkaisten työllistämiseen. Lopputulos on, että työnantajilla tulee jatkossa olemaan yhä enemmän käytettävissään alipalkattua osa-aikaista halpatyövoimaa.

Budjetin yhteydessä on tullut esille myös valtiovallan ennen vaaleja lupaama tuki tasa-arvolisälle. Nyt valtio ei haluakaan sitoutua mihinkään, vaikka mm. Kepun puoluesihteeri Jarmo Korhonen on esittänyt 3,5 mrd:n tasa-arvolisää hallitukselta. Katainen vaatii ensin työehtosopimukset, vasta sitten voidaan katsoa onko mitään tasa-arvoerän tarvetta edes olemassa!

Edelleen budjetin yhteydessä on vaadittu etenkin Keskustan ajamaa ruoan arvonlisäveron alentamista.

....budjetti on petos

Kuva 14.11.2006 Helsingin Narinkkatorilla pidetystä terveydenhoitoalan palkkamielenosoituksesta.

Budjettiriihi päätyi ratkaisuun, että arvonlisävero laskee 5 % lokakuussa 2009. Kokoomus on ottanut asiaan linjauksen, että jos ruoan arvonlisäveroa kevennetään, on kevennettävä myös valtion tuloveroja. Se on ainoa progressiivinen vero, joten siitä hyötyisivät ennen muita ja eniten suurituloiset. Budjettiriihessä päätettiin, että tuloveroihin tehdään ansiotason nousua ja inflaatiota vastaavat lievennykset. Tässäkin hallituksen aikomuksena on saada suurin hyöty suurituloisille äänestäjilleen.

Koko budjetin tuloksena on, kaikista ennakkovaatimuksista ja odotuksista huolimatta, että lopullinen politiikka on entistä oikeistolaisempaa.

Elokuun lopun budjettiriihen jälkeen budjetti tuodaan syyskuussa kokoontuvalle eduskunnalle, jossa siihen saattaa tulla pieniä muutoksia. Esim. suuret liikennehankkeet kuten Marja-radan ja Pietariin vievän moottoritien lykkäykset ovat nostattaneet kovaa keskustelua. Hallitus aikoi ensin jäädyttää Vaalimaan moottoritiehankkeen, mutta päätyi budjettiriihessä antamaan Vaalimaan rekkaparkille 24 milj. euroa.

Milloin voisimme saada sellaisen hallituksen, joka aloittaisi todellisten ongelmien poistamisen. Hallituksen, joka laatisi pitkäjänteisen suunnitelman tasa-arvokehityksen puolesta, suunnitelman saada asunnottomille asunnot, suunnitelman halpojen vuokra-asuntojen lisäämiseksi, suunnitelman terveydenhoidon työvoimapulan poistamiseksi ja vanhusten turvallisuuden parantamiseksi, suunnitelman täystyöllisyyteen pyrkimiseksi, suunnitelman nuorison syrjäytymisen estämiseksi, suunnitelman eläkeläisten ilmaisen joukkoliikennelipun aikaansaamiseksi jne.

Tällaisia suunnitelmia ei tehdä eikä toteuteta niin kauan kuin kansa tukee Kokoomuksen johtamaa ja muiden porvarillisten ja sos.demien tukemaa oikeistolaista politiikkaa. Politiikkaa, joka kaikin keinoin tukee suurpääoman voittojen kasvattamista.

Reijo Katajaranta

Menee päähän kuin häkä

Maan tapa näyttää olevan, että aika ajoin luvataan sata hyvää ja tuhat kaunista, kun tulee lupausten lunastamisen aika, on ääni kellossa toinen. Syinä ovat aina kilpailukyvyn heikkeneminen ja rahan puute. Ovatko ne pelkkää mantraa, tarua vain totista totta?

Hallituksen ja muiden niin sanottujen asiantuntijoiden taholta valitetaan, että maa ei kestä viiden prosentin palkankorotuksia. Siitä kärsii kilpailukyky ja että rahaa ei ole esimerkiksi terveydenhoidon pienipalkkaisten palkkojen tasokorotukseen. Väitteet eivät ole tosia.

Viimevuonna voitot olivat 41,2 ja palkat 64,7 miljardia euroa. Jos palkat olisivat olleet em. viisi prosenttia suuremmat ja myydyn tuotannon määrä entinen, palkkojen summa olisi ollut 67,9 ja voitot 38,0 miljardia euroa tai kymmenen prosenttia, silloin palkat olisivat olleet 71,2 ja voitot 34,7 miljardia euroa. Suuremmat palkat eivät siis olisi millään tavoin vaikuttaneet kilpailukykyyn. Se ei olisi vaikuttanut investointeihinkaan, kun pääomia vietiin pois maasta peräti 29,9 miljardia euroa.

Palkat eivät siis ole uhka kilpailukyvylle. Sitä uhkaa vain kapitalistien mieletön voitontavoittelu, jota on tukenut ja tukee oikeistolainen politiikka. Palkkatyöläisten ei siis tarvitse kaihtaa reippaitakaan palkankorotusvaatimuksia.

Terveydenhoidon palkkoja on mahdollista korottaa reippaastikin. Helsingissä kuluvan vuoden budjetissa on 51 miljoonaa euroa sellaista vuokrina perittävää rahaa, jonka olemme – itse asiassa useampaankin kertaan – jo veroina maksaneet. Se on rahaa, joka kierrätetään terveystoimen kautta muihin tarkoituksiin.

Jos tuo summa todella käytettäisiin terveystoimen menoihin, sillä voisi heti palkata 2500 euron kuukausipalkalla sivukuluineen 1360 uutta työntekijää tai korottaa kaikkien palkkaa kymmenellä prosentilla ja rahaa jäisi 800 uuden työntekijän palkkaamiseen. Sillä voisi korjata kaikki henkilöstövajeet, esimerkiksi Marian sairaalan katastrofaalisen henkilöstöpulan, kunnollisella palkalla.

Rahan puute ei ole este palkkojen korottamiselle eikä uusien työntekijöiden palkkaamiseen. Ainoana esteenä on oikeistolainen politiikka.

Palkkojen korottamisella ei ole vaikutusta myöskään inflaatioon, vaikka niin kiven kovaa väitetäänkin. Palkkojen korottaminen vaikuttaa vain tulonjakoon, palkkojen ja voittojen suhteeseen. Kun vuonna 1990 voittojen määrä palkkoihin verraten oli 29,3 prosenttia, niin vuonna 2006 se oli pitkälle yli kaksinkertainen, 63,7 prosenttia. Inflaation syynä eivät siis ole palkat vaan voitot.

Poliitikkojen ja poliittisten tutkijoiden väitteet palkankorotusten kielteisistä vaikutuksista kansantalouteen ovat pelkkää pötyä, mantraa, jota on mukava hokea ja menee päähän kuin häkä.

(KK)

Särkyvät viulut

Tässä markkinavetoisessa maailmassa Vanhasen Kepun ja Kataisen Kokoomuksen hallitus osoittaa joka ikinen päivä, että sota on julmaa ja ratsuväki raakaa. Sille ei riitä, että puitelakiin perustuva ja meneillään oleva kuntauudistus vie lukemattomilta ihmisiltä koulut, terveyden-, sairaan-, lasten- ja vanhustenhoidon maailmanääriin tai ihan saavuttamattomiin asti. Ei riitä, ei!

Viimeisen parinkymmenen vuoden kokemuksesta tiedetään, että meille tavallisille taaveille jokainen uudistus on aina tarkoittanut huononnusta. Nyt hallitus suunnittelee sosiaaliturvan kokonaisuudistusta. Tuleeko siitä julma sota, sitä ei tiedä itse luojakaan, mutta sen jokainen arvaa, että raaka leikkaus siitä ainakin tulee.

Se on kuitenkin selvä, että Vanhanen-Kataisella on tavoite, josta ei puhuta. Keisarin viittaa harteilleen sovittava pääministeri on sen nimenomaan kieltänyt ilmoittamalla käskykirjeellään muille ministereille, että keskeneräisistä asioista ei sitten puhuta! Aikanaan sen saavat köyhät ja muut piruparat tuntea nahoissaan.

❑ ❑ ❑

Työllä ja tuskalla luotua niin sanottua hyvinvointiyhteiskuntaa ovat viimeiset kuusi hallitusta muuttaneet markkinayhteiskunnaksi. Kaikki hallitukset ovat toimineet määrätietoisesti saman suunnitelman mukaan ja ihmiset ovat vähä vähältä menettäneet itseisarvonsa, itseisarvon ihmisinä. Nyt itse kukin on vain ja ainoastaan kuluttaja.

Ihmisarvon muuttumisesta antaa hyvän kuvan se, että ennen muinoin sairas ihminen oli terveydenhuollossa potilas. Seuraavassa vaiheessa hän oli asiakas ja nyt sairaaloiden ja terveysasemien kuluttaja. Siksi Kela, valtio, kaupungit ja kunnat tekevät parhaansa, että niiden palveluja kulutettaisiin mahdollisimman vähän. Korvattavien lääkkeiden määrää supistetaan, omavastuita korotetaan, palveluja vähennetään ja saantia vaikeutetaan. Tästä pari surkuhupaisaa esimerkkiä:

Ennen diabeetikko sai veren sokerin mittaamiseen tarvittavat liuskat tarpeensa mukaan, kun niitä ei voi käyttää muuhun tarkoitukseen. Nyt niiden jakelulle on, ainakin Helsingissä, asetettu rajoitus. Liuskoja saa vain määrätyn määrän kerralla ja jakelupaikat harvennettu. Sen vuoksi diabeetikko joutuu hakemaan liuskoja entistä useammin ja entistä kauempaa. Ennen, kun ihminen epäili itsellään virtsatietulehdusta, lääkäri ei epäilyn perusteella kirjoittanut lääkemääräystä. Aina tarvittiin labrakokeet, mutta nyt lääkemääräykseen riittää pelkkä epäilys.

Esimerkit ovat kovin pieniä, mutta osoittavat miten hiljalleen kuljetaan kohti suurta tuntematonta. Ääripäässä ovat tapaukset, joissa potilaalle ilmoitetaan päin naamaa, että ei enää kannata joten hoito lopetetaan. Tai, kun tuhansien vanhusten hyvä laitoshoito korvataan minimillä, pelkällä säilyttämisellä, unohtaen todelliset tarpeet. Sopii miettiä onko tässä jo kyse avuttomien suoranaisesta kidutuksesta?

❑ ❑ ❑

Tavallisella taavilla ei ole suuria varoja kaupoissa kulutettavaksi, vaikka hänen jokaista senttiä havitellaankin. Useimmat meistä elävät kädestä suuhun ja monet vielä velaksi.

Tärkeintä jokaisen taviksen kulutettavana olevaa omaisuutta on hänen työvoimansa. Sen jokainen kapitalisti haluaa halvalla ja halvalla sen on saanutkin. Palkat laahaavat rajusti kasvaneiden voittojen perässä. Kapitalisteille huonot palkat eivät yksin riitä. Siksi he ottavat ja saavat yhä suuremman osan työvoimasta ilmaiseksi. Työn tuottavuus kasvaa reippaasti tuotanto nopeammin. Jokainen tavara ja palvelus tehdään samalla palkalla entistä kovemmalla työvauhdilla ja entistä lyhyemmässä ajassa.

Tätä tuotannon, tuottavuuden ja palkkojen ristiriitaa on iät ja ajat sanottu työläisten riistoksi. Se on työn ja pääoman välinen sovittamaton ristiriita, ne ovat – haluttiin tai ei – aina vastakkain.

Tuotannossa ei synny mitään ilman työtä. Työn tuloksena aina syntyy jotain, josta maksetaan palkkaa. Mutta tuo "jotain" on arvoltaan palkkaa suurempi, siinä on kapitalistien havittelemaa lisäarvoa. Jo aikoja sitten eläneet asiantuntijat sanoivat, että lisäarvon suhde palkkaan kertoo riiston tason. Vuonna 1990 jokaista työvoiman palkan yhtä euroa kohden lisäarvoa oli 1,51 euroa, mutta 2006 palkan yhtä euroa kohden lisäarvoa oli 2,77 euroa. Jokaista palkan euroa kohden työläisten lisäarvon määrä oli kasvanut 83 prosenttia. Sen verran riisto on koventunut. Se on kokonaan koulutukseen, ammattiin ja työhön katsomatta revitty palkkatyöläisten selkänahasta.

❑ ❑ ❑

Tulevaisuus ei näytä yhtään paremmalta. Työministeriön erittäin arvovaltaisen ja laajan työryhmän Työvoima 2025-selvityksen mukaan vuonna 2030 jokainen työssäkäyvä tekee töitä keskimäärin 138 tuntia vähemmän kuin viime vuonna. Siitä voi karkeasti päätellä, että pätkätyöläisiä on jatkossakin noin puolet työvoimasta, mutta he tekevät 276 tuntia (23 %) nykyistä vähemmän ja saavat sen verran vähemmän palkkaa. Mutta, työttömyysaste **työpaikkojen** mukaan on vain 3,2 prosenttia.

Selvitys perustuu virallisiin työvoimatutkimuksen työtunteihin ja oletukseen, että työn tuottavuuden kasvu hidastuu romahdusmaisesti. Kun poistetaan työvoimatutkimuksen haamutunnit ja arvioidaan, että työn tuottavuus kasvaa entiseen tahtiin, niin kuva muuttuu dramaattisesti huonompaan suuntaan. Pätkätyöläisten määrä kasvaa 200 000 ja heidän työvuotensa lyhenee 537 tuntia (45 %). Myös palkkatulot supistuvat samassa suhteessa. Jos tai kun näin käy, silloin **työtuntien** mukaan työttömyysaste olisi 33,2 prosenttia.

Ennusteet perustuvat tasaiseen kehitykseen, mutta globaali maailma on täynnä erilaisia uhkia. Siksi on parasta varautua pahimpaan ja muistaa, että kapitalistien välillä sota on julmaa ja ratsuväki raakaa ja että sen seurauksena särkyvät viulut aina maksaa kansa – sinä ja minä.

Kai Kontturi

Suomi -Yhdysvallat, subprime-kriisin anatomia

Kuva STP:n Liittokokouksesta 26.5.2007. Poliittista tilannekatsausta alustamassa artikkelin kirjoittaja Pekka Tiainen.

Yhdeksäs ja kymmenes päivä elokuuta 2007 Euroopan keskuspankki laittoi rahaa pankeille 160 miljardia euroa, jotta ne eivät hirttäisi velkaantuneita asiakkaita näiden maksuvaikeuksissa tai joutuisi itse vaikeuksiin, kun eivät saa takavarikoitua varoja asiakkaiden tyhjistä lompakoista. Osa pankkien ongelmaa olivat niiden omat sijoitustappiot.

Pelättiin niin sanottua likviditeettikriisiä. Eli rahaa vain ei ole kaikkiin maksuihin. Euroopan keskuspankki ei sentään pukeutunut joulupukiksi auttaessaan töpeksineitä pankkeja. Entiseen aikaan tällainen avustaminen olisi vaatinut, että setelikoneet painavat rahaa rauta kuumana. Digitaalisessa maailmassa raha voidaan tehdä tietokoneen ruudulla. Vaikutus on kumminkin sama.

Kun rahan määrää lisätään painokoneella tai tietokoneella tällä tavoin, tämä raha on periaatteessa arvotonta. Liikkeellä olevan rahan arvo ei kasva vaan kun seteleitä on enemmän, kunkin setelin arvo laskee samassa suhteessa kuin rahaa on lisätty. Rahan arvon lasku tarkoittaa, että halventunutta rahaa pitää antaa enemmän kun ostaa jotain, eli ostettu tavara kallistuu. Se merkitsee siis hintojen nousua, inflaatiota. Korkeampi inflaatio merkitsee korkeampia korkoja.

Eli EKP:n lisäraha ei ole ilmaista, vaan peritään viime kädessä kuluttajien kukkarosta sekä siten, että töpiksineet pankit pidetään pystyssä, kun kaikki maksavat vähän enemmän korkoa.

Osa pankeista ei ole töpeksinyt, joten kun ne saavat osansa lisärahasta, ne rikastuvat tämän ylimääräisen avustuksen ansiosta.

Miksi tällaiseen kummalliseen tilanteeseen ajauduttiin? Muistamme sen, kun Suomessa oli ennen 1990-luvun lamaa 10-15 %:n korko. Tänne tuotiin ulkomaista rahaa. Se saatiin ulkomailta pienellä korolla ja lainattiin täällä korkealla korolla. Seuraus oli, että rahaa jaettiin pankkien tiskeiltä mielin määrin ja ruokittiin asuntojen ostamista ylihinnoin ja tehtiin se asuntojen hintakupla. Sitten markka romahti ja ulkomaisen velan takaisinmaksuun piti laittaa enemmän markkoja. Viikatemies niitti ulkomaista velkaa ottaneita yrityksiä kuin konsanaan nälkävuosina nälkäisiä. Ruoka ei loppunut, mutta rahat loppuivat. Ja ylihintaan asuntoja ostaneet ja työttömäksi jääneet joutuivat pankkien kiskonnan kohteeksi ja heiden asuntonsa pantiin myyntiin alennushintaan. Ostajina olivat osaltaan pankit tai niiden hallitsemat vakuutusyhtiöt, eli kiskontaa harjoittaneet saivat haltuunsa halvalla asuntoja ja työttömille jäi velkaa.

Sama asia on nyt Yhdysvalloissa ja EKP:n toimien taustalla. Kyse on Yhdysvaltojen velkaepidemian leviämisestä. Kyse ei ole hullun lehmän taudista vaan hullun pankin taudista. Velkaepidemian eräs virus olivat subprime-luotot. Prime on siis hyvä ja sub on alle sen eli subprime on sekundaluottoa. Lainaa annetaan tiskiltä helposti. Tuttua siis Suomesta vuosilta 1989-1990. Sama asia eri nimillä. Ja samalla tavalla Suomessa on viime vuosina myyty nuorille ylihintaisia asuntoja niin suurilla lainoilla, että tulee niitä, jotka sortuvat. Vika ei ole nuorten. Vika on vuokrasäännöstelyn purkamisen ja yhteiskunnan aravajärjestelmän romuttamisen. Vuokrasäännöstelyn purku nosti vuokrat niin korkeiksi, että alettiin ostaa kovan rahan kalliita asuntoja järjettömillä hinnoilla. Luotiin kuvitelma, että aina tulee menemään hyvin. Vuoden 1990 kuplatalous oli unohtunut eikä vuoden 2000 pörssikuplan puhkeaminen vielä silloin heijastunut asuntopuolella.

Asia ei kuitenkaan tule ymmärrettäväksi ymmärtämättä maailmantalouden tämän hetkistä logiikkaa. Siinä on ytimessä Yhdysvaltain krooninen velkaantuminen. Yhdysvallat elää velaksi. Se lainaa Aasiasta ja Euroopasta ja polttaa velkarahalla öljyä, jota joutuu ostamaan kallistunein hinnoin. Keskiarvoluvut kätkevät sen, että merkittävä osa kotitalouksista on pahasti ylivelkaantuneita samoin kuin yrityksistä. Myös valtiolla on isoa velkaa. Sen sijaan osa yhtiöitä rikastuu ja rikkain osa rikkaista on entisestään rikastunut. Tämä on reaganilais-bushilaisen politiikan satoa. Kansantalouden varat ja tulot on jaettu uudelleen niin, että toisilla on ylen määrin ja sen ylikin ja toiset ylläpitävät kuvitteellista elintasoa velkakierteellä. Suomessa on menty samaan reaganilais-bushilaiseen suuntaan, vaikka ei ollakaan yhtä syvällä. Subprimeluotot ovat vain osa tätä yhdysvaltalaisten kroonista velkaongelmaa. Niihin käytettyä rahaa ei ole painettu keskuspankin setelikoneilla, vaan rahan ovat antaneet käyttöön Aasian ylijäämämaat suurimpina Yhdysvaltain lainottajina Kiina ja Japani. Vaikka siis virus leviää subprimeluottojen välityksellä, kyse on Yhdysvaltain kroonisesta velkaantumisesta ja sen taustalla tulojen ja varojen uudelleen jaosta osana reaganilais-bushilaista politiikkaa ja nykyistä globalisaatiota.

Velkaantumiskierrettä Yhdysvalloissa ei ole kuitenkaan haluttu katkaista, koska jos yksityinen kulutus alkaa aleta, talous ajautuu laskusuhdanteeseen ja pahimmassa tapauksessa lamaan. Ongelma on, että työtulojen riittämättömyys on johtanut velkaantumiseen. Työtulojen riittämättömyyden kääntöpuolena taas on pääomatulojen ja voittojen osuuden kasvu. Sen taas on mahdollistanut globalisaatio, koska tuotantoa on voitu siirtää pois Yhdysvalloista ja näin torjua palkkavaatimuksia.

Tämän päivän globalisaation ominaisuus on se, että työtulojen osuus kansantulosta on vastaavaan tapaan supistunut ympäri maailmaa. Voiton suhdelukua on kasvatettu työtulojen kustannuksella. On syntynyt maailmantaloudessa vellovia pääomia, jotka hakevat tuottoa tai saalistavat tuottoa.

Saalistajat eivät tuota uutta, vaan pyrkivät kaappaamaan osuuden muilta. Siinä jotkut onnistuvat ja jotkut menevät nurin. Meillä esimerkiksi Eläke-Varma on mennyt mukaan saalistusrahastoihin. Jos se onnistuu, se rikastuu sijoittamillaan eläkevaroilla. Jos se epäonnistuu, me kaikki muut maksamme varmasti Eläke-Varman eläkevastuut. Varmaa on se, että kaikki muut joko eivät menetä mitään tai menettävät, mutta jos Eläke-Varma onnistuu, ne rahat päätyvät muihin taskuihin.

Yhdysvallat ei kuitenkaan toiminut siten kuin Esko Ahon hallitus, joka piti kynsin hampain kiinni vahvan markan politiikasta. Yhdysvaltain keskuspankki on sallinut dollarin heiketä euroon nähden 50 % viime vuosina. Sillä maa nostaa vientiään. Vastaavasti Yhdysvalloille rahaa lainanneet ovat menettäneet varojaan, kuten Kiina. Se on ostanut dollariin sidottuja Yhdysvaltojen valtion obligaatioita. Kun se vaihtaa dollarin muuhun valuuttaan, se huomaa, että halventuneella dollarilla saakin muuta valuuttaa vähemmän. Kiina on toiminut tässä asiassa yhtä tyhmästi kuin Suomen metsäteollisuus ostettuaan vuoden 2000 paikkeilla Yhdysvalloista metsäteollisuutta ja joutui ostamaan dollarit kalliilla kuten Kiinakin ostaessaan - ei metsäteollisuuden osakkeita vaan valtion obligaatioita. Eli Yhdysvallat maksaa velkojaan dollareina, jotka ovat halventuneet. Maalle ei käy niin kuin suomalaiselle pienyrittäjälle, joka ei maksanut velkojaan markoissa, vaan ulkomaan valuutassa. Kun markka halpeni, velan maksuun tarvittiin enemmän markkoja ja tuli konkurssi. Kun dollari halpenee, Yhdysvallat ei tarvitse enemmän dollareita, koska maksaa velat dollareina. Yhdysvallat voi vielä alentaa korkoa ja helpottaa velkaongelmia sillä tavoin ja pitää myöskin dollaria halpana, kun korko on alempi, jolloin se saa kasvatettua vientiä. Se siis lievitti vahvan dollarin politiikan virheitä toisin kuin Suomi 1990-luvun alun laman kynnyksellä, mutta hyötyy talouden kääntymisestä nousuun hidastumisvaiheen jälkeen, kuten Suomi laman jälkeen. Nousu hedelmät menevät suurelta osin niiden yhtiöiden taskuihin, jotka ovat valuuttojen käänteistä hyötyneet muutenkin. Suomessakin nousun hedelmät menivät yhtiöille eikä kroonista työttömyyttä ole ratkaistu vieläkään.

Kun Yhdysvaltojen nousu käynnistyy hidastumisvaiheen tai laskusuhdanteen jälkeen, se tapahtuu osaksi muiden kustannuksella, sillä maa valloittaa maailmamarkkinoita halvalla dollarilla. Tästä ei suoraan seuraa lamaa esimerkiksi Euroopaan, mutta kasvu todennäköisesti hidastuu. Sillä, miten Venäjä vetää, tulee olemaan iso merkitys. Kotimaan talouden kannalta tärkeää on työllisyyden turvaaminen, pienten palkkojen ja muiden tulojen tason nostaminen ja pankkien ahneuden pitäminen kurissa, jotteivät ne pääse toimimaan siten kuin laman aikana, että kaappaavat haltuunsa ihmisten asuntoja ja ajavat yrityksiä konkurssiin. Suomeen olisi tarpeen perustaa uudelleen valtion omistama pankki, joka olisi turvallisempi kansalaisten kannalta kuin yksityispankkisaalistajat ja niiden kiskonta. Yhteiskunnan asuntotuotanto tulee nostaa keskeiseksi keinoksi estää vuokrien nousu ja vakauttaa asuntojen hinnat.

Pekka Tiainen

USA:n talous ja työn tuottavuus rapakunnossa

Pekka Mykkänen kirjoitti (HS 4.9.07) laajan jutun otsikolla "Raportti: Yhdysvaltain työntekijät kirkkaasti maailman tuottavampia". Juttu perustui Kansainvälisen työjärjestön (ILO) raporttiin, joka sisältää siinä määrin matoja, että se tekee otsikosta täyttä pötyä. USA:n osalta luvut saattavat pitää paikkansa, mutta muun maailman luvut, ainakin Suomen osalta, ovat radikaalisti todellisuutta pienempiä.

Suomen työn tuottavuus bkt:stä laskien on em. jutussa esitettyä USA:n tuottavuutta virallisesti 42,4 % ja todellisuudessa 51,2 % parempi:

Jos Suomessa olisi USA:n tapaiset yhtä huonot lomat ja työterveydenhuolto ja vakinaisen työsuhteen työvuosi 2100 - 2200 tuntia vuodessa, niin on täysin varmaa, että työn tuottavuuskin olisi yhtä huono.

Näyttää selvältä, että USA:lla on näpit ILO:n tilastoissa. Sen tavoite on selvä. Näin rajulla todellisuuden vääristämisellä halutaan luoda kuvaa USA:n erinomaisuudesta, kun sen työntekijät ovat muka kirkkaasti maailman tuottavampia. Sillä petetään muuta maailmaa ja sen rahataloutta. USA:lla on vaarallisen suuri kaksoisvaje (velka muulle maailmalle), joka jatkuvasti kasvaa. Saadakseen muulta maailmalta lisää rahaa, uutta velkaa, kurjuuteensa ja sotaisuutensa rahoittamiseen, se turvautuu myös tämän laatuiseen hävyttömään petokseen.

ILO:n Yhdysvaltojen raa'asti manipuloima raportointi vaikuttaa maailman taloudessa tulella leikkimiseltä.

Kai Kontturi

Työn tuottavuus 2006

Valtio	Julkaisija	Milj.työtuntia	Bkt mrd.€	€/h	€ / $	$/h	Erotus %
Norja	HS 4.9.07/ILO			28,15	1,35	**38,00**	6,7
USA	HS 4.9.07/ILO			26,39	1,35	**35,63**	**100,0**
Suomi	HS 4.9.07/ILO	4 188,2	**86 214**	20,59	1,35	**27,79**	-22,0
	Tilastokeskus*	4 188,2	**157 428**	37,59	1,35	**50,74**	42,4
	todellinen**	3 946,2	**157 428**	39,89	1,35	**53,86**	51,2

* Työvoimatutkimuksen mukaan

** Työvoimatutkimuksen haamutunnit poistettu

Stasikohun taustalla sisäpoliittisia syitä ja loankaato DDR:än mustaamiseksi

Entistä Berliinin DDR:n puoleista keskustaa korkeine TV-torneineen. Viime vuosina Berliinin keskusta on ollut yhtä rakennustyömaata, kun nykyinen Saksa haluaa päästä eroon kaikesta siitä mikä vähänkin muistuttaa entisestä DDR:stä.

Maassamme on kohuttu jo joidenkin vuosien aikana Supon hallussa olevasta Tiitisen listasta. Tuossa listassa on lehtitietojen mukaan aikoinaan Länsi-Saksan eli nykyisen Saksan tiedustelun keräämiä tietoja. Julkisuudessa on myös annettu ymmärtää että nuo listalla olevat nimet perustuvat enemmän tai vähemmän oletuksiin ja muihin sellaisiin lähteisiin, ei autenttiseen Stasin arkistoon.

On ymmärrettävää, että etenkin Länsi-Saksan salainen poliisi, joka on samanlainen kuin minkä tahansa valtion turvallisuuselin, on eritoten kiinnostunut DDR salaisen poliisin asioista. Varmasti jokaisella valtiolla on omat salaiset elimensä, jotka keräävät kaikenlaista tietoa jokaisesta kansalaisesta, oli sitten tarpeen tai ei. Miten se aikoinaan Ruotsin eläkkeellä oleva vakoilupäällikkö julkisuuteen asian ilmaisi, että ei voi olla sellaista valtiota olemassa joka ei vakoilisi. Hän varmaan tiesi mistä puhui. (Supolle tiedoksi, että tuo lausunto oli aikoinaan luettavissa joistain porvarillisista sanomalehdistä ja taisi tulla mainituksikin Ylen uutisissa. Lausunto liittyi siihen kohuun jonka suomalaiset nostivat kun neuvostoliittolainen sukellusvene eksyi Ruotsin aluevesille.)

Suomen Suojelupoliisilla kuten muidenkin maiden vastaavilla elimillä on mahdollisuus aiheuttaa aina tarpeen vaatiessa niin hämmennystä kuin sekaannusta yhteiskunnassa. En jaksa uskoa, että nytkään tämän listan ympärillä aina ajoittain pyörivä kohu kulkisi omia latujaan ilman tarkoitushakuisuutta. Muistellaanpa hieman menneitä.

2000- luvun ensimmäiset eduskuntavaalit saavat kummallisen episodin. Vaalien alla oli meneillään ehdokkaiden asettelu. Joku jostain välitti tiedon Keskustapuolueelle, että Alpo Rusi haastetaan oikeuteen tuon Tiitisen listan perusteella. Kuitenkin, mikäli olen oikein käsittänyt, sen listan piti olla Lipposen päätöksellä jossain kassakaapissa.

Joka tapauksessa tapahtui ensimmäisen kerran toisen maailmansodan jälkeen maassamme, että Suojelupoliisi - mahdollisesti jonkun taustalla olevan joukon pyynnöstä - sekaantui yhden puolueen osalta sen vaalivalmisteluihin. Sekaantumalla vaalivalmisteluihin tällä tavalla, leimattiin Keskustapuolue, ei isänmaallisia henkilöitä sisältäväksi puolueeksi. Suomeksi sanoen Valtion salainen poliisi, niin kutsuttu presidentin poliisi, puuttui demokraattisten vaalien kulkuun. Näin jälkeenpäin tuo käsitys on vain vahvistunut.

Tietenkin tulee mieleen ajatus, että jollain oli tarvetta puuttua enemmänkin maamme poliittisiin linjauksiin. Noiden vaalien jälkeenhän putkahti kohulla esiin juttu Jäätteenmäki. Jäätteenmäen jutussa ei tullut sen pahemmin tuomiota siitä, mistä oli kohuttu viikkotolkulla julkisuudessa, mutta pääministeri joka tapauksessa vaihtui. Keskustalaisen Jäätteenmäen tilalle tuli keskustalainen Vanhanen.

Lähinnä se, mistä Jäätteenmäkeä syytettiin, oli todennäköisesti erilinjaisuus Suomen ulkopolitiikassa USA:n nähden. Olihan Lipponen hieman aikaisemmin ollut USA:ssa ja vieläkin on kysymys auki, että mitä hän siellä touhusi.

Lisäksi aina sopivasti nostamalla Tiitisen listasta kohua jäävät taustalle sellaiset ikävät asiat kuin esimerkiksi Hesarin uutisointi tätä kirjoitettaessa (10.9.2007), että Supo tukee ja vaatii kansalaisten teleurkinnan mahdollistavien teletietojen säilyttämistä jopa kahdeksi vuodeksi, kun se muissa EU-maissa on korkeintaan vuosi, Saksassa puoli vuotta. Tarinassa selitetään kauniisti, että tämä on välttämätöntä rikosten selvittämisessä myöhemmin, sillä joitain asioita selviää rikokseksi vasta pitkän ajan kuluttua. Niinpä niin on mielenkiintoista nähdä, että kuinka pitkä on Tiitisen listan sytytyslanka taas seuraavaan siitä tehtyyn kohuun.

Tapasin tuossa kesällä 2007 Suomessa vierailulla olleen saksalaisen henkilön, joka oli DDR:n kansalainen. Tänäänkin hän asuu aivan samassa osoitteessa kuin silloin DDR:n aikana. Hän sattui lomailemaan maassamme juuri tuon Rusi- jutun aikoihin. Hän kertoi muun muassa omakohtaisen kokemuksen tästä päivästä. Hän oli eräälle ystävälleen lähettänyt kirjekuoressa kukan siemeniä. Ystävä, joka kirjeen sai, soitti hänelle ja kertoi, että kirje oli postimatkan aikana avattu. Kirjeeseen oli liimattu lappunen joka kertoi avauksen syyksi turvatoimet jotka liittyvät terrorismin ehkäisyyn.

Vierailulla ollut henkilö kertoi, että Stasilla pelottelu ei pure entisiin DDR:n kansalaisiin. Päinvastoin yhä suurempi joukko entisen DDR:n kansalaisista kokee, että Stasin aikana ei sentään tuhottu näin perusteellisesti ihmisen yksityisyyttä. Esimerkiksi nykyiseen Saksaan ollaan laatimassa keskusrekisteriä. Keskusrekisteriin kootaan kaikkien kansalaisten kaikki mahdolliset tiedot, kengän numerosta pankkitilin tietoihin puhumattakaan sitten muista tiedoista vauvasta vaariin ja mummoon. Rekisteri sisältäisi keskitetysti kaikki verotiedot, koulutiedot, terveystiedot jne.

Toinen merkittävä uutinen tuli korviini jokin viikko sitten Suomen Yleisradion uutisia kuunnellessa. Toimittaja kertoili muun muassa Baijerin osavaltion pyrkimyksistä laillistaa tietokoneeseen solutettava vakoiluohjelma joka raportoi mitä sillä tietokoneella tehdään milläkin hetkellä. Osavaltiossa on jo kuulemma käytetty menetelmää laittomasti poliisin toimesta.

Niinpä niin. Enpä sitä minäkään tiedä mitä vasikat (joiden saamista korvauksista ei tule merkintöjä verottajalle) ovat minusta laulaneet ja enkä minä tiedä vaikka tämä teksti tulostuisi kirjainkerrallaan tuolla Suopon Ratakadun konttorissa. Tulostuisi samassa tahdissa kun kirjoitan ja korjailen sitä.

Näyttää olevan meillä demokraattisilla ja rauhan ihmisillä edessämme aika jolloin tarvitsemme toisenkin tietokoneen. Tietokoneen jota ei kytketä nettiverkkoon.

Timo Kangasmaa
puheenjohtaja /SFT

Talvisota: osa 5

Timo Kangasmaa

Aikaisemmin olen kertonut tuosta Göringin 22. helmikuuta 1940 antamasta viestistä Suomelle. Viesti, jonka sanoma kuului, tehkää rauha millä ehdoilla tahansa. Saatte kaikki takaisin Saksan voitettua sodan. Muun muassa Heikki Ylikankaan kirjoituksien pohjalta on tehtävissä johtopäätös, että mitä todennäköisimmin Ryti, Tanner ja Kivimäki sekä Erkko salasi hallitukselta tietoisesti osan viestistä.

Tuo edellä mainittu selvittäisi sen, miksei J.K.Paasikivi koskaan mainitse tuosta Göringin viestin osasta. Luulisi, että J.K.Paasikivi mainitsisi asiasta jossain yhteydessä. Olihan hän Suomen rauhanneuvottelijana Moskovassa 1940.

Tuossa viestissä Göringin antaman neuvon noudattaminen edellytti, että Suomen tulee solmia rauha Neuvostoliiton kanssa välittömästi ehdoista piittaamatta. Viestillä oli suuri vaikutus rauhaa vastustavien tahojen murtamisessa. On todettava, että viestin saavuttua Tanner laittoi liikkeelle "muurinmurtajansa" kuten Heikki Ylikangas asian ilmaisee. Väinö Tanner korosti tämän jälkeen entistä määrätietoisemmin, Kivimäen neuvoa seuraten korostamaan Suomen yksinään jättämistä.

Kirjassa murhenäytelmän vuorosanat on 28.2.1940 valtioneuvostonkokouksesta merkitty muistiin kokouksessa käytyjä keskusteluja. Kirja kertoo seuraavaa: "28.2.1940 klo 15. Saapuvilla olivat Tasavallan presidentti, pääministeri Ryti, ministerit Tanner, Paasikivi, Pekkala, Koivisto, Hannula, Fagerholm, Söderhjelm, Niukkanen, Heikkinen, v. Born, Salovaara, v. Fieandt ja Kotilainen sekä kenraali Walden ja professori Kivimäki."

Kuten muistiinpanoista selviää, oli läsnä istunnossa vaikutusvaltainen joukko. Kirjassa julkaistut muistiinpanot jatkuvat: "Pääministeri: Olen kutsunut valtioneuvoston jäsenet koolle jatkamaan edellisen kokouksen käsittelyjä. Olen pyytänyt kenraali Waldenia ja professori Kivimäkeä tulemaan saapuville antamaan meille tarpeellisia tietoja. Ulkoministeri Tanner kenties ensin tekee selkoa asiasta."

Tanner kertoo puheenvuorossaan käynnistään Ruotsin pääministeri Hanssonin puheilla. Keskustelun aiheena on ollut muun muassa Ruotsin apu Suomelle muodossa tai toisessa. Tanner oli tavannut myös Ruotsin ulkoministerin. Lisäksi oli Tanner keskustellut Länsivaltojen mahdollisesta avusta ja kauttakulusta. Kolmantena asiana Tanner otti puheeksi rauhanmahdollisuudet.

Muistiinpanot jatkuvat seuraavasti: "Esitin vielä uuden ajatuksen. Sanoin, ettei meillä olla vakuutettuja siitä, että rauha tulee pysyväiseksi. Venäläisten taholta voidaan esittää uusia, pitemmälle meneviä vaatimuksia, kun rauhanteon jälkeen olemme yksin. Kysyin, voitaisiinko tehdä sotilasliitto Ruotsin ja Suomen kesken - liitto, johon Norja luultavasti yhtyisi. Se voisi turvata vastaisen elämän Pohjolassa. Ehdotus oli pääministerin mielestä sympaattinen. Jos syksyllä olisi ollut puolustusliitto, ei - se oli hänen käsityksensä - olisi tapahtunut hyökkäystä. Siihen vastasin, että jos Ruotsi olisi ilmoittanut tulevansa meitä auttamaan, olisi Venäjä luopunut hyökkäyksestä. Esittämäni ajatus oli joka tapauksessa pääministerin mielestä oikea ja olisi sitä heti ryhdyttävä valmistelemaan."

Näin Tanner selosti muulle hallitukselle käyntiään Ruotsin pääministerin luona. Lisäksi Tanner tiedusteli Ruotsin taloudellista apua sodan jälkeen alkavaan jälleenrakentamiseen. Tukholmassa Tanner tapasi myös Moskovan edustajan keskustellen hänen kanssaan rauhanehdoista.

Hieman myöhemmin ilmenee muistiinpanoista Tannerin hallitukselle kertomana, että Englannin täkäläiselle edustajalle on tehty eräitä lisäkysymyksiä mahdollisen sotilaallisen avun saamisesta. Lainaanpa valtioneuvoston muistiinpanoja: "Asema on nyt sellainen, että ratkaisu on tehtävä. On odotettu, että joku tulisi avuksemme, mutta nyt voimme todeta, että meidät on jätetty yksin. Tarjottu apujoukkokin on vähentynyt kerta kerralta. Se ei voi viedä ratkaisuun, se vain pidentää sotaa ja vie meidät suursotaan. Ruotsin kanta on mielestäni ratkaiseva, sillä länsivallat eivät tule väkisin. Ruotsilla on koko ajan ollut avainasema, he olisivat voineet yksin auttaa meitä, taikka olisivat saattaneet antaa länsivaltojen tulla avuksemme, mutta eivät ole sitä tehneet."

Näin siis Tanner tuossa valtioneuvoston kokouksessa. Näyttäisi siltä, että koskaan ei kuitenkaan maamme hallitus tai eduskunta eikä muu vastaava taho ole esittänyt virallista avunpyyntöä, ei Ruotsille saatikka länsivalloille. Miten joku ulkopuolinen maa voisi tulla sota joukkoineen toisen maan alueelle vain keskustelujen pohjalta ilman kohdemaan virallista avunpyyntöä. Ilman virallista avunpyyntöä ja valtioiden välistä sopimusta toisen maaperälle tuleminen tarkoittaa mielestäni aina sotatilaa avustajan ja avustettavan välillä!

Hieman myöhemmin Tanner sanoi tuossa valtioneuvoston istunnossa, että: "Olemme isoleerattuja (eristettyjä), ei kukaan auta meitä. Olemme näyttäneet maailmalle osaavamme taistella asiamme puolesta, mutta maailma ei ole tahtonut meitä auttaa".

Heikki Ylikangas kirjassaan Tulkintani talvisodasta kirjoittaa sivulla 199 seuraavaa tuosta istunnosta:

"Nämä Tannerin taitavat iskut avasivat aukkoa rauhalle, tarkemmin sanoen välirauhalle.

Jatkuu sivulla 13.....

Metallin liittokokousvalmisteluissa pätkii

Metalliliiton aktivistit Kalevi Wahrman (vasemmalla) ja Markku Nieminen kävivät tivaamassa omia valitsijayhdistyspapereitaan Metalliliiton Helsingin ja Uudenmaan piiritoimistossa.

Metalliliiton liittokokous pidetään toukokuussa 2008. Kokouksen valmistelut ovat jo täydessä käynnissä. Ennen liittokokousta on kuitenkin järjestettävä liittokokousvaalit kokousedustajien valitsemiseksi. Ehdokkaat vaaleihin valitaan valitsijayhdistysten kautta. Jokaisen ehdokkaan taakse perustetaan valitsijayhdistys, jonka on kerättävä listalleen vähintään kymmenen Metallin jäsenen allekirjoitukset.

Ehdokkaiden listat on jätettävä liittoon tammikuun 2008 loppuun mennessä.

Nyt häikkää on ollut valitsijayhdistyspapereiden saamisessa liitolta. Esim. demarien ehdokkaat ovat saaneet paperit jo ennen kesälomia kun taas Kansan äänen jäsenjärjestöjä edustavat Kalevi Wahrman ja Markku Nieminen eivät olleet papereita saaneet lukuisista soitoistaan huolimatta. Wahrmanin teoria tilanteelle oli, että näin demarit turvaavat itselleen etulyöntiaseman allekirjoituksien saamisessa valitsijayhdistyspapereihin.

Kun tilanne ei edelleenkään ratkennut päättivät Wahrman ja Nieminen kävellä 14. elokuuta suoraan Metallin Helsingin ja Uudenmaan piiritoimistoon kyselemään omia papereitaan. Hakaniemen rannassa tosin selvisi, että Markku Nieminen oli jo paperit saanut. Nieminen asettuu ehdokkaaksi Metallin Helsingin vaalipiirissä ja Wahrman tietoliikennealan valtakunnallisessa vaalipiirissä.

Siitä vaan sisään toimistoon, joka oli melkoisen tyhjä. Demareita ei ollut paikalla. He olivat jossain kurssilla tai koulutuksessa. Sensijaan työpaikallaan oli Vasemmistoliittoa lähellä olevan Metallin vaikuttajien aluetoimitsija Eero Tuhkanen.

Tuhkaselta Wahrman ja Nieminen saivat hyvän vastaanoton ja tarvittavat paperitkin hetkessä.

Tuhkanen selvitti, että edessä olevan liittokokouksen yksi tärkeimpiä asioita on uuden teollisuusalojen liiton synnyttäminen. Tämä olisi vastaliike työnantajapuolen liittojen aikaisemmalle yhdistymiselle Elinkeinoelämän Keskusliitoksi. Uuteen liittoon kaavaillaan ainakin Metalliliittoa, Kemianliittoa, Viestintäalan ammattiliittoa, Sähköalojen ammattiliittoa Puuliittoa ja Rautatieläisten liittoa. Metallin liittovaltuusto tekee aikanaan esityksensä liittokokoukselle uuteen liittoon siirtymisestä.

Wahrmanin ja Niemisen mielestä uuden liiton perustaminen aiheuttaa lisäkysymyksiä. Viekö liiton perustaminen päätöksenteon yhä kauemmas jäsenistöstä ja työpaikoilta? Pönkittävätkö demarit liittofuusion avulla entisestään valtaansa Metallissa? Miksi jäsenistöä ei ole informoitu juuri ollenkaan liittofuusiosta? Eikö piirijärjestöjen pitäisi järjestää keskustelutilaisuuksia fuusiosta? Ongelmana tosin on, että myös piirijärjestöt aiotaan lopettaa ja korvata ne uudella seutujakoon perustuvilla organisaatioilla. Tällä hetkellä piirijärjestöt ja seuturyhmät toimivat rinnakkain pääpainon ollessa piirijärjestöpuolella.

Edelleen he kritisoivat sitä, että jos ensi kevään liittokokous pyörii ainoastaan ratkomassa omia organisatorisia kysymyksiään, metallin väki pistää päänsä jäniksen lailla pensaaseen. Pääasioina pitäisi olla työelämän nykyiset haasteet kuten teollisuustyöpaikkojen valuminen ulkomaille, luottamusmiesten asema ja vuokratyön teettäminen; nämä tietenkin palkkakehityksen turvaamisen ja yhteiskunnallisen tulonjaon vääristymien korjaamisen lisäksi. Ammattiosastojen ja kokousedustajien esityksissä ja puheenvuoroissa nousevat varmasti esille myös jatkuvasti lisääntyvän paikallisen sopimisen mukanaan tuomat ongelmat sekä vasta solmitun TES:n tekstiin tulleet huononnukset.

Ennen kaikkea Metalliliiton tulisi pystyä rehellisesti tunnustamaan, että SAK:n ratkaisu v. 1994 asettumisesta Suomen EU-jäsenyyden puolelle oli totaalisen virheellinen. Nykyiset ongelmat nimittäin ovat suoraa seurausta tuosta päätöksestä. Eihän työntekijöiden pidä työnantajien vastuutonta voitontavoittelua tukea.

RK/Kä

Maksuton päivähoito pienituloisimmille

Eduskuntatalon portailla on ollut viime aikoina paljon käyttöä, kun erilaiset kansalaisryhmät ja -järjestöt ovat osoittaneet mieltään hallituksen budjettiesitystä vastaan.

Hallituksen kehysbudjettiesityksessä lapsen päivähoitomaksun nollamaksuluokka poistetaan, jota perustellaan sillä, että kotona olevia vanhempia näin ohjattaisiin hoitamaan lapsensa itse. Vanhemmat eivät kuitenkaan Suomessa käytä lasten päivähoitoa perusteetta. Suomi on Euroopan kotihoitovaltaisempia maita ja vanhemmat, jotka ovat kotona ja pitävät samalla lapsellaan kokopäiväpaikkaa, on siihen erittäin hyvä syy.

Vain noin 10 % päivähoidossa olevista lapsista on sellaisia joiden vanhempi on kotona. Näistä kotona olevista suurin ryhmä (noin 30 %) on perhevapaalla olevia, työttömiä on 20 % (pitää olla työmarkkinoitten käytettävissä), 20 % on maahanmuuttajataustaisia, jolloin kielen kehityksen kannalta päivähoitopaikka on tärkeä ja 20 %:lla lapsi on erityistarpeinen tai lastensuojelun tarpeessa. Koska päivähoitoon oikeutetuista vain puolet käyttää päivähoitopalveluja, niin voidaan sanoa, että vain 2-5 %:lla päivähoito-oikeuteen oikeutetuista lapsista vanhempi on kotona. (Minna Salmi, Päivähoitoako kaikille lapsille teoksessa Heino, Kekkonen, Känkänen (toim.) Lapsuuden kudelmia Stakes, 2005, 97-116.) Näistäkin perheistä moni maksaa jo päivähoidosta, jopa kalleimman 200 euron maksun, esimerkiksi hyvätuloiset pariskunnat, joista toinen vanhempi on perhevapaalla tai ansiosidonnaista työttömyyspäivärahaa saava työtön.

Päinvastoin kuin usein julkisuudessa on väitetty, maksuvapautusta ei ole sidottu kotona olemiseen vaan vähätuloisuuteen. **Nollamaksuluokkaan kuuluva on köyhäksi todettu**. Hän voi olla työttömänä kotona, mutta saattaa olla myös esimerkiksi puolipäivätyötä tekevä yksinhuoltaja tai opiskelija. Nämä perheet eivät kykene maksamaan aiottua 20 euron suuruista päivähoitomaksua, vaan useimmissa tapauksissa kunta maksaisi tämän uuden ruokarahan toimeentulotukena. Niille perheille, jotka eivät saa toimeentulotukea, uusi säännös olisi todellinen keppi, mutta tarvitaanko sellaista?

Eikö olisi järkevämpää lisätä 20 euroa asteikon yläpäähän? Päivähoitomaksun tulorajat ovat jääneet jälkeen ja nykyisin valtaosa kokopäivätyötä tekevistä perheistä luokitellaan suurituloisiksi eli maksavat 200 euroa kuukaudessa päivähoidosta. Kaikista päivähoitoa käyttävistä vanhemmista karkeasti sanoen jo joka toinen maksaa korkeimman 200 euron maksun. Tässä luokassa on keskituloisia yksinhuoltajia ja toisaalta myös suurituloisia pariskuntia, joilla saattaa olla 10 000 euron nettotulot. **Ehdotamme, että nollamaksuluokan poiston sijaan nostetaan korkeinta maksua 220 euroon.**

Kaikilla vanhemmilla pitää säilyttää subjektiivinen päivähoito-oikeus

Hallitus pitää aivan oikein tärkeänä sitä, että subjektiiviseen oikeuteen ei kajota. Kuitenkin, jos jollekin ryhmälle asetetaan maksukykyyn nähden liian suuri käyttömaksu, subjektiivinen oikeus alkaa horjua.

Kokopäivähoitoa käyttävistä vanhemmista vain 2 % on työttömänä (Minna Salmi emt). Kuitenkin perheistä suurempi osa oli tuolloin (2004) työttöminä eli osa työttömistä perheistä ottikin lapset pois päivähoidosta. Käsittääksemme suomalaiset vanhemmat eivät enää tarvitsekaan mitään kannustusta lastensa kotihoitoon, sillä Suomi on yksi kotihoitovaltaisempia maita Euroopassa: peräti puolet alle kouluikäisistä hoidetaan kotona. On myös huomattava, että esimerkiksi Belgiassa kaikki kolmivuotiaat aloittavat maksuttoman peruskoulun. Suomessa vanhemmat maksavat päivähoitomaksuja 1-6-vuotiaista ja jopa 7- ja 8-vuotiaiden koululaisten iltapäivähoidostakin maksu voi olla lähes päivähoitomaksun suuruinen.

Ne harvat työttömät, jotka varaavat lapselleen kokopäiväpaikan, käyttävät sitä tutkimusten mukaan vain noin 5-6 h päivässä. Esimerkiksi pääkaupunkiseudulla ei mahdollisen työllistymisen myötä helposti muutoin saa lasta samaan tuttuun päiväkotiryhmään, jossa hän on ollut. Vanhempi saattaa olla myös vaikkapa terveydenhuollon vakituinen sijainen, joka elättää itsensä määräaikaisilla sijaisuuksilla. Lapsella on oltava kokopäiväpaikka, jos käsky töihin tuloon on edellisenä iltana.

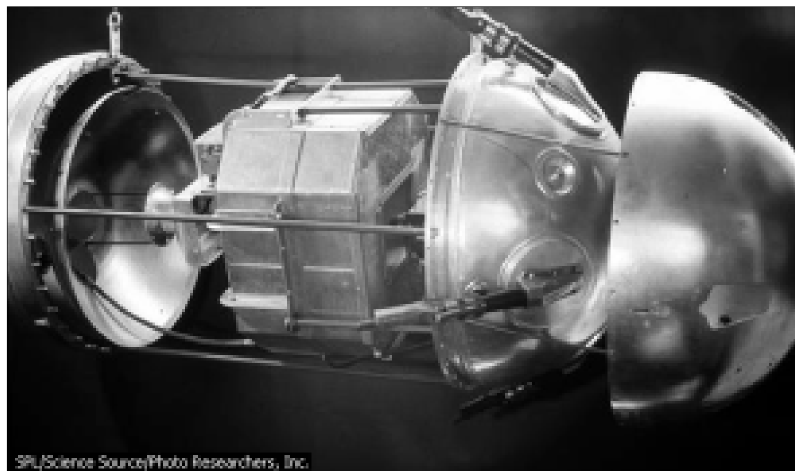
Yksinhuoltajien ja yksinhuoltajien liitto ry pitää tärkeänä, että vanhemmat itse tekevät päätöksen palvelun käyttämisestä. Huokea ja laadukas päivähoito edistää yksinhuoltajien kokopäiväistä työllistymistä ja siten estää syrjäytymistä halvasti ja tehokkaasti.

Toivomme, että päättäjänä ja vaikuttajana voisitte viedä näkökulmaamme eteenpäin.

Bodil Rosengren, puheenjohtaja

Heljä Sairisalo toiminnanjohtaja

Sputnik- ensimmäinen tekokuu, merkkipaalu tieteen kehityksessä

Sputnik 1:tä ihmeteltiin tasan 50-vuotta sitten, kun Neuvostoliitto ampui avaruuteen ensimmäisen ihmisen rakentaman tekokuun. Oli siinä ihmettelemistä, kun lehtitietojen perusteella mentiin pihalle kurkkailemaan, että näkysikö se todella taivaalla - ja näkyihän se, ja vielä piippasikin.

Meille nykyihmisille tekokuut, avaruusalukset ja kosmiset sondit ovat arkipäivää. Milloin tahansa saatamme iltataivaalla nähdä samanaikaisesti useita maan kiertolaisia. Luotaimilla tutkitaan aurinkokunnan ulko-osia ja miehitetty matka Marsplaneetalle on lähitulevaisuutta. Laivojen ja lentokoneiden liikkeitä, sääennustuksia, tietoliikennettä yms. hoidetaan tekokuiden välityksellä.

Näin ei ollut vielä 50 vuotta sitten. Tekokuusta ei edes käyty laajaa keskustelua. Olikin suuri sensaatio, kun Neuvostoliitto 4.10.1957 laukaisi maata kiertävälle radalle ensimmäisen tekokuun, Sputnik 1:n. Sen liikettä tähtitaivaalla ihmeteltiin ja tiirailtiin auringonlaskun jälkeen. Eniten - varsinkin pääomapiirejä- askarrutti ja jopa pelotti se, miten juuri Neuvostoliitto saattoi radalleen maan ensimmäisen tekokuun.

Perustan loivat tuotannon, kansansivistyksen, tieteen ja tekniikan kehitys

Monilta oli porvarillisen propagandan saatossa jäänyt rekisteröimättä se, että Lokakuun vallankumous muutti maailman perusteellisesti. Alkuvaikeuksien jälkeen (mm. kansalaissota ja ententen sotaretket) Neuvostoliitosta kehittyi jo ennen Hitlerin aloittamaa toista maailmansotaa toisen viisivuotiskauden (1933-1937) tuloksena vuoteen 1938 mennessä Euroopan johtava teollisuusmaa. Monilta jäi huomaamatta se miten teollisuuden, maatalouden ja yhteiskunnan infrastruktuurin kehittyminen edellytti samanaikaista kehitystä tieteen, tekniikan ja kansansivistyksen alueilla. Niinpä toisen viisivuotiskauden lopulla maan Korkeakouluissa opiskeli 542 000 opiskelijaa, mikä oli runsaat viisinkertainen määrä vuoteen 1913 verrattuna ja enemmän kuin Englannin, Saksan, Ranskan ja Italian korkeakouluissa. Nopeimmin kehittyivät entiset Venäjän keisarikunnan syrjäseudut. Esimerkiksi Kazahstanin, Tadzhikistanin, Turkmenian, Uzbekistanin, Kirgisian, Azerbaidzanin, Armenian, Moldavian, Liettuan ja Valko- Venäjän alueilla ei aiemmin ollut korkeakouluja, mutta v. -40 näiden maiden korkeakouluissa opiskelijoita oli lähes 100 000.

Kansantalouden kehitys loi aineellisen perustan tekokuun rakentamiselle

Tieteen ja tekniikan kehitys oli sodanjälkeisinä vuosina valtava. Neljännen viisivuotiskauden (46-50) tärkein tehtävä, kansantalouden jälleenrakennus vihollisen miehittäminä olleilla alueilla toteutettiin v. 1950 loppuun mennessä. Sotaa edeltäneeseen tasoon verrattuna teollisuustuotanto lisääntyi 70 % ja maatalous saavutti sotaa edeltäneen tason. Viidennellä viisivuotiskaudella (51-55) teollisuustuotannon arvo kasvoi edelleen 80 % ja otettiin käyttöön n. 3000 uutta teollisuuslaitosta. Maatalouden alueella koettiin vaikeuksia. Silloin raivattiin uudismaita n. 30 miljoonaa hehtaaria ja koulutettiin satojatuhansia maatalouden spesialisteja. V. 1955 viljantuotanto oli 113 % ja karjatalouden tuotanto 140 % sotaa edeltävästä tasosta. Silloin tämä oli riittämätön kehittyvän jättiläisvaltion tarpeisiin. Kuitenkin SNTL:n kansantulo oli 3-kertainen sotaa edeltäneeseen tasoon verrattuna.

Tieteen, tekniikan ja kansansivistyksen kehitys muodosti henkisen perustan tekokuun rakentamiselle

Vuosina 46-57 neuvostotiede ja tekniikka kehittyivät nopeasti. V. 1958 tieteellisten tutkimuslaitosten määrä oli yli 3000 ja tieteellisiä työntekijöitä työskenteli niissä yli 300 000. Suurin laitos, Siperian tiedeakatemia Novosibirskissa, avattiin v. 1957. Silloin neuvostotiedemiehet tekivät mm. fysiikan alueella suuria keksintöjä. v. 1954 avattiin maailman ensimmäinen atomivoimala ja saatiin valmiiksi alkeishiukkastutkimukselle välttämätön teholtaan 10 miljardin elektronivoltin hiukkaskiihdytin. Moskovan lähelle rakennettiin yhdistynyt ydintutkimusinstituutti, jossa useiden maiden tiedemiehet työskentelivät yhdessä.

Tekokuun rakentamiseen johtanut tutkimus

Neuvostoliitossa nähtiin raketti- ja avaruustekniikan suuri merkitys jo varhain. Heti sodan jälkeen aloitettiin raketteja koskeva tutkimustyö, mikä perustui Leningradissa suoritettuihin kaasudynaamisen laboratorion tutkimuksiin, sekä jo 30- luvulla suoritettuun suihkumoottoreita tutkineen tutkimusryhmän (GIRD) työhön. Heti sodan jälkeen rakennettiin ensimmäiset Neuvostoliittolaiset nestemäisellä polttoaineella toimivat raketit. Nykyaikaisen avaruuslentojen ja rakettitekniikan perusteiden luojana voidaan pitää venäläistä v 1857-1935 elänyttä tiedemiestä **Konstantin Tsiolkovskia.** Hän esitti raketin lennon teorian tekokuun saattamisesta maata kiertävälle radalle raketin avulla.

Vähän ennen tekokuuta

Liittoutuneiden yhteistyö päättyi "kylmään sotaan" heti sodan jälkeen ja amerikkalaiset aloittivat kilpavarustelun. Kesällä 1947 USA:n toimesta esitettiin Marshallin suunnitelma sotilasliiton muodostamisesta Neuvostoliittoa vastaan. Sen tuloksena huhtikuussa 1949 muodostettiin USA:n ja keskeisten Länsi-Euroopan maiden Neuvostoliiton ja sosialististen maiden vastainen imperialistinen sotilasliitto NATO. Silloin myös Neuvostoliitto oli pakotettu kehittämään aseistustaan. Alkuvuonna 1957 Neuvostoliittolaiset suorittivat tyynellä merellä ohjus/ rakettikokeita, jotka 16000 km lentomatkan jälkeen osuivat tarkasti ennakoidulle maalialueelle. Nämä mannertenväliset, ballistiset raketit saavuttivat 5-7 km sekuntinopeuden.

Silloin maailmalla käyty keskustelu liittyi pelkästään sotilaspolitiikkaan. Puhuttiin siitä, miten Neuvostoliittolaiset olisivat lainanneet tekniikkaansa tarvittavan tiedon saksalaisilta V-2 rakettien suunnittelijoilta. Oltiin hyvin sokeita ja kieltäydyttiin näkemästä Neuvostoliiton oman talouden ja tieteen kehitystä. Ei myöskään osattu ollenkaan ennakoida sitä, että edessä olisi tekokuun laukaisu.

Suomut putosivat silmiltä

Länsimaille oli todellinen järkytys se, kun Neuvostoliitto 5.10.1957 ilmoitti lähettäneensä avaruuteen raketin, joka saavutti 8000 m sekuntinopeuden, mikä on välttämätöntä tekokuun viemiseksi maata kiertävälle radalle. Satelliitti "Sputnik 1" painoi 83 kg ja siihen oli sijoitettu kaksi radiolähetintä, jotka lähettivät keskeytyksettä 20,005 ja 40,002 mgh:n jaksoluvulla radiomerkkejä. Sputnik oli uranuurtaja, jonka työn tulokset tekivät mahdollisiksi avaruustutkimuksen laajentamisen. Radiosignaalit antoivat mahdollisuuden tutkia ylempää ilmakehää (ionosfääriä) ja siinä esiintyviä radioaaltoja. Tämä loi pohjan yhteydenpidolle seuraavien avaruusluotainten kanssa ja tieteellisen tiedon lähettämiseksi niiltä maahan. Sputnik 1: n sisältä saatiin tietoa vallitsevasta lämpötilasta. Se auttoi ratkaisemaan avaruuslentoihin liittyviä lämmön säätelyn ongelmia. Tämä mahdollisti sen, että seuraavan Sputnik 2:n mukana olikin jo matkustaja, "Laika" koira. Arvostelijoiden oli pakko myöntää Neuvostoliiton saavutukset talouden, tieteen ja tekniikan alalla.

Käännekohta sivistyksessä

Nykytiedon perusteella ranskalaisen ydinfyysikon Frederik Joliot-Curie'n lausunto oli, että tekokuu muodosti käännekohdan ihmiskunnan sivistyksessä. Intian pääministeri Nehru totesikin tekokuun onnistuneen laukaisun olevan osoitus Neuvostoliiton jättimäisistä saavutuksista tieteen alalla. Nimi "Sputnik" muodostuu kahdesta sanasta: put (tie) ja nik (niekka, veikkonen). Vapaasti suomennettuna se tarkoittaa "yksinäinen kulkija", matkatoveri t. reissumies.

Tämä maankiertäjä vaatimattomasta nimestään huolimatta muodosti merkkipaalun maailman politiikan, tieteen ja tekniikan kehityksessä.

Heikki Männikkö

Sotapropagandaa

Markku Ruotsila esitteli Helsingin Sanomissa 3 syyskuuta -07 näkemyksiään punaterrorista Yhdysvaltain luikittua vietnamista. Ruotsilan näkemyksissä esiintyy kuitenkin vakavia virheellisyyksiä.

Ensimmäiseksi: voidakseen "ottaa vallan" kommunistien täytyi omata riittävästi kansansuosiota. Sekä Koreassa että Vietnamissa kommunistien organisoimaa sotaa ulkomaalaisia miehittäjiä vastaan oli käyty jo pitkään, ennenkuin Yhdysvallat työnsivät nenänsä korealaisten ja vietnamilaisten asioihin. Toisen maailmansodan jälkeen Koreassa Yhdysvallat pystyttivät oman nukkehallituksensa ja Vietnamissa he tukivat Ranskan miehityshallintoa, joten ei ole mitenkään ihmeellistä että korealaiset asettuivat entistä tiukemmin Kim Il Sung:in ja vietnamilaiset "setä Ho":n ympärille.

Toiseksi: Sen enempää korealaiset kun vietnamilaisetkaan eivät erityisesti rakastaneet Yhdysvaltain pystyttämiä nukkehallituksia. Koreansodan jälkeen korealaisten ruodussapitämiseen on Yhdysvallat joutunut turvautumaan erilaisiin sotilasdiktatuureihin Etelä-Koreassa. Ranskalaisten hävittyä sotansa Vietnamissa joutui Yhdysvallat pystyttämään oman nukkehallituksensa Etelä-Vietnamiin, mutta Yhdysvaltojen jouduttua lähtemään Etelä-Vietnamista ja vietnamilaisten aloitettua uuden kapina-aallon, ei juuri kukaan asettunut Yhdysvaltain persmääkkärin puolelle.

Kolmanneksi: Sodan vastustajat ja Yhdysvaltain "rauhankongressi" on siinä mielessä eri asia, koska sodan vastustajat olivat se mitä kutsuttiin "pieneksi meteleöiväksi joukoksi", eikä heillä olisi yksin ollut mahdollisuutta pakottaa Yhdysvaltoja lopettamaan sotaansa Vietnamissa. Mutta "rauhan kongressi" tarkoitti sitä, että edellä mainitun "pieneen metelöivään joukkoon" oli liittynyt myös "hiljainen enemmistö", joka oli saanut tarpeekseen sodasta, koska liian moni tuon ryhmän poika/ aviomies/ isä/ veli oli tullut takaisin Vietnamista ruumissäkissä.

Markku Ruotsilan mielipidekirjoituksesta ei tee mielenkiintoista hänen toitottamansa Yhdysvaltain propagandan sisältö vaan se, kuinka hän kytkee sen nykyiseen Yhdysvaltain imperialistiseen aggressioon. Yhdysvalloissa tällä hetkellä oleva samankaltainen "rauhan" kongressi on jo osoittanut useammin mieltänsä ja siten tulevissa presidentinvaaleissa tullaan ratkaisemaan, tuleeko Yhdysvallat jatkamaan jo Yhdysvalloissa epäsuosituksi käynyttä sotaansa vai kääntyykö se rauhan tielle. Siksi on myös ymmärrettävää se, että Yhdysvaltain sotahaukat ja sen aseteollisuus tarvitsevat Ruotsilan kaltaisia "hyväuskoisia hölmöjä" veristen sotavankkureidensa vetäjiksi.

Ville Rahikainen

STP:n kannattajakorttien kerääjät

Pydäämme teitä palauttamaan keräämänne kortit STP:n postilokeroon os. Suomen Työväenpuolue STP, PL 700, 00101 Helsinki. Mikäli kortteja on enemmän, sopikaa palauttamisesta Heikki Männikön kanssa, p. 050-5884159, 09-7012628. Kortit tulee palauttaa 1.10. mennessä.

Ruoka kallistuu – nälkä lisääntyy?

Viljankorjuu käynnissä Varsinais-Suomessa v. 2007.

Viljan hinta on ennätyskorkealla. Korkea viljan hinta parantaa ainakin hieman maatalouden kannattavuutta ja lisää viljelijän työmotivaatiota. Se aiheuttaa myös ongelmia erityisesti kehitysmaissa, missä ihmisten mahdollisuus ruuan hankintaan vähenee ja nälänhädät lisääntyvät.

Viljan hinta on kaksinkertaistunut edellisestä vuodesta. Syitä tähän on monia. Varastotasot ovat jo entisestään alhaalla ja viljan kulutus kasvaa erityisesti Kiinassa ja muualla Aasiassa. Toisekseen sadon määrä on ollut laskemaan päin ja laskee edelleen ilmaston muutoksesta johtuen. Ilmastonmuutoshan vaikuttaa haitallisimmin juuri parhaimmilla viljantuotantoalueilla. Kolmas viljan hintaa nostava tekijä on biopolttoaineen valmistus. mikä syö tuotantoalaa rehu- ja elintarviketuotantoon käytettäviltä kasveilta.

Ruuan kulutus kasvaa

Viljan kulutuksen kasvu selittyy vaurastuvien maiden kulutustottumusten muutoksilla. Esimerkiksi Kiinassa ollaan siirtymässä yhä enenevässä määrin perinteisestä kasvisruuasta eläinperäisten tuotteiden kuten maitotuotteiden ja lihan käyttöön. Eläintuotannon hyötysuhde on merkittävästi kasvintuotantoa heikompi. Kasvisruokaa syövän ihmisen ravitsemiseksi tarvitaan merkittävästi vähemmän viljely pinta-alaa kuin eläinperäistä ravintoa syövän ihmisen. Karjan rehuksi tarvittavan viljan kysyntä. Lisäksi maailman kauppaa on koko ajan vapautettu eikä valtiolla ole enää mahdollisuutta luoda puskurivarastoja hinnan nousuja tasaamaan niin kuin joskus ennen.

Biopolttoaineiden tuotanto kasvaa

Myös biopolttoaineiden tuotannon lisääntymisellä on selvä yhteys viljan hinnan kasvuun. Biopolttoaineet kilpailevat samasta viljelysmaasta kuin viljakasvitkin. Viljan tuotantoalan vähentyessä viljan hinta nousee. Biopolttoaineen tuotantoon on siirrytty erityisesti USA:ssa joka on suuri viljan tuottaja. Myös Suomessa biopolttoaineen tuotanto on lisääntymään päin.

Leivän hinta nousee?

Vähenevä tuotanto nostaa hintaa. Viljan hinnan vaikutus leivän hintaan on kuitenkin Suomessa mitättömän pieni. Viljelijän osuus leivän hinnasta on neljä prosenttia. Leipomo ja kuljetus ottavat leivästä 40 %, kauppa 30 % ja loput kuluu mm. pakkaukseen ja arvonlisäveroon. Tätä taustaa vasten leivän hinnan ei pitäisi nousta vaikka viljan hinnassa tapahtuisi suuriakin muutoksia. Eri asia on, yrittävätkö teollisuus ja kauppa parantaa omaa tulostaan viljan hinnan nousun varjolla. Leipurien liitto totesikin hiljattain liittokokouksessaan, että lähivuosina leivän korotuspaineet ovat 10-20 %.

Suomessa ruokaan kuluu keskimäärin 10 % tuloista. Kansainvälisten arvioiden mukaan osuus voi tulevaisuudessa kohota yli 20 %:n. Käytännössä tämä rokottaa eniten pienituloisinta väestöä.

Vaikutukset maailmanlaajuisesti

Maailmanlaajuinen ruuan hinnan kohoaminen vaikuttaa eniten pienituloisiin ja kaikkein pahiten tilanne näkyy niillä alueilla jossa jo nyt ollaan jatkuvasti tekemisissä nälkäongelman kanssa. Kohoava viljan hinta on jo näkynyt mielenosoituksina mm. Meksikossa, jossa tortillojen paistamiseen tarvittavan maissijauhon hinnan korotukset uhkaavat köyhän väestönosan toimeentuloa.

Maailman keskeinen ruokaongelma ei ole niinkään se, että ruokaa olisi liian vähän, vaan se, että se jakaantuu äärimmäisen epätasaisesti. Ruuan tuotannon lisääntyminen ei välttämättä vähennä nälkäongelmaa muutoin kuin välillisesti. Jos esimerkiksi viljasta on ylituotantoa, sen hinta laskee ja silloin hieman suuremmalla osalla nälkää näkevästä väestössä on mahdollisuus hankia hieman enemmän ruokaa. Absoluuttisessa köyhyydessä eläville viljan hinnan muutoksilla ei ole niin paljon merkitystä.

Jotta nälkäongelmaan voitaisiin löytää ratkaisuita, olisi muutettava ainakin kolmea asiaa. Ensimmäiseksi olisi kyettävä pysäyttämään viljelysmaan eroosio ja autitoituminen niissä maissa, missä väestöä on paljon ja joiden ruokahuolto on miltei täysin romahtanut. Tämä vaatisi paljon kansainvälistä yhteistyötä ja solidaarisuutta.

Toiseksi pitäisi pystyä vaikuttamaan ihmiskunnan ravintosisältöön niin, että vaurastuvissa maissa siirtyminen kasvikunnan tuotteista eläinkunnan tuotteisiin hidastuisi ja vastaavasti teollisuusmaissa vähennettäisiin eläinkunnan tuotteiden syöntiä.

Kolmanneksi on välttämätöntä puuttua maailmanlaajuiseen tulonjakoon. Elintarviketuotantoa ja -kauppaa hallitsevat ylikansalliset yritykset pitäisi saada yhteiskunnalliseen kontrolliin, jolloin maailman ruuantuotantoa voitaisiin tasata.

On selvää, ettei mikään näistä keinoista ole helppo ja niiden toteuttaminen vaatisi laajamittaista siirtymistä kapitalismista sosialismiin. Muuta tietä ei kuitenkaan ole. Kyse on lähinnä siitä kuinka syvän kriisin kautta päämäärään mennään.

KÄ/Juha Kieksi

Työkansa on yksi- siksi STP

Kuvassa Suomen Työväenpuolueen kannattajia viime kevään vappumarssilla Helsingissä.

Suomen Työväenpuolue STP on viime kuukausina kampanjoinut STP:n rekisteröimiseen tarvittavien 5000 kannattajakortin keräämiseksi. Työtä on tehty kaduilla ja toreilla sekä perhe- ja tuttavapiireissä. Monia keskusteluja kampanjan yhteydessä on myös käyty. Vastustajien yksi "heitto" kuuluu, että "missä se työväestö on?" Monet asiaamme epäilevät eläkeläiset saattavat todeta, että "asia ei kuulu minulle, koska olen eläkeläinen".

Meille uskotellaan väestön olevan keskiluokkaistunut, mikä on silkkaa harhauttamista. Näyttää siltä, että joissain väestöpiireissä sana työ koetaan jopa kielteiseksi ilmaukseksi.

Onko palkkatyöväkeä?

On syytä muistaa, että tänäänkin vain työ luo uutta arvoa. Kaikki uusi arvo syntyy palkansaajien työstä. Väitteet siitä, että työläisiä ei olisi olemassakaan ilmaisevat markkinavoimien ja suurten omistajien etuja. Tosiasiassa pääomapiirit omistavat edelleenkin yhteiskunnan kaikki tuotantovälineet, joita sitten palkkatyöläiset työpalkkaa vastaan käyttävät. Näin yhteiskunta jakaantuu edelleenkin palkkatyöläisiin ja pääoman omistajiin. Edelleenkin keskeisin "vääntö" käydään siitä, miten työssä tuotettu uusi arvo jaetaan suuromistajien ja palkkatyöväen välillä.

Keitä ovat tämän päivän työläiset?

Osaltaan tätä harhaa ruokkii se, että palkansaajaväestön rakenne on kuluneen puolen vuosisadan kuluessa muuttunut. Perinteinen savupiipputeollisuus on kadonnut modernimman tuotannon tieltä. Myös rakentamisen ja liikenteen kuviot ovat rajusti muuttuneet, mutta näillä aloilla työskentelevät edelleen palkkatyöläiset entistä suuremmin joukoin. Ammatissa toimivasta väestöstä oli v. -60 maa- ja metsätalouden piirissä 36 %, mutta tänään tuskin 4 %. Vastaavasti teollisuuden, rakentamisen ja liikenteen piirissä teki töitä v. -60 n. 35 % työvoimatta ja tästä luku ei ole paljoakaan alentunut. Sitä vastoin kaupan, rahoituksen ja palveluiden osuus työvoimasta on kasvanut 20 %:sta 60 %:ttiin. Ammatissa toimiva palkansaajaväestö t. työväenluokka on tänään suurempi, kuin koskaan aiemmin.

Työväenluokka on vielä enemmän

Tänään työvoiman koko määrä (15-64-vuotiaat) on noin 3,6 miljoonaa. Näistä 2,15 milj. saa palkkaa. Yrittäjiä tänään on hieman alle 300 000. Heistä suurin osa on luonteeltaan palkansaajia, jotka nykyisessä ulkoistamismyllytyksessä on vasten tahtoaan pakotettu itsenäisiksi pienyrittäjiksi. Potentiaalisesta työvoimasta osa on työttömyystilastojen kaunistamiseksi pakotettu virallisen työvoiman ulkopuolelle (työttömyyseläke). Koko työväenluokkaan kuuluvat työvoimasta 300 000 työtöntä, palkansaajaperheiden kotona olevat kotiäidit sekä koululaiset ja opiskelijat. Nämä kaikki saavat toimeentulonsa työpalkasta sekä työperusteisesta turvasta. Työperusteista tuloa saavat myös maamme lähes 900 000 eläkeläistä Väestöstämme n. 10 % kuuluu pieniin ja keskisuuriin yrittäjiin, jotka omistavat tuottavasta pääomasta n. 10 %. Toisaalta palkansaajaväestöstä osa, n. 8 % voidaan lukea yhteiskunnallisen asemansa ja tulojensa perusteella pääomapiirejä lähellä olevaan eliittiin. Suuriin pääoman omistajiin kuuluu vain hyvin pieni vähemmistö. Työtätekevään kansanosaan voimme laskea kuuluvan n. 80 % koko väestöstä. Tätä vahvistaa myös se, että 80 % eläkeläisistä saa varsin pientä, alle 1000 • eläkettä.

Oikeudenmukaiseen tulonjakoon

Kadulla käymme kovaa keskustelua STP:n luonteesta. Suomen Työväenpuolue on perustettu koko työkansan puolueeksi. Tämä on mahdollista siksi, että kaikilla työkansaa edustavilla sosiaalisilla ryhmillä (työlliset, työttömät, eläkeläiset, opiskelijat yms.) on yhteinen etu ajettavanaan. Meitä kiinnostaa se, miten jaetaan se "kakku", jonka työkansa työllään tuottaa. Viime vuosina pääomapiirien voittojen osuus kansantulosta on kasvanut työtulojen kustannuksella. Kun kuluneen 15 vuoden aikana palkkatulojen, sosiaaliturvan ja julkisen talouden osuus kansantulosta on pudonnut 24,3 miljardia •, niin samalla summalla ovat kasvaneet kapitalistien voitot. Näin ei tarvitse olla. Meidän kaikkien etu on, että voitoista käytetään nykyistä paljon enemmän sosiaali- ja perusturvan, koulutuksen, ympäristöongelmien yms. kehittämiseen.

Tarvitaan todellinen oppositio

Eduskunnassa ei ole ainoatakaan puoluetta, joka tosissaan vastustaisi nykyistä kovaa talouspolitiikkaa. Todelliset uudistukset lähtevät siitä, että murramme nykyisen yhteiskuntapolitiikan raamit. Siksi tarvitaan STP. Lähiviikkoina viemme loppuun rekisteröimiseen tarvittavien 5000 kannattajakortin keräämisen. Pyydämme kaikkia olemaan viime metreille saakka mukana tässä työssä.

Heikki Männikkö

Natokiima tarttuvaa?

Kokoomuslaisten ja demarien yhteispiehtaroinnin seurauksena Liisa Jaakonsaaren natokiima on levinnyt huolestuttavassa määrin kokomustien "isoihin" pojuihin. Puolustusministeri Jyri Häkämies haluaa antaa afganistanilaisille 100 000 rynnäriä, koska kriisinhallinnassa ei saa tyytyä kanttiinitehtäviin. Viisivuotiaat pojat ovat innoissaan; on kiva saada lisää pyssyjä ja paukuttelua. Häkämies on todennut, että ulkopolitiikkaamme leimaa muutoksen pelko, ja kannattaa liittymistä NATOon.

Professorit Ilkka Saraviita ja Lauri Hannikainen arvelevat, että turvallisuuskohdat säätelevät Suomen ja Venäjän suhdetta tavalla, joka voisi vaikuttaa NATO-jäsenyyden hakemista. Saraviita arvioi, että sopimuksessa on selvästi Venäjän federaation turvallisuuteen tähtääviä elementtejä kuten YYA-sopimuksessa. Kanervan mielestä tämä ei ole draaman aihe.

Ulkoasiainvaliokunnan puheenjohtaja Pertti Salolainen kiirehtii Suomea liittymään NATOn nopean toiminnan joukkoihin NRF. Kuusivuotiaista pojista olisi mukava lennähtää nopeasti joukkojenkuljetuskoneella vaikka Kongoon. Siellähän voisi nähdä muun muassa apinoita! Olisi mielenkiintoista tietää, ketkä kansanedustajat patistaisivat lapsiaan tai lapsenlapsiaan näihin joukkoihin.

Ulkoministeri Ilkka Kanerva tahtoo lähettää Afganistaniin lisäjoukkoja, sillä se lähentäisi suhteitamme USAan. Poikienkin mielestä olisi hauska laajentaa rosvot ja poliisit -leikkiä. On ehdottomasti oltava tiiviit suhteet Yhdysvaltoihin, sillä sieltä ihannevaltiosta on CocaColakin kotoisin. (Ei nyt viitsitä muistella atomipommia, mutta jenkit puhuvat ydinaseiden käytöstä Irania vastaan.) Kanerva vaatii Puolustusvoimille (vai hyökkäysvoimille?) lisää rahaa.

Hyvät hyssykät! Mihin on jäänyt kokoomuksen värisuoran konservatiivisuus? Eikö heidän mieli- ja tunnuslaulunsa enää olekaan "Koskaan et muuttua saa"? Onko kyse pelkästä äijäilystä (1) vai mitä he hyötyvät militantista linjastaan? Ovatko he itse valmiita lähtemään Afganistaniin? Miksi Suomen olisi juuri nyt muututtava niin, että Suomi liittyisi sotilasliittoon? Kypärät ja liperit on siis kaivettu naftaliinista.

Hyvien veljien saamat hyödyt olisi tutkittava. Tuskin kapteeni Ikelle riittää hengailu Condoleezzan (2) makeudessa ja sulossa tai Jyrille ylennys yliluutnantista mahdollisimman korkealle. Majuri Pertillä on jo melkein kaikkea, mitä oikeistolainen voi omistaa, mutta baby-Bushin huomionosoitus olisi jotain. Ihmetyttää kykypuolueen "yksilöiden" krooninen tyhmyys ja hölmöys. Heidän aivonsa ovat varmaan kutistuneet rusinan tapaiseksi, sillä he eivät pysty ajattelemaan, ja heidän tunteensa ovat himoja ja vaistoja. Luonnonsuojelijana Salolaisen tulisi tietää, kuinka paljon sota tuhoaa luontoa.

NATOlle eli asiallisesti USAn johdolle tällaiset pukumiespissikset (3) ovat hyödyllisiä ja käyttökelpoisia tolloja. Jenkkijohto odottaa Suomen putoavan kypsänä hedelmänä NATOn syliin. Sitten USA voisi perustaa tukikohtiaan Suomeen ja tuoda niihin ydinaseitaan. Sotilaamme, satamamme ja lentokenttämme ovat jo NATOn käytössä.

Pariisin rauhansopimuksen 13 artikla: "Maa-, meri- ja ilma-aseistus ja linnoitukset on tarkoin rajoitettava sisäistä luonnetta olevien tehtävien suorittamiseen ja rajojen paikalliseen puolustamiseen." Tietääkseni sopimusta ei ole kumottu. Niinpä Suomi ei voi osallistua sotilaalliseen kriisinhallintaan eli sotimiseen ulkomailla.

Suomen ja Venäjän välisen valtiosopimuksen (YYA-sopimuksen seuraaja) 4 artikla käsittelee voimakeinoja ja aseellista hyökkäystä.

Professori Heikki Patomäen mukaan kokoomuksen poliitikot ovat myötämielisiä Suomen liittämiselle NATOon ja haluavat viedä Suomea entistä lähemmäksi NATOn käytäntöjä. Patomäki haluaisi katsoa, onko Häkämiehellä muita perusteita kuin Kekkoseen liittyviä. Häkämies puhui haastattelussaan "Kekkosen ajan hengestä" harmitellessaan Afganistanpuheidensa saamaa kielteistä vastaanottoa. Patomäen mielestä kokoomuspoliitikot toimivat edelleen sillä retorisella aallolla, joka syntyi kylmän sodan päättyessä, ja Suomessa tehtiin tiliä Kekkosen ajasta.

Patomäen mukaan Häkämies hukuttaa olennaiset sisällölliset kysymykset suomalaiskansalliseen retoriikkaan, joka on kohta 20 vuotta vanhaa. Patomäki sanoo tätä tylsäksi ja ajattelemattomaksi sekä muistuttaa, että USAn yritykset ratkaista maailman ongelmia sotilaallisella voimalla ovat kääntyneet itseään vastaan. Patomäki ei ymmärrä, miksi Suomen pitäisi mennä tällaiseen mukaan.

Ulkopoliittisen instituutin UPI johtaja professori Raimo Väyrynen ennusti NATO-keskustelun käynnistyvän kokoomuksen vaalivoiton myötä. Monet ovat pelänneet, että UPI tulisi tasoittamaan Suomen tietä NATOon sopivalla tilaustutkimuksella. Väyrysen mukaan tarvitaan monipuolista ja kriittistä analyysiä NATOn roolista Afganistanissa ja NATOn maailmanlaajuisesta roolista. Minun mielestäni NATOa on jo tutkittu paljon ja siitä on kirjoitettu runsaasti. On selvää, että NATO ei ole muuttunut rauhanturvaajaksi eikä rauhanjärjestöksi, vaan on edelleen sotilasliitto. Siihen ei Suomen pidä liittyä.

(Kun tieteellisissä kirjoituksissa yleensä on alaviitteitä, laitan niitä tähän akatee- ja muiden koomikkojen riemuksi tai mieliharmiksi.)

1 Machoilu (espanjassa macho on koiras, uros tai miespuolinen) voitaneen suomentaa äijäily.

2 Condoleezzan kastetodistuksessa on varmaan kirjoitusvirhe (italiassa con on kanssa ja dolcezza on makeus, sulo) eli yhdestä c-kirjaimesta on tullut e. Voi myös olla, että sanakirjassani on riehunut painovirhepaholainen.

3 Muinoin Harri Holkeri joutui pakenemaan kusiputkaan, kun ammattikoululaiset kyselivät häneltä vaikeita.

Hannu Kautto

Kuntien valtion rahoituksen alasajo väärää politiikkaa

Pekka Tiainen kirjoitti tämän artikkelinsa v. 2002. Julkaisemme sen uudetaan koska se on edelleenkin mitä ajankohtaisin.

Kuva hoitoalan mielenosoituksesta Eduskuntatalolla 11.9.-07. Artikkeli taas on Pekka Tiaisen käsialaa vuodelta 2002. Julkaisemme sen ajankohtaisuutensa vuoksi uudestaan.

Kuntien talous on 2000-luvun alussa suurissa vaikeuksissa. Se näkyy jälleen kerran terveyden huollon karsimisena, veron korotuksina. Mikä sen aiheuttaa? Mikä on asian tausta?

Kuntien valtionrahoitus oli vuonna 1993 6,9 miljardia euroa eli noin 41 miljardia markkaa. Vuonna 1998 summa oli alimmillaan. Sitä oli leikattu vuoden 1993 tasosta 13,8 miljardilla ja vuoden 1995 tasosta 11,7 miljardilla.

Sitten valtionrahoitus on noussut. Vuonna 2003 siihen on budjetoitu lähes sama summa kuin vuonna 1993 (markoissa enää puoli miljardia vähemmän). Valtionrahoituksen tulisi vuonna 2003 olla 8 miljardia markkaa enemmän että hintojen ja kustannustason nousu tulisi korvattua. Osa kuntien valtionrahoituksen lisäämisestä on johtunut sen hyvittämisestä, että kuntien verotuloja on vähennetty nostamalla kunnallisverotuksen ansiotulovähennystä ja kunnille on säädetty uusia tehtäviä. Siksi markoissa 10 miljardia kertoo pyörein luvuin paljonko kuntien valtion rahoitusta olisi lisättävä, että tilanne olisi sama kuin vuonna 1993. Tämä oli samalla se summa, jonka leikkaamisesta Lipposen ensimmäinen hallitus alkajaisiksi päätti vuonna 1995.

Mutta tässä on ottamatta huomioon tärkeä seikka. Vuosina 1993-2003 Suomen kansantuote on kasvanut reaalisesti 45 %. Vuosi 1993 oli laman pohjavuosi. Jos siksi otetaan vertailukohdaksi vuosi 1995 saadaan seuraava tulos: Jotta kuntien valtion rahoituksen osuus kansantuotteesta olisi sama kuin Lipposen ensimmäisen hallituksen aloittaessa, kuntien tulisi saada 18,3 miljardia markkaa enemmän kuin vuodelle 2003 on budjetoitu. Eli kuntien tulisi saada 3520 mk eli 592 euroa henkeä kohden enemmän joka vuosi. Se vastaa 3,9 penniä veroäyrin hinnassa. Kuntien ei tietenkään tarvitsisi tällä summalla alentaa verotusta, mutta verotusta voitaisiin keventää ja saman aikaisesti kehittää palveluita.

Utopiaa varmasti on näin suurilla summilla korjata kuntien taloutta valtion varoin, mutta luvut kertovat, että merkittävä lisääminen on perusteltua. Asian ydin on myös siinä, että kuntien ahdingon keskeinen aiheuttaja ovat valtion säästöt. Tässä voidaan kuitenkin tehdä muutama perustavanlaatuinen virhe.

Yksi virhe on väittää, että esimerkiksi Helsingin ongelmat johtuvat siitä, että valtio on siirtänyt varoja muualle. Se tietysti on totta, mutta muualta on myös leikattu eikä siellä hyödytty samalla tavoin verotulojen kasvusta, monin paikoin ei juuri lainkaan. Eli ei tässä pidä asettaa eri kuntia vastakkain vaan kyseenalaistaa valtion rahoituksen leikkaaminen. Esimerkiksi on naurettavaa syyttää Helsingin ongelmia siitä, että Kainuuseen tehdään jotain.

Toinen virhe on puhua valtion toimista yleisesti selvittämättä kuka leikkaukset on tehnyt. Kolmas virhe on väittää, että leikkaukset ovat olleet välttämättömiä valtion velan takia. Ei se niin ole. Tiukkaa linjaa on noudatettu euron vuoksi ja Suomen saamiseksi EU:n talous- ja rahaliittoon. Toiseksi tiukka linja on toteutettu kohdistamalla leikkaukset kuntien valtion rahoitukseen, koska ei ole haluttu puuttua tulonjakoon: Laman jälkeen yhtiöiden liikevoitot ovat kasvaneet huikeasti, mikä näkyy siinä, että pääomatulojen osuus kansantulokakusta on historiallisen korkealla tasolla. Tähän ei ole haluttu kajota. Myöskin suunnitelmissa on toteuttaa armeijalle kalustohankintoja 2003-2008 25 miljardilla markalla eli yhtä paljon kuin Hornetit maksoivat. Näillä kalustohankinnoilla kytketään Suomea NATO:oon. Ne ovat pyhiä lehmiä, joita ylläpidetään vaikka kansa kuolisi nälkään tai terveydenhoidon puutteeseen.

Paha virhe tehdään myös siinä, kun jätetään kuntien oma vastuu ottamatta huomioon. Helsingin kohdalla iso kysymys on Vuosaaren satama, joka maksaa kaupungille markoissa 2,6 miljardia ja valtiolle 1,2 miljardia (puolet liikenneyhteyksistä). Raha upotetaan, vaikka Helsinki voisi turvata satamatoiminnot paljon vaatimattomammilla summilla (esim. Jätkäsaaren toiminta Pikkalaan Kirkkonummelle, jossa on Vuosaarta paremmat väyläyhteydet ja tilat ja Sompasaaren toiminnan jatkaminen). Helsinki joutuu myös korvamaan valtiolle sen, että se ylitti sovitun rakennusoikeuskiintiönsä Kampissa antamalla Sanoma OY:lle lisärakennusoikeutta ja ostamalla Pikkalaa kannattaneen vientiteollisuuden Vuosaaren taakse antamalla Finlinesille pääkonttoria varten rakennusoikeutta Kampista.

Edelleen paha virhe tehdään, kun jätetään ottamatta huomioon, että kuntien valtion rahoituksen supistukset myös lisäävät valtion ja yhteiskunnan kustannuksia. Nimittäin kuntien vähentäessä väkeä, on enemmän työttömiä ja menetetään verotuloja ja tulee työttömyyden kustannuksia. Kuntarahoituksen alasajo on ollut suurena tekijänä työttömyyden säilymisessä korkeana. Kuntien valtionrahoituksen leikkaaminen on myös kiihdyttänyt muuttovirtaa Itä- ja Pohjois-Suomesta ja pahentanut keskusten asunto- ja muita ruuhka-Suomen ongelmia.

Kuntien talouteen kohdistuvia leikkauksia on tehty vuosittain. Uskaltaako sitä lukuna edes sanoakaan, kuinka paljon se on tehnyt yhteensä. Yhteissumma vuosilta 1995-2003 on 54 miljardia markoissa. Jos vertailukohdaksi otetaan se, että valtion rahoituksen kansantuoteosuus olisi sama kuin vuonna 1995, kuntien menetys yhteensä on markkoina 149 miljardia markkaa. Hyvin rajusta uusjaosta on kyse. Leikkauksia voi tietysti vasemmistolaisittain puolustaa sillä, että ne on tehty valtion velan alentamiseksi ja tällä tavoin hyvinvointivaltion puolustamiseksi tai että jos vasemmisto ei olisi ollut hallituksessa, leikkaukset olisi tehty vieläkin rajumpina. Vai onko niin, että vasemmisto on ollut hallituksessa sen takaajana, että leikkaukset on tehty? Ilman sitä se ei olisi ollut mahdollista. Joka tapauksessa vuoden 1995 eduskuntavaaleissa suuri osa kansaa ajatteli että porvarihallituksen lamapolitiikalle tulee vaihtoehto ja leikkaukset luvattiin torjua ja perua. Kun etsitään syitä kansalaisten pettymykselle, tästä niitä alkaa löytyä. Kannattaa kumminkin muistaa, että vuoden 1995 eduskuntavaalien alla mm. minä selkeästi etukäteen selvitin, että nämä leikkaukset ollaan tekemässä. Eli toisenlaisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan mahdollisuus on koko ajan ollut vaihtoehtona eivätkä vaihtoehtoa pitkin matkaa esittäneet ole vastuussa tehdyistä virheistä.

USA pelaa aikaa Irakissa

Suomella on vuosisatoja pitkä historia erilaisista sodista. Siksi suomalaiset ovat oppineet suhtautumaan hyvin epäilevästi Suomen herrojen sotahankkeisiin. Natoa ei tarvita eikä erilaisiin nopean toiminnan joukkoihin pidä mennä. Riittää, että puolustamme omaa aluettamme.

Afganistanin pommittamisella kuusi vuotta sitten alkaneet ja Irakiin levinneet uuden järjestyksen luomiseen tähdänneet imperialismin aggressiivisuus, jatkuvat sodat ja miehitykset, ovat tiensä päässä. Kunnianhimoiset projektit uudesta amerikkalaisesta vuosisadasta kariutuivat Afganistanin ja Irakin kansojen vastarintaan, lännen työväenluokan ja nuorison liikehdintään ja kapitalistisen talouden kouristuksiin, mikä on merkki historiansa merkittävimmästä kriisistä.

Epäonnistuminen Irakissa on tässä geopoliittisessa kokonaisuudessa keskeisessä asemassa. Eri aikojen tarpeista riippuen, sota perusteltiin mitä erilaisin argumentein ja päävihollinen siinä vaihteli. Alussa oli Saddam Hussein ja joukkotuhoaseet. Saddamin kukistettua huomattiin, ettei Irakin kansa ollut riittävän "tyytyväinen" ja vastarinta kiihtyi myös shiialaisten alueilla. Suunnitelma Irakin jakamisesta kolmeen osaan epäonnistui niin ikään, ja samoin kävi suunnitelmiin vallan vaiheittaisesta siirtämisestä sätkynukkehallitukselle. Irakin omien turvallisuusvoimien luomisesta on myös tullut farssi. Sitten kun irakilaispoliiseja ei räjäytetä ilmaan, näiden keskuudessa kukoistaa vastarinta. Suuri määrä turvallisuusvoimille tarkoitettuja aseita päättyi vastarinnan käsiin. Naurettavinta siinä oli se, että aseet kauppasi kapinallisille amerikkalaiset sotilaat itse. Vedoten Pentagonin lähteisiinsä New York Times väitti, että aseita on myyty myös Turkin PKK:n kapinallisille.

Yksi ilmaisin Bushin ulospääsemättömästä umpikujassa on se, että lojaalisimmatkin ystävät ja liittolaiset ovat yksi toisensa jälkeen paenneet "vastuutaan". "Ystäviä" karkaa päivittäin niin sotakentillä kuin omassa Yhdysvaltain hallituksessakin. Kuka voisi uskoa sodan alussa, että britit tai henkilökohtaiset kaverukset kuin oikeusministeri Alberto Gonzales tai hänen vaalivilppiensä aivot, Karl Rove kääntävät selkänsä Bushille. Irakin tappiot pakottivat historian roskakoriin blairit ja rumsfeldit, paljastivat Abu Graibin, Guantanamon ja CIA:n vankiloiden skandaaleja ja synnyttivät mahtavan liikkeen USA:n sisällä.

Sisällissota

Näköala siitä, että pian imperialismin pitää pakata rautansa ja lähteä pois maasta on leijunut Irakin ilmapiirissä jo viime vuodesta lähtien. Mahdottomuus suoriutua sodasta voittajana on ollut ennenkin näkyvissä. Pyrkimykset lietsoa sisällissotaa Irakin eri etnisten ja uskonnollisten ryhmien välillä on kuin hiilipaperijäljennös ikivanhasta imperialismin hajota ja hallitse -politiikasta. Etuoikeuksien myöntäminen kurdeille ei mennyt riittävän pitkälle taatakseen heille täyttä itsenäisyyttä. Sen lisäksi ne saivat mahtavan liittolaisen, Turkin nousemaan takajaloilleen. Jatkuvat provokaatiot shiioja vastaan ei johtanut suoranaiseen sotaan näiden ja sunnien välillä.

Näiden kahden uskonnollisen ryhmän välillä esiintyy paljonkin vastakkainasettelua, mutta toistaiseksi molempien tarmo on keskittynyt amerikkalaisten Irakista pois häätämiseen. Sisällissodan perspektiivi on silti olemassa ja sellaiseen saatetaan päättyä sen jälkeen kun amerikkalaiset häipyvät maasta. Nyt imperialismi ei kuitenkaan voi käyttää sisällissotaa perusteluna pidentääkseen läsnäolonsa alueella sovittelijan ominaisuudella.

Sisällissota uhkaa shiialaisten yhteisöä myös sisältä päin. Yhteenotot eri ryhmien välillä eivät ole harvinaisia. Elokuun lopulla tilanne kärjistyi Kabalan pyhiinvaelluksen yhteydessä, ja muuttui todelliseksi kaupunginsodaksi, jossa kuoli kymmeniä ja haavoittui satoja ihmisiä. Levotonta shiialaisen kansanosan sisällä on ollut myös Bagdadissa. Sota, vastarinta ja erityisesti näkymät sodanjälkeisistä hallituskuvioista jakavat shiiojen rivit. Valtataistelu kiteytyy taisteluksi kahden puolueen välillä. Näillä on molemmilla omat miliisijoukkonsa. Kyseessä on islamilaisen neuvoston SIIC:n alla toimiva Badrin ja Mahdin puolueet. Viimeksi mainittu on Muqtada al-Sadrin komentama.

Shiialaisten yhteenotot eivät ole uusi asia. Viimeisten konfliktien jälkeen al-Sadr määräsi joukkonsa välttämään yhteenottoja veljien kanssa puoleksi vuodeksi. Nuri al-Malikin nukkehallituksella ei ole muuta valtaa kuin julistaa ulkonaliikkumiskieltoja, joita kukaan ei noudata. Shiialaisten sisäisestä valtataistelusta huolimatta, eteläisessä Basran kaupungissa britit on pakotettu tunnustamaan tappionsa. Maanantaina (3.9.) viimeiset 550 brittisotilaat perääntyivät viimeisestä heidän hallussaan olleesta tukikohdasta Basran keskustassa. Vuoden loppuun mennessä kaupunki luovutetaan virallisestikin Irakin armeijalle, joka ei mahda tietää, onko se lahja vai kirous jos isännät lähtevät kokonaan maasta. Shiialaisten kahdesta poliittisesta haarasta Badr -joukot ovat Mahdia lähemmässä neuvotteluyhteydessä amerikkalaisten kanssa. Badr -puolueella on lähempiä suhteita myös Iraniin päin.

Pelikorttina Irania on vilautettu milloin neuvottelukaverina ja kanssasovittelijana ja milloin vihollisena, terroristina, pakotteiden ja jopa hyökkäyksen seuraavana kohteena. Samalla kun Irania on pyydetty keskustelemaan rauhasta Irakissa, sen diplomaatteja ja energiaministeriön edustajia on Bagdadissa pidätetty.

Arvostelut

Viime aikoina on tiheästi lännessä ilmestynyt tutkimuksia ja muistioita, joissa todistetaan, että peli on menetetty, ja että Irakista poistumisen viivyttely merkitsisi vain lisää tappioita. Viimeisen New York Timesin julkaiseman raportin mukaan, Irakiin pitäisi jättää korkeintaan vain kaksi prikaatia, eli n. 8000 sotilasta. Amerikkalaisen Kongressin GAO -laitoksen (Government Accoundability Office) mukaan, Irakissa on saavutettu vain kolme Kongressin asettamasta 18:sta tavoitteesta. Washington Postin julkaisemassa GAO:n muistiossa kerrotaan, että Irakissa väkivaltaisuuksien määrät pysyvät korkealla, ja lisäsotilaiden lähettäminen viime tammikuussa ei tuottanut toivottuja tuloksia. Raporteilla on tarkoitus painostaa Bushia asettamaan seuraavassa syyskuun 15. kongressissa pidettävässä puheessaan tarkempia aikatauluja sotilaiden poisvetämisestä Irakista. Ennen sitä, lausuntoja Kongressille tarjoavat Irakin joukkojen komentaja David Petraeus ja lähettiläs Ryan Crocker.

Arvostelu oli kiihtynyt Britanniassakin jo ennen kun tämä jätti viimeisen tukikohtansa Bashrassa. Ensin aloitti brittiarmeijan entinen komentaja Mike Jackson, joka syytti Yhdysvaltoja ja erityisesti Rumsfeldia kohtalokkaista virheistä Irakissa. Nyt siihen liittyi toinenkin kenraali Tim Gross, joka sanoi jopa varoittaneensa etukäteen amerikkalaisia siitä, että Irak vaipuisi sekasortoon. Gross olisi halunnut tehdä Irakin jälleenrakentamisesta kansainvälisen yrityksen, apajan, josta voisivat hyötyä kaikki. Voitonvarma Rumsfeld ei halunnut kuullakaan koko asiasta.

Samaan aikaan kun shiialaisten miliisit keskittyvät omiin yhteenottoihinsa, tämä on vaikuttanut niin, että shiialaisten tuki sätkynukkepääministeri Malikiin on heikentynyt. Nyt on tullut pääministerin ainoan tukijan, Bushin vuoro sanoutua irti Malikin tuesta. Hän ei ole kuulema voinut taata vakaita oloja Irakiin. Irakin ns. parlamentti on lomalla ja sunnit ovat muutenkin marssineet sieltä pois. Näin ollen, nukkehallitus on tiensä päässä, mikä tekee Irakin tilanteesta vielä entistäkin epävakaammaksi. Bush vaati Malikin eroa, ja mikäli hän ei tekisi sitä itse, ehkä joku luoti voisi "auttaa" siihen. Niin tai näin joka tapauksessa herää kysymys, mitä tai kuka tulee Malikin jälkeen?

Bush näyttää olevan taipumassa painostukseen vähentää joukkojensa volyymia Irakissa. Hän on tienhaarassa, jossa kaikki ulospääsyt ovat tukossa. Häviäjänä pois ei halua lähteä, ja maahan ei voi enää jäädä. Viime vuoden hyökkäys Libanoniin päättyi sekin fiaskoon, mikä heikensi sionismin armeijaa ja hallitusta. Bushille ainoa toivo on pelata aikaa siihen asti kunnes hallitus vaihtuu Yhdysvalloissa. Sitten on toisten klikkien pulma se, miten sotaa jatketaan tai levitetään, miten ja millaisia uusia valheita tai liittoumakumppaneita keksittäisiin. Siihen mennessä USA voisi joutua lähtemään Irakista osittain. Tilanne ei kuitenkaan jää odottamaan USA:n vaalien tulosta eikä sitä, että milloin euroopplaiset päättävät kääntää takkinsa. Se kehittyy ja lopulta voi käydä niin, että amerikkalaiset heitettäisiin mereen tai nämä joutuvat pakenemaan paniikin vallassa, niin kuin Vietnamissa tehtiin. Ja silloin juostaan kilpaa ja tapellaan siitä, kuka mahtuu helikopteriin ja kuka taakse jää.

Uudet apajat - uudet rosvot

Yli neljä vuotta miehityksen jälkeen USA ei ole vielä pystynyt täyttämään valtatyhjiötä, joka syntyi Saddamin kukistamisesta; ei suoraan maan uutena isäntänä eikä välillisesti nukkehallituksensa kautta. Valtatyhjiön täyttämistä ajattelevat nyt muut imperialistit, ennen muuta kaikki ne, joille Bush ei halunnut osittaa voiton kakkua vuonna 2003. Saksa on kiinnostunut Irakin jälleenrakentamisesta ja sen perässä Ranska lähetti edustajansa paikan päälle. Suurten rinnalla pienemmätkin maat kuten Ruotsi vierailee Irakissa. Siellä ulkoministeri Bildt selittää veitsen terällä tasapainotelleelle Malikille, että Ruotsi on tiukentanut pakolaispolitiikkaansa. Ruotsi on ottanut Irakista eniten maailmassa pakolaisia vastaan, ja on luonnollista, jos haluaa siitä hyvitystä. Ongelmana on vain se, että lännessä kaikki neuvottelevat haamuvallan kanssa, joka tulee katoamaan amerikkalaisten lähdön mukana saman tien, jollei ennen sitä Bush anna sen edustajille potkut.

Suomella ei ole paljon pakolaisia, mutta täällä sijaitsee Ahtisaaren CMI -"sovittelutoimisto". Ei ole aivan varmaa, ajaako Ahtisaari Suomen vai amerikkalaisten ja Naton projekteja; ehkä molempia. Päätellen tavasta, millä on hoidettu Kosovon neuvotteluja, siitä voi sanoa, ettei ainakaan puolueetonta linjaa siellä vedetä. Ahtisaaren toimiston lisäksi, järjestäjänä toimi myös John W. Mc Cormackin politiikan laitos Massachusettsin yliopistosta. Irak –seminaari nimellä käydyissä neuvotteluissa mukana oli niin shiaministeri, kuin sunnipoliitikkokin. Al-Sadr sai lähettää myös edustajansa seminaariin. Keskustelut käytiin huippusalaisissa puitteissa.

Yhtälailla pimennon alla on uutiset seminaarin tuloksista. Tämä johtuu siitä, ettei mitään tuloksia saatu aikaan. Vieraat lähtivät kiireesti takaisin kotimaahansa ja kaikki jatkuu entiseen tapaan. Vaikka ei lainkaan tiedotettu keskustelijoiden mielipiteistä, meille silti kerrottiin siitä, mitä sovittelutoimistot halusivat ajaa Irakissa. Ensinnäkin halutaan riisua miliisit aseista. Siinä on vilautettu mallikin; halutaan valvova komissio Pohjois-Irlannin ja totuuskomissio Etelä-Afrikan tapaan.

Onko sionismin kortti kokonaan pelattu?

Irakin tilanteen yleisten trendien lisäksi tai niistä riippumatta vielä voi syntyä yllättäviä käänöksiä tai provokaatioita. Israelin viime vuonna epäonnistunut Libanonin sotaretki voisi toistua, ehkä tällä kertaa suoranaisesti Syyriaan. keskiviikkona (6.9.) sionistinen hallitus kokeili Syyrian reaktioita tunkeutumalla naapurimaan ilmatilaan. Provokaatio tapahtui pohjoisrajan koillisosasta käsin. Israelin hävittäjät ilmaantuivat Välimeren suunnalta. Syyrian ilmatorjunta pakotti ne kääntymään takaisin. Syyria lupasi vastata provokaatioon silloin kun omasta mielestä ajankohta on sopiva.

Dimitris Mizaras

Korealaistutkijoita Suomessa

Valokuva Oulun kauppatorilta toripolliisin edestä. Kuvassa vasemmalta Paek ja oikealla Jong Jong Sop. Keskellä artikkelin kirjoittaja Antti Siika-aho.

Kolmihenkinen tutkijaryhmä Korean Demokraattisesta Kansantasavallasta vieraili Suomessa 12.-22.08. Fida Internationalin kutsusta. He tutustuivat perunatutkimuskeskuksiin Helsingissä, Vihannissa ja Tyrnävällä.

Parin viikon vierailun tarkoituksena oli ottaa oppeja ja tietoa vietäväksi KDKT:n omaa perunantuotantoa varten. Valtuuskunnan tulkkina ja aiemmin KDKT:n Tukholman suurlähetystön Suomen asioiden vastaavana toiminut toveri Paek Sung Chol ja Korealaisen Amdun osuuskunta-tilan johtaja Jong Jong Sop kertoivat Kansan Äänen haastattelussa lyhyesti maansa tilanteesta ja erityisesti ruoantuotannon tämänhetkisistä tulevaisuudennäkymistä kesäisessä säässä Oulun kauppatorin kupeessa.

Jong Jong Sopin mukaan Korealaiset ovat viime vuosina kovasti lisänneet perunantuotantoa johtuen sen kasvattamisen helppoudesta ja ravinteikkuudesta. Perunaa voidaan hänen mukaansa kätevästi kasvattaa alueilla, joissa riisin viljely olisi hankalaa tai tuottamatonta. Suomen vierailunsa yhteydessä heillä on ollut mahdollisuus tutustua Suomen viljelymenetelmiin ja saada lisätietoa mm. tavoista torjua perunaa vaivaavia tuholaisia ja menetelmistä korjata useampi perunasato vuosittain.

Perunalla ei Paek Sung Cholin mukaan ole kovin pitkää historiaa Koreassa, mutta n. kymmenen vuotta sitten koetut lukuisat luonnonkatastrofit pakottivat Korealaiset ottamaan huomioon myös heille oudommat viljelylajikkeet. v.1997 Korean Työväenpuolueen Pääsihteeri Kim Jong Il kehotti Korealaisia ryhtymään viljelemään perunaa ja hän onkin usein korostanut sen tärkeyttä vaikeina aikoina. Kim Jong Il onkin vuosien mittaan vieraillut usein perunankasvatustiloilla tarkastamassa tilannetta.

Korealaisvieraat selostivat lyhyesti myös maansa tämänhetkistä tilannetta. He korostivat DKT:n tahtoa rakentaa ystävälliset suhteet Yhdysvaltoihin ydinase-neuvotteluiden päätyttyä KDKT:n voittoon viime helmikuussa. He kuitenkin epäilevät USA:n tahtoa todelliseen yhteistyöhön. Koreoiden johtajien tulevaa huippukokousta lokakuussa he pitävät historiallisena tapahtumana, joka edesauttaa Koreoiden riippumatonta ja rauhanomaista jälleenyhdistämistä huomattavasti. Paek Sung Chol totesi myös KDKT:n suhteiden Pohjoismaihin olevan kehittymässä pitkän suvantovaiheen jälkeen.

Korealaiset toverimme myös kehuivat kovasti Suomalaisia metsiä. KDKT:n ongelmana on pitkään ollut liika metsien hakkuu, joka jouduttaa eroosiota ja rapautumista ja joka osaltaan edesauttaa ongelmia elintarvike- ja energiatuotannossa. He toivoivatkin tulevaisuudessa suomalais-korealaisen metsienhoito-yhteistyön lisääntymistä.

Nykyisin KDKT:n ulkoministeriön Pohjoismaiden osastolla päällikkönä työskentelvä Paek Sung Chol myös lähetti lämpimät terveisensä kaikille vanhoille suomalaisille ystäville ja tovereille ja toivotti heille pitkää ikää ja menestystä heidän työssään.

AS / KÄ

KDKT:n ja USA:n sopimus

Korean Demokraattinen Kansantasavalta(KDKT) ja Yhdysvallat pääsivät sopimukseen Korean niemimaan ydinkiistassa 13. helmikuuta. Sopimuksen mukaisesti Yhdysvallat antaa turvatakeet KDKT:lle ja ryhtyy rakentamaan diplomaattisuhteita maiden välille. Samalla sovittiin n. miljoonan öljytonnin toimittamisesta KDKT:lle vastineeksi maan ydinvoimaloiden alasajosta syntyneestä energiavajeesta. Ensimmäiset erät näistä luvatuista öljyistä toimitettiin jo huhti- toukokuussa ja KDKT ja USA käyvät parhaillaan neuvotteluja maiden välisten suhteiden normalisoimiseksi.

Helmikuussa saatu ratkaisu Korean niemimaan ydinkiistaan päätyi KDKT:n neuvotteluvoitoksi. Kuusikantaneuvotteluja oli käyty elokuusta 2003 lähtien ja vain USA:n venkoilu ja Japanin sekaantuminen näihin neuvotteluihin pitkitti näitä neuvotteluja vajaat neljä vuotta. Alusta lähtien KDKT:n näkemys ja ehdot olivat selvät: - maa tarvitsee ydinaseen puolustukselliseksi pelotteeksi USA:n luomaa uhkaa vastaan. Samalla se ilmoitti kuitenkin luopuvansa ohjelmasta välittömästi, mikäli Yhdysvallat lopettaa vihamielisen politiikkansa sitä vastaan ja ryhtyy rakentamaan ystävällisiä suhteita maiden välille. Yhdysvalloille tämänkaltaisen sopimuksen hyväksyminen oli vaikeaa, sillä näin se joutui sotahaukka-politiikkansa vastaisesti neuvottelemaan ja hyväksymään "vihollisen" ehdot. Jopa Yhdysvaltoja myötäilevä media joutui myöntämään, että KDKT:n asettamat ehdot olivat järkevät ja USA koki eräänlaisen arvovaltatappion neuvotelutuloksen myötä.

Yhdysvallat on myös syyskuun alussa Genevessä käydyissä sen ja KDKT:n välisissä neuvotteluissa luvannut poistaa KDKT:n "terrorismia tukevien maiden" listalta, jonne se on aikoinaan täysin ilman mitään todellista syytä pistetty. Aiemminhan USA oli jo vapauttanut Macaolaispankeissa olleet KDKT:n rahavarat, joita se oli väittänyt "rahanpesuvälineiksi". Mitään näyttöä tälle ei koskaan edes ollut ja eräät kansainväliset talousalan asiantuntijat totesivatkin, että USA ja sen tiedusteluorganisaatiot ovat itse oman valuuttansa suurimpia väärentäjiä. Näillä väärennetyillä dollareilla mm. maksetaan CIA:n likaisia operaatioita maailmalla.

Helmikuun sopimuksen myötä myös Koreoiden riippumaton ja rauhanomainen jälleenyhdistämisprosessi on jälleen lähtenyt puksuttamaan eteenpäin. Koreoiden johtajat, Pääsihteeri Kim Jong Il ja Etelän Roh Myon Hyong ovat sopineet maiden välisestä huippukokouksesta lokakuussa.

Mutta tummat pilvet eivät kuitenkaan ole edelleenkään hävinneet Korean niemimaan yltä. Niin kauan, kun Yhdysvallat pitää miehitysjoukkojaan Etelä-Koreassa, ei Koreoiden jälleenyhdistäminen voi toteutua. Samalla arvailujen varaan jää, voiko kukaan luottaa USA:n tahtoon todellisesti noudattaa sen ja KDKT:n välisiä sopimuksia. KDKT on USA:lle erittäin tärkeä geostrateginen alue, joten odotettavissa on, että USA tulevaisuudessakin luo kriisejä Korean Niemimaalle yrittääkseen näin horjuttaa KDKT:n asemaa ja riippumattomuutta.

AS/KÄ

Ilveilyä ja huijausta EU:n liittovaltiosopimuksella

EU:ssa liittovaltiokehitystä ajetaan kuin käärmettä pyssyyn. Kaikki keinot – huijaus, petos, valehtelu jne. – ovat käytössä. EU-perustuslaki tarkoittaa Euroopan liittovaltion perustamista: EU olisi oikeushenkilö ja EU:n lainsäädäntö olisi ensisijaista kansallisiin lakeihin verrattuna.

Erityisesti ulko- ja turvallisuuspolitiikan osalta päätösvalta siirtyisi jäsenvaltioilta oleelliselta osin EU:lle. Kansallisia "siviili- ja sotilaallisia voimavaroja" luovutettaisiin EU:n käyttöön. EU:hun perustettaisiin presidentin ja ulkoministerin virat.

Runsas pari vuotta sitten EU:n kahden perustajavaltion, Ranskan ja Hollannin, kansalaiset kaatoivat perustuslaiksi nimetyn sopimuksen. Pääministeri Vanhanen, ulkoministeri Tuomioja ja muut ministerit selittivät vakavalla naamalla, että perustuslaki ei muuta EU:n luonnetta eikä sen voimaansaattaminen vaadi kansanäänestystä. Totuus on, ja sen Vanhanenkin on myöntänyt, että nykyinen Nizzan sopimus on muuttunut paljonkin siitä Maastrichtin sopimuksesta, jonka hyväksymisestä äänestettiin Suomessa vuonna 1994. Tuolloin presidentti, hallituksen ministerit ja muut EU-propagandistit yhteen ääneen vannoivat, että jos markasta luopumista, yhteistä puolustusta tai päätösvallan siirtämistä EU-tasolle harkitaan, järjestetään uusi kansanäänestys. Lupauksista ei ole pidetty kiinni, mikä osoittaa, miten huono herraonni katajaisella kansallamme on.

Tammikuussa 2005 julkaistun Eurobarometri-kyselyn lukujen mukaan peräti 96 % suomalaisista sanoi tietävänsä EU-perustuslaista vähän tai ei lainkaan. Aamulehden toukokuussa tekemän kyselyn mukaan kaksi kolmesta suomalaisesta haluaisi kansanäänestyksen EU:n perustuslaista – enemmistö katsoi, että Suomen ei pitäisi olla EU:n jäsen lainkaan.

Viime vuoden itsenäisyyspäivän aattona tapahtui Suomessa ennen näkemätön poliittinen ilveily: eduskunta ratifioi runsas vuosi aiemmin hylätyn perustuslaillisen sopimuksen, josta jo tuolloin tiedettiin, että tuo sopimus ei varmuudella tule uuteen käsittelyyn. "Kuolleen hevosen ruoskinta" oli häpeällinen tapahtuma, jolla nuoltiin EU:n militaristien saappaankärkiä uskollisuuden osoituksena ja siten eduskunta heitti arvovaltansa harakoille. Käsittelyn kohteena oleva laissa lukee "Tämä perustuslaki ja lainsäädäntö, jota EU:n toimielimet antavat käyttäessään EU annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden lainsäädäntöön nähden" (*10. artikla 1).* Luulisi, että Suomen perustuslain yläpuolelle asettuvaa säädöstöä käsiteltäisiin samoin kuin Suomen perustuslakeja, mutta ei! Ilmeisesti Arkadian viisaat katsovat, että jos leikkilainsäädäntöä tehtäisiin perustuslain säätämisjärjestyksessä, sitä nauraisivat naurismaan aidatkin.

Suomen EU-eliitti on havainnut saman, minkä muutkin liittovaltion ajajat: mitä enemmän kansalaiset tietävät liittovaltioon tähtäävistä sopimusesityksistä, sitä voimakkaammaksi vastarinta nousee. NYT-lehden mukaan "Paavo Lipponen ei ole EU:n perustuslakia koskevan kansanäänestyksen kannalla, koska siitä syntyisi vain turhaa keskustelua".

Hollannin ja Ranskan lisäksi Tshekki, Puola ja Iso-Britannia eivät halua yhtä kokoavaa sopimusta, jota kutsuttaisiin EU-perustuslaiksi Nyt kun uutta EU:n perustuslakia juonitaan, sitä ei enää saa sanoa perustuslaiksi; se on nyt "uudistettu Euroopan perussopimus" tai "uudistussopimus". Valtionpäämiesten sopimasta perustuslaista ei saa muuttaa mitään kohtaa, koska se kuulemma aloittaisi kähinät, lypsämiset ja taistelut uudelleen eikä haluta juonittelijoiden uutta koiratappelua. Piiri pieni pyörii. EU:n perustuslakia tekemässä ollut Italian entinen pääministeri Giuliano Amato totesikin, että sopimuksesta on tehty tarkoituksella lukukelvoton. "Uudessa" Euroopan perustuslaissa vain nimi on muuttunut.

EU:n perustuslain päälaatijan Valery Giscard d'Estaingin mukaan uusi perussopimus on suunniteltu sisältämään kaiken oleellisen sisällön perustuslaista, mutta samalla näyttämään ulkoisesti mahdollisimman epäperustuslakimaiselta. "Mikä oli jo vaikeata ymmärtää, tulee nyt kerta kaikkiaan mahdottomaksi ymmärtää", hän sanoi uudesta perussopimuksesta. "Mutta sisältö on säilytetty".

Kokoomuksen europarlamentaarikko Piia-Noora Kauppi sanailee Kalevassa 12.6.07: "Poliittisessa keskustelussa on myös syytä erottaa retoriikka ja todellisuus. Uusi sopimus brändätään ´uudeksi sopimukseksi´, vaikkei sisältö olisi juurikaan muuttunut. Ranskassa presidentti Nicolas Sarkozy kutsuu HVK:n tuotosta minisopimukseksi, vaikka nyt pöydällä oleva teksti olisi pilkulleen sama kuin vanha sopimus. Toisaalta Iso-Britanniassa uutta sopimusta ei kutsuta enää sivulauseessakaan perustuslaiksi, vaikka ainoa muuttunut asia olisi etukannen otsikko. Tällä hetkellä näyttää kuitenkin siltä, että retoristen silmänkääntötemppujen upottamiseksi kansalaisille hallitukset suunnittelevat laittavansa perussopimuksen rakenteen uuteen uskoon."

EU-liittovaltion asiapojat yrittävät kieltää jäsenmailta kansanäänestysten järjestämisen. Federalistien harmiksi vaatimukset demokratian ulottamisesta EU-asioihin voimistuvat. HS julkaisi 4.9.07 Annamari Sipilän jutun "Britit keikuttavat EU:n uudistussopimusta". Siinä todetaan: "EU-vastaisuudesta on tullut Britanniassa entistäkin muodikkaampaa... Arvostelu kohdistuu ennen kaikkea EU:n perustuslaillisen sopimuksen raunioille kesällä nousseeseen uudistussopimukseen. Siitä vaativat kansanäänestystä niin oppositio, oikeistolainen lehdistö kuin merkittävä joukko labourin omiakin kansanedustajia…Britannian EU-vastaiset tunnelmat vaikuttavat kaikkiin muihinkin jäsenmaihin... Uudistussopimuksesta brittihallitus ei halua kansanäänestystä järjestää. Se hävittäisiin varmasti."

EU:n liittovaltion perustuslaki on ollut umpijäässä runsaat kaksi vuotta eikä mitään sulamisen ennusmerkkiä ole nähtävissä. Kaikkia ihmisiä voi huijata jonkin aikaa, joitakin voi huijata kaiken aikaa, mutta kaikkia ei voi puijata kaiken aikaa. Voimme siis todeta: Lepää rauhassa ikuista unta, EU-perustuslaki!

Juhani Tanski

Latinalaisen Amerikan integraatio

ALBA (Bolivaarinen vaihtoehto Amerikoille)

Kuuban ja Venezuelan presidentit allekirjoittivat historiallisen Amerikoiden vapaakauppa-alueen (FTAA) vastaisen ALBA-sopimuksen Havannassa 14.12.2004. Sopimuksessa kutsutaan muita Latinalaisen Amerikan ja Karibian alueen valtioita keskinäiseen poliittiseen ja yhteiskunnalliseen integraatioon sekä luomaan todellinen vaihtoehto Etelä- ja Keski-Amerikan kansoihin ja luonnonvaroihin kohdistuvalle USA:n saaliinhimoiselle talouspolitiikalle.

Sopimuksen toisena tärkeänä kokonaisuutena on USA:n vaikutusvallan kaventaminen Latinalaisessa Amerikassa. Tätä kehityssuuntaa vahvisti Ecuadorin presidentti **Rafael Correan** 9.3.2007 tekemä päätös, jonka mukaan Yhdysvaltain sotilaallinen läsnäolo Ecuadorissa päättyy Manabin maakunnassa sijaitsevan Mantan laivastotukikohdan sulkemiseen vuonna 2009. Mantan tukikohdan tutkien ja muiden tiedustelulaitteiden avulla voidaan kontrolloida koko Etelä-Amerikkaa.

ALBAn päämäärä

ALBA-sopimuksella pyritään eliminoimaan jäsenmaiden kaupankäynnin ja verotuksen esteitä, kannustetaan keskinäisiin investointeihin sekä lisätään pankkisuhteita ja yhteistyötä matkailualalla. Sen pitkäntähtäimen päämääränä on luoda 15 vuodessa Etelä-Amerikan kansojen yhteisö, jolla on yhteinen valuutta ja parlamentti sekä yhteiset kaupan, politiikan ja talouden instituutiot.

ALBAn toimintaperiaate

ALBAn kantavina periaatteina ovat jäsenvaltioiden tasavertaisuuteen perustuva oikeudenmukaisuus ja sopimuskumppanien tasa-arvoisuus. Toiminnan keskiössä ovat yhteiskunnan kurjimmassa asemassa olevien hyvinvoinnin kohentaminen ja läntisen pallonpuoliskon kehittymättömiin maihin kohdistuvan solidaarisuuden vahvistaminen, jotta nämä voisivat neuvotella itsenäisesti kaupan käynnin ehdoista. ALBAn linjauksista ja toiminnasta päätetään vuosittain kokoontuvissa huippukokouksissa. Järjestön toimintaa ohjaavat presidentti- ja ministerineuvosto sekä vastikään perustettu yhteiskunnallisten liikkeiden neuvosto. Tiedotustoiminnan edistämiseksi ALBA aloitti toukokuussa jäsenmaille suunnatut tv-lähetykset.

ALBA vastustaa patenttisuojia, koska ne suojelevat yksipuolisesti kehittyneiden maiden tieteen ja teknologian tietämystä, mutta ne eivät koske kehitysmaiden geneettistä monimuotoisuutta eivätkä niiden talonpoikien ja alkuperäiskansojen perinteistä osaamista.

Kuuban ulkomaisten investointien ja taloudellisen yhteistyön ministeri **Marta Lomaksen** mukaan yli 650 000 silmäsairauksia potevaa ja 30 kansaa edustavaa ihmistä Latinalaisessa Amerikassa ja Karibian alueella, ovat hyötyneet tähän mennessä ALBAn puitteissa toteutetusta Operaatio Miraclesta. Boliviassa, Nicaraguassa ja Venezuelassa on suoritettu saman sopimuksen puitteissa myös mittavia lukutaito- ja terveydenhuoltokampanjoita.

ALBAn jäsenvaltiot ja sen laajentuminen

ALBAan kuuluu tällä hetkellä neljä varsinaista jäsentä Kuuba, Venezuela, Bolivia (v. 2006) ja Nicaragua (v. 2007). Lisäksi saarivaltiot – Dominikaaninen tasavalta, Saint Vincent ja Grenadiinit sekä Antigua ja Barbuda – ovat allekirjoittaneet julistuksen, jossa vahvistetaan näiden maiden suuntautuminen ALBA-integraatioon. Kyseinen asiakirja vahvistaa myös yleiskaribialaisen CARICOM-talousyhteisön ja ALBAn keskinäisiä kytkentöjä. Haitin kanssa on rakenteilla ALBA-integraation puitteissa energiayhteistyötä. Iranin presidentin web-sivuilla ilmoitettiin viime heinäkuussa, että islamilainen tasavalta liittyisi ALBAan tarkkailijajäseneksi.

Ecuador on myös voimakkaasti suuntautumassa kohti ALBA-jäsenyyttä. Maan presidentti Rafael Correa totesi elokuussa Quitossa järjestetyssä OAS:n kokouksessa uusliberalismin toimivan Latinalaisessa Amerikassa hajaannuksen hyväksi, vaikka yleisenä tavoitteena alueella on sisäinen yhdentyminen, jonka avulla voidaan toteuttaa valtioiden todellinen vapaus tehdä päätöksiä ilman ulkopuolista painostusta. Ecuadorin valtiovarainministeri **Ricardo Patino** totesi 13.8.2007 Quitossa, että maan hallitus työskentelee johdonmukaisesti 21. vuosisadan sosialismin ja maan sisäisen solidaarisuuden rakentamiseksi eikä mikään voi tämän prosessin suuntaa muuttaa.

Venezuela on solminut sisällöltään ALBA:n kaltaisia sopimuksia myös Argentiinan ja Uruguayn kanssa. Brasilia on osallistunut omalla panoksellaan joidenkin integraatiohankkeiden toteuttamiseen.

Perussa avataan ALBA-toimisto lokakuussa 2007 Tingo Marian kaupungissa, joka sijaitsee 500 kilometriä Limasta itään. Toimisto voi lähettää köyhiä perulaisia Venezuelaan saamaan maksutonta hoitoa silmäsairauksiinsa ALBAn Operation Miracle -ohjelman puitteissa. Presidentti **Alan Carcian** johtama Perun hallitus suhtautuu hankkeeseen varsin nihkeästi.

Taloudellinen yhdentyminen

Eteläisen Amerikan taloudellisen integraation voimistamiseksi on perusteilla Argentiinan ja Venezuelan yhdessä ideoima Etelän Pankki. Sen tehtävänä on Latinalaisen Amerikan yhteisenä pankkina vapauttaa maanosan valtiot Kansainväliseen valuuttarahaston ja Maailmanpankin ikeestä. Latinalaisen Amerikan yhteiseen pankkiprojektiin olivat maaliskuussa 2007 liittyneet lisäksi Bolivia, Ecuador, Brasilia ja Paraguay.

Tuotannollinen yhdentyminen

Venezuela ja Argentiina julkistivat heinäkuun lopulla 2007 alkavansa kehittää uudentyyppistä Latinalaisen Amerikan sisäisen integraation mallia. Maiden kahdenväliset yhdentymissuunnitelmat koskevat erityisesti teollisuuden yhteisprojekteja, joita on tällä hetkellä koossa 56. Integraatiomalli on tähdätty uusliberalismia ja uuskolonialismia vastaan.

Venezuela ja Kuuba vahvistivat heinäkuussa 2007 ALBA- yhteistyötään perustamalla viisi maanviljelyn ja karjatalouden yhteisyritystä. Tätä toimintaa varten on muodostettu erityinen yhteisyritys nimeltään **Amerikan Bolivaarisen Vaihtoehdon Sosialistiset Yhteisyritykset**. Sen muodostavat venezuelalainen Venezuelan Agrarian Corporation (CVA) ja neljä kuubalaisyhtiötä.

Tässä vaiheessa työnjako Venezuelan ja Kuuban kesken käsittää lähinnä Venezuelan taloudelliset sijoitukset sekä kuubalaisen asiantuntemuksen ja teknologian hyödyntämisen.

Kuuba ja Venezuela perustavat metalliteollisuuden yhteisyrityksiä osana ALBA-integraatiota. Muodostettavat yhteisyritykset tuottavat ruostumatonta terästä, rautaa ja nikkeliä. Uudet hankkeet toimivat teknisesti kuten monikansalliset yhtiöt. Ne eivät tähtää kuitenkaan liikevoittojen maksimointiin, vaan valtiollisen tuotannon kehittämiseen ja kansalaisten hyvinvoinnin edistämiseen. Yhteisyritysten perustamista tullaan lähiaikoina ulottamaan myös muuhun teollisuuteen ja elintarviketuotantoon. Toimenpidettä varten on koottu 16 eri työryhmää laatimaan ja toteuttamaan täsmällisiä suunnitelmia uusien yhteisyritysten luomiseksi. Työryhmissä työskentelee yhteensä 200 asiantuntijaa, jotka edustavat kaikkia ALBA-maita.

Energiaintegraatio

Vuosi 2003. Hugo Chávez esitti Etelä-Amerikan ja Karibian alueen maiden valtiojohtoisten öljy-yhtiöiden yhteisyrityksen – PetroAmerican – perustamista. Yhtiön toimialue ulottuisi Rio Grandelta Tierra del Fuegoon. Se hallinnoisi 11,5 prosenttia maailman raakaöljyvaroista.

Vuosi 2005. Argentiinan, Bolivian, Brasilian, Chilen, Kolumbian, Ecuadorin, Guayanan, Paraguayn, Perun, Surinamin, Uruguayn ja Venezuelan energiaministerit kokoontuivat Caracasissa keskustelemaan Etelä-Amerikan alueen energiasektorin integraatiosta ja alueen valtavista energiavarannoista. Venezuela esitti kokouksessa strategian PetroAmerican perustamiseksi. Sen perustavoitteita olisivat mm. monenkeskinen energiapoliittinen yhteistyösopimus, jonka tarkoituksena on voimistaa alueellista yhdentymistä ja nopeuttaa päätöksentekoa sekä kohentaa öljytuottojen avulla alueen kansojen sosiaalista kehitystä.

Vuosi 2006. Presidentit Chávez, Kirchner ja Lula tapasivat toisensa 19.1.2006 Brasiliassa. Tapaamisen aiheena oli koko Etelä-Amerikan mantereen kattavan kaasu- ja öljyputken rakentaminen. 10 000 km pituisen Etelä-Amerikan anti-imperialistisen selkäytimen rakentaminen kestäisi seitsemän vuotta ja maksaisi 20 miljardia dollaria. Hanke olisi Latinalaisen Amerikan koko historian suurin rakennusprojekti. Hugo Chávezin esittämän suunnitelman mukaan putkisto yhdistäisi toisiinsa Etelä-Amerikan valtiot ja edistäisi myös öljyn vientiä Kiinaan.

Vuosi 2007. Venezuela ja Argentiina allekirjoittivat energiaturvallisuussopimuksen 7.8. Buenos Airesissa. Sopimus tähtää Latinalaisen Amerikan omavaraiseen energiaturvallisuuteen ja etäännyttää Latinalaisen Amerikan valtioita edelleen USA:n tyrkyttämästä vapaakauppasopimuksesta (FTAA). Sopimukseen ovat liittymässä myös Uruguay, Bolivia, Ecuador ja Nicaragua. Kuuban osalta sopimus toimii käytännössä jo nyt.

Bolivia maksoi 13.8.2007 viimeisen 56 miljoonan dollarin suuruisen maksuerän Brasilian Petrobras -öljy-yhtiölle, joka toimittaa maalle kaksi öljynjalostamoa. Bolivian valtiollisen YPFB -öljy-yhtiön pääjohtaja **Guillermo Aruquipa** totesi tämän investoinnin tuottavan maalleen moninkertaisen hyödyn öljyn ja kaasun vientitulojen kasvun myötä. Bolivia allekirjoitti Guillermo Elder Bell- ja Gualberto Villarroel -öljynjalostamoiden hankintasopimukset pian sen jälkeen, kun maa oli kansallistanut keväällä 2006 fossiiliset polttoaineensa.

Venezuelan hallituksen öljy-yhtiö PDVSA etsii öljyä Kuuban rannikolta, vain 150 kilometriä USA:n aluevesiltä. Etsintä tapahtuu kuudella eri lohkolla, joista on löydetty lupaavia öljyesiintymiä. Kohdealueen laajuus on 10 000 km². Etsinnät, koeporaukset ja tuotanto toteutetaan PDVSAn ja Cuban Petroleum -yhtiön yhteistyönä.

PDVSAn hallinnoima PDV Caribe ja nicaragualainen valtionyhtiö PETRONIC ovat perustaneet ALBA-integraation puitteissa yhteisyrityksen nimeltään ALBA de Nicaragua S. A. (ALBANISA). Uuden yhtiön osakkeista 55 % on Venezuelan ja 45 % Nicaraguan omistuksessa. Yhtiö rakentaa öljynjalostamon, jonka tuotantokapasiteetti on 150 000 barrelia päivässä. Öljytuotannolla on aluksi tarkoitus tyydyttää erityisesti köyhän Nicaraguan energian tarvetta ja näin edesauttaa maan kaikinpuolista kehitystä.

Venezuela rakentaa Ecuadorin Manabin provinssiin viisi miljardia maksavan öljyjalostamon.

Poliittinen yhdentyminen

Keväällä 2006 tapahtuneen Bolivian vierailunsa yhteydessä Hugo Chávez esitti Andien Bolivaarisen Valtioliiton (ABC) luomista välineeksi, jolla voitaisiin syventää alueen poliittista, taloudellista, yhteiskunnallista ja sotilaallista integraatiota.

Bolivian, Venezuelan ja Argentiinan valtiojohtajat ideoivat 12.8.2007 Bolivian Tarijassa yleiseteläamerikkalaista isänmaata. Allekirjoitettuaan tärkeimmät energiaintegraatiosopimukset presidentit **Evo Morales**, Hugo Chávez ja Nestor Kirchner julkistivat yhteisen aatteellisen tavoitteensa yleisen eläamerikkalaisen isänmaan muodostamiseksi.

Pitämissään puheissa valtionpäämiehet painottivat tarvetta aloittaa välittömästi käytännön toimet tämän tavoitteen saavuttamiseksi Etelä-Amerikan valtioiden kahden- ja monenkeskisin toimin sekä erityisesti paikallistasoilla tapahtuvan poliittistaloudellisen yhteistyön muodossa.

”Rakennamme Etelä-Amerikan tulevaisuuden erityisesti nuorten ja tulevien sukupolvien varaan”, totesivat presidentit. Siten paikallisdemokratian toimivuus nuorten aktiivisuuden innoittajana on tulevan todellisen demokratian kehittymisen kannalta erityisen tärkeää.

LOPUKSI

Kolmen vuoden kokemuksen perusteella vaikuttaa ilmeiseltä, että ALBA-sopimuksen puitteissa on mahdollista rakentaa Latinalaiseen Amerikkaan uusliberalismin ja USA:n imperialismin vastainen demokraattinen kansojen rintama.

Matti Laitinen

Lähteet: Prensa Latina, KOMINFORM, Granma, Mercopress, venezuelanalysis.com, Emir Sader – Spectrezine 8.1.2007, bilateral.org, axisoftlogic.com, GLW ja ML:n omat artikkelit.

Che Guevaran arvot kestävät edelleen

Elokuun 2. Iltalehdessä oli pahimmanlaatuinen riepottelu Che Guevarasta ja hänen merkityksestään. Aiheena jutulle oli, että Chen kuva oli laitettu joihinkin Tiimarin myymiin koulutarvikkeisiin. Tätä paheksuttiin: kuinka koululapsille voidaaan syöttää tällaista. Törkyjutun tekijä oli toimittaja Teppo Koskinen. Juttu perustui täydelliseen tietämättömyyteen ja asiantuntemattomuuteen siitä kuka ja mikä Che todella oli. Ilmeisesti tässä tapauksessa nuori toimittajanplanttu oli laitettu asialle ”oppiakseen talon tavoille”, että Kuuba ja sosialismin aate yleensä ovat ensimmäisiä asioita, joita kunnon toimittajan tulee kaihtaa, jos aokoo edetä urallaan.

Koskinen väitti mm. että Chen maine perustuu vain yhteen valokuvaan ja että Che kannatti valtiomallia, jossa ”yksilönvapaudet ja ihmisoikeudet olivat toisarvoisia”. Iltalehden artikkeli näkee Che Guevaran yksiselitteisesti vain terroristina ja yhteiskunnan vihollisena.

Toimittaja Koskiselle tiedoksi, että Che Guevarasta ja hänen toiminnastaan on internetissä saatavilla runsaasti tietoa. Hän oli ja on edelleenkin yksi sosialismin tärkeimmistä teoreetikoista esittäessään mm., että sosialistinen yhteiskunta ei voi kiertää Marxin löytämää työn arvolakia, mutta sosialistinen yhteiskunta voi käyttää arvolakia hyväkseen siirtämällä tuotettua arvoa tuottavalta alalta vähemmän tuottavalle, esim. teollisuudesta koulutukseen ja sosiaaliturvaan.

Edelleen Chen suuri ansio on subjektiivisen tekijän arviointi sosialistisessa yhteiskunnassa. Sosialismi voi toimia vain silloin, kun ihmisillä on korkea yhteiskunnallinen tietoisuus ja sellainen moraali, joka tekee mahdolliseksi yhteiskunnan kaikkien jäsenten edun puolustamisen. Koskisen ja Ilta-lehden arvot eivät ilmeisesti kestä kumpaakaan kriteeriä.

Me olemme nyky-Suomessa valovuosien päässä noista ajatuksista, mutta Etelä-Amerikassa noilla ajatuksilla on tänään kasvavaa kannatusta. Siellä Chen ajatukset näkyvät kehityksen taustalla. Isänmaallisina mutta samalla kansainvälisinä suomalaisina häpeämme artikkelianne Ilta-lehdessä 2.8.2007. Julkaisemme ohessa Matti Laitisen artikkelin latinalaisen Amerikan integraatiosta.

...jatkoa sivulta 5

Talvisota,osa 5

Tannerin ja Rytin katsannossa kyse oli Göringin viestin jälkeen välirauhasta, niin kuin Ryti ensi kerran 29.2.1940 ja sen jälkeen johdonmukaisesti korostikin, ei lopullisesta rauhasta. Kivimäki, joka oli hänkin läsnä istunnossa 28.2. ja joka oli ehtinyt jo matkalla sopia Tannerin kanssa, miten asiansa esittäisi, sovitti sanansa rauhantavoitteen rajaamiin puitteisiin. Hän sulki tiukasti kaikki muut ovet paitsi Saksan oven. Yksittäinen valosädekään ei singahtanut muihin suuntiin. Kivimäki painotti, että Ruotsi ei tulisi missään tapauksessa Suomen avuksi ja että länsivaltain interventio olisi myöhäinen ja sotilaalliselta iskuvoimaltaan liian vähäinen. Lännen tavoitteena oli Ruotsin malmi, ei Suomen pelastaminen. Lisäksi Kivimäki muutti - ilmeisesti Rytin ja Tannerin toivomuksesta - selontekoaan matkastaan ratkaisevalla kohden. Hän ei maininnut lainkaan Göringin tapaamisesta niin kuin hän mainitsee muistelmissaan ja niin kuin Ragnar Nordströmkin kertoo asian. Ylipäätään hän sivuutti Göringin kokonaan, vaikka kokous jo tiesi hänen tavanneen Saksan valtakunnanmarsalkan.

Kivimäki muotoili "saksalaisten" antaman neuvon seuraavaan tapaan: "Suomen on viisainta tehdä rauha millä ehdoin hyvänsä ja odottaa suursodan loppua, jolloin kaikki palautetaan entiselleen, voitti sodan kumpi puoli hyvänsä"

Tämän pyöreän lausunnon vaikeaselkoisuutta vähensi kuitenkin pieni lisäys. Kivimäki kertoi saksalaisten toivovan rauhaa Englannin kanssa ja armeijan luottavan sataprosenttisesti Saksan voittoon. Tässä valossa Suur-Saksaa vastassa seisoi vain Ranska. Näin siis Heikki Ylikangas kirjoitti.

Luonnollisesti Ryti ja Tanner menettelivät tuossa 28.2.1940 pidetyssä istunnossa tiettyjen tärkeiden kohtien kohdalla täsmälleen samoin kuin Kivimäki.

Näistä lausumista voidaan tehdä johtopäätös. Oli solmittava rauha siltä varalta, että Saksan ja Neuvostoliiton välille tulee välirikko. Varustauduttiin ajatuksella, että välirikon avulla saataisiin menetetyt alueet takaisin. Ehkä tuo ajatus kiteytyy Rytin sanoissa tuon 28.2.1940 valtioneuvoston istunnon aikana: "Parempi säilyttää armeija taistelukykykyisenä ja maa hävitykseltä, niin että edullisten tapahtumien sattuessa olemme siinä kunnossa, että itsekin merkitsemme jotakin. Parempi alkaa maan jälleenvaltaus Viipurista kuin Torniosta."

Heikki Ylikangas jatkaa kirjassaan sivulla 201 seuraavasti: "On jokseenkin ylivoimaista tulkita Rytin puhetta Neuvostoliiton ja Saksan tulevasta välirikosta. Venäjän joutumisesta vaikeuksiin ja länsivaltain ja Ruotsin kyvyttömyydestä tuoda Karjala takaisin muutoin kuin siten, että Suomi ottaisi menettämänsä alueet takaisin ensiksi mainittujen suurvaltojen välisen tulevan sodan varalta. Tämä ratkaisu edellytti uskoa Saksan voittoon ja Englannin tappioon, jota siis länsivaltain tappiota - lausunnoissa vain hiukan peitellysti enteiltiin.

Asiallisesti peli oli tällä selvä. Prosessissa tapahtui vielä pieniä käänteitä." Hieman myöhemmin Ylikangas jatkaa seuraavasti: "Tapahtumien suunta ei enää muuttunut. Tanner ja Ryti ajoivat - horjuttuaan pari päivää taktisesti tai aidosti lännen korotettujen tarjousten vuoksi - rauhanlinjan voittoon. Tanner ja Ryti pitivät tiedon Göringin viestin todellisesta sisällöstä erittäin pienen piirin salaisuutena. Edes ulkoministeriön poliittisen osaston päällikkö Aaro Pakaslahti, innokas länsiavun kannattaja, ei siitä tiennyt ennen kuin rauhanteon jälkeen. Pakaslahti kirjoittaa: "Entisen pääministerin, professori T. M. Kivimäen käynnistä Saksassa ja hänen keskusteluistaan marsalkka Göringin kanssa en tiennyt mitään sodan aikana. Vasta Moskovan rauhan jälkeen asia tuli tietooni."

Se että viestistä rauhanteon jälkeen keskusteltiin, puhuu sen merkityksen puolesta. Myöskään Paasikivelle ei paljastettu Göringin viestin todellista sisältöä. Niinpä hän kyseli kummeksuen Kivimäeltä 28.2.1940 mistä tämä saattoi olla niin varma rauhan solmimisen välttämättömyydestä kuin hän oli sähkeessä Rytille ilmaissut. Kivimäen viestiä ei ehkä heti kerrottu myöskään Mannerheimille. Koska sotamarsalkka tiedettiin entuudestaan Saksan vastustajaksi ja koska Mannerheimin kannanotto määräsi hallituksen ratkaisuja. Mannerheimhan muisteli Tuompon mukaan vain Göringin viestiä ennen talvisotaa, ei hänen kannanottoaan helmikuussa 1940. Tosin Mannerheim hallituksen edustajien ja keskeisten kenttäkomentajien kokouksessa Mikkelissä 29.2.1940 ajoi Rytin rauhaa suosittavan kannan läpi kenraalien epäröinnistä huolimatta, mutta se saattoi tapahtua vain solidaarisuudesta poliittista johtoa kohtaan eikä sen vuoksi, että hän olisi tiennyt Göringin uudesta T. M. Kivimäen kautta tulleesta viestistä ja reagoinut siihen. Näin kävisi myös ymmärrettäväksi se, että Mannerheim vielä 8.3.1940 eli viittä päivää ennen rauhaa esitti Tannerille virallisen avunpyynnön toimittamista länsivalloille, jotta "sillä voisi painostaa Venäjää" meneillään olevissa rauhanneuvotteluissa. Näin kirjoitti Heikki Ylikangas teoksessaan.

Tanner torjui Mannerheimin kaavailun vaarallisena kaksoispelinä. Tanner vetosi mm. seikkaan, ettei prosessia voitaisi katkaista, kun virallinen avunpyyntö olisi lähetetty. Tämän käydyn keskustelun jälkeen Mannerheim muutti täydellisesti suuntaansa.

Vaalit Venäjällä, vaalit ilman vaihtoehtoja

Artikkelimme kirjoittaja NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri Sergey Skvorsov.

Ensi joulukuussa pidetään Venäjällä parlamenttivaalit ja heti ensi vuoden maaliskuussa presidentinvaalit. Kuitenkin parlamenttivaalien tuloksen voi ennustaa jo nyt, presidentinvaaleissa sensijaan on olemassa jotakin juonittelua.

Lähtekäämme Venäjän parlamentin vaaleista, jota kutsutaan Valtakunnan Duumaksi (venäjänkielen sanasta dumat = ajatella, miettiä, tuumailla; ja kuten vitsinikkarimme sanovat, se on oikein hyvä nimi laitokselle, Duumassa edustajat pääasiassa tuumailevat, mutta eivät päätä mistään.) Kuten lukijamme jo tietävät, Venäjän johto on tehnyt kaikkensa, ettei tähän parlamenttiin pääsisi todellisen opposition edustajia.

Ennen kaikkea parlamentinvaaleihin voi osallistua vain rekisteröityjä puolueita - (aluekohtaiset vaalit on estetty niin, että parlamenttiin ei pääse ketään itsenäistä edustajaa.) Kuitenkin puolueen rekisteröityminen, jos sillä ei ole Putinin hallinnon suoraa kannatusta on täysin mahdotonta. Ei riitä, että esittää tarkat henkilötiedot 50 000 jäsenestä. Sen lisäksi on varmistettava puolueorganisaation olemassaolo vähintään neljässäkymmenessä Venäjän alueista. Tulos on mielestäni selvä ja ilmeinen varsinkin jos olisi luotava puolue tyhjästä ja saada samalla sille 50 000 jäsentä. Se ei ole helppo asia.

Mutta myös rekisteröityneen puolueen rekisteröitynyt ehdokas voidaan milloin hyvänsä poistaa ehdokaslistalta ja syyt tähän voivat olla moninaiset. Viime vaalien edellä Yhtyneen Venäjän kansanedustajat uusivat vaalilakeja kolmeen kertaan aina vain kovemmiksi. Esimerkiksi ehdokkaan oikeus asettua ehdokkaaksi voidaan estää vetoamalla "ääriliikkeeseen kuulumisesta". Vaikka kukaan ei ole määritellyt, mitä se käytännössä merkitsee, siitä huolimatta tällä perusteella voidaan hylätä kenen tahansa ehdokkuus vaaleissa. Vaalikeskusteluissa taas kukaan ei saa arvostella muita ehdokkaita. Ja kaiken huipuksi, kaikkien vaalilistojen on saatava Kremlin hallinnon hyväksyntä. Kaikki tämä ei tee tulevista vaaleista muuta kuin puhtaan farssin.

Jo nyt väärennetyillä gallupkyselyillä voidaan alistaa äänestäjät ja vaikuttaa tulevien vaalien lopputulokseen. Asiantuntijoiden mukaan kaikissa Venäjän vaaleissa n. 15 - 20 % äänistä on kadonnut tietymättömiin. Valtapuolue Yhtynyt Venäjä tulee saamaan näennäisesti puolet äänistä, tosiasiassa sen ääniosuus on n. 25%, opportunistinen Venäjän Federaation Kommunistinen puolue tulee saamaan 15 -20%, tosiasiassa 25% ja toinen valtapuolue valevasemmistolainen Rehti Venäjä n. 10-15% jne. Näin vallassa oleva hallitus saa itselleen ehdottoman kuuliaisen parlamentin.

Paljon mielenkiintoisempi on kysymys presidentinvaaleista. Nyt on jo venäläisissä ja ulkomaisissa tiedotusvälineissä on keskusteltu presidentti Putinin seuraajasta ja hänen saattamisestaan virkaansa "parhaimpien" kuninkaallisten tapojen tyyliin. Nyt meillä on jo kaksi tällaista mahdollista Putinin seuraajaa, Sergey Ivanov ja Dmitry Medvedev, molemmat varapääministereitä. TV:ssä heille annetaan tarkasti samat ajat jokaisena päivänä ja yhtä pitkinä. Kuitenkin jotkut ajattelevat, että Putin on jo tehnyt valintansa herra Ivanovin hyväksi. Tämän vahvistuksena saattaa olla jo se, että pääministerin ollessa lomalla hänen tehtäviään hoiti Ivanov.

Kaikki odottavat nyt, että presidentti Putin ilmaisee kannatuksensa jommalle kummalle, (tai jollekin kolmannelle ehdokkaalle, niin että valtakoneisto voi alkaa työntämään häntä presidentin virkaan ja poistamaan kaikki muut ehdokkaat kilpailusta.) Toisaalta ei ole välttämätöntä edes poistaa muita ehdokkaita, koska presidentinvaaleja koskeva lainsäädäntö käytännöllisesti katsoen estää riippumattomien ehdokkaiden asettamisen; tätä varten heidän olisi kerättävä äänestäjiltä 2 miljoonaa allekirjoitusta, joista viranomaiset voivat hyljätä jokaisen. Näin siis on olemassa toinen versio viranomaisten mahdollisuudesta toteuttaa "kontrolloitua demokratiaa" - äänestäjät voivat valita kahdesta vaihtoehdosta, joista Ivanov tutuu olevan vahvemmilla.

Riippumatta presidenttivaalien "tuloksesta" Kremlin politiikka tulevaisuudessa tuskin suurestikaan muuttuu. Sisäpolitiikka tukee olemaan suuren rahan etujen suojelua, ulkopolitiikassa isänmaallinen retoriikka sanoissa, mutta käytännössä länsimielinen suuntaus - eikä se voisi muuta ollakaan, koska Venäjän eliitti säilyttää varojaan länsimaiden pankeissa ja myös heidän perheenjäsenensä elävät monissa tapauksissa siellä.

Mikä sitten tulee olemaan Putinin rooli maaliskuun 2008 jälkeen? Tähän on vaikea vastata yksiselitteisesti, mutta yksi asia in selvää: ne jotka kuvittelevat, että Putin pitelee sen jälkeen lankoja käsissään näyttämön takana, ovat pahasti väärässä. Putinista ei tule "venäläistä Deng Xiaopingia", Vanha venäläinen sananlasku sanoo, "ettei Venäjällä voi olla kahta tsaaria". Asia on todellakin näin ottaen huomioon sen suunnattoman vallan, mikä Venäjän presidentillä - uuden ajan tsaarilla - on. Lisäksi Putinin todellinen suosio - n. 30% tiedotusvälineissä esitettyjen 70% sijaan - alkaa nopeasti pudota nollaan, kun lehdistö alkaa kirjoitella Venäjän todellisista ongelmista. Tosiasiassa, on vanha venäläinen traditio herjata edeltäneitä vallanpitäjiä. Oikeastaan muutamat lehdet ovat jo aloittaneet tämän. Ja maan ongelmat ovat vakavat: korruptio ja valtion varojen kavallukset, jotka Putinin kaudella erityisesti kukoistivat, todellisen talouden kasvun puuttuminen, poliisin laittomuudet jne.

Mutta tärkein asia on, että kukaan Putinin mahdollisista seuraajista ei edusta riittävästi kaikkien Kremlin ryhmittymien etuja. Niiden taistelu vallasta ja rahasta on ilmeinen - taistelu joka voi nopeasti viedä poliittisen tilanteen hyvinkin epävakaaksi. Venäjälle on tulossa hankalat ajat.

Sergey Skvortsov
NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri

Rauhansopimus valmisteilla Korean niemimaalla?

Soul, 11.9. (Prensa Latina) — Korean tasavallan presidentti **Roh Moon Hyun** ja Korean demokraattisen kansantasavallan johtaja **Kim Jong Il** saattavat allekirjoittaa maittensa välisen rauhansopimuksen tulevassa Koreoiden välisessä huippukokouksessa, arvioi eteläkorealainen uutistoimisto Yonhap.

Koreoiden välillä on vallinnut tekninen sotatila vuosina 1950 - 1953 käydyn sodan jälkeen. Rauhansopimuksen syntyminen riippuu kuitenkin Pekingissä edelleen jatkuvissa Korean niemimaan ydinaseettomuutta koskevissa kuusikantaneuvotteluissa saavutetusta edistyksestä, sanoo Yonhap.

Kuusikantaneuvotteluihin osallistuvat Korean demokraattinen kansantasavalta, Korean tasavalta, Kiina, Venäjän federaatio, Yhdysvallat ja Japani.

Prensa Latina / KOMINFORM

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Terveydenhuoltomme kaipaa parannuksia

Suomen terveydenhuoltojärjestelmä kaipaa täydellisen remontin. Kun halusin erikoislääkärille minulle kerrottiin ensin, että lääkäriaika löytyy vasta 8-10 kk kuluttua. Kun sydänkontrolliaikani peruttiin sairaalasta käsin, tilalle ei annettu uutta aikaa. Minulle aloitettiin Marevanlääkitys, mutta ei huomattu antaa ohjeita lääkkeen käytöstä, mikä aiheutti minulle vaarallisen tilanteen ja viikon sairaalassa olon. Minulla todettiin olevan aivokasvaimen, joka tarkemmin katsottuna on ollut näkyvillä jo puoli vuotta aikaisemmin otetuissa magneettikuvissa. Odotan kiireellisenä aivokasvainleikkaukseen pääsyä, mutta valitettavasti on kesäaika: osastoja ja leikkaussaleja kiinni, hoitohenkilökuntaa lomalla, tehopaikkoja liian vähän.

Sairastaminen Suomessa on todella nöyryyttävää odottamista. Potilas on yksin, hänestä ei välitetä, kukaan ei halua ottaa häntä vastuulleen. Hän on heitteille jätetty, tarpeeton, mitäänsanomaton nolla. On nöyryyttävää anella asioidensa pikaisempaa hoitamista, pelätä terveytensä puolesta oireiden pahentuessa, odottaa ja odottaa. Sairaudet eivät piittaa vuodenajoista. Miksi ihmeessä sairaalahenkilökunnan on oltava yhtä aikaa kesälomalla? Eikö lomia voi porrastaa? Potilaitahan on pystyttävä hoitamaan myös kesällä. Kuka ottaa vastuun esim. leikkaukseen pääsyn pitkittymisestä aiheutuvista ehkä elinikäisistä vammoista? Ne, joilla on varaa, menevät yksityislääkärille ja saavat avun nopeammin. Eli jako A- ja B-luokan kansalaisiin toimii terveydenhuollossakin. Tätä jakoa ei saisi olla. Jokaisen terveys - olipa kyse laitapuolen kulkijasta tai hyväpalkkaisesta virkamiehestä - on aivan yhtä tärkeä.

Terveyspalvelujen alasajo alkoi jo Lipposen ensimmäisen hallituksen aikana. Silloin vähennettiin terveydenhuollon määrärahoja esim. psykiatrisella puolella, otettiin käyttöön omalääkäri-systeemi, joka hyvistä tarkoitusperistä huolimatta ei välttämättä toimi, nostettiin lääkkeiden omavastuuosuuksia, toteutettiin miljardiluokan sosiaalipuolen leikkaukset, leikattiin kuntien valtionosuuksia raskaalla kädellä, supistettiin terveydenhuoltoon suunnattuja määrärahoja. Samanaikaisesti varustettiin armeijaa 1,2 miljardilla eurolla EU- ja NATO-yhteensopivaksi.

Eli aseisiin kyllä riitti rahaa. Julkinen terveydenhuolto kriisiytyi koko 1990-luvun ajan. Sen seurauksista kärsitään nyt: lääkäreitä ei saada sinne, missä heitä tarvitaan, hoitohenkilöstö on ylikuormittunut ja uupunut ylimitoitetun työmäärän alle, potilaat eivät saa tarvitsemaansa hoitoa tarpeeksi nopeasti. Erityisesti syrjäseutujen (Pohjois-Karjala, Kainuu, Lappi) asukkaat kärsivät, Lapissa 150 km:n synnytysmatka ei ole mitenkään epätavallinen.

Mielestäni hoitohenkilöstön palkkatasoa on nostettava ja henkilöstön määrää lisättävä. Kansalaisilla on oikeus saada vastinetta veroeuroilleen niin koulu-, sosiaali- kuin terveyspuolellakin. Vasta kun siellä ovat asiat kunnossa, voidaan sanoa, että elämme hyvinvointiyhteiskunnassa, jossa kaikilla on hyvä olla. Emme saa tuudittautua siihen, että asiat hoituvat itsestään, vaan meidän on vaadittava parannuksia.

Hannu Lakkala
Raahe

Miksi mehiläisiä kuolee kerralla suuria määriä?

Viimeaikaiset mehiläisten, ampiaisten ja kimalaisten suuret joukkokuolemat eivät tapahdu ensimmäistä kertaa. Muutama vuosi sitten tapahtui samanlainen joukkokuolema, ei yksin Suomessa vaan muuallakin. Teollistamisen alkuajoilta lähtien ihminen on muovannut ympäristöä ja ilmastoa erittäin tehokkaasti ja kiihtyvällä vauhdilla välittämättä luonnosta ja sen sietokyvystä.

Mehiläisten joukkokuolemaan voivat vaikuttaa monet tekijät, esimerkki on esim. rapurutto. Taudit saadaan leviämään nykyään 900 kilometrin tuntinopeudella maapallon toiselta puolen toiselle matkustajalentokoneiden välityksellä. Rodunjalostuksen nimissä eläin ja kasvikunnassa alkiot sekä siemenet kulkevat hyvin pienessä tilassa, samassa kulkevat tauditkin. Mehiläinen on hyvin pieni osa luonnosta, mutta kuuluu kokonaisvaltaiseen ekosysteemin. Kun ihmiset muuttavat ekosysteemissä monia pieniä osasia, niin seuraukset voivat olla katastrofaaliset.

Tautien ja sairauksien torjumiseen käytetään paljon synteettisiä aineita, joilla lääketehtaat lähinnä rahastavat. Niille tuholaiset tulevat yleensä sietokykyisiksi, jolloin torjunta-aineet eivät enää tehoa. Monet taudit ja sairaudet voitaisiin välttää pitkäaikaisella karanteeniseurannalla. Yhdessä ilmastonmuutoksen kanssa myös tautien ja sairauksien sietokyky on laskenut. Monet tieteelliset tutkimukset todistavat tästä.

Ääretön voiton tavoittelu

Markkinavoimien liukkaat medialobbarit selitelevät, ettei markkinavoimille (kovalle kapitalismille) voida mitään, kun pääomat liikkuvat tietotekniikan vauhdilla. Kaikkihan me tiedämme, että se on täyttä potaskaa. Ahneudella ei vain ole mitään rajaa. Voittoa pitää takoa kymmeniä prosentteja luonnon ja tulevien sukupolvien kustannuksella.

Ihmisyyden ja luonnon kunnioittamisen nimissä on meidänkin maassa kansan noustava tekemään tekoja paremman huomisen puolesta. Tuotantolaitokset on pidettävä kotimaassa. Jos ne viedään Kiinaan tai johonkin kehitysmaahan, lisää se luonnon tuhoa. Tätä ei kukaan voi sitä kiistää.

Kerskakulutuksen rajoittaminen

Nykyisin tuotetaan tarpeettomia tavaroita, joita ilmankin elämisen laatu on hyvä. Tuotannon kotimaisuusastetta on nostettava. 60% tavaratuotannosta voidaan poistaa tarpeettomina kuljetuksina. Päästöjä voidaan vähentää julkisen liikenteen kehittämisellä. Kivihiilen ja öljyn käyttö energian tuotantoon on lopetettava.

Kulttuuriarvot on muutettava tavarakulttuurista henkisen pääoman kasvattamiseen. Omistussuhteet on muutettava, jotta välttäisimme ekokatastrofin. Kaikki vähänkin vastuuntuntoiset tiedepiirit eivät ennusta hyvää tulevasta ilmaston muutoksesta.

EINSTEIN: on sanonut, että jos mehiläiset kuolevat kuolee ihminenkin maapallolta.

Esko Koivisto
Helsinki

Ankka-rockin öykkäri

Kerätessämme STP:lle kannattajakortteja päätimme myös kokeilla keräystä Korsossa Ankka-rockin yhteydessä. Kun olimme saaneet standimme ym. rekvisiittamme paikoilleen, ohi ajoi 50-luvun avonaisella amerikanraudallaan festivaalien toimitusjohtaja.

Jarrut vaan kirskuivat, kun hän pysäytti autonsa ja alkoi vaahdota, että "täällähän kommunistit eivät mitään keräile. Olen varannut koko kadunpätkän festivaalien käyttöön. Jos ette poistu suosiolla niin sitten väkisin". Mitään varauksen merkkiä emme kadulla kuitenkaan nähneet emmekä poistuneet. Kohta paikalle saapasteli neljä järjestysmiestä, jotka kuitenkin totesivat, ettemme häiritse toiminnallamme ketään ja sallivat meidän jatkaa keräystämme. Öykkäri ei tähän kuitenkaan tyytynyt vaan kutsui paikalle poliisit. Heidän pyynnöstään siirryimme satakunta metriä kauemmas konserttipaikalta.

Seuraavana päivänä sijoituimme jälleen entisille paikoillemme. Taas saimme kimppuumme samaisen hurjistunee öykkärin, joka heti tarttui puhelimeensa ja soitti poliisille. Kysyimme hänen nimeään, mutta sitä hän ei suostunut kertomaan.Poliisi saapui, mutta tällä kertaa pidimme Juhani Tanskin johdolla päämme. Emme lähteneet edes poliisin pyynnöstä. Lopputulos oli, että jäimme paikoillemme.

Tärkeää asiassa on, että meidän on puolustettava varsinkin nykyään kaikissa tilanteissa keskeisiä perustuslaillisia kansalaisoikeuksia, joita kaikenlaiset äärioikeistolaiset öykkärin pyrkivät rajoittamaan.

Poliisilla on suuri houkutus mennä näissä tilanteissa öykkäröivien toimitusjohtajien puolelle. Poliisien on ratkaistava, asettuvatko he perustuslaillisten kansalais oikeuksien puolelle vai niitä vastaan.

RK/Kä

Kolmannen tien umpikuja.

Kolmannen tien ideologia sai vauhtia Lokakuun vallankumouksesta. Vallankumouksen jälkeen myös kapitalistit alkoivat huolestua ja tarjosivat apua sosialidemokraateille. Tunnetuimpia näistä kapitalisteista oli nikkelikaivoskapitalisti Mond. Hän omisti suuria nikkelikaivoksia Kanadassa ja myöhemmin Petsamossa. Pääkonttori hänellä oli Lontoossa ja hän myi estoitta nikkeliä Hitlerille Petsamosta.

Ruotsin legendaarinen puoluejohtaja käsittelee kirjassaan mondilismia, joka tarkoittaa sopuilua sosialidemokraattien kanssa. Siis oikeistososialidemokratiassa ei ole kysymys heidän omista mielipiteistään, vaan he nojaavat täysin kapitalisteihin. Kolmannen tien oppeja on muovattu tilanteen mukaan. Jos vallankumouksellinen liike on ollut vahva, niin on muodollisesti oltu radikaaleja, mutta mitään tieteellistä oppia ei juuri ole vaivauduttu tekemään.

Poikkeuksena on Rudolf Meiderin palkansaajarahastokokeilu, joka päättyi surkeasti. Ruotsissa siirrettiin palkkaneuvottelujen yhteydessä tietty summa rahastoihin ja Meiderin mukaan vähitellen ratkaiseva osa osakemarkkinoista joutuisi valtion käsiin. Toisin kävi. Kun porvarihallitus tuli, niin rahastot rohmuttiin ja kansan varat häipyivät tietämättömiin.

Sotilasvallankaappaukset Kreikassa ja Chilessä osoittivat myös, että parlamentaarinen tie ei johda sosialismiin.

Mondin hengessä luotiin "kansankoti" ja "Ruotsin malli"- käsitteitä, jotka kuitenkin ovat osoittautuneet olevan vailla katetta.

Saksassa DKP totesi lehdessään, että kolmas tie on aina ollut vain utopia. Sitä ei ole koskaan systemaattisesti edes yritetty toteuttaa ja nyt sosialististen maiden alasajon jälkeen ei enää tarvita kolmatta tietä, eikä siitä enää puhuta. Sosialidemokraatit elävät tänä päivänä kädestä suuhun ja päivä kerrallaan. He ovat jo jättäneet omat strategiansa pois ja informaatiokin usein hoidetaan EU-organisaatioiden kautta.

Sosialidemokraatit tunnustavat, että on elettävä globalisaation ehdoilla. Ulkomainen keinottelupääoma tunkee eri maihin eikä tuotantolaitoksia enää kehitetä. Ihmisiä hiostetaan ja kun on loppuunpalanut, niin nykyisin esimerkiksi Ruotsissa se ei voi olla syy sairauseläkkeen kirjoittamiseen.

Kapitalismi siis - kuten minun esivanhempani sanoivat - riistää luonnon ja ihmiset maksimaalisesti ennen tuhoaan, sillä sosialismi on väistämättömyys tulevaisuudessa.

Saksassa koalitiohallitus taiteilee yhteiskunnallisten kysymysten parissa. Kristillisdemokraattien eduskuntaryhmän puheenjohtaja Kauder vaatii SPD:ltä selvitystä suhteesta Vasemmistoliittoon ja Oskar Lafontéen. Molemmat puolueet puhuvat tavallaan kolmannesta tiestä, kun heillä on ohjelmissaan "demokraattinen sosialismi". Kauder vaatii SDP:ltä selvää kannan ottoa.

Nyt Saksassa on meneillään veturinkuljettajain lakko ja Unsere Zeit arvelee, että kun nyt on lyöty kiinni SDP:n puoluekokouspäivä lokakuulle, niin ennen sitä SDP:n tulee tehdä "uskontunnustus" ja tukea Saksan rautateiden yksityistämistä eduskunnassa. Ihmeellistä on, että kansaa ei ole haluttu pelotella ja mahdollisista ostajista ei ole kirjoiteltu. Todennäköistä on että ostajina olisi saksalainen Stinnes taikka ranskalainen Veolia. Kumpikin on erittäin pahamaineisia. Stinnes oli aikanaan Hitlerin päätukijoita ja Veolia on huonontanut matkustaja palveluja ainakin Suomessa, Ruotsissa ja Englannissa.

"Kolmatta tietä" yrittää Vasemmistoliitto Saksassa ja eräät järjestöt vielä Ruotsissa markkinoida. Saksan Vasemmistoliitto vaatii mm. joukkojen vetämistä Afganistanista ja sosiaaliturvan parantamista. Ruotsissa mm. Kunnantyöntekijäin liiton johto halusi viime kevään liittokokouksessa poistaa sosialismin ohjelmastaan, mutta edustajat äänestivät esityksen nurin. Kuitenkaan nämä nostalgistit eivät ole vaivautuneet määrittelemään "demokraattista sosialismia". Siis heidän mielestään paratiisi on olemassa ja se tulee itsestään.

Wäinö Pietikäinen

Gorbatshovilaisuus kasvain kommunismissa!

Jokainen vannoutunut kommunisti muistaa kirosanan Gorbatshov siis "miehen", joka oli yksi Neuvostoliiton hajottamisen pääarkkitehtejä. Nyt näyttää siltä että gorbatshovilaisuus on tullut jäädäkseen eräiden itseään kommunisteiksi kutsuvien "pääideologiaksi". He nämä aatteen loiset yrittävät estää kaikin mahdollisin tavoin uskollisuuden marxilaisleniniläiselle opille yksinkertaisesti olemalla opettamatta sitä mottonaan porvarien hajota ja hallitse taktiikka. Nuoriso ja muut valveutuneet aatteen ihmiset huutavat opintokerhoja aiheesta. Heidän korvansa janoavat vanhojen kunnon kommunistien tosikertomuksia aiheesta ja tämä kovan riistokapitalismin aika etsii kauhusta kiljuen toimivaa ja vahvaa yhtenäistä kommunistista puoluetta! Mutta mitä tekevät gorbatshovilaiset? He pitävät kynsin hampain kiinni palkkasuojatyöpaikoiksi muovaamistaan työväenliikkeen kunniatehtävistä murskaten kaiken sen hyvän, mitä vanha kunnon kommunistinen liike on saanut aikaiseksi! Gorbatshovilaisuus on kommunistiseen liikkeeseen juurtunut pahanlaatuinen syöpä, jonka pois kitkeminen on aloitettava heti keinoja kaihtamatta!

Jorma Talikka
Janakkala

Tukea Kansan äänelle

Paavo Heikkinen 70,00 e, Hannu Kautto 60,00 e, Reijo Katajaranta 30,00 e, Juha Kieksi 30,00 e, Heikki Männikkö 75,00 e, Tarja Männikkö 24,00 e, Anna Saarelainen 5,00 e , tuntematon tukija nimienkeräyksessä 4,25 e, Esko Auervuolle 10,00 e ja Wäinö Pietikäinen tilittänyt lipaskeräyksellä 66,90, Kalevi Wahrman 20 e.

OKO 554114-227966

Kirppiksillä tuetaan Kansan äänen ilmestymistä

Uuden ajan monet ilmiöt: työttömyys, lama, tarve kierrättää tavaroita yms. ovat luoneet meille aivan uudenlaisen kirpputorikulttuurin. Työttömät, erilaiset yrittäjät yms. hankkivat toimeentuloaan myymällä ja välittämällä jo käytöstä poistettuja tavaroita. Myös monet järjestöt hankkivat varoja toimintaansa varten kirppiksillä.

Esimerkiksi pääkaupunkiseudulle on syntynyt hyvinkin isoja "kirpputorimarketteja" t. "köyhän miehen Stokmanneja". Tällainen sijaitsi mm. kuuluisilla VR:n makasiineilla. Yksi tällainen (Valtteri) toimii tänään Aleksis Kivenkatu 17, vanhassa veturitallissa VR:n konepaja-alueella Helsingin Pasilassa, . Sieltä vuokrataan pöytä esim: viikonlopuksi, jossa voidaan kaupata erilaista omasta käytöstä käytöstä poistettua tavaraa. Asiakkaita saattaa tulla paikalle kauniina päivänä jopa tuhansia. Osa tulee etsimään edullisia vaatteita, toiset taas jotain määrättyä esinettä, vaikkapa vanhoja sokerisaksia. Kaikkea löytyy. Myös Kansan äänen hyväksi olemme koko sen ilmestymisen ajan ylläpitäneet kirpputoritoimintaa sekä VR:n makasiineilla, että nyt Valtterilla. Kirpputori tuottaa, mikäli olemme saaneet tukijoiltamme hyvää tavaraa jopa 200 euroa viikonloppuna. Tällä toiminnalla kustannamme puolitoista Kansan äänen numeroa vuodessa. Tässä mielessä tämä on meille hyvin merkittävää toimintaa. Kirpputori pidettiin jälleen lauantaina ja sunnuntaina 8-9.9.2007 Valtterilla. Kuvassa kirpputoria pitämässä **Riitta Auervuolle** (oikealla) **ja Tarja Männikkö** (vasemmalla).

Seuraavan kerran pidämme kirpputoria lauantaina ja sunnuntaina 17-18.11.2007. Pöydän numero ei ole vielä selvillä. Tänne toivomme tavaralahjoituksia Kansan äänen ystäviltä. Koska joulu on silloin jo lähellä, toivomme mielellämme joulun viettoon liittyviä tavaralahjoituksia, mutta myös muun tavaran otamme luonnollisesti vastaan.

Tavaran tulee olla puhdasta, ehjää ja ruostumatonta**, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita, kahvinkeittimiä tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara vastaanotetaan. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun välttämättömään toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 050 432 0777 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantai-aamuna klo 7.30.**

Nykyisessä poliittisessa tilanteessa on tärkeää, että pystymme julkaisemaan Kansan ääntä. Siihen tarvitsemme rahaa, jota myös kirpputoritoiminnalla hankimme. Siksi ystävät ja toverit, toivomme teidän tukeanne tavaralahjoituksina kirpputorillemme.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin tukeneet toimintaamme.

Terveisin Riitta ja Tarja

SFT toimii

SFT tekee muistokäynnin Santahaminan punaisten muistomerkille sunnuntaina 23.09. 2007. Kokoontuminen Herttoniemen metroasemalla Apteekin edessä, josta lähdetään henkilöautoilla Santahaminaan klo 11.00. Ilmoittautuminen 13.9. mennessä Esko Auervuolteelle puh. 09-694 9307(040-707 3576) tai Timo Kangasmaalle 040-5858508.

SFT:n jäsentilaisuus Hermannin kerholla la 20.10.-07 klo 13.00. Käsitellään kunnallisvaaliasioita.
Tervetuloa

SFT ja Kansan äänen järjestöjen yhteinen Lokakuun vallankumouksen juhla keskiviikkona 7.11.-07 Hermannin kerholla klo 18.00.
Tervetuloa

Tapahtumia

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous Hermannin kerholla, Hämeentie 67 torstaina 22.10. klo 18.00. Käsitellään STP:n järjetäytymisen ja rekisteröitymisen yhdistyksellemme tuomia tehtäviä, kunnallisvaaleihin valmistautumista sekä muuta syksyn toimintaa. Poliittisen tilannekatsaus Kai Kontturi. Tervetuloa

Opinto- ja keskustelupiiri UUSI SIROLA aloittaa jälleen toimintansa maanantaina 1.10.2007. Opintopiiriin toivomme mukaan myös niitä opiskelijoita, jotka eivät ole aikaisemmin tutustuneet tarkemmin marxilaiseen maailmankatsomukseen. Aloitamme opiskelun filosofiasta ja siirrymme myöhemmin taloustieteisiin ja muihin kysymyksiin.

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston kokous torstaina 25.10.-07 klo 18.00 Männiköllä, Vellamonkatu 6 A1. Tervetuloa

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa
100,3 MHz
Keskiviikkona
- 19.09.2007
- 17.10.2007
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

STP:n järjestöjen ja Kansan äänen syysseminaari

Sairaus- ja Tapaturmainvalidien lomakodissa Hauholla Vähäjärven kurssikeskuksessa lauantaina 29.9.07 alk. klo 10.30. Käsitellään kunnallisvaalien järjestämiseen, STP:n valtakunnallisen toiminnan käynnistämiseen sekä puolueen rekisteröitymiseen ja muuhun toimintaan liittyviä kysymyksiä. Lähtö Helsingistä Vellamonkatu 6 A:n pihasta henkilöautoilla klo 08.00. Ennakkoilmoittautumiset Tarja Männikölle (050-4320777) ja Timo Niemiselle (050-3590109). Matkan hinta 25e sisältää ruokailun, kahvit, saunomisen ja matkakustannukset. Tervetuoa.

STP:n Helsinki-ryhmän kokous

torstaina 18.10.2007 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. klo 18.00 - 20.00. Käsitellään STP:n toiminnan järjestämistä sekä Helsingin kunnallisvaali-valmisteluja. Alustaa Pekka Tiainen Tervetuloa

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Uudenvuoden tervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 15.12.2007 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	**Maksu/ €**
Tervehdykset yht. €	

Hoitoalan palkkojen korjaaminen on tahdon asia

Terveydenhoitoalan työntekijät peräsivät kansanedustajilta heidän vaalilupaustensa toteuttamista Eduskuntatalolla 11.9.07. Etualalla haastattelemamme hoiturit, vasemmalta Ulla Lehtinen, Merja Vuohelainen ja Tarja Bloigu.

Tiistaina 11.9.- eduskunnan syyskauden avauspäivänä - Superin ja Tehyn hoitohenkilöstö osoittivat näyttävästi mieltään kansanedustajille muistuttaen heille ja heidän puolueilleen, mitä ennen vaaleja tuli luvattuaankaan. Nyt, jos koskaan kansanedustajien ja hallituspuolueiden on seisottava lupaustensa takana.

Paikalle oli saapunut hoitoalan henkilökuntaa useita satoja, mutta kaikki eivät paikalle tietenkään päässeet, koska hoitoala vaatii, että myös hoitolaitoksissa tulee olla jatkuvasti henkilökuntaa. Koko vaaleja edeltävän ajan ja niiden jälkeen on yleisessä mielipiteessä vallinnut harvinaisen suuri yhteisymmärrys, että hoitoalalle on mitä pikimmin palkattava tuhansia lisää henkilökuntaa ja että heidän palkkojaan tulee nostaa, lupausten mukaisesti 500e/kk. Nythän sairaanhoitajien alkupalkka on vajaat 1750 e/kk.

Tilaisuudessa jaettiin järjestöjen yhteistä kannanottoa, jossa todettiin mm., että eduskuntavaaleissa hoitajat saivat eri puolueilta lupaukset palkkatason korjaamisesta, jotta sosiaali- ja terveydenhuollon tulevaisuus turvataan ja osaavan työvoiman riittävyys varmistetaan. Asiasta on myös sitovat kirjaukset hallitusohjelmassa.

Suomen taloudellinen tilanne on erittäin hyvä. Poliitikkojen on nyt oltava valmiita lunastamaan vaalilupaukset ja otettava vastuuta perustuslakiin kirjatusta kansalaisoikeudesta: "Julkisen vallan on turvattava jokaiselle riittävät sosiaali- ja terveyspalvelut ja edistettävä väestön terveyttä."

SuPerin ja Tehyn neuvottelujärjestö TNJ korostaa, että hoitoalan palkkojen korjaaminen on arvovalinta: Haluamme muistuttaa kansanedustajia heidän syksyn ensimmäisenä työpäivänään, että nyt on aika panostaa koulutetun hoitohenkilöstön palkkaukseen. Nyt esillä ollut 150 miljoonaa euroa on riittämätön. Sillä ei saada kuin 40 - 50 euron suuruinen tasokorotus hoitajien palkkoihin eikä se korjaa alan palkkojen jälkeenjääneisyyttä. Näillä laskelmilla tasa-arvotuposta näyttää tulevan tasa-arvoropo, sanoo TNJ:n puheenjohtaja Juhani Palomäki.

Eduskuntatalon portaille oli levitetty paljon erilaisia banderolleja, joissa myös muistutettiin hallituksen ja kokoomuksen osuutta ongelmassa. Banderolleissa luki mm., että terveydenhuollon alalla on kolme ongelmaa: hallitus, hallitus ja hallitus. Vastaavasti Kokoomus nähtiin ongelmana: ongelmana on Kokoomus, Kokoomus ja Kokoomus.

Haastattelimme eduskuntatalon portailla muutamaa mielenosoittajaa.

Merja Vuohelainen hoitaa Sipoossa omaa vanhaa äitiään . Hän ei saa työstään mitään korvausta, vaan omaishoitajan korvaus menee hänen isälleen. Hänen plakaatissaan luki "Hoitajia harhaan johtaa: Kokoomus, Kokoomus, Kokoomus".

Sairaanhoitaja **Ulla Lehtinen** toimii Koskelan sairaalassa myös vanhuksia hoitaen. Hän on nyt osa-aikaeläkkeellä ja saa palkakseen n.700 euroa/kk käteen ja eläkkeen osalta korvaus on n. 600 euroa. Palkassa ei todellakaan ole kehumista. Lehtinen ei usko hallituksen lupauksiin pätkääkään. Vaikka palkkojen reilun korottamisen paikka olisi viimeistään nyt. Jos nyt annetaan periksi, niin asiat eivät siitä ainakaan parane, vaan ongelma siirtyy hamaan tulevaisuuteen.

Yhteisrintama hoitoalalla onkin nyt laaja. Siihen kuuluvat perushoitajat, lähihoitajat ja sairaanhoitajat. Hän oli myös sitä mieltä, että päättäjien olisi jalkauduttava hoitolaitoksiin katsomaan, minkälainen tilanne hoitoalalla tällä hetkellä todella on.

Kolmantena naisjoukossa oli **Tarja Bloigu**. Hän on jo siirtynyt eläkkeelle, mutta on tehnyt 30-vuoden työrupeaman vanhusten hoitajana.

Toimitus

Hartz IV-köyhyyttä Saksassa

Bremiläisen instituutin (Institut für Arbeitsmarktforschung und Jugendberufshilfe) tutkimuksen mukaan vuoden 2007 alussa 11,44 miljoonasta lapsesta asuu n. 1,93 miljoonaa lasta ns. hartz IV-taloudessa. Useimmat taloudet ovat (naisten) yksinhuoltajatalouksia. Erityisesti lännen puolella, jossa ei ole päiväkotitraditiota yksinhuoltajien työllistyminen on vaikeaa.

Saman tutkimuksen mukaan kaikkiaan köyhyysloukussa elää Saksassa 2,8 - 3 miljoonaa lasta. Useimpien vanhemmat eivät ole eri syistä johtuen edes tehneet anomusta työttömyysraha II:n (345 e/KK) saamiseksi. Kysymys ei ole ainostaan rahasta, vaan monien muidenkin yhteiskunnallisten toimintojen ulkopuolelle jäämisestä.

Saksan työministeriön (Bundesagentur für Arbeit) mukaan Hartz IV-talouksissa asuvista alle 15-vuotiasta on kaikkiaan koko maan mittakaavassa 16,9%. Tosin idässä ko. lasten prosentuaalinen osuus on 31% ja lännessä 14,3%. Muutamat idän puolen kaupunkien tilanne on katastrofaalinen: Görlitz 44,1%, Schwerin 42,5% (uusfasistien kannatus alueella melko vahva), Hoyerswerda 42,4%. Kun taas rikkaan Baijerin osavaltion alueella tilanne on kohtuullisesti hallinnassa. Esimerkiksi bayerin alueella: Ebersberg 2,9%; Eichstätt 3,3% ja Starnberg 3,9%.

Samaan aikaan sosiaalinen eriarvoisuus kasvaa maassa koko ajan. Saksan rikkaimpien miesten, Karl ja Theo Albrecht (Aldi-ketjun omistajia) omaisuus on 37,5 mrd euroa (Forbes-lehti). Se on hieman yli 100miljoonaa kertainen kuin työttömyysraha-II saajan 345e/kk.

Jouko Jokisalo/ KOMINFORM

Hartz- ohjelma hyväksyttiin Saksassa v. 2002 Saksan työmarkkinoiden "uudistamiseksi " ja nimettiin ohjelman laatineen työryhmän vetäjän Peter Hartzin mukaan. Ohjelman tunnetaan nimellä Agenda 2010 ja jakautuu osiin Hartz I - Hartz IV. Tämä äärimmäisen kova uusliberalistinen ohjelma sisältää joukon suosituksia, joiden tarkoituksena oli "kannustaa" työttömiä työntekoon mm. kaventamalla heidän työttömyys- ym. sosiaalisia korvauksiaan ja. lyhentämällä työttömyyskorvauksen kestoaikaa. Ohjelman perusajatus on siis, että työttömyys poistuu, kun vain rikkaille annetaan liiankin kanssa ja köyhiltä viedään loputkin. Suomenkin viimeaikaiset hallitukset ovat kopioineet tätä ohjelmaa.

Toimitus

Biopolttoainebuumista ja sen seurauksista

Kohoavien raakaöljyn markkinahintojen seurauksena on tullut mahdolliseksi tuottaa polttoaineita bioraaka-aineista kohtuullisen kannattavasti. Tämä pätee erityisesti aasialaiseen palmuöljyyn ja lähinnä Etelä- ja Keski-Amerikassa tuotettuun ruokosokeritisleeseen.

Tämän lisäksi kiinnostusta biopolttoaineisiin on lisännyt huoli ilmastonmuutoksesta, jonka hillitsemiseen biopolttoaineet on nähty osaratkaisuna. Erilaiset "vihreät" järjestöt ja puolueet ovat usein olleet innostuneita biopolttoaineiden tarjoamista mahdollisuuksista.

Ruokaa vai polttoainetta?

Olennaisin vaaratekijä kasvavassa biopolttoainekasvien viljelyssä on se, että viljelyspinta-ala, joka käytetään polttoainetuotantoon, on suoraan pois ravinnontuotantoon käytettävästä pinta-alasta ja/tai luonnonympäristöistä, kuten sademetsistä. Tämä pätee aivan erityisesti alueilla, joilla kyseinen tuotanto on kannattavinta, eli Etelä-Aasiassa ja eteläisessä Amerikassa. Lisäksi, on huomattava, että näillä alueilla suuret väestönosat elävät absoluuttisessa köyhyydessä ja aliravittuina.

Näin ollen biopolttoaineiden tuotannosta on hyvin nopeasti tulossa hyvin konkreettinen luokkataistelukysymys. Konkreettisesti ja välittömästi lisääntyvä biopolttoainekasvien viljely koskettaa viljelyalueiden asukkaita; pienviljelijöitä ja maataloustyöläisiä. Yleisesti varsinkin Etelä-Amerikassa, mm. Brasiliassa tilanne on se, että sokeriplantaasien omistajat ajavat pakkokeinoin pienviljelijöitä mailtaan laajentaakseen tiluksiaan. Entisille pienviljelijöille ei jää muita vaihtoehtoja kuin nälkäkuolema tai työskenteleminen sokeriparonille surkeissa olosuhteissa ja surkealla palkalla. Biopolttoaineiden lisääntyvä tuotanto johtaa myös maailmanmarkkinoilla nopeaan viljatuotteiden hinnannousuun (tämä on jo todellisuutta nykyään). Käytettävät viljelyalat ovat maailmassa jo hyvin rajalliset, eikä biopolttoaineiden tuotantoa voida oleellisesti lisätä ilman, että ruoantuotanto vähenee. Myös sademetsistä raivattava viljelymaa on hyvin kyseenalainen ratkaisu, koska korvaamattomat luontoarvot ovat tällöin uhattuna.

Liikenteen kasvu ja kasvava tarve liikennepolttoaineille

Tieliikennemäärät ovat olleet jatkuvassa kasvussa maailmanlaajuisesti. Samalla autojen keskikoko ja polttoaineenkulutus yksikköä kohti on noussut. Tämä ei ole sattumaa, vaan on huomattava, että autoteollisuus pyrkii nimenomaisesti markkinoimaan ja myymään suurempia automalleja, koska niiden tuotannosta ja myynnistä on mahdollista saada suurimmat voitot. Myös öljy-yhtiöiden välittömät intressit ovat samansuuntaiset. Myös työväenluokkaisille ihmisille suunnattu mielikuvamarkkinointi suosii siirtymistä yhä suurempiin kulkuneuvoihin. Tämä on mahdollista monelle vain suuren velkaantumisen kautta.

Ratkaisuja

On havaittava, että on aivan välttämätöntä siirtyä energian säästöön mitä pikimmin erityisesti liikenteen osalta. Kestävää keinoa kattaa lisääntyvä kysyntä liikennepolttoaineille ei ole olemassa, vaan liikenne ja kulkuvälineiden koko ja muut ominaisuudet tulee suunnitella niin, että liikkumisesta aiheutuu mahdollisimman vähän kasvihuonepäästöjä ja energiaa käytetään hyvin tehokkaasti.

On siis aivan selvää, että yhtiövalta ja kapitalismin lainalaisuudet eivät avaa minkäänlaista mahdollisuutta toteuttaa sosiaalisesti ja ekologisesti kestävää liikennöintiä nyt eikä tulevaisuudessa. Ns. demokraattinen hallintokoneisto on täysin kyvytön tekemään päätöksiä, jotka olisivat suuryritysten etujen vastaisia ja poikkeaisivat markkinatalouden yleisestä dynamiikasta.

Uskottavan sosialistisen liikkeen tulee tutkia myös tällä alalla tapahtuvia muutoksia, ja ottaa niihin kantaa avoimesti ja selkeästi.

faktaa:

Palmuöljyn suurimmat tuottajat: Malesia ja Indonesia yht. 80% kokonaistuotannosta (palmuöljystä valmistetaan ns. biodieseliä) Sokeriruo´osta ja maissista valmistettavan bioetanolin suurimmat tuottajat: Keski- ja Pohjois-Amerikka, yht 41,4 % tuotannosta. Etelä-Amerikka, 34 % tuotannosta.

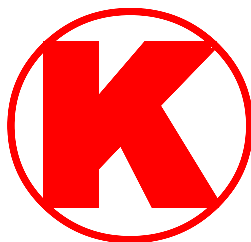
Jani Poimala/ KOMINFORM

Eikö Kuntatyönantaja vieläkään ymmärrä?

Hoitoalan henkilöstön tiistaisen mielenilmaisun johdosta valtiovalta ja Kuntatyönantaja yrittävät hillitä hoiturien vaatimuksia uhkailuillaan. Kuntatyönantajien **Markku Jalonen** uhkaili, että jos tarjottu sopimus ei kelpaa ja jos joku hoitoalan liitto menee lakkoon, silloin kaikki tähänkin mennessä tarjotut palkkaesitykset vedetään kaikilta liitoilta takaisin. Lehtitietojen mukaan työntekijöille olisi tähän mennessä tarjottu 200 euroa 2,5-vuotisen sopimuksen puitteissa. Samalla sekä valtiovalta ja kuntatyönantaja pyrkivät kierrättämään rahasäkkiä piilosta toiseen, niin ettei vaan kukaan tietäisi kellä sen on ja mistä palkat maksetaan.

Nyt Kuntatyönantaja käy jälleen hoiturien kimppuun yhtään välittämättä siitä katastrofaalisesta tilanteesta mikä terveydenhuoltoalaa uhkaa. Kuntatyönantaja ei ymmärrä, että jos ja kun pienet ja köyhät kunnat eivät selviä palkankorotuksista, silloin valtion on tultava apuun ja annettava lisää rahaa ja kasvattamalla kuntien valtionosuuksia. Jalosen hyökkäyksen oikea suunta olisi siis valtiovalta ja nykyinen eduskunta.

Rahaa hoitoalalle Suomesta kyllä löytyy, mutta se edellyttäisi mm. ennätysmäisten osinkotulojen ym. pääomatulojen ja suurten tulojen verottamista. Mutta tätähän nykyhallitus ei tahdo tehdä, koska se on varauksettomasti asettunut rikkaan yläluokan etujen ajajaksi kaiken muun kansan kustannuksella. Siksi tuota piiloteltavaa rahasäkkiäkään ei tahdota millään löytää. Vastuu tilanteessa on siis viimekädessä valtiolla ja kansanedustajilla.

Kansan ääni

Nro 5/07
Lokakuu 07 - Joulukuu -07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
6. vuosikerta

Valtiovallan kannettava vastuunsa

Meille kaikille terveydenhuolto on välttämätön. Tiedämme hoitohenkilöstön palkkojen olevan pahasti kuopassa. Rahaa kyllä on, mutta väärässä taskussa. Hallituksen linja ohjata yhteiskunnan tuotot suuryritysten voittojen kasvattamiseen on kuljettu loppuun. Tulonjakoa on muutettava.ja ohjattava rahaa terveydenhuollon kehittämiseen. On meidän kaikkien etu sijoittaa julkiseen terveydenhoitoon. Hallituksen linja johtaa terveydenhuollon yksityistämiseen, palvelujen heikentämiseen ja kallistumiseen. Se meidän on torjuttava. Hoitohenkilökunnan työtaistelua on tuettava.

Sivu2, sivu 5 ja sivu 20

Maatalouden omavaraisuus säilytettävä

Jälleen kerran hallitus ja EU uhkaavat maanviljelyelinkeinoa vähentämällä sokerintuotantokiintiötä ja lopettamalla kansallisen 141-tuen. Totuus kuitenkin on, että kaikkia elintarvikkeita maailmassa ei voida tuottaa ilmastollisesti parhailla alueilla. Siksi elintarvikkeiden tuotantoa on tuettava myös Suomessa. Meidän kaikkien etu on, että saamme elintarvikkeita, jotka on tuotettu omassa maassamme. Toinen asia on, että koko maa tulee pitää asuttuna ja se edellyttää maatalouselinkeinon säilyttämistä. Valtiovallan on kannettava tässäkin asiassa vastuunsa.

Sivu 6

Työkansalle vaihtoehto- STP puoluerekisteriin

STP:n yli kesän jatkunut urakka päättyi, kun kannoimme 3.10.2007 reilusti yli 5000 kannattajakorttia oikeusministeriöön. Rekisteriin STP hyväksyttiin 23.10.-07 Terveydenhuollon tila, Stora Enson viime päivien ilmoitukset tuotannon lopettamisesta ja EU:n uhkailut maataloutemme alasajosta osoittavat kaikki, että todellinen oppositio puuttuu. Me olemme rakentamassa työkansan yhteisrintamaa nykyisen kovan politiikan muuttamiseksi. Uskottavaksi tämän tekee, että meillä on koko työtätekevää kansaa edustava puolue.

Sivu 5

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansan ääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki lokakuu 2007

Hallitus on kriisissä, mutta syntyykö hallituskriisi?

Vanhasen - Kataisen hallituslaiva ui nyt syvemmällä, kuin mikään hallitus Suomessa vuosiin. Ongelmia on kertynyt taivaanrannalle pyörremyrskyksi saakka. Ensinnäkin Tehyn tulossa oleva työtaistelu: Hallitus yrittää viimeiseen saakka pestä kätensä hoitureiden asiasta. Se yritti vierittää ongelman ensiksi pelkästään kuntatyönantajan ja Tehyn väliseksi. Sitten haettiin valtakunnansovittelija Juhani Saloniusta apuun. Kun tämäkään ei näyttänyt riittävän, kuuma pallo heitettiin arkkiatri Risto Pelkosen johtamalle sovittelulautakunnalle. Hallitus yrittää tällä tavalla arkkiatrin kautta vedota sairaanhoitajien vastuuseen hoidettavistaan. Hallituksen tarkoituksena on panna sairaanhoitajat aisoihin vaatimasta turhia, etteivät he työtaistelullaan horjuttaisi uusliberalistisen ja EU:sta määräykset ottavan talouspolitiikan perustuksia.

Katainen sanoo, että rahaa ei hallitukselta heru yhtään enempää kuin jo aikaisemmin luvatut 150 miljoonaa euroa. Rahasta kuitenkin on kysymys ja sitä valtiolla nyt on suurentuneiden verotulojen myötä - ja jos se ei riitä, niin sitten on peruttava suurituloisten verohelpotuksia, tai otettava rahaa valtionvelan takaisinmaksuista. Tässä tilanteessa on käytävä kapitalistien kukkarolla. Hallituksen on maksettava kunnille reippaasti lisää valtionosuuksia, jotta yhtälö ratkeaisi ja pienemmilläkin kunnilla olisi varaa terveydenhoitonsa pyörittämiseen, mutta siihen hallitus ei ole valmis. Hallituksella on suurin moraalinen vastuu maamme terveydenhoidosta ja sen tulevaisuudesta, sitä ei voi siirtää hoitohenkilöstön niskoille. Hallituksen täytyy turvata maamme sairaanhoidon puitteiden toimivuus ja se edellyttää hoitajien palkkauksen ja työolosuhteiden korjaamista.

Toisena asiana tulee maatalouden 141-tuki, jota EU:n taholta ollaan nyt lakkauttamassa. Sokerintuotantoa ollaan jo ajamassa alas Suomessa. Jos 141 tuki vielä lopetetaan, se merkitsee, että Etelä-Suomen maanviljelijöiltä kampataan jalat alta. Maanviljelijät pitävät 141-tukea kynnyskysymyksenä suhteessamme EU:hun. EU:n perussopimusta ei tule ratifioida, jos maatalous jätetään Suomessa retuperälle ja luovutaan Suomessa maataloustuotannon omavaraisuudesta ja huoltovarmuudesta. Maanviljelijät esittävät, että Suomen koko EU-jäsenyys tulee kyseenalaistaa, jos Etelä-Suomen maatalouden kansallisia tukia ei saada pitää. Pääministeri Vanhanen koetaan tämän asian suhteen hampaattomaksi EU:n myötäjuoksijaksi, jollainen hän onkin.

Kolmas asia, jossa hallituksen saamattomuutta ihmetellään, on paperiteollisuuden alasajo. Valtio omistaa edelleenkin suuria osuuksia esim. Stora Ensosta, mutta se ei omistajana tee mitään estääkseen tehtaiden lakkautuksia eikä anna riittävää tukea lakkautuksen kohteiksi joutuneille paikkakunnille. Valtiovalta kun ei voi ministereiden mukaan ruveta häiriköiksi globaaleilla pörssimarkkinoilla.

Hallitus on kuitenkin hallitus ja viime kädessä sen tulisi vastata, mitä maassamme sallitaan ja mitä täällä tehdään. Nykyinen hallitus ei siihen kykene. Joskus 50-60-luvuilla tällainen hallitus olisi kaadettu kolmeenkin kertaan, mutta miten käy nyt. Onko eduskunnassa ja oppositiossa sen parempia vastuun kantajia. Myös demarit ja Vasemmistoliitto ovat syyllistyneet aikaisempina hallitusvuosinaan nykyisenkaltaisen politiikan toteuttamiseen. Aineksia hallituksen kaatoon olisi siis yllin kyllin, mutta kun eduskunnasta puuttuu todellinen oppositio, niin löytyykö eduskunnasta hallituksen kaatajia. Jää nähtäväksi.

Sosiaaliturvan kokonaisuudistus "säästää" miljardeja kapitalisteille

Matti Vanhasen vaikeneva hallitus ryhtyi hallitusohjelmansa mukaisesti sosiaaliturvan kokonaisuudistukseen heti valtakautensa alussa. Valtioneuvosto asetti komitean valmistelemaan uudistusta 14.6.2007. Sosiaaliturvan uudistamiskomitean (SATA) puheenjohtajaksi nimitettiin valtiotieteen tohtori Markku Lehto ja varapuheenjohtajaksi alivaltiosihteeri Martti Hetemäki valtiovarainministeriöstä.

Sosiaaliturvauudistus toteutetaan vaiheittain ja ensimmäiset esitykset tuodaan eduskuntaan viimeistään syysistuntokaudella 2008. Komitean on tarkoitus saada työnsä valmiiksi vuoden 2009 loppuun mennessä. Sosiaalipoliittinen ministeriryhmä seuraa ja ohjaa tämän salaperäisen komitean työtä.

Valittu komitea on laaja-alainen ja päämäärätietoinen. Siinä ovat edustettuina suomalaisen kapitalismin keskeiset valtakeskukset kuten tärkeimmät ministeriöt, hallituspuolueet, KELA, ay-liikkeen ja Elinkeinoelämän keskusliiton sikariporras, Suomen Yrittäjät, Sosiaaliturvan keskusliitto, Veronmaksajien keskusliitto sekä maamme kuntakenttä.

Kapitalistien päätavoite

Sosiaaliturvauudistuksen tavoitteeksi hallitus on asettanut työn kannustavuuden parantamisen, köyhyyden vähentämisen ja riittävän perusturvan tason turvaamisen kaikissa elämäntilanteissa. Työmarkkinoiden toimivuuden parantamiseksi sosiaaliturvauudistuksen yhteydessä arvioidaan verotuksen, perusturvan (mukaan lukien asumistuki) sekä työttömyysturvan uudistaminen. Työelämän sosiaalivakuutuslainsäädäntöä ja ansioturvaa koskevat hallituksen ratkaisut valmistellaan yhteistyössä työmarkkinaosapuolten kanssa

Elinkeinoelämän keskusliiton (EK) mukaan komitean tärkeimpänä tehtävä on sosiaaliturvan kehittäminen niin, että kaikissa tilanteissa työn vastaanottaminen olisi kannustavaa. Sekä työn tarjoamiseen että vastaanottamiseen liittyviä kannustavuusesteitä tulee purkaa.

Mihin tämä johtaa?

Suomen kapitalistien tulenjohtokeskuksen viesti tarkoittaa käytännössä sitä, että työttöminä olevien sekä myös työttömiksi joutuvien kansalaisten tulisi hakeutua hangoittelematta huonosti palkattuun ja kestoltaan epämääräiseen työhön, koska puuttuva euromäärä elämiseen riittävästä niukasta toimeentulosta katetaan - työantajien puolesta ja heidän voittoihinsa kajoamatta - toimeentulotukena suoraan valtion verovaroista. Toimenpiteen puujalaksi ehdotetaan vielä verohelpotuksia. Niitä tuskin suodaan tälle valtion tuella riistetylle kohderyhmälle. Suomalaisessa hyvinvointivaltiossa verohelpotukset on tapana kohdistaa vain hyvinvoiville ja suurituloisille kansalaisryhmille.

Kaiken takana on voittojen maksimoiminen

EK:n mielestä neljännes pienistä ja keskisuurista yrityksistä kärsii työvoimapulasta. Ongelma on kimurantimpi PK-yrityksissä kuin suuryhtiöissä. Työnantajajärjestön mielestä aktiivinen työvoimapolitiikka - vaikka pakkokeinoin - on nyt erityisen tärkeätä, jotta kaikki työvoimareservit saadaan halvalla heidän käyttöönsä.

Pääomapiirien ja niiden edustajien mielestä työvoimahallinnon asiakaslähtöisyyttä tulisi parantaa siten, että asiakkaaksi nähdään yritys. Heidän mielestään aktiiviset toimenpiteet on suunnattava siihen väestön osaan, joka on aidosti työllistettävissä.

Tällaisen järjestelyn toteutuminen johtaisi vääjäämättä työttömyysturvan romuttamiseen, ansiosidonnaisen työttömyyspäivärahan katoamiseen ja pääomapiirien nauttiman uudenlaisen yhteiskunnallisen tuen syntymiseen. Työnantajat ottaisivat niin kuin ennenkin palvelukseensa parhaiten koulutetun ja ammattinsa osaavan tuotantohäiriöttömän työntekijän, mutta he saisivat uudistuksen myötä lisäetuutena hänen työvoimansa käyttöönsä valtion suoman taloudellisen tuen vuoksi huomattavasti halvemmalla kuin ennen. Lisäksi heikommassa asemassa olevien tuottamattomien ja hankalien ihmisten syrjäyttäminen ja vieraantuminen yhteiskunnasta syvenisi yhä entisestään.

Mikäli työvoimakoulutusta tehostetaan - pääomapiirien tahdon mukaisesti - kohdentamalla työllisyysmäärärahoja yrityksissä järjestettävään ammatilliseen työvoimakoulutukseen sekä tukityöllistämiseen yrityksissä, tämä ratkaisu johtaa tavallisten kansalaisten maksamilla verovaroilla kustannetun määräaikaisen halpatyövoiman hyödyntämisen räjähdysmäiseen lisääntymiseen.

Mätä kukko haisee

Sosiaaliturvan kokonaisuudistuksen ensisijaisena tehtävänä vaikuttaa olevan suomalaisen ja kansainvälisen kapitalismin etujen turvaaminen Suomen maaperällä. Tämän tehtävän johtamiseen on vihkiytynyt Matti Vanhasen johtama oikeistohallitus.

Suomen kapitalistisen tuotantotavan todellinen kohtaanto-ongelma on siinä, että maamme työläisten työllään tuottama arvo ei kohtaa koskaan heitä itseään kuin osin ja sen loppuosa kilisee kiltisti kapitalistien kirstuun.

Matti Laitinen

Metsäteollisuuden tehtaiden lopettamiset, kenen vastuu?

Pekka Tiainen

25. lokakuuta 2007 oli Kemijärvellä masentava. Stora Enso ilmoitti lopettavansa Kemijärven sellutehtaan ja 228 työpaikkaa menetetään. Tätä oli kauan pelätty. Vaikutukset Itä-Lapin työllisyyttä heikentävästi ovat paljon suuremmat. Salcomp lopetti taannoin Kemijärvellä kännykkälaturien teon. Siitä ehdittiin paljolti toipua ja tilalle tuli kylmäkonevalmistusta. Uudet kaivoshankkeet ovat nostattaneet tunnelmia Lapissa, mutta nyt tämä.

Haminan Summan tehtaan lopetus ja Anjalankosken vähennykset sekä Kemijärvi sekä hallinnon laihduttaminen merkitsevät yhteensä 1 100 työpaikan menettämistä. UPM:n Voikkaan tehtaan lopetus ja muut saneeraukset ja yhteensä tuhansien työpaikkojen menetykset saavat nyt jatkoa ja useilla paperi- ja massateollisuuspaikkakunnilla ollaan varpaillaan lisäsupistusten mahdollisuuden takia. Stora vähentää Ruotsissa 600 henkilöä.

Stora-Enson uusi toimitusjohtaja Jouko Karvinen perusteli supistuksia tarpeella vähentää puun käyttöä puun hinnan alentamiseksi. Hämmästystä aiheuttaa, että Kemijärven tehdasta on modernisoitu vielä vuonna 2007 ja Summassa jatkoa oli luvattu, kun henkilöstö oli tehnyt paljon työtä tehtaan toiminnan kehittämiseen. Yhtiön henkilöstö on osallistuneet kipeisiin saneeraustoimiin pahinta välttääkseen. Uudet ilmoitukset tehtiin, kun paperiala oli juuri ehtinyt tehdä uudet palkkasopimukset.

3,2 miljardin tappioseikkailu

Stora-Enso teki edellisen toimitusjohtajansa Jukka Härmälän kaudella historiansa suurimmat virheet. Yhtiö osti Yhdysvalloista tehtaita dollarin ollessa kallis viidellä miljardilla eurolla. Vuoden 2007 syksyllä se ilmoitti myyvänsä tehtaat 1,8 miljardilla eli tappiota tuli 3,2 miljardia. Toiminta mahdollisesti tuotti tappiota vielä tämän lisäksi. Karvinen sanoo, että tavoite on 13 %:n kannattavuus ja saneerauksen arvioidaan säästävän 140-160 miljoonaa euroa vuodessa. Tällä säästösummalla menee 20 vuotta maksaa Pohjois-Amerikka-seikkailun tappioita. Niitä tappioita ei Stora-Enso laske, joita aiheutuu Kemijärven asuntojen hintojen alenemisesta ja työttömyyden kustannuksista. Toimivia tehtaita ei myydä muille työpaikkojen säilyttämiseksi, koska se tietäisi kilpailua, joka halutaan eliminoida.

Brysselin niin sanotut turvatakuut Suomen työpaikoille

Syyttävää sormea on osoitettu Venäjän paperitullien suuntaan. Venäjä kuitenkin haluaa raaka-aineita tuottavasta siirtomaasta metsäalalla metsäteollisuusmaaksi. Toinen seikka tässä on, että Venäjälle puutullit ovat yksi osa WTO-neuvottelua. Venäjä on valmis lieventämään linjaansa osana maailmankauppajärjestö WTO:n jäsenyyttä. Miksi sitten Suomen metsäteollisuus on tässä kohteena?

Toinen seikka on se, että Venäjä haluaa Suomen metsäteollisuuden osallistuvan metsäteollisuuden kehittämiseen Venäjällä, haaste, johon Suomen metsäyhtiöt eivät ole välittäneet tarttua. Toinen seikka on Bryssel. EU-jäsenyytensä myötä Suomen kauppapolitiikka on siirretty Brysselin toimivaltaan. Siten puutullit kohdistuvat Venäjän näkökulmasta Brysseliin. Brysselin näkökulmasta Suomen puutullit tai Kemijärven sellutehdas eivät ole maailman tärkein asia, vaan pikemminkin yksi sivuseikka, kun vahditaan Saksan ja muiden EU:n suurten maiden etuja Venäjällä. Pieni Suomi ja pienen Suomen Summa, Anjalankoski ja Kemijärvi, ovat tässä pelinappuloita, joiden häviäminen laudalta ei ole mitenkään olennaista isossa pelissä. Sellaisia ovat EU:n antamat turvatakuut työpaikoille.

Päinvastoin Brysseli pyrkii Etelä-Suomen viljelytukea leikkaamalla ajamaa alas myös Suomen maataloutta ja valtaamaan Suomen markkinat suurten EU-maiden tuotteille.

Euro ja metsäsektorin rakennemuutos

Metsäteollisuutta on kohdannut myös voimakas rakennemuutos. Euroopan ja Pohjois-Amerikan kysyntä kasvaa vain hitaasti ja Aasian paitsi Japanin erittäin voimakkaasti. Tämä on kääntänyt katseet tuotannon siirtämiseen Aasian suuntaan. Suomen kohdalla tämä aiheuttaa erityisen ongelman, koska tuotantoa Keski-Eurooppaa ja Englantia varten on jo siirretty sinne, mutta sieltä ei myydä niinkään muualle maailmaan vaan Suomesta. Kun tuotanto muualla maailmassa kasvaa, se aiheuttaa saneerauspaineita erityisesti Suomessa. Tällaiset seikat eivät kuitenkaan ole yksistään ratkaisevia, vaan erityisen ongelman aiheuttaa euron kallistuminen.

Kallis euro myrkkyä metsäteollisuudelle

Teeseissä Suomen markan puolesta 4.4.2001 on luettavissa seuraavaa: ”Nyt on ollut heikko euro Suomen korkeasuhdanteessa, mutta pahimmassa tapauksessa voi olla vahva euro laskusuhdanteessa, vaikka kansantaloutemme kannalta pitäisi olla päinvastoin” ja ”kansalaisille ei ole kerrottu, miten vaikeat kustannuskriisit aiotaan ratkaista silloin, kun ei ole omaa valuuttaa eikä mahdollisuutta muuttaa sen arvoa. Käytännössä nämä kriisit yritetään euro-oloissa hoitaa heikentämällä ammattiyhdistysliikettä irtisanomisilla ja korkealla työttömyydellä sekä leikkaamalla julkisia menoja”.

Juuri siten kävi kuin pelättiin. Euron arvo vahvistui 50 % 2000-luvun alun laskusuhdanteessa. Se aiheutti, että myytäessä tuotteet euro-alueen ulkopuolelle entisellä hinnalla, tuloilla sai vähemmän euroja. Tämän lisäksi muiden, kuten Pohjois-Amerikan yhtiöiden tuli mahdolliseksi myydä euroalueella halvemmalla, koska euroilla sai enemmän dollareita. Siten kallis euro vähensi rajusti metsäviennin tuloja.

Juuri vastaavasta syystä Suomessa on laskusuhdanteissa ollut tapana devalvoida, alentaa markan arvoa. Sillä on pönkitetty metsäteollisuuden kannattavuutta. Nyt tapahtui päinvastoin: valuutta, markan tilalle tullut euro, vahvistui laskusuhdanteessa ja se oli myrkkyä.

Jatkuu sivulla 10...

Konsensuksen vankeja – sinä ja minä

Elämme merkillisiä aikoja. Edelleen ja kaikista kielteisistä kokemuksista huolimatta eduskunnassa, vallitsee konsensus. Oppositio on vain näennäinen. Kaikki hallitukset ovat noudattaneet 80-luvulla hyväksyttyä linjaa. Siihen kuuluu, että myös valtajulkisuus huutaa täyttä kurkkua työvoimapulasta vaikka ihmisten, sinun ja minun, käytettävissä olevasta työajasta jää käyttämättä yli viidennes.

Kysymys ei olekaan työvoiman puutteesta vaan siitä, että yhtäältä lähes puolet työvoimasta on sidottu pätkätöiden ja työttömyyden kierteeseen. Toisaalta siitä, että vakinaisista töistä potkut saavat eivät heti suostu älyttömän pieniin palkkoihin. Herrat ajattelevat, että kun tarpeeksi höpötetään maan olevan pullollaan työpaikkoja, niin kyllä routa porsaan kotiin ajaa.

Vapaa globaalikauppa sallii työpaikkojen siirtämisen halvan työvoiman maihin. Ja kyllä niitä on siirrettykin. Sitä on vastustettava. Siihen ja työllisyyden parantamiseen professori J. P. Roos antaa akateemisen korkeantason neuvoja. Hän sanoo, että kuluttajat voivat vaikuttaa työllisyyteen jaloilla äänestämällä ja neuvoo: ”1) Älä koskaan osta halpahalleista tai halpaketjuista, vaan vain sellaisista kaupoista, jotka myyvät ns. normaalihintaisia ja kalliimpia tavaroita.”. Jees!

Viimeisen verotilaston mukaan palkkaa saaneista 57 prosenttia sai keskimäärin 940 euroa ja 23 prosenttia 2244 euroa kuukaudessa. Kun näistä palkoista vähennetään verot, jää käteen sen verran, että itkua lykkää. Että raha riittäisi, siinä on ihan pakko käyttää halvinta. Professori Roos on auttamatta pudonnut kärryiltä tai tietoisesti tarjoaa ihmisille pelkkää pajunköyttä.

❑ ❑ ❑

Voi olla, että sosiaalipolitiikan professori J. P. Roos kuuluu herrakerhoon, josta valtakunnan päälehti (HS 14.10.07) kirjoitti. Kerhoon, joka kokoontuu keskiviikkoisin. Se tunnetaan huonosti, vaikka on perustettu jo 1942. Se ei ole julkinen, joten se on salaliittoon, eikä sen jäseneksi voi liittyä. Kerho ottaa ja erottaa itse jäsenensä. Jäseneksi pääsyn kriteereitä näyttää olevan vain kaksi; jäseniksi eivät pääse naiset ja miehillä pitää aina olla yhteiskunnallisiin päätöksiin vaikuttava tärkeä asema.

USA:ssa on vastaavanlainen kerho eli ”poikamiespäivälliset”. Se kokoontuu kerran vuodessa. Suomalaista kerhoa voisi nimittää ”keskiviikkokerhoksi”. Kuinka ja mitä se puuhaa sen vain herrat itse tietävät. Se kuitenkin on varmaa, että tärkeät herrat eivät kokoonnu muuten vaan peukaloitaan pyörittelemään. Sekin on varmaa, että he puhuvat suurista asioista ja sopivat yhteisen linjan, linjan, jota niin hallitukset kuin myös muut tärkeät toimijat noudattavat.

Kerhon puheenjohtaja on Elinkeinoelämän pomo Johannes Koroma. Sadasta jäsenestä valtakunnan huippupäättäjiä ovat pääministeri Vanhanen (kesk), valtionvarainministeri Katainen (kok), puheenjohtaja Heinäluoma (sd), Suomen Pankin pääjohtaja Liikanen (sd), valtakunnansovittelija Salonius sekä yleisen mielipiteen muokkaajat, valtamedian huippujohtajat, kymmenien muiden alojen huippujen kanssa. Kun jäsenyyden ratkaisee yhteiskunnallinen asema, kerhossa on sopiva vaihtuvuus. Se myös takaa, että kun kerho on yksimielinen, kansalle voidaan syöttää lähes mitä myrkkyä tahansa.

❑ ❑ ❑

Aina silloin tällöin ihmisten kuulee hämmästelevän sitä miten on mahdollista, että ihmiset toimivat ja äänestävät vastoin omaa etuaan. Silloin tällöin kuulee puhuttavan, mm. EU:n liittymisen merkillisyyksien yhteydessä, myös jostain salaliitoista. Onkohan tämä ”keskiviikkokerho” vastaus moisiin epäilyihin? Onko konsensuksenkin takana joku salaliitto?

Esimerkiksi edelleen monet ihmettelevät kuinka EU kansanäänestyksessä kansaa voitiin harhauttaa ja rikkoa perustuslakia, kun maata vietiin EU:n jäseneksi. Nyt voi hyvin kuvitella, että sen takana oli ”keskiviikkokerhon” salaliitto. Hämminkiä on aiheuttanut sekin, kuka tai mikä sai Euroopan Unionin rikkomaan omaa peruskirjaansa, kun se hyväksyi Suomen jäsenhakemuksen, jota ei käsitelty perustuslain mukaisesti.

Kovin suuri salaisuus ei ole Bilderberg-ryhmä. Sen puuhat eivät ole julkisia. Se on todellisen suurpääoman globaali salaseura. Se on perustanut Trilateraali-komission, joka on sen arkipäivän työrukkanen. Komissio ohjaillee kapitalistisen maailman kaikkia suuria vakoiluorganisaatioita kuten Yhdysvaltojen Keskustiedustelupalvelua (CIA), ja Kansallista turvallisuuspalvelua (NSA), Maailman pankkia, Kansainvälistä valuuttarahastoa (IMF), Maailman kauppajärjestöä (WTO) jne. sekä maailman lehdistöä, televisiota, yliopistoja jne.

Bilderberg-ryhmä on vieraillut Suomessa aina, kun täällä on tehty suuria kauaskantoisia päätöksiä. Mm. 80-luvulla, kun valmisteltiin vapaakauppaa, Pariisin rauhansopimuksen osittaisesta purkamisesta ja 1994, kun suurpääoman oli saatava EU-jäsenyys hinnalla millä hyvänsä. On aivan ilmiselvää, että ryhmä takasi jäsenyyshakemuksen läpimenon, vaikka se olisikin ristiriidassa EU:n peruskirjan kanssa. Ja niin kävi!

❑ ❑ ❑

Päivä päivältä käy yhä ilmeisemmäksi, että maailmalla kansat ovat kapitalistisen suurpääoman salaliittojen vankeina – myös suomalaiset. Miten kauan eduskunnassa olevien puolueiden herrat uskaltavat pelata konsensuksen likaista peliä?

Näyttää selvältä, että ”Keskiviikkokerhon” ansioksi voi lukea kapitalisteja hellivän konsensuksen. Sen tuloksena kurjuus on lisääntynyt, kun tulonjakoa on muutettu rajusti, palkkojen osuutta on laskettu ja kapitalistien voittojen osuutta lisätty jyrkästi. Hyvällä syyllä voi kysyä onko pienipalkkaisten sairaanhoitajien nousu työtaistelun barrikadille enne työläisten mitan täyttymisestä?

Sanomattakin on selvää, että muutos saadaan eduskunnassa. Mutta se saadaan vasta, kun itse kukin oman kurjuutensa kanssa ahertava myöntää asemansa riistettynä ja ottaa paikkansa työväenpuolueessa, joka ei myy työläisten, sinun ja minun, nahkaa kapitalistiselle riistokonsensukselle.

Kai Kontturi

Leikkaukset ja liitokset ovat kuntien kuolema

Kuvassa Kuusaan koulu kirjoittajamme Antti Siika-ahon kotikaupungista Haapajärveltä. Viesti on, että jos maaseututu halutaan pitää asuttuna, siellä pitää toimia koulujen, liikenteen ja lähipalveluiden. Riittävä määrä nuoria on saatava pysymään kunnassa. Eläkeläisukkojen ja -akkojen voimin kunta ei selviydy.

Vanhasen porvarihallitus on mallikkaasti jatkanut Vanhasen ykköshallituksen toimenpiteitä kuntien kurittamiseksi. Otteet eivät löysty ennenkuin kuin kuntakenttää on supistettu tarpeeksi ja menot saatu lyötyä minimiin. Hallitus maksattaa näin kunnilla epäonnistunutta, pääomapiirejä suosivaa talouspolitiikkaansa.

Kuntaliitoksia on toteutettu lähihistoriassamme aiemminkin. Lukuisat nykyiset kaupungit muodostuvat pienistä pitäjistä, jotka 1960-1970 -lukujen rakennemuutoksen yhteydessä sulautettiin yhteen. Nämä liitokset eivät juurikaan ole ihmisten mieliä jääneet kaivertamaan, sillä kunnan palvelut on kyetty takaamaan ja ihmisillä on ollut mahdollisuus vaikuttaa alueensa kehitykseen.

Lama-aika Suomessa 1990-luvun alussa muutti tilanteen kuntaliitosten osalta täysin. Valtio ryhtyi paikkailemaan rahavajeitaan supistamalla kuntien valtionosuuksia ja harjoittamaan aluepolitiikkaa, joka suosi väestöpakoa pienistä kunnista suurempiin. Paavo Lipposen ja Matti Vanhasen hallitukset ovat jatkaneet tätä linjaa ja mm. lykänneet kunnille vastuuta esimerkiksi sosiaali- ja terveyspuolella edesauttaen näin entisestään kuntien taloudellista alasajoa.

Nykyistä kuntakenttäuudistusta on perusteltu nimenomaan säästöillä. On sanottu, että näin kunnista voidaan tehdä "dynaamisia yksiköitä" joissa palvelut tuotetaan "järkevästi" ja ilman "turhia kuluja". Kunnat ovatkin jo toteuttaneet näitä hallituksen mantroja sulkemalla mm. lähi- ja kyläkouluja sekä yksityistämällä asukkailleen tarjoamiaan palveluita sekä irtisanomalla henkilöstöään siinä luulossa, että pienemmällä työntekijämäärällä voitaisiin toteuttaa samat työt kuin ennenkin.

Säästöjä näillä toimenpiteillä onkin saatu aikaiseksi. Näiden säästöjen hinta vain on ollut kauhistuttava ja lähitulevaisuudessa on odotettavissa vielä suurempia seurauksia holtittomista leikkauksista. Kyläkoulujen alasajojen seurauksena pienet maaseutupitäjät ovat menettämässä viimeisen oljenkortensa pysyä kilpailukykyisenä kuntana veroamaksaville lapsiperheille samoin kuin esimerkiksi siivouspalveluiden yksityistämisen seurauksena kuntien kiinteistöt ovat jäämässä huonolle hoidolle liian kevyen puhtaanapidon seurauksena. Kunnat ovat alkaneet pikkuhiljaa herätä näiden säästöjen mukanaantuomiin seuraksiin ja kuntaliitoksia tai palveluiden yksityistämistä vastaan on noussut kunnallisia kansanliikkeitä vastustamaan näitä hankkeita. Samalla on noussut yhä enemmän huolestuneita äänenpainoja päätösvallan siirtymisestä virkamiehille kauas pois kuntalaisten ulottuvilta. Ironisinta on, että hallitus perustelee kuntaliitosten tärkeyttä juuri kuntien heikolla tilanteella. Sillä tilanteella, jonka se itse on politiikallaan aiheuttanut.

Erikoista on, että tutkimusten mukaan kuntaliitokset eivät tuo säästöjä kunnille. Korkeintaan henkilöstöpuolella niitä saadaan aikaiseksi - tosin tällöinkin seurauksena useimmiten on työn kasaantuminen harvempien käsiin ja siitä seuraavat ongelmat. Vuonna 2003 sisäasiainministeriön tilaamassa tutkimuksessa "Kuntien vaikutukset kuntien menoihin" tutkijat Antti Moisio ja Roope Uusitalo selvittivät, ettei 1970-luvulta tähän päivään asti toteutetut kuntaliitokset ole hillinneet kuntien menoja tai tuoneet juuri mitään säästöjä. Jostain syystä tätä selvitystä ei tutkimuksen tilaaja sisäministeriö ole pahemmin maininnut kuntaliitoksista käytävien keskusteluiden yhteydessä.

Hallitusten harjoittaman politiikan seurauksena kunnat ovat myös pakotettuja nostamaan veroäyrejään. Jokin aika sitten YLE kertoi, että neljännes kunnista haluaisi nostaa veroprosenttiaan. Tämä ei varmasti ole ihme, sillä pakkohan kuntien on jostain tuloja saada. Veroäyrin nostoa suunnittelevat kunnat joutuvat myös kamppailemaan sen tosiasian kanssa, että niiden vetovoimaisuus katoaa liian kalliin elämisen vuoksi. Tässä yhteydessä myös sairaanhoitajat on vedetty juttuun mukaan. Eräiden hallituspuolueiden edustajien mielestä on hoitajien ahneiden palkkatoiveiden syytä, että kunnat joutuvat tulevaisuudessa entistä ahtaammalle. Väite on sama, kuin jos murhaaja syyttäisi sivullisia uhrin kuolemasta. On naurettavaa, että hallitus yrittää syyttää oman politiikkansa seurauksista sairaanhoitajia!

Kuntaliitoksia tehdään olosuhteiden pakosta. Olosuhteita muuttamalla hallituksen lähtemälle tielle ei tarvitse lähteä. Jos Suomi halutaan pitää laajasti asuttuna, jos palvelut tosissaan tahdotaan turvata kaikille kuntalaisille ja jos päätäntävalta halutaan pitää lähellä kuntalaisia tarvitaan politiikan suunnan muutosta. Ongelma päättäjille vain on se, että tällöin täytyisi myös käydä niiden rahapussilla, joiden tulevaisuus on turvattu kuntalaisia ojentamalla.

Antti Siika-aho Kaupunginvaltuutettu, Haapajärvi
Varapuheenjohtaja, STP

Valtio, kunnat ja hyvinvointi

Sairaanhoitajien palkkojen nostaminen syvästä palkkakuopasta on tämän päivän polttava puheenaihe, ykkösasia. Sairaanhoitajien palkat kuuluvat julkisiin palveluihin. Ne ovat julkisia hyvinvointipalvelujen menoja, sellaisia menoja, jotka julkinen valta maksaa vero- ja muilla tuloilla.

Nyt julkisen vallan toinen osapuoli, valtio, kieltäytyy vastuustaan vaikka sen nykyiset vallankäyttäjät, kokoomus, saivat paikat hallituksessa lupaamalla julkisen alan pienipalkkaisille ja sairaanhoitajille merkittävät kuoppakorotukset. Valtion kieltäytyessä vastuustaan se sysää koko kuorman kuntien niskoille. Kepu ja Kokoomus elävät toivossa, että kuntien joutuessa yksin palkankorotusten maksumiehiksi niiden on nostettava veroprosenttejaan. Se lisäisi ennen muuta pienituloisten verotaakkaa, niiden, jotka pienten tulojen vuoksi eivät joudu maksamaan valtionveroa. Näin sairaanhoitajien palkka-asia on jokaista koskettava kysymys.

Valtio on kaikkien lähihistorian - Sorsan (sd), Holkerin (kok), Ahon (kesk), Lipposen (sd) I-II hallitusten toimesta ajaneet kunnat ahtaalle. Tällä linjalla pysyi Vanhasen (kesk) I hallitus, jonka valtiovarainministerinä oli Heinäluoma (sd), ja sillä aikoo pysyä myös Vanhasen II hallitus, jonka valtiovarainministerinä on Katainen (kok). Kaikki nämä hallitukset ovat lisänneet kuntien vastuita ja supistaneet valtionosuuksia.

Kuntien talouksista ei saa oikeaa kuvaa, ellei niiden tuloslaskelmia tarkastella lähemmin. Syynä on kirjanpitomalli, joka otettiin käyttöön 1994. Uutta kirjanpitoa perusteltiin sillä, että siten kunnat ovat lähempänä yritysten kirjanpitomallia. Todellisuudessa sillä lisättiin kuntien mahdollisuuksia kirjanpidon vääristämiseen. Samalla otettiin käyttöön sisäisten vuokrien periminen, jolla kuntien palvelut tehtiin keinotekoisesti merkittävästi todellisuutta kalliimmiksi.

Tämän uuden mallin pääperiaate on, että kirjanpidossa tuloista vähennetään toimintamenot. Jäännös on vuosikate, josta vähennetään poistot, satunaiset tulot/menot sekä varaukset ja (+/-) rahastosiirrot. Näin saadaan tilikauden yli- tai alijäämä.

Kaikki näyttää hyvältä, mutta tulos on väärä! ***Ensinnäkin*** sen vuoksi, että kunnilla ei juuri ole poistettavaa omaisuutta, kun kaikki on maksettu kuluina hankintavuoden veroilla. Poistoja siis tehdään jo poistetusta omaisuudesta. Niillä johdetaan kuntalaisia harhaan. Kun yksityinen yritys ei voi palauttaa kulujaan omaisuudeksi, josta se tekisi tulosta pienentäviä poistoja, niin sen pitäisi olla mahdotonta myös kunnissa. ***Toiseksi*** siksi, että kunnat voivat jättää tuloja kirjaamatta tuloksi. Esimerkiksi omaisuuden myynnistä saatuja myyntivoittoja jätetään kirjaamatta tuloksi. ***Kolmanneksi*** ennen lopputulosta tehdään varauksia ja rahastosiirtoja, jotka pienentävät ylijäämää, vaikka joissain tapauksissa rahastoista voidaan myös ottaa (jos on) rahaa, jolloin vuositulos paranee.

Kaikesta kirjanpitokeinottelusta huolimatta kuntien oikea tulos on helppo selvittää. Lasketaan vain kaikki tulot, myös myyntivoitot, yhteen. Kun siitä vähennetään toimintakulut, jäännös on vuosikate. Vuosikate käytetään investointeihin. Niiden jälkeen saadaan yli- tai alijäämä. Jos tulos on alijäämäinen, se katetaan kunnan rahastoista (mikäli on) tai otetaan velkaa. Ylijäämä taas voidaan siirtää kunnan varauksiin ja rahastoihin.

Laskemalla kuntien taloudelliset tulokset oikein nähdään kuinka kuntalaisten ja kapitalistien edut ovat vastakkain. Kuntalaisten etuna ovat sosiaaliturva ja erilaiset palvelut, kapitalistien etuna ovat investoinnit. Vuoden 1994 jälkeen julkiset palvelut ovat vähentyneet ja investoinnit lisääntyneet. Kysymyksestä – palvelut vastaan investoinnit – voidaan esimerkkinä pitää Helsingin kaupunkia.

Vuoden 2006 tilinpäätöksen mukaan Helsingin ylijäämää kertyi 287,7 miljoonaa euroa. Mutta kun kaupungin tulos lasketaan oikein ja tuloihin otetaan mukaan omaisuuden myyntivoitot todelliset tulot ja menot saadaan oikea vuosikate. Kun siitä Helsinki käytti investointeihin 566,4 miljoonaa euroa jäi ylijäämäksi 544,6 miljoonaa euroa!

Laskemalla kaupungin tulot ja menot oikein saadaan tieto siitä, mihin suuntaan kaupunki on kulkenut. Vuodesta 1994 vuoden 2006 loppuun toimintakulut ovat kasvaneet 39,1 prosenttia. Kun otetaan huomioon kaupungin väkiluvun kasvu ja inflaatio, niin toimintakulut ovat reaalisesti alentuneet. Sen sijaan investointimenojen nettokasvu oli 162,1 prosenttia, jossa on todella reipasta reaalikasvua. Kaupungin tulojen vuosittainen ylijäämää liikkui 3-12 prosentin välillä.

Helsingin kanssa samansuuntainen kehitys on tapahtunut koko kansantaloudessa. Kaikki julkiset menot ovat vuodesta 1995 vuoden 2006 loppuun kehittyneet siten, että kapitalisteja tukevien investointimenojen nettokasvu on 95,5 prosenttia, mutta väestöä tukevat kulutusmenot lisääntyivät vain 40,6 prosenttia.

Rikas ja suurituloinen Helsinki on esimerkki siitä kuinka tuloista ja varallisuudesta riippumatta kuntalaisten hyvinvointipalveluja ajetaan alas ja kapitalisteja hyödyttäviä investointeja hissataan ylös. Helsinki ei sellaisenaan kelpaa esimerkiksi, mutta koko kansantalouden luvut viittaavat siihen, että köyhemmissäkin kunnissa tilanne on kulkenut samaan suuntaan.

Suuristakin eroista huolimatta kaikille kunnille on yhteistä se, että investointeja tehdään palvelujen kustannuksella. Se on kapitalismin laki, jota maan hallitukset ovat tukeneet ja tukevat. Ne ovat hyväksyneet ja hyväksyvät myös rikollisen kirjanpidon. Jos yksityinen yritys tekisi kirjanpidossaan samat temput kuin Helsinki, niin yritysten vastuuhenkilöt kiikutettaisiin kiireen vilkkaa oikeuteen leivättömän pöydän ääreen.

Sairaanhoitajien palkkojen nostaminen, sosiaaliturvan ja hyvinvointipalvelujen turvaaminen on julkisen talouden, valtion ja kuntien, yhteinen asia. Suomi on rikkaampi kuin koskaan. Sillä on heikennysten sijasta varaa parantaa kaikkia ja kaikkien asukkaidensa hyvinvointia – vain poliittinen tahto puuttuu!

Kai Kontturi

Kuntien työntekijät ovat joutuneet kautta linjan ahtaalle. Palkkoja poljetaan, työsuhteita määräaikaistetaan. Kuva Helsingin kaupungin palvelukeskuksen työntekijöiden mielenilmaisusta v. 2005.

Valtiovallan on kannettava vastuunsa

Tehyn mielenosoituksessa 5.10. oli iloisuutta ja päättäväisyyttä. Terveydenhuollon asiat tulee korjata ja nyt ne korjataan. Hoitajille lisää palkkaa 500 euroa ja lisää työntekijöitä työpaikoille. Valtiolla on varaa.

Terveys- ja sosiaalialan ammattiliitto Tehy on julkistanut palkkatavoitteensa ja alleviivannut niitä työtaistelu-uhallaan. Tehy on päättänyt ratkaista asian kerralla. Ongelmana on terveydenhoitajien alipalkkaisuus ja krooninen työvoimapula sairaaloissa ja muissa hoitolaitoksissa. Tämä on johtanut myös työvoiman siirtymiseen laajassa mitassa ulkomaille, kun suomalaiset sairaanhoitajat ovat lähteneet Ruotsiin, Norjaan ja Alankomaihin paremman palkkauksen ja työolosuhteiden perässä.

Terveydenhoitoalan tilanne oli pääteemana maaliskuun eduskuntavaaleissa. Tuolloin ennen vaaleja kansanedustajaehdokkaat olivat liikuttavan yksimielisiä, että terveydenhoitoalan ongelmat on selvitettävä. Kokoomus lupaili 500 euron palkankorotusta sairaanhoitajille. Nyt kun olisi lupausten lunastamisen aika, samat päättäjät ovat pyörtävät sanansa.

Tehy vaatii vaalilupausten mukaisia korotuksia: kahden ja puolen vuoden aikana 24% korotukset, jotka merkitsisivät 400 -600 euron korotuksia sopimuskauden loppuun mennessä. Vaatimuksiaan Tehy ei vauhdita lakolla, vaan paljon kovemmalla aseella, joukkoirtisanoutumisella. Lähes 13.000 hoitajaa on lähtemässä mukaan tähän työtaisteluun.

Joukkoirtisanoutuminen on erittäin merkittävä työtaistelukeino, joka toimii, kun henkilöstö on riittävän koulutettua ja erikoistuneita ammateissaan. Lakosta Tehyllä oli huonoja kokemuksia 1990 -luvulla. Suojelutyövelvoitteen säädökset veivät tuolloin lakolta tehon. Nyt sensijaan irtisanoutuneita ei voida määrätä suojelutyöhön. Joukkoirtisanoutumisesta syntyy terveydenhoitoalalle ennennäkemätön hoitajapula. Sitä ei voida helpottaa määräämälle esim. armeijan sotilaita töihin sairaaloihin. Työvoimapulaa ei riitä paikkaamaan myöskään yksityisen hoitoalan työntekijöillä, siihen ei riitä perushoitajien käyttäminen korvaamaan sairaanhoitajia, siihen ei riitä työvoiman hankkiminen Virosta tai Filippiineiltä. Siihen riittää vain, että tehyläisille maksetaan riittävästi palkkaa ja että krooninen työvoimapula vältetään lisäämällä reilusti työvoimaa.

Terveydenhoitoalan palkankorotukset luonnollisesti maksavat. Tehyläiset korostavatkin, että nyt on kyse arvovalinnasta; haluammeko pitää julkisen terveydenhoitomme kunnossa, haluammeko huolehtia vanhuksistamme ihmisoikeuksia kunnioittavalla tavalla.

On selvää, etteivät pienet ja köyhät kunnat tästä selviydy. Tästä selvitään vain sillä, että hallitus korottaa valtionapujaan kunnille. Siihen velvoittaa myös perustuslaki, jossa vastuu terveydenhoidosta kuluu viimekädessä valtiolle. Kuntatyönantajain kokoomukselainen nokkamies Markku Jalonen tuomitsee Tehyn vaatimukset sanoen, "etteivät ne ole tästä maailmasta". Tosiasia on, että jos jonkun ajatukset eivät ole tästä maailmasta, niin se on Jalonen itse. Hän katsoo asioita hyvin kapeasta sektorista ymmärtämättä yhteiskunnan laajemmista ongelmista yhtään mitään. Hän on kuin Maria Antoinette Ranskan vallankumouksen yhteydessä. Kun silloin Pariisin naiset vaativat leipää, niin Maria Antoinette totesi, että "syökööt leivoksia". Viimeisimpänä vetonaan kuntatyönantaja on haastanut Tehyn työtuomioistuimeen syyttämällä hoitajia "laittomasta" työtaistelusta. Jalosen mukaan hoitureiden on siis alistuttava nykyiseen tilanteeseensa. Jos Jalosen syytökset menevä oikeudessa läpi, ei enää olla pakkotyöstä tai suoranaisesta orjuudesta kaukana.

Nyt Vanhanen ja Katainen yrittävät väistellä vastuutaan laittamalla ensin asialle valtakunnansovittelija Saloniuksen. Sitten pallo pyöritettiin arkkiatri Risto Pelkoselle, jonka hallitus toivoo korostavan hoitureiden vastuuta tilanteessa. Tämän lehden mennessä painoon tiedämme, että Pelkonen on tekemässä sovintoesitystä. Emme kuitenkaan vielä tiedä minkälainen esitys on ja miten Tehyn työtaistelulle lopulta käkäy.

Ongelman kaikki ratkaisun avaimet ovat hallituksella ja eduskunnalla. Vanhanen ja Katainen kuitenkin sanovat, ettei yhtään lisää rahaa tipu. Monet kansalaiset olisivat valmiita "ymmärtämään hallitusta" ja nostamaan kunnallisveroa kuten esim. Naisasialiitto Unioni. Tämäkin on väärin. Tällaisilla tempuilla vain jälleen kerran saataisiin köyhät kustantamaan itse sairaanhoitokulunsa. Mitään korjausta yhteiskunnan perusrakenteisiin se ei toisi - rikkaat vain rikastuisivat entistä enemmän ja köyhät köyhtyisivät entistä enemmän.

Hallitus voisi antaa budjetistaan tarvittavat rahat esim. velanmaksuun aiotuista rahoista. Se voisi perua omaisuus- ja varallisuusveron poiston. Se voisi nostaa suurten tulojen ja pääomatulojen verotusta. Näin hallitus ja eduskunta eivät kuitenkaan tee, koska ne eivät enää halua käyttää ylintä valtaa Suomessa. Hallitus ja eduskunta ovat mukautuneet siihen, että talouspolitiikan raamit tulevat Brysselistä ja politiikan sisältö suuryrityksiltä ja EK:lta.

Mihin tässä hallitusta ja eduskuntaa enää tarvitaankaan! Omia kansanedustajanpalkkioitaan ja puoluetukiaan nämä valtansa menettäneet kyllä nostavat ketterästi kymmeniä prosentteja, mutta kun eteen tulee todellisen rakenteellisen ongelman ratkaiseminen tässä rakkaassa Suomemme maassa, niin siihen nykyinen hallitus ja eduskunta ovat täysin haluttomia ja kykenemättömiä. He ovat pesseet kätensä ongelmasta.

RK/Kä

Tehy vetoaa Eduskunnan ja työnantajien vastuuntuntoon

Tehyn kannanotossa 5.10.2007 todetaan mm.: "Suomalainen terveydenhoito on kriisissä. Sairaanhoitajapula on arkipäivää: leikkaussaleja ja vuodeosastoja suljetaan ja ylitöitä tehdään jatkuvasti, koska työvuoroihin ei löydy työntekijöitä. Potilaiden hoito ja turvallisuus kärsivät. Kilpailu osaavista ammattilaisista on koventunut . Kilpailua ei käydä vain suomalaisen terveydenhoidon sisällä, vaan myös muiden maiden ja muiden alojen kesken. Sairaanhoitajapula tulee vain pahenemaan....

Kun tavoitellaan hyvää hoidon laatua ja kohtuullisia kustannuksia, oikea henkilöstörakenne on keskeinen asia. Silloin kun sairaanhoitajat voivat keskittyä potilaiden hoitoon, hoitokomplikaatiot vähenevät, potilaskuolleisuus pienenee, hoito ei viivästy, toipuminen ja kuntoutuminen nopeutuvat ja potilaat sitoutuvat paremmin sairautensa hoitamiseen. Hoitohenkilökuntarakenne on korjattava sellaiseksi, että henkilöstöllä on realistiset mahdollisuudet tarjota hyvää hoitoa.

Vetoamme, että Eduskunta ja Kunnallinen työmarkkinalaitos kantavat vastuunsa, jotta sairaanhoitajat eivät joudu työtaisteluun. On kohtuutonta syyllistää sairaanhoitajia siitä, että he haluavat työn vaativuuden mukaista palkkaa ja mahdollisuuden hoitaa potilaita ammattietiikkansa ja koulutuksensa mukaisesti. Vetoamme, että huolehditte sairaanhoitajien palkasta ja työoloista siten, että sairaanhoitajat voivat hoitaa potilaita ja hyödyntää koulutustaan väestön parhaaksi."

Eduskuntatalon rappusilla piteli banderollia myös sairaanhoitajakjsi opiskeleva **Marja Ketola**. Hän on Varsinais-Suomesta ja 3,5 vuotta kestävästä opiskeluajasta hänellä on reilut puolet jäljellä. Työtä sairaaloissa hän ei ole vielä ehtinyt paljoakaan tehdä. Lakosta hän oli sitä mieltä, että nyt kannattaa yrittää, sitä ei tiedä milloin seuraavan kerran tilanne on parempi hoitajien palkankorotuksille. Sairaanhoitajan lähtöpalkka on nyt 1700 - 1800 euron välillä ja se on vähän. Marja oli myös miettinyt siirtymistä opiskelun jälkeen ulkomaille. Norja on hyvä vaihtoehto, mutta samoin on myös Hollanti.

Rahaa Suomessa palkkojen korottamiseen on. Valtiovallan on viime kädessä pidettävä huolta siitä, että terveydenhoitojärjestelmä Suomessa toimii. Ei valtiovalta voi siirtää perimmäistä vastuutaan enempää kunnille kuin etujärjestöillekään.

Tehyläisten marssissa ja mielenosoitukseessa 5.10.-07 oli vahvasti mukana myös Retuperän VPK:n torvisoittokunta. Tässä Retuperän paloauto marssin kärjessä. Miksi Retuperän VPK? Siksi, että hoitajien palkat ja työolosuhteet ovat retuperällä.

Miten käy suomalaisen maatalouden?

Häviävätkö tällaiset sokerijuurikaskasat teiden varsilta Suomen EU-politiikan seurauksena?

Viime viikkoina on ollut pinnalla kaksi suomalaista maataloutta uhkaavaa tekijää nimittäin 141 tuen loppuminen sekä mahdollinen sokeritehtaan alasajo ja sen myötä sokerin viljelyn loppuminen Suomesta. Molemmat ongelmat johtuvat EU:n maatalouspolitiikasta, jonka seurauksen tuotanto keskittyy sinne, missä se on suurpääoman kannalta edullisinta.

Niin sanottu 141 tuki on kansallista, Suomen itsensä maksamaa tukea, jota maksetaan Etelä-Suomen kotieläintaloudelle ja vihannestuotannolle. Tuesta sovittiin Suomen liittymissopimuksessa ja sen tarkoituksena oli sopeuttaa Suomen maataloutta EU-aikaan (antaa aikaa kasvattaa tilakokoa ja muuttaa maatalouden rakenteita). Tuki oli suunnattu nimenomaan Etelä-Suomen viljelijöille – pohjoisille alueille on olemassa oma, ns. 142 tuki joka on luonteeltaan pysyvä.

141-tuen päättymisestä ei kannata vierittää syytä kokonaan EU:n niskoille, sillä tuki sovittiin alun perin EU:n liittymisneuvotteluissa väliaikaiseksi. Sopimuksesta neuvotellut Esko Ahon hallitus ei korostanut väliaikaisuutta, vaan annettiin ymmärtää, että kyse on enemmän tai vähemmän pysyvästä olotilasta. Tällä tavoin viljelijöitä ja muutoin maataloudesta elantonsa saavia henkilöitä yritettiin saada äänestämään EU:iin liittymisen puolesta.

Tuen suuruus on tänä vuonna noin 95 miljoona euroa eli kovin suuresta tukimäärästä vuositasolla ei ole kysymys. Tuella on kuitenkin tärkeä merkitys Etelä-Suomen vihannesviljelylle ja kotieläintaloudelle. Jos tuki loppuu, uhkaa se siirtää tuotantoa pohjoisimmille, epäsuotuisimmille tuotantoalueille. Tästä on jo nyt esimerkkejä lihantuotannossa. On nimittäin käynyt ilmi, että eteläsuomalaisia eläimiä on siirretty kasvatettavaksi pohjoiseen, jossa tukitaso on ollut korkeampi. Tällainen menettely ei tietenkään ole järkevää kokonaistaloudellisesti eikä eläinten kannalta, jotka joutuvat viettämään pitkä aikoja kuljetusautoissa. Eläintuotannon tulevaisuuden kannalta tuki on tärkeää siksikin, että viljan hinta on ennätyskorkealla. Tämä tarkoittaa sitä, että myös rehujen hinta kasvaa koko ajan.

Paljon on puhuttu siitä, pitäisikö tuki koplata EU:n perussopimuksen hyväksymiseen ts. pitäisikö uhata olla hyväksymättä uutta perussopimusta jos 141-tuelle ei saada jatkoa. Tämä olisi tietenkin järkevää, mutta nykyinen hallitus ei siihen suostu. Hallitukselle on tärkeämpää saada uusi perussopimus kuin se, mikä on Etelä-Suomen ja lopulta koko Suomen maatalouden tulevaisuus.

Sokeriuudistus

Sokerintuotannon ongelmat juontavat juurensa EU:n sokeriuudistukseen, jotka leikkasivat EU:n sokerin tuotantoa. Suomen liityttyä EU:iin 1995 Suomi sai 146000 tonnin sokerikiintiön. Vuonna 1999 tanskalainen Daniso osti 80 % Sucroksesta, jolloin Suomen sokeriteollisuuden kohtalo siirtyi tanskalaisiin käsiin.

Vuonna 2006, EU:n sokeripolitiikan uudistuksessa Suomen maakiintiötä leikattiin 90000 tonniin. Uudistuksen seurauksena Suomesta lopetettiin toinen sokeritehtaista, Salon tehdas vuonna loppuvuodesta 2006. Tänä vuonna EU muutti jälleen sokeripolitiikkaansa ja Suomen maakiintiötä vähennettiin vielä 9000 tonnia. Nyt uudet leikkaukset uhkaavat loppuakin sokerituotantoa, jos kiintiö on kovin pieni, tehdasta ei kannata pyörittää. Sokerintuotanto voi loppua myös toista kautta. Jos osa viljelijöistä kyllästyy epävarmuuteen ja siirtyy muihin viljelykasveihin, voi juurikkaan saatavuus muodostua ongelmaksi ja tehdas lopetetaan. Tanskalaisella Daniscolla ei myöskään ole kovin paljon kiinnostusta suomalaiseen sokerintuotantoon. Danisco on määritellyt kehittämiskohteikseen juuri Ruotsin ja Tanskan sokerituotannon.

EU:n sokeriuudistuksen tavoitteena oli alun perin vähentää sokerin ylituotantoa. Uudistuksen seurauksena sokerin tuotanto on loppunut kokonaan Irlannista, Latviasta ja Sloveniasta, mutta niissä maissa, missä ylituotantoa on aiemminkin ollut, tuotanto on vain kasvanut. Tuotanto keskittyy Ranskaan, Saksaan, Puolaan ja Britanniaan.

Samaan aikaan sokerin tuotanto on keskittynyt yhä harvemmille yrityksille. Vuonna 2005 seitsemän suurimman sokerifirman markkinaosuus oli 60 % ja kahta vuotta myöhemmin jo liki 70 %.

EU:n maatalouspolitiikan tavoitteena on siirtyminen suurempiin ja suurempiin tuotantoyksiköihin, mikä johtaa lopulta USA:n mallinmukaisiin ns. agri-business yrityksiin, jotka sitten toimivat yhteistyössä teollisuuden kanssa tavoitteenaan mahdollisimman suuret voitot. Tällaisilla yrityksillä voi olla maata tuhansia hehtaareita ja eläimiä kymmeniä tuhansia Kovin kaukana tämä ei välttämättä ole Euroopassakaan, muutama päivä sitten oli uutinen Viron suurimman ”maatilan” listautumisesta Tukholman pörssiin samalla kun se vaihtoi kotipaikakseen Tanskan.

Maataloudessa vaikuttaa sama oikeistolainen talouspolitiikka kuin muillakin toimialoilla, jolloin yksittäisen maan omavaraisuudella ja huoltovarmuudella ei ole mitään merkitystä. Jos maatalouspolitiikan suuntaa haluttaisiin muuttaa, edellyttäisi se koko EU:n oikeistolaisen talouspolitiikan muuttamista. On siinä meillä kova työsarka, Toverit!

KÄ/Juha Kieksi

Petosta, huijausta, valetta, bluffia…

EU-liittovaltion perustuslain ihmeelliset vaiheet

Liittovaltioon tähtäävän perustuslain tekeminen aloitettiin joulukuussa 2001 Laekenin huippukokouksessa Belgiassa. Ranskan entinen presidentti *Valery Giscard d'Estaing* nimettiin Euroopan unionin tulevaisuutta pohtivan valmistelukunnan eli konventin puheenjohtajaksi. Sen tehtäväksi annettiin yksinkertaistaa Euroopan unioniin liittyvää lainsäädäntöä ja käytäntöjä.

Kokouksessa hyväksytyssä julkilausumassa puhuttiin halusta lähentyä EU:n kansalaisia sekä käsitellä uudella tavalla Eurooppaa koskevia asioita. EU-komission silloinen puheenjohtaja Romano Prodi kertoi, että huippukokouksessa otettiin suuri askel kohti demokraattista, avointa Eurooppaa. Kokousta varjosti 80.000 hengen mielenosoitus, jonka liepeille oli lyöttäytynyt pieni Molotovin koktaileja heittelevä joukkio.

Konventin työn tulos oli perin toisenlainen kuin puheet: ryhmä päätyi ehdottamaan EU:lle perustuslakisopimusta. Puheenjohtaja d'Estaing sai osakseen runsaasti kritiikkiä, eritoten omavaltaisista ja omapäisistä päätöksentekotavoistaan. Perustuslakiesitys oli eurooppalaisen kapitalismin kruunu. Luonnos oli liittovaltiohenkinen ja siihen sisältyvät kohdat yhteisestä ulko- ja turvallisuuspolitiikasta sekä EU-lakien ensisijaisuudesta kansallisiin lainsäädäntöihin nähden. Italian silloisen talousministeri Giulio Tremontin mukaan sopimusluonnos sisälsi 11 erittäin federalistista asiakohtaa: "Suunta ei ole kohti kansallisvaltioiden liittoa vaan kohti liittovaltiota".

Kuva Lissabonissa EU:n viime huippukokouksen yhteydessä 18.-19.10 järjestetystä ammattiliittojen suuresta mielenosoituksesta. Mielenosoitus oli suurin Lissabonissa kymmeniin vuosiin, mutta eurooppalainen valtamedia ei hiiskunut siitä sanaakaan.

Saksan ja Ranskan kadotetun suuruuden metsästys

Nämä ehdotukset ovat syntyneet pitkälti nimenomaan EU:n kahden suurvallan, Saksan ja Ranskan, kynistä. Toteutuessaan perustuslaki olisi edullinen Ranskalle ja Saksalle ja antaisi näille maille vapaat kädet hallita tulevaa yhdistettyä Eurooppaa.

Sopimusesitys hyväksyttiin Liettuassa, Unkarissa ja Sloveniassa. Espanjassa pidettiin kansanäänestys: asiasta ei tiedotettu kansalaisille, äänestysaktiivisuus jäi alhaiseksi, kannattajia oli 76,7 %. Italia, Kreikka, Belgia, Slovakia, Itävalta ja Saksa hyväksyvät sopimuksen kansalaisilta kysymättä.

Luonnos alistettiin kansanäänestyksiin niissä maissa, joissa sen hyväksymistä pidettiin varmana. Federalisteille tuli yllättävä takaisku: ranskalaiset ja hollantilaiset hylkäsivät perustuslain ja lakiehdotus pantiin jäihin. Tsekki, Irlanti, Puola, Portugali and Britannia peruivat kansanäänestykset. Kypros ja Malta hyväksyvät sopimuksen kansan selän takana ja Luxemburgin kansanäänestyksessä 56 % äänesti perustuslain puolesta.

Sopimuksen henkiinherättämisyritykset

Vuoden 2006 mittaan aloitettiin hylätyn sopimuksen henkiinherättämisponnistelut. Eri maissa tehdyt mielipidetiedustelut osoittivat, että liittovaltion vastustus oli moninkertaistunut sitten 2005 kansanäänestysten. Kesäkuun gallupien mukaan 53 % ranskalaisista ja 54 % hollantilaisista halusi siirtää päätösvaltaa takaisin kansalliselle tasolle. 18 % ranskalaisista ja 15 % hollantilaisista hyväksyi päätösvallan siirtämisen EU-tasolle kun vastaavasti lähes yhtä moni (10 % / 14 %) halusi erota koko EU:sta. 74 % ranskalaisista ja 75 % hollantilaisista ei hyväksynyt minkään sopimuskohdan toteutusta ilman kansanäänestystä. Suomalaisista 22 % kannatti ja 48 % vastusti sopimuksen ratifiointia. Liittovaltion asiapojat ymmärsivät, että Euroopan kansat eivät missään tapauksessa hyväksy maidensa itsenäisyyden lopettamista ja liittovaltiota. He suosittivat, että kansanäänestyksiä ei järjestetä.

EU:n päätöksenteossa alkoi aivan uusi vaihe. Aiemmin oli noudatettu ns. rotanloukku- tahi rysädemokratiaa. Kansanäänestyksissä kansoja houkuteltiin äänestämään "oikein" perättömillä lupauksilla, valheilla ja kun vaalissa oli saatu toivottu tulos, äänestyksiä ei ikinä siitä asiasta enää järjestetty. Jos taas kansalaiset äänestivät "väärin", jonkin ajan kuluttua järjestettiin sama äänestys uudestaan. Tätä toistettiin niin monta kertaa, että rotta oli loukussa tai kala rysässä. Kansalaiset pannaan äänestämään yhä uudestaan, kunnes saadaan "oikea" tulos. Esimerkiksi irlantilaiset pantiin äänestämään 19.10.2002 toistamiseen Nizzan sopimuksesta, jonka he torjuivat edellisen vuoden lopussa. Irlannin tapaus on saattanut EU-eliitin pelon valtaan.

Jatkuu sivulla 17....

Sosiaalidemokratian rappio

Demarit Eero Heinäluoma ja Kimmo Kiljunen ihmettelevät Eduskuntatalon portailla Tehyn mielenosoitusta. Ongelma on suuri, mutta demarit ovat itse olleet hallitusvuosinaan aiheuttamassa sitä.

Erkki Tuomioja arvioi Helsingin Sanomissa 23.9.2007 kirja-arvostelussaan "Sosiaalidemokratian vuosisata" yhdysvaltalaisen politologin Sheri Bermanin teoksen The Primacy of Politics, joka kertoo sosiaalidemokratian synnystä Italiassa, Itävallassa, Ranskassa, Saksassa ja Ruotsissa. Kirjoittajamme Hannu Kautto peilaa omalta osaltaan "sosialidemokratian vuosisataa".

Pistäydyin 1970-80-lukujen vaihteessa pari kertaa Tukholman lähellä jossain taajamassa, jonka nimeä en muista, sillä niin anonyymin näköistä siellä oli. Nimittäin isolle alueelle oli rakennettu samoilla piirustuksilla kymmeniä samanlaisia omakotitaloja, viereisille alueille eri piirustuksilla taas kymmeniä samanlaisia taloja jne. Olisin eksynyt tässä maisemassa ilman opasta. Eräs sunnuntaikävely jäi mieleeni. Jokaisen samannäköisen talon edessä oli suunnilleen samannäköinen Volvo-auto. Joka Volvon alla makasi Sveamamman poika ilmeisesti saadakseen olla rauhassa. Unenomainen näkymä oli kuin elokuvasta paitsi, että tosi on tarua ihmeellisempää. Panin oudoksuen merkille, että ihmiset näyttivät hyvinvointivaltiossa väsyneiltä ja rasittuneilta. Eikö "kansankodin" asukkaiden pitäisi olla virkeän ja iloisen näköisiä?

Huomio kiinnittyy aluksi Tuomiojan kirjoituksen käsitteisiin, joista ei selviä, ovatko ne Bermanin vai Tuomiojan. Niitä ovat: "marxilaisen ajattelun pakkopaita", "marxilainen puhdasoppisuus", "marxilainen taloudellinen determinismi" ja "marxilaisen ortodoksian passiivisuus". He joko eivät ole perehtyneet marxismi-leninismiin tai eivät ole ymmärtäneet siitä mitään tahi vääristelevät sitä tahallaan pahantahtoisilla käsitteillään.

Kuten lukijani tietävät niin vanha sosialidemokratia alkoi hajota 1900-luvun alussa. II internationaalissa oli sovittu vastustaa sotapyrkimyksiä kaikin keinoin ja sodan syttyessä pyrkiä lopettamaan se nopeasti. Kuitenkin vanhojen sosialidemokraattisten puolueiden oikeistosiipi alkoi tukea maansa hallitusta sotapyrkimyksissä. Vasemmistosiipi erosi ja ryhtyi perustamaan kommunistisia puolueita. Seurasi uuden sosiaalidemokratian opportunismi, reformismi ja revisionismi.

Tuomioja vyöryttää Bermanin kirjasta esiin joukon kehnojen sosiaalidemokraattien tai sellaiseksi vajonneiden ihmisten nimiä. Esitelläänpä niitä tässäkin. Englantilainen sosiologi Giddens on yksi Englannin Labourin ideologian "kolmas polku" keksijöistä. Blair samaistui Labourin pehmeään vasemmistoon, poisti puolueen ohjelmasta tavoitteen tuotannontekijöiden yhteisestä omistuksesta ja kuvasi ideologiaansa keskitieksi Thatcherin uusliberalismin ja sosialismin välillä.

Saksalainen Bernstein on revisionismin isä. Koivisto sanoi itseään bernsteinilaiseksi. Kun toimittaja kysyi, mitä se semmoinen on, niin Tellervo-rouva käski katsoa tietosanakirjasta. Bernsteinin mukaan vallankumousta ei tarvita sosialismin saavuttamiseksi. Hän lausahti: "Päämäärä ei tarkoita minulle mitään, liike on minulle kaikki kaikessa".

I maailmansodan alkaessa Bernstein äänesti puolueen luopioiden tavoin sotalainojen puolesta.

Prahalaissyntyinen Kautsky jäi puolueeseen, kun sen vasemmisto erosi siitä puolueen annettua tukensa I maailmansotaan liittymiselle. Lenin kuvasi Kautskya petturiksi. Saksassa sosiaalidemokraatit olivat hallituksessa ja käyttivät Freikorpsia murtamaan vallankumousta. Valtiovarainministeri demarien talousasiantuntija Hilferding torjui esitykset velkarahoituksella toteutettavasta työllisyys- ja suhdannepolitiikasta.

Englantilainen poliitikko Mosley liittyi Labouriin, erosi siitä ja perusti Uuden puolueen, mutta tavattuaan Mussolinin perusti Brittiläisen fasistiunionin. Se vastusti kommunisteja ja järjesti juutalaisvastaisia mielenosoituksia. Hitler kuului Saksan työväenpuolueeseen, jonka nimeen pian lisättiin sana kansallissosialistinen. Näin hämättiin saksalaisia. Mussolini kuului Italian sosialistipuolueeseen, mutta tultuaan erotetuksi siitä perusti fasistijärjestönsä, josta kehittyi fasistipuolue.

Ranskalainen sosialisti Déat siirtyi oikealle, tuli fasistiksi ja perusti kansallisen kokoomuspuolueen, joka teki yhteistyötä natsien kanssa. Toinen ranskalainen sosialisti Doriot liittyi Ranskan kommunistiseen puolueeseen, mutta erottamisensa jälkeen perusti äärinationalistisen Ranskan kansanpuolueen. Hän tuki Saksan Ranskan miehitystä ja teki yhteistyötä natsien kanssa. Ruotsalainen Flyg kuului aluksi kommunistiseen puolueeseen, mutta perusti Kilbomin kanssa sosialistisen puolueen, joka tuki natseja ja kehitti natsi-ideologian.

Ranskassa kansanrintama sai voiton, mutta neljä vuotta myöhemmin sosialistien enemmistön saamattomuuden vuoksi kansalliskokous antoi marsalkka Pétainin hallitukselle poikkeusvaltuudet, mikä teki Pétainista diktaattorin. Pétain oli chauvinistien ja rojalistien johtajaihanne. Pétain tuomittiin kuolemaan yhteistoiminnasta natsien kanssa, mutta de Gaulle muutti tuomion elinkautiseksi.

Tuomioja kehuu kirjoituksessaan Ruotsin sosiaalidemokraatteja sellaisella uholla, ettei ole nahoissaan pysyä: Ruotsi oli loistava poikkeus... Branting ja Hansson sitoivat puolueensa valtiolliseen yhteistyöhön. Ruotsin sosiaalidemokraattien ohjelmaan lisättiin kerrassaan hurja vaatimus valtiomuodon muuttamisesta monarkiasta tasavallaksi. Puolueen oppositio erosi Lokakuun vallankumouksen jälkeen, sillä solisalirattien mielestä sellainen olisi johtanut katastrofiin. Branting kannatti rauhanomaista yhteiskunnallista muutosta, ei vallankumousta, ja tuomitsi jyrkästi Suomen luokkasodan. Sosialistit pelkäsivät ryssää ja vähättelivät Neuvostoliiton sivistystasoa todistellessaan bolshevismia vastaan.

Valtiovarainministeri Wigforss oli kiistanalaisin hahmo Ruotsin politiikassa. Tämä demari ei tajunnut ihmisten ideologioiden suhteellisuutta eikä epävakaata luonnetta. Hän oli omituinen raittiusmies. Wigforss polemisoi marxilaista teoriaa vastaan, että kapitalismi ei voi ratkaista kansallista taloudellista pulaa. Hän piti 1932 puheen puoluekokouksessa ja esitti puolueella olevan perusta sekä marxismissa että liberalismissa, mutta molemmat on vaihdettava. Samana vuonna hylättiin perinteinen ajatus tuotantovälineiden sosialisoinnista. Wigforss kannatti myöhemmin konvergenssiajatusta.

Hansson antoi natsi-Saksan sotavoimille kauttakulkuluvan Ruotsin rautateillä miehitettyyn Norjaan ja aseveli-Suomeen. Ruotsi myi Saksalle raaka-aineita varsinkin rautaa ja muun muassa antoi saksalaisten käyttöön lentokenttiään. (Sveitsikin myötäili natsi-Saksaa esimerkiksi antamalla pankkiensa ostaa juutalaisilta anastettua kultaa.) Hansson kutsui hyvinvointivaltiota kansankodiksi. Demarit pitivät II maailmansodan jälkeen parempana "pakkoavioliittoa" kapitalismin kanssa, lopulta eurooppalaisessa yhteisössä, joka sulki pois reformismin. Ruotsissa vallitsi antikommunismi, ja kommunisti Hermanssonia valvottiin sodan ajasta vuoteen 1975 sekä kommunisteista kerättiin mustalista.

Nimimerkki Tavallinen ihminen eli Hertta Kuusinen sanoi 1946 Vapaassa Sanassa, että Ruotsi on demokraattisen maailman silmissä poliittisesti takapajuinen maa, joka kyllä kiillottaa kilpeään lastenhuollolla, mutta on tosiasiassa natsipakolaisten ja quislingien pesäpaikka. Samoihin aikoihin Työkansan Sanomat sanoi pääkirjoituksessaan, etteivät skandinaaviset suhteet ole viatonta kansalaistoimintaa, sillä "pohjoismaisen demokratian" suojassa viihtyvät "sotainen seikkailunhalu, pinttynyt venäläisviha ja demokraattisen edistyksen pelko".

Ruotsi on totalitaristinen yhteiskunta, joka poikkeaa muista länsimaista, mutta onnistui 1950-luvulta 1970-luvulle pitämään yllä korkeata talouskasvua, jolla luotiin hyvinvointijärjestelmä. 1990-1999 työllisyysaste laski 83 prosentista 72 prosenttiin. Sosiaalidemokratia uudistettiin "kolmannen tien" ja "uuden keskustan" mukaiseksi, jota kutsutaan "ihmiskasvoiseksi thatcherismiksi". Ruotsissa politiikkaa muutettiin Reaganin ja Thatcherin tapaan, vaikka maata johti sos.dem. hallitus, eli hyväksyttiin markkinatalous. Persson keksi käsitteen vihreä kansankoti, koska hän yritti ottaa ekologian mukaan. Suurta osaa Ruotsin väestöstä voi pitää työssäkäyvinä köyhinä. Ruotsi on pudonnut hyvinvointivaltioiden joukossa häntäpäähän.

Englannissa New Labour jatkoi ja jopa laajensi Thatcherin hallituksen politiikkaa. Sosiaalinen osa alkoi hävitä sosiaalidemokratiasta. "Uudet demokraatit" USAssa, "kolmas tie" Englannissa ja "uusi keskusta" Saksassa ilmaisevat samantapaista politiikkaa. Ruotsissa poliittinen porukka on jättänyt taakseen tasa-arvon ja kansakunnan. Ruotsia hallitseva ideologia, josta on tehty kaikkialle ulottuva vahvojen vaientamis- ja painostusmekanismien avulla (vertaa Göteborg 2001: kolmen mielenosoittajan ampuminen, raivoisat raatelevat poliisikoirat ja ratsastavien mellakkakyttien pamput ja piiskat; Ruotsi linnake-Euroopan osana), on totalitaristinen ideologia, jossa eliitti on ottanut etäisyyttä kansallisvaltiosta.

Yhteenvetona voimme asiallisesti todeta, että Kominternin käsitys sosiaalidemokraateista sosiaalifasisteina näyttää oikeutetulta, kun tarkastelemme lisäksi Suomen sotakiihkoisten sosiaalidemokraattien (Tanner) veljeilyä natsien kanssa, Suomen aseveljeyttä natsi-Saksan kanssa ja demarien toimia II maailmansodan jälkeen CIA-rahoituksineen. Viime vuosina demareilla oli aikaa esimerkiksi huolehtia hoitajien palkoista, mutta he vehkeilivät kokoomuslaisten kanssa. Nyt demarit vinkuvat oppositiossa hoitajien palkankorotuksien puolesta. Voiko olla vielä epärehellisempi?

Hannu Kautto

Uusliberalismi Suomessa

Helsingin yliopiston kansainvälisen politiikan professori Heikki Patomäki julkaisi äskettäin kirjan nimellä 'Uusliberalismi Suomessa'. Kirjan kannessa lukee vielä lisämääreinä kirjalle 'Lyhyt historia ja tulevaisuuden vaihtoehdot'. (WSOY, 280 s)

Heikki Patomäen kirja on hyvin ja ymmärrettävästi kirjoitettua asiaa ja se selvittää pitkälle koko maailmansotien jälkeisen talouspolitiikan historiaa ja sen lisäksi yrittää luodata kohti "tulevaisuuden historiaa".

Maailman valuuttarahasto IMF ja Maailman kauppajärjestö WTO synnytettiin maailmaan USA:ssa pidetyssä Bretton Woodsin kokouksessa toisen maailmansodan päättymisen paikkeilla. Yksi kokouksen keskeisiä henkilöitä oli taloustieteilijä John Maynard Keynes. Bretton Woodsissa kaikkia valuuttoja alettiin verrata USA:n dollariin, joka puolestaan oli sidottu USA:n kultavarantoihin. Näin jokaiselle valuutalle saatiin kurssi ja sitämyötä vaihdettavuus muihin valuuttoihin, mutta samalla USA:n dollarista tuli maailmassa keskeinen valuutta.

Bretton Woodsin sopimukset kuitenkin menettivät merkityksensä 1970-luvulla ja dollari irroitettiin kultakannasta presidentti Nixonin aikana ja dollarin arvo määriteltiin "valuuttaputkessa", jossa monia eri tekijöitä otettiin huomioon. Tästä alkoi maailmassa talouspolitiikan liukuminen kohti uusliberalismia ja siinä keskeisiä nimiä ovat olleet mm. nobelisti Milton Friedman, presidentti Ronald Reagan ja pääministeri Margaret Thatcher. Aluksi politiikkaa kokeiltiin Augusto Pinocetin Chilessä, sitten USA:ssa ja Britanniassa. 1980-luvun puolivälissä se tuotiin Suomeen ja nyt se on globaalin kapitalistisen markkinatalouden selkäranka.

Patomäki ei näe mitään tulevaisuutta uusliberalismille. Se eriarvoistaa ihmisiä. Luo rikkautta toisaalle ja köyhyyttä toisaalle. Se tulee kaatumaan tai kaadetaan ennemmin tai myöhemmin. Kirjan erinomaista antia on sen erittely Keynesin talouspolitiikasta. Keynes halusi maailmaan yhden hallituksen ja yhden rahan, jotta tasa-arvoinen kehitys maailmassa voitaisiin toteuttaa. Yhdysvallat kuitenkin jyräsi kokouksessa ja kaappasi IMF:ssä ja WTO:ssa määräysvallan itselleen, jonka jälkeen talouspolitiikka maailmassa on ollut pelkkään itsekästä kapitalistista oman edun tavoittelua.

Patomäki haluaa takaisin Keynesin perusajatuksiin ja katsoo, että erilaisten blokkiutumisten kautta maailma tulevaisuudessa lopulta päätyy yhteen rahaan ja yhteen talouspolitiikkaan. Patomäki arvelee, että tarvitaan kuitenkin suuria maailmanlaajuisia kriisejä, ennenkuin nuo tavoitteet toteutuvat.

Joka tapauksessa Patomäen kirja on hyvää luettavaa, tieto uusliberalismista kasvaa ja lukija tuntee itsensä viisaammaksi kuin ennen kirjan lukemista. Eli kirja kannattaa hankkia ja lukea.

RK/Kä

STP:n seminaari ja uudet haasteet

STP:n ja Kansan äänen järjestöjen yhteisen seminaarin osanottajat Vähäjärven kurssikeskuksen pihalla. Seminaarissa keskusteltiin mm. STP:n kannattajakorttikeräystä ja valmistautumista ensi vuoden kunnallusvaaleihin.

STP järjesti syysseminaarinsa viikonvaihteessa 29.9.2007 Hauhon Vähäjärvellä. Merkittävintä tilaisuudessa oli tieto, että STP:n viime Vappuna aloittama kannattajakorttikeräys on saatu päätökseen. Reilusti yli 5000 kannattajakorttia viedään oikeusministeriöön keskiviikkona 3. lokakuuta, jonka jälkeen STP tulee saamaan takaisin asemansa rekisteröitynä puolueena.

Seminaari ilmaisi täyden tukensa Tehyn tavoitteelle saada parannusta palkkoihinsa lakolla. Vastuu maamme terveydenhoidosta on viimekädessä valtiovallalla, jonka on annettava tarvittavat resurssit kunnille hoitotason ylläpitämiseen niin hoitajien palkkauksen kuin määränkin suhteen. Rahasta tämä ei ole kiinni. Kysymys on siitä, että nykyinen hallitus ei halua puuttua maamme rakenteellisiin epäkohtiin. Kuitenkin sairaanhoidon epäkohdat ovat olleet tiedossa jo vuosia. Valtiovallan on järjestettävä rahaa pitkäaikaisen epäkohdan purkamiseen. Siksi hallituksen haluttomuutta puuttua asioihin on autettava jopa työtaistelun avulla.

Seminaari hyväksyi myös kolme kannanottoa. **"Kenen joukossa seisot SAK"**- asiakirjan esitteli **Kalevi Wahrman**. Kannanotossa todetaan että työläisten keskuudessa toivottiin vielä kevään kuluessa, että porvarihallituksen suurten vaalilupausten, yhtiöiden jättivoittojen ja miljardiosinkojen aikana ammattiliittojen johto ja ainakin SAK olisivat aloittaneet kunnon työehtokamppailun. Aikaa olisi ollut yhteisen keskitetyn sopimuksen valmisteluun, missä olisi ulosmitattu yhtiöiden jättivoittojen mukaiset korotukset.

Kannanoton**"Miksi Suomen poliittinen johto makaa rähmällään lännen johtovaltioihin"** esitteli **Esko Koivisto**. Siinä tuomitaan ensin Kokoomuksen kypäräpäiden Venäjän vastaiset puheet ja todetaan, että YK:n arvovalta on palautettava ja että Suomen etujen mukaista on toimia YK:ssa aktiivisesti rauhaa rakentaen eikä epäsopua lietsoen.

"Arvonlisävero kokonaan pois välttämättömistä elintarvikkeista"- asiakirjassa, jonka esitteli **Pekka Tiainen, t**odetaan, että leivän ja ruoan hintojen nousu tulee pysäyttää. Arvonlisäveron alentaminen 17%:sta 12%:iin on välttämätön, mutta riittämätön askel. Välttämättömyyselintarvikkeiden ALV tulee poistaa kokonaan. EU:ssa ja Suomessa viljan viljelypinta-alaa tulee lisätä ja tällä tavoin taltuttaa hintojen nousu. Ruoan jakeluketjujen kustannuksia ja voittoja rajoittamalla saadaan muiden toimien ohella hinnan nousu pysäytettyä.

Kunnallispoliittiset teesit kunnallisvaaleihin valmistautumisen tueksi

Seminaarin yhteydessä käsiteltiin erityisesti vuoden päästä tulevia kunnallisvaaleja ja niihin valmistautumista. Nyt käyty kannattajakorttien keräys palveli hyvin vaalivalmistelujamme. Tässä mielessä seminaarille oli valmisteltu alustavat kunnallispoliittiset teesit, joista syys- ja talvikuukausien aikana tullaan kehittämään STP:n kunnallisvaaliohjelma. **Reijo Katajaranta** esitteli keskustelun pohjaksi kunnallisvaaliteesien ensimmäisen luonnoksen. Keskustelun aluksi Haapajärven kunnanvaltuutettu **Antti Siika-aho** piti valmistellun puheenvuoron kunnallispolitiikan ajankohtaisista kysymyksistä käsitellen erityisesti tekeillä olevaa kuntauudistusta.

Kunnallisvaaliohjelmaa koskevassa keskustelussa esitettiin useita tärkeitä huomioita. Tarvitaan useita eri kohderyhmille suunnattuja kannanottoja ohjelman eri osa-alueista. Ohjelman yleiseen osaan on saatava maininta, että kunnalliset palvelut ovat myös tuloa niitä käyttäville. Kunnille on luotava mahdollisuus omaan kannattavaan liiketoimintaan.

Suomen korkeakoulujärjestelmää on puolustettava kaikenlaista liiketoiminnallistamista vastaan, etenkin pienet korkeakoulupaikkakunnat ovat vaarassa.

Ohjelmaa tulee katsoa myös neljän osa-alueen kautta: peruspalvelut, rahoitus - energia ja ympäristö, itsehallinto, lähidemokratian turvaaminen.

Ehkä tärkeimpänä kunnallisen toiminnon osa-alueena nähtiin terveydenhuollon kehittäminen. Julkista terveydenhoitoa ei ikinä saada kuntoon, jos yksityisiä lääkäriasemia tuetaan Kelan kautta.

Ohjelman liiallista Helsinki-**kes**keisyyttä vastustettiin, tosin samasta asiasta todettiin, että ainakin liikennettä koskevat kohdat ovat valtakunnallisesti merkittäviä

Kunnallispoliittisen ohjelman osalta päätettiin jatkaa ohjelman valmistelua siten, että käsissämme syksyn kuluessa on STP:n kunnallisvaaliohjelman ensimmäinen luonnos.

STP:n toiminnan yleinen kehittäminen

Seminaarissa käytiin myös keskustelu STP:n kehittämisestä puolueena. Asiasta alustavan puheenvuoron piti **Heikki Männikkö**. Me olemme pian oikea vakavasti otettava puolue. Jos aiomme kehittyä, siitä seuraa joitain asioita: Olemme yhteistyöpuolue ja puolueemme sisällä on erilaisia "kulttuureja ja näkemyksiä". Puolueemme tulee kehittää nopeasti käytäntöjään ja entisiin toiminnallisiin asemiin ei saa "jämähtää".

Vaikka olemme jo monet "iäkkäitä", meidänkin tulee kehittyä ja kehittää parempaa toimintakulttuuria. Tehdyistä päätöksistä on pidettävä kiinni ja ne tulee valmistella aiempaa huolellisemmin. Toimintakulttuuria on muutettava luotettavammaksi. Koska olemme uusi puolue ja yhteistyöpuolue, haemme yhteistä poliittista tavoiteohjelmaa, tulee meidän syventyä asiakirjojen valmisteluun, joissa määrittelemme yhteistä linjaamme erilaisiin politiikan kysymyksiin. Tavoittelemme sitä, että poliittisten tavoitteiden alueella muodostuu laaja yhteisesti hyväksytty linja, joka yhdistää ihmisiä

Asiakirjoja luodessamme tulee muistaa, että kehitämme joukkotyötä, kansanrintamaa. Tulevaisuudessa joukkoomme tulee enemmän ihmisiä. Me emme ole kaikki ideologisesti samanlaisia. Keskinäisessä kanssakäymisessä tämä on muistettava. Puolueena me pyrimme poliittisten tavoitteiden samankaltaisuuteen, mutta emme ideologian samankaltaisuuteen. Kansanrintamaa rakennamme muuttaaksemme nykyisen kovan yhteiskuntapolitiikan ja se itsessään on "vallankumouksellinen tavoite". Siksi tavoitteemme ovatkin sellaisia, jotka loppuun saakka toteutettuna eivät mahdu nykyisen uusliberalistisen talouspolitiikan raameihin.

Tavoitteissamme tulee aina näkyä tämä ero niihin vanhoihin "työväenpuolueisiin" verrattuna, jotka ovat sopeutuneet nykypolitiikkaan.

Seminaarissa esiin nostettujen asioiden käsittelyä tullaan jatkamaan kevään liittokokouksessa.

STP hyväksyttiin puoluerekisteriin

STP aloitti kannattajakorttien keräyksen viime vappuna. Toimintaa kaduilla, tilaisuuksissa perhe- ja tuttavapiirissä jatkui yli kesän. Kampanjan kuluessa jakelimme kaupunkiemme kaduilla lähes 40000 Kansan äänen irtonumeroa. Kampanja päättyi, kun kannoimme 3.10.2007 reilusti yli 5000 kannattajakorttia oikeusministeriöön. Rekisteriin STP hyväksyttiin 23.10.2007.

Monet sanovat, että 5000 kannattajakortin kerääminen puolueen perustamiseksi on valtiovallan taholta "simputusta". Onkohan asia aivan näin? Keräys oli meille kyllä iso, mutta mielenkiintoinen ja tarpeellinen "urakka". Keskustelimme kymmenien tuhansien ihmisten kanssa maamme asioista ja teimme puoluettamme ja tavoitteitamme tunnetuiksi ja se oli hyvin tärkeä asia.

Katukeräyksessä näkyi erilaisten väestöryhmien suhtautuminen asiaan, josta saimme hyvän käsityksen nykyisestä vaikeasta yhteiskunnallisesta tilanteesta. Eläkeläiset ja yleensä iäkkäämmät olivat monesti masentuneita ja menettäneet "uskonsa" politiikkaan yleensä. Tämä "emme voi mitään"-asenne heijasteli hyvin nykyistä kovaa politiikkaa. Vasemmistopuolueiden jäsenet ja kannattajat suhtautuvat osin kielteisesti, osin keskustelevasti ja osin myönteisesti. Heilläkin vaihtoehto oli "hakusessa". Opiskelijat ja nuoret osoittivat eniten kiinnostusta ja se oli mielestämme hyvin positiivinen ja toivoa antava asia. Kaiken kaikkiaan oli aivan paikallaan hakea valtakirja STP:lle tavallisilta ihmisiltä. Nyt tiedetään paremmin, että työkansalle haetaan tosissaan vaihtoehtoa.

Kampanjan kuluessa kävi hyvin selväksi se, että "perinteiset työväenpuolueet ovat pettäneet kohderyhmänsä. Kovan oikeistolaisen politiikan vallitessa ne eivät ulkaltaudu todelliseen taisteluun muutoksen puolesta, koska pelkäävät kovassa kamppailussa menettävänsä yhteiskunnallisia asemiaan. Kaikki tavalliset ihmiset, myös ne toivonsa menettäneet, haluavat parempaa politiikkaa.

STP:n tavoite on saada kaikki palkansaajat, eläkeläiset, opiskelijat, työttömät yms. näkemään itsensä yhtenä joukkona, jolla on yhteinen etu ajettavanaan Terveydenhuollon tila, Stora Enson viime päivien ilmoitukset tuotannon lopettamisesta ja EU:n uhkailut maataloutemme alasajosta osoittavat, että todellinen vastavoima maastamme puuttuu. Oikeasti kukaan eduskuntatasolla ei vaadi parempaa politiikkaa.

Me olemme rakentamassa työkansan yhteisrintamaa nykyisen kovan politiikan muuttamiseksi. Uskottavaksi tämän vaihtoehdon tekee se, että nyt meillä on tämän asian puolesta toimiva puolue.

Kiitos kaikille niille jotka eri tavoin annoitte tukenne kampanjamme onnistumiselle.

Kerttu Pitkänen allekirjoitti 5000. kortin

Kuvassa Paavo Heikkinen pyytämässä Kerttu Pitkäseltä STP:n kannattajakortin allekirjoittamista.

Malmin torilla STP:n kannattajakortin allekirjoitti 24.9.-07 eläkeläinen Kerttu Pitkänen. Hän oli laskujemme mukaan juuri se tarvittava 5000. allekirjoittaja, jonka oikeusministeriö vaatii kerättäväksi puolueeksi rekisteröimistä varten.

Veimme Oikeusministeriöön n. 5150 korttia, mutta Kerttu Pitkäsen allekirjoittama oli suurella varmuudella juuri se ratkaiseva kortti.

Kerttu ei ollut kuullut keräyksestämme mitään, mutta kannatti kuitenkin tavoitteitamme. Kertun mukaan nyt eläkeläisille hallitus on tarjoamassa 20 euroa miinus verot. Ei se riitä edes HKL:n kuukausilippuun. Eläkeläisille pitäisi saada ilmaiset matkat joukkoliikenteessä. Nyt pitää saada kansaneläkkeen perusosaa, ennenkuin saa alennusta joukkoliikenteen lippuihin. Hallitus on myös nostamassa terveyskeskusmaksuja. Lääkärin vastaanottoa pitää kuitenkin jonottaa jopa parikin kuukautta. Pitäisi siis tietää 2 kk etukäteen minkälaista kolotusta tulee olemaan.

Tapahtumat maailmantaloudessa ennakoivat kovia aikoja

Kirjoittajamme valtiotieteiden tohtori Pekka Tiainen puhuu tässä Senaatintorilla syksyllä 2005. Kyse oli HKL:n bussinkuljettajien mielenosoituksesta.

Maailmantaloudessa tapahtuu tänään isoja asioita, jotka heijastuvat meidän jokapäiväiseen elämäämme. Nämä on tunnettava kyetäksemme ymmärtämään oman maamme politiikkaa ja hakemaan sille poliittisia ratkaisumalleja. Yhden näkökulman kaiken muun ohella tähän antaa USA:n keskuspankin (FED)entisen johtajan Alan Greenspanin muistelmat, josta nyt oli Finansical Timesissa artikkeli.

USA syö enemmän kuin tienaa

Iso kysymys on USA:n velkaantuminen, joka oli v. 2005 samaa luokkaa kuin Suomessa laman aikana. Siitä se on edelleen kasvanut. USA velkaantuu siksi, että se käyttää rahaa enemmän kuin tuottaa t. "syö enemmän kuin tienaa". Se maksaa kallista energialaskua velaksi, käy sotaa velaksi ja pitää yllä elintasotottumuksiaan velaksi. Koko muu maailma lainaa Yhdysvalloille. Yksi tällainen maa on Kiina, joka osaltaan rahoittaa sodankäyntiä Irakissa. Suomikin rahoittaa Irakin sotaa sitä kautta, että suomalaiset yritykset sijoittavat Yhdysvaltoihin.

Kiinakin ylläpitää USA:n velkaantumista

Kiinalla on ollut voimakas kasvu. Siitä huolimatta siellä suurin osa taloutta on edelleen maaseutuvaltaista. Kiinan ongelmana on valtava työpaikkojen lisäämistarve. Omienkin laskelmiensa mukaan heillä vapautuu 300-500 miljoonaa ihmistä työelämään parinkymmenen vuoden aikana. Näin rajun rakennemuutoksen takia ne tarvitsevat vientiä. Mutta palkkataso heillä matala, vain n. 20 % kansantulosta. Muiden kuin palkkatulojen osuus kansantulosta on luokkaa 70-80 %. Jos Kiina olisi puhtaasti kapitalistinen maa niin se tarkoittaisi, että voittojen osuus olisi sitä luokkaa. Tässä merkityksessä Kiina on erittäin raju riistoyhteiskunta. Mutta Kiinassa investointi-aste on n. 40 % kansantulosta. Jos Suomessa investointi-aste olisi 40 %, niin olisimme velkakierteessä, jota emme kestäisi. Mutta Kiinassa on toisin. Koska siellä palkkataso on matala, niin 40 % investointiasteenkin oloissa maan taloudessa syntyy valtavat määrät ylijäämää. Sen ylijäämän Kiina sijoittaa Yhdysvaltain valtionpapereihin ja oblikaatioihin, auttaen näin Yhdysvaltoja velkaantumaan, rahoittamaan Irakin sotaa, ajamaan isoilla autoilla ja ostamaan velaksi bensiiniä ja öljyä. Tämä on nykymaailmassa se iso asia.

USA:ssa toistuu v. -90 Suomen malli

USA:n tilannetta voi verrata Suomen kuplatalouteen 90-luvun taitteessa. Meillä tuli halpaa rahaa maailmalta, jota lainattiin korkealla korolla mm. asuntoluottoihin, jonka seurauksena asuntoihin tuli hintakupla. USA:ssa toimii sama systeemi. Lainottajia ovat Kiina Japani yms. maat, joiden sijoitukset on lainattu USA:n asunto- ja osakemarkkinoille. Nyt se paljastuu kuplaksi, sillä rahaa on lainattu heikoin ehdoin. Ihmisten maksukyvyn loputtua ovat asuntojen hinnat tulleet 20 % alaspäin. Tilanne on kuin Suomessa v. -90.

Laskun maksavat USA:n ulkomaiset lainoittajat

Hyvin ratkaiseva ero kuitenkin on siinä, että Yhdysvaltain velat ovat dollareissa, eikä heillä ei ole valuuttakurssiriskiä. Suomen lainat markka-aikana eivät olleet markoissa vaan ulkomaan valuutassa. Markan romahtaessa valtion velka kasvoi n. 30%, ja pienyrityksiä meni konkurssiin. Mutta USA:lla sitä ongelmaa ei ole, koska sen velka on dollarimääräistä. Ongelma on niillä, jotka ovat lainanneet Yhdysvalloille rahaa. Kun USA:n dollari on halventunut 50 % , niin lainaaja on menettänyt sijoituksistaan 50 %.

Kauhun tasapainosta vaikea päästä eroon

Kiinan toimi siinä viisaammin, että kiinnitti rahansa dollariin ja vältti näin kurssitappiota. Pieni ero syntynyt, kun Kiina irrotti rahansa dollarista vuosi sitten. Kiinalla on sijoituksia USA:ssa 250 mrd. dollaria. Rahojaan se ei voi vetää pois USA:sta aiheuttamatta dollarin romahdusta. Kiinan lainaamat rahat ovat Yhdysvalloilla. USA kykenee sitä kautta käymään neuvotteluja Kiinan kanssa erilaisissa asioissa, eikä Kiina voi kauheasti Yhdysvaltain liekanarusta poiketa. Onkin sanottu, että Yhdysvaltain ja Kiinan taloussuhde on ratkaiseva asia maailmantaloudessa siten, että Kiinan lainaamalla velkarahalla USA ostaa halpatavaraa Kiinasta ja Kiina kykenee luomaan työpaikkoja maaseudulta tuleville. Kiinakin tarvitsee tätä tilannetta kyetäkseen hallitsemaan maansa työllisyystilannetta. Yhdysvallat taas velkojensa takia. Se on kauhun tasapaino, josta kumpikaan ei pääse eroon.

Globalisaatioko pian tiensä päässä?

Tämä liian rahan tunkeutuminen USA:n asuntomarkkinoille ja sen aiheuttama kuplatalous on vain yksi globalisaation heijastusvaikutus. Greenspan arvioi globalisaation tuoneen markkinatalouden piiriin uusia alueita, mikä on synnyttänyt uutta työnjakoa ja kilpailua, joka taasen on pitänyt inflaatiota aisoissa. Mutta nyt markkinatalous on yltänyt käytännössä läpi maailman, Kiina mukaan luettuna, sillä talouden osalta Kiina on hyvin pitkälti markkinatalousmaa. Tämä aiheuttaa sen, että globalisaatiosta tuleva hyöty esim. inflaation alenemisen osalta on käytetty loppuun. Lähitulevaisuudessa inflaatio tulee olemaan korkeampi, nykyisen 2 % sijaan 4-5 %. Ruuan hinnan kohoaminen saattaa ennakoida inflaation kiihtymistä yleisestikin.

Pienet palkat kyseenalaistavat markkinataloutta?

Suomessa työtulojen osuus kansantulosta supistui laman aikana ja on jäänyt pysyvästi aikaisempaan nähden tälle alemmalle tasolle. Tutkimalla teollistuneiden maiden tilastoja, voi tehdä päätelmän, että tämä on globaalitalouden ilmiö. Globalisaation myötä tuli pääomien vapaa liikkuvuus ja on syntynyt ylen määrin voittoa hakevaa pääomaa. Osittain työtulojen kansantulo-osuuden supistumista on aiheuttanut se, että kasvu on ollut voimakkainta sellaisissa maissa, missä se jo ennestään on pieni, kuten Kiinassa. Tästä Greenspan sanoo muistelmissaan saman, minkä mekin olemme sanoneet, että voitot ovat nykyisellään korkeampia, kuin niiden tulisi olla maailmanlaajuisesti. Onkin odotettavissa, että voittojen ja työntekijöiden palkkojen osuuksissa tulee tapahtumaan normalisoitumista. Greenspan toteaa, että jos palkkojen osuus ei nouse normaalimmalle tasolle, niin sillä on se vaikutus, että sellaiset poliittiset suuntaukset alkavat vahvistua, jotka kyseenalaistavat markkinatalouden.

Alikulutus ruokkii taloustaantumaa

Tähän liittyy se, että voiton suhdeluku on globaalitasolla myöskin Suomessa viime vuosina kasvanut. Arvioni mukaan, jos työtulojen osuus on pieni, synnyttää se alikulutuksen, jolloin se alkaa ruokkia taloustaantumaa. Ja sitä Yhdysvalloissa myöskin on kysymys. Samaan aikaan kun varallisuuserot ovat kasvaneet korkeiksi, iso osa työntekijöitä saa niin pientä palkkaa, että osa elintasosta hankitaan velkaantumisella. Eli siellä on pientuloinen kansanosa työntekijöitä, jotka velkaantuu. Asiaa vähän värittäen voi sanoa että Yhdysvalloissa kansa elää saamalla palkkaa, ottamalla velkaa ja loput varastamalla. Tilanne ruokkii sitä, että työtuloilla ei elä.

Yhdysvaltain taantuma riski koko maailmalle

Koska USA:n kansantalous on yksityisen kulutuksen varassa, pelätään kuluttajien luottamuksen romahtamista. Kun kotitaloudet velkaantuvat, asunnot menettävät arvoaan, pelätään sitä, että luottamuksen horjuessa talouteen ihmiset alkavat säästää sukanvarteen. Silloin yksityinen kulutus supistuu ja talous ajutuu lamaan. Greespanin arvioiden mukaan taantuman todennäköisyys alkaa olla 50 %. Jos Yhdysvallat menee taantumaan, siinä on se riski, että myös dollari heikkenee edelleenkin. Ja se on meidän metsäteollisuudelle katastrofi.

Pekka Tiaisen alustuksen pohjalta toimittanut **Heikki Männikkö**

Suomen Työväenpuolue - esikuvana SKDL

Uuden puolueen perustaminen on haastava ja vaikea tehtävä. Suomalaisen yhteiskunnan ja koko maailman nopea kapitalistinen globalisoituminen tekee puolueen perustamisen kuitenkin välttämättömäksi. Sosialismin romahtamisen jälkeen palkkatyöväestö, alemman tason virkamiehet ja toimihenkilöt, sosiaalisten palvelujen varassa elävät ihmiset, eläkeläiset, nuoret ja ennen kaikkea lapset ovat olleet vailla turvaa ja tulevaisuuden näkymiä.

Suomen valtiokoneisto ja puoluejärjestelmä on kauttaaltaan mukautunut globalisoituneen kapitalismin asettamiin ehtoihin niin, että valtaosan Suomen kansalaisista on jäänyt pääomien, monopolien, yritysten sekä EU:n ja Suomen virkakoneistojen jalkoihin. Kaikkein raastavinta on ollut havaita, että vasemmistolainen työväenliike on ollut hajaantuneena pieniin ja avuttomiin ryhmiin vuosikymmenten ajan. On tullut aika koota vasemmalla oleva väki yhteen. Suomen Työväenpuolueen perustaminen on päättäväinen askel tähän suuntaan.

Uuden puolueen tärkeimmät kysymykset ovat, mistä näkökulmasta se tulee maailmaa katselemaan, mikä on sen arvojärjestelmä ja miten organisoituneena se tulee tavoitteitaan toteuttamaan.

Suomen Työväenpuolueen (STP) tulee katsella maailmaa nimensä mukaisesti työväenluokan näkökulmasta, ja toimia myös sen mukaisesti.

Työväenluokalla tarkoitan historiallisen luokkakehityksen lopputuloksena syntynyttä väestöryhmää, joka on taloudellisten pääomien, **peruskoulua** korkeamman koulutuksen **ja yhteiskunnallisten** valtaroolien ulkopuolella**.** Nämä kolme pääoman ryhmää (taloudellinen, kulttuurinen ja sosiaalinen pääoma) välittävät yhteiskunnan ikuista luontosuhdetta. Ne toimivat myös yhteiskunnallisen luokkajaon perusteena ja luokkateorian kriteerinä. Sekä luonnon sietokyky että yhteiskunnan sosiaalinen rakenne on jo nyt luokkakehityksen seurauksena katastrofin partaalla. Luokkakehityksen moottorina toimivat taloudellisten pääomien kasauntumisen ja keskittymisen lait. Taloudellisen pääoman vaikutuksesta myös kulttuuripääoma ja sosiaalinen pääoma kasautuvat ja keskittyvät kansan ulottumattomiin.

Tällä hetkellä vielä toimintaa harjoittavat pienyrittäjät, työttömäksi jäänet korkeasti koulutetut ihmiset, sekä virkakoneiston suoritusportaassa työskentelevät pienipalkkaiset virkamiehet ja toimihenkilöt ovat saman luokkakehityksen alaisia, kuin työväenluokkaan kuuluneet ihmiset ovat aikanaan olleet. Heitä odottaa sama kohtalo työväenluokan kanssa, ja sen vuoksi myös heidän taloudelliset ja poliittiset etunsa yhtenevät.

Ehkä tärkein kaikkia palkansaajia ja palkatta jääviä ihmisiä yhdistävä näkökohta on työväenluokan jäsenten yhdenvertaisuuteen perustuva arvomaailma. Sen sisältönä on pyrkiä palauttamaan taloudellinen päätösvalta, kulttuuriperinnön haltuunotto ja yhteiskunnan ohjausvalta tasa-arvoisesti jokaisen ihmisen ulottuville kaikkialla maailmassa. Tämä arvomaailma antaa inhimillistä sisältöä ja yhteiskunnallista aktiivisuutta kaikille niille ihmisille, jotka haluavat ohjata ihmiskunnan kehitystä kohti tasa-arvoisia, oikeudenmukaisia ja pysyvään rauhaan perustuvia yhteiskuntia.

STP pitää historiallisena esikuvanaan 1945 perustettua ja 1980–luvun lopulla elävänä haudattua Suomen Kansan Demokraattista Liittoa (SKDL), sillä erotuksella, että mikään ryhmä tai organisaatio ei voisi esiintyä sen sisällä itseoikeutettuna johtavana voimana, kuten SKDL:ssa vielä tapahtui. STP: n jäseneksi voisi liittyä yksityiset jäsenet, yhdistykset ja organisaatiot. Niiden edustus määräytyisi jäsenyhdistysten koon mukaan. Sama koskisi myös jäsenyhdistysten suorittamaa jäsenmaksua. STP: n jäseneksi voisivat liittyä kaikki yksityiset henkilöt, yhdistykset ja organisaatiot, jotka hyväksyvät STP: n periaateohjelman ja säännöt. STP toimisi täysin avoimesti kaikissa tilanteissa kaikilta osiltaan. Sillä ei olisi salaisuuksia. STP: n tulisi olla eräänlainen miniatyyrikuva tulevaisuuden yhteiskunnasta. Tällaisena STP olisi poikkeus olemassa olevien puolueiden joukossa. Luulen, että vain tällainen puolue voisi kerätä yhteen Suomen vasemmistolaiset henkilöt, ryhmät ja puolueet ja saada myös kansalaisten tuen toiminnalleen. Juuri näin SKDL teki aikanaan.

Tällaista Työväenpuoluetta voisi nimittää antikapitalistiseksi puolueeksi, jonka sisällä erilaiset sosialismin mallit kilpailisivat keskenään etsien parasta tulevaisuuden yhteiskuntajärjestystä.

Heikki Typpö

”Kuoppakorotuksia”

Tänä syksynä ammattiliitot ovat tehneet sopimuksensa liittokohtaisina. EK:n ja hallituksen yllätykseksi se on poikinut suuren määrän työtaisteluita ja niiden uhkia. Myös palkkavaatimukset ovat edellisiä vuosia suuremmat. Olisiko tämä merkki siitä, että työläiset pitkän taantuman jälkeen jälleen alkaisivat ymmärtää yksilöllisyyden korostamisen sijasta joukkovoiman merkityksen? Kuva on Suurkirkon rappusilta v. 1991, jolloin SAK uhkasi järjestää parin tunnin "yhteislakon".

Työehtosopimukset alkavat olla tämän kierroksen osalta neuvoteltu. Ensimmäisenä sopimuksen sai kemian teollisuus, hyvänä kakkosena maaliin saapui teknologia(metalli)teollisuus. Sopimusten palkankorotukset ovat noin 8-10 prosenttia, jotka tulevat tipoittain seuraavan kahden vuoden aikana.

Sopimuksissa on myös paikallisesti sovittavia eriä. Esim. teknologiateollisuudessa paikallinen erä on joko 1 prosentti, jos siitä sovitaan liittojen ohjeiden mukaan, tai 0,7 prosenttia jos ei paikallisesti päästä sopimukseen. Useimmilla työpaikoilla on paikallinen erä tuo 0,7%. Yksimielisyyttä ei siis ole työnantajien ja työntekijöiden kesken syntynyt. Tosin duunaritkin ovat halunneet mieluimmin sen 0,7%, koska silloin erä jaetaan tasan kaikkien kesken. Jos erä olisi 1%, niin silloin osa porukasta jäisi kokonaan ilman. Tämän paikallisen erän jaosta on työpaikoilla syntynyt suhteettoman paljon polemiikkia. Työnantajalle ei ole mitään merkitystä, onko erä yksi vai 0,7 prossaa. Pääasia taisi työnantajalle olla, että siitä nousi työpaikoilla tunteita nostattava älämölö. Samalla huomio ohjautui tärkeämmistä asioista muualle. Esimerkiksi siitä, että kapitalistit saivat viime vuonna 30 prosentin kuoppakorotuksen. Tai siitä, että yritysjohtajat ovat saaneet bonuksina paikallisia eriä, joista duunarit voivat vain uneksia. Tai siitä että sopimusteksteihin tuli, jälleen kerran, huononnuksia, jotka merkitsevät joissakin tapauksissa suoranaisia palkan alennuksia. Tai siitä että teksteihin tuli muutoksia, jotka lisäävät työnantajien isäntävaltaa ja siten vaikeuttavat työläisten asemaa.

Solidaarisista palkankorotuksista ei muuten kukaan Ay-pomo ole puhunut pitkiin aikoihin yhtään mitään. Solidaarisuus on ammattiyhdistysliikkeen johdolta hukassa. Palkankorotukset ovat jo vuosikausia olleet prosenttiperusteisia, mikä on johtanut siihen, että tuloerot ovat kasvaneet paitsi omistavan luokan ja työväenluokan välillä, myös työläisten välillä! Työehtosopimusten taulukko-palkkahaitari venyy kierros kierrokselta. Samaan aikaan ”ihmetellään”, kun naisten euro on edelleenkin vain 80 senttiä ”samapalkkaisuusperiaatteesta” ja tasa-arvo laista huolimatta. Naiset kun ovat pääsääntöisesti siellä palkkahaitarin alapäässä. Muissa Euroopan (sivistys)maissa Ay-liike pyrkii saamaan alimpiin palkkoihin suuremmat korotukset, mutta siellä ei solidaarisuutta olekaan julistettu pannaan kuten meillä.

TEHY on sentään vaatimassa sairaanhoitajille reiluja korotuksia. Sairaanhoitajat ovat ottaneet kovat keinot joukkoirtisanoutumisineen käyttöönsä. Heidän taistelulleen on syytä antaa kaikki tuki,sillä kyseessä on paljon muutakin kuin hoitajien palkat: Koko suomalaisen sairaanhoidon tulevaisuus. Ei enempää eikä vähempää. Löytyykö tästä maasta ylipäänsä rahaa köyhien terveyspalveluihin, vai työnnetäänkö rahat kapitalistien pohjattomiin säkkeihin ja pörssiin pelattavaksi. Koko Ayliikkeen pitäisi olla TEHY:n tukena ja turvana. Onhan se kaikkien työtätekevien etu, että terveyskeskuksissa ja sairaaloissa on motivoitunutta ja ammattinsa osaavaa henkilökuntaa. Toivoa sopii, että rahaa löytyy ja hoitajat saavat ansaitsemansa kuoppakorotuksen.

Metsäyhtiö Stora Enso sitten päätti lopettaa Summan ja Kemijärven tehtaansa ja Anjalan tehtaalta yhden aikakausilehtipaperikoneen sekä tehtaan Ruotsista. Lisäksi se aikoo myydä Kotkan tehtaan. Työttömiksi jää 1400 ihmistä, joista 1100 Suomesta. Yhtiö on ilmoittanut, että mitään tukipaketteja ei työttömiksi jääville tipu. Luonnollista on, että Stora Enson duunarit järjestivät ulosmarssin työpaikoiltaan. Luonnotonta sen sijaan on, että työnantaja todennäköisesti vetää ammattiosastot työtuomioistuimeen ”laittoman” lakon järjestämisestä. Työtuomioistuin luonnottomasti määrää osastoille sakot! Stora Enson duunarit maksavat herrojensa Amerikan seikkailusta kovan hinnan.

Markku Nieminen

Kumpi parempi?

Kaikki tietävät, että porvarilliset tutkimuslaitokset kaunistelevat kansantalouksien tuloksia. Siksi niiden tilastot ovat saaneet emävalheen leiman. Voikin epäillä, että tuore selvitys (New Europe. Raport on Transformation, 2007, HS 21.9.07) antaa entisistä Neuvostoliiton maista todellisuutta kauniimman kuvan, vaikka sekään ei ole mairitteleva. Päinvastoin. Raportti todistaa, että sosialismi oli kapitalismia parempi.

Raportin mukaan vuoteen 1989 verraten vuonna 2005 Venäjän tuotannon määrä oli vain 87 prosenttia. Kapitalismiin siirtyminen romutti Venäjän talouden, joka on vieläkin 13 prosenttia pienempi kuin sosialistisella Venäjällä. Ukrainan tuotanto oli sitäkin surkeampi. Sen tuotanto oli vuonna 2005 vuoteen 1989 verraten vain 60 prosenttia. Sen tuotanto oli 40 prosenttia pienempi kuin sosialistisessa Ukrainassa. Raportti mukaan vain kolme pientä entistä Neuvostoliiton maata ylitti nipin napin vuoden 1989 tason. Kaikki muut ja esimerkiksi Moldova (Moldavia) ja Georgia (Gruusia), ovat todella kaukana sosialismin ajan tuotannon määrästä.

Vuonna 1989 neuvostotasavaltojen talous oli nykyiseen verraten suorastaan loistavassa kunnossa. Jos sosialismia ei vaihdettu kapitalismiin, niin tuotanto olisi nykyiseen verraten ainakin kaksinkertainen. Venäjällä ja Ukrainassa on tuotannon ja toimeentulon romahtamisen, elinolojen huonontumisen ja puutteen seurauksena tapettu ainakin 35 - 40 miljoonaa ihmistä. Kaikkien neuvostotasavaltojen luku yhteensä on tätä tuntuvasti suurempi ja jatkuvasti kasvava, kun niiden taloudet rämpivät pohjamudissa ja kun täystyöllisyys ja sosiaaliturva ovat vain kaunis muisto menneiltä ajoilta.

Kurjuus Venäjällä ei ole uusi ilmiö. Viime vuosisadan alussa Venäjä oli alikehittynyt maatalousmaa, jonka köyhyyttä ensimmäinen maailmansota lisäsi. Venäjä köyhtyi entisestään, kun lokakuun vallankumouksen jälkeen valkoisten armeijat yrittivät voimalla, sisällissodalla, palauttaa vanhan kapitalistien ja maaruhtinaiden vallan. 20-luvun alussa todella syvä kurjuus ylettyi kaikkialle.

Vasta sisällissodan ja sen seurausten paikkailemisen jälkeen 20-luvun puolivälissä Neuvosto-Venäjä voi aloittaa sosialismin rakentamisen. Kahdessakymmenessäviidessä vuodessa heikko, alikehittynyt ja köyhä Venäjä kasvoi Neuvostoliitoksi. Siitä tuli yksi teollistuneiden maiden paitsi sotilaallinen myös taiteen, tieteen ja tuotannon suurvalta. Näin siitäkin huolimatta, että toisessa maailmansodassa sen oli lähes yksin hävitettävä kapitalistisen Saksan kaikkialle levittämä fasismi. Neuvostoliitto lopetti Euroopan fasistiset keskitys- ja tuhoamisleirit, vapautti vankiloista miljoonat kommunistit, ammattiyhdistys- ja rauhanaktivistit ja muut poliittiset vangit sekä turvasi kaikille vapauden ja poliittiset mielipide- ja toimintaoikeudet.

Historian raaka totuus on, että kahdessakymmenessäviidessä vuodessa Neuvostoliitossa toteutettiin se, joka kapitalismilta oli vaatinut 250 - 300 vuotta! Mutta, muistot ja haaveet ruhtinaiden loistosta eli. Vastavallankumouksen toive ei kuollut. Se siirtyi sukupolvesta toiseen yli seitsemänkymmentä vuotta. Lopulta ja kapitalististen maiden merkittävällä tuella se onnistui ja Neuvostoliiton parlamentti ammuttiin tykeillä taivaan tuuliin – ja amerikkalainen TV, CNN kuvasi sen maailmalle.

Siirtymisessä sosialismista kapitalismiin neuvostokansat menettivät työnsä tulokset ja ajettiin kapitalistiseen kurjuuteen. Sen todistaa jopa porvarillinen New Europa!

Kai Kontturi
Helsinki

.... Jatkoa sivulta 3

Metsäteollisuuden tehtaiden lopettamiset...

Se kiihdytti metsäteollisuuden saneerauksia ja sellaisia päätöksiä kuin Voikkaan tehtaan lopettaminen.

Paperialan työsulussa hyväksikäytettiin sitä, että tuotantoa haluttiin maailmanmitassa supistaa ja se vahvan euron takia supistaminen voitiin tehdä Suomessa ja samalla ajaa läpi muutoksia, joilla heikennettiin paperityöväen ammattiliittoa ja työehtoja. Syksyllä 2007 euro on liki 60 % vahvempi kuin vuonna 2001. Tätä paperi- ja massateollisuus ei tahdo kestää talouden korkeasuhdanteessa, laskusuhdanteessa edessä olisi täysi katastrofi. Se toteutuisi sitä kautta, että Yhdysvaltain velkakriisin heikentämä dollari sukeltaisi edelleen, kun jo nykytasossa on kestämistä.

Lupaukset, että euro tuo investointeja

Ennen euroa UPM:n Casimir Ehrooth lupasi, että rajan takana odottavat 80 miljardin markan investoinnit tuloa Suomeen kunhan päästään euroon. Euron tulon varmistuminen aiheutti kuitenkin täysin päinvastaisen reaktion: investoinnit pakenivat. Se oli selvää, koska metsäteollisuus halusi välttää riippuvuutta euroalueesta. Eli tuotetaan kulloinkin enemmän siellä, missä valutta on halvinta. Syy oli tämä, vaikka olikin käsittämätöntä, miksi Stora-Enso osti tehtaita Pohjois-Amerikasta kun dollari oli kallis ja maksoi tehtaista siksi kalliin hinnan. Yhtä käsittämätöntä kuin Soneran ennätystappiolliset UMTS-kaupat.

Devalvaatioilla ja yhtiöverohelpotuksilla pönkitettiin vuosikymmenet pääomavaltaista metsäteollisuutta. Samalla lisättiin työn ja työvaltaisen yritystoiminnan verotusta. Muutosta tähän olisi tullut saada aikaan jo kauan sitten. Euron tulo kuitenkin aiheutti sellaisen täyskäänöksen, että jäljelle jäi sopeutuminen työntekijöiden kustannuksella ja monien tuotantoyksiköiden alasajo ja investoinnit virtasivat Suomesta pois.

Varoitukset

Euron tuomista muutoksista metsäteollisuuden kannalta varoitettiin jo ennen EU-jäsenyyttä. Sanottiin, että EU-jäsenyys sinänsä ei vaikuta metsäteollisuuteen samalla tavoin kuin moniin muihin aloihin, mutta jos mennään yhteen valuuttaan, tulee ongelmia. Varotukset toistettiin runsas 10 vuotta sitten kun euroratkaisut olivat keskustelussa. Varoitusten tuloksena alettiin kerätä 7,5 miljardin markan puskurirahastoa, mutta alun perin tiedettiin, että summa ei ole riittävä, jos tulee suuria valuuttakurssimuutoksia. Summa, euroissa 1,3 miljardia, on kuitenkin suuri verrattuna niihin 15 milj. euroon, jotka käytetään Stora-Enson vähennysten paikkaamiseen. 15 miljoonaa on vain runsas prosentti puskurivaroista.

Mitä on tehtävä?

Kaikille on turvattava työpaikat. Ensin on tehtävä työtä Stora-Enson irtisanomisten ja tehtaiden sulkemisen perumiseksi ja tuotannon jatkon turvaamiseksi muilla tavoin, jos Stora-Enso on haluton. Korvaavat työpaikat tulee perustaa siltä osin kuin vähennyksiä ei voida kokonaan välttää, mutta tehtaiden sulkemista ei hyväksytä. Tuotantoa tulee pyörittää, vaikka 13 %:n katetta ei tulisikaan. Tarvittaessa yhteiskunnan tulee ottaa tehtaat hoitaakseen tai sitten omistus tulee siirtää työntekijöille, jotka voivat ylläpitää tuotantoa.

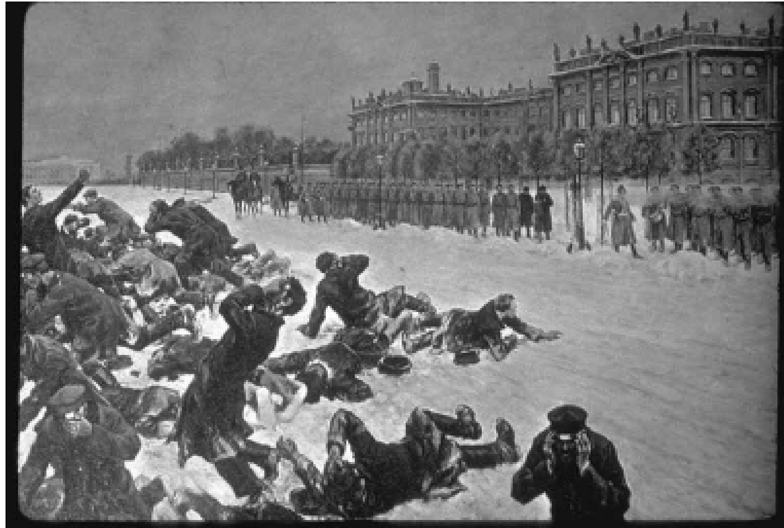
Euron vahvistuva kehitys tulee saada katkaistua ja euro painettua laskuun ylivahvalta tasoltaan. Sitä varten Euroopan Keskuspankin tulee laskea korkoa. Koska energian hinnan nousu on ison tekijä hintapaineissa, on valittava suunta, jolla vähennetään energian käytön kasvua ja öljyriippuvuutta.

Nämä ovat välittömimpiä toimia. Mutta laajemmin on kyse siitä, että Suomen tulee vapautua Brysselialisteisesta talouspolitiikasta ja aloitettava kehittää maatamme, elinkeinoelämäämme ja työllisyyttämme Suomen talouden ja suomalaisen ehdoilla kansainvälistä yhteistyötä rakentaen, mutta torjuen yritykset päättää asioista maan rajojen ulkopuolella tavalla, jossa Suomen kansallisia etuja ei oteta huomioon.

Lokakuun vallankumous muutti maailman

90-vuotta sitten Lokakuun vallankumous aloitti maailmassa uuden aikakauden. Tätä ei muuta miksikään sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän viime vuosien vaikeudet. Länsi-Euroopassa porvarilliset vallankumoukset tapahtuivat ennen työväenpuolueiden syntymistä työväenluokan tuella. Venäjällä työväenpuolue (bolshevikit) perustettiin v. 1903 ja kaksi vuotta myöhemmin se johti Venäjän ensimmäistä porvarillis- demokraattista vallankumousta, joka bolshevikkien johdolla kehittyi v. 1917 työväen ja talonpoikain vallankumoukseksi.

Politiikan alueella on vaikea nimetä asiaa, johon v. 1917 lokakuulla ei olisi vaikutusta. Johtaessaan bolshevikkeja vallankumoukseen Lenin tutki yhä uudelleen kaiken tiedon ja kokemuksen, jonka Marx ja Engels loivat. Samasta syystä meidän on tänään tutkittava se kokemus ja tieto, jonka Lenin ja Lokakuun vallankumous meille jättivät. Koskaan ei tule samanlaista aikaa eikä Suuri Lokakuu toistu sellaisenaan. Mutta Lokakuun kokemus jättää suuren määrän perusasioita, mitkä tulee huomioida kehittäessämme työkansan uutta taistelutaktiikkaa nykyistä porvarillista komentoa vastaan. Lokakuutakin suuremmat ajat ovat edessämme.

Taiteilijan näkemys Pietarin verisunnuntaista 22.1.1905. Tsaarin toteuttama joukkomurha johti vallankumoukselliseen liikkeeseen, joka loi pohjan myöhemmälle v. 1917 Lokakuun Suurelle Sosialistiselle Vallankumoukselle.

Tsaarin Venäjä - puolifeodalistinen valtio

Venäjällä vallitsivat vahvat feodalismin jäänteet, monarkkien ja suurmaanomistajien valta. Maaorjuus oli lakkautettu 1861. Siinä yhteydessä tilanherrat anastivat talonpojilta huomattavan osan heillä aiemmin käytössään olleesta maasta. Talonpojat joutuivat vuokraamaan tilanherrain maata raskailla ehdoilla, sekä viljelemään tilanherralle osan hänen maataan. Talonpoikaa riistettiin ankarasti.

Läntiset kapitalistit synnyttivät Venäjän työväenluokan

Teollisuuskapitalismi Venäjälle kehittyi maaorjuuden lakkauttamisen jälkeen nopeasti. Vuoteen 1900 mennessä työläisten lukumäärä oli jo lähes kolme miljoonaa. Venäjän kapitalismi kulki kuitenkin muihin Euroopan suurvaltoihin nähden jälkijunassa. Työläiset tekivät Euroopan pisintä työpäivää ilman poliittisia oikeuksia, työturvallisuutta tai sosiaaliturvaa. Länsimaiden kapitalistit omistivat tsaarin myötävaikutuksella pääosan Venäjän teollisuudesta. Länsimaihin verrattuna voitot olivat moninkertaiset. Venäjästä tuli imperialismin ristiriitojen solmu. Työväestö alkoi järjestäytyä. Ensimmäinen työväenliitto perustettiin Odessassa jo v. 1875. Työläiset ottivat käyttöönsä lakkotaistelun. 1880-luvun alkupuoliskolla käytiin jo 50 suurempaa lakkotaistelua. Morosovin tekstiilitehtailla Orehovo-Sujevossa heikennettiin työläisten palkkoja useissa jaksoissa. Siitä seurannut lakkotaistelu kukistettiin asevoimin. Mutta työläisten liikehdintä Venäjällä kasvoi.

Narodnikkien liike vastusti marxilaisuutta

Talonpoikien keskuudessa narodnikit alkoivat taistella tsaaria vastaan. He olivat kuitenkin marxilaisuuden vastustajia, kiistivät työväenluokan vallankumouksellisen merkityksen ja vastustivat työväen ja talonpoikain liittoa. Venäjällä alkoivat syntyä ensimmäiset marxilaiset ryhmät. Ensimmäinen oli Plehanovin v. 1883 perustama "Työn vapautus ryhmä". Plehanov oli aiemmin narodnikki, mutta tutustuttuaan maanpaossa Marxin ja Engelsin teoksiin, hän organisoi niiden kääntämistä venäjänkielelle. Marxilaisuuden kasvun esteenä Venäjällä olivat narodnikit ja marxilaisuus kehittyikin narodnikkien vastaisessa taistelussa. 1800-luvun lopulla sosialidemokratia Venäjällä eli pienten marxilaisten ryhmien muodossa ilman yhteyttä joukkoliikkeeseen.

Lenin valitsi marxilaisuuden

Vladimir Iljits Uljanov (Lenin) syntyi 1870 Volgan rantakaupungissa Simbirskissä Perhe oli edistyksellinen. Leninin vanhin veli tuomittiin kuolemaan osallisuudesta narodnikkien organisoimaan tsaarin murhayritykseen. Tämä vaikutti Leniniin voimakkaasti. Hän ryhtyi tutkimaan marxilaisuutta ja terrorin sijaan näki siinä tien proletariaatin vapautukseen. Vallankumouksellisen toimintansa vuoksi hänet karkotettiin 1887 vuodeksi Kokuskinon pieneen syrjäkylään. Muutettuaan v. 1889 perheensä kanssa Samaraan perusti Lenin siellä marxilaisen kerhon ja piti yhteyttä muihin Volgan varren marxilaisiin. Pietariin Lenin siirtyi 1893. Siellä hän liittyi yhteen Pietarin maanalaisista marxilaisista kerhoista. Tietojensa ja vallankumouksellisen toimintansa johdosta hänestä tuli nopeasti pääkaupungin marxilaisten johtaja.

Marxilaisen vaiheen alku Venäjän työväenliikkeessä

Leninin Pietarin toiminta osui yhteen työväenluokan kasvun ja taistelutoiminnan nousun kanssa. Työläisten toiminta oli hajanaista ja Lenin asetti Pietarin marxilaisten tehtäväksi vallankumouksellisen työväenpuolueen perustamisen. Tämän esteenä oli narodnikkilaisuus. Siksi 1894 kirjassaan **"Mitä ovat kansan ystävät ja miten he taistelevat sosialidemokraatteja vastaan"** Lenin osoitti virheellisiksi narodnikkien katsomukset. Lenin osoitti työväenluokan merkityksen vallankumouksellisena voimana ja todisti, että tsaarinvalta voidaan kukistaa vain luomalla työväen ja talonpoikain liitto. Lenin asetti tehtäväksi irrallisten marxilaisten kerhojen yhdistämisen vallankumoukselliseksi puolueeksi. Keväällä 1895 Lenin matkusti Pietarin marxilaisten edustajana ulkomaille tapaamaan "Työn vapautus ryhmän" edustajia ja keskustelemaan puolueen perustamisesta. Syksyllä Pietarin marxilaiset ryhmät yhdistettiin poliittiseksi järjestöksi nimeltään **"Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi".** Sen perustan muodostivat jo tehtaiden työläiskerhot. Alettiin harjoittaa agitaatiota ja organisoida lakkotaistelua. Kuuluisa oli v. 1896 järjestetty Pietarin 30.000 tekstiilityöläisten lakko. Taisteluliiton toimesta alettiin yhdistää toisiinsa marxilaisuutta ja työväenliikettä. Taisteluliiton kaltaisia järjestöjä perustettiin muihinkin Venäjän kaupunkeihin.

"Kipinästä tuli syttyy" - Suunta puolueen perustamiseen

Vuoden 1895 lopulla Tsaarin poliisi hajotti Pietarin Taisteluliiton toiminnan ja sen johtohenkilöitä vangittiin. Lenin karkotettiin vankeusajan jälkeen keväällä 1897 kolmeksi vuodeksi Siperiaan Lenajoen varrella sijaitsevaan Susenskojen kylään. Karkoituksessa Lenin kirjoitti mm. marxilaisen puolueen ohjelman ja alkoi valmistella kirjaa **"Kapitalismin kehitys Venäjällä"**, jonka hän saattoi loppuun karkotusaikanaan. Siinä hän perusteli miten työväenluokan tulee esittää johtavaa osaa vallankumouksessa ja että tuleva vallankumous ei voi voittaa ilman työväen ja talonpoikain liittoa. Ensimmäinen yritys Venäjän Sosialidemokraattisen Työväenpuolueen (VSDTP) perustamiseksi tehtiin 1898 Leninin ollessa karkotettuna. Se ei onnistunut yhdistämään marxilaisia kerhoja. Susenskojessa Lenin loi suunnitelman puolueen perustamiseksi ja sen mukaan tuli perustaa sanomalehti. Karkotuksen jälkeen Lenin tapasi eri puolilla Venäjää Taisteluliittojen edustajia organisoiden heistä lehden tulevia työntekijöitä. Toimintansa vuoksi Lenin joutui pakenemaan ulkomaille kesällä 1900. Yleisvenäläistä vallankumouksellista lehteä "**Iskraa**" alettiin julkaista joulukuusta 1900 ja Leninin ohjauksella muodostettiin Iskran avustaja- ja asiamiesverkosto. Saksasta käsin. V. 1902 ilmestyi Leninin kirja **"Mitä on tehtävä"**. Siinä hän perusteli puolueen rakentamissuunnitelman todeten, että puolueella tulee olla aseenaan edistyksellisin vallankumouksellinen teoria- marxilaisuus. V. 1903 kirjassaan **"Maalaisköyhälistölle"** hän selosti Työväenpuolueen tavoitteita ja perusteli työväen ja talonpoikaiston liiton välttämättömyyttä. Tsaarin poliisin ajojahdin vuoksi Iskra toimituskuntineen (Lenin mukana) joutui muuttamaan 1902 Lontooseen ja keväällä 1903 Genovaan.

Puolueen perustaminen 1903, VSDTP:n 2. edustajakokous

Leninin ollessa Susenskojessa eräät sosialidemokraatit joidenkin menestyksellisten lakkotaistelujen ansiosta alkoivat kehottaa työläisiä pelkästään taloudelliseen taisteluun ja hylkäämään poliittisen taistelun. Nämä ns. ekonomistit olivat Venäjän työväenliikkeen ensimmäisiä opportunisteja. Susenskojessa Lenin kirjoitti asiakirjan **"Venäjän sosialidemokraattien vastalause",** jonka allekirjoittivat 17 Minusinskin piirikuntaan karkotettua marxilaista. Siinä hän tuomitsi ekonomistien vahingolliset katsomukset ja määritteli sosialidemokraattien perustavoitteet Venäjällä. Suunnitelmaa vallankumouksellisen puolueen perustamiseksi asettuivat vastustamaan ekonomistit. Kirjassaan **"Mitä on tehtävä"** Lenin osoitti, että ekonomismi on kansainvälisen opportunismin muunnos. Lenin ja Iskran toimituskunta valmistelivat vallankumouksellisen ohjelman, säännöt ja muita asiakirjoja. Vuonna 1903 heinäkuussa aloitettiin VSDTP:n 2. edustajakokous aluksi Brysselissä ja sitten Lontoossa.

Lenin ja Iskran kannattajat kävivät ankaraa taistelua puolueen vallankumouksellisen ohjelman puolesta. He puolustivat työväenluokan valtaa, työväen ja talonpoikain liittoa ja proletaarista internationalismia opportunisteja vastaan. Äänten enemmistöllä hyväksyttiin vallankumouksellinen ohjelma, jossa asetettiin tavoitteeksi työväenluokan ja talonpoikaiston valta. Leninin kannattajat saivat enemmistön keskuskomiteaan ja Iskran toimituskuntaan. Tämän jälkeen leniniläisistä puhuttiin aina enemmistönä (bolshevikit) ja opportunisteista vähemmistönä (menshevikit). Silloin alkoi bolshevikkien ja menshevikkien välinen vuosien taistelu menshevikkien jatkaessa ekonomistien linjaa. Heti edustajakokouksen jälkeen menshevikit saivat haltuunsa Iskran. Silloin v. 1904 Lenin kirjassaan **"Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin"** osoitti miten vaarallinen tulevalle vallankumoukselle on menshevikkien linja.

Tilanne kypsyy Venäjän ensimmäiseen porvarillis-demokraattiseen vallankumoukseen

Kesällä 1904 bolshevikit alkoivat kampanjoida VSDTP:n 3:nnen edustajakokouksen puolesta lopettaakseen menshevikkien yritykset mitätöidä toisen edustajakokouksen päätökset. Tämä ei ollut ainoa syy vaatia koolle VSDTP:n 3, edustajakokous. Idässä kypsyi Venäjän ja Japanin välinen imperialistinen sota, jonka Tsaarin armeija hävisi. Tästä sai kansa maksaa kalliin hinnan. Sotaan suhtautuivat menshevikit siten, että on puolustettava kapitalistista isänmaata. Bolshevikit katsoivat, että tsaarin tappio ryöstösodassa johtaa tsarismin heikentymiseen ja vallankumouksen voimistumiseen.

Vuosina 1900-1903 vallinnut talouspula lisäsi talonpoikain ja työläisten kärsimyksiä. V. 1904 joulukuussa käytiin Bakussa bolshevikkien johdolla hyvin järjestetty työläisten voittoon päättynyt lakko. Bakun lakko aloitti monilla seuduilla joukkoliikkeen. Tammikuun 3. päivä 1905 neljän työläisen erottamisesta Pietarissa Putilovin tehtailla alkanut työtaistelu kasvoi yleiseksi lakkoliikkeeksi. Bolshevikit halusivat 3. edustajakokouksen koolle arvioimaan näitä tapahtumia.

Työväenluokka asettui Venäjän ensimmäisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtoon

Vallankumoukselliset tapahtumat kehittyivät nopeasti. Kaikki luokat, myös porvaristo alkoivat liikehtiä. Poliisin järjestämän provokaattorin pappi Caponin johdolla organisoitiin "Venäjän työläisten yhdistys". Heidän toimesta kansalle uskoteltiin, että tsaari ei tunne kansan hätää. Pappi Caponin johdolla järjestettiin kansanjoukot toimittamaan tsaarille vetoomusta olojen parantamisesta. Bolshevikit tunsivat poliisin suunnitelmat ampua väkijoukkoja ja varoittivat kansaa, mutta eivät kyenneet torjumaan Caponin suunnitelmaa. Siksi he menivät myös mukaan mielenosoitukseen koska eivät halunneet irtaantua joukoista. Bolshevikkien esityksistä vetoomukseen tehtiin paljon muutoksia. Varoituksista huolimatta Caponin suunnitelma toteutettiin ja tsaarin poliisi ampui 9.1.1905 5000 työläistä Pietarissa Talvipalatsin torille. Tästä alkoi vallankumouksellinen liikehdintä leviten koko Venäjälle. Lenin arvioi nämä tapahtumat vallankumouksen alkuvaiheeksi.

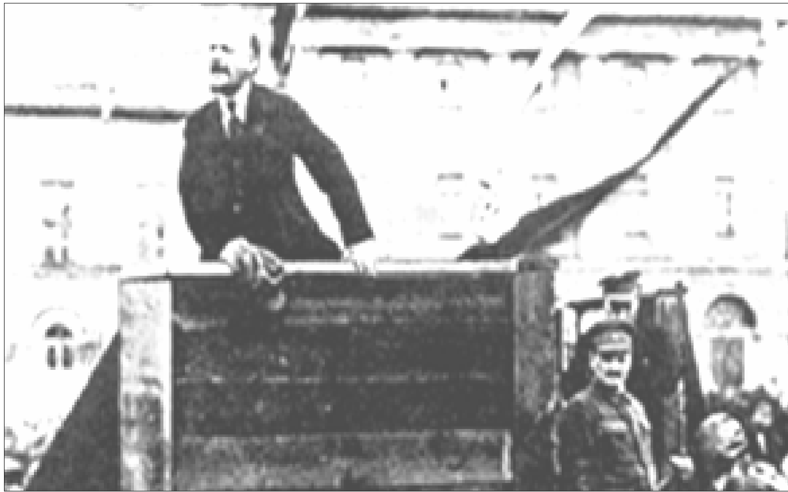
VSDTP:n 3. edustajakokous määritteli vallankumouksen linjaa

Bolshevikkien vaatimuksesta huhtikuussa 1905 pidettiin Lontoossa VSDTP:n 3. edustajakokous, jossa määriteltiin taktiikka vallankumoukseen. Tähän kokoukseen eivät menshevikit osallistuneet, vaan pitivät oman konferenssinsa. Menshevikit vaativat porvariston tukemista, koska se oli heidän mielestään vallankumouksen päävoima. Bolshevikit pitivät alkanutta vallankumousta porvarillis- demokraattisena, jonka tehtävänä on maaorjuuden rippeiden hävittäminen, tsaarin kukistaminen ja demokraattisten vapauksien voittaminen. Porvaristo halusi säilyttää tsaarin ruoskana työläisiä vastaan eikä siksi kyennyt viemään vallankumousta loppuun. Demokraattisen vallankumouksen voi johtaa loppuun ainoastaan työväenluokka liitossa talonpoikain kanssa. Päämääränä tulee olla tsaarin kukistaminen aseellisesti sekä väliaikaisen vallankumoushallituksen muodostaminen, jossa valta kuuluu työläisille ja talonpojille ja jossa porvaristo on pakotettu neutraaliksi. Leninin johdolla kehitetty bolshevikkien taktiikka oli päinvastainen, kuin aikaisemmissa Euroopan porvarillisdemokraattisissa vallankumouksissa. Ei tullut **rajoittua porvarillis**demokraattiseen vaiheeseen, vaan piti edetä työläisten ja talonpoikaiston valtaan ja suuntautua sen kehittämiseen sosialistiseksi. Edustajakokouksen jälkeen Lenin arvioi 3:nnen edustajakokouksen tuloksia kirjassaan **"**Sosialidemokraattien kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa**".**

Vallankumouksellinen liikehdintä synnytti Neuvostot

Liikehdintä levisi yli maan. Tammimaaliskuussa 800.000 työläistä oli lakossa. Lakkojen lisäksi oli talonpoikien ja sotilaiden kapinoita. Lokakuussa oli lakossa 2 miljoonaa ihmistä. Suurimmissa kaupungeissa alettiin vallan elimiksi muodostaa neuvostoja. Pietarissa, Varsovassa, Lodzissa, Bakussa ja Odessassa oli keväällä 1905 suuria lakkoja. Syksyllä vallankumousliike edelleen voimistui. Myös talonpojat liikehtivät ja lokakuussa alkoi poliittinen yleislakko. Tehtaat, posti ja lennätin keskeyttivät työnsä Tsaari oli pakotettu 17.10.1905 sallimaan yhdistymis- ja kokoontumisvapauden sekä kutsumaan koolle duuman. Tässä vaiheessa Leninin oli vaikea johtaa vallankumoustapahtumia ulkomailta käsin. Vaaroista huolimatta hän palasi marraskuussa 1905 Pietariin. Vallankumouksen kohokohdaksi muodostui Moskovan bolshevikkien ja paikallisen neuvoston 7.12.1905 organisoima yleislakko, joka johti 17.12.-05 saakka kestäneeseen aseelliseen kapinaan. Taisteluita käytiin muissakin kaupungeissa, mutta ne eivät kehittyneet yleiseksi kapinaksi. Tästä vallankumouksellinen liikehdintä alkoi laantua, mutta edelleen oli lakkoja, talonpoikain liikehdintää sekä kapinoita armeijassa mm. Kronstadtissa ja Viaporissa. Lopullisesti vallankumous tukahdutettiin tsaarin toimesta v. 1907. Myöhemmin Lenin määritteli vuoden 1905-1907 tapahtumat lokakuun vallankumouksen kenraaliharjoitukseksi.

Bolshevikkien linja voitti puolueessa

Lenin oli tullut takaisin maanpaosta ja Venäjällä oli vallankumouksellinen tilanne ja Lenin tiesi sen.

Puolueessa alettiin vaatia VSDTP:n yhdistävää edustajakokousta. Lenin totesi yhdistämisen olevan mahdollinen vain marxilaisuuden pohjalta. Lenin ja bolshevikit tekivät suuren työn 4:nnen edustajakokouksen valmistelemiseksi. Tärkeimpiä kysymyksiä olivat mm. agraariohjelman tarkistaminen sekä Puolan, Latvian ja Liettuan puolueiden toiminnan koordinoiminen yhteen VSDTP:n kanssa. Huhtikuussa 1906 avattiin VSDTP:n 4. puoluekokous Tukholmassa. Siellä Lenin piti selostukset ajankohtaisista kysymyksistä, proletariaatin luokkatehtävistä sekä VSDTP:n suhteesta valtakunnan duumaan, aseelliseen kapinaan ja talonpoikaiskysymykseen. Bolshevikit esittivät puolueen linjaksi mm. tilanomistajien maan pakkoluovutusta ja kaiken maan kansallistamista. Menshevikit esittivät maan luovuttamista paikallisille itsehallintoelimille, joilta talonpojat sitä voisivat vuokrata. Lenin totesi tämän sovinnonteoksi tilanomistajien kanssa ja totesi, että talonpoikaiskysymystä ei voida ratkaista kukistamatta tsaarin ja tilanomistajien valtaa. Tässä kokouksessa menshevikeillä oli enemmistö ja he saivat läpi esityksensä. Menshevikkien voitto oli kuitenkin väliaikainen. Edustajakokous oli tehnyt päätöksen sulauttaa Venäjän alueen eri kansalliset puolueet yhteen VSDTP:een kuuluviksi järjestöiksi. Tämä antoi bolshevikeille mahdollisuuden yhteydenpitoon maan kaikkien kansallisuuksien kanssa. Lenin julkaisi Pietarin työläisille osoitetun kirjeen "Selostus VSDTP:n yhdistävästä edustajakokouksesta", jossa hän puolusti Bolshevikkien linjaa. Maan eri osiin ulottuvan kampanjoinnin tuloksena saatiin puoluejärjestöt ryhmitettyä bolshevikkien ympärille. Ja vuoden 1907 lopulla pidettiin Lontoossa VSDTP:n 5. puoluekokous. Suhtautuminen porvarillisiin puolueisiin oli tärkein kysymys, joka kytkeytyi Venäjän vallankumouksen arviointiin. Päätöslauselmassa vaadittiin ankaraa taistelua Mustasotnialaisia eli kadettien puoluetta sekä suurtilallisten ja suurporvariston puolueita vastaan. Trudovikkienjotka edustivat lähinnä talonpoikaiston etuja- kanssa katsottiin voitavan tehdä sopimuksia taistelussa tsaarivaltaa vastaan. kokous vahvisti bolshevikkien linjan vallankumouksessa oikeaksi ja voitto menshevikeistä saatiin kaikissa muissakin kysymyksissä.

Taantumuksen vuosina peräännyttiin järjestelmällisesti

Alkoivat taantumuksen vuodet. Aatelisto pyrki fyysisesti tuhoamaan vallankumoukselliset. Työväenluokan horjuvat ainekset: sosialistivallankumoukselliset, menshevikit ja anarkistit joutuivat paniikkiin. Sivistyneistön piirissä levisivät erilaiset harhaopit. Poliisi hävitti työväenjärjestöjä ja bolshevikkien oli pakko siirtää toimintansa "maan alle". Jäsenmäärä supistui. Bolshevikit perääntyivät kuitenkin järjestelmällisesti säilyttäen organisaationsa toimintakykyisenä. Lontoon kokouksen jälkeen Lenin palasi Venäjälle asettuen Suomeen. Tsaarin ohranan uhatessa Leninin turvallisuutta bolshevikkien johto päätti Leninin siirtämisen ulkomaille Sveitsiin. Genevessä Lenin organisoi uudelleen Proletari- lehden, josta taantumusvuosina tuli puolueen pääänenkannattaja. Bolshevikit katsoivat, että samalla kun tulee lujittaa maanalaisia puoluejärjestöjä, tulee käyttää hyväksi legaalisia t. julkisia työväenjärjestöjä mm. ammattiliittoja ja osuuskuntia sekä myös valtakunnanduumaa. Puolueen piirissä muodostui useita kuppikuntia. Likvidaattorit vaativat uuden puolueen perustamista lännen sosialidemokraattisten puolueiden tapaan. Odzovistit t. vasemmistokommunistit pitivät hyödyttömänä osallistumista julkiseen toimintaan. He halusivat myös kutsua edustajat pois duumasta (odzovistit = poiskutsujat) ja aloittaa aseellisen kapinan. Lenin ja Proletarilehden toimitus siirtyivät v. 1908 Pariisiin. Siellä pidettiin pian tämän jälkeen v. 1908 puolueen yleisvenäläinen konferenssi. Konferenssi tuomitsi likvidaattoriuden, vasemmistolaisuuden ja erotti likvidaattorit. V. 1909 Proletari- lehden toimituskunnan kokouksessa erotettiin odzovistit, mikä lujitti puoluetta. Taantumusvuosina levisivät idealistista filosofiaa ja mystiikkaa lähenevät filosofiset katsomukset jopa bolshevikkien keskuudessa. Tätä edesauttoi se, että uusin fysiikka oli löytänyt asioita (atomin hajottaminen), joita ei kaikkien materialistien piirissä osattu yleistää. V. 1909 ilmestyi Leninin kirja **"Materialismi ja empiriokritisismi"**, jossa hän kumosi idealistiset ja mystilliset opit ja antoi marxilaisen sisällön tieteen uusille löydöille. Tämä oli tärkeä vaihe ideologisen selkiytymisen tiellä.

Työväenliike nousee

Vuodesta 1910 työväenliike alkoi aktivoitua. Moskovan ja Pietarin ohella monissa kaupungeissa lakkoiltiin ja järjestettiin työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukkokokouksia. Bolshevikit asettuivat liikehdinnän johtoon. Keväällä 1911 järjestettiin Pariisin lähistöllä Venäjän aktiivityöläisille puoluekoulu. Alkuvuodesta 1912 järjestettiin Prahassa yleisvenäläinen ns. "Prahan konferenssi". Siellä painotettiin miten tärkeätä on käyttää hyväksi kaikkia julkisia toimintamuotoja, mm. duumaryhmää, ammattiliittoja, julkisia työväenyhdistyksiä yms. Määriteltiin poliittinen linja ja taktiikka uuteen vallankumoukselliseen nousuun. Likvidaattorimenshevikit häädettiin puolueesta. Konferenssi vastasi edustajakokousta. Se valitsi keskuskomitean, jonka johtoon tuli Lenin. Tämä konferenssi muodosti yhtenäisen bolshevikkipuolueen. Prahan konferenssin jälkeen puolue alkoi sovittaa yhteen julkista ja "maanalaista" työtä Sen tuloksena muodostettiin laajalevikkinen julkinen marxilainen sanomalehti- Pravda, jonka ensimmäinen numero ilmestyi 22.4.1912 Pietarissa. Samaan aikaan työläisten liikehdintä kasvoi ja v. 1911 lakkolaisten määrä ylitti jo 100000. Huhtikuussa Lena-joen kultakaivosten 6000 työläistä julisti lakon kelvottomia työ-olosuhteita ja huonoa palkkaa vastaan. Bolshevikit paljastivat poliisin aikomukset ampua lakkolaisia. Tsaarin poliisin käskystä 500 työläistä ammuttiin t. haavoitettiin. Tämä aiheutti koko maassa laajan vastalauseen.

Bolshevikkien edustajat esiintyivät duumassa lakkolaisten puolesta. Toukokuun 1. päivänä lakossa oli 300.000 työläistä ja tästä lakkoliike voimistui edelleen. Vaadittiin tilanherrojen maan pakkoluovutusta, demokraattista tasavaltaa, 8- tunnin työpäivää. Uusi vallankumouksellinen tilanne alkoi kehittyä.

Imperialistinen maailmansota ja Leninin toiminta

Vuonna 1912 Lenin muutti Krakovaan, josta hänen oli helpompi ohjata puolueen ja Pravdan toimintaa. Vuoden 1914 alkupuoliskolla Venäjällä lakkoili jo 1,5 miljoonaa työläistä Maa kulki kohti vallankumousta. Puolue valmistautui sääntömääräiseen edustajakokoukseen. Sen esti kuitenkin v. 1914 syttynyt imperialistinen maailmansota. Tulevasta sodasta Lenin ja bolshevikit olivat varoittaneet. Myös kansainvälisissä konferensseissa oli sovittu, että sodan syttyessä sosialidemokraattien taktiikka on taistella sotaa vastaan ja nostattaa työväenluokka kukistamaan kapitalismia. Mutta valtaosa Euroopan sosialistijohtajista petti tehdyt sopimukset, kavalsivat työväenluokan ja asettuivat tukemaan maansa porvaristoa. Poikkeuksena olivat bolshevikit. Sodan syttyessä Lenin joutui muuttamaan Krakovasta Sveitsiin. Siellä asuville bolshevikeille hän esitti ensinnä teesinsä: "Imperialistinen sota on muutettava kansalaissodaksi. Isänmaan puolustaminen imperialistisessa sodassa on kansan kavaltamista, sillä kapitalistit eivät käy sotaa isänmaan vuoksi vaan ryövätäkseen muita kansoja".

Uudelleen organisoidussa puolueen pää-äänenkannattajassa Sotsial-Demokrat- lehdessä julkaistiin marraskuussa 1914 VSDTP:n manifesti "Sota ja Venäjän sosialidemokratia". Siinä sodan luonne opetettiin käsittämään oikealla tavalla. Tsaarin hallitus ryhtyi ankariin vainotoimenpiteisiin bolshevikkeja kohtaan. Sota-ajan laeista huolimatta Leninin onnistui saada yhteys puoluejärjestöihin. Puoluekonferenssissa v. 1915 todettiin: "Sosialistien tulee äänestää sotamäärärahoja vastaan, tulee erota porvarillisista hallituksista, perustaa maanalaisia järjestöjä ja kannattaa sotilaiden veljeilyä rintamilla".

Uuden aikakauden olemuksen Lenin paljasti kirjassaan **"Imperialismi kapitalismin korkeimpana vaiheena".** Hän arvioi tilanteen muodostuneen sellaiseksi, että sosialismin voitto on mahdollinen yhdessä maassa. Kapitalismin kehityksen epätasaisuuden laki johtaa imperialistiset valtiot eriarvoiseen asemaan. Maailmansota oli seurausta kapitalistien kilpailusta maailman uudelleenjakamiseksi. Leninin mukaan tilanteessa, missä imperialistiset vallat olivat sodassa keskenään, voidaan irrottaa yksi tai useampia valtoja irti imperialismin leiristä. Leninin teoria muodosti perustan bolshevikkien taktiikalle Lokakuun vallankumouksen organisoimiseksi.

Venäjän sosiaalisia ongelmia ei oltu ratkaistu, vallankumouksellinen tilanne kehittyi ja kriisi kärjistyi sodan aikana. Maassa alkoi esiintyä lakkoliikehdintää ja tsaarin armeija kärsi tappioita. Naiset alkoivat kapinoida. Venäjä alkoi lähestyä toista vallankumousta.

Helmikuun vallankumous

VSDTP:n jäsenmäärä v. 1917 oli 20000 mutta puolueen vaikutus oli suhteellisesti suurempi. Bolshevikit saivat puolelleen tärkeimmät työväen järjestöt. Sota vaikutti kielteisesti maatalouteen ja liikenteeseen. Lakot voimistuivat. Kun vuonna 1914 käytiin 70 lakkoa niin v. 1916 oli jo 1500 lakkoa. Tsaari ei kyennyt turvaamaan voittoja rintamalla, joista porvaristo oli kiinnostunut. Työväenluokka, talonpojat ja vallankumoukselliset sotilaat vaativat rauhaa ja parempia oloja. Verisunnuntain vuosipäivänä 1917 Pietarin ohella mm. Moskovassa, Bakussa sekä Nizni Novgorodissa järjestettiin sodanvastaisia mielenosoituksia. Pietarissa Putilovin tehtailla alkoi 23.2.-17 voimakas lakkoliike leviten koko Venäjälle. Bolshevikit kehottivat työläisiä aseelliseen kapinaan. 26.2.-17 Pietarin varusväki siirtyi lakkolaisten puolelle ja aseellinen kapina voitti 27.2.-17, kun Pietarin varusväki kieltäytyi ampumasta työläisiä. 27.2.-17 Bolshevikkien keskuskomitea julkaisi manifestin,

jossa kansaa kehotettiin muodostamaan väliaikainen vallankumoushallitus, säätämään 8-tunnin työaikalaki, takavarikoimaan tilanomistajien maat ja lopettamaan imperialistinen sota. Samaan aikaan työläiset alkoivat perustaa neuvostoja ja sotilaat omia komiteoitaan, minkä tuloksena perustettiin Pietarin työläisten ja sotilaiden neuvostojen komitea. Porvaristo ei enää uskaltanut esittää tunnusta monarkian säilyttämiseksi. Venäjällä syntyi uusi tilanne, kun 2.3.-17 perustettiin porvarillinen väliaikainen hallitus, tsaari luopui vallasta ja Venäjästä tuli porvarillinen tasavalta.

Kaksoisvalta

Itsevaltiudesta oli tehty loppu ja julistettu porvarillisia vapauksia. Vuoden 1917 alussa Pietarin neuvostojen enemmistö oli kuitenkin pikkuporvarillisilla puolueilla, menshevikeillä ja eserreillä. Näiden johtajat sopivat bolshevikkien tietämättä väliaikaisesta porvarien ja tilanherrojen hallituksesta ja joka ei aikonutkaan toteuttaa kansan vaatimuksia. Väliaikainen hallitus edusti porvariston diktatuuria ja neuvostot edustivat työläisten ja talonpoikain diktatuuria. Neuvostojen valta perustui aseistettuihin työläisiin, talonpoikiin ja vallankumouksellisiin sotilaisiin. Siksi väliaikainen hallitus ei voinut hyväksyä ainoatakaan lakia ilman neuvostoja. Neuvostot taasen olivat voima ilman valtaa, koska he tunnustivat väliaikaisen porvarillisen hallituksen, joka ei halunnut toteuttaa kansan vaatimuksia 8-tuntisesta työpäivästä, sodan lopettamisesta, maareformista yms. Muodostui porvariston vallan ja työväen vallan omalaatuinen yhteen punoutuma. Bolshevikkien toiminta oli nyt kuitenkin julkista ja he aloittivat järjestöllisen organisoitumisen ja selvitystyön. Välittömästi vallankumouksen jälkeen alkoi ilmestyä uudelleen (5.3.1917) Pravda. Tavoitteena oli saada edustajia neuvostoihin niin, että kansan tahto pääsisi voitolle.

Huhtikuun teesit

Saatuaan tiedon helmikuun vallankumouksesta alkoi Lenin välittömästi toimittaa bolshevikeille ohjeita ns. "Kirjeitä kaukaa". Niissä hän totesi, että oli päättynyt vastavallankumouksen ensimmäinen vaihe, joka antoi vallan porvaristolle ja että väliaikaiseen hallitukseen ei saa luottaa. Lenin vaati, että kaikenlaiset hankkeet yhdistymisestä menshevikkien kanssa vaarantavat vallankumouksen ja että on välittömästi aloitettava selvitystyö työläisten keskuudessa. Leninin neuvot eivät kuitenkaan täysin saavuttaneet Pravdan lukijoita, koska toimituskunnan jäsen Kamenev julkaisi vain yhden Leninin kirjeen ja senkin "vesitettynä". Tästä johtuen monet bolshevikit ottivat väliaikaiseen hallitukseen puolimenshevistisen kannan. Puolueen johtajan Leninin poissaolo oli tässä vaiheessa suureksi vaaraksi puolueelle ja vallankumoukselle. Suurten vaikeuksien jälkeen Lenin palasi 3.4.1917 Venäjälle. Suomen asemalla järjestettiin suuri joukkokokous. Pitämässään puheessa Lenin kutsui työläisiä, sotilaita ja talonpoikia taisteluun sosialistisen vallankumouksen puolesta. Seuraavana päivänä Lenin esitti bolshevikkien kokouksessa kuuluisat **"Huhtikuun teesit".** Niiden keskeinen sisältö oli seuraava: Ei saa antaa mitään tukea väliaikaiselle hallitukselle. On aika siirtyä porvarillisesta vallankumouksesta sosialistiseen vallankumoukseen. On päästävä irti kaksoisvallasta ja otettava valta neuvostojen käsiin. Parlamentaariseen tasavaltaan palaaminen olisi paluuta taaksepäin. Siksi tulee siirtyä teollisuustyöläisten, maatyöläisten ja talonpoikain Neuvostotasavaltaan. Lenin ei esittänyt aseellista kapinaa väliaikaista hallitusta vastaan, joka sillä hetkellä nautti neuvostojen luottamusta. Hän esitti selostustyön kautta hankittavaksi enemmistöä neuvostoihin. Teesit levisivät nopeasti kaikkiin puoluejärjestöihin. Suurimpien kaupunkien puolue-elimissä ne käsiteltiin 10-15 päivän kuluessa. Puoluekonferenssi 24-29.4.-17 hyväksyi teesit ja päätti muuttaa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Heinäkuun kriisi

Bolshevikit valmistautuivat vallankumoukseen nyt rauhanomaisin keinoin. Päähuomio kiinnitettiin toimintaan kansanjoukoissa. Myös armeijan joukko-osastoihin perustettiin puolue-osastoja. Kesällä bolshevikkien vaikutus alkoi ratkaisevasti lujittua, kun selvisi, että hallituksen, menshevikkien ja eserrien linja ei johda mihinkään. Puolueen jäsenmäärä oli kohonnut yli 200.000. Pietarin tehdaskomiteoissa bolshevikeilla oli 3/4 enemmistö. Toisaalta vastavallankumous valmistautui ratkaisevaan taisteluun. Hallitus organisoi 4.7.-17 armeijan rintamalla hyökkäykseen ja palautti voimaan kuolemantuomion. Hyökkäys rintamalla epäonnistui. Pietarin työläiset lähtivät kadulle vaatimaan vallan siirtämistä neuvostoille. Hallitus hyökkäsi 3.7.-17 rintamalta siirrettyjen asevoimien tuella menshevikkien ja eserrien suostumuksella 500.000 mielenosoittajan kimppuun ja 5.7.-17 Pravdan toimitus tuhottiin. Mielenosoittajia ammuttiin. Annettiin myös käsky Leninin vangitsemiseksi, mutta puolueen onnistui siirtää Lenin Pietarista Suomen puolelle. Menshevikit olivat lopullisesti pettäneet vallankumouksen. Sosialisti Kerenskin johdolla kaikki valta siirtyi nyt imperialistista politiikkaa toteuttavalle väliaikaiselle hallitukselle ja kaksoisvallasta tuli loppu.

Valmistautuminen aseelliseen kapinaan

Tilanne Venäjällä muuttui. Suomesta käsin Lenin esitti arvion, jonka mukaan vallankumouksen rauhanomainen vaihe ja kaksoisvalta on päättynyt. Menshevikkien ja eserrien petturuudesta johtuen vallassa on täysin porvarillinen hallitus ja neuvostot ovat vastavallankumouksen puolella. Lenin esitti tunnuksen "kaikki valta neuvostoille" väliaikaista hylkäämistä ja väliaikaisen hallituksen aseellista kaatamista. Nämä esitykset hyväksyttiin 26.7.-3.8.-17 pidetyssä 6:nnessa puolueen edustajakokouksessa. Kokouksen jälkeen alettiin tehdä selvitys- ja järjestelytyötä tehtaissa, armeijan osastoissa ja maaseudulla. Hankittiin aseita ja perustettiin punakaartilaisosastoja. Päiväjärjestykseen asettui kysymys valtiosta, miten suhtautua porvarilliseen valtioon ja millainen tulee olla työväen ja talonpoikain hallitsema valtio. Tässä vaiheessa syksyllä 1917 Lenin kirjoitti teoksensa **"Valtio ja vallankumous"**. Siinä hän kehitteli edelleen Marxin ja Engelsin oppia valtiosta ja työväenluokan vallasta.

Kornilovin kapina

Heinäkuun tapahtumien jälkeen kansa alkoi herätä. Taloudellinen kriisi syveni. Työläiset ja sotilaat alkoivat joukoittain erota menshevikeistä ja esserristä polttaen jäsenkirjojaan. Kun selvisi, että hallitus ei aio toteuttaa kansan vaatimuksia alkoivat neuvostot nopeasti siirtyä vallankumouksen puolelle. Mutta myös porvaristo ryhtyi laajentamaan vastahyökkäystään. Vallankumouksellisimpia joukko-osastoja riisuttiin aseista ja alettiin siirtää rintamalle. Pietariin siirrettiin hallitukselle uskollisia joukkoja. Kerenski yhdessä ulkomaisten imperialistien, tilanherrain porvarien kanssa alkoi järjestää tsaarille uskollisen kenraali Kornilovin avulla Pietariin Etelä-Venäjältä vastavallankumouksellisia joukkoja. Nämä eivät osanneet venäjän kieltä ja Kornilov oletti, että nämä eivät saa yhteyttä Pietarin väestöön. Muodollisesti Kornilov lähti kapinaan väliaikaista hallitusta vastaan, mutta todellisuudessa tarkoitus oli tuhota punakaartit. Väliaikaisen hallituksen pääministeri Kerenski kuitenkin pelästyi liittolaistaan Kornilovia ja joutui hyväksymään käskyn työläisten mobilisoimiseksi Pietarin puolustamiseen. Tämän "tehtävän" organisoivat bolshevikit. Jaettiin aseet ja perustettiin työläisosastoja. Pietarin puolustukseen vedettiin mukaan varusväki ja Itämeren laivasto. Voimasuhteet olivat muuttuneet niin, että Pietarin puolustus oli bolshevikkien käsissä. Bolshevikit organisoivat liikkeelle agitaattoreita, jotka lähtivät Kornilovin armeijaa vastaan soluttautuen kornilovilaisten joukkoon. Ja niin taitavia olivat bolshevikkien agitaattorit, että kapina kuivui kokoon ja jopa kasakat kieltäytyivät hyökkäämästä Pietariin.

"Kaikki valta neuvostoille"

Kornilovin vastaisten taistelujen aikana tapahtui lopullisesti neuvostojen vasemmistolaistuminen. Elokuussa Pietarin neuvostossa saivat bolshevikit enemmistön ja se julisti tunnuksen "kaikki valta neuvostoille". Syyskuussa Moskovan neuvoston ohella yli 250 neuvostoa tukivat tunnusta "kaikki valta neuvostoille", mutta nyt tämä tunnus tarkoitti aseellista kapinaa. Kornilovin kapinan jälkeen vallitsi joitain päiviä tilanne, jolloin valta olisi voinut siirtyä rauhanomaisesti neuvostoille, mutta menshevikit ja eserrät eivät suostuneet ja siirtyivät yhä enemmän oikealle. Tämä tilanne meni ohi ja ainoa tie oli aseellisen kapinan valmistelu.

Lokakuun vallankumous

Väliaikaisen hallituksen politiikka johti maan syksyllä katastrofin partaalle. Teollisuus ja liikenne ajautuivat rappiolle. Raaka-aineista, polttoaineista ja elintarvikkeista oli puutetta ja valtiontaloudessa vararikko. Moskovan ja Pietarin varuskunnat sekä Itämeren laivasto siirtyivät vallankumouksen puolelle. Lenin lähetti syyskuussa puolueelle sekä Pietarin ja Moskovan komitealle kaksi kirjettä: **"Bolshevikkien on otettava valta"** sekä **"Marxilaisuus ja kapina"**, joissa hän luonnosteli kapinan toteuttamisen. Bolshevikkipuolueessa oli tällöin 400.000 jäsentä. Lokakuussa Lenin palasi jälleen Pietariin, minkä jälkeen 10.10.-17 pidettiin puolueen keskuskomitean kokous, jossa hyväksyttiin päätös kapinan valmistelusta ja toteuttamisesta. Ainoastaan Kamenev ja Zinovjev vastustivat kapinaa Kapinan valmistelua varten perustettiin esikunta, jonka johtoon tuli Lenin. Lenin torjui kaikki yritykset siirtää kapinan alkamisajankohtaa, koska se olisi merkinnyt vallankumouksellisen tilanteen hukkaamista. Kapinaan valmistauduttiin koko maassa. Puolueen keskuskomitean päätöslauselmia asettui kannattamaan Moskovan ja Pietarin konferenssien ohella 30 aluekonferenssia. Samaan aikaan bolshevikit valmistelivat Neuvostojen II:n yleisvenäläisen edustajakokouksen koollekutsumista. Se ajankohdaksi sovittiin 25. 10. -17. Lokakuussa punakaartin miesvahvuus Pietarissa oli 40.000 ja muissa kaupungeissa 200.000. Pietarin varuskunnan vallankumouksellisten sotilaiden miesvahvuus oli 150.000 ja Itämeren laivasto käsitti 80.000 matruusia ja 750 sota-alusta. Lisäksi vallankumouksen puolelle siirtyi miljoonia kenttä-armeijan ja selustan varuskuntien sotilaita.

Vallankumous joutui suureen vaaraan kun keskuskomitean petturijäsenet Kamenev ja Zinovjev antoivat 18.10. menshevikkilehdistössä ilmi suunnitelman aseellisesta kapinasta. Kerenskin hallitus alkoi siirtää 19.10. vastavallankumouksellisia joukkoja Pietariin. Kapina päätettiin siirtää alkavaksi päivää ennen neuvostojen II:n yleisvenäläisen edustajakokouksen alkamista 24.10. -17. Kerenskin hallitus aloitti vastatoimensa 24.10.-17 aamulla lähettäen panssariautoja tuhoamaan bolshevikkien toimistoja ja lehtien toimituksia. Mutta vallankumoukselliset joukot olivat jo kaikkialla vastassa Kerenskin joukkoja häätäen heidät pois. Lenin saapui Smolnaan vallankumouksen johtokeskukseen 24.10-17 yöllä. Samana yönä piiritettiin talvipalatsi. 25.10.-17 päivällä miehitettiin asemat, posti ja lennätin, Nevan sillat, ministeriöt ja valtionpankki.

Yöllä 25.-26.10.-17 panssarilaiva Auroran merkkilaukauksesta alkoi työläisten, sotilaiden ja matruusien väkirynnäkkö Talvipalatsiin, jonne väliaikainen hallitus oli linnoittautunut. Väliaikainen hallitus vangittiin. Vallankumous toteutettiin suunnitelmien mukaan lokakuun 25-26. päivinä (marraskuun 7-8. päivinä), jolloin vallankumous saavutti voiton Pietarissa. Moskovassa vallankumous voitti 25.10-2.11.-17 (7-15.11.-17). Lokakuun 25. päivänä Pietarissa alkanut neuvostojen toinen edustajakokous, jossa valtava enemmistö oli siirtynyt bolshevikkien käsiin saattoi ilmoittaa kaiken vallan maassa siirtyneen työläisten, talonpoikain ja sotilaiden neuvostoille.

Tämä kokous hyväksyi ensimmäisinä lakeinaan kaikille sotaa-käyville maille ehdotuksen rauhasta ja päätöksen maan kansallistamisesta ja luovuttamisesta talonpoikain haltuun. Samaten kokouksessa ilmoitettiin kaiken vallan maassa siirtyneen neuvostojen käsiin, valittiin uudelle vallalle hallitus, kansankomissaarien neuvosto, jonka johtoon valittiin Lenin.

Heikki Männikkö

Asevarustelu on mieletöntä

YK:n aseidenriisuntaviikko perustettiin vuonna 1978 aseidenriisunnalle omistetussa yleiskokouksen erityisistunnossa. Valtioita kannustetaan teemaviikon aikana nostamaan esiin asevarustelun vaaroja ja aseidenriisunnan tärkeyttä (päätöslauselma S-10/2). Vuonna 1995 myös kansalaisjärjestöt kutsuttiin mukaan osallistumaan aseidenriisuntaviikkoon (päätöslauselma 50/72 B). Suomen satavuotiaan rauhanliikkeen kansalaisjärjestöt järjestävät viikon aikana lukuisia tapahtumia ja seminaareja.

Tärkeimmäksi rauhan edistämisen keinoista nousee kehitysyhteistyö. Sen rahoitus on kuitenkin edelleen kaukana tavoitteestaan (0.7 % kansantulosta). Elämän perusedellytykset kuten toimeentulo, terveys, koulutus ja sosiaaliset oikeudet eivät ole toteutuneet suurelle osalle ihmiskuntaa. Pelkästään köyhyyden ja aliravitsemuksen vuoksi vuonna 2006 menehtyi yhdeksän miljoonaa alle viisivuotiasta lasta.

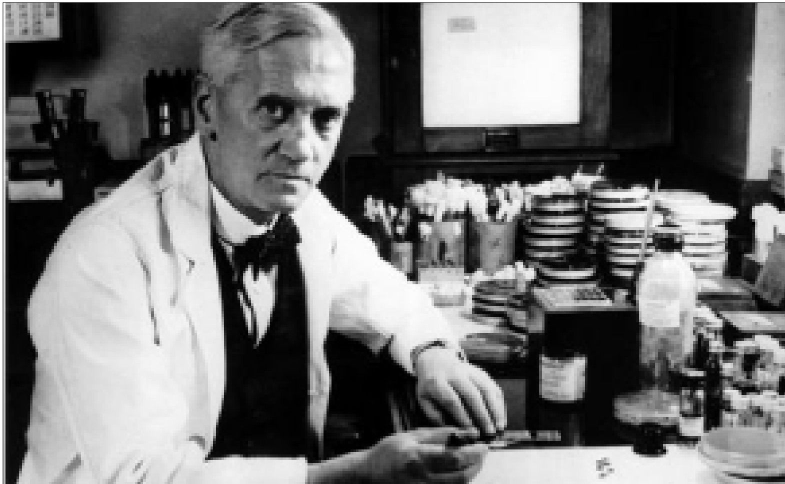
Kehitysyhteistyön rahoitusta tulee tarkastella suhteessa puolustusmenoihin. Sotilaallinen asevarustelu maailmassa on yhä kasvanut ja siihen käytetyt varat ylittävät yli kymmenkertaisesti kehitysavun määrän. Valtaosa sodissa kuolleista on siviilejä. Seuraukset syventävät köyhyyden kierrettä. Suomen tulee tehdä kaikki voitavansa myös kansainvälisellä tasolla asevarustelutuotannon vähentämiseksi ja asekaupan estämiseksi. Sotilaallisen toiminnan rajoittaminen on välttämätöntä myös energian säästösyistä ilmastonmuutoksen hallitsemiseksi.

Suomen tulee suunniteltua nopeammin nostaa omaa rahoitusosuuttaan tasaveroiseen kumppanuuteen perustuvassa kehitysyhteistyössä. Siten Suomi on uskottava vaatiessaan muitakin globaalisen vastuunsa kantavien maiden joukkoon. Sotilaallisen varustelun "kehittämisen" sijasta on laadittava ja toteutettava aseidenriisuntaohjelma. Vapautuvat varat on käytettävä kehitysyhteistyöhön ja kriisinehkäisy- ja rauhanturvatoimintaan. Talous- ja kulttuurisuhteiden edistäminen Venäjän kanssa ehkäisee aiheettomien pelkojen heräämistä.

"Ihminen ei kykene hävittämään maapalloa. Aseidenriisuntaviikolla kysymme, kykenemmekö säilyttämään maapallon sellaisena, että ihminen voi siellä elää", todettiin seminaarissa.

PAND/ Mia Waire

Tiedeyliopistojen tehtävä: tiede vai innovaatiot?

Kemisti Alexander Fleminglöysi perustutkimustensa yhteydessä aivan sattumalta penisilliinin. Vasta sen jälkeen löydöstä voitiin kehittää, "innovoida" uusia antibiootteja.

Hallitus ja muut päättävät piirit ovat julistaneet Suomessa ´tieteen´ kirosanaksi. Tiedejärjestelmän sijasta hallitus julistaa rakentavansa maahan "maailman parasta innovaatiojärjestelmää" tiedeyliopistojen perustalle.

Ennen kuin puhutaan mistään määräraha-, opintososiaalisista ja sivistyksellisen tasa-arvon kysymyksistä koulutus- tiedepolitiikassa, kaikkien kansalaisten oikeudesta paikkansapitävään tietoon jne., on selvitettävä tämän kyseisen peruslinjanvedon mielekkyys, ja sen onnistumisen mahdollisuudet ilman asianmukaisesti järjestyttyä valtion ylläpitämää julkista ja toimintakykyistä tiedejärjestelmää. Kenenkään ei nimittäin kannata satsata uppoavaan laivaan esimerkisi elämänuraa valitessaan, on sen kyytiin pääsy kuinka "tasa-arvoista" hyvänsä tai erilaiset "edut" vaikka suorastaan houkuttelevia.

Vaikka tiede on yhä keskeisempi tuotantovoima innovaatioiden, hieman yksinkertaistaen kaupallisesti menetyvien tuotteiden kehittämiseksi, niin se ei suinkaan ole ainoa tällainen tekijä, vaan tieteen merkitys innovaatioiden tuottamisessa vaihtelee (varsin tavallisesta) 0 %:sta tuonne 90 %:in tuotetyypistä riippuen korkeimpien prosenttien koskiessa välittömästi tiedettä itseään palvelevia tutkimusvälineitä. Uusi, mieluiten siis itse tuotettu muita paremmin paikkansa pitävä tieteellinen perustutkimustieto on ***ainoa*** **innovaatiotoiminnan "komponetti", mitä nimenomaan *tiedeyliopistot* voivat innovaatioprosessiin tarjota.**

Jos tiedeyliopisto ei tee kunnollista perustutkimusta, sillä ei ole innovatioprosessiin MITÄÄN TODELLISTA ANNETTAVAA, eikä se opi erottamaan muidenkaan tuottaman tiedon joukosta oikeaa väärästä. Sama koskee Suomen akatemiaa, ja sen mallin mukaan Suomen ehdotuksesta pystyyn ajettua EU:n "European Research Coucilia", jonka johtoon valittiin HY:n vararehtorina oikean ja väärän tutkimuksen erottamisessa toisistaan pahasti epäonnistunut biokemian professori Marja Makarow: Kansan ääni on aikaisemmin käsitellyt mm. HY:n "peilisolututkimuksia".

Peruskäsitteitä: mitä ovat *tiede* ja *innovaatio* ?

Taatusti asiantuteva "Sovjetskaja Entsiklopedija" määrittelee *tieteen* seuraavasti, 1: " Tiede, inhimillisen toiminnan alue, jonka funktiona on objektiivisten tietojen tuottaminen ja teoreettinen systematisoiminen todellisuudesta; yksi yhteiskunnallisen tajunnan muodoista; historiallisessa kehityksessä tiede muuttuu yhteiskunnan tuotantovoimaksi ja mitä tärkeimmäksi yhteiskunnalliseksi instituutioksi. Käsite *tiede* sulkee piiriinsä sekä uuden tiedon aikaansaamisen että tämän toiminnan tuloksen, kullakin hetkellä kootuksi tulleiden tieteellisten tietojen summan, joka kokonaisuuden ominaisuudessa käsittää (kulloisenkin) tieteellisen maailmankuvan. Termiä ´tiede´ käytetään myös merkitsemään eri tieteenaloja."

" Tieteen(alan) välittömät päämäärät ovat (sellaisten) todellisuuden ilmiöiden kuvaaminen, selittäminen ja ennustaminen, jotka muodostavat sen tutkimuskohteen sen löytämien lakien pohjalta, eli laajassa mielessä (se on) todellisuuden teoreettinen heijastaminen. "

" Ollen yhteydessä maailman käytännölliseen omaksumiseen tiede on tiedon tuotantona laatuaan aivan erityinen toiminnan muoto, joka olemuksellisesti eroaa toiminnasta materiaalisessa tuotannossa, kuten myös muista erityisesti henkisistä toiminnan muodoista. "

" Kun materiaalisessa tuotannossa tietoja vain käytetään ideaalisen työkalun ominaisuudessa, niin tieteessä niiden aikaansaaminen on pääasiallinen ja välitön päämäärä... "

" Erotukseksi toiminnan muodoista, joiden tulos on pääasiassa ennalta tiedossa, toimintaa nimitetään aiheellisesti tieteelliseksi vain siinä määrin kuin se johtaa uuden tiedon keksimiseen, ts. tieteellisen (perustutkimus)toiminnan tulos on periaatteessa ennalta tuntematon. Juuri tästä syystä tiede ilmenee voimana, joka "kumouksellistaa" muut toiminnan lajit. "

Innovaation Wikipedia määrittelee seuraavasti,2:

" Innovaatio eli uudennus on jokin uutuus, tavallisimmin jokin uutuustuote, esimerkiksi teollinen tai tekninen keksintö. Innovaatio voidaan ymmärtää ideana, käytäntönä tai esineenä, jota yksilöt pitävät uutena. Innovaatiot jakautuvat karkeasti kahteen luokkaan. On mullistavia innovaatioita ja vähittäisin muutoksin syntyviä innovaatioita. "

" Innovaatiotoiminta sekoitetaan joskus virheellisesti tutkimustoimintaan. Pelkkä tutkimustulos ei kuitenkaan ole innovaatio ellei sitä pystytä kaupallisesti hyödyntämään. Hieman yksinkertaistaen voidaankin sanoa, että tutkimusprosessi muuttaa rahaa tiedoksi, ja että innovaatioprosessi muuttaa tietoa rahaksi. Esimerkiksi Tekes (Tekes - teknologian ja innovaatioiden kehittämiskeskus) on määritellyt innovaation seuraavasti: "Innovaatio tarkoittaa kaupallisesti tai yhteiskunnallisesti uudella tavalla hyödynnettyä tietoa ja osaamista."

Innovaatiotieto on siis bisnestietona salaista ja suojattua, esimerkiksi patentoitua, kun taas tieteellinen tieto ei määritelmällisesti voi olla kumpaakaan. Mitä innovaatioyliopisto sitten firmoille antaakin (kaikesta huolimatta...), niin muille yhteiskunnan tahoille se ei anna mitään, paitsi korkeintaan niiden firmojen välityksellä. Tiedettä tarvitsevat kuitenkin muutkin tahot: tavalliset kansalaiset, kansalaisjärjestöt, poliittiset päättäjät, oikeuselimet, muutkin yritykset kuin innovaatioyliopiston bisneskumppanit.

Mauri Pekkarinen lakkauttamassa tiedettä?

Tampereen teknillisen yliopiston lehti TTY&Co viime vuodelta haastatteli ohi asian menevällä otsikolla "Lisää yrittäjyyskasvatusta koulutusohjelmiin" jo silloisenkin Kepusosdem-hallituksen kuten nykyisenkin kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarista, jonka linjajukset edustavat kaikkien europuolueiden linjauksia:

TTY&Co: *" Suomalainen innovaatiojärjestelmä on toiminut hyvin. Maailman muuttuessa on katsottava kuitenkin, millaisiin uudistuksiin on tarvetta. Ensinnäkin on tukittava innovaatioketjun vuodot. Innovaatiojärjestelmämme kyllä tuottaa runsaasti uutta tietoa ja innovaatioita, mutta patenteista, uudesta tiedosta ja innovaatioista ei synny riittävästi tuotteita ja kasvavia, jopa kansainvälisiä yrityksiä, sanoo kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarinen. "*

Ei sanaakaan TIEDEjärjestelmästä, vain "innovaatiojärjestelmästä", eli tuotekehitysjärjestelmästä, ELI yhdenlaisesta SUUNNITTELUjärjestelmästä. Teknillisten korkeakoulujen nimenvaihto ja "tunnustautuminen" tiedeyliopistoiksi olivat siis huijausta. Jos Pekkarisen linjanveto pitää, ja sillä on kannatusta ko. yhteisöissä, niin TK, TTY ja LTY olisi muutettava virallisestikin ammattikorkeakouluiksi. Ne eivät pysty omin keinoin erottamaan oikeaa tietoa väärästä, mikä onkin nähty viime vuosien aikana.

Tarvittaisiin KOKONAAN UUSI teknillisen alan todellinen yliopisto, joka erotettaisiin "innovaatiojärjestelmästä" katsomaan sen munausten perään, ja kansainväliseen yhteistyöhön oikeiden tieteentekijöiden eikä huijareiden ja disinformaattoreiden kuten M(assachusetts)I(nstitute of)T(echonologyn):n kanssa!

Tiedeyliopistojärjestelmän vaihtaminen "innovaatiojärjestelmään" on vastaavantasoinen yhteiskunnallinen muutos kuin olisi oikeusjärjestelmän korvaavinen pelkällä poliisijärjestelmällä ja siihen liittyen mm. Eduskunnan ja tuomioistuimien ja muun sellaisen "turhan" lakkauttaminen...

Ja innovaatioiden todelliseen syntymiseen tuo Pekkarisen muutos vaikuttasi samoin kuin tuo jälkimmäinen "reformi" järjestykseen: hölynpölytieteen pohjalta ei synny innovaatioita, eikä tyhjän viranomaisterrorin pohjalta "järjestystä"!

Perustutkimukselle vaatimus tulosten välittömästä *liiketaloudellisesta* sovellettavuudesta on asiaankuulumaton myllynkivi, jota yksikään suuriin teknisiin keksintöihin johtanut yksittäinen yhden tieteenalan tutkimustulos ei ole varmaan koskaan sen julkistamishetkellä täyttänyt.

TTY&Co: *" Pekkarisen mukaan toinen tärkeä kehittämiskohde on innovaatiojärjestelmän muuttaminen tarjontalähtöisestä kysyntälähtöiseksi tiivistämällä entisestään elinkeinoelämän ja tiedeyhteisön välisiä suhteita. ... "*

Se mitä Pekkarinen tiedeyliopistoilta vaatii, on liike-elämän valmiiden ideoiden toteuttaminen (vaikka kaikki sellaiset markkinoilla tiedostetut ideat on varmaan toteutettu, joiden toteuttamisella tieteellinen perusta on olemassa. Sitaatti osoittaa, että Pekkarinen ei ymmärrä tieteestä eikä tieteelle perustuvista innovaatioista mitään. Pekkarinen sekoittaa tieteen tutkimusinsinöörin toimintaan, joka on yhdentyyppistä suunnittelua . 3. Lakkauttaessaan aidon tieteen hän tulee kyllä lakkauttaneeksi myös tutkimusinsinöörien kyvyn erottaa itse oikea tieto väärästä, ja johtaa yliopistojen asiakkaat, niin opiskelijat kuin firmatkin, täydelliseen avuttomaan riippuvuuteen jostakin enemmän tai vähemmän satunnaisesta ulkomaisesta "auktoriteettitahosta", ihan yhtä hyvin tiedemafiakeskuksesta kuin oikeastakin osaajatahosta. Tämäkin katastrofaalinen kehitys onkin ollut havaittavissa.

TTY&Co: " *Olemme siirtymässä palkkayhteiskunnasta yrittäjyysyhteiskunnaksi. Yhä useampi yliopistosta valmistunut päätyy uransa jossakin vaiheessa yrittäjäksi. Kaikenlaisten alojen koulutuksessa tulisi antaa perusvalmiudet yrityksen pyörittämiseen.* "

Tiedeyliopistojen perustutkintoja ei tule rasittaa pakollisella yrittäjäkoulutuksella. Sitä on yhteiskunnassa tarjolla joka paikassa muualla vaikka kuinka paljon. Ja lisäksi on pilvin pimein palveluksiaan innokkaasti maksukykyisille tarjoavia yrityshallintokonsultteja sekä asiakkaitaan neuvovia yritystarhoja, -puistoja, -halleja, -maneeseja jne. Tämä yrittäjäkoulutus on sitä paitsi lähinnä syötti, jotta teollisuustutkijan ura kuulostaisi houkuttelevalta, vaikka teollisuuden tutkijat ja tuotekehittäjät tekevät tunnetusti "orjakontrahteja", jossa sitoutuvat olemaan käyttämättä missään muualla tässä työssä itse tuottamaansakaan tietoa. Vapaaehtoista yrittäjäkoulutusta tietysti voi olla, mutta sillä ei saa korvata tieteellisiä perusasioita. Ja monilla erityisteiteenaloilla kuten kauppatieteissä ja teollisuustaloudessa yritysjohtajakoulutus on entuudestaan tärkeässä asemassa.

TTY&Co: " *Euroopan unionissa valmistellaan esitystä Euroopan uudeksi teknologiainstituutiksi. Pekkarinen pitää ajatusta kannatettavana: Tarvitsemme useisiin yliopistoihin, tutkimusinstituutioihin ja bisnekseen verkottuvan EIT:n. Soveltavalla tutkimuksella ja kehitystyöllä pitää olla siinä keskeinen sija.* "

Mitenkähän tämä EIT suhtautuu "European Research Council":in, joka on Suomen "akatemian" suden mallin mukaan pystyyajettu erityisen "eurotieteen" rahoitusorganisaatio... Eli ei tieteellinen, vaan rahoituslaitos, joka ei ole tieteellisessä vastuussa kenellekään, joka joka rahoituspäätöksillään kuitenkin ohjaa valtio(ide)n tiedepolitiikkaa. Tuo kansallisten ja kansainvälisten "tiedejärjestöjen", joissa pyörivät kaikissa samat naamat, niiniluodot, raiviot, makarowit, enqvistit, kasvaa kuin kuplatalousyrittäjän yritysrypäs tai taistolaisteinitoimitsijan etujärjetöviidakko... On Tieteellisten seurain valtuuskuntaa, "Kansainvälistä tiedyliopistojeliittoa" (johon kuuluu nimenomaan niitä "innovaatioyliopistoja"), Euroopan tutkimussäätiötä, Euroopian teknologiaintituuttia, Skepsistä, Höpsistä... Kunnolliset tulokset vaan loistavat poissaolollaan: tiedettä ollaan tekevinään, mutta "peilisolua" pukkaa...

Nykyinen Suomen akatemia on lakkautettava, ja se on korvattava esimerkiksi Venäjän/NL:n tai Ruotsin mallin mukaisella aidolla Tiedeakatemialla, joka on tieteellisin perustein ja tieteellisellä virkavastuulla toimiva tieteellinen, toiminnassaan kaikin puolin julkinen tiede-elin. 4.

Risto Koivula
Dipl. ins. Tampere

Viittaukset linkkeihin:

1. http://www.vapaa-ajattelijat.fi/keskustelu/read.php?5,14503,18762#msg-18762
2. http://fi.wikipedia.org/wiki/Innovaatio
3. http://www.nakokulma.net/index.php?topic=5978.msg166957#msg166957
4. http://www.nakokulma.net/index.php?topic=11996.msg302641#msg302641

Ukrainan parlamenttivaaleista

Kuvassa keskellä artikkelimme kirjoittaja Sergey Skvortsov vierailulla viime tammikuussa Tampereen Lenin museossa. Vierellään hänellä on vaimonsa Elena ja museon johtaja Aimo Minkkinen.

Syyskuun 30. pidettiin Ukrainassa ennenaikaiset parlamenttivaalit. Parlamentin nimi on säilynyt neuvostoajoista entisenä - se on edelleenkin "Korkein neuvosto". Tietenkään se ei tarkoita, että Ukrainassa enää olisi neuvostovaltaa. Jopa kuukausi vaalien jälkeen niiden virallisia tuloksia ei ole vieläkään ilmoitettu (jatkossa kerron miksi), mutta nyt jo tiedetään, kuinka monta edustajaa mikin puolue on saanut.

"Oranssi-rintamalla" (avoimesti länsimieliset nationalistiset puolueet, jotka järjestivät 2004 Kiovassa ns. oranssivallankumouksen syyttäen presidentiksi valittua Janukovichia tuolloin vaalitulosten vääräentämisestä) saivat nyt 2 paikan enemmistön parlamenttiin ja voivat periaatteessa muodostaa hallituksen.

Se on kuitenkin varsin vaikeaa ja voi lykkääntyä yhä kauemmas. Itse asiassa vaalien ainoa voittaja ei ollut heidän pääehdokkaansa ja oranssirintaman alkuunpanija presidentti Jushchenko - hänen puolueensa lisäsi vain 0,2% äänimääräänsä. Vaalien voittaja oli länsimielinen populisti Julia Timoshenko. Sangen tehokkaan vaalikampanjansa aikana hänen ryhmänsä lupasi palauttaa kansalaisille kahdessa vuodessa heidän inflaation syömät pankkitalletuksensa. Vaalien jälkeen tuo tavoite on kuitenkin "pudonnut järjestyksessä kymmenenneksi" monien muiden tavoitteiden kuten Nato-jäsenyyden taakse. Vaalien tuloksena voimasuhteet oranssirintamassa ovat voimakkaasti muuttuneet; presidentin rintama sai vain 14% äänistä, mutta Timoshenkon kannattajat lähes 31%. Jos presidentin puolue todella muodostaa oranssihallituksen, sen on nimitettävä Timoshenko pääministerin virkaan (se on Timoshenkon päävaatimus), tällaisessa tilanteessa presidentin puolue jää vähempiarvoiseen asemaan ja herra Jushchenkon poliittinen tulevaisuus on kyseenalainen.

Yleisesti ottaen kaikki ennenaikaisista vaaleista sopineet osapuolet ovat hävinneet (tämän sopivat presidentti Jushchenko, pääministeri Janukovich ja parlamentin puhemies ja sosialistisen puolueen johtaja Alexander Moroz). Puhuimme jo Jushchenkosta. Morozin, tämän entisen puhemiehen puolue on heitetty roskakoriin, kun se ei saavuttanut 3% äänirajaa. Janukovichin alueiden puolue taas voitti äänissä 2% ollen nyt yht. 34%, mutta se menetti liittolaistensa heikentymisen mukana sen vahvan aseman, mikä sillä oli aikaisemmassa parlamentissa. Tietenkin on mahdollista syyttää Janukovichin amerikkalaisia poliittisia konsultteja, jotka eivät täysin ymmärtäneet meidän Neuvostoliiton jälkeistä todellisuuttamme. On myös mahdollista arvuutella, miksi Janukovich ylipäätään hyväksyi vaalien aikaistamisen, johon ei ollut mitään laillista tarvetta, vaikka presidentti Jushchenko ei onnistunut hajottamaan aikaisempaa Korkeinta neuvostoa niin kovasti kuin hän sitä yrittikin.

Palautan mieliinne kuinka asiat kehittyivät. Huhtikuun alussa Ukrainan presidentti Jushchenko julkaisi asetuksen parlamentin hajottamisesta ja uusista parlamenttivaaleista. Mistä syystä? Jotkut "oranssikansanedustajat" loikkasivat muihin poliittisiin ryhmiin, joka luultavasti loukkasi äänestäjien tahtoa josta presidentti halusi pitää tiukasti kiinni. Eurooppalaiselta katsantokannalta tämä tuntuu jokseenkin naurettavalta ja on myös Ukrainan perustuslain vastaista. Jushchenkolla ei ollut oikeutta toimia niin.

Nyt kukaan ei ymmärrä, miksi kaikki tämä keinottelu oli tarpeen Jushchenkolle. Hänen ryhmällään ei ollut mitään mahdollisuuksia voittaa ennenaikaisissa vaaleissa, kaikki asiantuntijat ennustivat yksimielisesti, että vaalien tuloksena Jushchenkon ryhmän asema tulee oleellisesti heikentymään Timoshenkon ryhmään nähden (ja näinhän sitten tapahtuikin).

Parlamentissa, jossa hallitseva liittoutuma muodostui Alueiden puolueen ympärille sovitellen politiikkaansa Kommunistisen puolueen ja sosialistien kanssa, ja jolla liittoumalla oli hallussaan enemmän kuin 60% kansanedustajista ei tietenkään voida olettaa Alueiden puolueen suostumaan poliittiseen itsemurhaan ja taipumaan presidentin määräykseen hajottaa parlamentti. Sen jälkeen Jushchenko yritti ratkaista asian voimakeinoin lähettämällä toukokuun lopulla joukkoja Kiovaan näennäisesti järjestystä turvaamaan, mutta sotilaat kieltäytyivät tottelemasta presidentin käskyjä. Tuloksena koko seikkailusta Jushchenko olisi hävinnyt pelin kokonaan, mutta odottamatta hänen pelastajakseen tuli ... pääministeri Janukovich. Yön neuvottelut presidentin, pääministerin ja parlamentin puhemiehen välillä johtivat sopimukseen ennenaikaisista vaaleista 30. syyskuuta.

Politiikan tuntijat pistävät jatkuvasti merkille Ukrainan nykyisen pääministerin alttiuden ratkaista poliittisia ongelmia, ei suoranaisella poliittisella taistelulla, vaan joidenkin salaperäisten neuvottelujen kautta. Tällä kerralla tämä alttius johti Janukovichin kannalta huonoon käänteeseen. Mitä oikeastaan pääministeri halusi. On olemassa vaikutelma, että hän yksinkertaisesti halusi olla rauhassa, halusi sivuuttaa kriisin, jossa hän tunsi epävarmuutta, vaikka tilanne ilmiselvästi kehittyi hänen myötävaikutuksellaan.

Kirjoitukseni alussa totesin, ettei vaalien virallisia tuloksia ole vieläkään julkaistu. Syy tähän tilanteeseen on, että kompromisseja tekevä Ukrainan Kommunistinen puolue, joka sai 5% äänistä, on esittänyt koko vaalien tuloksen kieltämistä, koska väärinkäytöksiä on tapahtunut ja ennen kaikkea "oranssien" hyväksi. Esimerkiksi on hyvin epäilyttävää, että lukuisilla läntisillä alueilla, joissa on perinteisesti äänestetty nationalisteja, äänestysprosentti on ollut näennäisesti 80 - 85% , vaikka yli puolet alueen ihmisistä on töissä maan rajojen ulkopuolella.

Objektiivisesti tämä sopii hyvin Alueiden puolueelle, joka ei halua jäädä oppositioon, vaan jatkaa nykyistä politiikkaansa. Ottaen huomioon tähän poliittiseen kaupantekoon osallistuneiden häikäilemättömyyden, kaikki on mahdollista mukaanlukien mitä odottamattomimmat variaatiot. Paikat Ukrainan parlamentissa on jaettu "oranssien" ja "ei-orannsien" kesken käytännöllisesti katsoen tasan. Voimasuhteet eri ryhmien välillä ovat erittäin huterat ja paljon riippuu pelkästään eri puolueiden poliittisesta kaupankäynnistä - kirjaimellisesti katsoen. (Kommunistisen puolueen johtaja on jo ennakoinut, että jotkut "oranssit" kansanedustajat suunnittelisivat hyppäämistä Alueiden puolueeseen, ja se voi olla hyvin mahdollista). Myös on mahdollista, että syntyy "suuri koalitio" Alueiden puolueen ja Jushchenkon ryhmän välille. Kuitenkin tämä kaikki on erittäin haurasta ja särkyvää. Varmasti voidaan sanoa vain yksi asia - Ukrainan poliittinen vakaus ei tule säilymään lähitulevaisuudessa.

Sergey Skvortsov
NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri

Käännös englannista Reijo Katajaranta

Koreoiden huipputapaaminen tähtäsi Korean niemimaan riippumattomuuden lisäämiseen

Korean demokraattisen kansantasavallan puolustuskomitean puheenjohtaja Kim Jong Il ja Korean tasavallan presidentti tapasivat Pjongjangissa 2.-4.10.2007. Ensimmäisen kerran pohjoisen ja etelän johtajat tapasivat vuonna 2000. Tuon tapaamisen päätteeksi hyväksyttiin ns. kesäkuun 15. päivän julkilausuma, joka tähtäsi kaikinpuoliseen suhteiden parantamiseen riippumattomuuden hengessä.

Lokakuun tapaamisessa keskusteltiin kesäkuun 15. päivän julkilausuman hengessä pohjoisen ja etelän välisten suhteiden parantamisesta, rauhan saavuttamisesta Korean niemimaalle, yleisestä hyvinvoinnista sekä kansakunnan jälleenyhdistämisestä. Lokakuun kokouksessa hyväksyttiin kahdeksankohtainen julkilausuma hyvien suhteiden edistämiseksi.

1. Pohjoinen ja etelä toimeenpanevat kesäkuun 15. julkilausuman tavoitteet:

Edistetään riippumattomuutta ja kansakunnan jälleenyhdistämistä "omista lähtökohdista käsin", siis ilman USA:n painostusta.

2. Pohjoinen ja etelä kehittävät suhteitaan saavuttaakseen molemminpuolisen kunnioituksen ja luottamuksen huolimatta erilaisesta yhteiskuntajärjestelmästä ja ideologiasta.

Kumpikaan ei sekaannu toisen sisäpolitiikkaan ja pohjoisen ja etelän välisen ongelmat pyritään sopimaan yhteisymmärryksen, yhteistyön ja jälleenyhdistymisen hengessä. Parlamenttien tasolla lisätään keskustelua ja yhteistyötä.

3. Pohjoinen ja etelä työskentelevät läheisessä yhteistyössä lopettaakseen sotilaalliset vihamielisyydet ja edistääkseen liennytystä ja rauhaa Korean niemimaalla.

Toisiaan kohtaan osoitetut vihamielisyydet lopetetaan. Kummatkin osapuolet vastustavat kaikkia sotia Korean niemimaalla. Korean kansanarmeijan ministerin (pohjoinen) sekä kansallisen puolustuksen ministerin (etelä) väliset keskustelut aloitetaan jo marraskuussa tänä vuonna. Tarkoituksena on estää mm. länsimerellä sattuneet erimielisyydet kalastusalueista.

4. Pohjoinen ja etelä työskentelevät keskinäisen luottamuksen hengessä yhdessä muiden osapuolien kanssa sodan lopettamiseksi.

Korean sodastahan ei ole koskaan tehty rauhansopimusta, pelkästään aselepo.

5. Pohjoinen ja etelä työskentelevät aktiivisen taloudellisen yhteistyön lisäämiseksi

Rohkaistaan ja edistetään infrastruktuurin rakentamista ja muuta taloudellista yhteistyötä. Perustetaan länsimeren rauhan ja yhteistyön eritystalousalue Haejun vesialueen ja sataman ympäristöön. Alue keskittyy kalastukseen. Kaesongin erityistalousalueen ensimmäinen vaihe saatetaan loppuun ja toinen vaihe aloitetaan.

Musanin ja Pongdongin välillä aloitetaan rautatiekuljetukset sopimalla kulkuyhteyksistä, tullimuodollisuuksista jne. Kaesongin ja Sunuijun välinen rautatieyhteys sekä Kaesongin ja Pjongjangin välinen moottoritieyhteys kunnostetaan ja ne otetaan aktiiviseen käyttöön.

Rakennetaan laivanrakennuksen yhteistyöalue Anbyon ja Nampon alueelle sekä aloitetaan useita yhteistyöprojekteja maataloudessa, terveydenhuollossa sekä ympäristön suojelussa.

Pohjois-Etelä komitea taloudellisen yhteistyön edistämiseksi muutetaan korkeammalle tasolle, jota vetävät varapääministerit.

6. Pohjoinen ja etelä kehittävät vaihtoa ja yhteistyötä sosiaali- ja kulttuurisektoreilla kuten historiassa, kielessä, koulutuksessa, tieteessä ja teknologiassa kulttuurissa, taiteessa ja urheilussa.

Suora lentoyhteys avataan Paekduvuoren ja Soulin välille. Lähetetään yhteinen kannattajaryhmä Pekingin olympialaisiin 2008, joka käyttää ensimmäistä kertaa länsirannikon junayhteyttä.

7. Pohjoinen ja etelä lisäävät humanitaarista yhteistyötä

Edistetään perheiden yhdistämistä ja humanitaarista yhteistyötä luonnonkatastrofien yhteydessä.

8. Pohjoinen ja etelä lisäävät yhteistyötä kansainvälisillä areenoilla suojellakseen korean kansan ja ulkokorealaisten etuja.

Pohjoisen ja etelän pääministerit tapaavat Soulissa tämän vuoden marraskuussa tämän julkilausuman toimeen panemiseksi. Myös johtajien tapaamisia on tarkoitus järjestää useammin.

Juha Kieksi

Che Guevaran kuolemasta 40 vuotta

La Paziin – El Alton Vapauden aukiolle – pystytetään marraskuussa 2007 seitsenmetrinen, viisi tonnia painava Ernesto Che Guevaran muistomonumentti. Massiivinen veistos symbolisoi Boliviassa CIA:n toimesta murhatun Che Guevaran taistelua yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden puolesta ja imperialismia vastaan. On hyvin vertauskuvallista, että hänen muistomerkkinsä pystytetään Boliviaan, jossa maata johtaa vuosisataisen sorron jälkeen ensimmäistä kertaa alkuperäiskansan edustaja – sosialisti Evo Morales.

Bolivian retken aikana sissien emäsolussa opiskeltiin Chen johdolla marxismin klassikoita kaihtamatta kajoamista myös Trotskin teoksiin ja Maon sissitaisteluja käsitteleviin kirjoihin. Ernesto Che Guevara ei ollut kuitenkaan mieleltään moskovalainen, pekingiläinen eikä myöskään postmexicocityläinen, vaan hän oli itsenäinen marxilainen ajattelija ja vallankumouksellinen toimija.

Chen kuolema

”Lokakuun yhdeksäntenä päivänä 1967 klo 13.40 armeijan vääpeli Mario Terán astui luokkahuoneeseen pienessä Higueran kaupungissa Boliviassa. Huoneeseen pääsi valoa vain yhdestä puoliksi peitetystä ikkunasta. Hän otti muutaman askeleen M-2 automaattikivääri kädessään. Haavoittunut Guevara tuijotti häntä hetken, Terán perääntyi pari askelta ja poistui. Sotilaat, jotka ulkopuolella odottivat kuulevansa laukaukset, vilkaisivat toisiinsa hämmästyneinä. Kuului vihaisia komentoja ja Terán palasi luokkaan. Äkkiä hän kohotti aseensa ja laukaisi sen. Luotiryöppy iski Guevaraan. Viimeisenä elonhetkenään Guevara kohotti kädet suulleen ja avuttomana puri sormiaan tukahduttaakseen tuskanhuutonsa: Sitten hänen eloton ruumiinsa kaatui hitaasti seinää vasten. Hänen silmänsä tuijottivat likaisissa, parrakkaista kasvoista seesteisinä ja täynnä toivoa. Ernesto “Che” Guevaraa ei enää ollut. Legendasta oli tullut myytti.”

40 vuotta myöhemmin vääpeli Mario Teránille suoritettiin silmäleikkaus Santa Cruzissa sairaalassa, jonka Kuuban hallitus oli lahjoittanut Bolivialle. “Nyt, vanhana miehenä, Terán voi taas nauttia taivaan ja metsän väreistä, lastenlastensa hymyistä ja katsella jalkapallopelejä,” Granma kirjoitti. “Mutta todennäköisesti hän ei ole koskaan kykenevä näkemään eroa kahden ajatusmaailman välillä: sen, joka ajoi hänet teloittamaan erään miehen kylmäverisesti ja sen, jota tämä mies edusti.” Yksi Teránin pojista pyysi paikallista lehteä julkaisemaan kiitoksen kuubalaisille lääkäreille, jotka palauttivat hänen isänsä näkökyvyn.

Chen merkitys

Chestä kehkeytyi omalla vuosisadallaan Kolmannen maailman vapautuksen symboli, joka elää edelleen ympäri maailmaa lauluissa, kuvissa ja kirjoituksissa – sekä myös kelloina ja kaljoina. Hänen merkityksensä esikuvana ja vallankumouksellisena ajattelijana on kuitenkin paljon enemmän kuin vain pelkkä kuva T-paidassa. Hänet koettiin ja koetaan yhä Latinalaisen Amerikan Punaiseksi Vapahtajaksi, joka lunasti pyhimyksen arvonsa sekä katolisten että marxilaisten silmissä kokiessaan marttyyrikuoleman vihollisen luodeista pienessä La Higueran kaupungissa Boliviassa.

Vallankumoukselliset, Che ja Fidel yhteiskuvassa joskus 1960-luvun alkuvuosina. Kuuba oli ottanut suunnan sosialismiin ja irroittautunut orjuuttavasta asemastaan USA:n siirtomaana. Toiminnallaan he ovat jättäneet pysyvän jäljen mantereensa ja koko maailman historiaan, joka nyt on alkanut tuottaa tulosta Venezuelassa, Boliviassa, Ecuadorissa, melkein koko Etelä-Amerikassa.

Kuuban vallankumouksen johtajat ottivat 1960-luvulla lähtökohdakseen ihmisen kehittämisen. Neuvostoliitossa päähuomio oli kiinnitetty sosialismin aineellisen perustan kehittämiseen, suunnitelmatalouteen ja tuotantoon Neuvostoliitto katosi maailmankartalta v. 1991, mutta omaehtoinen vallankumousprosessi Karibian sokerisaarella jatkuu edelleen.

Chen mukaan: ”Ihmisen tulee olla päähenkilö ja yhtä aikaa pääkohde kaikenlaisissa kehityspyrkimyksissä. Yhteiskunnan kehityksellä on merkitystä vain silloin, kun se palvelee ihmisen kehittämistä, vapauttaa heidän luovuutensa ja vierottaa heidät itsekeskeisyydestä. Me emme voi edetä kommunismiin, jos elämä sosialismissa on organisoitu kuin susien välinen kilpailu, kuten oli laita kapitalistisessa yhteiskunnassa.”

Solidaarisuus on väkevämpi voima kuin väkivalta

Internationalismilla ja solidaarisuudella oli keskeinen sija Chen ajattelussa. Nämä periaatteet heijastuvat yhä vankasti Kuuban sisä- ja ulkopolitiikassa. Kuuba on edelleenkin sosialistista yhteiskuntaa kehittävä valtio. Sosialismissa ei ole tärkeintä, kuinka monta miljoonaa tonnia terästä tuotetaan tai kuinka monta tonnia avaruusromua taivaalle raijataan, vaan se että ihmisten elämä olisi tasa-arvoista ja siedettävää, ei ympäristöä tuhoavaa, ja se että ihmiset olisivat rehellisesti solidaarisia toisilleen. Osoittaakseen solidaarisuuden olevan väkevämpi voima kuin väkivalta **Fidel Castro** on lähettänyt v. 1960–2007 100 000 kuubalaisesta koostuvan lääkäriarmeijansa palvelemaan maksutta kurjuudessa eläviä ihmisiä yhteensä 101 maahan. Kuuballa oli myös olennainen osuus eteläisen Afrikan vapautumisprosessissa.

Fidel Castro totesi v. 2003 Santiago de Cubassa pitämässään puheessa mm. seuraavaa: “40 vuoden aikana yli 40 000 nuorta yli sadasta kolmannen maailman maasta on saanut maksutta Kuubassa yliopistotasoisen ja teknisen alan ammattikoulutuksen. Heistä 30 000 on ollut afrikkalaisia. Me emme ole yrittäneet napata ainoatakaan heistä, kuten EU-maat tekevät kirkkaimmille älypäilleen. …Tekemämme palvelut eivät perustu taloudellisiin voimavaroihin, vaan paremminkin vallankumouksen luomaan humaaniin pääomaan.”

Kuuban ja Venezuelan väliset suhteet ovat olennainen osa bolivaarista vallankumousta. Castron ja **Hugo Chávezin** läheinen ystävyys on ollut myös hyvin tärkeää tälle prosessille. Useita hallinnollisia ongelmia on ratkaistu korkeimmalla tasolla. Rakentaessaan sosialismin perusteita Venezuela tarvitsee muiden kokemusta. Maan lukutaito-, terveys-, asunto- yms. kampanjat syntyivät kuubalaisten aloitteesta, koska Venezuelan ammattilaiset eivät itse ymmärtäneet niiden tärkeyttä.

Kuuban ulkomaisten investointien ja taloudellisen yhteistyön ministeri **Marta Lomaksen** mukaan yli 650 000 silmäsairauksia potevaa ja 30 kansaa edustavaa ihmistä Latinalaisessa Amerikassa ja Karibian alueella ovat hyötyneet tähän mennessä ALBAn (Bolivaarinen vaihtoehto Amerikoille) puitteissa toteutetusta Operaatio Miraclesta. Boliviassa, Nicaraguassa ja Venezuelassa on suoritettu saman sopimuksen puitteissa myös mittavia lukutaito- ja terveydenhuoltokampanjoita.

Luokaa yksi, kaksi, kolme ja useita Vietnameja”

Chen kuuluisa 60-luvun tunnus: “Luokaa yksi, kaksi, kolme ja useita Vietnameja” on osoittautunut enemmäksi kuin pelkäksi iskulauseeksi. Chen taistelutoverin prikaatinkenraali **Harry Villegasin**, mukaan Chen perimmäisenä ideana oli “luoda laajalle leviävä vallankumouksellinen liike, jota kuka tahansa kunniallinen henkilö, joka olisi valmis taistelemaan yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden ihanteen puolesta, voisi ravita – ei ainoastaan Boliviassa vaan myös koko mantereen tasolla.”

Fidel Castron mukaan “Che ajatteli, että eri Latinalaisten Amerikan valtioiden taistelijat osallistuisivat sissijoukko-osastoina Bolivian sotaan ja että Bolivian sissiarmeija olisi koulu vallankumouksellisille, jotka palvelisivat harjaantumisjaksonsa Boliviassa taistellen.”

Venezuelan kommunistinen puolueen (PCV) kansainvälisten suhteiden sihteeri **Carolus Wimmer** totesi 22.2.2006: ”Meidän on ymmärrettävä, mitä Che Guevara tarkoitti sanoessaan: ”Meidän on luotava kaksi, kolme, monta Vietnamia.” USA:n mahdin ja massiivisen tuhovoiman puristuksessa on mahdotonta rakentaa sosialismia vain yhdessä valtiossa. ”

Vallankumousliike Latinalaisessa Amerikassa

Che Guevaran käsityksen mukaan Kuuban vallankumous teki kolme perustavanlaatuista lisäystä käsityksiin vallankumouksellisen liikkeen johtamisesta Latinalaisessa Amerikassa. Ne ovat:

1. Kansanliikkeen voimat voivat voittaa sodan armeijaa vastaan.
2. Aina ei ole välttämätöntä odottaa, kunnes olosuhteet vallankumoukselle ovat olemassa, kapinalliset voivat luoda tällaiset olosuhteet.
3. Kehitysmaissa kuten Latinalaisessa Amerikassa sotilaallisten taistelujen painopiste on maaseudulla.

Kahta ensimmäistä oivallusta on toteutettu konkreettisesti 2000-luvulla Boliviassa, Ecuadorissa ja Venezuelassa. Sen sijaan kolmannen teesin kohdalla Latinalaisessa Amerikassa on käynyt toisin, koska yhteiskunnallisen rakennemuutoksen ja tehomaatalouteen siirtymisen myötä talonpoikaiston osuus väestöstä on pienentynyt olennaisesti. Valtaosa työssäkäyvästä väestöstä saa alueella elantonsa teollisuus- ja palveluammateista. Venezuelassa kansasta jopa 85 % asuu kaupungeissa.

Chen perintö elää

Yhteiskunnallinen kehitys Latinalaisessa Amerikassa on mullistunut 40 vuodessa valtavasti. Kansanrintamat ovat korvanneet useassa maassa jenkki-imperialismin tukemat sotilasdiktatuurit ja marionettihallitukset. Chen esittämiä ajatuksia on sovellettu käytäntöön 2000-luvulla ahkerasti Bolivian Ecuadorin ja Venezuelan kansanrintamissa sekä koko maanosan johtavassa imperialismin vastaisessa kansojen rintamassa – ALBA:ssa. Useissa maissa toimii presidenttinä vasemmistolainen ja jopa vallankumouksellinen valtiojohtaja. Kolme etulinjan valtiota – Bolivia, Ecuador ja Venezuela – ovat julistaneet ottavansa yhteiskunnalliseksi kehityssuunnakseen sosialismin. Osallistuvan demokratian instrumentit kyseenalaistavat kapitalismissa vallitsevan porvarillisen demokratian, joka ei ulotu päätösvaltaan maan talouselämässä.

Matti Laitinen

Lähdeteokset: Che Guevara ja Bolivian sissit, Luis J. Gonzáles, Gustavo A. Sánchez Salazar, WSOY 1970, MLS - *Granma, Bolivia Rising, GLW ja Cuba Sí.*

Afganistan: USA:n Waterloo

Rauhan puolesta marssitaan jatkuvasti ympäri maailmaa - ja siihen on aihetta! Tässä kuva jostain niistä lukuisista marsseista mitä Helsingissä on järjestetty.

Uhrien joukossa oli kaksi vuotta vanha vauva. Viime viikonloppuna (19. ja 20.10.) taisteluissa Helmandin provinssissa kuoli yli 50 ihmistä yhteensä. Lapsi sai osuman päähän kotinsa ovensuussa. Amerikkalainen sotilas selitti, että hän yritti pysäyttää ohi ajavaa autoa. Natovetoiset ISAF -joukot pahoittelivat "vahinkoa" ja lupasivat tekevänsä vielä kerran vielä yhden tutkimuksen tapauksesta.

Tällaisista tapauksista saa nykyään kuulla miltei päivittäin. Helmandissa tuotetaan suurin osa Afganistanin oopiumista, ja koko maasta tuottaa 93 prosenttia koko maailman ooppiumtuotannosta.

Siviilien ampumisen yhä kiihtyvämpi tahti johtuu poliittisista syistä. Jo vuodesta 2001 lähtien, muutaman kuukauden sisällä sodan alusta amerikkalaiset tiesivät, että sotaa eivät voi voittaa. Siksi he tyytyivät pääkaupunki Kabulin hallintaan, ja siirsivät vastuun operaatiosta Nato -joukkoihin, joiden osana Suomenkin joukot miehittävät maan pohjoista osaa. Bushin klikin toivo oli silloin se, että käyttämällä pikaisesti sotavoimaansa Irakin sodan kasteessa, USA ehkä saisi siitä takaisin puuttuvia henkisiä, mutta myös aineellisia resursseja jatkaakseen uuden järjestyksensä etsimistä Lähi-idässä ja Keski-Aasiassa. Imperialismin kokemat tappiot Irakissa, sekä sionismin perääntyminen Libanonista viime vuonna ovat saattaneet terrorismin vastaisen sodan umpikujaan.

Tilanne on voimistanut kaikkia imperialismin vastustajia ympäri maailmaa talebanit mukaan lukien. Nyt porvarillinen media leikkii puolivakavissaan ajatuksilla, että esim. Irakissa tarvittaisiin Saddamin tapaista diktaattoria, ja nukkehallitus Kabulissa on valmis jopa ottamaan talebanit hallitukseensa mukaan. Miksi sitten näitä sotia piti käydä? Siksi että USA:n imperialismi arvioi silloin voittavansa ne. Perustelut olivat keinotekoisia ja tämä näkyy parhaiten nyt. Terrorismin vastaisen sodan ideologiset perustelut ovat kärsineet vararikon. Suhteellisen pieni, vuoristoinen ja rutiköyhä maa piti pommittaa kivikauteen, miehittää ja jakaa sen jälkeen sektoreihin. Viisi sektoria, joiden komennosta vastaavat Yhdysvallat, Britannia, Saksa, Italiaa ja Ranska. Niiden lisäksi on pitkä luettelo muita isompia ja pienempiä maita, kuten Turkki, Hollanti, Kanada, Tanska, Suomi, jne.

Imperialismin rivit hajalla

Afganistanissa ei ole vielä alkanut tapahtua liittolaisten rivien harvennusta niin kuin Irakissa. Silti operaation poliittinen umpikuja, mahdottomuus voittaa ja kasvava kuolinuhrien määrä on saanut amerikkalaiset vaatimaan vahvistusta maan eteläiseen osaan. Etenkin Hollannin ja Kanadan on mahdotonta jatkaa ilman mittavia tappiota. Sisäiset erimielisyydet vaarantavat koko operaation, ja vaara siitä, että rivit alkaisivat pian rakoilla on todellinen. Sitä yritettiin pohtia viime keskiviikkona (23.10.) Hollannissa, kokouksessa, johon Naton 26 jäsenmaiden lisäksi osallistui vielä 11 muuta Afganistanin miehittämisessä mukana olevaa maata. Suomea edusti Kari Rimpi Hakaniemen ministeriöstä. Hänen mukaansa, Suomellekin on tullut selkeitä kyselyjä mahdollisuudesta toimia Etelä - Afganistanissa.

Talebanit hallitsevat täysin Afganistanin eteläistä osaa. Imperialismi tietää hyvin, että ilman vahvistuksia, sieltä pian tulee häpeällinen poistuminen. Harva maa uskaltaa kuitenkin luvata lisää joukkoja alueelle, jossa on käynnissä ankara avoin sota. Tilanne on kaukana siitä, että kyse olisi rauhanturvaamisesta. Sanakin rauhanturvaaminen kuulosta farssilta. Erityisesti pienemmät maat ovat väsyneitä ja turhautuneita operaatiosta, jossa ei ole mitään järkeä. Vaikka Hollannilla ja Kanadalla on painetta joukkojen vähentämiseksi, Prodin Italiassa on koko hallituksen vakaus vaakalaudalla. Jos muut maat ovat nihkeitä avun suhteen, niin yksi maa on kunnolla USA:n takana, se on Bushin uuden ystävän, Sarkozyn maa. Ranska lupasi lähettää kymmeniä kouluttajia Hollannin tueksi. Tuskin talebanit sen jälkeen vapisevat. "Älkää kiduttako minua, minä tunnustan! Olen amerikkalaisten ystävä" sanoi Marokon vierailullaan Ranskan uusi presidentti, joka uudella linjallaan haaveilee herruudesta Euroopassa.

Vaarassa on muutakin kuin sotilasoperaatio

Talous on seikka, jonka tasapaino on täysin veitsenterällä. Se on nähtävissä kahdella osa-alueella. Ensin USA:n sotabudjetin ja sitten maailmanlaajuisen kapitalismin suhteen. Sotabudjetit ovat nostaneet Yhdysvaltain vajeet tähtitieteellisiin sfääreihin. Menot sotimiseen nousevat vuodesta toiseen ja luonnollisesti kansantalouden vaje seuraa samaa trendiä. Kongressin mukaan, jos sodat rajoittuisivat vain Afganistaniin ja Irakiin ja sama trendi jatkuisi, vuoteen 2017 mennessä sotamenot saattavat maksaa 2400 miljardia dollaria. Summa on 40 kertaa Suomen valtion vuosibudjetti jopa näinkin vahvan euron aikana.

Toinen kansantalouden aspekteista kertoo siitä, millä USA:n vajeet on tähän asti täytetty. Vastaus edelliseen on velalla. Yhdysvallat on maailman velkaantunein maa, ja tämä tendenssi ei voi enää venyä. Varsinkin jos Kiina lakkaa sijoittamasta jättiläisvoittonsa USA:n valtion velkakirjoihin, silloin totaalinen romahdus on ovella. Riittäisi sekin jos Kiina alkaisi myydä pois amerikkalaiset obligaationsa tai yksinkertaisesti pitää valuuttansa edelleen halpana, ja jyrätä markkinoilla kilpailukyvyllään. Ylämainitut synkät näköalat ovat kaikki orastamassa, eivätkä ole mielikuvituksen tuotteita.

Myös politiikka on seikka, joka uhkaa jo järkyttyneitä tasapainoja ja se koskee Afganistanin geopoliittista ympäristöä kokonaisuudessaan. Amerikkalaisten pyrkimys luoda uutta järjestystä on luonut vain epävakautta laajalle alueelle. Pakistanissa Bushin liittolainen Musharraf oli tarkoitettu apujoukoksi talebaneja vastaan. Nyt viimeksi mainitut ovat liittoutuneet heimoveljiensä kanssa Baluhistanissa ja käytännössä julistaneet sitä itsenäiseksi Pakistanin keskushallinnosta. Musharrafin hyökkäykset moskeijoita vastaan ovat heikentäneet diktaattorin asemaa niin presidenttinä kuin armeijan päällikkönäkin. Sen lisäksi hän alkaa olla amerikkalaisten mustalla listallakin.

Joskin Irakissa rauhalliset kolkat ovat vähissä, yksi alue on ollut muita suhteellisen vakaampi. Se oli Pohjois-Irak, kurdien alue, jota ilman amerikkalaisten operaatiot Irakissa olisivat vielä hankalampia. Turkin Pohjois-Irakin pommitukset ovat erittäin kiusaallien asia niin USA:lle kuin Natollekin. Paitsi Naton jäsen, Turkki on perinteisesti ollut Yhdysvaltojen uskollisimpia liittolaisia. Heillä meni sukset ristiin Irakin sodan alusta asti juuri kurdi-kysymyksen osalta. Tiedämme, että Bushin jengi on antanut turkkilaisille luvan pommittaa itse kurdeja, jos Erdoganin porukka pysyisi lestissään. Turkkilaiset ei näytä luottavan amerikkalaisten lupauksiin, mikä myös kielii imperialismin kriisistä.

Dimitris Mizaras

...Jatkoa sivulta 7

Petosta, huijausta, valetta, bluffia…

Federalistit tietävät, että missään ei ole koskaan rakennettu liittovaltiota ilman sotaa ja väkivaltaa: demokraattinen tie imperialistisen valtion aikaansaamiseksi on mahdoton. Kulissidemokratian aika EU:ssa on ohi.

Useimmissa EU:n jäsenmaissa ei ole koskaan järjestetty minkäänlaisia kansanäänestyksiä aina edes EU-jäsenyydestä tai EU:n tiestä kohti liittovaltiota. Tällainen kehitys ei tietenkään ollut myöskään suomalaisten mielessä kun he äänestivät EU-jäsenyydestä 1994.

Demokratian murskaamisen 2. vaihe

Ilveily sai uudet ihmeelliset muodot. Useat maat ratifioivat hylätyn sopimuksen, mikä pelleily herätti ihmetystä täysjärkisissä kansalaisissa; tiedettiinhän, että kuollut hevonen ei värähdäkään ruoskittaessa. Perustettiin "Viisaiden miesten ryhmä", jonka vetäjäksi nimettiin Italian moninkertainen ministeri, entinen presidentti ja perustuslakia valmistelleen Eurooppa- valmistelukunnan jäsen **Giuliano Amato** ja siinä oli jäsenenä mm. Paavo Lipponen. Työryhmän jäsenten ei tarvinnut olla viisaita miehiä.

Amato kommentoi työtään seuraavasti: "He päättivät, että dokumentin tulisi olla lukukelvoton. Jos se olisi lukukelvoton, se ei olisi perustuslaillinen. Tämän jälkeen Amato kuvailee sitä, kuinka dokumentissa modifioidaan erilaisilla mutkikkailla ristiinviittauksilla aiemman sopimuksen eri kohtia, niin että sen luettavuus katoaa täysin.

The Economist -lehti kysyykin: "Miksi niin monet eurooppalaiset johtajat suosivat lukukelvottomuutta?" ja vastaa itse: "EU:n uusi suuri idea on äänestäjien huiputtaminen perustuslakiasiassa".

Alkuperäisen perustuslakiehdotuksen isä, Valéry Giscard d'Estaing totesi, että uutena suunnitelmana on 'naamioida' suuret muutokset, joista aiemmassa perustuslakiehdotuksessa puhuttiin avoimesti. "Julkinen mielipide johdatetaan hyväksymään asiat, joita kukaan ei uskalla esittää suoraan, ilman että se edes tajuaa hyväksyneensä ne".

Vahvistusta uudelle strategialle saatiin myös Luxemburgin pääministeri **Jean-Claude Junckerilta**, joka totesi, että uusiin EU-sopimuksiin sisältyy aina tuntuvia itsemääräämisoikeuden luovutuksia, ja siksi onkin syytä kysyä, onko 'älykästä' kiinnittää huomiota tällaisiin asioihin esimerkiksi Britannian kaltaisissa maissa. Sama Juncker sanoi viisi vuotta sitten: "Suuresti mainostettu "demokratia-jippo" (konventti) muuttui pimeimmäksi salahuoneeksi... Perustuslakiluonnoksen teksti on täysin mahdotonta luettavaa. Euroopan kansalaisilla on oikeus saada tietää kuka, missä muodossa ja mistä lähtien, on vastuussa asioista EU:ssa." Ääni on kellossa hieman muuttunut.

The Economist varoittaa: "Suojaverhon takana toimiminen on huono tapa niille, jotka uskovat hyvään hallintotapaan. On epäkunnioittavaa kertoa äänestäjille, että salailet asioita voidaksesi välttää kysymästä heidän mielipidettään. Se on myös ylimielistä."

Osallistuin kansalaisjärjestöjen kuulemistilaisuuteen syyskuussa ja käytin puheenvuoron em. valehtelusta ja huijauksesta. Pääministeri Vanhanen ilmaisi olevansa kanssani samaa mieltä asioiden peittelystä ja sumutuksesta, mutta hänen johtopäätöksensä oli: ei kansanäänestystä.

Lissabonin huippukokouksessa 18.-19.10.-07 EU:n uudistussopimuksesta päästiin monenlaisen iltalypsyn jälkeen sopuun. Ranskan, Hollannin ja Iso-Britannian päämiehet esittivät, että kansalaiset ole eivät suopeita perustuslakiin viittaavaan sopimukseen. Perustuslakia nimitetään Lissabonin sopimukseksi – edes nimitys ei saa kertoa, mistä on kyse. Tosiasiassa esitetty "EU:n perustuslaki" / "Uudistussopimus" ei edes ole tyypiltään liittovaltion perustuslaki, vaan sekava ja väärinperusteltu yhtenäisvaltion tavallinen laki. Entinen europarlamentaarikko, Ruotsin Keskustapuolueen EU-kriittisen verkoston puheenjohtaja Hans Lindqvist totesi jo viisi vuotta sitten: "Tästä touhusta uhkaa tulla federalistien ja fasistien suuri farssi". Enpä osaa väittää vastaan.

Lissabonin kokouksen aikana Portugalin ammattiliitto järjesti 200.000 hengen mielenosoituksen "Sosiaalisen Euroopan puolesta" uusliberalistista "Uudistussopimusta" vastaan. Liittovaltion rakentamisen vastustuksen kasvua ilmentää se, että nyt joukkokokoukseen kerääntyi 2,5 kertaa niin paljon väkeä kuin kuusi vuotta aiemmin Laekenin. Tätä tapahtumaa media ei juurikaan noteerannut; Pariisissa pidetty 2-300 hengen oikeistoporukan kokous uutisoitiin näkyvämmin.

Vaadimme kansanäänestystä!

Suomi esiintyy maailmalla demokratian puolustajana muiden pohjoismaiden rinnalla. On omituista, jos se ei anna meille mahdollisuutta äänestää perustuslaista. Omituisuuksista puheen ollen vihreiden linja on sellainen. Vuosia vihreät ansiokkaasti vaativat kansanäänestystä perustuslaista. Silti he olivat viime vuonna innokkaasti kannattamassa hylättyä sopimusta eduskunnan suuressa valiokunnassa. Samalla he esittivät, että aikanaan voimaan astuvasta sopimuksesta olisi varauduttava järjestämään kansanäänestys kaikissa EU-maissa samanaikaisesti esimerkiksi EU-vaalien 2009 yhteydessä. Täysistunnossa 5.12. he olivat mukana ratifioimassa hylättyä sopimusta. Vielä senkin tempun jälkeen he antoivat ymmärtää kannattavansa kansalta kaikkivaltiaalta kysymistä. Nyt syksyllä he taas uudelleen pohtivat asioita ja asettuivat vastustamaan kansanäänestystä, koska sopimus oli jo joulukuussa hyväksytty (!). Mutta jotta soppa olisi täydellinen, vihreiden puheenjohtaja, työministeri Tarja Cronberg valehteli työttömien ihmisoikeuspäivillä Järvenpäässä 24.10, että vihreät kannattavat äänestystä. Vihreät ovat omaksuneet kokoomuksen puistoosaston roolin erinomaisesti.

Juhani Tanski

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Piispaa kyydissä

Allekirjoittanut vieraili Tampereen piispan Juha Pihkalan luona 3. lokakuuta. Minulla on tapana, että kun joku tunnettu henkilö kommentoi jotakin tärkeää asiaa, jota minä itsekin olen pohtinut, haluan kysyä, mitä ko. henkilö on oikeastaan tarkoittanut.

Tampereen piispa siunasi punakaartilaisten haudat Tampereen liepeillä. Tiettävästi aloitteen tekijöinä olivat paikalliset sosialidemokraattiset järjestöt. Tampereen vapaa-ajattelijat pitivät sitä sensijaan pyhäinhäväistyksenä.

En tiedä asioiden yksityiskohtia, enkä halunnut niitä erikoisemmin tietääkään. Halusin tietää piispan asenteen luokkataisteluun. Hän otti uskonnollisen asenteen ja kuvasi vuoden 1918 sotaa kansalaissodaksi. Yritin selkeyttää omia ajatuksiani hänelle, että eri osapuolille sota tarkoitti myös erilaisia asioita. Saksalle ja Ruotsille se oli siirtomaasota. Sitä ei piispa kieltänyt. Eikä myöskään sitä, että luokkasodassa Ruotsin sosialidemokraattien johtaja Hjalmar Branting samoinkuin Saksan sosialidemokraattien johtajat Ebert ja Noske olivat sodassa Mannerheimin puolella.

Kerroin, että Hakaniemen levottomuuksista saakka vuosisadan alussa (1905) porvaristo kävi rajua kiihotusta työväenluokkaa kohtaan. Siksi v.1918 joukkomurhat eivät olleet mikään ihme, koska ne oli jo aikaisemmin suunniteltu. Kiihotusta tehtiin etenkin suojeluskuntahenkisissä perheissä ja se jatkuu edelleenkin. Ihmeekseni kuulin v. 1947 naapurin pojan sanovan, että ”tuohonkin lyhtypylvääseen oes hyvä hirttää kommunisteja”. Hänen sukunsa oli suojeluskuntalaisia. Olen itse saanut jatkuvasti kuulla vihjeitä, mitä minulle tehtäisiin ”kun heidän aikansa tulee”. Halusin täten todeta, että luokkataistelu on ikuinen ja että hautojen siunaamisella ei ole laitettu pistettä luokkataistelulle.

Piispa ei kieltänyt asiaa vaan totesi, että papit vuosisadan vaihteessa tukivat usein wrightiläistä työväenliikettä. Hänen mukaansa asenne muuttui, kun ateistiset virtaukset saivat enemmän sijaa työväenliikkeessä. Se ei varmaankaan ole koko totuus, vaan kun Forssan ohjelmassa ”julistauduttiin irti porvareista”, se merkitsi selvää luokkalinjaa.

Eivät uskovaiset työläiset kääntäneet selkäänsä työväenliikkeelle. Uskovaiset ovat aina olleet ja ovat vielä tänäkin päivänä tärkeässä osassa luokkataistelua. Tapaan kaduilla hyvin usein luokkakantaisia uskovaisia, jotka toivottavat ”siunausta” toiminnalleni. Eräs vääräleuka sukulainen sanoi, että mikset sano ”kiitos samaa”. En halveksi uskovaisia, jotka ovat solidaarisia työväenluokan tavoitteille. Piispa tuntui olevan hyvin perillä historiasta, vaikka hänen tietonsa olivatkin joissain kohdin puolueellisia. En ruvennut kinaamaan hänen kanssaan, kerroin vain mitä minulla oli tiedossa.

”Puolueettomat” tutkijat haluavat osoittaa, että myös 1918 molemmat osapuolet syyllistyivät murhiin. Tämä ei tietenkään pidä paikkaansa. Mainitsin, että eräästä Pietikäisen perheestä kaikki miespuoliset lahdattiin. Isä ja kaksi poikaa ammuttiin. Tämä oli lahtareille tyypillistä, sillä monella oli ”saksalainen sivistys”. Saksassa perheiden murhaamista kutsutaan sanalla Sippenstraff. Sitä sovellettiin laajassa mitassa Hitlerin aikaan. Punaisten suorittamissa teloituksissa ei ole mainittu mitään erikoisempaa rikollista. Kun porvaristo oli vallassa, he tekivät jatkuvasti rikoksia työläisiä kohtaan.

Olin maininnut piispan sihteerille, että olin aikaisemmin vieraillut Tukholman piispan juttusilla puhumassa armomurhista. Tampereen piispa sanoi myös vastustavansa armomurhia. Ehkä työväenliikkeen on syytä seurata, tekeekö piispa kuten opettaa.

Wäinö Pietikäinen

Sairaanhoitajien viimeinen taisto?

Seuraamme parhaillaan maassamme ennen kokematonta palkkapoliittista kädenvääntöä, jossa on kuultavissa historian siipien suhinaa. Kyse on työntekijäryhmästä (sairaanhoitajat; suuri osa naisia, vähäpalkkaisia), jolta sanotunlaista kamppailua on osattu vähiten odottaa. Kyse on työkentästä (sairaanhoito sairaaloissa, terveyskeskuksissa ymv.), jossa ollaan tekemisissä perustavaa laatua olevien ihmis- ja perusoikeuksien (jokaisen oikeus elämään ja tarpeelliseen sairaanhoitoon sekä julkisen vallan velvollisuus turvata jokaiselle riittävät terveyspalvelut, perustuslain 19 §) kanssa. Kysymys on korkeasti koulutetuista sairaanhoitajista, joka eivät ole korvattavissa. Korvaajia ei yksinkertaisesti ole. Kysymys on esimerkiksi teho-osastojen ja leikkaussalien hoitajista. Nuo tehtävät ja muut vastaavat vaativat monen vuoden koulutusta niin teoriassa kuin käytännössä. (Tällaista henkilökuntaa ei ole saatavissa edes Virosta eikä entisestä Inkerinmaasta.)

Kyseessä ei ole ainoastaan palkkataistelu vaan viime kädessä laajempi poliittinen kamppailu, jossa ratkaistaan yhteiskunnallisen ja poliittisen kehityksen suunta. Nykyinen tilanne on seurausta aikaisempien hallitusten (Holkerin, Ahon, Lipposen ja Vanhasen hallitukset) ja nykyisen hallituksen (Vanhasen toinen hallitus) harjoittamasta uusliberalistisesta (markkina)talouspolitiikasta. Siinä hyvinvointiyhteiskunta on ajettu alas keskeisiltä osiltaan. Tämä alasajo on merkinnyt laajojen yhteiskunnallisten sektorien yksityistämistä ja suurien kansalaisryhmien suhteellista kurjistumista. Myös sairaanhoitoon on kohdistettu ja kohdistetaan yksityistämispaineita.

Käynnissä on eräänlainen ‘viimeinen taisto’, koska käsillä oleva tilanne ei ehkä sellaisenaan enää milloinkaan toistu. Viimeinen taisto kenties senkin vuoksi, että pian meillä ei enää ole taisteltavaa. Kun muodosteilla oleva uusi EU (itsenäinen kansainvälinen oikeushenkilö) saa uuden perustuslakinsa tavalla tai toisella, kätemme ovat lopullisesti sidotut. Suomi on silloin todellinen ajopuu Euroopan valtaeliittien harjoittaman ‘erittäin kilpailukykyisen markkinatalouden’ (uusliberalistinen kapitalismi) hallitsemassa yhteiskunnassa. Vanhasen hallitus on käyttäytynyt vastuuttomasti. Se on pessyt kätensä kuin Pilatus, ymmärtämättä, että valtiovallalle kuuluu viime kädessä vastuu ihmisoikeuksien ja perusoikeuksien samoin kuin jokaisen tarvitsemien riittävien terveyspalvelujen toteutumisesta. Vastuullinen hallitus ei voisi koskaan pestä käsiään kyseisessä tilanteessa. Sen tulisi järjestää kunnollinen palkkaus - heti. Rahaa asian kunnolliseen hoitamiseen hallituksella on käytettävissään.

On selvää, että Vanhasen hallitus on epäonnistunut. Jos meillä olisi tiedostavampi ja taitavampi oppositio, hallitus olisi saanut jo lähteä. Kysymyksessä on yhteiskunnallisesti ja poliittisesti siinä määrin tärkeä asia, että ongelman ratkaiseminen edellyttäisi uusia, ymmärtäväisiä poliittisia päättäjiä. Joka tapauksessa ongelman hoito edellyttää vähintään uutta hallitusta. Ennen viime vaaleja hyvinvointivaltiomallilla oli lukuisasti ystäviä. Vaalien jälkeen vaalipuheet unohtuivat nopeasti ja entinen häikäilemätön meno on esteettömästi jatkunut. Sairaanhoitajien tärkeä työtaistelu antaa mahdollisuuden suunnan muuttamiseen eli paluun vastuulliseen hyvinvointivaltiopolitiikkaan. Mutta vastaan haraavat valtaeliitin melkoiset muskelit. Venceremos?

Tapio Kuosma

Tarja Halonen - työväen presidentti?

Jokin aika sitten kuulin Tarja Halosen päästävän kerrassaan ihmeellisen lausahduksen. Hän nimittäin kertoi puolustavansa kaupan vapauttamista. Uskomatonta työväenliikkeen ihmiseltä! Toisaalta eihän tämä EU-mieliseltä poliitikolta mitään ihmeellistä tai uskomatonta ole. Ovathan EU-mieliset poliitikot jatkuvasti hokeneet kaikenlaisia typeryyksiä. Lisäksi Halonen on sanonut, että EU:n on perustuttava demokraattisille arvoille. Tämä on täyttä utopiaa, sillä EU:ta taitaa olla vaikea demokratisoida, Eiväthän EU-mieliset poliitikot edes halua tehdä asialle mitään.

Alussa mainitsemani kaupan vapauttaminen ei varmasti ole ainakaan työtätekevien etu.

Tarja Halonen ei ollenkaan vaikuta aidolta työväen presidentiltä, vaan hän on kaikkea muuta. Tämä on kylmä totuus.

Juha Forss
Lahti

Kummallista kunnallisdemokratiaa

Niin uskomattomalta kuin kuulostaakin voi vain kolme ihmistä lopettaa itsenäisen kunnan olemassaolon. Näin tulee ennusteiden mukaan tapahtumaan keskisuomalaisessa kaupungissa eli Jämsänkoskella.

Jo 15 vuotta on väännetty ja käännetty Jämsään liittämistä. Virka ja luottamusmiehistöstä osan aika on jo vuosien kuluessa mennyt liitoshöpinöitten keksimiseen. Pyynnöistäni huolimatta ei kukaan ole kertonut mitä hyötyä on jämsänkoskelaisille liitoksesta, vai onko niin ettei liitoksien tapahtuessa ole tarkoituskaan pienemmän saada mitään hyötyjä?

Viime kunnallisvaalien jälkeen on Jämsänkosken valtuustossa käynyt melkoinen tuulen tuiverrus. On loikattu, on perustettu omia ryhmiä, on käännetty takkia. Lopputuloksena on valtuuston koostumus, joka on täysin toisenlainen kuin mikä oli kunnallisvaalien tulos. Siinä osoitus, kuinka olematon on suomalaisen äänestäjän oikeusturva. Valtuuston enemmistö oli tähän vuoteen asti silti itsenäisyyden kannalla .Jollain keinoin loppujen lopuksi kolme kepulaista saatiin kääntämään takkinsa ja liittäjät saivatkin enemmistön äänin 16-11.

Jämsänkoskella äänestettiin kuntaliitoksesta 1995, jolloin selvä enemmistö oli itsenäisyyden jatkon kannalla. Kansanäänestyksen puolesta kerättiin vaadittava nimilista kesän aikana.

Kaupunginvaltuusto päätti kuitenkin äänin 16-11, ettei kansanäänestystä tarvitse järjestää.

Liittäjät olisivat äänestyksen hävinneet. joten heillä meni ns. pupu pöksyyn. Neuvoa antavan kansanäänestyksen kiellosta olen valittanut Hämeenlinnan Hallinto-oikeuteen mutta päätöstä ei ole sieltä vielä tullut. Olen myös asiasta kirjoittanut presidentti Haloselle ja pyytänyt häntä käyttämään arvovaltaansa, että oikeusministeriössäkin suunniteltu laki pakollisten ja sitovien kansanäänestysten järjestämisestä kuntaliitosasioissa saataisiin mahdollisimman pian voimaan.

Kansalaisten äänestysinnon laskusta vuodatetaan krokotiilin kyyneliä mutta samaan aikaan estetään kansalaisten mahdollisuuksia vaikuttaa heitä koskeviin asioihin. Jämsänkosken liittäminen Jämsään on eräille tahoille ollut jo kauan eräänlainen kunniakysymys. Kun valkoinen terrori päättyi hävittyyn sotaan ja vasemmistokin sai Suomessa ihmisoikeudet, on Tuure Lehenin syntymäkunta pysynyt vs. punaisena kuntana. Nyt jämsäläisporvarit olisivat niskan päällä uudessa valtuustossa.

Toivottavasti kehitys maailmassa on mennyt inhimillisempään suuntaan eikä meitä liitoksen vastustajia aleta teloittamaan Jämsän kirkon kellotapulissa, kuten tapahtui jämsänkoskelaisille työläisille vuonna 1918.

Turhan paljon on 90 vuotiaan Suomen historiassa valkoisia sivuja ja turhan paljon väärennyksiä ja satuja torjuntavoitoista.

Reino Welling
sotaorpo Jämsänkoskelta

Virkistävää puhetta YK:ssa

Maailmasta onneksi löytyy vielä valtionpäämiehiä joille Valkoiseen Taloon pääsy vierailulle ei ole elämän tärkein asia ja ennenkaikkea ettei pääsyn eteen alennuta nöyristelyyn ja kuvaannolliseen saappaan nuolekseluun. Tarkoitan Iranin presidenttiä **Mahmoud Ahmadinejadia** jonka pääsyä vierailemaan YK:ssa edes hunnipäällikkö Bush ei pystynyt estämään.

Välihuomautuksena toteaisin olevan enemmän kuin tarpeellista siirtää YK:n päämaja New Yorkista puolueettomaan Sveitsiin.

Kahden vaarallisimman rosvovaltion, Yhdysvaltain ja Israelin edustajien korvat eivät kestäneet kuulla Iranin presidentin laukomia totuuksia. Samat piirit jotka meuhkaavat Iranin kuvitteellisista ydinaseista eivät lausu sanaakaan Israelin ydinaseesta joka on kuolemanvakava uhka koko maailmalle. Samat piirit myös vaahtoavat Myanmarin levottomuuksista, jotka eräs iso valtio rahoittanee, sama joka aikoinaan maksoi dollareilla palkan Ukrainan mielenosoittajille.

Heiltä ei riitä edes myötätunnon sanaa Gazan asukkaille jotka Israel yrittää näännyttää nälkään.

Ns. läntinen demokratia on todella kaksinaamaisuuden korkea veisu. Sitten vielä ihmetellään miksi Irakissa ja Afganistanissa ei suostuta demokraateiksi edes aseitten voimalla.

Reino Welling,
Jämsänkoski

Tukea Kansan äänelle

Hannu Kautto 40,00 e, Reijo Katajaranta 20,00 e, Juha Kieksi 20,00 e, Heikki Männikkö 25,00 e, Tarja Männikkö 10,00 e, Larmo Lehtola 20,00 e, tuntematon tukija nimienkeräyksessä Hakaniemessä 1,75 e, Esko Auervuolle 10,00 e, Armeijaton Suomi 50,00 e, tukea kaverilta 8,00 e, Kalevi Wahrman 20,00.

OKO 554114-227966

Lokakuun suuresta sosialistisesta vallankumouksesta 90 vuotta

Suuri Lokakuu ja sen merkitys nykypäivänä
Iltaseminaari ja keskustelu
Lokakuun vallankumouksen 90- vuotispäivänä, Keskiviikkona 7.11.2007 klo 18.00,
Timpurien kerhohuoneistossa, os. Mäkelänkatu 8
Avaus: Timo Kangasmaa
Alustavan puheenvuoron käyttää: Kai Kontturi
Keskustelu
Järjestää SFT ja Kansan äänen järjestöt

Hermannin Naisten, SFT:n, STP:n ja Kansan äänen järjestöjen

Puurojuhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67
torstaina 27.12.2007 klo 18.00

Mukana STP:n tulevia kunnallisvaaliehdokkaita:
Avaus: Timo kangasmaa
Puuropuhe: Juhani Tanski
Ohjelmassa mm. runoja, näytelmiä, Bertta Laine ja konnakööri
Lisäksi puuroa, kahvia ja glögiä

Tervetuloa

Kansan äänen Uudenvuoden tervehdykset nousuun!

Jälleen on vuodenvaihde tulossa ja Kansan äänelle kerätään Uudenvuoden tervehdyksiä kuten aikaisempinakin vuosina. Kansan ääni on toiminut nyt jo kohta 6. vuotta. Meidän mahdollisuutemme levittää sitä ovat olleet pienet. Kuitenkin olemme rohkea lehti ja olemme saaneet runsaasti myöteistä palautetta lehdestämme. Nyt onkin taas aika kerätä Uudenvuoden tervehdyksiä Kansan äänelle.Tervehdyksillä on myös taloudellista merkitystä lehdellemme. Rahaa tarvitaan lehden tekoon. Siispä tervehdys lehdellemme. Sen voi tehdä myös alla olevalla kaavakkeella.

Uudenvuodentervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 15.12.2007 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

SFT toimii

SFT suorittaa muistomerkkikäynnin Eläintarhan kansalliselle punaisten muistomerkille torstaina 6.12.2007 klo 11.00. Puhuu Timo Kangasmaa. Järjestöliput mukaan.

SFT:n perinteinen kukkien lasku Punaisten muistomerkille, sekä Viime sodassa teloitettujen muistomerkille Malmilla. Kokoonnumme hautausmaan pääportilla su 27.01.2008 klo 11.00. Puhuu Juho Haavisto. Järjestöliput mukaan.

SFT laskee kukat Punaisten valtakunnalliselle muistomerkille Eläintarhassa sunnuntaina 27.01.08 klo 13.00. Puhuu SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa. Järjestöliput mukaan.

Tapahtumia

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään maanantaina 3.12.2007 klo 18.00 Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67. Käsitellään loppuvuoden toimintaa: STP:n rekisteröitymisen ja organisoitumisen järjestöllemme tuomat tehtävät, Kansan ääni 6/07 sekä Kansan äänen uudenvuoden tervehdysten keräys, järjestön loppuvuoden toimintakirje ja vuoden 2008 kunnallisvaaleihin valmistautuminen. poliittisen tilannekatsauksen pitää STP:n puheenjohtaja **Juhani Tanski.** Tervetuloa jäsenet ja ystävät.

Opintopiiri "Uusi Sirola" opiskelee marxilaista filosofiaa seuraavasti: 12.11.07, ja 26.11.07 sekä 10.12.07. Lisätietoja Heikki Männikkö 050-5884159 ja Reijo Katajaranta 040-5643205.

STP:n hallitus kokoontuu to 8.11.2007 klo 18.00 Hermannin kerholla Helsingissä os. Hämeentie 67. Käsitellään lähiajan tehtäviä, kunnallisvaalivalmisteluja sekä kevään liittokokousvalmisteluja. Jäsenet paikalle.

Kommunistien Liiton sääntömääräinen vuosikokous ke. 28.11.2007 alk. klo 18.00 Kalevi Wahrmanin luona os. Leipurinmäki 2, 06650 Hamari/Porvoo. Käsitellään sääntömääräiset vuosikokousasiat. kuljetusasioissa ottakaa yhteys Heikki Männikkö 050- 5884159 tai Esko Koivisto 050 4025033.

Hermannin Naisten perinteinen pikkujoulu maanantaina 17.12.2007 klo 18.00 Hermannin kerholla. Nyyttikestit, puuropuhe, tietokilpailu, jne. Tervetuloa.

Suomen Työväenpuolueen Helsingin STP-ryhmän tapaaminen torstaina 17.1.2008 Hermannin kerholla os. Hämeentie 67. Keskustellaan v. 2008 kunnallisvaalien vaalivalmisteluista, ehdokasasettelusta ja vaalityön muodoista. Poliittisen tilannekatsauksen esittää Pekka Tiainen. STP:n puheenjohtaja Juhani Tanski selvittää puolueen liikkeellelähtöä ja ehdokasasettelun etenemistä. Konnakööri esiintyy. Tervetuloa kaikki STP:n työstä kiinnostuneet.

VALTTERILLE

Kirpputori on lauantaina ja sunnuntaina 17-18.11.2007. Pöydän numero 762. Tänne toivomme tavaralahjoituksia Kansan äänen ystäviltä. Koska joulu on silloin jo lähellä, toivomme joulun viettoon liittyviä tavaralahjoituksia, mutta myös muun tavaran otamme luonnollisesti vastaan.

Tavaran tulee olla puhdasta, ehjää ja ruostumatonta, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita, kahvinkeittimiä tms., ne menevät hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara vastaanotetaan. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun välttämättömään toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männiköllе p. 050 432 0777 tai Esko Auervuolteelle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantai-aamuna klo 7.30.
Nykyisessä poliittisessa tilanteessa on tärkeää, että pystymme julkaisemaan Kansan ääntä. Siihen tarvitsemme rahaa, jota myös kirpputoritoiminnalla hankimme. Siksi ystävät ja toverit toivomme teidän tukeanne tavaralahjoituksina kirpputorillemme.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin tukeneet toimintaamme.

terveisin Riitta ja Tarja

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa
100,3 MHz
Keskiviikkona
- 14.11.2007
- 12.12.2007
klo 19.00-19.30

Suomen Työväenpuolue STP

Os. PL 700, 00101 Helsinki
www.tyovaenpuolue.org/
sähköposti: tyovaenpuolue@suomi24.fi
Sampo 800017-70626472

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -

The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM
Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 182, 00811 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Konttaamalla ja ”konkkaamalla” hoitajien puolesta

"Tulevaisuuden tutkimuskeskus" - teatteriryhmä. Toisena vasemmalta tempaukseen mukaan kutsuttu kätilö Pauliina Pajunen. Kuva Rosa-Maria Keskivaara.

Sairaanhoitajien ja hoitoalan työntekijöiden puolesta todellakin kontattiin, kun ”Tulevaisuuden tutkimuskeskus”- niminen teatteriryhmä järjesti 20.10. Tehyn vaatimusten tueksi tempauksen konttaamalla Helsingissä Kolmen sepän patsaalta jonomuodostelmassa Eduskuntatalon rappusten ylätasanteelle. Allekirjoittanut konkkasi kainalosauvojen kanssa perässä ja muut seurasivat kävellen tätä erikoista tapahtumaa.

Ns. ”soraääniä” konttaajat eivät kohdanneet, päinvastoin, tuli kiitosta ja arvostusta. Teatteriryhmään oli saatu mukaan naistenklinikalla kätilönä toimiva **Pauliina Pajunen** ja matkan varrella mukaan tuli tehyläisiä enemmänkin, helsinkiläisten lisäksi ainakin Vantaalta Tehyn nappi rinnassaan. Eduskuntatalolla päättäjiä ei ollut heitä vastaanottamassa. Tosin mielenosoitus tapahtui lauantaipäivänä, mutta ehkä heitä rauhoittaa, että seuraavat eduskuntavaalit tulevat vasta reilun kolmen vuoden perästä. Onneksi kansalaiset ovat kuitenkin alkaneet vakavissaan perätä annettuja vaalilupauksia. Tällä tavalla voidaan saada tulevaisuudessa konkreettisia korjauksia aikaan myös muissa rempallaan olevissa asioissa. Eli syrjäytymässä olevien ihmisten: vanhusten, työttömien, vammaisten ym. yhtenäinen konkreettinen vaatimus etujensa parantamisesta on vastaisuudessakin tärkeää. Pidetään se mielessämme. Ollaan kuin ”kivi kengässä” niin kauan kunnes viestimme menee perille!

Palatakseni vielä hoitajien vaativaan työhön nykyään: Itselläni on tästä tuoreita kokemuksia, kun lähiomaiseni on ollut yli puoli vuotta sairaalassa vakavasti sairaana.

Siellä esim. intensiivisen hoidon osastolla - kun potilas on kytketty tietokoneen tekniseen valvontaan kaikkien elintoimintojensa tarkkailuun sekä myös lääkityksen ja nesteytyksen osalta 24 tunniksi vuorokaudessa - hoitaja totesi, että he reagoivat pienimpiinkin muutoksiin eivätkä ”ammu hyttysiä tykillä”. Hoitajien pitää tietää ja osata lukea ja ohjailla näitä teknisiä kojeita ja samalla he ovat kaikin tavoin läsnä potilaille sekä hoitajina että ihmisinä. Tämän lisäksi he vielä vastaavat omaisten kysymyksiin puhelimessa vaikka keskellä yövuoroa. Se, että yölläkin sai tiedustella omaisen vointia, oli hienosti järjestetty ja näin otettiin potilas erittäin kokonaisvaltaisesti perhettään myöten huomioon, jota kiittäen arvostan.

Rosa-Maria Keskivaara
Luovan toiminnan ohjaaja,
Helsinki

PS. Vaikutetaan yhdessä tärkeisiin asioihin konkreettisesti vaikka seuraavissa kunnallisvaaleissa.

Parhaat työsisaret ja -veljet!

Työtaistelu on usein ainoa valtaeliittiin ja kapitalisteihin pureva keino, joka työläisillä on! Näin kaukana on minun helppoa sanoa; pistäkää toimeksi älkääkä vain puhuko. Yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, ja kuva mikä tiedotusvälineissä on annettu, on paljon karseampi kuin mitkään sanat, jotka voitte lausua herra päättäjille. Joten tuumasta toimeen.

Työväenluokkaan kuuluvat sairaanhoitajat raatavat kuin kaivoksissa, koulutusta ei ehditä antaa ja turvatoimetkin ovat sattumanvaraisia. Potilaina on samaan luokkaan kuuluvia yhä sairaampia potilaita, heidän raadettuaan omalla alallaan kutakuinkin samanlaisesti. Nämä kaksi yksilöä ovat ristiriitaisessa tilanteessa, ja helpostikin yläluokkaisen iloksi nämä kaksi päätyvät vihamiehiksi ja luokkatietoisuus sekä ryhmän yhtenäisyys heikkenee heikkenemistään.

Nyt on tehtävä jotain! Ei ainoastaan meidän sairaanhoitajien vuoksi, mutta potilaiden parhaaksi, meidän oman luokan ansaitseman kunnioituksen ja kohtelun tavoittamiseksi. Tämä ei ole ainoastaan sairaanhoitajien taisto, vaan kyseessä kaikkien työväenluokkaan kuuluvien yhteinen hyvä, joten liittäkäämme voimavaramme rahvaan parhaaksi! Sairaanhoitajien tulee heidän liittonsa täydellä tuella ryhtyä hyvin organisoituun työtaisteluun. Periksi ei tule antaa. Muun kansan täytyy antaa tukensa eikä valittaa heikentyneestä hoidosta lakon aikana.

On parempi, että näin on hetkittäin eikä jatkuvasti kuten tulee käymään, jos sairaanhoitajien työolosuhteita ei paranneta. Pian ei hoitajia ole ollenkaan heidän paetessa Ruotsiin. Sairaanhoitajia tulee myös etsiytymään muihin toimiin. Nuoria on pian myös mahdoton saada kouluttautumaan sairaanhoitajiksi. Pelkkä kutsumus ei riitä, täytyy myös saada palkka sekä jonkinlainen mieltymys työolosuhteisiin, jotta sitä raskasta työtä jaksaisi. Ei ole kumma, että psyykkisistä syistä sairaslomien määrä on jatkuvasti kasvussa. Stressi ja kiire, painavat Suomen sairaanhoitajia.

Kahdenlainen toiminta on tarpeen: sairaanhoitajien työtaistelu sekä suuren yleisön tuki! Tällä voidaan voittaa kamppailu paremman sairaanhoidon puolesta! Parempi sairaanhoito on tarpeellinen hoitohenkilökunnalle ja potilaille. Sairaanhoitajat ansaitsevat paremman palkan, joka tänään ei vastaa heidän työmääräänsä ja vastuutaan. He tarvitsevat myös viriketoimintaa, terveydenhuoltoa, esimerkiksi liikuntamahdollisuuksien muodossa. Arvostuksenosoitus on myöskin mitätöntä; lääkärikunnan tulisi ottaa enemmän huomioon sairassisariaan ja kohdella heitä kaltaisinaan. Onhan niin, etteivät nuo valkotakkiset ilman näitä raskaan työn tekijöitä pärjäisi! Työajat tulisi saada joustavammiksi ja mahdollisuus yksilöllisiin työvuorolistoihin pitää antaa kaikille, varsinkin lasten vanhemmille. Näillä ehdoilla täytyy lähteä sotimaan, eikä ehdoista tule tinkiä. Mitätöntä palkankorotusta ei tule hyväksyä. Voittaahan yläluokka kuitenkin; sairaanhoito saadaan toimimaan, ja työläisten terveys on turvattu tulevaisuudessakin yksityistä sektoria halvemmalla. Kapitalistinen maailma ei ole meille työläisille, kapitalistia ei kiinnosta hyvinvointimme. Heidän ensimmäinen huolenaihe on voitonteko. Rahanahneudella ei ole rajaa! Heidät on sokeuttanut syöpä nimeltä kapitalismi! Nyt ei auta muu kuin radikaali hoito!

Meidän, työväenluokan, on taisteltava, mitään emme tule saamaan ilmaiseksi! Ja muistakaamme; sairaanhoito ja lääketiede eivät ainoastaan ole parantamista, vaan myös ennaltaehkäisyä! Nyt on korkea aika tehdä jotain ennen kuin on liian myöhäistä!

Katja Daavitsainen,
sairaanhoitaja, Tukholma, Ruotsi

YK:ssa murskatuomio Kuuban kauppasaarrolle

Havanna, 30.10. (ACN) — Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksessa äänestettiin tiistaina kuudennentoista perättäisen kerran Kuuban Yhdysvaltain manipuloiman Kuuban kauppasaarron purkamisesta.

YK:n 192:sta jäsenmaasta 184 äänesti saarron purkamisen puolesta - yksi enemmän kuin vuonna 2006, neljä vastaan. Neljä valtiota oli pois äänestyksestä tai jätti äänestämättä. Micronesia ei äänestänyt. Irakin, El Salvadorin ja Albanian edustajat poistuivat kokoussalista ennen äänestystä.

Vastaan äänestivät tavan mukaan Yhdysvallat ja sen liittolainen Israel sekä pikkuruiset Tyynen meren saarivaltiot Palau ja Marshallsaaret.

KOMINFORM

Stora Enso ym. aiemmat ja tulevat tragediat...

Miksi ei juuri kenenkään kuule sanovan selvällä suomenkielellä mistä tässä kaikessa järjettömyydessä on kysymys? Lienee varsin itsestään selvää, että siellä, missä globaali pörssitalous hallitsee yhteiskuntaa ja politiikkaa, tällainen absurdi sosiaaliseen katastrofiin johtava meno jatkuu.

Kapitalismin sisäiset ristiriidat eivät ole pidemmän päälle lainkaan ratkaistavissa. Marxilainen taloustiede on asian kyllin selvästi oivaltanut jo puolitoista sataa vuotta sitten. Porvarilliset “taloustieteilijät” puolestaan eivät ole sanan varsinaisessa merkityksessä tiedemiehiä lainkaan. Eivät ongelmat ratkea pörssikurssianalyyseilla eivätkä muutenkaan pelkällä matematiikalla ilman filosofiaa ja oikeaa tieteenfilosofista taustaa.

Kapitalististen valtioiden hallitusten ja suurpääoman asialla olevien ammattipoliitikoiden puheilla ja näpertelyillä ei ole kerrassaan mitään tilannetta korjaavaa merkitystä. Teollisuusjohtajien kuorolaulu kilpailykyvystä ja kannattavuudesta on lähinnä halveksittavaa vastuunpakoilua ja samalla tietoista valehtelua. Heidän maailmansa on kuvitteellinen. Todellinen maailma on täynnä tekemätöntä työtä. Älyllisessä yhteiskunnassa ei kenenkään tarvitse olla vailla työtä.

Miksi emme nostaisi kissaa pöydälle? Oikeasti. Huolimatta itäisen Euroopan edesmenneiden sosialismien kohtalosta sosialismi ja suunnitelmatalous muodostavat ainoan todellisen vaihtoehdon nykyiseen järjettömään kuplatalouden kuvitteellisten arvojen kasvattamiseen ja ihmisten elämällä leikkimiseen. Välimuotoja ei ole näköpiirissä.

Lienee itsestään selvää, että suunniteltu reaaliarvoihin perustuva talous on järjellisempi vaihtoehto kuin suunnittelematon näennäiseen numerollisten arvojen kasattamiseen perustuva talous. Suunniteltu talous puolestaan on mahdollista vain siellä, missä politiikka hallitsee taloutta eikä talous politiikkaa. Suunniteltu talous taas edellyttää tieteellisperustaista politiikkaa ja hallintoa. Suunniteltu talous ei synny länsimaissa tyypillisellä median manipuloimalla “mielipidedemokratialla”. Se syntyy tiedeperustaisen sosialistisen puolueen teoreettisella johdolla toteutettavalla politiikalla, täydennettynä käytettävissä olevalla menneisyyden ja nykypäivän kokemuksella. Ei se helppoa ole. Mutta ei ole periaatteellista vaihtoehtoakaan.

Jokainen kansakunta voi toki laatia mieleisensä sosialismin mallin, jonka sisällä ihmisyksilöille jää oikea vastuullinen ja ihmisarvoinen vapaus, todellinen vapaus.

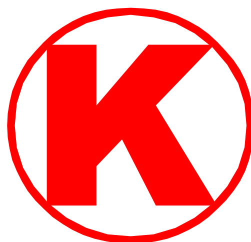
KOMINFORM

Vanhasen hallituksen toimimattomuus juontuu Suomen Eu-jäsenyydestä

Viime päivien suuret poliittiset kahinat: Tehyn työtaistelu, Suomen maatalouden 141-tuki, sokerintuotanto Suomessa, puutullit jne. ovat saaneet monet tahot yleisemminkin katsomaan hallituksen suuntaan ja kysymään, miksi hallitus ei tee mitään. Hesari mm. arvosteli hallitusta ja Vanhasta ankarasti pääkirjoituksessaan 31.10. Näin se latasi: ”Vanhasen hallituksella ei ole EU-linjaa. Reagointi eteen tupsahtaviin asioihin ei ole omaehtoista ja tavoitteellista toimintaa.” ...Kuka vastaisi, miten Suomi tällaiseen maailmaan menee, ja mitä se haluaa? Vanhasen hallitukselta ei vastauksia ole ollut, mutta eipä niitä kuulu tämän maan niin sanotuilta think-tankeiltakaan”... Pari vuotta sitten presidentinvaalikampanjansa alla Matti Vanhanen kertoi sentään yhden näkemyksensä EU:sta. Euroopan idea on kateissa. Taitaa Vanhasen Eurooppa-idea olla vielä enemmän hukassa.”

Tämä Hesarin lainaus paljastaa jälleen kerran EU:n olemuksen ja Suomen ja EU:n suhteen. Suomen valtaeliitti vei tuolloin 1990-luvun puolivälissä Suomen EU:hun, koska se pelkäsi tehdä itse päätöksiä. Parempi oli mennä EU:n hameen alle piiloon ja odotella mitä EU:ssa päätetään myös Suomen osalta. Tässä on turha kehuskella Lipposen ”saavutuksia”, koska juuri Lipponen sinne hameen alle eniten halusi vieläpä kansalta mitään kysymättä.

Nyt meillä on hallitus, joka ei osaa päättää mistään. Se ei osaa ratkaista Tehyn lakkoa, vaikka istuu rahasäkin päällä. Se ei osaa puolustaa Suomen etua 141-asiassa, eikä se osaa päättää paljon muustakaan paitsi puoluetukien ja omien palkkioiden korotuksista. Tällaiseen tilanteeseen EU-politiikka on meidät vienyt.

Kansan ääni

Nro 6/07

Joulukuu 07 - Helmikuu -08

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 e

6. vuosikerta

Emme tarvitse sotilasliittoja

Keskustelu Nato- jäsenyydestä velloo kuumana, jota nykyinen hallitus ajaa aivan avoimesti. Samoin teki edellinen demarijohtoinen hallitus. Yritykset kääntää keskustelu EU-sotilasliiton suuntaan ei muuta asiaa. Kummassakin on kyse sotilaallisesta liittoutumisesta, joka nykyoloissa on sitoutumista imperialistiseen maailmanjakoon, josta tulee pysyä kaukana.

Katso pääkirjoitus

Miltä tuntuisi viettää valkea Joulu?

Äsken Valenciassa pidettiin hallitusten välisen ilmastopaneelin kokous. Sen raportti antoi hyvin synkän kuvan tulevaisuudesta. Ihmisestä johtuva kasvihuone-ilmiön voimistuminen on tosiasia. Yksi selvä merkki meille eteläisen Suomen asukkaille tästä on, että kuvan kaltainen luminen Joulu on enää mahdollinen, mutta ei todennäköinen. Kaikilla mittareilla katsottuna tämä on hyvin kielteinen asia. Kaikista uhkakuvista huolimatta Balilla äsken päättynyt kokous Kioton sopimuksen korvaamisesta oli hyvin tahmea.

sivu 4

Julkinen terveydenhuolto on ykkösasia

Viimeisten hallitusten politiikkana on ollut kaiken julkisen alasajo. Yhteiskunnan järjestämä terveydenhuolto on kuitenkin ainoa mahdollisuus taata koko väestölle tasapuoliset ja korkeatasoiset terveyspalvelut. Terveydenhoitohenkilöstön toimeentulon pitkäaikainen polkeminen johti tämän sopimuskierroksen kovimpaan työtaisteluun. Särön lopputulokseen muodostaa se, että työntekijät hyväksyivät valtion tuottavuusohjelman mukaisen sopimuksen, jolla osa palkankorotuksista sidotaan henkilöstön vähentämiseen.

sivut 2 ja 6

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki joulukuu 2007

Oikeiston Nato-kiima jatkuu

Uusimpana soidinlauluna poliittisen eliitin natokiimassa kuullaan eduskunnan ulkopoliittisen instituutin natoselvitys, ja seuraavaa laulua viritellään Vanhasen oikeistohallituksen ulkoministeriössä ukkometsona (niissä hommissa kokenut) Ilkka Kanerva. Myös Eduskunnan puhemies, presidentiksi halajava Sauli Niinistö luikautti oman puolivillin soidinlaulunsa radiossa houkutellakseen Suomen kansaa vihdoinkin antautumaan Natolle. Perusteluna Niinistö vetosi Ranskan tuoreen presidenttiin Nicolas Sarkozyn lausuntoon, jonka mukaan Ranskakin olisi ehkä myöntyväinen Natolle, jos ja kun siitä on nyt tullut tai tulossa entistä eurooppalaisempi(?). Luulenpa, että Sarkozynilla on sama ongelma kuin Suomenkin natokukoilla: kansa. Ranskalaiset muistavat vielä Jacques Chiracin ulkopolitiikan. Amerikkalaiset sotahaukat tuolloin kaataa pulputtelivat hyvää ranskalaista punaviiniä vessanpönttöön ranskalaisten natovastaisuuden vuoksi.

Lyhyt lähihistoria kertaus: Maailman pääomat siirtyivät globalisaation kauteen samoihin aikoihin, kun reaalisosialismi romahti Euroopassa. Suurten pääomakeskittymien (USA, EU, Japani, Kiina ja myöhemmin myös Venäjä) välillä alkoi raivoisa kilpailu, oikeammin sota, markkina-alueista ja poliittisesta vallasta eripuolella maailmaa. USA himoitsi vankentaa asemiaan Euroopassa. Siinä se katsoi hyviksi välineikseen Englannin, uudet EU:n jäsenmaat ja Naton.

Jugoslavian ja Irakin sodan opettamana EU:n jäsenvaltiot jakautuivat Eurooppa-mielisiin ja Amerikka-mielisiin maihin sekä niihin maihin, joissa poliittisen eliitin kanta ei vastannut kansan mielipidettä. Suomi kuului näihin. Eurooppa-mieliset maat, Ranska ja Saksa etunenässä, esittivät Natosta riippumattoman puolustusytimen perustamista EU:n alaisuuteen, jolloin Natoa ei Euroopassa tarvittaisi. Hanke kuitenkin vesittyi, ja oikeistoaallon huuhdellessa Saksan, Ruotsin ja Suomen yli hankkeelta meni EU:n piirissä myös poliittiset mahdollisuudet. Vaikka näin kävi, Naton asema ei ole vielä täysin vakiintunut Euroopassa, eikä ainakaan Suomessa. Nyt Vanhasen oikeistohallituksen myötä Suomi on virallisesti valinnut poliittiseksi viiteryhmäkseen Amerikka -mielisen blokin, sen, mihin Lipposen hallitus ei vielä yltänyt, vaikka kaikkensa yritti.

Toivottavasti Suomen kansa antaa natokukkojen soidinlaulun kaikua edelleen kuuroille korville. Nato on nyt käynyt entistä vaarallisemmaksi, sillä USA:n tulossa oleva taloudellinen romahdus työllistäisi Natopanssareita entistä enemmän myös uusilla alueilla, myös Euroopassa, josta Tsekin ohjustukikohta kertoo jo selvää kieltään. Ennen kaikkea Venäjän ärsyttäminen luo ennalta arvaamattomia uhkakuvia Euroopan ja myös Suomen taivaalle.

Jos Eurooppa haluaa (ja jos se on välttämätöntä) liittoutua sotilaallisesti alueensa turvallisuuden takaamiseksi, niin yhteistyökumppania on etsittävä Venäjän suunnalta. Venäjä on kuitenkin ennen pitkää otettava avoimeen yhteistyöhön EU:n kanssa. Se voisi alkaa sotilaallisesta yhteistyöstä. Onhan Venäjä nyt kapitalistinen maa, joten ideologista estettä ei pitäisi olla. Venäjän kansa on kokenut niin kovia olemassaolonsa aikana, että sen mielipidettä ei voi yksikään hallitus Venäjällä ohittaa. Venäjä on ja tulee olemaan vielä pitkään rauhantahtoinen maa. Sama koskee Saksaa ja Suomea. Olisikohan natokukkojen syytä lukea hiukan lähihistoriaa!

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15e.

- ❑ Olen maksanut tilaushinnan 15 e
- ❑ Maksettu tilille OKO 554114-227966
- ❑ Lehti laskuttaa

Sukunimi Etunimi

Lähiosoite Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Näkökulmia Tehyn työtaisteluun

Tehyn lähtökohta sopimusneuvotteluissaan oli, että lopullinen vastuu maan terveydenhoidon ja vanhustenhoidon osalta on maan hallituksella. Kun hoitajien asemaan ei oltu saatu tavanomaisin neuvotteluin vuosiin parannusta ja mm. vuoden 1995 lakko kuivui kasaan suojelutyömääräysten vuoksi, Tehy joutui turvautumaan joukkoirtisanoutumisiin. Tehyssä tiedettiin, ettei tavanomainen lakko olisi johtanut mihinkään tyhjää parempaan tulokseen.

Hallitus olisi välttänyt joukkoirtisanoutumiset helposti sillä, että se olisi myöntänyt pitkäaikaisen ongelman olemassaolon ja ruvennut ratkaisemaan sitä myöntämällä lisää rahaa sairaanhoitoalalle korottamalla kuntien valtionosuuksia. Rahaa valtiolla on miljardikaupalla mm. suuriin valtionvelan kuoletuksiin. Rahaa olisi saatu myös perumalla suurituloisten verohelpotuksia vaikkapa omaisuus- ja varallisuusverojen osalta.

Vanhanen ja Katainen kuitenkin käänsivät asian pois valtion kukkarolta syyllistämällä hoitajia työmoraalin ja vastuun puutteesta ja säätämällä pakkotyölain (potilasturvalain), jota jo alettiin panna täytäntöön ennen ilmoitettuja joukkoirtisanoutumisia. Hallitus pesi kätensä väittämällä, etteivät työmarkkinaneuvottelut heille kuulu, vaan ammattiliitoille ja työnantajille. Tässä hallitus on kuitenkin väärässä julkisen sektorin osalta. Hallitus istuu aivan ratkaisevalla tavalla niiden rahahanojen päällä, joiden kautta julkisia palveluja kunnissa rahoitetaan.

Katainen mm. väheksyi kuntien valtionapujen merkitystä sanoen niitä vain pieneksi osaksi kuntien tuloista. Tässä hän puhui itsensä pussiin ja paljasti tahattomasti itsensä ja nykypolitiikan suunnan. Nyt valtionosuudet ovatkin pieniä. Miksi? Siksi, että niitä on Ahon, Lipposen ja Vanhasen hallitusten aikana jatkuvasti leikattu. Ensin leikataan veroja etenkin suurituloisilta, omaisuus- ja pääomatuloilta, jotta rikkaat rikastuisivat entisestään. Sitten leikataan vähentyneiden verotulojen vuoksi julkista sektoria köyhän ja pienituloisen kansan terveyden kustannuksella.

Muu ay-liike suhtautui vähintäänkin penseästi Tehyn työtaisteluun. Etenkin Superin puheenjohtajan Juhani Palomäen kannanotot olivat ala-arvoisia hänen väittäessään, että Tehy pyrkii suuriin palkankorotuksiin uhkaamalla potilaiden henkeä. Vain STTK:lainen Toimihenkilöunioni ilmaisi selvän tukensa Tehylle. Vanhasen hallituksen ja eduskuntapuolueiden säätämä pakkotyölaki sensijaan tuomittiin jo yleisemmin. Heinäluoma vaati hallitukselta mm. 600 miljoonan tukipakettia kunnille asian ratkaisemiseksi. Jos se olisi tullut, ei mitään pakkotyölakia olisi tarvittukaan.

Tehyn joukkoirtisanoutumisen toteutuminen olisi ollut suuri, jopa hallituksen kaatava kriisi, mutta hallituspuolueet saivat pidettyä rintamansa yhtenäisenä. Kaikki Kokoomuksen, Keskustan, Vihreiden ja RKP:n edustajat olivat ruodussa tukemassa Vanhasen ja Kataisen valitsemaa linjaa. Ainoastaan Keskustan - itsekin terveydenhoitoalalla toimiva - **Paula Sihto** olisi luultavasti äänestänyt puolueensa linjaa vastaan ja tehyläisten puolesta, mutta hän sattui ennen äänestystä kaatumaan kadulla ja telomaan itsensä sairaalakuntoon. Äänestyksessä hallitus sai pakkotyölain läpi eduskunnassa äänin 113 - 68.

Edes Vihreiden siirtyminen oppositioon kannalle ei olisi riittänyt muuttamaan tulosta, siihen olisi vaadittu suuria repeämiä myös hallituspuolueissa. Mutta nämä samat hallituspuolueiden kansanedustajat, jotka ennen vaaleja yhtenä kuorona suureen ääneen vaativat hoitajille tuntuvia palkankorotuksia, olivat nyt hiljaa. Ei edes Mietaan Jussi asettunut vastahankaan. Olen aivan varma, että jos Jussilta olisi oman kodin kiikkustuolissa kysytty asiasta, niin vastaus olisi ollut jotain tämäntyylistä. òJohan on perskules, jos ei alipalkatuille hoitureille riitä valtion kassasta rahaa, ja onhan merkillistä, jos hyvinvointivaltio Suomessa ei vanhuksille riitä hoitavia käsiäò. Mutta kun Iso-Jussi pisti kravatin kaulaan ja lähti òeduskuntahanò painamaan äänestysnappia, niin puoluekuri sai miehen hiljaiseksi. Ja pitää muistaa, että kyse ei ollut suojelutyön tarpeellisuudesta, - sitä tarvitaan todellisissa kriisitilanteissa kuten sotien aikaan, metsäpaloissa ja suuronnettomuuksien yhteydessä. Nyt ei ollut mitään todellista kriisiä, vaan hallituksen itsensä keittämä soppa.

Juuri ennen ratkaisevaa irtisanoutumispäivää tehyläiset kuitenkin suostuivat pitkään nelivuotiseen sopimukseen, jonka palkankorotukset sopimuksen loppuvuosilta jäivät riippumaan yleisestä palkankorotuslinjasta. Tämän mukaan tehyläiset pyrkivät henkilökunnan lisäämisen sijasta vähentämään väkeään. Tämä on yhdenmukainen linjaus hallituksen ajaman valtion säästöohjelman kanssa. Hallitukselta ei myöskään ratkaisun yhteydessä lisää rahaa herunut, vaan se pysyi alkuperäisessä 150 miljoonassa eurossa.

Kaikesta huolimatta Tehyn työtaistelu oli onnistunut. Koko muu kuntasektori ilmeisesti hyötyi omissa sopimuksissaan Tehyn tiukasta asenteesta. Suuri hyöty Tehylle oli oma sopimus, niin ettei koko kunta-alaa enää käsitelty yhtenä klimppinä.

Ay-liikkeen kannalta oli huomionarvoista, että nyt julkinen sektori sai ensimmäistä kertaa suuremmat korotukset kuin SAK:n isot teollisuusliitot. Nyt toimihenkilö- ja palvelusektorin työntekijät ovat alkaneet liikkua ja toimimaan etujensa puolesta. Enää he eivät samaistuneet òherroihinò vaan ovat alkaneet ajatella asemaansa työläisinä.

Tehyn työtaistelu-uhka oli hoitajilta ansiokas taistelu ja se nosti hyvin paljon asioita pintaan. Nähtiin, kuinka hallituspuolueiden kansanedustajat pyörsivät ketterästi vaaleja edeltäneet puheensa. Nähtiin pitkästä aikaa yhtenäinen, vaikkakin liian heikko oppositio. Nähtiin pakkosovintolaki, joka antoi aiheen aavistella, miten porvarihallitus saattaa jatkossakin toimia. Nähtiin, ettei nyt tehty sopimus ja pakkolaki todellakaan ratkaise terveydenhoidon ongelmia. Nähtiin, että hallitus edelleenkin aikoo voimakkaasti kuristaa kuntia ja yksityistää palveluja. Nähtiin kelvoton hallitus ja eduskunta, jotka voi vaihtaa vain äänestämällä eduskuntaan uudet edustajat. Mutta siihen tarvitaan seuraavissa eduskuntavaaleissa riittävästi kansalaisia, jotka eivät ole kelvottomia, vaan haluavat ylläpitää julkiset palvelut ja nostaa Suomen takaisin hyvinvointivaltioksi.

Reijo Katajaranta

Tämä Antin piirros on lehtemme numerosta 6/2003. Piirros on edelleenkin mitä ajankohtaisin. Vain henkilöt ovat tässä välissä vaihtuneet demareista Kokoomukseen.

Luottokriisi hidastaa maailmantalouden kasvua

Yhdysvaltain asuntoluottokriisistä ja sen vaikutuksista puhutaan ja kirjoitetaan paljon. Asian ydin ei kuitenkaan ole tullut riittävästi avattua eikä suomalaisessa lehtikirjoittelussa lainkaan. Asian avaamiseen tarvitaan eräitä käsitteitä, jotka helposti koetaan vieraiksi. Kuitenkin asian ymmärrettävyys edellyttää, että käsitteet tehdään itselle selviksi.

Kyse on optioiden soveltamisesta. On osto-optioita, jotka antavat oikeuden ostaa kohde-etuus kuten osake tiettynä aikana tiettyyn hintaan. Kohde-etuus voi olla esimerkiksi Nokian osake. Oikeudesta maksetaan hinta, jota kutsutaan preemioksi. Preemion saaja on asettaja, joka myy option. Preemio on asettajan velkaa option ostajalle, asettajavelkaa. Se ei siten ole tuloa, kuten suomalainen veroviranomainen on yrittänyt asian tulkita.

Osto-option rinnalla on myyntioptiota. Se antaa oikeuden myydä kohde-etuus tiettyyn hintaan vaikka hinnat olisivat laskeneet. Tästä oikeudesta myyntioption ostaja maksaa hinnan, preemion, jonka saa myyntioption asettaja. Se on samoin asettajavelkaa.

Tässä on tarpeen tehdä selvä pesäero johdon optioihin. Niissä on kyse osto-optioista, mutta ne saadaan halvalla tai ilmaiseksi. Kovan rahan markkinaehtoisista optioista maksetaan täysi hinta.

Luotto-optiossa yrityksen osakkeen sijasta on kiinnityspaperi. Optiot antavat samalla tavoin kuin osakkeenkin kohdalla oikeuden ostaa tai myydä näitä papereita ennalta määrättyyn hintaan.

Yhdysvalloissa kyse on ollut siitä, että pankki on antanut lainaa kiinteistön koko arvoa vastaan ja mahdollisesti tavallista edullisemmin ehdoin (subprime-lainat eli alle priiman lainat). Pankki on voinut sen tehdä, koska ostaa suojaksi luottomyyntioptioita. Mitä se tarkoittaa? Hän ostaa oikeuden myydä kiinnityspapereita tietyllä hinnalla. Esimerkissä käytän hyvin yksinkertaista pelkistystä.

Olkoon asunnon hinta 100 000 dollaria ja sitä vastaavien kiinnityspapereiden arvo 100 000 dollaria. Pankki maksaa luottomyyntioptioista 1000 dollaria preemiota, että saa myydä kiinnityspaperit 100 000 dollarilla.

Asuntojen hinnat ovat laskeneet 20 % ja kiinnityspapereiden arvo siten 80 000 dollariin, mutta pankki saakin myydä ne 100 000 dollarilla. Järjestely lisäsi asuntojen hintakuplaa, koska voitiin antaa lainaa kallistuviin asuntoihin.

Ongelma tulee vastapuolesta, joka on esimerkiksi investointipankki tai hedge-rahasto, joka on suomeksi suojausrahasto. Se on myynyt myyntioptiot ja saanut 1000 dollaria preemiota. Se joutuu nyt ostamaan 80 000 dollarin arvoisia kiinnityspapereita 100 000 dollarilla. Se on siten saanut 1000 dollaria, jota vastaan menettää vipuvaikutuksen takia 20 000 dollaria. Luottomyyntioptio on voitu teknisesti kytkeä myös esimerkiksi luottotappioprosenttiin ja sitä koskevaan odotukseen. Asian luonne ei siitä muutu, mutta maksamattomien luottojen suhde alentuneeseen kiinteistön arvoon tehostaa vaikutusta.

Kun asuntolainan ottajia on 7 miljoonaa, se tarkoittaa menetystä 7 miljoonaa x 19 000 dollaria = 133 miljardia dollaria.

Tämänhetkiset tappiokirjaukset ovat 60 miljardia. Arviot siitä, mihin lopulta noustaan, ovat olleet jopa 250-350 miljardia dollaria.

Asiaan liittyy paljon pelkoja, koska mekanismia ei tunneta. Toisaalta, kun tappiot kärsineet eivät kykene kattamaan vastuitaan ongelmat siirtyvät näiden velkojille ja syntyy kierre.

En toisaalta itse usko kaikkein suurimpiin tappiopelkoihin.

On tärkeä seikka se, että vaikka suurimmatkin arviot toteutuisivat, puhutaan vasta luvuista, jotka ovat luokkaa 2 % Yhdysvaltain kansantuotteesta, kun Suomessa pankkituet olivat luokkaa 10 % kansantuotteesta.

Siten subprime-luottokriisi on vain yksi osa Yhdysvaltain velkaantumisongelmaa, joka näkyy siinä, että Yhdysvallat velkaantuu ulkomaille vauhdilla, joka on suurempi kuin Suomessa laman aikana. Velkaantumisen vauhti on nelinkertainen verrattuna subrimeluottojen alaskirjauksia koskeviin maksimiodotuksiin Myöskään maassa ole katettu eläkevastuita eikä vanhenevan väestön sosiaali- ja terveydenhuollon tarpeita.

Subprime-luottokriisissä on lisäksi muita ulottuvuuksia, jotka tehostavat sen vaikutuksia. Luottohanat tiukentuvat epävarman tilanteen takia. Samoin asuntoluottoja otetaan vähemmän, jolloin asuntoja rakennetaan vähemmän ja rakennusala heikkenee. Luoton saannin vaikeutuminen aikaansaa kysynnän laskua kautta talouden. Se ja kuluttajien epävarmuus vähentävät kysyntää ja vievät taloutta taantumaan. Jo nyt Yhdysvaltain taloudessa on kasvutaantumaksi kutsuttu tilanne, koska kasvu on paljon alle resurssien mahdollistaman kasvun. Pako dollareista on myös heikentänyt dollaria. Se toisaalta kääntää Yhdysvaltain taloutta alemman koron tuella elpyvään suuntaan, mutta samalla ajaa muuta maailmataloutta heikentyvään suuntaan. Tällä tavoin vaikutukset heijastuvat laajalle.

Pekka Tiainen
Valtiotieteen tohtori
(kansantalous)
Neuvotteleva virkamies
Työministeriö

Olet kuin kala, ystävänié

Jokainen muistaa kuinka Kokoomus asetti työväen presidenttiehdokkaan. Molemmat koilottivat suomalaisille tiettäväksi, että vastakkain asettelun aika on ohi. Kumpikaan ei kertonut, että Suuren Rahan edusmiehet ja naiset, todelliset talouselämästä päättäjät, on koottu Elinkeinoelämän Keskusliittoon. Siellä päätetään mitä talouselämässä tehdään. Kokoomus vain muuttaa päätökset politiikaksi, jota se ja muut porvarilliset ja vähemmän porvarilliset puolueet orjallisesti noudattavat.Mutta kun lähestyttiin uusien työehtosopimusten neuvottelujen alkua, EK ilmoitti kylmän rauhallisesti, että tupojen ja yksimielisyyden, konsensuksen, aika on ohi. Se luottaa itseensä kuin pukki suurin sarviinsa. EK tietää, että ay-liike ja työväenliikkeen puolueet ovat saamattomien johtajiensa vuoksi heikoilla. Niistä ei ole vastusta. Se uskoo, että sille on koittanut aika yksipuoliseen sanelupolitiikkaan.

Elinkeinoelämän Keskusliitto ei ole täysin väärässä. Tupojen aikana se on pystynyt hoitamaan suurkapitalistien asiat mallikkaasti. Vaikka kapitalistit ovat onnistuneet hoitamaan asiansa luokkana hienosti, se ei niille riitä. Kun tietää ja tuntee, että palkkatyöläiset työväenluokkana ovat hajallaan ja heikompia kuin koskaan ennen, EK haluaa ja yrittää käyttää tilaisuuden täysimääräisesti hyväkseen.

❑ ❑ ❑

Aikanaan turkkilainen runoilija Nazim Hikmet ihmetteli ja kirjoitti, että òolet kummallinen olio, ystäväni, olet kuin kala, joka elää vedessä vedestä tietämättäò. Hikmet ihmetteli kuinka kukaan voi elää luokkayhteiskunnassa luokka-asemastaan tietämättä.

Nazim Hikmet oli aikansa johtava moderni ja köyhän kansan puolesta kantaaottava runoilija, mutta vainottu kotimaassaan. Hikmetin aikana Suomessakin oli hänen kaltaisiaan, jotka poliittisesti syistä heitettiin vankityrmiin. Tilanne muuttui vasta, kun Neuvostoliitto saneli välirauhan (1944) sopimukseen tiukat ehdot poliittisen vainon lopettamisesta, poliittisten vankien vapauttamisesta ja keskitysleirien lopettamisesta.

Kun työväenliike sai täydet poliittiset toimintaoikeudet työväenluokka luokkana ja luokkataistelu sai aivan uudenlaista puhtia. Sen ansiosta ja kansainvälisen kehityksen heijastusvaikutusten ansiosta syntyi ns. hyvinvointivaltio. Työväenluokan voimaa on kuitenkin vuosikymmeniä nakerrettu sekä sen sisältä että ulkoa. Ja kun vielä ulkoiset työläisille myönteiset heijastusvaikutuksetkin ovat kadonneet, ovat kapitalistit hännystelijöineen päässeet voitolle. Siksi hyvinvointivaltiota ajetaan alas, kansan pahoinvointi lisääntyy ja sen kukkarot laihtuvat,mutta kapitalistien lihovat.

❑ ❑ ❑

Tänään työväenluokassa ï kokonaan palkkatyöstä riippuvaisia ï ihmisiä on enemmän kuin koskaan, mutta aivan liian moni kuvittelee kuuluvansa johonkin muuhun joukkoon. Työväenluokka on siis objektiivisesti suurempi, mutta subjektiivisesti pienempi kuin koskaan. Tähän hyvin sopii Hikmetin ajatus palkkatyöläisestä kummallisena oliona, joka elää työläisenä työväenluokasta tietämättä ï sellaisena, joka antaa kapitalistin nylkeä itseään nylkijästä välittämättä.

Julkisuudessa usein puhutaan jaettavasta kakusta. Samaan hengenvetoon sanotaan, että uutta jaettavaa syntyy, kun kakku kasvaa. Suurin surminkaan kukaan ei tunnusta, että koko kakku muodostuu yksin ja vain työn arvosta. Työnarvosta vain osa maksetaan palkkana. Loppu on lisäarvoa (voittoa) eli työtä, josta palkkatyöläiselle ei ole maksettu eikä makseta. Tämän ilmaisen työn olemassaolon kapitalistit asiantuntijoineen kiistävät jyrkästi, vaikka eivät pysty selittämään mitä muuta se voisi olla.

Kuluneen kuudentoista vuoden aikana jaettava kakku on kasvanut 112 prosenttia. Samaan aikaan työväenluokan heikkouden vuoksi kapitalistinen riisto on koventunut monin tavoin Sitä kuvaa nettopalkkojen ja -voittojen muutos. Kun vuonna 1990 nettovoitto oli 3 prosenttia nettopalkkaa pienempi, niin 2006 se oli peräti 77 prosenttia suurempi. Kapitalistien voittojen kasvu on ollut järisyttävä!

❑ ❑ ❑

Suurpääoman omistajien on pienenä joukkona helppo pitää rivinsä suorina ja yhtenäisenä Heidän lakeijansa pysyvät ilman muuta ruodussa ja tekevät mitä käsketään. Pk-yrittäjillä ja pienellä talonpoikien joukolla ei ole juurikaan sanansijaa. He joutuvat alistumaan ï ja alistuvat! ï isoisten tahtoon, vaikka se olisi vastoin heidän etujaan. Nyky-Suomessa Suurella Rahalla on paitsi taloudellinen myös suhteettoman suureksi kasvanut poliittinen valta. Sillä on yhteiskunnallinen hegemonia, ylivalta.

Suurpääoman ylivalta on mahdollinen vain siitä syystä, että olemme kummallisia olioita, ystäväni, olemme kuin kalat, jotka elävät vedessä vedestä tietämättä ï olemme, ystäväni, palkkatyöläisiä työväenluokasta tietämättä. Siksi nyky-Suomessa kapitalistit käyvät yksipuolista luokkataistelua; lisäävät koko kansan pahoinvointia, lisäävät työläisten riistoa, kaventavat jokapäiväistä leipäämme ja lisäävät epävarmuutta tulevaisuudesta.

Kokoomus koilotti suomalaisille tiettäväksi, että vastakkain asettelun aika on ohi ja muut hyväksyivät pahemmin vastaan panematta. Mutta kuten nyt EK sanoo, niin vain konsensuksen aika on ohi ja vastakkainasettelu jyrkempi kuin koskaan. Kapitalistien ja työväenluokan tuloerot ovat jo kasvaneet suorastaan sietämättömiksi.

Nykyisessä luokkataistelussa ja kapitalistien ylivoiman edessä palkkatyöläiset ovat heikoilla. Siksi on rakennettava todellinen työväenpuolue, sellainen, jossa kaikkien epävarmuuteen ja jatkuvaan kurjuuteen kyllästyneet voivat liittää voimansa yhteen ï niin pienpuolueet kuin sinä ja minäkin.

Rauhallista joulua ja lujaa tahtoa politiikan suunnan muuttamiseen vuonna 2008!

Kai Kontturi

Uudesta ympäristösopimuksesta neuvoteltiin Balilla

Tämä ja monet muut viereiset puut kasvoivat tällä paikalla 59 vuotta. Toissakesäistä kuivuutta ne eivät enää kestäneet. Äärimmäiset sääilmiöt ovat ilmastonmuutoksen mukanaan tuomia ongelmia.

Vuonna 2010 päättyy Kioton ympäristösopimus, jolla pyrittiin hillitsemään kasvihuonekaasujen päästöjä maailmanlaajuisesti. Balilla joulukuun alussa neuvoteltiin Kioton sopimuksen korvaavasta uudesta ympäristösopimuksesta. Kasvihuoneilmiön voimistuminen on tosiasia, joten kovin paljon aikaa ei ole hukattavaksi.

Tärkeimmät kasvihuonekaasupäästöjen lähteet ovat energiantuotanto, liikenne, maatalous, teollisuuden prosessit ja kaatopaikat. Keskeinen kysymys on, voidaanko ilmastonmuutosta lisäävien kaasujen tuotannon supistamisesta sopia maailmanlaajuisesti.

Kioton sopimus vuodelta 1997

Ilmastokokouksia on vuoden 1994 jälkeen pidetty useita ja Kioton kokouksessa 1997 päästiin periaatteellisella tasolla sopimukseen siitä, kuinka paljon kukin teollisuusmaa vähentää päästöjään. Teollisuusmaiden osalta päästöjen rajoittaminen on viisi prosenttia vuoden 1990 tasosta. Euroopan Unionin osuudeksi päästöjen rajoittamisneuvotteluissa tuli 8 %. Maakohtaisista päästörajoituksista sovittiin sitten EU:n sisällä. Suomen osuudeksi jäi rajoittaa hiilidioksidipäästöt vuoden 1990 tasolle vuoteen 2010 mennessä, eli noin 10 %.

Hyvin pian 1990-luvun lopulla kävi kuitenkin selväksi, että Kioton sopimuksessa sovittu rajoitustahti ei ole riittävä ilmastonmuutoksen hillitsemiseksi. Lisäksi maailman suurin saastuttaja USA jättäytyi sopimuksen ulkopuolelle ï osana Bushin hallinnon suurteollisuuden etuja myötäilevää politiikkaa. Vielä Kioton sopimuksen hyväksymisvaiheessa tiedemiesten keskuudessa käytiin keskustelua siitä, onko ilmasto muuttumassa lainkaan ihmisen toiminnan seurauksena vai onko kyse yksinomaan normaalista ilmastollisesta vaihtelusta. Erityisesti suurpääoman rahoittamat yksityiset tutkimuslaitokset kyseenalaistivat ihmisen aiheuttaman ilmastonmuutoksen.

Kymmenessä vuodessa tietoa on saatu lisää eivätkä ketkään vakavasti otettavat tiedemiehet enää kyseenalaista ihmisen vaikutusta ilmaston muuttumiseen.

IPCC:n ilmastoraportti

Marraskuun lopulla pidettiin Espanjan Valenciassa YK:n alaisen hallitustenvälisen ilmastopaneelin (IPCC) kokous, jossa hyväksyttiin tuorein raportti ilmaston muuttumisesta. Raportti vahvistaa ilmaston muutoksen haitalliset seuraukset.

Vaikutukset vesitilanteeseen

Viidenkymmenen vuoden kuluessa jokien keskivirtaaman odotetaan kasvavan 10-30 % pohjoisessa ja kosteassa tropiikissa, kun taas nykyisinkin kuivilla alueilla vesipula pahenee entisestään. Lisääntyvät rankkasateet pahentavat tulvariskiä. Lisäksi jäätiköihin sitoutuneen veden määrä vähenee ja aiheuttaa ongelmia erityisesti niillä seuduilla, jotka saavat vetensä vuoristoalueilta. Näillä seuduilla asuu kuudesosa maapallon väestöstä.

Ekosysteemien muutokset

Muutokset ilmastossa näkyvät nopeasti myös ekosysteemeissä. Jos maapalloin keskilämpötila kokoaa 1,5-2,5 astetta 20-30 % eliölajeista uhkaa kuolla sukupuuttoon. Hiilidioksidipitoisuuden nousu lisää myös merten happamoitumista, mikä heikentää kalkkikuorisen eliöstön selviytymismahdollisuuksia. Meriekosysteemin muutokset näkyvät nopeasti kalakannoissa.

Ravinnontuotanto

Ravinnontuotannon arvellaan hieman kasvavan, kunhan keskilämpötila ei kohoa yli 3 astetta. Tulvaherkillä alueilla ravinnontuotannossa tullee vaikeuksia, samoin ennestäänkin kuivuuden vaivaamilla alueilla. Kaiken kaikkiaan ravinnontuotanto jakaantuu maapallolla entistä epätasaisemmin.

Merenpinnan nousu

Merenpinnan nousun myötä tulvien piiriin joutuvien ihmisen määrä kohoaa vuoteen 2080 mennessä useilla miljoonilla. Erityisen sopeutumiskyvyttömiä ovat erää alavat seudut, joilla on jo nykyäänkin vaikeita haasteita, kuten trooppisia myrskyjä ja maanpinnan vajoamista. Kaikkein hankalimmassa asemassa ovat pienet saaret, jotka ovat vaarassa jäädä kokonaan veden alle. Kehitysmaat ovat tässä teollisuusmaita heikommassa asemassa alhaisemman sopeutumiskykynsä vuoksi.

Terveys

Ilmastonmuutoksen myötä aliravitsemus ja sen seuraukset lisääntyvät kehitysmaissa. Tämä vaikuttaa pahiten lapsiin ja heidän kehitykseensä. Helleaallot, tulvat, myrskyt, metsäpalot ja kuivuuskaudet lisäävät kuolleisuutta, tauteja ja loukkaantumisia. Myös suolistosairaudet lisääntyvät. Lisäksi maanpinnan läheisen otsonipitoisuuden kohoaminen lisää sydän ja hengitystiesairauksia. Kaiken kaikkiaan ilmastonmuutos kuormittaa erittäin paljon terveyspalveluita, joiden taso jo nyt on kehitysmaissa heikko.

Päästöjä on rajoitettava

Tulevat 20 vuotta ovat ratkaisevia ilmastomuutoksen torjunnassa. Ilmakehän hiilidioksidipitoisuus on kasvanut jo nyt niin suureksi, että sen vähentäminen on vaikeaa. Käytännössä maailman kasvihuonekaasupäästöt pitäisi puolittaa vuoteen 2050 mennessä, joten teollisuusmaiden pitäisi vähentää hyvin merkittävästi omia päästöjään.

Huolimatta merkittävistä uhkakuvista kasvihuonekaasupäästöjen puolittamisen taloudelliset kustannukset eivät olisi ylitsepääsemättömän suuria. Ongelmallista on kuitenkin se, että suurimmat saastuttajat USA ja Kiina eivät ole olleet halukkaita sitoutumaan päästöjen vähentämiseen ainakaan siinä määrin kuin olisi tarpeen. Jos USA- ja Kiina jättäytyvät päästöjen rajoitusten ulkopuolelle, riittäviin vähennystavoitteisiin on mahdotonta päästä.

Uusi ilmastosopimus valmisteille

Balin ilmastokokouksessa sovittiin uuden neuvottelukierroksen aloittamisesta tähtäimenä uusi ilmastosopimus kahden vuoden kuluessa. Vaikka tulos saattaa tuntua laihalta kompromissilta, sitä voidaan kuitenkin pitää hyvänä, sillä nyt ensimmäistä kertaa erityyppiset maat kuten Yhdysvallat, Kiina, Intia, EU ja muut teollisuusmaat sitoutuvat yhteisiin neuvotteluihin.

Ympäristöjärjestöjen mukaan Balin sopimus on kuitenkin liian hidas tie kohti päästövähennyksiä. Ongelmallisena pidettiin myös sitä, että Balin kokouksen loppulauselmassa ei linjata tarkkoja päästöjen leikkaustavoitteita. Tarkat leikkaustavoitteet olisivat kuitenkin olleet poliittisesti mahdottomia Yhdysvaltojen, Kanadan ja Japanin vastustuksen vuoksi. Voi tietenkin olla, että USA pelaa vain aikaa suostumalla uusiin neuvotteluihin ja sitten niiden loputtua kieltäytymällä kaikista leikkaustavoitteista.

Päästörajoituksia on kuitenkin tehtävä, mikäli ilmastonmuutos ja sen haitalliset vaikutukset halutaan pysäyttää. Leikkausten toteutuminen edellyttää, että kaikki maat sitoutuvat omalta osaltaan rajoituksiin. Lisäksi teollisuusmaiden pitäisi osallistua kehitysmaiden kustannuksiin, sillä teollisuusmaathan ovat rikastuneet hyvin pitkälle kehitysmaiden riistolla. Olisi perin epäoikeudenmukaista ï joskin todennäköistä nykyisen maailmanjärjestyksen vallitessa ï että kehitysmaat jätettäisiin yksi torjumaan kasvihuonekaasupäästöjä.

KÄ/Juha Kieksi

Demokratian purkaminen EU:ssa etenee

Keväällä 2005 Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä hylätty perustuslaki allekirjoitettiin Lissabonissa 13.12.

Helsingin Sanomat selosti asiaa 13.12. seuraavasti: ò EU:n perustuslaki kaatui Hollannin ja Ranskan kansanäänestyksissä alkukesällä 2005. Sen jälkeen EU-maat päättivät olla sopimusuudistuksen kanssa hetken hissukseen. Aiheeseen palattiin vasta kesällä 2007. EU:n huippukokous päätti toteuttaa kaatuneen perustuslain uudistukset takaoven kautta. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että vanhoja sopimuksia muutettiin. Sopimusveivauksen liimaksi luotiin niin sanottu uudistussopimus, joka saa siis tänään nimekseen Lissabonin sopimus.ò

Kuten EU:n perustuslakia tekemässä olleet Italian entinen pääministeri Giuliano Amato ja Ranskan entinen presidentti Valery Giscard dõEstaingin ovat todenneet sopimuksesta on tehty tarkoituksella lukukelvoton - kansalaisten huijaamiseksi. òUudessaò Euroopan perustuslaissa vain nimi on muuttunut. Huijausyritys vaatii peräti 287 sivua pupputekstiä. Hesari jatkaa: òLissabonin sopimus on 95-prosenttisesti samaa tavaraa kuin kahdesti hylätty perustuslakikin. Siitä ei saa kuitenkaan puhua ääneen. Totuus on kiusallinen EU-skeptisille maille ja erityisesti Britannian hallitukselle.ò

Lissabonin liittovaltiolakiehdotuksesta kirjoitetaan kokooma- eli lukuversio, jota sen allekirjoittaneet johtajat ja heidän nuoleksijansa voisivat ymmärtää. Hesari kommentoi: òLukuversion laatiminen ei ole EU:ssa tavatonta. Niitä on kirjoitettu asiantuntijakäyttöön ennenkin, koska varsinaiset sopimustekstit ovat liian vaikealukuisia.ò

Ranskassa presidentti Nicolas Sarkozy kutsuu esitystä minisopimukseksi ï hän ei kerro, että allekirjoitti kansan hylkäämän paperin. Tanskan pääministeri Anders Fogh Rasmussen valehtelee, että sopimus ei siirrä valtaa EU-elimille, joten siitä ei tarvitsisi järjestää maan perustuslain edellyttämää kansanäänestystä. Myös òoppositiopuolueô sosiaalidemokraatit vastustaa kansanäänestystä. Maan valtalehden Berlingske Tidenden mukaan monet asiantuntijat pitävät hallituksen linjaa epäviisaana ja ennustavat tanskalaisten äänestävän myöhemmissä EU:ta koskevissa kansanäänestyksissä hallitusta vastaan.

EU-keisarien menettelytavoille nauravat naurismaan aidatkin ï ja nyt jopa EU:n ja Naton puolestapuhuja Hesari!

Kaiken naurun takaa on nähtävä vakava vaara: haikailtu uusi EU olisi itsenäinen oikeushenkilö, jonka tekemät kansainvälisoikeudelliset sopimukset sitoisivat jäsenvaltioita. EU:n jäsenvaltioiden täysivaltaisuus kaventuisi entisestään. Suomelle tulisi marionettikumileimasimen asema.

Suomessa jopa SDP:n puoluepäivien toimittajatapaamisessa suhtauduttiin skeptisesti lain sisältöön ja voimaantuloon: koska laista ei saa äänestää, puolueet eivät halua informoida kansalaisia sen sisällöstä ja mahdollisen voimaantulon seurauksista.

Suomen hallitus aikoo viedä sopimuksen eduskuntaan helmikuussa. Vanhanen ja muut EU-johtajat haluavat välttää kansanäänestyksiä hinnalla millä hyvänsä, koska ne kaatasivat sopimukset taas kerran. Ranskassa ja muuallakin liittovaltion vastustus on lisääntynyt rajusti kesän 2005 jälkeen. Niin meillä kuin muuallakin valtaeliitti kyyristelee bunkkereissaan kansaa peläten: se ei rohkene järjestää kansanäänestystä, se ei uskalla kertoa perustuslakiesityksen sisällöstä. Eliitin demokratian vastaisuus kuvastaa rajatonta raukkamaisuutta, pelkuruutta.

Vaadimme kansanäänestystä perustuslakisopimuksesta. Vaadimme, että liittovaltion perustuslain teksti annetaan tiedoksi kansalaisille.

Veikkaan, että demokratian murskajaiset eivät mene ihan johtajien kaavailujen mukaisesti. Veikkaan, että esimerkiksi englantilaiset, joille hallitus lupasi vuosia sitten kansanäänestyksen ja tanskalaiset, joille maan perustuslaki takaa oikeuden äänestää sekä ranskalaiset ja hollantilaiset, joiden kansanäänestyksen tuloksen päälle omat johtajat aikovat kuseksia ja monet muut kansakunnat, joiden mielipiteelle ei anneta mitään arvoa, tulevat vielä kaatamaan johtajiensa suunnitelmat. Kyselytutkimuksen mukaan 60 prosenttia suomalaisista vastustaa EU:n perustuslakia. Eduskunnassakin 51 kansanedustajaa (25 %) on vaatinut kansanäänestyksen järjestämistä.

Pikkuhitlerit eivät halua päästää kansaa vaaliuurnille. Demokratia pannaan jäähylle, vain hallitsijat puhuvat.

Kansallisen itsemääräämisoikeuden aave kummittelee Euroopassa. Se hakee rauhaa ja rauhanomaista rinnakkaineloa ja yhteistyötä yli rajojen, vastustaa imperialismia, öljysotia, kansanmurhia, -sortoa ja kauppasotia lietsovia blokkeja ja maailmanpoliiseja. Uskon, ettei Lissabonin sopimus tule voimaan 1.1.2009 ja että Suomi on valtiona olemassa tuon päivän jälkeenkin. Finis Finlandiae ei toteudu ja Suomi kuuluu itsenäisten valtioiden joukkoon.

Juhani Tanski

Osuustoiminta vaihtoehdoksi markkinavoimille

Entiset Elantolaiset olisivat toivoneet, että vanha Elannon logo ampiaisineen olisi jätetty paikoilleen Helsingin Sörkan Kurvaan.

Osuusliike HOK- Elannon vaalit käydään 22.2.-7.3.2008. HOK- Elanto syntyi Helsingin Osuuskaupan ja Osuusliike Elannon yhdistämisen tuloksena. Aiemmin monet meistä keskittivät ostoja Elantoon. Elannon kaupallisuutta painottanut johto ei antanut arvoa tälle sitoutumiselle. Se unohti, että työväen osuuskuntien tarkoitus oli tuottaa kuluttajille hyviä ja hinnaltaan edullisia tuotteita sekä tukea työväenliikettä. Monet kysyvät, kannattaako vaikuttaa HOK-Elannossa? Kannattaako äänestää?

On muistettava, että tänäkin päivänä osuuskuntien palveluksessa on maailmanlaajuisesti 800 miljoonaa ihmistä ja vaikutuspiirissä vielä paljon enemmän väkeä. Osuustoiminta yhteiskunnallisen, valtiollisen ja kunnallisen toiminnan ohella on vastapainoa ylikansallisen pääoman vallankäytölle ja keino pitää talouden ohjaksia edes joltain osin tavallisten kansalaisten käsissä Siksi osuustoiminta on kanava, jota kautta voimme vaikuttaa.

HOK-Elanto on osuusliike poiketen osakeyhtiöistä, joissa äänivaltaa käytetään varallisuuden perusteella. Nyt tehtävämme on toimia pienituloisten ja tavallisten palkansaajien etujen puolesta näissä puitteissa ja ajaa ostohyvityksiä paremmiksi. Tehtävämme on ajaa kotimaisuutta, reilua kauppaa ja ympäristöystävällisesti tuotettuja tuotteita kauppojen hyllyille. Meidän tulee puolustaa henkilöstön asemaa ja jäsenvallan vahvistamista, ettei yleiseen äänioikeuteen perustuvia osuuskuntia muutettaisi osakeyhtiöiksi, joissa äänioikeus määräytyy varallisuuden mukaan..

Emme kuitenkaan ole onnistuneet vielä kääntämään kehityksen suuntaa, jossa kaikki mikä on liittynyt työväenliikkeeseen ja julkiseen omistamiseen, on pyritty lopettamaan. Osuuskuntien lopettaminen on osa kehitystä, jossa valta siirretään pääomapiireille. Tehtävämme on tämän suunnan kääntäminen. Se edellyttää demokraattisen yhteisrintaman rakentamista työväenliikkeen parhaiden perinteiden pohjalta. Vaikka nyt on kyse HOK-Elantovaaleista, on kyse myös tästä vielä isommasta asiasta. Osuustoiminnan kenttää voidaan myös laajentaa esimerkiksi vaikkapa vanhus-, terveys- ja lasten päivähoitopalveluiden tuottamiseen, kun kuntien ja valtiovallan linja johtaa näiden palveluiden heikentämiseen.

Helsingin Osuuskauppa-HOK Elannossa lähes puolella miljoonalla jäsenellä on 22.2.-7.3.2008 pidettävissä vaaleissa mahdollisuus vaikuttaa siihen jatkuuko kaupan keskittämisen linja vai kehitetäänkö lähikauppaa, sosiaalisesti ja ekologisesti vastuullista osuustoimintaa sekä jäsenten ja työntekijöiden vaikutusmahdollisuuksia.

.

Kaupallista voitontavoittelua ja suurten yksiköiden tehokkuutta korostava linja ei ole osuusliikkeen jäsenten, asiakkaiden eikä työntekijöiden etu. Se sivuuttaa myös osuustoiminnan uudet haasteet osallistuvan demokratian, lähipalvelujen, ruokaturvan, ekologian ja reilun kehitysmaakaupan edistämisessä. Uhkana on osuusliikkeen muodostuminen vain muodollisesti omaisuutta hallinnoivaksi yhtiöksi, joka ei tarjoa vaihtoehtoa kapitalistiseen voitontavoitteluun perustuville markkinoille. Puolustamme työväen ja kuluttajien itsenäisen, jäsenvaltaisen osuustoiminnan edistysmielisiä periaatteita sekä HOK-Elannon jäsenten ja työntekijöiden etuja ja vaikutusmahdollisuuksia.

Käytä valtaasi HOK-Elannon vaaleissa. Suomen työväenpuolueen ja pienituloisten asiakkaiden ehdokkaat tarjoavat vaaleissa vaikuttamisen väylän niille, joiden mielestä kaupan keskittäminen yhä isompiin yksiköihin on väärä suunta. Tämän listan kautta vaikuttavat ne, jotka haluavat torjua osuustoiminnallisten ja yhteiskunnallisten toimintojen yksityistämisen ja lopettamisen

Vaihtoehto kaupan keskittämiselle

Tulee estää kehitys, joka johtaa lähikaupan palvelujen karsimiseen. Lähikaupan palveluja on laajennettava ja monipuolistettava. Kaupan keskittämisestä suuriin hypermarketteihin ja etäälle asuinalueista on luovuttava.

Jäsenetuja on parannettava. Ostohyvitysjärjestelmää on kehitettävä niin, että työttömät, opiskelijat ja muut vähävaraiset hyötyvät siitä nykyistä enemmän.

Osuusliikkeen tulee olla edelläkävijä työntekijöiden ja ayliikkeen oikeuksien ja vaikutusmahdollisuuksien kehittämisessä. Työntekijöiden tulee saada valita edustajansa osuusliikkeen kaikkiin hallintoelimiin, myös hallitukseen. Myymälöiden ja muiden yksiköiden itsenäisyyttä tulee lisätä.

Pätkätöiden sijasta on lisättävä normaaleja kokoaikaisia työpaikkoja. Kaikille työntekijöille on taattava vähintään 4 tunnin yhtäjaksoinen työ samassa työpaikassa. Toisaalta on ryhdyttävä kokeilemaan työajan lyhentämistä ansiotasoa alentamatta esimerkiksi 6+6 tunnin työaikamallilla. Palkkahaitaria on kavennettava nostamalla pieni- ja keskituloisten työntekijöiden palkkoja.

Osuusliikkeen toimintaa tulee kehittää ekologisesti kestävän kehityksen periaatteiden mukaisesti. Tämä merkitsee lähikaupan kehittämisen ohella koko myymäläverkoston rakentamista niin, että joukkoliikenneyhteydet ovat hyvät eikä asiakkaiden ja työntekijöiden tarvitse turvautua yksityisautoihin. Osuusliikkeen on edistettävä terveellisten kotimaisten elintarvikkeiden ja luomutuotteiden saatavuutta, materiaalien kierrätystä ja energian säästöä. **HOK-Elanto ei voi suosia ydinvoimaa energiavaihtoehtona.**

Kehitysmaakauppojen ja kehitysmaiden osuustoiminnallisten tuottajien kanssa on kehitettävä reilua ja suoraa kauppaa ohi ylikansallisten suuryhtiöiden. Osuustoiminnallisen liikkeen kansainvälistä yhteistyötä on kehitettävä vaihtoehtona ylikansallisten yhtiöiden vallan kasvulle.

Osuusliikkeen tulee omassa toiminnassaan torjua kaikenlainen rasismi ja muu syrjintä. Osuusliikkeen hankinnoissa tulee olla takeet siitä, että tuotteiden valmistuksessa ei käytetä lapsityövoimaa eikä poljeta työntekijöiden oikeuksia.

Osuusliikkeen jäsenten vaaleilla valitseman edustajiston todellista päätösvaltaa on lisättävä niin osuusliikkeen kuin sen hallitsemien yritysten johtamisessa. Helsingin Osuuskauppa Elantoa ei saa muuttaa osakeyhtiöksi, jossa päätösvalta olisi jäsenten sijasta suuromistajilla.

HOK- Elannon tulee olla itsenäinen myös suhteissa S-ryhmään. Osuustoiminnan kehittäminen myös tuotannossa on tärkeää, jotta kaupan kehitystä eivät määrää suuret kansainväliset yhtiöt.

HOK Elannon pitää kehittää hyvät yhteistyösuhteet Tradekaan ja pidättäytyä tukemasta hankkeita, jotka tähtäävät Tradekan itsenäisen toiminnan lopettamiseen.

Helsingin Osuuskauppa Elannon edustajiston vaalissa on kyse osuusliikkeen suunnasta. Jokainen ääni työväen ja edistysmielisen osuustoiminnan periaatteiden puolesta on tärkeä!

Keskustelu jatkuu Suomen tiedejärjestelmän tilasta

Kauppakorkeaoulun tietojenkäsittelytieteiden emeritusprofessori Markku Sääksjärvi esittää otsikolla òHuippuyliopisto huijaa teollisuuttaò Talouselämä-lehdessä 22.11. aika pitkälle samoja näkökulmia joita myös Kansa Ääni 5/07 toi esiin kirjoituksessa òTiedeyliopistojen tehtävä: tiede vai innovaatiotò.

Tekniikan tohtori Markku Sääksjärvi on Helsingin kauppakorkeakoulun tietojenkäsittelytieteiden emeritusprofessori (1983-2006). Hän on toiminut dosenttina Teknillisessä korkeakoulussa ja luennoinut myös siellä ohjelmistoinnovaatioista.

Professori Sääksjärvi tarkastelee kysymystä kapitalistin kannalta, mutta hänen perustelunsa ovat tieteellisiä. Hän toteaa mm. seuraavaa:

ò Huippuyliopistohanke eli Teknillisen korkeakoulun, Kauppakorkeakoulun ja Taideteollisen korkeakoulun yhdistäminen uudeksi kansainvälisen huipputason innovaatioyliopistoksi on ongelmaattinen. Hankkeen perustelut eivät nimittäin rajoitu akateemisen tutkimuksen tason nostamiseen. Sekä teollisuuden edustajien vaatimukset että hankkeen epävirallinen nimi ñ**innovaatioyliopisto**ò viittaavat päinvastoin odotuksiin tuottaa suoraan talouselämää ja teollisuutta hyödyttäviä uusia tuotteita ja palveluja. ò

òKansainvälinen avoin tieteellinen tutkimus menee toiseen suuntaan. Onko uskottavaa, että nyt kaavailluin hallinnollisin ja johtamisjärjestelyin syntyy sellainen uusi poikkitieteellinen yliopisto, joka kykenee sekä teoreettiseen huippututkimukseen että tutkimustulosten kaupallistamiseen elinkeinoelämän tarpeita varten? Kysymys on tärkeä, koska teollisuudesta itsestään on kaavailtu merkittävää rahoittajaa säätiömuotoiselle huippuyliopistolle valtion jäädessä taka-alalle. Säätiörahoituksen ohella uudella integraattiyliopistolla on kova paine ansaita rahaa eikä vain käyttää sitä. Perustutkimus on kuitenkin aina riskisijoitus. Siksi perustutkimuksen kustannukset eivät oikeastaan kuulu teollisuuden kannettaviksi. Yritysjohtajien sijoittaminen uuden yliopiston hallitukseen ei muuta tilannetta miksikään.ò

ò Viranomaisia huolestuttaa maamme yliopistojen kyvyttömyys ansaita omalla osaamisellaan eli hyödyntää tekemiään keksintöjä kaupallisesti. Vuoden vaihteessa voimaan astunut uusi keksintölaki laajentaakin merkittävästi yliopistojen valtaa. Laki antaa yliopistojen henkilöstön keksintöjen kaupallistamisessa ensisijaiset oikeudet yliopistoille itselleen. Yliopistojemme odotetaan siis ansaitsevan yhä suuremman osan budjetistaan omalla spin-off-yritystoiminnallaan tai myymällä patenttioikeuksiaan. Tämä on kuitenkin väärä suunta, joka muuttaa yliopistot aikaisempien tutkimuskumppaniensa eli yritysten omien tutkimus- ja kehitysyksikköjen kilpailijoiksi. ò

òYhä useamman tutkijan ja myös yrityksen on yhä helpompi päästä käsiksi uusimpiin tutkimuksen tuloksiin. Tämä kiristää nopeasti kilpailua huipputieteissäkin, ja tuloksiin pääsevät viiveettä käsiksi myös ne, jotka eivät ole itse rahoittamassa hankkeita. Pitää vain osata lukea ja ymmärtää tuloksia. Kansainväliseen akateemisen tutkimuksen kärkeen tähtäävältä tiedeyliopistoilta ei ole tällöin järkevää vaatia sovelluksia eli patentoituja keksintöjä ja yritystoimintaa. ò

ò Suunnitelma uudesta laaja-alaisesta innovaatioyliopistosta on mielestäni teollisuuden, jopa kreatiivisen mediateollisuuden harhaan johtamista. ò

http://www.talouselama.fi/docview.do?f_id=1266481

(Jos maassa olisi tieteellisin eikä hallinnollisin periaattein organisoitu kunnollinen Tiedeakatemia, joka olisi viimekätisessä virkavastuussa valtiokoneistossa oikean ja adekvaatin tiedon erottamisesta väärästä, eikä rahoituspäätöksin vilpillisesti tutkimusta vain ñsopiviinò tuloksiin ohjaava salakähmäinen rahoituslaitos, olisi maan yksittäisillä tiedeyliopitoilla myös huomattavasti pidempi ñliekanaruò erilaiseen tiedettä sivuavaan toimintaan, esimerkiksi ñbisnesyliopistotoimintaanò, ilman että järjetelmä muuttuisi epätieteelliseksi. Maamme tieteellisen elämän kaikkein pahin ongelma ei siis taida olla väärin organisoitu Innovaatioyliopisto, vaan väärin organisoitu Suomen akatemia... RK/Kä

òVTT saneerausohjelman puristuksessaò

Valtion Teknillinen Tutkimuskeskus (VTT) tunnetaan suuren yleisön keskuudessa puolueettomana ja pätevänä tutkimus- ja testauslaitoksena. mutta òuuden ajan ilmiötò yksityistämisineen, ja irtisanomisineen ovat yltäneet myös sinne. Sen on saanut henkilöstö òkokea nahoissaanò viimeisen 12 vuoden kuluessa useita kertoja.

VTT:n työntekijät osoittivat ensimmäisen kerran mieltään työpaikkojensa puolesta v. 1994.

Kaikki tämä lähti liikkeelle 80-luvun puolivälin jälkeen, kun työsopimuslakia muutettiin niin, että irtisanomiset mahdollistettiin tuotannollis- taloudellisten syiden perusteella. Tämä on toiminut eräänlaisena irtisanomisautomaattina.

Aina kun on taloudellisia vaikeuksia irtisanotaan työntekijöitä. Tuotannollis-taloudelliset irtisanomiset alkoivat sen jälkeen kun vuoden 1993 kansainvälisen asiantuntijatyöryhmän lausunnossa todettiin, että henkilöstö on òatomipommiò VTT:llä. Ensimmäisessä tuotannollis taloudellisin syin suoritetussa saneerausvaiheessa vuoden 1994 alussa menetti työpaikkansa n. 200 henkilöä. Erilaisissa muodoissaan vastaava saneeraus on jatkunut. On ollut organisaatiouudistuksia ja irtisanomisia. Työntekijät kokevat, että yli 10 vuoteen talossa ei ole ollut normaalia työilmapiiriä.

Saneeraukset ovat koskeneet paljolti rakennusalaa (puu-, betoni- ja yhdyskunta). Viimeksi v. 2003 Rakennus- ja yhdyskuntatekniikan puolelta saneerattiin n. 50 osaavaa työntekijää. Silloin henkilökunta osoitti laajasti mieltään tunnuksella òosaamista ei saa hävittääò. Ihmettelyä herättää se, että ikään kuin Suomessa ei enää rakenneta. Samoin ihmetellään laajasti sitä, että VTT:n piirissä selvästi suuntaudutaan puututkimuksen lopettamiseen, vaikka maamme edelleenkin elää puusta.

Tänä päivänä on meneillään saneerauksen uusi aalto. Huonosti toteutettu ja kallis organisaatio-uudistus aiheutti viime vuonna huomattavat tappiot ja VTT:n tulos osoitti viime vuonna yli 5 milj. ú alijäämää. Tappiota on aiheuttanut myös se, että VTT:llä on tehty tarpeeseen nähden ylimitoitettuja rakennusinvestointeja ja ne rasittavat kohtuuttomasti tulosta. Tämä johti siihen, että VTT:llä alkuvuodesta irtisanottiin lähes 30 työntekijää.

Sitten kesä- ja syyskaudella käytiin keskusteluja pakkolomista, jolla olisi voitu kompensoida ennakoitua tappiota. VTT:n johto ei kuitenkaan òkyennytò tekemään päätöstä siitä, miten pakkoloma toteutetaan. Henkilökuntajärjestöt esittivät yhdessä, että lomautetaan koko henkilökunta, myös johto, pariksi viikoksi. Näin olisi ennakoituja tappioita voitu korjata. Tähän johto ei ollut valmis.

Syksyllä pääjohtaja sitten ilmoitti, että lomautuksia ei tule. Mutta välittömästi tämän jälkeen ilmoitettiinkin, että 120 työntekijää joutuu YT- neuvottelujen piiriin. Tämä oli kova pommi. Nyt toteutuneet henkilöstösaneeraukset ovat merkinneet n. 60 työntekijälle òkenkääò. Koko vuoden henkilöstövähennysten saldoksi tulee n. 90 työntekijää. Tässä ovat mukana suoraan irtisanotut, eläkejärjestelyin hoidetut, määräaikaisiksi siirretyt ja irtisanoutumisrahan turvin itse irtisanoutuneet.

Tälläkin kerralla suuri osa on edelleen kuulunut entisen rakennus- ja yhdyskunta-alueen piiriin. Huomattava osa saneeraustoimentiteiden kohteeksi joutuneista on kuulunut myös ns. konsernipalvelujen piiriin (mm. sihteerit). Näin tappiollisen organisaatiouudistuksen kustannukset maksatetaan sihteerien selkänahasta. Tämän linjan tekee huolestuttavaksi se, että ns. Valtion tuottavuus-ohjelman mukaisesti tällaiset tilanteet tulisi hoitaa niin, että ketään ei irtisanota. VTT:lla näytään toteutetettavan tuottavuusohjelmaa kuitenkin tällä tavalla.

Yksi syy tällaiselle politiikalle piilee myös ns. liikelaitostamispolitiikassa. Liikelaitostaminen on suomalaisen yhteiskunnan kukkanen, jolla valtion virasto laitetaan òtoimimaan tehokkaastiò. Sen mukaisesti bisnekset tehdään liikelaitoksen puitteissa ja näin vähennetään väkeä valtion budjettitoiminnan piiristä. VTT:llä on puuhattu laitoksen liikelaitostamista ja sen olisi tarkoitus astua voimaan vuoden 2009 alusta.

VTT:n tilanteesta antoi palkansaajajärjestö Pardia seuraavan tiedotteen:

VTT henkilöstön saneerausohjelman puristuksessa

Palkansaajajärjestö Pardian puheenjohtajan **Antti Palolan** mielestä valtioneuvoston marraskuussa päättämälle irtisanoutumiskorvaukselle tuli liian pikaisesti käyttöä Valtion Teknillisen Tutkimuskeskuksen VTT:n henkilöstön saneerauksessa.

- Henkilöstöä ei tarvitse irtisanoa tai houkutella irtisanoutumaan, jos virastot toimivat henkilöstön asemaa organisaation muutostilanteissa koskevan valtioneuvoston periaatepäätöksen mukaisesti.

Yt-neuvottelut VTT:ssä päättyivät marraskuun lopussa jo toistamiseen tänä vuonna. Neuvottelujen alkaessa henkilöstön vähentämistarve oli 120 henkilöä, mikä tarkentui 66 henkilöön. Näistä on nyt 48 irtisanottu tai irtisanoutunut. Maaliskuun loppupuolella VTT irtisanoi jo 26 henkilöä.

Pardia on huolissaan henkilöstön oikeusturvasta.

- Vaikka irtisanoutumiskorvauksen tulisi olla vihoviimeinen keino näissä ikävissä tilanteissa, niin nyt näyttää siltä, että VTT ei yritäkään etsiä muita töitä irtisanomisuhan alaisille, vaan tarjoaa ainoastaan irtisanoutumiskorvausta. Irtisanomisen sijaan muutostilanteissa ihmisten tulee siirtyä työstä toiseen hyvän henkilöstöpolitiikan mukaisesti, Palola muistuttaa.

- Surullista, mutta kovin tuttua VTT:n tapauksessa on myös se, että yt-menettelyssä mukana oli yli 57-vuotiaita, mittavan työuran tehneitä osaajia reilut 30 prosenttia ja 45-57 -vuotiaita pitkään palvelleita oli 40 prosenttia, Palola harmittelee.

VTT:tä ollaan muuttamassa virastosta liikelaitokseksi. Liikelaitostaminen sisältyy hallituksen tuottavuusohjelmaan. VTT:n saneeraukset ovat suoraa seurausta tuottavuusohjelmasta.

Palkansaajajärjestö Pardiaan on järjestäytynyt valtaosa valtion palveluksessa olevasta henkilöstöstä. Pardian kokonaisjäsenmäärä on noin 70 000 jäsentä, joista enemmistö työskentelee valtion virastoissa, yliopistoissa ja tutkimuslaitoksissa sekä osa liikelaitoksissa ja yrityksissä. Pardia on STTK:n suurimpia jäsenliittoja. Pardialaisessa Valtion Tutkimusalojen Tekniset Toimihenkilöt VATE ry:ssä on noin 1 200 jäsentä.

Lisätietoja: Palkansaajajärjestö Pardian puheenjohtaja Antti Palola, p. 075 324 7501, gsm 040 509 6030 ja VATE ry:n pääluottamusmies Jaakko Muilu, p. 020 722 5476, gsm 0400 703 160.

TULOA JA POLITIIKKAA

Viime keväänä oli eduskuntavaalit. Ennen vaaleja on tapana antaa vaalilupauksia, näin tapahtui viime keväänäkin. Eihän vaalilupauksissa sinänsä mitään kummallista ole, niitä on annettu maailman sivu. Kummallista tällä kertaa oli kokoomuksen antama lupaus òtasa-arvoò- TUPO:sta ja koulutetuille naisvaltaisille matalapalkka aloille jaettavasta kuoppakorotuksesta!

Kansa palkitsi nämä lupaukset antamalla äänensä kokoomukselle, joka saavutti historiansa suurimman vaalivoiton. Vaalit olivat ja menivät ja niiden mukana menivät myös lupaukset.

Kokoomuksen puheenjohtaja Jyrki Katainen olisi varmaan mielellään unohtanut sen mitä oli tullut luvatuksi. Hän varmasti toivoi, että matalapalkkaiset naisetkin olisivat unohtaneet.

Mutta kuinka he olisivat tilinauhansa olemattoman pientä loppusummaa ihmetellessään voineet unohtaa. Katainen ja kokoomus varmaan luotti vanhaan hokemaan: Keskiverto kansalaisen poliittinen muisti ei riitä kahta viikkoa pidemmälle. Nyt nämä eliitti porvarit saivatkin tuta, että asuntolainojen, kiskurivuokrien ja muiden laskujen kanssa tuskailevien, työtaakan alla nääntyvien nälkäisten hoitajien muisti onkin monin verroin pidempi.

Sairaanhoitajien etujärjestö TEHY esitti reippaat palkan korotus tavoitteet ï ja miksei olisi esittänyt, kun heille ennen eduskuntavaaleja oli sellaiset jo luvattu!- Kuinkas kävi? Nyt nähtiin sekin, ettei se olekaan keskivertokansalainen,vaan kokoomusporvari jonka muisti ei riitä kahta viikkoa pidemmälle!Eivät ollenkaan meinanneet muistaa lupauksiaan. Hyvä kun eivät väittäneet, ettei mitään vaaleja ole ollutkaan.

TEHY otti kovat keinot käyttöönsä joukkoirtisanoutumisineen. Se oli Suomen oloissa poikkeuksellinen tapaus. Hoitajat pistivät itsensä likoon asiansa puolesta. On kova temppu ottaa lopputili, varsinkin kun ei lopputuloksesta ja loppuelämän työpaikasta ole sen jälkeen mitään takeita! TEHY sai vaatimuksensa, ainakin osittain, läpi ja hoitajat saivat pitää työnsä. Kerrankin joku ammattiliito näytti ja käytti hampaitaan.

Mitä teki muu AY-liike? Riensikö se TEHY : n avuksi ja tueksi? Mitä vielä. Kyllä sekin hampaitaan olisi näyttänyt jos sillä sellaiset olisi. Ne on pudonneet jo ajat sitten, pelkät ikenet on jäljellä.Niillä se sitten irvisteli, eikä suinkaan työnantajalle, vaan hoitajille! Opettajien OAJ:n puheenjohtaja etunenässä. Hän näytti selvästi olevan kateellinen kun muut saivat enemmän kuin edustamansa opettajat. SAK ei liioin tukeaan kuuluttanut, pikemminkin päinvastoin.

Ainoa suoraselkäinen liitto olikin Antti Rinteen johtama Toimihenkilöunioni, joka ilmoitti aloittavansa tukitoimet, jos hoitajien vaatimuksiin ei ennen irtisanoutumisten voimaan tuloa suostuta.

Myös maan hallitus ilmoitti tukitoimista. Eikä vain ilmoittanut, vaan otti ne käyttöön. Rajut keinot ottikin.Valitettavasti hallituksen tukitoimi kallistui työnantajan puolelle, hoitajia vastaan. Hallitusherrat olivat muka huolissaan potilas turvallisuudesta ja äänestyttivät eduskunnalla voimaan pakkotyölain, jonka perusteella irtisanoutuneet hoitajat olisi voitu pakottaa työhön! Se on ennen kuulumatonta.Suomen eduskunta, vaikkakin äänestyksen jälkeen, säätää pakkotyölain!!!

Hallitukset ovat viime vuosina itse omilla säästö päätöksillään aiheuttaneet sen, että ihmiset kärsivät ja kenties kuolevat hoidon puutteeseen yhä pitenevissä leikkaus ja muissa òhoitoòjonoissa.

Nyt sitten olisi hoitajat laitettu pakkotyöhön potilasturvallisuuteen vedoten! Eikö säästöpäätösten tekijät pitäisi laittaa vastuuseen teoistaan?

Käydyn liittokohtaisen TES-kierroksen jälkeen voidaan todeta, että palkankorotukset olivat suuremmat kuin keskitetyillä TUPO kierroksilla on saatu mies muistiin. Korotukset olivat pienimmillään kahdeksan prosentin luokkaa. Pääministeri Matti Vanhanen puhuikin jo kauniisti nykyisten sopimusten päätyttyä solmittavasta òmodernistaò TUPO ratkaisusta, jossa otettaisiin huomioon liitto kohtaiset- ja yritysten tarpeet. Jotenkin tuntuu, että Vanhanen on enemmän huolissaan niistä yritysten(osingon saajien)tarpeista.Onkin mielenkiintoista nähdä miten yritysten jakamat osingot tänä vuonna kehittyvät.Viime vuonnahan yritykset jakoivat liki neljäkymmentä prosenttia enemmän osinkoina kuin edellisenä vuonna.Tuskin tämänkertaisetkaan palkan korotukset osinkojen kasvua leikkasivat.

Työnantajaliitto teknologiateollisuus ry vastasi pääministerin tupo haaveisiin toteamalla, ettei menneeseen ole paluuta.Sen mielestä palkan korotuksista pitäisi sopia työpaikalla,mieluimmin henkilökohtaisella tasolla.-Kun siihen lisätään lakko oikeuden rajoitus puheet ja päkkotyölait, niin eipä hyvältä näytä työtätekevän tulevaisuus.Ei kuitenkaan luovuteta, vaan jatketaan taistelua paremman huomisen puolesta.

Markku Nieminen

Työväenluokka ja koulujärjestelmä

Opiskelijat ovat viime vuosina myös havahtuneet vaatimaan korjauksia omaan asemaansa. Tässä ylioppilaat vaativat korotuksia opintotukeensa, jota ei oltu nostettu 15 vuoteen.

òTyöväenluokalla tarkoitan historiallisen luokkakehityksen lopputuloksena syntynyttä väestöryhmää, joka on taloudellisten pääomien, peruskoulua korkeamman koulutuksen ja yhteiskunnallisten valtaroolien ulkopuolellaò, määrittelin työväenluokan kriteereitä edellisessä Kansan Äänen numerossa.

Keskimmäinen luokkakriteeri, eli koulutuksen merkitys, työväenluokan määrittäjänä kaipaa saamani palautteen mukaan tarkennusta. Teen sitä tässä jutussa. Tarkkaan ottaen jokainen noista kriteereistä kaipaa tarkennusta silloin jos määritelmää halutaan soveltaa yksityiskohtaisesti jokaiseen ihmiseen varsinkin luokkien raja-alueella.

Työväenluokan rajaaminen tai ylipäänsä yhteiskuntaluokkien rajaaminen yksilöittäin luokkien raja-alueella on ilmeisesti mahdoton tehtävä, mutta myös epäoleellinen tehtävä. Luokat ovat rajoiltaan joustavia ja jatkuvasti muuttuvia, lähinnä tilastollisesti tiedostettuja, mutta reaalisesti olemassa olevia ryhmiä. Oleellista on mielestäni yhteiskunnallisen luokkakehityksen suunnan jatkuva huomioiminen. Sen avulla voidaan tarkastella myös Suomen koulujärjestelmän suhdetta luokkien olemassaoloon, uusintamiseen, ja kehitykseen järkevästi ja riittävällä tarkkuudella.

Ehkä luokkarajoja ja koulutuksen suhdetta luokkakehitykseen olisikin viisaampaa lähestyä yhteiskuntaluokkien tehtäväalueiden kautta. Porvariston roolina on taloudellisten pääomien yksityinen omistaminen, ja sen avulla maksamattoman työn haltuunotto, riisto, pääoman kasvattaminen ja kasaaminen. Yksittäisen porvarin ihanteena on rikastuminen, koska vain sen katsotaan tuovan vapautta yksilölle. Porvaristo on samalla kaikkein haavoittuvin luokka. Se voidaan näet korvata muilla luokilla, kuten historiassa on tapahtunutkin.

Työväenluokan tehtävänä on puolestaan lisäarvon luominen, kaiken aineellisen rikkauden tuottaminen ja myös sen kuluttaminen palkkatulonsa määrän mukaisesti. Työväenluokka on pääasiassa kansantuloa tuottava luokka, mutta sitä on myös osa pikkuporvaristosta. Toisaalta työväenluokkaa on myös ei-aineellisia hyödykkeitä tuottavassa työssä, sielläkin se on vallankäytön ja riiston kohteena. Työvoimatavaran (siis ihmistyövoiman) tuottamista ja uusintamista suorittavat alat (kuten opetusalat, sairaalat, hoitolaitokset ja muut ko. palvelualat) tekevät aineellista tavarantuotantoa, siis kansantuloa tuottavaa työtä ja kuuluvat työnjaollisesti eittämättä työväenluokkaan.

Tärkeintä on muistaa, että työväenluokan historiallisena olemuksena kaikilla tuotannon aloilla kapitalismissa on olla vallankäytön ja riiston kohde. Varsinkin porvaristo haluaisi betonoida työväenluokan ikuisesti vallankäytön ja riiston alaisuuteen.

Sivistyneistö ei ole samassa mielessä itsenäinen luokka, kuten porvaristo tai työväenluokka, vaan se vaatii itselleen aina isäntäluokan. Sivistyneistön yhteiskunnallisena roolina kapitalismissa onkin toimia porvariston apuluokkana, kapitalismin etujoukkona, työväenluokan aivopesijänä ja vallanpitäjänä porvariston lukuun. Ellei porvaristoa olisi, sivistyneistöstä eriytyisi nopeasti omistava porvaristo, kuten Venäjällä tapahtui. Edesmennyt sosialismin etujoukko NL:ssa erosi kapitalismin etujoukosta kuitenkin siinä, että se oli luokka sinänsä, itsellinen luokka, koska siinä oli yhtyneenä (tuleva)porvaristo ja sivistyneistö.

Yleisesti ottaen sivistyneistön työ (kasvatus-, hoito- ja palvelutyötä lukuun ottamatta) ei ole kansantuloa tuottavaa, kuten poliittisen järjestelmän toiminta, valtion, oikeuslaitoksen, median, pankkijärjestelmän jne. ylläpito osoittavat. Nämä kuuluvat porvariston etujärjestelmään, ja ovat sen vuoksi olemassa. Siinä tehtävässä porvaristo ja sivistyneistö leikkaavatkin luokkina hyvin vahvasti toisiaan. Tutkimustyö, tekninenkin, on tiedostamista, eikä aineellista tuotantoa.

Sivistyneistö, jos mikä, on hyvin ristiriitainen luokka. Sivistyneistön òtoisinajattelevienò pieni ryhmä ilmentää osaltaan juuri sitä. Pienuudestaan huolimatta se vetää sivistyneistöä työväenluokan suuntaan milloin voimakkaammin, milloin heikoimmin, toimii työväenluokan liittolaisena ja apuna, mutta se ei voi korvata eikä estää työväenluokan omaa liikettä. Tosin sillä on aina ollut ilmeinen pyrkimys ja halu johtaa työväenluokkaa. Sen vuoksi meidän toisinajattelijoiden tulee pitää jatkuvasti yllä sivistyneistön ja työväenluokan yhteen sulauttamisen tavoitteita. Silloin tämä ongelma on tiedostettu, siihen etsitään ratkaisua.

Tulevaisuuden sosialismissa etujoukkoa ei tarvita, koska sivistyneistö ja työväenluokka ovat yhtyneenä, voisiko sanoa luokaksi itseään eli koko yhteiskuntaa varten. Porvaristoakaan siinä järjestelmässä ei ole, koska koko luokkajako on hävinnyt, sen seurauksena, että pääomat (kaikki kolme lohkoa) on palautettu yhteiseen omistukseen, hallintaan ja päätösvaltaan.

Tällä hetkellä peruskoulun (9 ï 10 luokan) jälkeen koko ikäluokka saa joko lukiokoulutuksen tai ammatillisen peruskoulutuksen (Ne siis haluaisin yhdistää ja liittää varsinaiseen peruskoulutukseen). Nykyään peruskoulun jälkeistä koulutusta nimitetään keskiasteen koulutukseksi. Minun toiveeni mukaan keskiasteen koulutuksen tulisi alkaa vasta laajennetun perusopetuksen jälkeen. Tällaisen, niin sanotun polyteknisen peruskoulutuksen, tulisi koskea koko ikäluokkaa, ja jokaisella oppilaalla olisi yhtäläinen mahdollisuus jatkokoulutukseen haluamallaan alalla. Tällaista koulua on kokeiltu varsin paljon Suomessa ja Ruotsissa, ja varsinkin DDR: ssä se oli vallitseva koulujärjestelmä, ja siitä on pelkästään hyviä kokemuksia. Tällainen uusi laajennettu peruskoulu menettäisi yhteiskunnallista luokkajakoa uusintavan ominaisuuden.

Kaikki sellainen koulutus, johon nykyinen peruskoulu antaa oikeuden, on pelkästään työväenluokalle tarkoitettu duunarikoulutusta, jonka useimmiten voi hankkia myös oppisopimusteitse tai työkokemuksen kautta. Totta on, että näiden avulla voi saada varsin korkean ammattitaidon. Kokenut timpuri päihittää monessa tapauksessa rakennusmestarin ja insinöörin rakentamisen tiedoissa ja taidoissa, mutta timpuri ei voi korvata rakennusmestaria ja insinööriä ns. herrantehtävissä.

Koulujärjestelmän tehtävänä siis on seuloa etujoukkokoulutukseen kelpaamaton aines jokaisesta ikäluokasta. Ne eivät voi jatkaa lukiossa. Tuo hylätty lapsijoukko jatkaa kulttuuriperinnön haltuunottoa peruskoulupohjalta. Se sivistyspolku on kuitenkin varsin nopeasti kuljettu loppuun, koska se ulottuu vain työnjaon edellyttämiin suoritustehtäviin, joihin ei voi sisältyä työnjohdollisia tai muita pääoman etujen valvomisesta johtuvia tehtäviä.

Opiskelijajoukon valikointi ja karsinta jatkuu myös lukiossa ja lukiokoulutuksen jälkeen, ja monet lukion käyneet joutuvat sen seurauksena palaamaan duunarisävytteiseen linjaa. Niinpä sellainen lukiopohjainen teknisammatillinen koulutus, joka on vapaata pääoman etujen valvonnasta, tuottaa ammatin, jossa tehdään duunarin työtä. Jos tällaisia kännykkäinsinöörejä on olemassa, he kuuluvat ilman muuta työväenluokkaan. (Kuten sanottu, luokkarajat eivät ole tarkkarajaisia, eikä tällainen hiusten halkominen välttämättä kuulu enää yhteiskuntaluokkien teoreettiseen erittelyyn.)

Pääperiaate koulutuksen suhteesta luokkajakoon on kuitenkin selvä: Toiminta, joka kohdistuu toisen ihmisen hyväksikäyttöön tai edesauttaa hyväksikäyttöä, on porvariston, ei työväenluokan toimintaa, ja ammatti, jonka nimissä sitä harjoitetaan, ei ole työnjaosta johtuva työläisammatti. Vastaesimerkiksi ei käy timpuriporukan nokkamies, sillä hän on pikemminkin työporukan kokenut luottohenkilö kuin työnjohtaja. Yksityisyrittäjää, jos sillä ei ole palkattuja työntekijöitä, ei mielestäni voida pitää porvarina, olkoonpa sen koulutus mikä tahansa.

Sivistyneistöaineksen ensimmäinen konkreettinen erottelu ikäluokasta tapahtuu siis lukion valintakokeissa tai peruskoulun päättötodistuksen keskiarvon perusteella, vaikka näin ikävää asiaa ei tuona herkkänä hetkenä tiedostettaisikaan.

Työläislapsen vanhemmat ovat ansaitusti ylpeitä, jos heidän aarteensa pääsee lukioon eikä òjouduò ammatilliseen peruskoulutukseen. Raadollisen valikoinnin perusteena ovat opettajien koulutuksessa, opetuksen sisällössä ja koulun käytännössä omaksutut porvariston ja sivistyneistön arvojärjestelmästä kiteytyneet kriteerit.

Jos lukee Hannu Simolan väitöskirjan Paljon vartijat, jossa Simola käy läpi Suomen kansanopetuksen vaiheet Cygnaeuksesta Martti Ahtisaaren allekirjoittamaan perusopetuslakiin voi vakuuttua, että valikointia todella tapahtuu, on aina tapahtunut, eikä sitä tapahdu ainoastaan lukioon pyrittäessä, vaan jo peruskoulun 1. luokalta lähtien. Valikointi suoritetaan ns. kouluarvosteluna, jonka kriteereinä ovat juuri nuo numeromuodon saaneet luokkaedut.

Koska etujoukko ei voi luokkayhteiskunnassa olla liian suuri, valikointi on välttämätöntä. Oppilaiden keskuudessa se muuttuu lopulta keskinäiseksi kilpailuksi paikasta valiojoukossa aina poliittiseen eliittiin saakka.

Nykyinen koulujärjestelmämme toimii siis luokkajaon uusintajana ja sivistyneistön rekrytointijärjestelmänä Suomessa. Tässä järjestelmässä ei lopultakaan paina kovin paljon tieteellisyys ja totuuden etsiminen, kuten yliopistojärjestelmän suuntautuminen irti tiedeyliopistosta kohti innovaatioiden tekemistä osoittaa.

Peruskoulun laajentaminen lukiota ja ammatillista peruskoulua koskevaksi yhtenäiseksi peruskouluksi, joka takaa kaikille muodollisesti esteettömän mahdollisuuden jatkokoulutuksen on välttämätön ja kiireellinen tehtävä. Se onkin vallankumouksellinen tavoite, sillä se johtaa ennen pitkää sivistyneistön ja työväenluokan sulautumiseen yhteen. Se olisi toivoa antava kehityssuunta.

Heikki Typpö

Murharyhmä-Felipe Gonzalez johtamaan EU:n òViisaidenò neuvostoa...!

No nyt vasta myrkyn lykkäsi EU:ssa

Felipe Gonzalez nousi Espanjan pääministeriksi 1982. Hänen hallituksensa sisäministeri Jose Barrinuevo ja valtionturvallisuusjohtaja Rafael Vera tuomittiin 10 vuosen vankeuteen Argentiinan sotilasjunttien tyylisten MURHARYHMIEN organisoimisesta poliittisia vastustajia, muodollisesti erityisesti Baskimaan separatisteja vastaan. Kansalliskaartin johtaja Louis Roldan tuomittiin 28 vuoden vankeuteen väärinkäytöksistä. Gonzalezin hallitusta syytettiin ainakin 27 nimeltä mainitun baskin murhasta, joista osa oli Ranskan puolelta kidnapattuja Ranskan kansalaisia. Että sellaista euroyhteistyötä. Oli Gonzalez murhien todellinen organisoija tai, alkeellisintakaan VIISAUTTA hänen ei voi katsoa osittaneen, ainakaan alaistensa ohjatamisessa...

Herää kysymys, onko tämä uhkaus EU:n vastustajia kohtaanja herrä myös kysymys, koska saadaan päätökseen ETA:n òpuheenvuoroò, ja sellaiseenko tässä nimenomaan onkin tähdätty...

Risto Koivula, DI, Tampere

http://topics.nytimes.com/top/reference/timestopics/people/g/felipe_gonzalez/index.html

Työväenpolitiikkaa työväen ja...

Uuden vuoden tervehdykset 2008

Kommunistien Liitto ry
EU:n Vastainen Kansanrintama ry
Sodan ja Fasismin Vastainen Työ SFT ry
Suomen Työväenpuolue rp
KTP:n Helsingin Piirijärjestö ry
Kommunistien Hermanni-Vallilan osasto ry
KTP:n Itä-Helsingin osasto ry
Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry
Hermannin Naiset ry
Juche-aatteen Opintoyhdistys
Hämeenlinnan Sivistys- ja Kulttuurityö ry
Kominform
Helsingin Betoniraudoittajat, RL:n os. 280
Oskari Lahtinen
Reino Lahtinen
Jorma Kunnas
Pekka Kokkinen
Reijo Tamminen
Risto Uusitalo
Esko Auervuolle
Osmo Kuusisto
Jouko Pääkkö

SFT/ Hallitus
Timo Kangasmaa
Esko Auervuolle
Reijo Katajaranta

Helsinki
Matti Laitinen
Aarni Mietala
Elli Mietala
Sakari Kuismin
Viljo K
Harri Jalo
Paavo Heikkinen
Eino Lindroos
Kaarina Heikkinen
E Pulkkinen
Kai Kontturi
Raika Kontturi
Ari Kukkonen
Irja Kukkonen
Anna Saarelainen
Heikki Männikkö
Tarja Männikkö
Ingrid Hämäläinen
Bertta Laine
Hannele Salava
Ville Rahikainen
Esa Hermonen
Seppo Pakarinen
Heikki Sipilä
Pekka Tiainen

Espoo
Teuvo Vikman
Hannu Kautto

Espoo, Otaniemi
Leino Pertti
Heikki Männikkö
Jaakko Muilu
Katja Sissi
Elina Kämppi
Mishka ja Rontti
Pentti Ek
Pekka Sievänen
Jaakko Laurikainen
Anne Aaltonen
Katariina Nurminen
Mai-Britt Eklund

Vantaa
Jouko Nevalainen
Anita Nevalainen
Janne Nevalainen
Mirella Nevalainen
Anna Nevalainen
Rebecca
Leo
Eero
Aleksis
Beda Lampila
Mimmi ja Vili
Eira Kärki
Marja-Liisa Juvonen
Heikki Uusimäki
Juha Kärki
Kauko Julin
Elvi Honkanen
Ulla Hämäläinen
Esko Koivisto
H.Koivuisto
J.Koivisto
I.Koivisto

Tuusula
Markku Nieminen

Karkkila
Helli Nikander
Vilho Nikander
Timo Nieminen
Keijo Salmi

Nummi-Pusula
Eero Selviö
Eila Heinonen

Porvoo
Matti Wahrman
Pirkko Nokkala

Kaija Siippainen
Hannu Henttonen
Pekka Kokkinen
Keijo Aaltonen
Hannu Hämäläinen
Yrjö Nieminen
Heikki Leinonen
Kalevi Wahrman
Pertti Pitkänen
Hannu Ikonen
Tommi Wahrman

Taalintehdas
Pentti Niemelä
Elisabeth Huhtala
Jaakko Huhtala

Turku
Esko Luukkonen
Anne Luukkonen
Hannu Rainesto
Mauri Rintala
Galina Rintala
Veera Eloranta
Timo Bly
Silja Mölkänen
Helena Tuomaala
Marja-Terttu Artiola
Timo Artiola
Herlevi Martomaa
Raimo Paavola
Risto Lajunen
Seppo Sipilä
Timo Turunen
Pertti Pettersson
Simo Hangelin
Kari Nieminen

Mäntsälä
Kirsti Manninen
Seppo Peltola
Tiina Kivivirta
Ari Kivivirta
Salla Kivivirta
Saana Kivivirta

Raisio
Matti Järvinen
Rauha Helenius

Pertteli
Heikki Typpö

Rauma
Hiski Henttula ja
Jyrkillä kakit housuissa

Loimaa
Juha Kieksi
Soile Turkulainen

Hämeenlinna
Pasi Ranki
Erkki Ranki
Maire Ranki

Turenki
Jorma Talikka

Tampere
Risto Koivula
Vejas Koivula
Zhemyna Koivula
Antti Siika-aho
Hannu Pitkänen
Maiju Hämäläinen

Nokia
Erno O.A. Laitinen

Vähäkyrö
Lyyli Kujala

Jämsänkoski
Reino Welling
Mirja Welling
Erkki Flyktman

Kotka
Jari Rantanen
Teresia Engström
Niko Rantanen
Jyri Rantanen

Lahti
Juha Forss
Leena
Anja Saarikko
Timo Saarikko

Kuopio
Juhani Tanski

Joensuu
Raimo Ruttonen

Oulu
Paavo Junttila
Saara Lehtomaa

Haapajärvi
Pentti Siika-aho
Helli Siika-aho
Heikki Siika-aho
Elvi Siika-aho

ASBESTKAMP 85.
Wäinö Pietikäinen
Mary Andersson
Mikko Anttila
Heikki Rajamäki
Ewert Wikholm
Esa Salomaa
Anita Salvén
Heikki Häkkinen
Mats Nordlund
Ritva Toimi
Taina Tarvonen
Toivo Hakkarainen
Jorma Talikka
Rainer Andersson
Hannu Kukkonen
Riitta Vainionpää
Maire Wilkman
Aune Jakola
Lasse Simmons
Eija Tolonen
Merja Andersson
Elma Joensuu
Eero Saarinen
Edit Pöntynen
Seppo Keränen
Espanjalainen toveri

... luonon ehdoilla

VENEZUELAN KANSANÄÄNESTYS

Venezuelassa järjestettiin 2.12.2007 kaksiosainen kansanäänestys maan perustuslain uudistamiseksi. Presidentti Hugo Chávezin johtama bolivaarinen vallankumous kärsi koitoksessa täpärän tappion. Äänestykseen osallistuneista kansalaisista 51% halusi säilyttää v. 1999 perustuslain ennallaan ja 49% oli sen muuttamisen puolesta. Äänioikeutetuista 44% jätti äänestämättä. Tämä seikka heikensi olennaisesti lakiuudistuksen läpimenoa.

Chávezin vaalitappio ei suinkaan estä bolivaarisen vallankumouksen etenemistä, vaikkakin se hidastaa sitä. Maan parlamentti, hallitus, korkein oikeus, liittovaltion virkakoneisto ja valtion öljy-yhtiö ovat edelleen Chávezin ja hänen liittolaistensa hallinnassa ainakin v. 2012 saakka. Lisäksi maan parlamentti myönsi v. 2007 alussa presidentille 18 kuukaudeksi oikeuden säätää lakeja asetusteitse.

MIKSI PERUSTUSLAKI TAHDOTTIIN UUDISTAA?

Venezuelan oli tarkoitus siirtyä perustuslain uudistuksen myötä rauhanomaisesti ja demokraattisesti kohti uutta kehitysvaihetta, joka tunnetaan 21. vuosisadan sosialismina. Tämä yhteiskuntamalli perustuu osallistuvaan demokratiaan, sekatalouteen, maan sosiaalisiin tarpeisiin ja moninapaisen maailman edistämiseen.

Uuden perustuslakiehdotuksen keskeisimpiä kohtia olivat yhteiskunnallisen vallan ulottaminen yhteisöneuvostoille, työläisten oikeuksien laajentaminen, yhteisöllisen ja yhteiskunnallisen omistuksen aseman määrittely ja vahvistaminen perustuslaissa sekä maan armeijan muuttaminen anti-imperialistiseksi, bolivaariseksi kansanarmeijaksi ja kansanmiliisin perustaminen. Maan keskuspankin hallinta oli tarkoitus siirtää valtiovarainministeriön sekä suunnittelu- ja kehitysministeriön alaisuuteen. Kaikille kansalaisille pyrittiin suomaan oikeus asumiseen niin, että ketään ei voi häätää kodistaan velan vuoksi (82 §). Itsenäisille ammatinharjoittajille ja kotiäideille oli tavoitteena perustaa oma sosiaaliturvarahasto (87 §). Työviikon pituus piti alentaa 44 tunnista 36 tuntiin (90 §). Kaikille taattu ilmainen koulutus piti ulottaa yliopisto-opintoihin asti (103 §). Maan yliopistot oli myös tarkoitus demokratisoida.

Perustuslakiuudistuksella pyrittiin bolivaarisen vallankumouksen poliittisen ja taloudellisen vallan vahvistamiseen sekä kansalaisten perusturvan parantamiseen. Sen ytimenä ei siis ollut presidentin valtaoikeuksien laajentaminen, vaan Venezuelan yhteiskuntajärjestelmän muuttaminen. Uutena puolena tässä uudistuksessa olisi ollut valtion ohjaavan roolin lisääntyminen kapitalististen yritysten suhteen ja myös yhteisöllisessä tuotannossa.

Suurteollisuuden, pankkien, yhdyskuntatekniikan, liikenne- ja viestintävälineiden, viljelysmaan, kotimaisen ja ulkomaisen kaupan kansallistamisella on ratkaiseva merkitys sosialistisen rakennustyön edistymiselle myös Venezuelassa. Maan luonnonvarat on jo otettu yhteiskunnan hallintaan. Tapahtuneesta huolimatta kansallistamis-

Etelä-Amerikka on nyt se maanosa, jossa tapahtuu. Tavoitteena on yhä selkeämmin 21-vuosisadan sosialismi. Kuvassa hankkeen keulamiehiä: vasemmalta Venezuelan presidentti Hugo Chaves, keskellä vasta valittu Ecuadorin presidentti Rafael Correa ja oikealla Bolivian presidentti Evo Morales. Vain yksi on joukosta poissa, Kuuban Fidel Castro.

prosessi etenee bolivaarisessa tasavallassa asteittain. Pienyrittäjyydestä luovutaan tuskin koskaan. Siirtymäkaudella esiintyy rinnakkain useita eri talousmuotoja kuten pienyrittäjiä ja ï viljelijöitä, pieniä ja keskisuuria kapitalistisia yrityksiä, valtiokapitalismia (valtion ja kapitalistien yhteisyrityksiä) sekä sosialistista talousmuotoa erilaisten osuuskuntien ja valtion yhtiöiden ja laitosten muodossa.

VUODEN 1999 BOLIVAARINEN PERUSTUSLAKI

Voimassa oleva v. 1999 bolivaarinen perustuslaki ei ole suinkaan mikään kehno perustuslaki. Se voi toimia tarvittaessa edelleenkin joustavana siirtymävaiheen perustuslakina matkalla sosialistiseen Venezuelaan. Sen vallitessa maassa on jo toteutettu maareformi ja perustettu maatalousosuuskuntia. Öljyteollisuus on otettu valtion tiukempaan hallintaan ja siitä saatuja tuloja on kohdennettu tuloksekkaasti väestön köyhimmän osan sosiaalietuuksien ja koulutuksen kohentamiseen. Koulutus ja terveydenhuolto on säädetty kaikille maksuttomaksi. Laki ei ole ollut myöskään esteenä rauhanomaista vallankumousta ja osallistuvaa demokratiaa puolustavien ja edistävien yhteisöneuvostojen perustamiselle. Se ei ole kieltänyt myöskään tehtaiden valtaamista ja teollisuuden asteittaista kansallistamista.

Saman perustuslain mukaan valtio suojelee ja tukee pientä ja keskisuurta teollisuutta, osuuskuntia, säästökassoja, perhe- ja pienyrityksiä sekä kaikkea yhteisöjen kollektiivisessa omistuksessa olevaa työ- ja säästämistoimintaa voimistaakseen maan taloudellista kehitystä. Se on valmis hankkimaan näille tahoille koulutusta, rahoitusta ja teknistä apua. Erityisesti venezuelalainen käsityö ja kansan elinkeinot ovat valtion erityissuojelussa (Artiklat 308ï 309).

Perustuslain Artikla 2. mukaan: òVenezuela rakentuu demokraattisesta ja sosiaalisesta oikeusvaltiosta ja oikeudenmukaisuudesta, joka pitää ylimpinä arvoina oikeusjärjestykseissään ja toimissaan elämää, vapautta, oikeudenmukaisuutta, tasa-arvoa, solidaarisuutta, demokratiaa, sosiaalista vastuuta ja yleisesti etusijalla ihmisoikeuksia sekä eettistä ja poliittista moniarvoisuutta.

PERUSTUSLAKILUONNOKSEN KANSALAISKÄSITTELY

Venezuelassa järjestettiin 16.8.ï 7.10.2007 yhteensä 9 020 perustuslakiluonnosta esittelevää julkista tilaisuutta. Kansalaiskäsittelyssä lakiin tehtiin 624 muutosehdotusta. Perustuslakiluonnos oli myös kaikkien kansalaisten hankittavissa kohtuuhintaan kirjana. Lisäksi lakiluonnoksesta toimitettiin kansalaisille 10 000 000 kopiota.

Perustuslakia säätävä kansalliskokous käsitteli kokouksissaan kolmeen otteeseen lakiluonnosta. 350-pykäläisen perustuslain 69 artiklaan kirjattiin muutoksia. Lisäksi kokousedustajat matkustivat ympäri maata selvittämässä sen sisältöä eri yhteisöille, kansalaisjärjestöille, opposition edustajille ja tavallisille kansalaisille. Kansalliskokous vastaanotti 80 000 puhelinsoittoa asian tiimoilta.

Hallituksen arvion mukaan 77,8 % venezuelalaisista tutustui lakiluonnokseen. Kansalliskokous hyväksyi perustuslakiluonnoksen tehtyine muutoksineen ja lisäyksineen 2.11.2007.

ERIMIELISYYTTÄ POLIITTISTEN LIITTOLAISTEN PARISSA

Presidentti Hugo Chávezia tukeva liittouma Polo Patriotico sai murskavoiton v. 2005 pidetyissä parlamenttivaaleissa, kun maan oikeisto-oppositio boikotoi vaaleja. Kansanrintamassa olivat edustettuina Chávezin tukipuolue, kansallinen vasemmistopuolue Viidennen Tasavallan Liike, MVR (118 paikkaa), sosiaalidemokraattinen Podemos, (19 paikkaa) vasemmistososialistinen Isänmaa kaikille, PPT (9 paikkaa), Venezuelan Kommunistinen puolue, PCV (7 paikkaa), vasemmistososialistinen Venezuelan kansanliitto, UPV (1 paikka), Venezuelan sosialistista puoluetta edustava Kansan vaaliliike, MEP (1 paikka) sekä joukko intiaaniväestöä edustavia sekä vasemmistolaisia pikkupuolueita (yhteensä 11 paikkaa).

Venezuelan bolivaarisen tasavallan hallituksessa istui keväällä 2007 yhteensä 23 ministeriä MVR:sta, kaksi ministeriä PPT:sta, yksi PCV:n ministeri ja varapresidentti Sosialistiliitosta. Parlamentin toiseksi suurin puolue PODEMOS jäi hallituskuvioiden ulkopuolelle, koska sosiaalidemokraatit eivät olleet valmiita yhteiskunnan radikaaleihin muutoksiin. Tämä oli selvä merkki kansanrintaman rakoilusta ja sisäisestä ristiriidasta yhteiskunnallisen päämäärän suhteen.

2.11.2007 perustamiskokouksensa pitäneeseen Venezuelan Yhtyneeseen Sosialistipuolueeseen (PSUV) liittyi bolivaarisesta kansanrintamasta yhteensä 12 puoluetta. Jäsenistöltään kuusimiljoonaisen PSUV:n on määrä johtaa sosialismin rakennustyötä. Siitä jättäytyivät syrjään PODEMOS, PCV ja PPT. Näistä puolueista vain PODEMOS vastusti perustuslain uudistamista. Sosiaalidemokraattien ratkaisulla oli epäilemättä merkitystä kansanäänestyksen lopputulokseen.

PSUV:n kansanedustajat sekä edustajat PCV:sta ja PPT:sta sekä 13 kansalaisliikkeen edustajat sopivat keskenään Caracasissa 9.11.2007 tukevansa Venezuelan uuden perustuslain hyväksymistä 2.12.2007 järjestettävässä kansanäänestyksessä. Muut läsnä olleet organisaatiot olivat: Kivi-liike, Mobare, Maan omatunto, Juan Bimba, Perustuslakiuudistuksen sosialistiset pataljoonat, Amaos, Isänmaallinen arvokkuus, Avain, Nuori, MLPB, ONI, MCPN ja Verkostot.

ERIMIELISYYTTÄ SOTILAIDEN PARISSA

Bolivaarisen Venezuelan entinen puolustusministeri ja MVR:n johdon jäsen, kenraali evp. Raul Isaias Baduel ilmoitti 3.11.2007 tiedotusvälineissä julkisesti vastustavansa peruslain muuttamista. Hän halusi olla uskollinen v. 1999 perustuslaille ja maan armeijalle. Hän ei hyväksynyt perustuslaissa esitettyä ehdotusta maan armeijan muuttamiseksi bolivaariseksi kansanarmeijaksi, kansalliskaartin bolivarisoimista ja armeijan reservin muuttamista bolivaariseksi kansanmiliisiksi. Tällä ratkaisulla oli epäilemättä vaikutuksensa sotilaiden äänestyskäyttäytymiseen.

Raul Baduel kuului siviilien ja edistyksellisten upseerien yhdessä 1980-luvulla perustaman Vallankumouksellinen bolivaarinen liike 200 -järjestön (MRB-200) perustajajäseniin. MRB:n arvioidaan imeneen 1980-luvulla ideologisia vaikutteita mm. Mao Zedongilta, José Carlos Mariatéguilta ja Antonio Gramscilta. Baduel nimitettiin v. 1999 42. laskuvarjoprikaatin komentajaksi. Hugo Chávez toimi samassa yksikössä aikoinaan everstiluutnanttina. Vuoden 2002 huhtikuun vallankaappausyrityksen aikana kenraali ansioitui kapinoimalla laskuvarjojoukkoineen voimakkaasti presidentti Chávezin syrjäyttämistä vastaan. Hänen urhoollisuutensa palkittiin v. 2006 puolustusministerin pestillä.

ULKOISET SYYT KIELTEISEEN VAALITULOKSEEN

Venezuelan tiedustelupalvelu sai äänestyksen alla käsiinsä CIA:n sisäisen muistion, jossa oli yksilöity USA:n suunnitelmat vaikuttaa kansanäänestyksen tulokseen mm. maksamalla gallupien tekijöille tulosten vääräntämisestä ja rohkaisemalla kansainvälistä mediaa vääristelemään tietoja. Kansanäänestystä edeltäneinä viikkoina USA tuki oppositiota miljoonilla dollareilla. Varat CIA kanavoi maahan USAID-viraston kautta.

USA ja Venezuelan oikeisto-oppositio levittivät yhteisymmärryksessä perustuslakiuudistusta koskevia valheita kuukausien ajan. Muutama viikko sitten oppositioryhmät kohdistivat propagandansa Venezuelan tärkeimpiin lehtiin. Eräskin lehtimainos väitti: òJos olet äiti, SINÄ HÄVIÄT! Sinä menetät talosi, perheesi ja lapsesi (lapset tulevat kuulumaan valtiolle).ò

Kampanja puri ainakin kouluttamattomaan väestöön. Lopputulos korreloi hyvin suurta äänestämättä jättäneiden määrää. Kohumainoksen kustansi järjestö, jonka ytimen muodostavat lukuisat jenkkiläisten suuryhtiöiden Venezuelassa toimivat tytäryhtiöt.

Toisessa mainoksessa väitettiin, että jos perustuslaki hyväksytään uskonnonvapaus kielletään, miljoonat ihmiset menettävät työpaikkansa ja pienyrittäjät kauppansa ja kotinsa. Maanviljelijöiden väitettiin menettävän maatilansa ja opiskelijoiden vapautensa. Venezuelan kansallisen vaalineuvoston selvityksen mukaan tämän törkeyden taustalla oli Carabobon osavaltion teollisuuskauppakamari (CIEC). Teollisuuskamari kokoaa yhteen alueen yrityksiä Niiden joukosta löytyvät mm. seuraavien pohjoisamerikkalaisten suuryhtiöiden tytäryhtiöt: Ford, General Motors, DaimlerChrysler, Goodyear, Shell, Coca-Cola, Unilever, Heinz, Johnson & Johnson, Citibank ja Colgate Palmolive.

Washington on kokenut suurpääoman intressien olevan vaarassa Venezuelassa, koska uuden perustuslain hyväksyminen olisi voinut johtaa ylikansallisten yhtiöiden voittojen pienenemiseen. USA on myös huolissaan Venezuelan öljyvarojen käytöstä, koska se on ollut perinteisesti maan suurin öljynostaja. Hugo Chávez haluaa vähentää maansa taloudellista riippuvuutta Yhdysvalloista. Tämän vuoksi öljyvienti Kiinaan ja muihin Latinalaisen Amerikan maihin on jatkuvassa kasvussa.

Matti Laitinen

Lähteet: NYT, www.venezuelanalysis.com, George Chicariello-Maher U.C. Berkeley 17.11.2007, Matti Laitisen kirjoittamat Venezuela-artikkelit v. 2002ï 2007, Tomi Kuhanen/ www.latamsolidaarisuus.net/

Kosovon irrottamisessa pieni lykkäys

Kosovolla on ollut satojen vuosien historia osana Serbiaa, vaikka serbiäestön ja albanialaisen väestön välillä on kitkaa ollutkin. Jugoslavian ollessa olemassa väki tuli kuitenkin toimeen keskenään, mutta nyt tilanne on pahempi.

Hampaitaan oli näyttämässä Kosovon uusi pääministeri Hashim Thaçin viime sunnuntai-iltaan asti (9.12.2007). Jo heti valintansa jälkeen 17. marraskuuta terroristijärjestö UCK:n entinen johtaja ja sotarikollinen Hashim Thaçin asetti maanantain (9.12.2007) takarajaksi Kosovon yksipuoliselle itsenäiseksi julistamiselle. Maanantaina Thacin peruutti uhkauksensa ja kertoi, että siihen tarvitaan kuitenkin ensin USA:n ja EU:n suostumus. Tällä tavalla kovan linjan sotahaukka luottaa lännen ystäviensä pyyntöihin jatkaa diplomaattisia pyrkimyksiä vähän aikaa.

Läntinen maailma on tietoisesti ajanut Kosovon irrottamista Serbiasta vuodesta 1996 lähtien. Silloin aloitettiin Kosovon sota. Kosovon kysymyksessä kyse ei ole väestön enemmistöistä tai vähemmistöistä, ihmisoikeuksista tai eri etnisten ryhmien välisestä vuorovaikutuskyvystä ja -kyvyttömyydestä. Vielä vähemmän kyse on siitä, onko Milosevic aikanaan kohdellut Serbiassa asuvaa albaanivähemmistöään oikeudenmukaisesti vai ei. Ongelmaa on tarkasteltava entisen Jugoslavian hajottamisen näytelmän jatko-osan kannalta. Separatistiliikkeitä on tuettu jo aikaisemmin vuodesta 1990, jolloin ensimmäisen osavaltion Slovenian ja Jugoslavian välit rikkoutuivat. Erityisesti Saksa oli varustanut Kroatiaa järeinkin asein ennen kuin tämä julistautui itsenäiseksi. Kun kaikki osavaltiot saatiin irti ja Jugoslavia hajotettua, ruvettiin hajottamaan viimeinen valtio, joka pani imperialismille hanttiin.

Historiikki

Käyttäen hyväksi väestön osien välisiä ristiriitoja, albaaneille annettiin lupauksia Suur-Albaniasta, ja katsottiin läpi sormien alunperin amerikkalaisten toimesta terroristijärjestöksi luokitellun UCK:n rikollista toimintaa. Tarkoituksena oli ollut karkottaa kokonaan serbivähemmistö Kosovosta. Seuraava etappi, Vojvodinan irti saaminen viipyi, sillä Kosovon irrottaminen ei onnistunut kovin helpolla. UCK:n murhien lisäksi Jugoslavian joukkojen karkottamiseksi tarvittiin brutaalit Naton pommitukset 1999. Belgradin sillat, sairaalat ja koulut oppivat silloin, mitä tarkoittaa oheisvahingot. Jugoslavian armeija pakotettiin pois Kosovosta, johon saapuivat vuorotellen diplomaatit, tämä pommitusten kolikon toinen puoli, ensin Harri Holkerin ja sitten Martti Ahtisaaren johdolla.

Lopputulos sen jälkeen oli 280 000 serbin pako albaanien kostoiskujen edestä, 156 ortodoksikirkon ja ï luostarin polttaminen, lukuiset murhat ja kidnappaukset vuodesta toiseen, Albanian jengien laiton aseistaminen, taloudellinen tuki, Tirana ï Pristina ï moottoritien rakentaminen. Nämä kaikki seikat eivät silti riittäneet Kosovon irrottamiseksi. Ahtisaaren nimi serbilehdissä kirjoitettiin kahdella s:llä, AHTI ï SS- ARI. Hänen puolueellinen òrauhanehdotuksensaò oli Serbian puolesta hylätty 2006 loppuun mennessä.

Jugoslavian hajottaminen alkoi Slovenian suhteellisen rauhanomaisella itsenäistymisellä. Nyt halutaan hajottaa viimeinen osavaltioista, Serbia, USA:n, Naton ja EU:n yhteisvaikutuksella, ja vieläpä Slovenian ollessa puheenjohtajan pallissa. Kosovo päätti tällä kertaa noudattaa imperialismin kehotusta ja siirsi itsenäisyysjulkistuksensa lähitulevaisuuteen. Hashim Thaçin tekeytyy rauhoittavaksi tekijäksi oman väen keskuudessa ja maltilliseksi johtajaksi imperialismille. Kaikki kuitenkin tietävät, että siellä pinnan alla kiehuu, ja kansi ei kauaa pysy Kosovon kattilan päällä. Tämä on Slovenialle totinen paikka. YK:n protektoraatti muuttuu EU:n protektoraatiksi.

Näköalat

Serbia on tarjonnut laajaa itsehallintoa Kosovolle. Ulkopolitiikkaa, puolustusta ja rajavalvontaa lukuun ottamatta Kosovo saisi kehittää maatansa poliittisesti ja taloudellisesti, niin kuin se olisi tehnyt, jos olisi täysin itsenäinen. Sellainen ratkaisu ei kelpaa imperialismille eikä albaaniväestölle. Uusi konflikti Kosovossa merkitsisi kuitenkin paljon enemmän sitä, mitä pitivät sisällään imperialismin alkuperäiset tavoitteet. Nyt mukaan tilanteeseen on tullut lisäaspekteja. Ei enää eletä 1990 ï luvun alkua, eikä edes terrorismin vastaisen sodan aggressiivista offensiivia.

Nyt eletään kokonaisen aikakauden loppuvaihetta ja imperialismin ollessa umpikujassa sekä talouden että politiikan alueilla. Imperialismin interventio silloin tarkoitti pyrkimistä auttaa kapitalismin restaurointia. Nyt kun restauraatioprojekti on lamaantunut muuallakin kuin Balkanilla, se asettaa imperialismin ja Venäjän vastakkain. Nyt ei eletä Jeltsinin aikaa ja kapitalismin hillitsemätöntä ryöstöretkeä ympäri maailmaa, vaan aikaa, jolloin Keski-Euroopassa viritetään ohjusjärjestelmiä. Nyt on aika, jolloin aseet ladataan. Troikalla, jolla oli tarkoitus viedä asiat Ahtisaaren jälkeisestä umpikujasta eteenpäin, ei ole mitään uutta tarjota. Diplomatian tie on loppunut. Suosituin henkilö Serbiassa ei ole pääministeri Kustunica, vaan Putin. Vastaavasti serbeistä täysin puhdistetun Pristinan kaduille on annettu Clintonin ja Albrightin nimiä.

Tuhansia albaaneja on osoittanut mieltään Pristinassa kantaen Albanian, USA:n ja Naton lippuja, ja huutaen iskulauseita UCK:n puolesta. Kulkue päättyi keskusaukiolle, jossa vaadittiin vastavalitulta Thacinilta lupaus, että Kosovo julistautuu itsenäiseksi kuukauden sisällä. Opiskelijoiden edustaja kertoi toimittajille, että albaanit ovat valmiit kaivamaan aseet esiin. YK:n suorittama UCK:n aseistariisuminen on ollut yksi suurimmista vitseistä Kosovossa. Terroristijärjestö luopui osasta asearsenaalistaan, suurin osa on kätketty ja vieläpä täydennetty. Aseiden kulku Albaniasta Kosovoon on kaikki ne vuodet ollut yksisuuntainen. Suomalaisjoukkojen komentaja Pekka Saariahon mukaan kätköissä on 400 000 laitonta asetta. Todellisuudessa niitä on paljon enemmän.

Seuraako nyt pian tai itsenäistymisen jälkeen yhteenottoja, väkivalta-aalto ja lisää etnistä puhdistusta serbivähemmistöä kohtaan? Maksaako Serbia sitten edelleen virkamiesten palkat ja muut maksunsa normaalisti? Syntyykö pakolaisvirtauksia? Miten käyttäytyy Serbian armeija siinä? Miten reagoi Venäjä, joka varoitti EU:ta joutumasta òkaltevalle pinnalleò ja òvaarantamasta siten vakautta Euroopassaò? Ensi perjantaina (14.12.07) EU ottaa kantaa asiaan Brysselin huippukokouksessa. 19.12.2007 asia on esillä YK:n turvallisuusneuvostossa.

Luokkataistelu Balkanilla ja muualla tulee tekemään lopulliset ratkaisut etnisistä vähemmistöistä koostuvaan Balkanin kysymykseen. Työväenluokan ratkaisu on sosialististen valtioiden federaatio niemimaassa kauttaaltaan.

Dimitris Mizaras

Lokakuun ajatuksia

Äskettäin vietimme Lokakuun vallankumouksen 90-vuotisjuhlaa. Sen yhteydessä myös meillä järjestettiin useita tilaisuuksia, joissa keskusteltiin Lokakuun tapahtumien merkityksestä Merkillepantavaa oli se, että käydyissä keskusteluissa pohdittiin paljonkin syitä sosialistisen yhteiskuntakehityksen kokemiin vaikeuksiin.

Monissa nyt käydyissä keskusteluissa sosialismin kokemat **takaiskut** selitettiin yhteiskunnallisten vaikuttajien ja -liikkeiden virheiden tuloksena. Yleinen ilmiö, eikä pelkästään meillä Suomessa, näyttää olevan, että vuosikymmeniä taaksepäin muodostuneet sosialistiset suuntaukset edelleenkin etsivät syitä sosialismin hajoamiseen vuosikymmenten takaisista lähtökohdista. Samoilla perusteilla etsitään ratkaisua tänään luokkataistelun ongelmiin. Niinpä jotkut puolueet näkevät sosialismin hajaannuksen syyksi Neuvostoliitossa Stalinin aikana tehdyt virheet. Toiset ryhmät taasen näkevät asiat päinvastoin, että luovuttiin Stalinista. Kolmannet ryhmät esittävät, että Trotskin esittämien näkemysten mukainen linja olisi luonut pysyvän sosialistisen yhteiskunnan. Samoista lähtökohdista haetaan sitten ratkaisua nykypäivän ongelmiin.

Tulisi kuitenkin asettaa seuraava kysymys: Historiansa aikana esim. Neuvostoliitto joutui monenlaisten ideologisten ja sotilaallisten hyökkäysten kohteeksi selviten niistä voittajana. Sitten 90- luvulla koko kansainvälisen kommunistisen- ja työväenliikkeen luokkataistelutaktiikka ei enää toiminutkaan. Markkinatalous selvisi toistaiseksi voittajana tilanteessa, jossa kuvaan astui globalisaatio ja automaattisen tietojenkäsittelyn soveltaminen tuotantoon. jo tästä tulisi nähdä, että sosialismin kokemien taka-iskujen taustalla ovat yleisemmät yhteiskunnalliset lainalaisuudet.

Mielestäni oikea vaihtoehto sosialismin ongelmien arvioimiselle olisi nähdä tapahtumat yhteiskuntakehityksen lainomaisena prosessina vaiheessa, jossa kapitalismi löysi uusia voimavaroja globalisaatiosta ja tuotantovoimissa tapahtuneesta hyppäyksellisestä kehityksestä. Jälkikäteen on helppo nähdä, että sosialismilla ei ollut kykyä ennakoida nykyistä tilannetta. Voimme myös arvioida, että muutoksen kehittäminen silloiseen taktiikkaan olisi ollut lähes mahdotonta. Kirjan salilla Lenin- museon johtaja Aimo Minkkinen sanoi osuvasti, että ñglobalisaatio on imperialismin korkein vaiheò. Luonnollisesti tällainen arvio merkitsee sitä, että vallankumouksellinen uusi tilanne kehittyy viimeistään silloin, kun kapitalismi alueellisesti ei voi laajentua enää minnekään.

Marxilaisina tiedämme, että koskaan ei tule kahta samanlaista aikaa. Joidenkin toiveista huolimatta Lokakuu samassa muodossa ei toistu. Vaikka yhteiskunnallisissa vallankumouksissa aina on olemassa samoja yleisiä ja yhteisiä piirteitä niin monessa mielessä tämä tuleva, lähestyvä vallankumous on aivan erilainen, kuin ns. proletaariset kumoukset.. Tämä merkitsee sitä, että meidän tulee arvioida marxilaisen yhteiskuntatieteen (taloustiede ja filosofia) kautta nykyistä maailmaa ja määritellä samalta pohjalta uutta luokkataistelutaktiikkaa. Tämä merkitsee sitä, että meidän kunkin aateperinnöstä huolimatta, olemme tässä samalla lähtöviivalla. Se antaa lähtökohdan myös marxilaisen liikkeen yhtenäisyyskehitykselle.

Leninillä oli vallankumouksellisen liikkeen johtajana aivan erikoinen ominaisuus. Aina vallankumouksellisen liikkeen saavuttaessa jonkin selkeän välivaiheen tai jouduttua jonkin ongelmallisen tilanteen eteen, hänellä oli aikaa ja kykyjä selvittää syntynyt ongelma teoreettisesti ja tehdä siitä kirjallinen dokumentti. Tällä tavoin syntyivät hänen keskeiset teoksensa. Miksi Lenin kykeni tähän? Varmaan yksi syy oli, että silloin elettiin uuden aikakauden kynnyksellä, yhteiskunnallinen tilanne muutokseen oli kypsynyt ja marxilainen yhteiskuntatiede antoi mahdollisuuden johtopäätösten tekemiseen. Ja yhteiskunnallinen tilanne ñlöysiò johtajakseen yhteiskunnalliseen analyysiin kykenevän henkilön, Leninin.

Monessakin suhteessa voidaan todeta, että 80- luvulla Neuvostoliitossa teoreettinen kehitys ikään kuin pysähtyi. Esimerkiksi filosofian alueella ei tapahtunut meille näkyvällä tavalla merkittävää kehitystä. Monia jo silloin näköpiirissä olleita uusia kysymyksiä ei tarkasteltu dialektisen materialismin kautta ymmärrettävällä tavalla. Filosofisesta kirjallisuudesta ei löydy arviota siitä miten oikeasti poikkeavat toisistaan sosialistinen yhteiskunta ja kommunistinen yhteiskunta ja miten oikeasti tapahtuu siirtyminen sosialismista kommunismiin. Yleensäkin käsitys kommunistisesta yhteiskunnasta esitettiin lähes samoin, kuin mitä Marx esitti Gothan ohjelman arvostelussaan. Samoin ei käsitelty kysymyksiä ihmisen ja koko ekosysteemin vuorovaikutuksesta. Kun dialektinen maailmankatsomus esittää kaiken kehittyvänä, nähtiin ihmisen kehitys oikeastaan vain ihmistä itseänsä varten. Sosialismin tavoitteeksi nähtiin yhä korkeamman aineellisen hyvinvoinnin kehittäminen. Ei tässä ollut järkeä.

Meillä on hyvin paljon kysymyksiä, joihin tulee antaa marxilaisista lähtökohdista vastaus. Tulee olla teoreettinen perusta joka asettaa aikamme ilmiöt järjestykseen, ennen kuin voidaan ajatella uutta vallankumouksellista nousua yhteiskunnallisessa kehityksessä korkeammalle tasolle.

Meillä marxilainen työväenliike on vielä hajallaan. Se voi olla tässä vaiheessa siinä mielessä positiivinen asia, että näiden eri ryhmien kesken voidaan käydä teoreettista keskustelua. Mutta hyvin nopeasti tulee löytyä se vaihe, jolloin tämä keskustelu alkaa tuottaa todellisia oivalluksia yhdessä yhteiskunnallisen edistyksen kanssa. Se tulee olemaan perustana meilläkin marxilaisten ryhmien yhdistymiselle, kuten historiassa on tapahtunut aiemminkin

Lokakuun vallankumouksen saavutukset eivät luonnollisestikaan ole pysähtyneet. Ei koko sosialistinen maailma kaatunut. Sosialismia rakennetaan tänäänkin eri puolilla maailmaa. Sosialismin ajatukset elävät positiivisessa mielessä siellä, missä ongelmat nousevat kärkevinä esiin ja missä ne ymmärretään Lokakuun vallankumous nosti perusmuodossaan konkreettisesti esiin kaikki edistykselliset tavoitteet. Lokakuun vaikutus oli vallankumouksellinen ja tämä vaikutus jatkuu.

Heikki Männikkö

Luokkasodan haavat eivät umpeudu

Kuva on otettu viime Vappuna Helsingin Eläintarhan v. 1918 Punaisten Valtakunnalliselta muistomerkiltä

Luokkasota, vapaussota, punakapina, kapina, veljessota, torpparikapina, kansalaissota, sisällissota jne. Sanotaan, että rakkaalla lapsella on monta nimeä. Puhuttaessa Suomen vuoden 1918 tapahtumista tuskin voidaan puhua ñrakkaastaò, mutta joka tapauksessa merkittävästä tapahtumasta. Tuolloin juuri itsenäistyneessä Suomessa työkansa pyrki murtamaan vanhat kahleet ja luomaan uuden, paremman yhteiskunnan.

1914 alkanut 1. maailmansota johti pitkittyessään yleiseurooppalaiseen työväen liikehdintään. Erityisesti Venäjällä yhteiskunnalliset ristiriidat kärjistyivät huomattavasti itsevaltaisen tsaarin ja hänen julman hallintonsa harjoittamien raakojen sortotoimenpiteiden myötä. Keisarillinen Venäjä kärsi huomattavista tappioista sodassa samaan aikaan, kun sen talous taantui huomattavasti. Nämä ja monet muut tekijät saivat Venäjän työväenluokan ja talonpojat nousemaan vastustamaan keskiaikaista hallintojärjestelmää ja lopulta kaatamaan vanhan hallinnon ensin Helmikuun ja viimein Lokakuun vallankumouksessa V.I.Leninin johdolla.

Lokakuun vallankumous avasi myös tien Suomen itsenäistymiselle Joulukuussa 1917. Itsenäistyessään Suomi oli pahoin kahtia jakautunut: toisaalta oli vauras, teollistumisen avulla rikastunut yläluokka säätyyhteiskunnallisine rakenteineen ja toisaalta äärimmäisessä köyhyydessä elävä väestö, joiden perusoikeudet ja tulevaisuudennäkymät olivat erittäin heikot. Teollisuustyöväestö oli luonnollisesti jonkin verran vaurastunut vuosikymmenten varrella, mutta heiltä puuttuivat avaimet päättää omista asioistaan, eikä heidän ñvaurastumisensaò ollut mitään verrattuna esimerkiksi tuonaikaiseen yleiseen hintatasoon. Samoin maaseutuväestön asema oli heikko. Nämä ja monet muut tekijät edesauttoivat yhteiskunnallista liikehdintää itsenäistymisen vaiheilla ja tuolloin esimerkiksi lakot olivat yleisiä mm. elintarvikepulan ja kehnojen työolojen vuoksi. Tämän liikehdinnän seurauksena porvaristo alkoi perustaa omia sotilaallisia suojeluskuntiaan työväenliikkeen muodostaessa vastaavasti aseellisia punakaarteja valvomaan turvallisuuttaan.

Tammikuussa 1918 jakaantuneen Suomen ongelmat kärjistyivät sisällissodaksi. Tämän lyhyen, mutta verisen sodan tapahtumien yksityiskohtainen analysointi vaatisi tässä yhteydessä oman artikkelinsa. Sen sijaan sodan lopputuloksen ja seurausten tarkastelu onkin näin 90 vuotta tapahtumien jälkeen oleellisempaa.

P

unaiset joutuivat alusta lähtien kamppailemaan suurten ongelmien kanssa. Punakaartit perustuivat kansan taistelutahtoon enemmänkin kuin valkoisten hyvin organisoituun, järjestelmällisempään armeijaan. Punaiset saivat jonkin verran apua maassa olevilta venäläisiltä sotilailta valkoisten toimiessa pitkälti saksalaisten koulutus- ja materiaaliavun turvin.

Olosuhteista johtuen valkoiset onnistuivat myös hyvin käymään propagandasotaa punaisia vastaan. Vanha Venäjä oli sortanut pitkään Suomea ja uuden Venäjän tuki ja Suomessa olevien venäläisten sotilaiden apu punaisille saatiin hyvin valjastettua isänmaallisen paatoksen rattaisiin. Punaiset kuvattiin ñryssän kätyreinäò, eivätkä vapauden tuojana ja pitkälti varmasti tämän johdosta valkoiset onnistuivat mm. käännyttämään tärkeitä osia pienviljelijäväestöä puolelleen - joilla luonnollisestikin oli hyvin vahvat ennakkokäsitykset venäläisistä. Kansallistunteen nostatus palveli valkoisia linkittäen punaiset vuosikymmeniksi venäläisen kansan, eivät raja-aidattoman maailman ñpalvelijoiksiò.

Valkoisten voitto sodassa maksoi sodan aikana ja sen jälkeen kymmenien tuhansien ihmisten hengen. Suhteessa väestömääräämme valkoiset tappoivat ja näännyttivät vankileireillä nälkään ja tauteihin erittäin suuren määrän ihmisiä. Kumpikin osapuoli syyllistyi sodan aikana tekoihin, joita tänä päivänä kenenkään oikeuskäsityksen mukaan ei voi hyväksyä. Mutta valkoisten sodan jälkeen toteuttama sorto ja vaino saivat jopa useat Euroopan maat kauhistelemaan Suomen vankileirejä ja summittaisia teloituksia. Ja nämä maat olivat itse juuri kokeneet I. maailmansodan kauhut!

Sodan seurauksena ñvalkoinenò Suomi ajautui vuosikymmeniksi epävakauden aikaan. Kansalaisvapauksia rajoitettiin, fasistisia järjestöjä perustettiin, työväenliikkeen jäseniä vainottiin ja kommunisteilta estettiin julkinen toiminta. Suomi ei suinkaan näine toimenpiteineen ollut yksin, vaan monet muut eurooppalaiset valtiot harjoittivat yhtä ankaria sortotoimenpiteitä. Useassa Euroopan maassa tämä aikakausi aina 2. maailmansodan loppuvaiheisiin asti on jo käsitelty. Sen sijaan Suomessa eliitti yrittää edelleen selittää, että Suomi on itsenäistymisestään lähtien toteuttanut kansanvaltaista demokratiaa.

Valkoisen Suomen voitto jätti jälkeensä arvet, jotka eivät katoa sodan kokeneiden mukana hautaan vaan elävät yhteiskunnan asenteissa edelleenkin. Näiden asenteiden muotostyössä käydään edelleen eräänlaista luokkasotaa. Sen muodot ovat erilaiset kuin 1918, mutta päämäärät ovat yhä samoja.

KÄ/AS

Minne on kadonnut valtiollinen ja kansallinen itsenäisyys

Paraatipuhujat kehuvat korskeasti itseään ja elämöivät Suomen itsenäisyydellä samalla, kun he toisaalla ovat ensimmäisinä pettäneet maansa ja sen kansan .

Mitä tarkoitetaan valtiollisella itsenäisyydellä on sitä, että kansakunta saa itse tehdä taloudelliset ja poliittiset päätöksensä, määrätä omaan suvereniteettiinsa nojaten muista maista riippumattoman puolustuslaitoksensa tehtävät ja noudattaa rauhanomaista rinnakkaineloa naapureittensa kanssa.

Itsenäisyyttä puhtaimmillaan oli aika yli tuhat vuotta vanhassa historiassa silloin, kun paavi ei vielä ollut antanut käskyä ruotsalaisille alistaa suomalaisia kirkon vallan alle. Tuolloin suomalaiset asustivat harvassa pieninä kyläkuntina, ja maassa elettiin omavaraistaloudessa. Suurin yhteisö oli heimo.

Kirkon valta muutti tilanteen aivan totaalisesti, kun kansa menetti suvereniteettinsa, ja tuli vieras isäntä armeijoineen, lakeineen ja veroineen.

Sotajoukkojen turvin ruotsalainen yläluokka hallitsi suomalaista kansaa.

Vieras isäntä oli kansakunnalla useita satoja vuosia, Ruotsin kuningas vain vaihtui uudemmalla ajalla Venäjän keisariin. Lopulta Venäjän kansa kaatoi keisarin ja hävitti yksinvaltiuden.

Kansalaisten enemmistön mielipiteistä piittaamatta Eduskunta hyväksyi 5.6. 2006 EU:n perustuslain presidentin rafioitavaksi. Kuva kansalaisjärjestöjen 1.12. 2006 mielenosoituksesta.

Maailma astui uuteen aikakauteen, kun neuvostojen valta Venäjällä oli voittanut.

Nuori neuvostohallitus myönsi Suomelle itsenäisyyden vuonna 1917 joulukuun 31. päivänä.

Ei kulunut itsenäisyyttä kuitenkaan kuin lyhyt aika, kun Suomen porvaristo jo haki apua Saksan keisarilta kukistaakseen suomalaisten työläisten ja torppareiden hallinnon. Vastalahjaksi olisi keisariperheen jäsen päässyt Suomen kuninkaaksi, ja Suomesta olisi tullut Saksan vasallivaltio taloutta myöten. Onneksi Saksan keisarikunta hajosi!

Nyt, lähes 90 vuotta myöhemmin, on poliittisen tilanteen kehittyminen Euroopassa johtanut siihen, että porvariston tavoite alistussuhteesta Saksaan on kuitenkin toteutumassa. Suomen porvarilliset voimat ovat taas kerran ryhtyneet Saksan käskyläisiksi!

Viralliset historiankirjoittajat ja niin sanottu puolueeton lehdistö vaikenevat samalla, kun taloudellinen valta on annettu saksalaisille ja ranskalaisille suuryhtiöille sekä vieraalle rahapääomalle.

Ilman EU:n lupaa ei Suomen valtio voi edes tukea omaa maatalouttaan kansallisista varoista, ja valtiollinen itsenäisyytemme on sidottu totaalisesti uusoikeistolaiseen menoon! Kansakuntana emme saa enää omistaa mitään, kun kansan omaisuus, mikä tarkoittaa valtion ja kuntien omaisuutta on määrätty lahjoitettavaksi yritysmaailmalle.

Itsenäisyys on muuttunut kauppatavaraksi ja taloudellinen päätäntävalta on annettu EU:lle lainsäädäntöä myöten.

Puuttuu enää vain sotilaallisen ylipäällikkyyden luovuttaminen NATO:lle. Tätä tarkoitusta varten armeija on jo valmiiksi harmonisoitu nato-yhteensopivaksi aseita ja komentojärjestelmää myöten aivan niin kuin Maastrichtin sopimus edellyttää. Suomen poliittinen johto haluaa olla loppuun asti EU:n mallioppilas!

Edelleen valtalehdistö, televisio ja radio sekä eduskunta ja hallintokoneisto metelöivät Suomen itsenäisyydellä vastoin todellisuutta ja vastoin näiden elinten todellista tavoitetta.

Ne luottavat siihen, että, kun valhetta toistetaan tarpeeksi usein ja uskottavasti alkaa se kuulostaa totuudelta!

Esko Koivisto

Talvisota osa 6

Timo Kangasmaa/ SFT

Heikki Ylikankaan "Tulkintani Talvisodasta" kirjassa Ylikangas kirjoittaa seuraavaa:

òMannerheim muisteli Tuompon mukaan vain Göringin viestiä ennen talvisotaa, ei hänen kannanottoaan helmikuussa 1940. Tosin Mannerheim hallituksen edustajien ja keskeisten kenttäkomentajien kokouksessa Mikkelissä 29.2.1940 ajoi Rytin rauhaa suosittavan kannan läpi kenraalien epäröinnistä huolimatta, mutta se saattoi tapahtua vain solidaarisuudesta poliittista johtoa kohtaan eikä sen vuoksi, että hän olisi tiennyt Göringin uudesta, T. M. Kivimäen kautta tulleesta viestistä ja reagoinut siihen.ò

Jos, asiantila on tuollainen, kuten Ylikangas antaa ymmärtää niin selviäisi sekin mysteerio, että miksi vielä viittä päivää ennen rauhantekoa eli 8.3.1940 Mannerheim esitti Tannerille virallisen avunpyynnön lähettämistä länsivalloille. Mannerheim esitti tuota avunpyyntöä toimitettavaksi, jotta voitaisiin meneillään olevissa rauhanneuvotteluissa painostaa Neuvostoliittoa. Mannerheim esitti myös, että mikäli painostus onnistuisi, niin voisi avunpyynnön peruuttaa. Mannerheim oli edustanut jo aikaisemminkin tuollaista kantaa.

Todettakoon tässä yhteydessä, että puolustusministeri Juha Niukkanen esitti 5.3.1940 liki samanlaisen kannan.

Tanner torjui Mannerheimin kaavailut vetoamalla siihen, että se olisi vaarallista kaksoispeliä sekä että prosessia ei voitaisi katkaista, kun virallinen avunpyyntö olisi lähetetty. Tannerin kanssa käydyn keskustelun jälkeen Mannerheim muutti täydellisesti suuntaa.

Heikki Ylikangas kirjoittaa seuraavaa:

òMahdollisesti Tanner tässä ahdingossa ï rauhanprosessihan heitettiin vaakalaudalle ï teki avoimesti selkoa Mannerheimille Göringin uudesta viestistä (joka viimeistään kesällä 1940 tuli varmuudella Mannerheimille tutuksi). Joka tapauksessa Mannerheim vuorokautta myöhemmin eli 9.3.1940 pusersi komentajiltaan lausunnon, jonka mukaan rauha oli tehtävä heti. Tämä òhyvin pessimistinenò lausunto ratkaisi hallituksen kannan. Masinoidussa kenraali Erik Heinrichsin allekirjoittamassa ja siis Mannerheimin hyväksymässä raportissa ei ollut jälkeäkään länsivalloille esitettävää avunpyyntöä puolustavasta kannasta, òjota hän [=Mannerheim] oli kuitenkin edustanut 24 tuntia aikaisemmin.ò Näin ilmeistä ihmettä hämmästelee Pakaslahti.ò

Noin siis kirjoitti Heikki Ylikangas kirjassaan Tulkintani Talvisodasta.

On merkille pantavaa, että tuo käännös tapahtui rauhanvaltuuskunnan 6.3.1940 lähdettyä Helsingistä Moskovaan.

Kirjasta Murhenäytelmän vuorosanat eli muistiinpanoja talvisodan hallituksen keskusteluista on luettavissa seuraavaa. 6.3.1940 valtioneuvosto piti kaksi kokousta. Toinen kokous oli aamupäivällä kello 11.00 ja toinen iltapäivällä kello 15.00. Tuossa iltapäivän kokouksessa pääsi valtioneuvosto yksimielisyyteen Moskovaan lähetettävästä rauhanvaltuuskunnasta.

Aamupäivällä pidetty kokous keskeytettiin tasavallan presidentin ehdotuksesta. Hän sanoi muistiinpanojen mukaan seuraavaa:

òJätetään asia avonaiseksi kello 3:een. Sillä välin ehditään neuvotella sotamarsalkan kanssa.ò

Tuon puheenvuoron jälkeen Tanner pyysi vielä lupaa, että hän saisi luvan selostaa asiaa eduskunnan ulkoasiainvaliokunnalle.

Muistiinpanoja valtioneuvoston kokouksesta 6.3.1940 kertoo saapuvilla oleviksi tasavallan presidentin, pääministeri Rytin sekä ministerit Paasikivi, Tanner, Niukkanen, Pekkala, Heikkinen, Koivisto, v. Born, Hannula, Salovaara, Fagerholm, v. Fieandt, Söderhjelm ja Kotilainen.

Muistiinpanoja valtioneuvoston kokouksesta kirjan mukaan käytiin istunnossa seuraavanlaista keskustelua:

òPAASIKIVI: Olen tällä välin tuuminut asiaa ja ehdottaisin ja pyytäisin, että pääministeri Ryti lähtisi mukaan Moskovaan. Siellä on hoidettava raskas asia, joka vaikuttaa pitkäksi ajaksi kansamme kohtaloihin. Hänen läsnäolonsa olisi myös sisäpoliittisesti tärkeä. Monet tulevat pettymään, jos rauha tehdään. Olisi tärkeätä, että hän olisi mukana, enkä vain minä, jonka tiedetään harrastavan rauhan aikaansaantia vaikka uhrauksin. Pääministeri nauttii täällä luottamusta ja hänen mukanaolonsa tekisi ryssiin vaikutusta kun he näkisivät, että asia otetaan vakavasti meidänkin puoleltamme. Valitan, ellei kenraali Walden voi tulla mukaan, hän olisi monessa suhteessa hyvä voima.ò

òPEKKALA: Kannatan lämpimästi ministeri Paasikiven ehdotusta ja toivon, että pääministeri suostuu. Ehdotan, että valtuuskuntaan valitaan joku maalaisliittolainen ja esitän kansanedustaja Kukkosta, joka on ulkoasiainvaliokunnan varapuheenjohtaja.

òTANNER: Pääministeri voisi olla siellä, kun perusteista keskustellaan. Nopeasti kai selviää, voidaanko saavuttaa sellainen pohja, jolle voi rakentaa.ò

òPÄÄMINISTERI: Olen miettinyt asiaa, minusta olisi ehdottomasti viisainta, etten lähtisi. Mutta olen kyllä valmis lähtemään mihin hyvänsä, jos isänmaan etu sitä vaatii. Valtuuskuntaan tulisivat kuulumaan Paasikivi, Kivimäki, Voionmaa ja Walden, joka kyllä on valmis lähtemään jos saa määräyksen. Sotamarsalkka oli tosi epäilevällä kannalla. Hän ehdotti ministeri Gripenbergiä Lontoosta. Mutta se viivyttäisi lähtöä vuorokaudella, eikä meillä ole aikaa hukata.ò

Hieman myöhemmin muistiinpanot tuosta valtioneuvoston istunnosta jatkuvat:

òTASAVALLAN PRESIDENTTI: Varsinaisia ohjeita ei valtuuskunnalle tällä kertaa voi antaa. Olen luvannut, etten pakota pääministeriä lähtemään mukaan. Hän saa itse vapaasti päättää.ò

òTANNER: Ei, ohjeita ei voi antaa, vaan laajat valtuudet.ò

òPAASIKIVI: Huomautan, etten ole niin perillä asioista. En ole seurannut sähkösanomavaihtoa ulkomaiden kanssa. En ole selvillä siitä, miten neuvottelut järjestyvät.ò

òTANNER: Te kuuntelette ensin, teette vastaväitteitä ja sähkötätte sitten tänne.ò

òTASAVALLAN PRESIDENTTI: Onnellista olisi, ellei tarvitsisi luovuttaa muuta kuin alueita, jotka he jo ovat valloittaneet. Ohjeita emme voi antaa. Valtuuskunnan täytyy kuunnella ja koettaa tinkiä.

òNIUKKANEN: Antaisin ohjeeksi sen, ettei saa luovuttaa muuta kuin sen, jonka ryssät ovat pystyneet valloittamaan, Viittaan vielä Viipurin merkitykseen koko Itä-Suomelle, sen valtaväylän vallitsijana.ò

òPAASIKIVI: Toivoisin, että pääministeri olisi mukana antamassa painoa vastaväitteillemme. Epäilen lähteä sinne. Myös Kivimäki on ollut syrjässä. Voionmaasta on vain vähän apua. Walden on hyvä myös poliittisesti. Tämä on kaikkein tärkein asiamme, joka vaikuttaa vaikka kuinka pitkälle Suomen historiaan. Pääministeri voisi lähteä pois heti, kun pääasioista on saatu aikaan parafinoitu sopimus. Olen edelleen sitä mieltä, että hänen mukanaolonsa maan kannalta olisi suotavin. Myös sisäpoliittisesti se olisi tärkeä.

òTANNER: Uudistan ehdotukseni, että pääministeri lähtee mukaan ja on siellä, kunnes pääkohdat on lyöty kiinni. Sitten hän palaa järjestämään sopimuksen hyväksytyksisaantia täällä.

òPÄÄMINISTERI: Luulen, että minusta on enemmän hyötyä täällä, mutta täytynee suostua.ò

òTASAVALLAN PRESIDENTTI: Valtuuskuntaan kuuluvat siis pääministeri Ryti puheenjohtajana, ministeri Paasikivi varapuheenjohtajana sekä professori Voionmaa ja kenraali Walden. Valtuuskuntaa voidaan myöhemmin täydentää tarpeen mukaan.ò

Näin kertoo kirja: Murhenäytelmän vuorosanat, valtioneuvoston istunnosta, jossa tuo rauhanvaltuuskunta muodostettiin. Kirjassa on vielä seuraavanlainen muistiinpano:

òNiukkasen yhteenveto 6.3.1940 oli seuraava: òK:lo 15 Neuvottelussa valittiin neuvotteluihin Ryti, Paasikivi, Wallden, Woionmaa, tulkki Hakkarainen. Matkustavat heti Tukholmaan ja sieltä lentävät Moskovaan. Ottavat selvän Wenäjän todellisista vaatimuksista. Tinkivät mahdollisimman pieneksi ja sähköttävät ne hallitukselle.ò

Rauhanvaltuuskunta lähti Moskovaan ja Tanner jäi johtamaan hallitusta. Tanner olisi vielä halunnut tiettävästi rauhan valtuuskunnan jäseneksi Kivimäenkin, koska òtäällä kotona uskotaanò häneen. No tuo Kivimäen mukaan lähteminen ei sentään onnistunut.

Tanner sai 9.3.1940 òkomentajien välitöntä rauhaa vaativan lausunnon, hän ulosmittasi siitä kaiken hyötyarvon rauhan jouduttamiseksi ja totesi hallitukselle: òUpseerit ovat tavallisesti sotaan halukkaimmat. Kun he ovat pessimistejä, niin mitä sitten siviilit.ò Kenraali Heinrichsin 9.3.1940 allekirjoittamalla raportilla itse asiassa taivutettiin hallitus ja eduskunta rauhan kannalle.ò kirjoittaa Heikki Ylikangas kirjassaan.

Tanner ajoi läpi päätöksen, samaiseen Heinrichsin (=Mannerheimin) lausuntoon vedoten, jonka mukaan suostuminen ehtoihin asetettiin riippuvaiseksi Moskovassa olevista neuvottelijoista, mikäli nämä olisivat kannassaan yksimielisiä. Tällainen kanta helpotti päätöksentekoa Helsingissä.

Rauhan valtuuskunnalta edellytetty yksimielisyys kuitenkin huojahti pahemman kerran. Mannerheimin vaatimuksesta sähkötettiin 8.3.1940 hänen tekemä kannanotto sotamarsalkan vaatimuksesta neuvottelijoille Moskovaan. Kannanotto sisälsi länsiavun maahamme kutsumisen. Sen seurauksena rauhanvaltuuskunta jakautui kahtia. Paasikivi ja Voionmaa olisivat halunneet palata Suomeen odottamaan eduskunnan ratkaisua asiassa. Heikki Ylikangas kirjoittaa kirjassaan seuraavaa:

òPaasikivi ilmeisestikin arveli Mannerheimin valitsevan tien määräävän jälleen kerran hallituksen linjan ja halusi hypätä mukaan uuteen suuntaan kyntävään veneeseen. Ryti vei kuitenkin Waldenin tuella ja nähtävästi nojautuen Mannerheimin 9.3.1940 muuttuneeseen kantaan rauhantien päätökseen. Hän painotti sitä, että armeijaa tuli säästää tulevia tehtäviä varten.ò

Kirjassa Murhenäytelmän vuorosanat eli muistiinpanoja talvisodan hallituksen kokouksista on luettavissa seuraavaa:

òMUISTIINPANOJA VALTIONEUVOSTON KOKOUKSESTA 9.3.1940 klo 17.00. Saapuvilla olivat Tasavallan Presidentti, v.a. pääministeri Tanner, sekä ministerit Niukkanen, Pekkala, Heikkinen, Koivisto, v. Born, Hannula, v. Fieandt, Fagerholm, Kotilainen ja Söderhjelm.

TASAVALLAN PRESIDENTTI: Ehkä ulkoministeri olisi hyvä ja tekisi selkoa asiain kehityksestä.

TANNER: Aloitan eilisillasta. Ylipäällikkö on saanut uuden ajatuksen, josta hän kolmeen kertaan keskusteli kanssani. Hän ehdottaa, että vetoomus länsivaltojen apuun tehtäisiin samaan aikaan kun neuvottelemme rauhasta. Esitin vahvat epäilykseni sellaista kaksoispeliä kohtaan, mutta ylipäällikkö arvelee, että avunpyynnön sitten voisi peruuttaa. Tiedoitin tämän ajatuksen valtuuskunnalle. Sitten olen saanut everstí Paasosen muistion länsivaltojen avunannosta. Lupaukset esitetään entistä kiinteämmässä muodossa. Apu on nyt 57.000 taistelevaa miestä. Näistä saapuisivat 15.500 kolmen viikon sisällä ja muut riippuen kuljetusmahdollisuuksista. Mikäli tarvitaan, on apujoukkojen määrä lisättävissä.

Pyysin Paasosta lähtemään ylipäällikön luo, joka jälleen on kiinnostunut väliintulosta, koska ehdot ovat kovat. Hän haluaisi heti tehdä vetoomuksen länsivalloille, joten sillä voisi painostaa Venäjää. Nämä tiedot olen toimittanut pääministerille.ò

Ja vähän myöhemmin Tanner jatkaa puheenvuorossaan seuraavasti:

òMitä tulee ylipäällikön ajatukseen, epäilen suuresti sellaista kaksoispeliä. Se voisi johtaa keskustelujen katkeamiseen tai ikävyyksiin, jos rauha syntyisi.ò

Keskustelun edetessä Tasavallan Presidentti sanoi muun muassa seuraavaa:

òLänsivaltojen puoleen kääntymisen suhteen olen samaa mieltä kuin ulkoministeri. Kummallista olisi sillä tavoin toimia kahdella linjalla. Jäisin nyt odottamaan valtuuskunnan tietoja ja kutsuisin miehemme kotiin. Sitten tekisimme päätöksen länsivaltojen puoleen kääntymisestä. Olisi uskallettua yhtaikaa pyytää heitä auttamaan ja samalla jatkaa neuvotteluja. Mutta emme jaksa hoitaa näin raskasta rauhaa, se repii kansan. Mutta länsivaltoihin vetoaminen on askel tuntemattomaan. Odotetaan lisätietoja, ennen kun päätetään kääntyäkö länsivaltojen puoleen.ò

Vielä samana päivänä eli 9.3.1940 kello 22.00 piti valtioneuvosto toisen istunnon. Paikalla olivat kaikki aikaisemmassakin kokouksessa olleet. Kokouksessa Tanner sanoi muun muassa seuraavaa:

òPäämajan käsitys nykyhetken tilanteeseen tulee näkyviin seuraavasta ylipäällikön sähkösanomasta: òLisäykseni mitä aikaisemmin olen suullisesti esittänyt pääministerille sekä myös ulkoasiainministerille lähetän seuraavassa armeijamme päävoiman, Kannaksen armeijan komentajana kenr. luutnantti Heinrichsin lausunnon armeijan nykyisestä taistelukunnosta. òYlipäällikölle. Kannaksen armeijan komentajana katson velvollisuudekseni esittää, että armeijan nykyinen tila on sellainen, etteivät enemmät sotatoimet voi johtaa muuhun kuin tilanteen jatkuvaan heikkenemiseen ja uusiin alueluovutuksiin. Käsitykseni tueksi esitän elävän voiman jo tapahtuneen ja edelleen jatkuvan lukumääräisen kulumisen. Pataljoonien taisteluvahvuuden ilmoitetaan yleensä jo nyt olevan alle kaksikymmentä. [-?] Kaksisataaviisikymmentä miestä ja päivittäisten kokonaistappioiden nousevan tuhanteenkin. Fyysillisten ja henkisten rasitusten seurauksena ei jäljellä olevien taisteluvoima ole sama kuin sodan alussa. Huomattavat upseeritappiot vähentävät edelleen supistuneitten yksiköjen käyttövoimaa. Vihollisen tykistötulessa ja ilmapommituksessa tuhoutuu konetuli- ja panssarintorjunta-aseita siinä määrin, että tuntuvaa puutetta kriitillisillä rintaman osilla usein esiintyy. Kun lisäksi rintaman oikean siiven tapahtumat ovat pakoittaneet uuteen voimankulutukseen varustamattomassa maastossa ja tähänastisen rintaman kustannuksella, on puolustuksemme kestävyys täten uhkaavasti heikentynyt. Usein hyvinkin vaikea ilmatilanne vaikeuttaa joukkojen siirtoa ja huoltoa. Rannikkoryhmän komentaja kenraaliluutnantti Oesch on minulle korostanut joukkojensa lukumääräistä vähyyttä ja moraalista väsähtäneisyyttä eikä sano voivansa uskoa niillä saavutettavan menestystä. II AK:N komentaja kenr.luutn. Öhqvist on esittänyt mielipiteenään, että ellei yllätyksiä tapahdu, voi AK:n nykyinen rintama kestää viikon, mutta ei kauemmin, johtuen elävän voiman erityisesti upseeriaineksen kulumisesta. III AK:n komentaja kenr.maj. Talvela ilmituo ajatuksenaan kaiken olevan hiuskarvan varassaòò

Tämä on ylipäällikön käsitys. Asema on sellainen, että olemme pakkorauhan edessä. On kiirehdittävä, ennen kun romahdus tapahtuu. Sen jälkeen ei meidän mieltä kysytä. Olen harkinnut asiaa ja tullut siihen, että meidän täytyy antaa edustajillemme valtuudet tehdä sellainen rauha, kuin aikaansaatavissa on, ja ehdottaa pikaisen aselevon solmiamista. Meillä on kyllä aihetta huomautuksiin ehtoja vastaan, ne kun eivät ole samat kuin ne, jotka ilmoitettiin ennen edustajiemme lähtöä. Rajahan riistäisi meiltä Kannaksen keskeisiä teollisuusalueita, osia Kuusamosta ja Sallasta. ï Jos ajatus hyväksytään, on minulla hahmoteltuna sähkeohjeet valtuutetuillemme.ò

Hieman myöhemmin jatkaa Tanner vielä seuraavasti:

òOn väärin sanoa, etten olisi tehnyt selkoa asioista. Olen selostanut Ruotsin kantaa sotilasliiton suhteen. Asiasta on ollut kysymys sekä ulkoministerin että pääministerin kanssa. Mutta tämä on suuri asia, joka vaatii aikaa. Ei siihen tänään voi saada vastausta. Mitä Saksaan tulee, se on entisellä kannallaan: ei halua sekaantua asiaamme. Tunnusteluihin on annettu tieto, ettei se suostu välittämään rauhaa. Epäilen, saako Svinhuvud mitään aikaan. Kuulimmehan juuri äsken Kivimäeltä sikäläisen kannan.ò

Kai Kontturi 75 vuotta

Lehtemme kolumnisti ja avustaja Kai Kontturi syntyi 19.12.1932 Vaasassa. Kai kävi poikien valmistavan 2-vuotisen ammattikoulun metallilinjan. Ensimmäinen työpaikka oli Rahkolan metalliteostehtaalla. Rahkolassa hän oli työkaluviilarina kesäkuusta 1948 elokuuhun 1955.

Kai liittyi Palosaaren Demokraattisiin nuoriin 1949 ja pian myös piiritoimikuntaan ja piirijärjestön puheenjohtajaksi. Näihin aikoihin nuorisoliitossa opiskeltiin ja tunnuksena myönnettiin opiskelunsa suorittaneille òiskurimerkkiò. Siinä oli tentittävä työväenliikkeen historiaa, marxilaista taloustiedettä ja filosofiaa. Sen Kai suoritti ja työ nuorisoliitossa vei mukanaan.

Sirola opiston peruskurssin Kai kävi 1955-56. Sirola-opiston jälkeen töistä ei ollut tietoakaan. Siksi oli pakko lähteä vanhan työnantajan pakeille. Matkalla Rahkolaan, Kai poikkesi piiritoimistolle ñElvalleò. Siellä SKP:n piirisihteeri pyysi huoneeseensa. Piirisihteeri esitti, että kunnallisjärjestössä olisi toimitsijan paikka, mutta palkkaa olisi vain kolmeksi kuukaudeksi. Kai otti tehtävän vastaan. Varsin nopeasti järjestön talous parani ja kolmen kuukauden pesti venyi kolmeksi vuodeksi.

Sitten v. 1959 Kai siirtyi SKP:n piiriin taloudenhoitajaksi. Puoluepiirin taloudenhoitajana hän oli vuoteen 1965. Siihen aikaan mahtui opiskelu Moskovassa puoluekoulussa. Työ puoluepiirissä monipuolisen taloudenhoidon ohella merkitsi järjestöelämää laidasta laitaan. Puoluepiirillä oli monta rautaa tulessa. Oli tanssitoiminnan monopoli, kioski, kodinkoneliike aina kirjanpitotoimistoon saakka. Politiikassa joskus 60-luvun alkupuolella aikana Kai joutui òkäsikähmäänò Kansan Uutisten palstoilla työläiskirjailijoiden puolesta, kun puolueeseen omilla ehdoillaan majoittunut uusi sivistyneistö väitti, ettei sellaisia ole olemassakaan. Työläiskirjallisuuden kieltäminen oli Kain mukaan ensimmäisiä revisionismin oraita. Suunnilleen samoihin aikoihin käytiin keskustelua myös puolueen toiminnan alasajosta, jota perusteltiin päällekkäisyyksien poistamisella.

Alkuvuonna 1965 oli vuorossa siirtyminen Helsinkiin tarkastajan vakanssille Konelaan. Muutaman ajan kuluttua edessä oli vastuu Konelakonsernin tytäryhtiöistä. Tehtävä oli melkoinen, sillä ne tekivät yli puolet koko Konelan liikevaihdosta.

1960-luvun puolenvälin tienoille osuu puolueen piirissä alkanut oikealle suuntautuva revisionistinen kehitys. 60-luvun jälkipuoliskolla Kai otti yhteen Kansan Uutisissa mm. Aarne Saarisen kanssa proletariaatin diktatuurin merkityksestä ja välttämättömyydestä Yhteenoton Saarinen lopetti lyhyeen yhden palstan juttuun otsikolla ñKai Kontturi valehtelee!ò.

Konelasta Kai siirtyi Teboilille henkilöstöjohtajaksi 1974 ja siitä edelleen markkinointijohtajaksi. Vielä 80-luvulle tultaessa Teboil oli ihmisten silmissä toisen luokan öljy-yhtiö, jonka kyselytutkimuksen mukaan muisti vain ani harva. Yhtenä mielenkiintoisena työnään Kai pitää ideoimaansa suunnitelmaa yhtiön muistamisen ja huoltamomyynnin markkinaosuuden nostamiseksi. Aluksi tehtiin totutusta poikkeava òkreisiò huomiota herättävä mainoskampanja ja sen jatkoksi mittava mainos- ja yhteistyösopimus TUL:n, Suomen Urheiluliiton ja Hiihtoliiton kanssa. Kymmenen vuoden aikana suunnitelman tuotti osapuolille reippaasti yli kaikkien odotusten.

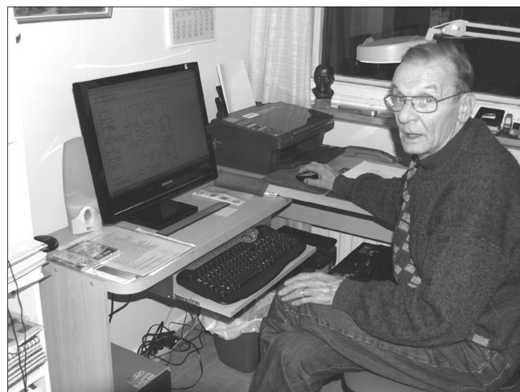
Eläkkeelle Kai jäi 1.2.1989. Työelämää kuitenkin jatkui muutaman vuoden Ystävyysmatkojen hallituksen puheenjohtajana.

Monet meistä kuitenkin tietävät, että eläkkeelle siirryttyään Kai ei ole jättänyt ñtodellista työtäänò, työväenliikettä. Edelleenkin Kai toimii alustajana. Hän on kirjoittanut kolumneja ja muita juttuja Tiedonantajaan, Työkansan Sanomiin ja Kansan Äänen, joiden lukijat tuntevat hänet ñkovanaò kirjoittajana. Mutta hänen suurin työnsä liittyy kansantaloutta koskeviin tutkimuksiin, kirjoituksiin ja neljään julkaisuun. Kaille talous ja sitä kuvaavat numerot ovat merkinneet paljon. Hän on sitä mieltä, ñettä taloudessa numerot eivät valehtele, sillä jokaisella numerolla on tarinansa, vain tilastot valehtelevatò.

Kai on sitä mieltä, että marxilainen kansantaloustiede on ehdoton. Marxilaisen taloustieteen ainoa ongelma on, että sen arvoteoriaa ja teoriaa työn arvosta ei ole aiemmin ratkaistu. Siksi jotkut sanovat, että Marxin teoriat ovat vain fiktiivisiä ts. kuvitteellisia. Kai on tutkimustensa tuloksena kehittänyt mallin siitä miten nämä teoriat voidaan todistaa käytännössä toimiviksi, efektiivisiksi ts. konkreettiseksi. Samalla ne osoittavat, että työväenluokka luokkana on tänään monilukuisempi kuin koskaan. Palkkatyöläisten ongelma onkin siinä, että yksilöinä he eivät tunne luokka-asemansa. Hän toivoo, että kansantalouden arvotuotannon ja lisä-arvon selvittäminen olisi askel kohti työläisten muuttumista riistetystä luokasta ñluokaksi itseään vartenò.

Kansan Ääni ja järjestöväki toivottavat Kaitsulle hyvää syntymäpäivää!

Haastatteli Heikki Männikkö

Suomi irti Eurooppa-kahleista!

Suomi irti Eurooppa-kahleista tunnuksella keräsin yli tuhat nimeä adressiin, joka oli osoitettu eduskunnan puhemiehelle. Puhemiehistön sihteerit kuitenkin kieltäytyivät henkilökohtaisesti ottamaan vastaan kirjelmää. Asbestipotilasyhdistyksen protesti koski Euroopan ihmisoikeuskomission päätöstä jättää käsittelemästä valitusta Ruotsin hallintotuomioistuinten päätöstä, jonka mukaan suomalaiset saavat asbestikeuhkon ñahkerasta saunomisestaò. Kun puhemiehistö ei ottanut vastaan, niin kirjelmät jätettiin eduskuntaryhmille.

28/11-2007 tapasin Vasemmistoliiton Erkki Virtasen Hän ei kuitenkaan katsonut voitavan mitään tehdä ja siksi ei hän ollut liioin kiinnostunut yksityiskohdista. Hän kysyi, olinko ottanut selvää mahdollisesta kunnianloukkausta lääkäreiden taholta. Kerroin, että prosessioikeuden professori Christian Diesen tutki kolme kuukautta syytemahdollisuutta. Hän totesi, että lääkäreiden taholta riittää selitys, että lausunnon kirjoitushetkellä ei ollut nykyisiä tietoja ja niin syyte raukeaisi, kun ei ole näyttöä tahallisuudesta.

4/12 tapasin Perussuomalaisten edustajan Pentti Oinosen. Hän lupasi ottaa asian esille eduskuntaryhmässään ja sanoi, että asian voisi mahdollisesti ottaa esille hallituksen kyselytunnilla.

4/12 tapasin kristillisten edustajan Toimi Kankaanniemen. Hän valitteli Eduskunnan passiivisuutta ja voimattomuutta EU-kysymyksessä. Hän kysyi, että olinko ottanut yhteyttä työnantajaan. Vastasin, että työnantaja oli haluton keskustelemaan asiasta.

5/12 tapasin Ruotsalaisen kansanpuolueen Håkan Nordmannin avustajan. Itse hän ei tullut luvattuun tapaamiseen. Avustaja saapui 15 minuuttia myöhässä. Keskustelin hänen kanssaan tunnin verran ja hän teki ahkerasti muistiinpanoja.

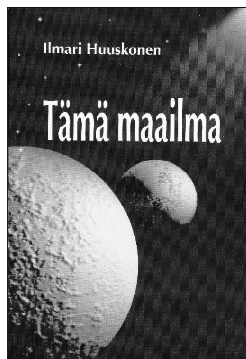
7/12 tapasin vihreiden edustajan Erkki Pulliaisen. Hän kyseli, että oliko jokin virallinen taho Ruotsissa kantaa kysymykseen. Sanoin valitettavasti ei, vaikka olin kirjoittanut kuninkaalle, pääministeri Ingvar Carlssonille, pääministeri Carl Bildille ja valtiopäivien puhemiehelle Gun Hellsvikille. Pulliainen lupasi jättää asian vihreiden eduskuntaryhmän juristille.

11/12 tapasin Keskustan edustajan Hannakaisa Heikkisen Siilinjärveltä. Hän kuvasi oman vaikuttamisensa valiokunta työksi ja tämän protestin taisteluksi tuulimyllyjä vastaan. Hän keskusteli asiallisesti asbestisairauksista, mutta ei luvannut valiokuntatyön lisäksi mitään muuta.

Jätin samanaikaisesti kirjelmät sosiaalidemokraattien ja Kokoomuksen eduskuntaryhmille ja eduskunnan puhemiehistölle. Eduskuntavierailujen aikana ei kukaan kansanedustaja ollut erikoisemmin kiinnostunut kansallisten arvojen häpäisystä. Ainoastaan kansanedustaja Oinonen tuntui jossakin määrin ottavan asian omakseen. Nyt Eduskunta menee talvilomalle ja asian käsittely saattaa venyä.

Wäinö Pietikäinen

Tämä maailma

Yhteiskunnallisesti edelleenkin virkeä ja tarkasti kantaaottava, jo yli 85-vuotias Ilmari Huuskonen on jälleen saanut aikaiseksi kirjan. Kirjan nimi on osuvasti Tämä maailma. Kirja ei ole sivumäärältään suuri, hieman yli 40-sivuinen, mutta se antaa kirjoittajastaan kuvan ansiokkaana ajattelijana ja työväenliikkeen parhaista perinteistä tiukasti kiinni pitävänä ihmisenä.

Kirjan kautta Ilmari tutkii mm. maailmankaikkeuden ja aurinkokunnan rakennetta, planeettoja ja kaukaisempien tähtien ja avaruuden ilmiöitä.Ilmarin maailmankatsomus on dialektinen materialismi, joka etsii maailman ja elämän ilmiöille järkiperäisiä syitä ja johon mikään yliluonnollinen tai jumaluuden "näkymätön käsi" eivät mahdu.

Kirja etenee välillä päiväkirjamerkintöinä, joiden kautta paljastuu Ilmarin arkipäivä monipuolisesti. Kirjan loppupuolella kirjoittaja ottaa kantaan työväen yhteisrintaman rakentamisen välttämättömyyteen ja STP:n merkitykseen tallaisen rintaman rakentamisen katalysaattorina.

Kaiken kaikkiaan kirja on miellyttävä lukukokemus ja vahvistaa Ilmarista kuvaa henkilönä, joka todella tutkii ja ajattelee asioita ja jolla on paljon sanottavaa nuoremmilleen.

Kirjaa kannattaa kysellä Ilmarilta itseltään. Hänet löytää puhelinnumerosta 041-5344992.

Reijo Katajaranta

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Oliko Karjala todellakin kaupan ?

Kainuun Sanomien artikkelista, joka käsitteli Jeltsinin oletettua Karjalan kauppittelua ja siihen liittyvää suomalaisten kannaksen hinnan arviointiryhmää (15 Elokuuta -07, Raimo Viirret), on nousut kohtuullinen meteli jopavaltamedioissakin. Nyt, kun savu on laskeutunut, on aika tutkia asiaa lähemmin.

Kainuun Sanomien artikkelin jälkeen on palautuskysymystä käsitellyt eri lehdissä Seppinen ja Fjodorov. Koska kummatkin käsittelevät aihetta hieman eri ajankohdasta, kannattaa kumpiakin käsitellä erikseen. Seppisen mukaan NKP:ssä olisi Karjala-asia käsitelty heinäkuussa -90. Kotkassa Ruotsinsalmen meritaistelun juhlavuonna oli Seppinen saanut neuvostodiplomaatilta vihjeitä, että NL:ssä oltaisiin valmiita neuvottelemaan Karjalasta. Seppinen ei paljasta neuvostodiplomaatin nimeä, mutta Karelia klubi lehdessä (No 16 elokuu-07) väitetään tämän olevan Liettuan pääministeri Prunskiene, joka olisi todennut Seppiselle kuinka Baltian itsenäistyttyä myös Karjalakin palautetaan Suomelle. Tämä lausahdus on pikemminkin omille teilleen lähtevän valtiokoneiston edustajan nationalistista uhoa kuin viesti NKP:ltä. Elokuussa -91 Seppinen sitten tapasi neuvostodiplomaatin, joka oli antanut Seppiselle tehtäväksi viestittää Suomen poliittiselle johdolle kuinka òKarjalan asemasta keskusteleminen myönteisessä hengessä ei ole mahdotontaò, kuten Seppinen sittemmin kirjoitti Väyrysselle 16 syyskuuta -91. Syys - lokakuun vaihteessa Väyrynen antoi New Yorkissa lausunnon, jonka mukaan on mahdollista, että tulevaisuudessa voisi Karjalasta vuokrata tai ostaa maata. Väyrysen lausunnosta tekee mielenkiintoisen se, että se on ainoa lausunto, josta voi nähdä mitä NL:ssä suunniteltiin Karjalalle tehtävän. On nimittäin huomattavaa, ettei Seppisen ja neuvostodiplomaatin välisistä keskustelujen kulusta ole varmaa tietoa, ja että ne olisivat käsitelleet nimenomaan Karjalan kannaksen luovuttamista Suomelle. Siten on mahdollista, että ne olisivat voineet käsitellä karjalaisten mahdollisuutta palata Karjalaan Karjalan kannaksen pysyessä osana Neuvostoliittoa ja jota Väyrysen New Yorkin puhe olisi siten heijastanut.

Fjodorovin mukaan olisi Jeltsinin hallinto vuoden -92 alussa tehnyt laskelman siitä kuinka paljon he olisivat voineet vaatia Suomelta rahaa Karjalan kannaksen palauttamisesta. Fjodorov ei käsittele vuoden -92 alkua edeltäneitä tapahtumia, joten hän ei siten vahvista Seppisen väittämiäkään. Fjodorovin näkemyksien tueksi hän ei kuitenkaan esitetä niitä òtarkkoja laskelmiaò dokumentteina vaan laskelmat esitetään vain Fjodorovin väitteinä. Lisäksi Burbulis (Venäjän 1 Varapääministeri), jonka 19 tammikuuta -92 oli lausunut että heillä olisi òuusia ajatuksia ja ideoitaò Karjalan suhteen ja joka Kainuun Sanomien mukaan merkitsi vihjausta Karjalan palauttamiseksi, kieltää Karjalaa koskaan tarjotun Suomelle (Kainuun Sanomat 17.8. -07). Ongelmaksi muodostuukin se, että jos Karjalan myymisprojekti hyllytettiin, niin silloin suomalaiset eivät voineet siitä mitään tietää, koska silloin ei olisi ollut mitään järkeä lähetellä siitä viestejäkään suomalaisille. Omalla tavallaan Fjodorovin kaneetti myyntiajatuksen hylkäämisestä on hupaisa: Suomessa alkoi esiintyä Pro Karjala ja Suur-Suomi organisaatioita joiden kansallis- & NATO:on liittymisuhoaminen olisi pistänyt Karjalan myyntiharkinnan poikki.

Siten Seppisen ja Fjodorovovin väittämien pohjalta voisi sanoa, että Karjalan kannaksen palautus olisi kulkenut kahta tietä: ensin NKP:n ehdotuksena maan vuokraamisesta tai myymisestä kannakselta suomalaisille ja sitten Jeltsinin hallinnon ehdotuksena koko roskan myymisestä Suomelle. Mutta. Mutta... Ongelman ytimenä on se, ettei minkään väittämän tueksi esitetä dokumentaarista aineistoa. Jos NKP olisi tehnyt jonkun päätöksen Karjalan kannaksen suhteen, niin silloin sen pitäisi entisen NL:n arkistoista myös löytyä. Kuten todettua, elokuisen Seppisen ja neuvostodiplomaatin välisistä keskusteluista ei ole esitetty sen enempää mitään nauhoitusta kuin edes pikakirjoituspöytäkirjaa, joten mahdollisuus tarkistaa Seppisen ja diplomaatin keskustelun kulkua on mahdotonta.

Samaten, mikäli Viirretin artikelin mukainen Karjalan kannaksen ostohinnan arviointiryhmä olisi koottu, olisi sen toiminasta jäänyt arkistoihin edes jotain papereita ja niitähän papereita Viirretin artikkeli ei julkaise. Mielenkiintoista kyllä, Pro-Karelian 25 syyskuuta -07 artikkeli òMissä on Koiviston Karjala päätösò kielii siitä, että jopa Pro-Karelian pojatkin ovat hoksanneet, mikä ero on sillä, että Virret kirjoittaa asiasta ja sillä ettei Virret julkaise arviointiryhmän jälkeen jääneitä papereita . Lisäksi on muistettava että joukko upseereita, pankkiherroja ja poliitikoita voi aina kokoontua Santahaminan varuskunnan saunaan miettimään Karjalan kannaksen hintaa, mutta on eri asia jos presidentti Koivisto antaa oikein käskyn Kannaksen hinnan tutkimisesta.

Myöskään Fjodorov ei julkaise muistiota kannaksen hinta-arviosta, johon hän viittaa, minkä lisäksi hän vielä kieltää Viirretin artikkelin väittämät suomalaisen arviointiryhmän olemassa olosta (HS:n verkkoliite 5.9. -07). Mitä tulee Derjabiniin (Venäjän tuolloinen Suomen suurlähettiläs), hänhän itse asiassa toteaa, ettei hän edes ollut tietoinen òKannaksen myynnistäò tullessaan Suomeen (Kainuun Sanomien 7 Syyskuun -07 haastattelu). Niinkuin vanha sanonta menee: paljon porua mutta vähän villoja.

Mitä siis jää käteen ?

Mielenkiintoiseksi loppukesän ja alkusyksyn Kannaksen Kaupittelu uutisoinnista tekee, kun sitä vertaa siihen kuinka lehdistö on reagoinut Huhtiniemen joukkohautakaivauksiin. Lehdistö on jyrkästi korostanut Huhtiniemen huhujen òhuhuluonnettaò viitaten puuttuvaan dokumenttiaineistoon, mutta samanlaista dokumentti-vaatimusta lehdistön puolesta Kannaksen kaupittelutapauksen suhteen ei ole esiintynyt. Herääkin mielenkiintoinen kysymys siitä, mitä valtamedia valitsee òvirallisekski totuudeksiò tilanteessa, jossa dokumentaarinen todistusaineisto on näinkin huteralla pohjalla.

Ville Rahikainen

Turhuuksien parkkihalli

Kuvassa STP:n vaalitilaisuus Turun torilla, jonka alle liikemiehet suunnittelevat parkkihallia.

Turun raha-asioita on hoidettu täysin väärin. Huonosti hoidetuista raha-asioista on olemassa esimerkkejä. Parkkitalo Louhi, jonka Turku rakennutti on tuottanut vuosittain kymmenien miljoonien tappiot.

Turun kaupungin budjetti on jälleen tappiolla yli 31 miljoonaa ?. Turun Kaupunginvaltuusto totesi, että muutaman vuoden päästä Turun kaupungin budjetti on miinuksella yli 100 miljoonaa Euroa.

Turun raha-asioita on ryhdyttävä hoitamaan oikein. On luovuttava hankkeesta rakentaa Kauppatorin alle liikemiespiireille oma Parkkihalli. Se saastuttaa ilmastoa ja Ilmastonmuutosta ei torjuta Parkkihallein. Lisäksi se haittaa torimyyntiä keskeyttämällä rakentamisen ajaksi koko Torimyynnin.

Miksi pitäisi rakentaa torin alle Parkkihallia enää, koska entisetkin hallit tuottavat vuosittain kymmenien miljoonien tappiot. Turun budjetti tulisi tuottamaan entistä enemmän miinusta, jos Kauppatorin alle rakennetaan Parkkihalli.

Tätä hanketta ajavat oikeiseisto ja heitä tukevat SDP. Tämä kaikki ei ole ilmaista kaupungin Veronmaksajille. Turhuuksien Toriparkkia varten aiotuille rahoille löytyy käyttöä esim. työttömyyteen, vanhusten- ja terveydenhuoltoon!

Esko Luukkonen, Turku

Tupajumi syö Suomen puujalkaa

Aikoinaan väitettiin koko Suomen elävän puujalan varassa. Puujalalla tarkoitan sahoja sekä paperi ja sellutehtaita.Edelleenkin usea paikkakunta on tehtaan varjossa ja kunnan talous tehtaan varassa. Minulla on takana palvelusta paperiteollisuudessa 42 vuotta ja 4 kuukautta, joten jonkinlainen omakohtainen kuva on muodostunut kyseiseltä alueelta. Ala oli ennen varma työnantaja,kun itse aikoinaan menin töihin Jämsänkosken selluloosatehtaan kuorimolle tiesin työtä riittävän eläkeikään asti ellen itse tyrisi työpaikkaani.Se oli sitä kuuluisaa Juuson aikaa. Vuorineuvos Juuso Walden oli porvari ja kokoomuslainen mutta omasi sosiaalista mielenlaatua ,harvinaista hänen yhteiskunnalliselle asemalleen. Rahavalta eli KOP sitten jyräsi Juuson sivuun ja alkoi hiljainen kulku kohti nykyistä veristä pudotuspeliä jota käydään paperitehtaitten kesken.

Tahti on vain kiihtynyt muutaman viime vuoden aikana. Kiihdytysvaihe alkoi UPM:n yrityksestä polttaa kilpailevia yrityksiä kartelleista. UPM:n aiheeton ilmianto kävi kalliiksi syyttömille mutta paha tahra tuli UPM:nkin mantteliin.Kun maine oli valmiiksi tahrattu katsoi UPM voivansa aloittaa pudotuspelin. Osalle Voikkaan irtisanotuista on löytynyt töitä, onhan Kymenlaakson alue hieman paremmassa asemassa kuin Stora-Enson leikkausten kohteeksi joutuneet ihmiset.,etenkin Pohjois-Suomessa.

Stora-Enso ilmoitti 25.10 sulkevansa Anjalankosken tehtaalta yhden paperikoneen, pistävänsä koko Kotkan yksikön myyntiin ja sulkevansa koko Summan tehtaan ja Kemijärven sellutehtaan sekä yhden tehtaan Ruotsissa. Stora -Enso lähti aikóinaan soitellen sotaan eli Bushin rauhanpuolustajavaltion markkinoiden valloitukseen. Ostettiin kalliilla mutta eräänä päivänä huomattiin että nyt on myytävä halvalla ennenkuin ollaan suoritustilassa. Persnettoa kertyi n. 4 miljardia euroa eli suunnilleen sama määrä jonka Sonera maksoi Saksan umts-ilmasta. Amerikan retken suunnittelija Jukka Härmälä lienee saanut taas itsenäisyyden muistopäivänä uuden peltiläpyskän rintaansa. Ei puhettakaan vastuun ottamisesta senkummenkin kun ottivat vastuuta aikoinaan Sonerankaan johtajat.

Suomalaista rahaa kaadettiin vieraisiin taskuihin ja suomalainen paperimies ja nainen maksaakin laskut. Kemijärven tilanne on surkein, kannattava tehdas suljetaan.Kun ei muuta syytä keksitty niin kallis venäläinen puu on syynä sulkemiseen. Älkäähän nyt satusediksi ryhtykö.Vaikka tehtaitten johdossa ei liikaa järjenkäyttöä ilmenekään ei yksikään tehdas ole laskenut tulevaisuuttaan puoli-ilmaisen venäläisen puun varaan.

Valtio yrittää pestä kätensä huonoista kaupoista . Kuitenkin valtio omistaa Stora-Enson äänivallasta neljänneksen ja kelan kautta vielä 10% eli yhteensä 35%. Kyllä sillä omistusosuudella jo saataisiin asioihin puhtia jos haluttaisiin. Kemijärven tehtaan myynti esim.olisi yksi tapa puuttua asiotten kulkuun. Valtio lupaama 15 miljoonaa on rikka rokassa ja sillä ei Pohjois-Suomen nälkää poisteta. Valtiovallan tärkeimpänä tehtävänä tuntuu kuitenkin olevan lakkojen estäminen pakkolailla, tarpeettomat kuntaliitokset, joilla vain pyritään saamaan kuntien palvelut yksityisille, sekä suomalaisten hidas hiostaminen Naton kannattajiksi.Kenraaleilla kun on hirmuinen hinku päästä tuomaan seppeleitä sanakarivainajien arkuille.

Ilmeisesti tulevaisuudessa Suomessa toimii vain 2-3 paperitehdasta ellei sitten ulkomaisten omistajien pohjaton ahneus vie ulkomaille niitäkin. Ulkomaille toimintaansa siirtäville tehtaille tulisi asettaa lakivelvoite maksaa yhteiskunnalle takaisin saamansa avustukset, viimeistä senttiä myöten. Se vaatisi kuitenkin uutta lakia ja sitähän ei nykyinen kykypuolueen hallitus tule tekemään. Pääministerin aika kuluu naisia metsästäessä joten sisä ja ulkopolitiikan hoito on jäänyt kypäräpäisten kokoomusministerien kontolle. Etenkin ulkopolitiikkaa hoidetaan aitoon -30 luvun tyyliin.Milloinkahan meitä kommunisteja aletaan kyyditä Tammisaaren yliopistoon?

Reino Welling, Jämsänkoski

Onko aika jo nostaa kissa pöydälle ?

Helsingin Sanomissa 12. 12. -07 oli artikkeli Francon diktatuurian tuomitsemisesta. Se käsitteli kolmea asiaa: ensiksi siinä tuomittiin Francon diktatuuri ja sen aiheuttama kansanmurha, toiseksi siinä määrättiin purettavaksi Francon henkilöpalvontakulttuuri ja kolmanneksi siinä palautettiin tasavaltalaisten kunnia ja maine.

Espanjalaisten päätöksestä tekee mielenkiintoisen, jos sitä vertaa Suomessa tapahtuneeseen kansanmurhaan vuodelta 1918. Vaikka Francon kapina tasavaltaa vastaan voidaankin verrata punakaartilaisten vallankumousyritykseen, tuomitaan Francon diktatuuri nimenomaan diktatuurista ja siitä seuranneesta kansanmurhasta - ei kapinan tukahduttamisesta. Mannerheim ei ollut yksin vastuussa Suomessa syntyneestä kansanmurhasta, mutta se, ettei hän pyrkinyt sitä rajoittamaan, tekee hänet siihen omalta osaltaan syyllisen. Siten voitaisiin myöskin Mannerheim tuomita osallisuudestaan kansanmurhaan Suomessa ja Mannerheimiin liitetty henkilökultti purkaa.

Espanjalaisten päätöksessä on kuitenkin yksi heikkous (enkä nyt tarkoita sitä että francolaisuuden nuoleskelu olisi myös kriminalisoitu). Siinä missä kommunismia pyritään kriminalisoimaan maailmanlaajuisena liikkeenä, on espanjalaisten päätös vain yksittäisen diktaattorin tuomitseminen.

Francolaisuus kuten mannerheimilainen kansanmurha ovat kuitenkin osa kommunismin vastaista sotaa ja siten yksittäisen diktaattorin ja mahdollinen yksittäisen hirmuhallitsijan tuomitseminen erikseen pyrkii välttämään paljastamasta kommunismin vastaisen sodan kansanmurhamaisen luonteen.

Jos päästäisiin noin pitkälle, voitaisiin asettaa kysymys siitä kuinka vapaa länsimäinen demokratia viimekädessä on ?

Houston we have a problem

Tukea Kansan äänelle

Eira Kärki 45,00 e, Reijo Katajaranta 10,00 e, Juha Kieksi 10,00 e, Hannu Kautto 40,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Tarja Männikkö 10,00 e, Larmo Lehtola 10,00 e, Armeijaton Suomi 15,00 e, Kalevi Wahrman 20,00 e, Paavo Junttila 25,00 e, Anja Saarikko 50,00 e, Wäinö Pietikäinen 20,00 e, Jaakko Huhtala 39,00 e, Anne ja Esko Luukkonen 20,00 e, Antero Nummiranta 2,00 e, Timo Kangasmaa 25,00 e, Kai Kontturi 30,00 e. Matti Järvinen 10,00 e ja Kalevi Hölttä 5,00 e.

OKO 554114-227966

Hermannin Naisten, SFT:n, STP:n ja Kansan äänen järjestöjen

Puurojuhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67
torstaina 27.12.2007 klo 18.00

Mukana STP:n tulevia kunnallisvaaliehdokkaita:

Avaus: Timo kangasmaa
Puuropuhe: Juhani Tanski
Ohjelmassa mm. runoja, näytelmiä, Bertta Laine ja konnakööri
Lisäksi puuroa, kahvia ja glögiä

Tervetuloa

Kirpputoritoiminta jatkuu

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidettiin 17-18.11.2007 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Kirpputori onnistui hyvin. Siitä kiitos kaikille tovereille, jotka tukivat tapahtumaa. Mutta tavaravarastomme myös tyhjeni ja tämä työ jatkuu. Nyt tarvitsemme lisää uutta, mielenkiintoista tavaraa myyntipöytään. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara kirjat, kengät vaatteet yms. ovat tervetulleita. Seuraava kirppputori järjestetään helmi-maaliskuussa. Tavaran haemme lahjoittajilta etukäteen. Ilmoittakaa noudettavasta tavarasta **Tarja Männikkö** p. 050 432 0777 tai **Esko Auervuole** p. 040-707 3576. Myytäväksi lahjoitettavaa tavaraa otamme vastaan myös kauempaakin Suomesta, sillä aina löytyy joku, jonka mukana tavara kulkee tänne Helsingin seudulle.

Lennart Anderssonin muistolle

Äskettäin ASBESTKAMP-85 sai suruviestin Zimbawesta, että siellä yli kaksikymmentä vuotta asunut jäsenemme oli kuollut viime huhtikuun 22 päivä.

Lennart syntyi työläisperheessä Tukholmassa isä oli maalari ja kuoli työperäisiin sairauksiin 49-vuotiaana ja äiti, joka oli siivooja ja lehdenkantaja eli 85-vuotiaaksi. Lennart itse huolimatta asbestoosista ja muista vakavista sairauksista eli 87-vuotiaaksi. Syy pitkään ikään oli hyvissä ajoin haettu osaeläke ja muutto Zimbaween. Leppoisa ilmasto ja suurperheen antama sosiaalinen turva vaikuttivat myös pitkään ikään.

Lennart meni jo nuorena merille ja oli ruotsalaisissa, englantilaisissa ja amerikkalaisissa laivoissa. Hän oli aktiivinen ammattiyhdistysliikkeessä ja otti osaa myös poliittiseen toimintaan mm. myyden työväenlehtiä. Hän tuli yhdistyksen jäseneksi kaksikymmentä vuotta sitten. Yhdistys auttoi häntä elinkoron lisän hankkimiseksi. Ammattiliitto kieltäytyi auttamasta häntä.

Lennart Andersson on esiintynyt Suomenkin työväenlehdissä asiantuntijana Afrikkaa koskevissa kysymyksissä.

ASBESTKAMP-85 valittaa jäsenensä menehtymistä.

Wäinö Pietikäinen

SFT toimii

SFT järjestää luokkasodan alkamisen seminaarin sunnuntaina 27.1.08 kirvesmiesten kerhohuoneistolla Helsingissä, os Mäkelänkatu 8 alkaen klo 15.00. Kahvitarjoilu,

Tervetuloa

SFT:n perinteinen kukkien lasku Punaisten muistomerkille, sekä Viime sodassa teloitettujen muistomerkille Malmilla. Kokoonnumme hautausmaan pääportilla su 27.01.2008 klo 11.00. Puhuu Juho Haavisto. Järjestöliput mukaan.

SFT laskee kukat Punaisten valtakunnalliselle muistomerkille Eläintarhassa sunnuntaina 27.01.08 klo 13.00. Puhuu SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa. Järjestöliput mukaan.

Timo Nieminen 60-vuotta

60-vuotta täyttää 27.12. Timo Nieminen Karkkilasta. Timo on vaikuttanut pitkään Uudenmaan järjestötoiminnassa mm. KTP:ssä ja nyt useampia vuosia Kansan äänen järjestöissä.

Kansan äänen järjestöväki yhtyy onnitteluihin.

Kai Kontturia ja Timo Niemistä onnittelevat

Reijo Katajaranta
Heikki Männikkö
Tarja Männikkö
Kalevi Wahrman
Kaija Siippainen-Wahrman
Hannele Salava
Jussi Tanski
Tauno Wallendahr
Sirpa Mittilä
Paavo Heikkinen
Matti Laitinen
Rosa-Maria Keskivaara
Esko Koivisto
Jussi Haavisto
Wäinö Pietikäinen
Riitta Auervuolle
Esko Auervuolle
Pekka Tiainen
sekä Kai Kontturi ja Timo Nieminen
onnittelevat toisiaan

Tapahtumia

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään keskiviikkona 2.1.2008 klo 18.00 Männiköillä, os. Vellamonkatu 6A 1. Käsitellään alkuvuoden toimintaa, STP:n toiminnan kehittämisen ja organisoitumisen järjestöllemme tuomia tehtäviä ja vuoden 2008 alkuvuoden HOK-Elannon vaaleihin ja syksyn kunnallisvaaleihin valmistautumista. Poliittisen tilannekatsauksen pitää Pekka Tiainen

Tervetuloa jäsenet ja ystävät.

Opintopiiri "Uusi Sirola" opiskelee marxilaista filosofiaa seuraavasti: 14.1.08, ja 28.1.08. Lisätietoja Heikki Männikkö 050-5884159 ja Reijo Katajaranta 040-5643205.

Suomen Työväenpuolueen Helsingin STP-ryhmän tapaaminen torstaina 17.1.2008 Hermannin kerholla os. Hämeentie 67. Keskustellaan v. 2008 kunnallisvaalien vaalivalmisteluista, ehdokasasettelusta ja vaalityön muodoista. Poliittisen tilannekatsauksen esittää Pekka Tiainen. STP:n puheenjohtaja Juhani Tanski selvittää puolueen liikkeellelähtöä ja ehdokasasettelun etenemistä. Konnakööri esiintyy. Tervetuloa kaikki STP:n työstä kiinnostuneet.

Tilaa Kansan ääni. Tämä tapahtuu parhaiten maksamalla EU:n vastaisen Kansanrintaman tilille tilausmaksu 15 euroa. Merkitse tiedonantoja kohtaan "Kansan äänen tilaus" ja ilmoita myös osoitetietosi samassa kohdassa. Lähetä tilauksesi Os. Kansan ääni / EUVKr, PL780, 00101 Helsinki.

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa
100,3 MHz
Keskiviikkona
- 9.01.2008
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 e/pmm
Muut 1e/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Taistelu itsenäisyydestä jatkuu - STP esittäytyi itsenäisyyspäivänä Helsingissä

STP esiintyi itsenäisyyspäivänä Sörnäisten Metroasemalla ja vettä satoi.

Suomen Työväenpuolue esitteli tavoitteitaan Itsenäisyyspäivän aikana Helsingin katukuvassa. Sateisista säistä huolimatta ihmiset jaksoivat pysähtyä keskustelemaan ja olivat aidosti kiinnostuneita puolueemme tavoitteista.

Reijo Katajaranta vastasi kysymykseen miksi Suomessa tarvitaan STP:tta ñMeiltä puuttuu aito oppositio, kun nykyiset eduskuntapuolueet ovat toistensa kopioita ja perustavat toimintansa EU-jäsenyyden, uusliberalistisen politiikan ja puoluetukien varaan. Tämä on romuttanut myös SDP:n ja Vasemmistoliiton uskottavuuden. Ohjeet politiikalle otetaan suoraan EU:sta ja suuryrityksiä suosivaa suuntausta ei kyseenalaisteta. Puoluetukien myötä kansanedustajan luottamustehtävä on muuttunut hyväpalkkaiseksi ammatiksi. Tämä nähtiin Tehyn työtaistelun aikana. Kansanedustajat olivat ennen eduskuntavaaleja yksimielisiä terveydenhoitoalan palkkaremontista. Jotakin korjausta saatiinkin, mutta ei ratkaisua, joka takaisi Suomen julkisen terveydenhoidon tulevaisuuden.

Eduskuntaan tosin saatiin yhtenäinen oppositio vasemmiston ja perussuomalaisten voimin, mutta se ei kyennyt muuttamaan hallituspuolueiden linjaa, jossa kuntien ja terveydenhoidon talouden pohjaa edelleenkin aiotaan kaventaa. Hallitus käänsi tehyläisten vaatimukset riittävästä rahasta pakkotyölaiksi (potilasturvalaiksi). Kysymyksen keskiöön Vanhanen ja Katainen siis nostivat lisärahan sijasta potilasturvallisuuden, jota ei vaarantanut Tehy, vaan hallitus ja eduskunta, jotka eivät suostuneet jakamaan lisää resursseja kunnille. Hallituspuolueiden kansanedustajat unohtivat antamansa lupaukset täydellisesti. Näin teki jopa Mietaan Jussi.

STP pyrkii muodostumaan yhteistyöjärjestöpuolueeksi, olemaan samantyyppinen puolue kuin mitä SKDL:n tavoitteena oli olla aikanaan heti perustamisensa jälkeen 1940 -luvullaò.

Itsenäisyyden merkityksestä puhui **Heikki Männikkö:** ñ Suomen itsenäisyys kesti 90 vuoden sijaan 77 vuotta. Näin siksi, että enää emme voi itsenäisesti päättää talouteemme vaikuttavista tekijöistä Itsenäisyyden merkitys pienille kansallisvaltioille on ollut siinä, että talouskehitykseen vaikuttava lainsäädäntö on voitu laatia oman maan edellytyksiä vastaavaksi. Jo kauan ennen liittymistä EMU-rahaliittoon totesimme, että EMU-oloissa vientiteollisuutemme ulkoisen kilpailukyvyn heikentyessä, ainoa keino säädellä tilannetta on luoda työttömiä ja laskea palkkoja. Näin tapahtuu nyt, kun puunjalostusteollisuus ajaa tuotantoa alas, sokerintuotantoa lopetetaan ja tuotantoa siirtyy ulkomaille. Täällä Suomi- nimisellä alueella voimme säilyttää elämiseen mahdollistavat olosuhteet vain päättämällä itse asioistamme.

STP:n perustimme siksi, että tänään jokainen eduskuntapuolue on pakotettu ajamaan nykyistä yhteiskuntapolitiikkaa. Poikkeaminen tältä linjalta merkitsisi niille törmäyskurssia EU- suuntauksen kanssa ja tätä riskiä ne eivät uskalla ottaa. Siksi vaihtoehdon tulee nousta kansan piiristä.

Mitä maamme palkansaajaväestö on menettänyt, sitä kuvaavat seuraavat luvut. Kuluneen 14 vuoden kuluessa vuosina 1990-2004 siirrettiin n. 25,7 mrd e on kuluttajalta rahaa suurelle pääomalle siten että palkkojen osuus bruttokansantuotteesta laski 10,9 miljardia e, sosiaaliturvan osuus 1,6 mrd e ja julkisten talouden osuus 13,4 mrd e. Nämä yhteensä 25,9 mrd e ovat siirtyneet yhtiöiden voittoihin, jotka tuona ajanjaksona lisääntyivät 25.7 mrd e. On nähtävä, että valtion budjetti ei tuona ajanjaksona ole paljoakaan kasvanut vaikka bruttokansantuote on lisääntynyt lähes 1,6 kertaiseksi.

Me STP:n piirissä katsomme, että näillä varannoilla tulee lisätä koko yhteiskunnan hyvinvointia ja turvallisuutta. Ei lisää turhaa kulutusta mutta kaikille asunto, perusturva, työpaikka. On täytettävä kansan kasvavat tarpeet ja se luo samalla työpaikkoja ja turvallisuutta; hyvin varustettu terveyskeskus 10000 asukasta kohti. jne. Eikä ole rahasta kiinni. Turvattu tulevaisuus merkitsee, että saastuttaminen ja luonnon tuhoaminen lopetetaan. Siksi on kehitettävä parempia, suljettuja tuotantoprosesseja sekä käytettävä uusiutuvia energiamuotoja. Elämän varmuudesta ja laadusta tulee synnyttää uusi elintason mittari ja aineellinen kasvu on hyväksyttävää kun se palvelee tätä tavoitetta.

Pienten puolueiden merkitystä nykyiseeä tilanteessa korosti luovantoiminnanohjaaja **Rosa-Maria Keskivaara** otsikolla : **"Pienet puolueet vastaus suuriin ongelmiin?** Nyt on nähty, mitä isot eivät ole tehneet lähes vuosikymmeniin jo liiankin monta kertaa. Hyvinvointi maassamme on pudonnut yhä alemmas. Monien pitkän päivätyön tehneiden ja ikääntyvien tai vammaisten, työttömien ja muiden pienituloisten kohdalla elämä on mennyt niin alas, etteivät he saa taritsemaansa hoitoa ja kuntoutusta, ei edes ruokaa pahimmassa tapauksessa riittävästi. Niin sanotut leipäjonot vain pitenevät ja mielet synkistyvät. Kukaan ei enää kohta jaksa uskoa demokratiaan saati vaaleissa vaikuttamiseen. Hoitajat pitivät puolensa kun panivat kovan kovaa vastaan. Meidän pienituloisten kohdalla lakkoilu ei auta. Aktiivinen äänestys kyllä auttaisi jo seuraavissa kunnallisvaaleissa. Käytä siis viisaasti valtaasi vaaleissa!"

Kahta maamme autonomian kautta toisiinsa vertasi **Juhani Tanski:** ñSuomessa on ollut kaksi autonomian kautta: Venäjän keisarikunnan aika sekä EU-vallan aika. Venäjän vallan aikana autonomia oli varsin laajaa ï lukuun ottamatta kahta sortokautta. Vuoden 1809 jälkeen Suomi sai varsin vapaasti päättää omista asioistaan: vain ulko- ja turvallisuuspolitiikka oli alistettu keisarinvallalle. Suomi sai jopa oman rahan, mikä yleensä on vain itsenäisillä valtioilla. Ensimmäinen sortokausi alkoi vuonna 1899, jolloin keisari Nikolai II halusi lopettaa Suomen lainsäädäntövallan yleisvaltakunnallisissa asioissa. Vuonna 1901 Suomi velvoitettiin osallistumaan valtakunnan puolustukseen. Tämä tarkoitti Suomen armeijan lakkauttamista ja liittämistä osaksi keisarillista Venäjän armeijaa. Vuonna 1902 alkaneilla kutsuntalakoilla saatiin suomalaisten asevelvollisuus perutuksi ja asevoimat korvattiin rahallisella korvauksella, ns. *sotilasmiljoonilla*. Venäjän tappio Japanin sodassa 1905 ja Suomen suurlakko pakotti keisarin jäädyttämään laittomat lait sekä sallimaan yleisen ja yhtäläisen ääni- ja vaalioikeuden.

Uusi sortokausi alkoi keisarin alistaessa Suomen asiat valtakunnan ministerineuvostolle. Venäjän kansallinen duuma otti Suomen asiat alaisuuteensa 1910. Vuoden 1914 ohjelman mukaan Suomen autonomia piti lopettaa täydellisesti ja tehdä Suomesta keskusvallan alainen maakunta, mutta maailmansodan vuoksi sitä ei pantu täytäntöön. Sortotoimet kestivät helmikuun vallankumoukseen 1917 asti. Suomi muuttui käytännössä yhä autonomisemmaksi. Lokakuun vallankumouksen seurauksena Suomi saattoi julistautua itsenäiseksi.

Jälkimmäisen autonomian kautena eli EU:n vallan aikana maamme mahdollisuus päättää omista asioistaan ovat koko ajan vähentyneet: asiantuntijoiden arvion mukaan meitä koskevista päätöksistä noin 80 % tulee Brysselistä ja sama kehitys jatkuu tänäänkin. Nyt meidät on pakotettu hyväksymään laki osallistumisesta EU-taistelujoukkoihin, jotka voivat tehdä myös kansainvälisen lain vastaisia hyökkäyksiä ilman YK:n mandaattia. Nyt meitä uhkaa vuoden 1914 ohjelman kaltainen uhka: EU-perustuslaki, joka tähtää Suomen autonomian lopettamiseen ja liittämiseen EU:n maakunnaksi. Ensimmäinen uhka torjuttiin sodan myrskyissä. Toivon ja uskon, että uusi uhka saadaan torjutuksi ilman sotia.

Tiedämme, että pääomalla ei ole isänmaata. Meille työläisille, opiskelijoille, eläkeläisille, työttömille, työtätekeville yrittäjille itsenäisyys merkitsee oikeutta päättää maamme omista asioista, turvataksemme oikeuden ihmisarvoiseen elämään. Taistelu itsenäisyyden puolesta jatkuu!ò

Kuntapalkat ja palveluiden tarve sekä rahoitus

Suomessa eläkeläisten määrä kasvaa tulevaisuudessa sodan jälkeisten ikäluokkien siirtyessä eläkkeelle. Tästä seuraa suuri sosiaali- ja terveyspalveluiden lisäämistarve. Samaan aikaan on tarvetta korjata sosiaali- ja terveysalan palkkausta.

Tästä seuraa, että nykyisillä rahoitusrakenteilla kuntasektori ei pysty vastamaan haasteisiin pitkän päälle. Tehyn lakon päättäneeseen sopimukseen kytketty tuottavuuden nostaminen ei ratkaise asiaa, koska henkilöstöä tarvitaan lisää kasvavan palvelutarpeen takia. Jos sitä ei tehdä mahdolliseksi, palvelut huononevat niillä, joilla ei ole varaa kalliisiin yksityisiin palveluihin.

Keskeinen kysymys on kuntien valtion rahoituksen kasvattaminen. Se merkitsee, että valtion tulee huolehtia valtion osuuksien rahoituksesta. Mistä raha otetaan?

Progressiivisen tuloveron alentaminen suurissa tuloissa vaikeuttaisi asiaa. Siksi vaatimukset alentaa ylin marginaalivero 55 %:sta ei ole perusteltu.

Suomen taloushistorian yksi suurimpia virheitä oli varallisuusveron poistaminen. Sanottiin, ettei sillä ole rahallista merkitystä valtion taloudelle. Kyse oli kuitenkin veron loppuvaiheessakin 150 miljoonasta eurosta. Yksistään palauttamalla varallisuusvero tämän suuruisena, kuntien valtionosuuksia voitaisiin kasvattaa tuolla summalla eli yhtä paljon lisää kuin mitä valtio lupasi kunnille valtion osuutta jo aiemmin. Varallisuusveron poistamisen myötä Suomen kaikkein rikkaimmat saivat suuren veroedun.

Varallisuusveron poisto oli hinta edellisestä tuloratkaisusta. Sen hyväksyi silloin SAK:n ylin johto. Ongelma ei siten ole ollut ensi sijaisesti se, onko Matti Vanhanen hyväksynyt varallisuusveron poiston, vaan se, että esimerkiksi SAK:n johdon taholta ei tätä ole torjuttu silloin, kun se on ollut mahdollista.

Katseet kääntyvät laajemminkin siihen, mitä vaihtoehtoja esitetään sille, että työväenliikettä edustaneet ovat ajautuneet liian kauas työväenliikkeen lähtökohdista, kuten tulo- ja varallisuuserojen tasaamisesta muun muassa varallisuusverolla.

Tärkeä askel on poistaa virhe joka tehtiin poistamalla varallisuusvero. Varallisuusvero voidaan aivan hyvin palauttaa suurempanakin kuin se loppuvaiheessa oli.

PT/Kä

Maatalouden 141-tuesta saavutettiin laiha sopu

Suomen ja komission välisissä neuvotteluissa (asian taustoista tarkemmin edellisessä Kansan äänen numerossa) sika- ja siipikarjasektorilla tuki vähenee sopimuskaudella 60 %. Kasvinviljelyn osalta tuen kohtalosta päätetään myöhemmin. Vastaavasti investointitukiin on odotettavissa parannuksia. Maataloustuottajat ovat tyytymättömiä neuvottelutulokseen. Komission näkemyksen mukaan tuki oli alun alkaenkin määräaikainen - toisin kuin mitä Ahon hallitus väitti.